Cesaretin ölçüsü ölmek değil, yaşamaktır.

ASLIHAN DOĞA

KARANLIK SARMAL

2. KİTAP

THESEUS
yayınevi

Karanlık Sarmal

Aslıhan Doğa

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

"Kanım öyle tutuşmuştu ki hasret ateşiyle,
betim benzim atardı, sevinen birini görünce."

İlahi Komedya, Araf
Dante Alighieri

FERMAN AKINALP

Ezbere bildiği bir filmi tekrar izler gibiydi Ferman.

Gözünün önünde gerçekleşen, canlı bir şekilde izlediği sahneler zaman zaman andan kopup geçmişe sürüklüyordu onu.

İlk sahnenin aklına düşüşü az evvel olmuştu.

Zoya'nın çektiği fotoğrafları Tazo'ya göndermiş, ayrıntılar üzerinde yazışarak bir konuşma gerçekleştiriyordu. Planladıkları takipleri yapabilmek için Tazo'ya gerekli talimatları da bu esnada iletiyordu. Sürekli ekran karşısında olacak, birkaç kişiden oluşan iki ekip kurulması gerekecekti.

Yaptığı işi bir an evvel bitirip Zoya'yı kontrol etmek istiyordu. Yarım saat evvel odasına girmişti ama uyuyamadığından emindi. Odası her zamankinden daha soğuktu ve o soğuk ortam ona eski anıları anımsatacaktı.

Dikkatini çeken hareketle başını kaldırarak karşıya baktığında, Ulun'un sessiz adımlarla salondan geçerek mutfağa doğru adımladığını gördü. İşine geri dönerken bir kulağı mutfak tarafındaydı.

Mutfaktan garaja açılan kapının sesini duymasından hemen sonra içerisi birkaç derece de olsa serinlemişti. Bakışları otomatik

bir refleksle şömineye çevrildi ve yerinden kalkıp, bir büyük odunu daha içine atarak ateşi karıştırdı.

Garajdan gelen seslerin ne olduğunu merak etse de hem meraklı biri gibi davranmamak hem de Ulun'un evde özgürce hareket etmesine olanak sağlamak için olduğu yerden ayrılmadan tekrar masadaki yerine yerleşti. Birkaç dakika sonra garajın kapısının kapandığını duydu. Mutfağın ışığı hâlâ yanmamıştı fakat su ısıtıcısının ocağın üstüne konulduğunu işitti. Masanın başında işine devam ederken gözleri sık sık mutfak kapısının olduğu yöne kayıyordu.

Merakını yaklaşık on dakika sonra sonlandırabildiğinde, geçmişten gelen kareler de ilk o anda aklına düşmüştü. Karşısındakine cevap bile verememişti. Ulun elinde tuttuğu bir sıcak su torbasıyla salonda ortaya çıktığında oldukça kararlı bir tavırla konuşmuştu.

"Zoya'nın yanında yatacağım ama aklından saçma sapan şeyler geçirme. Odası soğuk, üşüyordur."

Cevap beklemediği ya da beklese de umursamadığı açıktı ki söyleyeceğini söyleyip, arkasını dönerek Zoya'nın odasına doğru ilerlemişti.

Bir zamanlar fırsat buldukça birlikte geçirdikleri zamanların birinde, üşüyen bir kadına kendisi sıcak su torbası hazırlayarak ayaklarının altına koymuştu. Bu sahne öylesine net hafızasında yer buldu ki yaptığı işi bırakarak arkasına yaslandı ve o anları yeniden zihninden geçirdi.

Verdiği acıya dayanamayan zihni yaşadıkları tüm anları çok gerilere itmişti ve Ferman o görüntülere dokunmaya dahi korkuyordu. Fakat şimdi, yüreğinde acıdan çok özlem vardı. Elini yavaşça kaldırıp avucunu kalbinin üzerine kapadı. Gözleri aynı esnada yavaşça örtüldü. Karşısında elle tutulacak canlılıkta gülümseyen bir kadın vardı.

Ah o muazzam gülüş... Ah o gök yakutu gözlerde parlayan ışıltılar... Ah o döndükçe etrafında uçuşan bal rengi saç telleri. Yüreğini alt üst eden o aşk...

Acı öylesine derindi ki, buna rağmen yüzünde beliren tebessüme karşı koyamadı. Belki tebessüm de değildi bu. Acıdan gerilen bir yüz de denebilirdi. Kaybettiğinin acısı bir kor gibi yüreğini

yakıyor, kaybının ne denli büyük olduğunu hatırlatan anılar, gerilmesine yol açıyordu.

Acıyı şevkle kucakladı.

Derinlere gömülen her bir kare, infilak eden bir yanardağdan fışkıran lavlar gibi arşa yükseliyordu. Her bir kare tenine konan yakıcı bir damla oluyor, zihnini kavuruyordu.

"Bu dünyada her şeyin iki yüzü var. Aşk denen gaddar tanrının terk ettiği insanlar suçlular; çünkü geçmişlerine bakıp neden geleceklerine dair onca plan yaptıklarını sorguluyorlar. Oysa hafızalarını biraz daha kurcalasalar, aşk tohumunun atıldığı günü hatırlayacaklar, onu kendileri sulayıp büyüttüler, derken bir gün öyle serpildi ki topraktan sökülmesi imkânsız bir ağaca dönüştü."

Casus, Paulo Coelho

ZOYA & ULUN

Klimayı açamadığı için odanın ısısında birkaç derecelik düşüş olmuştu; fakat bu Zoya için buz gibi bir soğuk hissi uyandırıyordu. Soğuk ona çaresizce titrediği, buz kesen ince parmaklarını hissedemediği zamanları hatırlatıyordu. Moraran, uyuşan, büzüşen parmak uçları neye dokunsa acı veriyor, adeta elektrik akımına kapılmış gibi bedeni sarsılıyordu.

Hatırlamaktan nefret ettiği anlardı onlar. Üzerindeki kalın yorgana biraz daha sarınarak başını yorganın altına sokmuştu. Bunun çocukça olduğunu bilse de engel olabildiği bir duygu değildi. Belki de yerinden kalkıp salonda, şöminenin önünde yatmalıydı. Düşüncesi bile içini ısıtıyordu.

Ferman'ın anılarına gömüldüğü, Zoya'nın da ikilemle boğuştuğu esnada Ulun usulca Zoya'nın odasına girdi.

Kapının açıldığını hissettiğinde, ikilemden çabucak sıyrılarak yorganın altından boğuk bir sesle "İyiyim baba," dedi içeri girenin kim olabileceğini tahmin ederek. Her zamanki gibi kontrol etmeye gelmişti muhakkak. Direncini belli etmeye çalışırcasına güvence verir gibi devam etti. "Başa çıkabilirim. O kadar soğuk değil aslında. Ben kafamda uyduruyorum."

Üzerindeki yorganın hafifçe kaldırıldığını hissettiğinde, itiraz etmek ister gibi hızla yerinde döndü ve tepesinde dikilen yüze şaşkınca bakakaldı. Bir kısmı yüzünü kapatan, başının etrafında dağılmış saçları süratle geriye itti.

"Ne yapıyorsun?" diye gayriihtiyari bir soru dudaklarından çıktı.

Ulun sorusunun cevabı buymuş gibi alçak sesle "Üşüyorsun," dedi ifadesizce. Elindeki sıcak su torbasını yorganın ayakucunu kaldırıp altına soktu.

Zoya ayaklarında hissettiği sıcaklıkla iç çeker gibi keyifli bir soluk aldı.

"Teşekkür ederim," dedi minnet dolu bir tonla. "Yatmadan evvel bunu yapmalıydım."

"Kenara çekil," diyen Ulun'un sesi yine ifadesizdi. Yatağın ucuna kalçasını yerleştirdiğinde Zoya'nın gözleri ardına kadar açıldı.

"Yavaş!" dedi uyarır gibi. "Babam içeride."

"Biliyorum. Kendisi gözden kaçmayacak kadar iri bir adam."

"O iri adamın oldukça etkili öldürme teknikleri olduğunu da hatırlatmam gerek."

"Tedbirimi aldım," dedi Ulun aldırmaz bir tavırla. "Burada yatacağımı söyledim." Ansızın durdu ve düşünceli bir edayla kaşlarını çattı. "Bi' donup kaldı sanki," dedi düşünceli, alçak bir sesle. "Her neyse... Hadi, kenara kay."

Zoya bedenini yana kaydırdı, yanına yerleşen adamı dikkatle izlerken hayretle sordu.

"Babama benimle yatacağını mı söyledin?"

"Sevişeceğimizi söylemişim gibi davranma."

Zoya elini Ulun'un göğsüne vurdu. "Yok artık!" dedi azarlar gibi.

"Bana sürekli şiddet uyguluyorsun daha önce de söyledim, hiç hoş bir davranış değil bu."

"Senin bu yaptığın da hiç hoş bir davranış değil. Daha önce babamla aynı çatının altında bir başkasıyla yatmamıştım."

"Bunu duymak güzel," dedi Ulun. Memnuniyet hissetse de sesi yine donuk çıkmıştı. "Üşüyorsun. Bana sarılırsan ısınırsın. Ona da aynısını söyledim." Tam olarak böyle değilse de daha fazla açıklamayı gereksiz buldu.

Zoya'nın ansızın yüzünde genişçe bir gülümseme belirdi. "Kesinlikle sevgili seçiminde çok iyiyim."

"Böbürlenme. Sen beni seçmedin, ben seni seçtim."

Sırt üstü yattı ve bir kolunu genç kadının altından geçirerek kendisine çekti. "Uyu hadi," dedi direktif verir gibi.

Zoya itiraz etmedi. Sıcak bedene sokuldu. İkisinin de üzerinde kalın eşofmanlar vardı fakat buna rağmen Ulun'un bedeni ondan daha sıcaktı. Üzerlerine kapanan kalın yorgan, ayaklarının arasına aldığı sıcak su torbası ve onu saran sıcak kollar damarlarında akan kanı çabucak ısıtmıştı.

Başını genç adamın göğsüne yaslayıp bir koluyla ona sarıldı. O an nedensizce aniden ortaya çıkan ağlama isteğini zorlukla bastırdı. Kolunu sardığı Ulun olsa da sanki kendi çocukluğuna sarılmış gibi hissediyordu.

"Nice'de, sahilde de bana sarılıp ısıtmıştın," diye mırıldandı yumuşak bir tonla.

"O zaman da üşümüştün."

Ulun dalgın bir sesle karşılık verdiğinde, aklından geçirdiği görüntüler Dost'un tüylerine sarılarak ısındığı zamanlara aitti. En az Dost kadar sadık olabilse bir nebze de olsa bir değeri olduğunu hissedebilirdi.

"İlk kez orada içten kahkaha atmıştın," dedi Zoya düşünceli bir sesle. Kederle "Bir daha görmedim seni öyle içten kahkaha atarken," diye devam etti.

Daha önceleri genç adamın yüzünde beliren her gülümseme adeta yüz kaslarına gülmeleri emredilmiş gibi hissettirmişti.

Nice'te geçirdikleri zaman unutulmayacak kadar güzeldi. Dertsiz, tasasız, sıradan iki genç gibiydiler.

"Seninle beraberken hep gülüyorum," dedi Ulun karşı çıkar gibi.

"Gülmüyorsun. Nasıl güleceğini bile bilmiyor gibisin."

Çeyrek dakikalık suskunluktan sonra "Bilmiyorum," dedi bu kez kabullenerek. "Öğrenmeye çalışıyorum. Sen iyi bir öğretmensin."

"Daha sık gülmelisin. Güldüğünde gözlerinin içinde yıldızlar parlıyor, biliyor musun?"

Ulun bu sözleri duyduğunda utandığını hissederek hafifçe kıpırdandı. Zoya'nın aklından geçirdiği her şeyi düşünmeksizin söze dökmesini sevse de iltifatlarına nasıl karşılık vereceğini bilemiyordu. Güzel şeyler duymaya alışkın olmayan, nasıl karşılık vereceğini bilmeyen, beceriksiz, utangaç küçük bir çocuğa dönüşüyordu. Ona beğenilecek bir varlık olduğu hiç söylenmemişti; aksine zerre değeri olmayan bir hiç olduğu sürekli zihnine kazınmıştı. Konuyu değiştirmek ister gibi düz bir sesle mırıldanarak yaptığı tespiti dile getirdi.

"Soğuğu sevmiyorsun."

"Sevmiyorum," diye mırıldanarak karşılık verdi Zoya.

Ulun göğsünün üzerinde duran serin eli kavradı. "Birazdan ısınırsın."

Zoya hafifçe kıpırdanarak ayaklarını sıcak su torbasına bastırdı. "Bu iyi geldi," dedi minnet dolu bir tonla.

"Azıcık üşüdüğünde yüzün düşüyor, söylenmeye başlıyorsun. Soğuk neden seni bu kadar çok etkiliyor?"

Zoya sorulan soruya bir süre boyunca karşılık vermedi. Gözleri kapalı halde yatmaya devam ederken düşünceleri, küçük bir giysi dolabının içinde eski bir battaniyeye sarılarak ısınmaya çalıştığı anlardaydı.

"Ben Bosna'dan babamla birlikte çıkmadım."

Sözler nihayet dudaklarının arasından çıktığında öylesine alçaktı ki Ulun zorlukla duymuştu. Merak etse de bir başka soru yöneltmeden beklemeye devam etti. Genç kadının aksine onun gözleri açık, odanın tavanına kilitlenmişti. Odanın içi ruhu gibi zifiri karanlık değildi. Perdeleri açık pencereden içeriye çok ışık

sızmasa da şekilleri seçebilecek kadar görebiliyordu. Pencereye vuran rüzgarın uğultusu yakın zamanda kafasının içinde oluşmaya başlamış olan uğultuya eşlik ediyordu. Ruhu tıpkı dışarısı gibi zemherideydi.

Zoya gözlerini aralayarak konuşmaya başladığında, bakışları dışarıda delice esen rüzgarın etkilerindeydi. Karanlığın içinde boyun eğen dalları, şiddetli bir girdapta dönen kar tanelerini seçebiliyordu. Dışarıdaki hayat, iki yüreğin sahip olduğu karanlığa nispet eder gibi beyaza teslim olmuştu.

"Beni yedi yaşımdayken buldu. Berlin'de."

Odanın içine çöken derin sessizlik birkaç dakika boyunca sürdü. Ulun sesini bile çıkarmaya korkuyor, yaşanmış olanları karanlık zihninde canlandırmaya çalışıyordu. Bugün verdiği birtakım tepkileri göz önünde bulundursa neler yaşamış olduğunu tahmin etmek için hayal gücüne değil tecrübelerine dayanması yeterliydi.

"Babam beni alana kadar öyle çok üşüdüm ki soğuktan nefret ediyorum. Elimde değil bu. Sanki hiç ısınamayacakmışım gibi hissediyorum."

"Bir daha üşümene izin vermem."

Zoya bu sözleri duyduğunda, ağlama isteği yeniden içinde yükselirken bunu tüm gücüyle bastırdı; buruk bir tebessüm yüzünde belirdi. Duygusuz bir tonla çıkan kelimeler onun için öyle büyük anlam ifade ediyordu ki herhangi bir duygu barındırması gerekmiyordu. O böyle biriydi. Sarf ettiği her kelime söylediği anlamı ifade ediyordu, sesinin ifadesiz çıkması bu kelimelerin gücünden hiçbir şey eksiltmiyordu. Parmaklarına sarılmış olan ele sıkıca tuttu.

"Kafanın içinde sadece kendi düşüncelerin var," dedi Ulun, alçak sesle konuşmaya devam ederek. "Oraya senden başka kimse giremez. Düşüncelerini yalnızca sen yönetebilirsin. Hiçbir şeyin kafanın içini kaosa çevirmesine izin verme. Oranın hakimi sensin."

"Sen hep öyle yaptın, değil mi?"

"Sana ne yaparlarsa yapsınlar elinden alamayacakları tek şey düşüncelerin. Onları istediğin gibi eğip bükebilirsin."

"Düşüncelerin özgür olsa da bazen hiçbir şeyi değiştiremediğin gerçeği yüzüne vurduğunda hissettiğin çaresizlik var ya... İşte canımı en çok yakan o çaresizlik."

"Biliyorum," dedi Ulun mırıltılı bir tonla. "Biliyorum o çaresizliği."

Öyle çok zaman yaşamıştı ki bu duyguyu, bilmemesi olanaksızdı. Çelimsiz bir çocukken gördüğü ağır şiddette yaşamıştı; günlerce açlığa mahkum edildiğinde, karanlık bir hücrede haftalarca tutulduğunda, sayısız geceler ansızın onu yataktan sürükleyerek çıkarıp su dolu bir teknenin içine dakikalarca kafasını sokarak nefessiz bıraktıklarında, bunları hak etmek için ne yapmış olabileceğini anlamaya çalışırken yaşamıştı o çaresizliği... Dost'tan ayrılırken... Gözlerinin önünde son nefesini veren Dinçer onu bırakıp giderken yaşamıştı. Çaresizlik insanı alt üst eden, içinde kıyametlerin koptuğu, zayıf hissettiren ve aslında tam da bu yüzden kimi zaman insanın kendisinden de nefret etmesine de yol açan en biçare duyguydu.

"Hani bana neden bu işi seçtin dedin ya?" dedi Zoya. "Bir daha çaresiz hissetmek istemiyorum. Bir daha bana kimsenin zarar vermesini, ezmesini istemiyorum. Kendimi böyle güçlü hissediyorum."

"Bu doğru bir yol değil. Her an yeni bir çaresizliğe düşmene neden olacak kadar çok tehlikeli bir iş."

"Tehlikenin her zaman bilincindeyim. Ama babam beni yetiştirirken sınırlarımı nasıl zorlayabileceğimi, neye tutunacağımı da öğretti. Başıma ne gelirse gelsin çaresiz hissetmeyeceğim. Çünkü seçimi yapan benim. Her şeyi göze alan da benim."

"Bu işe bir an evvel son vermelisin." Genç adamın sesindeki gerginlik barizdi. "Kendin seçtin diye karşına çıkacak şeyleri göze almış olman hiçbir şeyi hafifletmiyor. Bu iş boktan bir iş. Son iki senede ismin parladı, göze batmaya başladın. Tehlikeyi gün geçtikçe büyütüyorsun. Bu işi bırakmalısın."

Zoya derin sesli bir soluk aldı. "Biz aslında babamla buna karar vermiştik. Bu bizim son işimiz olacak."

Ulun duyduğu sözlerle kısacık bir nefes aldı. "Geç kalınmış ama doğru bir karar."

"Bu iş bittikten sonra belki sen de bizimle birlikte yeni hayatına başlarsın?"

Zoya'nın umut eder gibi beklentiyle sarf ettiği soruya Ulun birkaç saniye boyunca karşılık vermedi. İleriye dönük planlara hiçbir zaman bel bağlamazdı. Bağlayamazdı. Karar anı ancak her şey bittikten sonra gelirdi. Öncesinde yapılmış tüm planlar genelde bir şekilde sekteye uğrardı ve Ulun yeni bir hayal kırıklığı ile daha başa çıkabileceğini sanmıyordu.

Zamanın birinde bir gece birkaç saatlik eğlence için de plan yapmışlardı ve bu planların sonu büyük bir trajedi ile bitmişti. Anlık adım atmak şu an yapacağı en doğru eylemdi. Yeni hayatı hakkında plan yapmak bir yana dursun bir hayatı olup olmayacağını bile bilmiyordu henüz. İleriye dönük tek düşüncesi Haldun ve Yılmaz'ın hayatına bir karabasan gibi çökmek ve ona yaşattıkları her şeyin acısını çıkarmaktı.

Uzak gelecek henüz ilgisi dahiline girmemişti. Şu an ve yakın gelecekte yanında olacak kadın tutunduğu tek daldı. Birileri o dalı koparmaya kalkarsa yapacağı tek şey tıpkı Şanghay'da davrandığı gibi hareket etmek olacaktı. Orağını sallayacak, önüne çıkan tüm başları koparacaktı. Hayatına mal olsa bile.

"Bu iş bitene kadar hayatta kal!"

Ulun'un dudaklarından fısıltıya benzer bir tonla çıkan kelimeler yine dikte eder gibiydi. Dalgın, düşünceli bir eda ile söylenmişti gerçi. Kollarının arasındaki kadın ona biraz daha sokulurken alçak sesle hafifçe güldü. Yaslandığı göğsün üzerinde başı belli belirsiz yukarı aşağı sürtündü.

"Emrin olur," dedi alayla. İç çeker gibi bir soluk aldı ve bu kez ciddi bir tonla "Sen de," dedi.

"Aurora Borealis," dedi Ulun fısıldayarak. "Kuzey Işıkları, adını Şafak Tanrıçası Aurora'dan almış... Bu yüzden Kuzey Işıklarına Aurora Borealis denir..."

Konu aniden değişmiş olsa da Zoya dikkatle genç adamı dinliyordu. Onun sesinin tonunu seviyor, anlattığı şeyleri büyük bir ilgiyle zihnine kazıyordu.

"Sıklıkla gündönümlerinde oluşur. Senede iki kez yani. Bir kez ben de şahit oldum. Karanlığı parçalayan ışıklar baş döndürücüydü. Bilimsel nedeni bilsem de sanki doğaüstü semavi bir olaya

şahit oluyor gibi hissetmiştim..." Başını eğip, hızlı bir bakışı göğsünde yatan kafaya atarak devam etti. "Creeler bu olaya Ruhların Dansı derlermiş. Gerçekten de ruhlar birbirine sarılmış, kendilerinden geçmiş halde dans ediyorlar diye düşünmüştüm."

"Creeler kimler?" diye sordu Zoya merakla.

"Kanada'da yaşayan Algonkin halklarından bir Kızılderili halkı."

Kısa bir an sustu; başını hafifçe pencereden tarafa çevirdi. Fırtına tüm şiddetiyle devam ediyordu. Zoya sözlerine devam etmesini ister gibi başını hafifçe yaslandığı göğüsten yukarı kaldırarak pencereden dışarıya bakan genç adamı çocuksu bir sabırsızlıkla izledi. Kuzey ışıklarına kendisi de şahit olmuş hatta o muazzam anı sabitleyen birçok fotoğraf da çekmişti; fakat şimdi sanki hiç görmemiş gibi genç adamın anlattıklarını dinlemek hoşuna gidiyordu.

Sarmalandığı sıcaklıkla her geçen dakika daha çok gevşiyor, bastıran uykuyla bir yandan mücadele ederken genç adamın anlattıklarını da kaçırmak istemiyordu. Ulun onun bakışını görmese de hissetmiş gibi dışarıyı izleyerek devam etti konuşmaya.

"Karanlığı bertaraf edecek denli parlaktı ışıklar. Onlara neden o ismi verdiklerini anlamıştım. Tıpkı gecenin son bulduğunu, şafağın sökmek üzere olduğunu müjdeler gibi capcanlıydılar..."

Zoya başını yeniden eğerek gözlerini yumdu. Ulun kısa aralıklar vererek adeta bir masal anlatır gibi Kuzey ışıklarını anlatmaya devam ediyordu. Bazen yalnızca tek renk hakimken bazen renklerin nasıl iç içe geçtiğini, şahit olduğu bu olayın ne kadar hayranlık verici olduğunu anlatıyordu.

Karanlık, ışığın yokluğuna verilen addır.

Işık var oldukça karanlık olmazdı. Ulun kendi karanlığının da yok olabileceğine dair ilk kez bir umut besliyordu. Yanında yatan, uykuya dalmak üzere olan kadını ilk gördüğü anda hissettiği duygular an geçtikçe güçlenerek onu sarmaya devam ediyordu. Tıpkı gecenin sonunda ortaya çıkan şafak gibiydi. Geceyi yok eden, aydınlık bir günün başlayacağı müjdesini veren, iç ısıtan, parlak bir şafaktı o da.

"Şafak Tanrıçası Aurora," diye fısıldadı.

Zoya'nın sırtına sarılı olan kolu usulca hareketlendi; avucuyla başak sarısı saçları yavaşça okşadı. Düzenli nefeslerinden derin bir uykuya daldığı belli olan kadın, genç adamın fısıltısını duyamadı.

"Karanlığımı aydınlatan ışıksın. Hayatta kal, Aurora."

"Kulağımıza soktukları umudu
söküp alıyorlar yüreğimizden..."

Macbeth, William Shakespeare

FERMAN & ZOYA & ULUN

İki gün boyunca süren fırtınada evin içinde mahsur kaldılar; fakat bu süre onlar için oldukça verimli geçmişti. Kulübeye geldiklerinden beri geçen zaman içinde Ulun, Haldun'la ikinci konuşmasını da bu iki günlük zaman diliminde yaptı. Kısa, donuk ve baştan savma bir konuşma olmuştu her ikisi de.

Benzer fakat daha çok tehdit içeren kısa bir konuşmayı da Zoya gerçekleştirdi. Toplamda bir dakikalık bir konuşma olmuştu; ilk konuşmanın kısa ama etkileyici olmasına karar vermişlerdi. Mekanik çıkan aksanlı sesin kime ait olabileceğini bulması imkansızdı. Türlü tahminler yürütmeye çalışacak fakat hiçbirinde gerçeğe azıcık bile olsa yaklaşamayacaktı.

"Nefesim ensende Yılmaz Halefoğlu," demişti aksanlı bir tonla ismi telaffuz ederek. "Yaptığın her şeyi biliyorum. Bundan sonra gölgenden bile kork. Hayalet'in ne zaman, nerede karşına çıkacağından asla emin olamayacaksın. Hades'in intikamını alacağım! Seni yeryüzünden sileceğim."

Sürekli diken üstünde olmasını istedikleri adama savrulan tehditler işe yaramış görünüyordu ki, ertesi gün korumalarının sayısını arttırdığını öğrenmişlerdi. Tazo yaptığı takiplerin sonucunu onlara an be an aktarıyordu.

Evde kapalı kaldıkları uzun saatleri planları üzerinde konuşarak geçirdiler. Bu süre içinde Ulun'a kısaca bilgi vermiş, onlara teknik konularda yardım edecek olan Tazo'yu anlatmışlardı. Ulun öğrendikleri ile bir kez daha yaptığı anlaşmadan emin olmuştu. Ferman'dan daha iyi bir müttefik bulamazdı. Eğer azıcık bir başarı şansı varsa bunu yalnızca onunla elde edebilirdi.

Büyük masanın üzeri açık ekranlar ve kağıtlarla kaplanmıştı. Henüz birtakım detayları netleştiremeseler de atacakları ilk adımlara karar verebilmişlerdi ve bir an evvel fırtınanın dinmesini bekliyorlardı.

Planları üzerinde konuşmadıkları zamanlarda, Ferman'ın etrafında dolaşan iki genç başka bir boyutta hareket ediyor gibiydi. Ferman bir baba olarak kendisini huzursuz hissettirecek tek bir tavra şahit olmamıştı; fakat zaman zaman kendisini bir fazlalık gibi hissettiğini inkar edemezdi. Gerçekçi olması gerekirse, ondan daha çok diğer ikisinin huzursuz olması gerekirdi belki de. Sonuçta dar bir alanda yanlarında bir büyükle sıkışıp kaldıklarını ve istedikleri gibi rahat hareket edemediklerini düşünüyor olmalıydılar.

Fakat durum tam aksine görünüyordu. Ferman'ın varlığından en ufak huzursuzluk hissetmedikleri gibi ondan daha rahattı ikisi de. Aceleci değillerdi. Her anı sindirerek geçirmek üzere anlaşmışlar gibi şaşırtıcı şekilde olağandı tavırları.

Sanki yeni başlayan bir ilişkideki iki genç sevgili değil de bir ömrü bir arada geçirmiş, artık dingin zamanlara ulaşmış ve sadece yan yana olmanın yeterli olduğunu düşünen, huzurlu, yaşlı bir çift gibiydiler.

Onların duyamadığı zamanlarda "Ruhu yaşlı bunların," diye söyleniyordu Ferman.

Öte yandan tanıdık gelen şeyleri de gözden kaçırmıyordu. Bir zamanlar onun bir genç kadına gösterdiği ihtimamı şimdi başka bir delikanlı başka bir genç kadına gösteriyordu. Bir zamanlar ışık

saçarak bakan sıcacık gök yakutu gözlerin aksine bugün buz gibi bakan safilere, nazik kehribar gözler ışık saçarak bakıyordu.

Gecenin karanlığına hapsolmuş, parlaklığını kaybetmiş maviler onlara yansıyan ışıkla can buluyor gibiydi. Ferman nadir de olsa minicik bir parıltı görüyordu o soğukluğun içinde. Sanki sönmüş bir ateşi, ha tutuşturdu ha tutuşturacak yeniden alevlendirecek bir kıvılcım gibiydi bu.

Ulun öylesine dikkatle takip ediyordu ki genç kadını, o an yaşadığı en ufak rahatsızlığı bile gözden kaçırmıyordu. Hafifçe ürperdiğini hissetse, yaptığı ne varsa bir kenara bırakıp şömineyi biraz daha harlıyordu. Gece o yatağına girmeden evvel sıcak su torbasını yatağın içine yerleştiriyordu. Yemek işini tamamen üzerine almıştı ve her öğünde merakla onun ne yemek istediğini soruyor, hiç itiraz etmeden istenileni yapıyordu. Bazı tarifleri bilmediği belliydi ki mutfaktan gelen sesler açılmış bir videodan çıkıyordu. Zoya'nın bu sesi takip etmesi gecikmiyordu.

Ferman'ın senelerdir başaramadığını Ulun talep dahi etmeden başarıyordu. İki gencin gelişigüzel, sıradan konular üzerinde gerçekleştirdikleri sohbetler eşliğinde birlikte yemek yapıyor oluşu Ferman'a başka bir mutluluk veriyordu. Bu önüne konulan güzel yemeklerden kaynaklanmıyordu. Zoya'nın içinde yaşamakta inat ettiği kozadan yavaş yavaş sıyrılmasının mutluluğu idi.

İki genç birbirlerinin hareketlerini takip ederken adeta edindikleri bilgileri zihinlerine özenle kaydeder gibiydiler. Henüz birbirlerini sorgulayarak bunaltmıyor fakat oldukça dikkatli gözlem yapıyorlardı. İkisi de birbirlerinin defolarını fark ettiklerinde telaş yapmıyor, tepki vermiyor aksine önce üzerinde düşünmek istediklerini belli ediyorlardı.

Ferman, onların baş başa kaldıkları ilk anda uzun, çok uzun bir sohbeti gerçekleştireceklerine emindi. Şimdi yalnızca liste oluşturuyorlardı ve bu durumdan ikisi de şikayetçi değildi. Ferman bunu görebiliyordu. En ufak bir detay bile o listeye bir madde daha eklendiğini işaret ediyordu.

Dikkatlerini çeken minicik bir harekette bile bakışları birbirini buluyor, soru işaretleri elle tutulacak denli gözlerinde parlıyor ama sese dökmüyorlardı. Sabırlı bir metanetle birbirlerine bakıp kaldıkları yerden devam ediyorlardı.

Ferman'ın öngördüğü uzun sohbetin yakın zamanda gerçekleşemeyeceğini gösteren gelişme, tam da fırtınanın dindiği gün gerçekleşti. Elektrik kesintisi de aynı gün son bulmuştu.

Kahvaltıyı henüz bitirmişlerdi ki, iki günde bir gelişme olmadığını ileterek rapor veren Ulun'un telefonu bu kez o, Haldun'u aramadan evvel çalmıştı. Ekranda gördüğü isim, ifadesiz yüzünde minicik de olsa bir hareketlenmeye neden oldu. Kaşları hafifçe çatıldı, gözleri nefretle kısıldı. Cihazı kulağına dayadığında sesi tüm duygulardan uzak, bir ölü tepkisizliğindeydi.

"Söyle!"

"Geri dönmen gerekiyor," dedi Haldun emreder bir tonla.

"Henüz işim bitmedi."

"Ne zaman biteceği de belirsiz. O iş öyle senin istediğin gibi olmayacak! Başıboş ortalarda dolaşıp Hayalet'in peşine takılmasını bekliyorsun öyle mi?"

"Sana bazı izler bıraktığımı söyledim! Onları takip edecektir. Zamana ihtiyacım var."

"Neredesin şu an?"

"Bilmen gerekirse söylerim."

Haldun hiddetle bağırdı. "Beni mi yiyorsun, köpek? Bu işi bahane ederek kafana göre takılıyorsun, benim de bunu kabul etmemi bekliyorsun, öyle mi? Derhal geri döneceksin!"

Ulun'un gerilen yüzündeki renk bir ton koyulaştı. Yerinden kalkıp mutfağa yöneldi ve garaja açılan kapıdan dışarı çıktı. Bu konuşmayı diğerlerinin yanında yapmak öylesine ağrına gidiyordu ki tek kelime bile duymalarını istemedi.

"Bu işi bitirmeden geri dönmeyeceğim!" dedi üzerine basarak. Garajın içinde kalan boşlukta volta atmaya başladı. Oraya geri dönme düşüncesi bile nefesini kesiyordu. Hele ki şu anki yeni gelişmelerden sonra.

"İstediğini yaptım, Hades'i ortadan kaldırdım. Peşimdeki kuyruktan da kurtulmadan geri dönmeyeceğim! Ben senin ne yapmaya çalıştığını anlamıyor muyum sanıyorsun orospu çocuğu?" Ulun bir an nefesi kesilmiş gibi kısacık bir soluk aldı. Haldun'a en ufak bir açık vermeden buz gibi bir tonla, her zamanki dik ifadesiyle devam etti. "Seninle bir anlaşma yapmıştık. Özgürlüğümü bana verecektin. İşi yarım bırakmamı istiyorsun çünkü anlaşma

şartlarını yerine getirmediğim bahanesini ortaya süreceksin. Bana baskı yaparak hata yapmama sebep olmak istiyorsun. Sikerler seni Haldun! Duydun mu beni orospu çocuğu! Seni sikerler!"

"Yeteri kadar zaman verildi sana köpek!" dedi Haldun hiddetle. "Bu iş bir yıl sürerse ne olacak? Sen canının istediği gibi gezip dolaşırken tasman çıkarıldı mı sanacaksın? Bana bak piç kurusu! Yok üzerimde baskı istemiyorum, yok bilmem ne diye tüm takip cihazlarını söküp attın. Ne bok yediğinden haberimiz yok! Buna göz yummamı beklemiyorsun herhalde? Başıboş köpeği ya zehirlerler ya vururlar. Benim köpeğimi de ancak ben zehirler vururum! Derhal geri döneceksin!"

"Gücün yetiyorsa, gel al beni yavşak!"

"Bunu yapamayacağımı mı sanıyorsun? Sana tam kırk sekiz saat veriyorum! Kırk sekiz saat içinde geri dönmezsen peşine düşeceklerle nasıl başa çıkacağını düşün, köpek. Gözün hep arkanda olacak. Kafanı dışarı bile çıkaramaz hale geleceksin."

"Seninle anlaştığımız şartlar oluşmadığı sürece peşime ordu da göndersen dönmeyeceğim. İşimi bitirdiğimde bana söz verdiğin şeyi vereceksin. En başından beri beni yemlediğini fark etmediğimi mi sanıyorsun? Ben üzerime düşeni yapacağım, sen de kendi üzerine düşeni yapacaksın. Aksi halde alnına bir kurşun sıkmazsam şerefsiz evladıyım!"

"Sen kimsenin evladı değilsin. Bir hiçsin! Duydun mu beni? Sen sadece bir hiçsin. Bir şerefsizin bile evladı olamayacak kadar değersiz bir hiçsin!"

Ulun dişlerini sıkarak kendisine hakim olmaya çalışıyordu fakat kulağına çarpan her kelime dalga dalga içindeki öfkeyi yükseltiyordu.

"Kırk sekiz saat!" dedi Haldun. Ses tonu haz dolu bir zevki barındırıyordu. Alayla uzatarak devam etti. "Tik tak, tik tak... Kırk sekiz saat sonra ödülü yüksek bir insan avı başlatacağım." Neşeli bir kahkaha attı. "Avın kim olduğunu söylememe gerek yok herhalde."

"Elinden geleni ardına koyma, orospu çocuğu!"

Haldun bu sözlere zoraki olduğu belli bir kahkaha atarak karşılık verdi ve telefonu yüzüne kapadı. Ulun garajın ortasında geri-

len omuzlarla yere bakarak bir heykel gibi hareketsiz kaldı. Elindeki cihazı öfkeyle duvara fırlatmak istiyor, ancak böylesi büyük bir tepki göstermeyi kendisine yediremiyordu. O yaşadığı her şeye tepkisiz yaklaşırdı ve karşısındakini çıldırtan da bu olurdu hep. Tepkisizliği onun en büyük silahıydı. Kontrolün hâlâ onda olduğunu işaret eden, boyun eğmediğini gösteren en büyük kozuydu. Haldun'un onu çıldırtmasına izin vermeyecekti.

Mutfak kapısında hafif bir hareket hissettiğinde, başını kaldırarak karşıya baktı ve Zoya ile göz göze geldi. Tıpkı kendisi gibi tepkisiz dikilmeye çalışıyordu ama kehribar gözlerin içindeki endişeyi gözden kaçırmadı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Zoya alçak bir sesle.

Ulun herhangi bir karşılık vermeden bir süre ona baktı. Yalan söyleyebilirdi, geçiştirebilirdi, baştan savma bir cevap verebilirdi, onu rahatlatacak herhangi bir şey söyleyebilirdi. Ancak hiçbirini yapmadı. Ona asla yalan söylemeyecekti. Donuk bir tonla karşılık verdiğinde, genç kadının onu anlayacağını biliyordu.

"Geri dönmemi istiyor. Beni bırakmayacaklar."

Zoya birkaç saniye boyunca alevlerin dalgalandığı safirleri izledi. O anki gergin duruma rağmen baktığı gözlerin ne kadar muazzam olduğunu düşündü tekrar.

Duruşu ve çıkardığı ses donuk olsa da gözleri gerçekte neler hissettiğini gösteriyordu. Onu hep görebilmişti. Buz gibi bakıyorlardı, Zoya içlerinde parlayan sarkıtları görebiliyordu. Fakat gerilerde yanan ateşi de görebiliyordu; o ateş bu sarkıtları eritiyor, uçlarından damlayan sıvı, safirlerin üzerinde parlayan, onları ışıl ışıl gösteren saydam bir tabaka oluşmasına neden oluyordu.

Zoya'nm yüzünde içten, tam anlamıyla destek barındıran bir gülümseme belirdi.

"Bırakmayacaklarını biliyordun zaten. İstediklerini verelim o zaman. Madem geri dönmeni istiyorlar, geri dön."

Ulun'un bu sözlere gösterdiği tepki karmaşa içinde bir yüz oldu. Gözleri yarı hayal kırıklığı yarı soru içeriyordu. Terk edilmiş bir çocuk gibi donakalmış halde genç kadına bakmaya devam ederken işittiği sonraki sözler ile yüzünde ansızın beliren minicik tebessüm Zoya için kazanılmış en büyük zaferdi.

"Hepsinin canına okuyalım mı?" diye sordu muzip denecek bir tavırla. "Madem seni geri istiyorlar, dönüş şartlarını sen belirle. Ben olsam şöyle görkemli bir karşılama beklerdim. Patlamalı çatlamalı." Sıcacık bir ifadeyle imalı bir edayla göz kırptı genç adama. "Ne dersin?"

"Gürültülü ama baştan çıkarıcı bir fikir."

Ulun ileri doğru yavaşça adımlayarak ona yaklaştı. Mutfak kapısının eşiğinde, garajın tabanından aşağı yukarı yirmi santim yüksekte duran genç kadının önüne geldiğinde çekinerek baktı. Yüzleri neredeyse aynı hizadaydı.

Günlerdir yan yana olduğu genç kadın hayatındaki en büyük boşluğu doldurmuştu. Daha evvel hissettiği yalnızlığı tıpkı kaderini kabullenir gibi kabullenmişti. Yalnızlığın onu nasıl nefessiz bıraktığını ise yeni keşfetmişti. Konuşamadığı, dertleşemediği, aklından geçen hiçbir şeyi paylaşamadığı tek bir kimsesi olmadan, derin bir yalnızlıkla ömrünü geçirmişti. Tek başına nasıl aklını yitirmeden bu zamana gelebildiğine şimdi bazen şaşırıyordu.

Dondurduğu tüm duygular içinde yavaş yavaş buzlarından arınıyor, üzerlerini kaplayan o soğuk tabaka an be an eriyerek o duyguları ortaya çıkarıyordu. Minicik bir temasın insanı ne kadar iyi hissettirebileceğini daha önce hiç düşünmemişken şimdi sık sık ona dokunan kadının her temasını sabırsızlıkla bekler olmuştu. O an kendisini öyle yalnız hissediyordu ki bu lanet duygudan bir an evvel kurtulmak istiyordu. Minicik bir temasa dahi ihtiyacı vardı.

"Bana biraz sarılır mısın?" diye sordu alçak sesle.

Zoya başını hafifçe bir omuzuna yatırdı ve sitemkâr bir gülümsemeyle ona baktı. Kollarını ileri uzatırken karşılık verdi.

"Sorman bile kabahat. Her zaman."

Kolları genç adamı sardığında üç gece evvel hissettiği duygu tekrar apansız onu sarmaladı. Kolları genç adama sarılmış olsa da bu kez kucakladığı adeta onun çocukluğu idi. Gözlerine ansızın dolan yaşları geri itmeye çalışırken kollarının baskısını biraz daha artırdı.

"Çocuk yüreği unutur ama affetmez."

Şeker Portakalı, José Mauro de Vasconcelos

ZOYA & ULUN

Çocuklukta yaşanan acılar, izi hiç silinmeyen yaralara benzer. Öylesi derin izler bırakır insan ruhuna.

Geçti dersin... Unuttum dersin... Üstesinden geldim dersin... Fakat artık geçmişte bıraktığını sandığın o yaralı çocuk; bugün ne kadar güçlü görünürsen görün, gizlendiği yerde, göğsüne dayalı bacaklarına sardığı kolların üzerine yasladığı başını yukarı kaldırmadan, hep seninle birliktedir. Gitmez bir yere. Gidemez. İçine hapsolduğu, bildiği bedenden başka gidecek yeri yoktur çünkü.

O bedenin ziyaretçi kabul edilmeyen karanlık zindanlarında, tek kişilik hücresinde, ağırlaştırılmış müebbet cezasına çarptırılmış bir mahkum gibi kimsesiz ve unutulmuş halde seneler geçirirken hep oradadır. Ümitsizce zamanın geçmesini, cezasının dolmasını bekler. Nafile bir bekleyiştir bu. Ne zaman geçirebilir o yaraları ne de bugün sahip olduğu güç. Geride kalan izler her daim hatırlatacaktır o biçare zavallılığı ve o çaresizlik barındıran acıları.

Zoya kendisinde kalan izlerin farkındaydı. Avucunda tuttuğu sıcak kahve fincanını hisseden parmak uçları şu an üşümüyordu fakat onları hissedemediği zamanları da hiç unutmuyordu. Parmak uçları ne zaman bir yere dokunsa, hissedebildiğine minnet duyuyordu. Geçmişin berbat anılarını zihninden söküp attığına inanmak istese de sanki parmak uçlarında takılıp kalmıştı hepsi. Tüm acılara dokunmuş olan o parmak uçları, hafızası olmuş her anı silinmez şekilde kaydetmişti.

Şimdi aynı parmak uçları, bir elinde dumanı tüten fincanı tutarken, boşta kalan eliyle omzuna sardığı battaniyenin uçlarını kavrayarak sıkıca kalın kumaşa tutundu. Gün yeni aydınlanmıştı

ve o adeta dışarıdaki soğuk havaya meydan okur gibi sarındığı battaniye ile evin dışında, verandada dikilerek gözlerinin önündeki durgun, beyaza bulanmış manzarayı izliyordu. Yüksek ağaçlardan ve beyazlıktan başka bir şey yoktu manzarasında ama huzur verici bir sessizlik hüküm sürüyordu.

Sıcak kahvesinden dalgınca bir yudum daha aldı. Gözleri ilerideki ağaçların birinin dallarından yere düşen bir tutam kara takıldı. Dallar üzerine binen ağırlığa daha fazla tahammül edememiş gibi biraz daha boyun bükerek eğilmiş, aynı esnada üzerinde biriken karlar yere dökülmüştü.

"Güzel taktik," diye mırıldandı kendi kendine. "Boyun eğer gibisin ama üzerindeki ağırlığı silkeleyip atıyorsun."

Bakışları ağır ağır evin önündeki açıklıkta dolaştı. Bir gün evvel fırtına dindikten sonra Ferman ve Ulun saatlerce dışarıda karları küreyerek hem garajın hem de evin önünü temizlemişlerdi. Kenarlara yığılmış karlar an be an küçülen minik tepecikler oluşturmuştu. Hava sıcaklığı birkaç derece yükselmişti; biriken kar yavaş da olsa eriyordu. Artık yola çıkabilecekleri hava koşullarına kavuşmuşlardı.

Fırtına öncesi yaptıkları planlarda bir kısım değişiklikler olmuştu. Buna neden olan şey Ulun'un bir gün evvel yaptığı telefon konuşması idi. Ona verilen kırk sekiz saatlik süre bir gün sonra dolacaktı. İlk anda Zoya'nm ortaya attığı gürültülü fikir cazip gelse de sağduyulu bir adım olmayacağında hemfikir olmuşlardı. İlk adımları çok daha sakin, çok daha kontrollü atmaları gerekiyordu.

Gün boyu, ortaya çıkan durumu düşünmek ve daha makul bir çözüm bulmak için köşelerine çekilmişlerdi. Kayağa gitme planlarını da bu süreçte ötelemişlerdi. Düşünmek için zamana ihtiyaçları vardı. Bu süre içinde Ferman ve Ulun evin önündeki karları kürümüşlerdi.

Ulun ya içinde biriken enerjiden kurtulmak ya da hıncını çıkarmak ister gibi küreği elinden bırakmamıştı. Bedenini ağır bir işin altında hareket ettirmenin ona iyi geldiği belliydi. Ferman'ın birkaç kez denemeye kalktığı konuşma girişimlerine de karşılık vermemişti. En sonunda Ferman onu kendi haline bırakmıştı.

Zoya, bir önceki akşam yaşananları yeniden zihninden geçirirken bir yudum daha kahvesinden içti. Soğuk hava elinde tuttuğu fincandaki sıcaklığı çabucak emmişti. İçtiği kahve ılıktı artık.

Evin kapısının açıldığını işitse de geriye dönüp bakmadı. Arkasından onu saran kollar önünde birleşerek battaniyeyi tutan elinin üzerine kapandı. Sırtını yasladığı göğüs, yaslamaya alışkın olduğu göğüsten biraz daha inceydi ve üzerinde yalnızca kalın bir kazak vardı.

"Soğuğu sevmediğini sanıyordum," diye mırıldandı Ulun, çenesini başına yaslayarak.

"Bu ona meydan okumayacağım anlamına gelmiyor."

Zoya alçak sesle adeta zevk alır gibi minik bir tebessüm eşliğinde karşılık vermişti. Sırtını rahatça arkasına yasladı.

Ulun tatsız denecek bir tonla "Meydan okumayı seviyorsun," dedi.

"Senin gibi."

Zoya'nm imalı sesi dün akşam yaptığı konuşmaya atıfta bulunduğunu işaret ediyordu. Ulun bunu duymazdan geldi; genç kadının diğer elinde tuttuğu fincana uzandı ve bir yudum içti.

"Soğumuş," diye mırıldandı.

"Babam uyandı mı?"

"Uyanmış. Ben kalktığımda mutfaktaydı."

Zoya hafifçe gülümsedi. "Kahvaltıyı hazırladığına bahse girerim." Bir yudum daha kahve içmek için Ulun'un elinde tuttuğu fincana uzandı; serin parmaklar sıcak parmakların üzerine kapandı.

"Öyle yapıyor," dedi genç adam o esnada.

"Birkaç gündür bu görevi senin üstlenmen onu mutlu etmiştir."

"Şikayetçi değildim."

Elindeki fincanı önünde dikildikleri, karla kaplanmış olan ahşap korkulukların üzerine koydu. İki kolunu, göğsüne yaslanmış olan bedene doladı. Zoya başını omzuna yasladı. Battaniyenin üzerinde kalan uzun sarı tutamlar Ulun'un kollarının üzerine ipek bir örtü gibi serildi.

"Kayak yapamayacak olmamız kötü oldu," dedi Ulun alçak sesle.

"Evet, kötü oldu. Soğuğun söz konusu olduğu durumlarda tek sevdiğim şey kayak yapmak."

"Belki bir dahaki sefere fırsat buluruz."

"En azından alışverişle zaman kaybetmeyeceğiz. Artık burada senin de eşyaların var."

"Kullanabilme imkanım olursa," derken Ulun dalgındı.

Zoya kızar gibi omzuyla onu dürttü. "Kötü şeyler düşünme. Olacak!" dedi keskin bir sesle.

"İyimserliğin bana iyi geliyor."

"İyimserlik değil bu. Babama güveniyorum."

"Benim aksime biraz yavaş hareket etse de sağlam plan yapmaya çalıştığını kabul ediyorum."

"Bu tür şeyler aceleye gelmez. Babam sabırlıdır. Yavaş ama güvenli adımlarla ilerlemek ister... Ki bence haklı. Sen tez canlılık yapıyorsun. Yine de seni yalnız bırakmayacağım."

Ulun senelerdir ne kadar sabırlı davrandığını ona söyleme gereği duymadan bildiği bir gerçeği teyit etmek ister gibi sordu.

"Dün akşam epey kızdı bana, değil mi?"

"Arada benim dışımda başkalarının da azar işittiğini görmek mutluluk verici." İç çeker gibi kısa bir soluk aldı. "Ama evet, sana kızdı."

"Senin aramandan sonra benim aramam onu daha çok sıkıştıracak. İyice köşeye sıkıştığını düşünsün istedim. Dört bir yandan sarıldığını hissedecek."

"Bunun için yapmadın. Kızgındın, öfkeni o da hissetsin istedin," dedi anlayışlı bir tonla. "İstediğini yapacağını mı sanıyorsun? Sence Haldun'a peşini bırakmasını söyleyecek mi?"

"Henüz söylemedi," dedi Ulun düşünceli bir sesle. "Haldun'la bir süredir konuşmadılar. Düşüncenizde haklısınız. İçeride başka bir adamı var belli ki, onunla iletişime geçiyor. Belki de Haldun'u gözden çıkarmıştır."

"Harcayacağı ilk kişi Haldun olacak. İnsanları harcamaya alışık biri. Haldun'a da acımayacaktır."

"Haldun'a acımayacak olan benim."

Ulun'un sesi öyle merhametsiz ve kinli çıkmıştı ki, Zoya bir süre ona karşılık vermedi. Haldun'un azıcık bile merhameti hak etmediğini o da kabul ediyordu.

"Ona olan kinin yalnızca sana yaptıkları için değil, değil mi?" diye sordu usulca.

Başına dayanan çene belli belirsiz iki yana kımıldadı. "Değil!" dedi Ulun, buz gibi bir sesle.

Zoya yüzünü göremese de içini ısıtan safirlerin şimdi en az gözlerinin önünde serili olan karlar kadar iç titretircesine soğuk baktığına emindi.

"Anlatacak mısın?" diye sordu, dingin bir tonla. Merak ettiğinden sormuyordu bunu, yalnızca içinde tutmasını istemiyordu.

"Belki bir gün... Ama şimdi değil."

"Şimdi bu sessizliğin tadını çıkarmak istiyorsun."

"Nasıl anlıyorsun?" diye sordu genç adam, mırıldanarak. Başını eğip burnunu sarı saçların arasına gömdü. Adını tam çıkaramadığı çiçek kokusu burnuna doldu. Gözlerini yumarak kokunun adını koymaya çalıştı ama yine başarılı olamadı.

"Çünkü şu anda ben de bunu yapıyorum. Sessizliğin ve huzurun tadını çıkarıyorum."

"Huzurla geçirdiğimiz son günler bunlar olabilir," diye mırıldandı gözleri kapalı halde.

"Bu kadar umutsuz olma. Seninle daha önce de huzurlu zaman geçirdik. Yine yapabiliriz."

"Belki de haklısın. O anlar sona erdiğinde de umutsuzluğa kapılmıştım ama yine bir araya geldik işte."

"Çok karamsarsın," dedi genç kadın azarlar gibi.

"Hep karanlıkta olduğumdandır. Aydınlık bir şeyler düşünmeyi beceremiyorum."

"Ben senin yerine bunu becerebilirim. Sıkıştığında bana haber ver yeter."

"Bunu nasıl başarıyorsun?"

"Çünkü karanlıkta kalmama izin vermeyen bir el beni hep aydınlıkta tutuyor. En karanlık anda bile onun uzanıp beni çekeceğini biliyorum."

"Baban sana ışığı gösterdi."

"Hayır," dedi genç kadın keskin bir edayla. "Benim ışığım o oldu."

Ulun bir süre boyunca ona karşılık vermedi. Genç kadının burnundan dışarı sızan soluklar havada adeta bir yol çizer gibi süzülerek yükseliyor, kendi soluklarından kaynaklanan saydam dumana sarılarak birbirine dolanıyor ve sanki bir değnek uzanıp bu illüzyonu yok eder gibi ansızın gözden kayboluyorlardı. Bakışları bir görünüp bir kaybolan sisi takip ederken fısıldadı.

"Ve sen de artık benim ışığım olacaksın."

Zoya elini usulca kaldırarak genç adamın koluna koydu, yatıştırır gibi hafifçe okşadı.

"Olacağım," dedi güvence veren bir tonla.

Sonraki dakikalarda konuşmadan sessizliğin tadını çıkardılar. Uzun bir zaman boyunca buna fırsat bulamayacaklarını bilir gibi, sundurmanın altında birbirlerine sarılı halde öylece sessizlik içinde zaman geçirdiler.

FERMAN & ZOYA & ULUN

Bir gün önce

Belki hıncını belki de enerjisini attığındandır bilinmez, Ulun, Haldun'la konuşmasının ardından saatlerce kar kürüdükten sonra eve girdiğinde oldukça sakin görünüyordu. Aldatıcı bir görünüştü bu oysa.

Ne yemek yaparken ne de yemek boyunca konuştu. Yemek yapmanın onu sakinleştirdiğini keşfettiklerinden beri mutfağı tamamen ona bırakmışlardı. Bu bir yandan işlerine gelen bir kolaylıktı da. Zoya onun yalnız kalarak düşünmek istediğini anladığında bu kez ona yardıma gitmemişti. Garip denecek şekilde bunu özlediğini de fark etmişti. Hoşlanmadığı şeyler olsa da onunla birlikte çalışmak itiraf etmeliydi ki keyif vericiydi.

Ulun'un saatler süren sessizliğini diğer ikisi anlayışla karşılamışlardı. Ancak sessizliğinin nedeni başkaydı. Amansız şekilde

küreği sallarken ve sonrasında yemek yaparken etraflıca düşünmüş bulduğu çözümü değerlendirmişti. Gerçi pervasız bir çözümdü bu; fakat aynı zamanda Yılmaz'ı biraz daha köşeye sıkıştıracağını ve bunaltacağını düşündüğü bir çözümdü de. Aslında bir umut istediğinin gerçekleşeceğini arzu etmesiydi.

Sonradan anlayacaktı ki, Ferman'ı da delirten bir çözümdü aynı zamanda.

Akşam yemeğini henüz bitirmişlerdi. Şöminenin önündeki koltuklara oturduklarında üçü de sessizdi. Ulun, ne yapacağını anlayamamış olan Ferman ve Zoya müdahale edemeden ansızın önündeki telefona uzandı ve çeyrek dakika sonra da konuşmaya başladı.

Zoya, Ulun'un kiminle konuştuğunu anladığı anda Ferman'ın yüzünde beliren şaşkınlığı uzun süre unutamayacaktı. Kendisi de en az onun kadar şaşkın ve aynı zamanda telaşlı görünüyor olmalıydı.

Ferman sesini çıkarmaya imtina eder gibi dudaklarını hareket ettirerek "Ne yapıyorsun?" deyip Ulun'a müdahale etmeye çalışmıştı fakat diğeri bunu görmezden geldi.

Ulun'un gözlerinin içinde parlayan öfke elle tutulacak denli somuttu. Tıpkı adı gibi temreni olmayan binlerce ok adeta aynı anda havaya fırlatılmış ve parlak bir gökyüzünü kaplarcasına safir gözler de karanlığa bürünmüştü. Konuşmaya başladığında gözlerinin içindeki oklar sese dönüşmüştü. Kelimeler saplandığı yeri kana buluyordu. Her ne kadar buz gibi bir ifadesizlikle dudaklarının arasından çıkıyor olsa da cehennemin en kavurucu katından çıkar gibi yakıcıydı her bir kelime.

Telefon açılır açılmaz "Beni dikkatle dinle, piç kurusu," demişti fütursuzca. "Kim olduğunu artık biliyorum."

Karşı tarafın ne düşünmesine ne de durumu sindirmesine izin vermişti. "O maşan olacak Haldun'u peşimden çekmezsen, ikinize de dünyayı dar ederim."

"Sen kimsin?" dedi Yılmaz. Ses tonu duyduğu hiddetli sesin kimliğini çıkarmaya çalışır gibi tereddütlüydü.

"Ecelin!" dedi Ulun duraksamadan. "Azrail!"

"Sen bu numarayı nereden buldun?" diye soran adamın hissettiği şaşkınlık sesine yansımış, ağzından çıkan kelimeler hissettiği şaşkınlığı ortaya serer şekilde kontrolsüzce tutuk çıkmıştı.

"Daha neler bulduğumu tahmin bile edemezsin! Bu sana ilk ve son uyarım. Eğer o sadist köpeğini yakamdan düşürmezsen hem onu hem de seni pişman ederim Yılmaz Halefoğlu!"

İsmi öylesine bir kinle üzerine basarak telaffuz etmişti ki, karşı tarafın ciddiyetinden en ufak bir kuşkusu olmayacaktı. Sesine tıpkı Zoya'nın ona öğrettiği gibi sarkastik bir tını yükleyerek alaycılıkla devam etti.

"Yoksa Sayın İç İşleri Bakanı mı demeliyim?"

"Sakin ol," dedi Yılmaz, teskin etmeye çalışır gibi. "Önce konuşalım. Ne istediğini söyle bana."

"Ne istediğim açık değil mi? Yakamdan düşün istiyorum. Maşanın senden gizli anlaşma yapacak götü yok. Özgürlüğüme karşı ne istediğinizi söylediniz. Ben de istediğinizi size verdim. Şimdi sıra sizde."

"Bana nasıl ulaştın?"

"Bunun bir önemi yok. Sen de ben de ne dolaplar çevirdiğini iyi biliyoruz. Beni yapmak istemediğim şeylere zorlamayın. Mecbur kalırsam başkalarıyla anlaşma yapar, işlediğim her cinayetin ayrıntılarını vermekte tereddüt etmem. Sizi de benimle birlikte dibe çekerim. İstediğim tek şey özgürlüğüm. Dosyamı ver, üzerimi çiz, konuyu kapatalım. Aksi halde başına öyle bir çorap örerim ki, ipi boğazına da dolanır."

"Bak, önce sakin ol. Anlaşabiliriz," dedi Yılmaz. Soğukkanlılığını korumaya çalışsa da telaşını gizleyememişti. Bu aramanın aklının ucundan bile geçmediği açıktı. "Dosyan çalındı," diyerek çabucak ekledi. "Hades çaldı. Onu öldüren sensin, dosyan da onunla birlikte yok artık."

"Yalan söylüyorsun!"

"Yalan söylemiyorum. Haldun bazı dosyaları çaldırdı. Senin dosyan da içlerindeydi."

"Buna inanmamı beklemiyorsun herhalde."

"İnan ya da inanma. Gerçek bu."

"Ya kopyası?"

"Kopya falan yok. Dosyalar tektir. Hepsi de Haldun'da durur."

"Yalancı şerefsiz!"

"Kendine gel!" diye hiddetle bağırdı Yılmaz. "Kiminle konuştuğunu sanıyorsun sen?"

"Şerefsiz bir vatan haini ile! Bana işlettiğin cinayetlerin başka bir açıklaması var mı?"

"Saçmalama! Sana birilerinin inanacağını mı sanıyorsun?"

Üzerindeki şaşkınlıktan sıyrılmayı başaran Yılmaz karşı saldırıya geçmişti. "Sana kim inanır? Kimsin sen? Hiçbir değeri olmayan bir katilsin! Herkesin maşası olabilirsin. Sözlerini ispatlayacak ne var elinde? Hiçbir şey! Sen beni tehdit edemezsin! Anladın mı köpek? Sen beni tehdit edemezsin!"

"Öyle mi sanıyorsun?" dedi Ulun, buz gibi bir sesle. "O zaman elinizden geleni ardınıza koymayın. Siz mi benim canımı alırsınız, ben mi sizin? Haldun'a da söyle, ikinize de huzurlu uyku yok bundan sonra. Yay gerildi şerefsiz! Bekleyin bakalım ok önce hanginize saplanacak!"

Telefonu hırsla adamın suratına kapadığında salonun içinde Ferman'ın sesi kükredi.

"Sen ne yapıyorsun? Nasıl böyle fütursuzca davranırsın?"

"Çünkü üzerime gelmelerinden bıktım artık!" diye bağırdı Ulun, karşılık olarak.

"Onları bu şekilde tehdit ederek mi yakandan düşmelerini sağlayacaksın? Elinde kanıt yok, ispat yok. Yılmaz'ın ne kadar sinsi hareket ettiğini ben sana anlatmadın mı?"

"Umurumda bile değil! En azından şimdi ne zaman tepesine bineceğimi düşünerek endişelenecek."

"Aksine! Şimdi önlemlerini daha çok arttıracak ve herife ulaşmamız imkansız hale gelecek! Zoya'nın aramasından sonra korumalarını arttırdığını biliyoruz, değil mi? Tedbirlerini sıkılaştıracak."

"Hiçbir önlem ona yaklaşmamı engelleyemez. İstediğim anda gider kafasına sıkarım."

"İntihar saldırısı yapmak istiyorsan olur elbette! Bu mu istediğimiz? Bu kadar basit mi? Bana, sana, o çiftlikteki birçok çocuğa yapılanın karşılığı tek bir kurşun mu olacak? Kahraman gibi gömülmesi mi istediğimiz? Sence ben bunu beceremez miyim?

Uzaktan tek bir kurşunu onun kafasına gömecek bir fırsatı bulamaz mıyım sanıyorsun?"

"İstediğin sürekli bir endişe içinde olması değil miydi? Şimdi daha çok endişe içinde olacak. Her taraftan sarıldığını düşünecek."

"Böyle kontrolsüz adım atarak bunu yapmayı kastetmemiştim. Her adım planlı olmak zorunda. Onu biz yönlendirmeliyiz ve attığı her adıma bilinçli bir karşılık vermeliyiz."

Ferman kızgın bir edayla yerinden kalktı, mutfağa yönelirken azara benzer şekilde söylenmeye devam ediyordu.

"Bu şekilde ortak hareket edemeyiz. Bundan sonra bilgim olmadan tek bir adım atılmayacak. Yakandan düşeceklerini sanıyorsan yanılıyorsun. Yılmaz bunları düşünemeyecek kadar salak bir adam olsaydı bulunduğu yere gelemezdi. Herkesten daha sinsi hareket ediyor. Tüm köprüleri yakarak özgürlüğünü isteyen adamın servislerle anlaşabileceğine inanır mı sanıyorsun?"

Zoya gözlerini endişeyle ayırmış bir mutfak tarafına bir önünde dikildiği masaya çökercesine oturan Ulun'a bakıyordu. Ferman kahve yaptığını belli eden sesleri bastırarak hâlâ söylenmeye devam ediyordu.

"Bunu düşünemeyecek kadar aptal mı? Her şeyin hesabını yapıyor o. Anlaşacağın servisler seni bırakır mı? Seni biz koruruz diyecekler ama karşılığını da isteyecekler. Şu anda yaptığından farklı ne yapacağını sanıyorsun ki? Yine birilerinin maşası, birilerinin katili olacaksın. Bu mu istediğin? Yılmaz bunun farkında değil mi sence? Bu muydu bizim yaptığımız anlaşma? Bu kadar basit mi her şey?"

"Çok kızdı," diye fısıldadı Zoya, başını hafifçe Ulun'a yaklaştırarak. Yavaşça genç adamın yanındaki boştaki sandalyeye oturdu.

Ulun ters ters mutfak tarafına baktı. Ferman'ın azarları bitecek gibi görünmüyordu.

"Çocuk gibi hareket ediyorsun! İstediği olmayınca yerlerde tepinen şımarık bir çocuk gibi davranıyorsun."

Ulun başını geriye çevirerek "Öyle bir şey yapmıyorum!" diye öfkeyle bağırdı mutfağa doğru.

Ferman mutfağın kapısından kafasını uzatıp, kızgın gözlerini dikerek üsteledi.

Ninova

"Aynen öyle yapıyorsun. Sırf sen tepinmeyi kesesin diye istediğini verecek annen ya da baban değil onlar."

Ulun hışımla ayağa fırladığında oturduğu sandalye yere devrildi. Elini öfkeyle Ferman'a doğru sallayarak bağırdığı esnada Zoya da endişeyle tekrar ayağa kalkmıştı.

"Ben bunu bilmiyor muyum? Tepineyim ya da tepinmeyeyim, benim istediğimi yapan annem ya da babam hiç olmadı zaten!"

Sesi öylesine dokunaklı bir öfkeyle çıkmıştı ki Zoya yalvaran gözlerini Ferman'a dikerek üstüne gitmemesini rica eder gibi baktı. Ulun arkasında kalan genç kadının bakışlarından habersizdi. Ferman'ın gözleri çabucak Zoya'yı bulmuş tekrar Ulun'a çevrilmişti. Zoya'nın bakışları değil ama karşısındaki genç adamın hezeyan dolu tavrı geri adım atmasına neden oldu. Sesli bir soluğu içine çekti. Kısacık bir an gözlerini yumdu. Gözleri geri açıldığında Ulun'un kasvetli bakışlarıyla karşılaştı.

"Pekala," dedi. Sesi bu kez oldukça sakindi. "Üzerine geldiğim için özür dilerim. Bir an kontrolümü kaybettim. Üstesinden gelebiliriz."

Ulun aniden atılan geri adıma yarı şaşkınlık yarı kuşkuyla baktı. Ona dikili kara gözler samimiyetle bakıyordu. Ferman anlayışlı bir tonla devam etti.

"Haklısın," dedi babacan bir edayla. "Doldun, taşıyorsun. Anlıyorum, haklısın. Kendini daha iyi hissediyorsan önemi yok. Bizi batıracak kadar büyük bir hata değildi bu."

"Bitti mi azar?" diye sordu Ulun şüpheyle.

Ferman sitemle gülerek başını salladı. "Bitti." Alaycı bir edayla işaret parmağını öne doğru salladı. Kaşlarını uyarır gibi yukarı kaldırdı. "Fakat bu ilk ve son. Bundan sonra karar verdiğimizin dışında hareket etmeyeceğiz."

"Olur," dedi Ulun. Aniden sönen öfkesi ile durgun bir deniz gibiydi şimdi. Mahcup bir tavırla yere eğilerek devrilen sandalyeyi kaldırdığı esnada Ferman'ın ortamı daha da yumuşatan sesi duyuldu.

"Rahatladın mı biraz?"

"Rahatladım," dedi kuru bir sesle. Soran bakışlarını Ferman'a dikti. "Sence dikkate almaz mı beni?"

Ferman bir süre sıcak bir tebessümle ona baktı, neden sonra iç rahatlatır bir sesle "Şimdi değilse bile yakında alacak," dedi. "Sıkma canını. Benim ona bir kurban daha vermeye hiç niyetim yok. Sana ulaşabilmesi için önce beni geçmesi lazım. Benim dostluğumu çok iyi bilir o."

Kendinden emin ürkütücü bir gülüş yüzünde belirdi. Geriye dönüp mutfağa dönmeden hemen evvel sözlerini tamamladı.

"Fakat düşmanlığımı bilmiyor. Artık onu tadacak."

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

"Anılarının dibini karıştıran bir el varmış gibi bir duygu uyanıyordu içinde."

Ölümden Acı, Guy de Maupassant

YILMAZ HALEFOĞLU

Bazı insanlar kendi sonlarını kendileri hazırlar. Fakat bunun bilincinde olmazlar. Bomboş bir yolda her şeyin yolunda gittiği bir anı yaşadıklarını düşünerek dikilirken, nereden çıktığı belirsiz, son sürat gelen bir tırın altında kaldıklarında, o yolun ortasında dikilmemeleri gerektiğini düşünecek zamanları dahi olmaz. Paramparça olmuşlardır.

Yılmaz kendisini o aptal insanlardan oldukça uzak görüyordu. Her şey yolunda gittiği zamanda bile boş bir yolun ortasında dikilmezdi o; apansız ortaya çıkan tırdı Yılmaz. Darbeyi aniden, beklenmedik anda indirirdi. Bunu öyle çok kereler yapmıştı ki, bu işin üstadı olduğunu düşünüyordu.

Tüm hayatı boyunca etrafındaki herkesle oynamıştı. Kendisini onlardan o kadar çok üstün görüyordu ki, isteklerini yapmayanları içten içe düşman ilan etmiş ve oyuncağı haline getirmişti. Hiçbiri anlamamıştı bile bunu. Yaptıklarını diğerlerinden çok daha erken keşfeden tek bir kişi olmuştu; onu da artık kandıramadığı zaman geldiğinde etkisiz hale getirmişti. Bir başka deyişle elimine etmişti.

Esma Halefoğlu, annesi, her zaman ondan şüphe etmişti fakat doğal olarak önceleri evladına konduramamıştı. Hangi anne, evladının aslında şeytan olduğunu, insan kisvesine büründüğünü kabul edebilirdi ki? Küçükken gösterdiği tepkileri hırçın bir çocuk olmasına bağlamıştı. Çoğu zaman görev nedeniyle uzakta olan eşinin yokluğunda bir erkek çocuğu büyütmek zordu elbette. Babasının yokluğuna duyduğu öfkeyi farklı şekillerde gösteriyor, diye düşünmüştü. Ancak yıllar geçtikçe sık sık yalanlarını yakaladığı, yaptığı yanlışları sürekli başkalarına mal ederek onları suçlayan oğlunun tavırlarının nedeninin tam olarak bundan kaynaklanmadığını anlamaya başlamıştı.

Yılmaz küstah, kendini beğenmiş, anne babasının mütevazı tavırlarından bir nebze bile olsa nasibini almamış biriydi. Her asker çocuğu gibi ilkokulu ve ortaokulu sık sık okul değiştirerek farklı şehirlerde okumuştu. Yalçın Halefoğlu'nun görevli olduğu şehirlerde gittiği okullarda babasının rütbesi adeta onun rütbesi olurdu. Babasına duyulan saygıdan dolayı okul yöneticileri ve öğretmenler tavırlarını genellikle göz ardı ederlerdi. Çocuktu ve büyüklenen tavrını çok da ciddiye almamak gerekiyordu.

Esma Hanım'ın durumu keşfetmesi uzun sürmemişti. Özellikle sahip olduğu imkanlara sahip olmayan yaşıtlarını küçümseyerek, böbürlendiği birkaç konuşmasına şahit olduğunda, oğlunu karşısına alıp sıkı bir azar çekmişti.

"Baban bu ülkenin evlatlarına hizmet ediyor. Babanın, benim, senin, küçümseyerek konuştuğun o insanlardan hiçbir farkımız yok. Hepimiz bu ülkenin insanıyız. Hepimizin farklı görevleri var. Bazılarının sahip olmadığı imkanlara sahipsin diye kimseyi küçümsemeye hakkın yok. Sana bu imkanları veren, babanın hizmet ettiği ülke. Biz bu ülkenin insanına hizmet ediyoruz. Sana gösterilen ihtimam babana duyulan saygıdan. Bunu sen hak etmedin henüz. Zamanı geldiğinde bu saygıyı kendin hak edersin. Çabalayarak. Tıpkı baban gibi görev bilinciyle, sorumluluklarını yerine getirerek hak edersin. Okuldaki arkadaşlarından bir tekine bile kırıcı bir tavırda bulunursan bunu babanla paylaşacağım. Bir daha ağzından böyle saçma kelimeler çıkarsa cezasına da katlanırsın Yılmaz."

Esma Hanım'ın keskin tavrı Yılmaz'ın dikkatli olması gerektiğini işaret ettiğinde sinsi yanı da ortaya çıkmıştı. Senelerce kendisini gizlemeyi başarmıştı ve Esma Hanım, oğlunun dersini aldığını düşünmüştü. Fakat kontrolü de elden bırakmamıştı. Yılmaz'ın annesinden en çok nefret ettiği dönemlerdi onlar. Onu kontrol eden herkesten nefret ediyordu.

İşlerin kontrolden çıkmaya başlaması Ferman'ın hayatlarına girmesinden sonra olmuştu.

Ferman, askeri okulda parlayan bir yıldızdı. Herkesin göz bebeği olan delikanlının ışığı öylesine parlaktı ki Yılmaz'ın bunu kabullenmesi mümkün bile değildi. Çok uzun süre o ışığın gölgesinde kalmıştı; işin aslı o ışığı emerek üzerine çekmiş kimsenin fark etmediği sahte bir yansıma ile o da parlamıştı.

İlk kez bir hafta sonu Ferman'ı eve davet ettiğinde başlamıştı her şey. Annesi görür görmez sevmişti Ferman'ı. Saygılı, nazik, mütevazı ve sevecen bir delikanlı idi. Öylesine temiz bir ruhu vardı ki, herkesin olduğu gibi Esma Halefoğlu'nun da Ferman'ı sevmemesi olanaksızdı.

Ferman'ın, Yılmaz'ın gerçek ruhunu görememesinin en baştaki nedeni, sahip olamadıklarının eksikliğinden kaynaklanıyordu. Devletin büyüttüğü kimsesiz bir çocuktu. Ne bir ailesi ne de bir kardeşi vardı; askeri okula kadar bu eksikliklerle gelmişti ve oda arkadaşı olan Yılmaz'ın ona karşı olan yakın tavrı, sık sık 'kardeşim' diye hitap etmesi, gerçeği görmesine engel olmuştu.

Tanıştıktan sonraki süreçte Yılmaz'ın ailesinin ona kucak açması, birlikte zaman geçirmek için sık sık davet edilmesi, bu kısa davetler süresince bile olsa yuva sıcaklığı sunmaları içini ısıtmış, Yılmaz'ın başka türlü amaçları olduğunu hiç hissetmemişti. Kim düşünebilirdi ki böyle bir şeyi?

Yılmaz, içten içe Ferman'ın saflığı ile dalga geçmişti. Ancak katıksız bir aptal kendisine kardeşim diyen birine güvenebilirdi ve Ferman da katıksız bir aptaldı ona göre.

Defalarca kez Ferman'ı zor durumda bırakmış fakat her defasında çabucak affedilmişti. Bir sonraki gün teslim edilecek ödeve yanlışlıkla dökülen kahve, tam da atış sınavları öncesi şakalaşarak boğuştuklarında çatlayan parmağı ya da engelli parkurda yapıla-

Ninova

cak olan derecelendirme öncesi ayağına düşürülen sandalye tamamen kazara olan şeylerdi. Benzer aksilikler zaman zaman yaşansa da Ferman'a göre basit dikkatsizliklerdi bunlar, büyütülecek meseleler değildi.

Yılmaz'ı asıl kudurtansa tüm bu kazalara rağmen Ferman'ın başarılı olmasıydı. Ferman ne canının yanmasından ne de uykusuz kalmaktan şikayetçi olmamıştı. Canını dişine takmış elinden gelenin en iyisini yapmıştı ve hep başarmıştı.

Ruhundaki kötülüğü ilk fark edenin annesi olduğunu hep biliyordu Yılmaz. Bazen uzun uzun oğluna bakar, yüzünde tarifsiz bir keder belirirdi. Bazı zamanlar yumuşak, bazı zamanlar keskin bir tonla küçük uyarılar yapardı Yılmaz'a. Düşüncelerini tam olarak kelimelere dökmez fakat anlamasını ister gibi adeta bir çeşit yakarışa benzer uyarılar olurdu bunlar. Yılmaz'ın bu uyarıları kâle almadığı, umursamadığı da ortadaydı. Muhtemelen kendi başarısızlığı olarak görüyordu durumu. İyi bir anne olamamıştı belki de.

Yılmaz'ın hayatı boyunca yaptığı en büyük hata, aleni bir şekilde annesine yakalanması olmuştu.

Annesinin Ferman'ı her geçen gün çok daha fazla sevmesi, içindeki nefreti katlayan ve sonrasında daha cüretkâr hamleler yapmasında tetikleyici olmuştu. Ferman'ı onun gözünde düşürmek için kurduğu tezgah ona göre kusursuzdu; tek hatası fark edilmediğini sandığı anlarda annesinin her şeyden haberdar olduğunu anlayamamasıydı.

Esma Halefoğlu'na ait aile yadigarı broşu Ferman'ın ceketinin cebine koyduğunda planı mükemmel işliyordu. Ta ki hafta sonu tatili bitip okula dönecekleri saat gelip çattığında, askıdaki ceketi arkadaşına uzatırken yanlışlıkla ters çevirip düşürene kadar. Ceketle birlikte cebinden düşen tek şey Ferman'ın okuldaki dolabının anahtarı olmuştu.

Ferman her zaman olduğu gibi gülümseyerek onun sakarlığına dem vururken, Yılmaz yan gözle annesinin yüzüne bakmıştı çabucak. O hayal kırıklığı barındıran, suçlayıcı gözlerin içinde görmüştü gerçeği ve o gerçek, aslında Esma Halefoğlu'nun da sonunu getirmişti.

Ninova

Yılmaz'ın oyununu bozan herkes, kim olursa olsun cezalandırıldı ve o da gözünü bile kırpmadan annesini cezalandırmıştı. Elbette bunu hemen yapmamıştı. Kuşku çekmeyi asla istemezdi. Ancak annesinin her ne kadar *ne yaptığını biliyorum*, diyen bakışlarıyla sık sık göz göze gelse de konunun hiçbir zaman açıkça dile getirilmemesi, bir süre boyunca bazı şeyleri sineye çekmesine de yol açmıştı. Esma Halefoğlu'nun oğlu yerine utanç duyması ve bu nedenle olanı açıkça söze dökememesi Yılmaz'ın asla anlayabileceği bir duygu değildi.

Sonraki süreçte tam da annesinin istediği gibi davranmış olsa da bir kez daha güveni sarsılmış olan kadının bu kadar çabuk ona inanacağı da yoktu. Kuşkusu hiç silinmemişti içinden. Esma Halefoğlu oldukça zeki ve sağduyulu bir kadındı. Fakat zekası Yılmaz'ın kötücül zekasıyla boy ölçüşemezdi.

Birkaç yıl sonra, 1989 yılında, bir gece aniden kalp krizinden öldüğünde uzun zamandır zehirlendiğinden haberdar olmadığı gibi yapılan otopside de buna neden olmuş olan herhangi bir şey çıkmamıştı. Oğlunun onu zehirleyecek kadar ileri düzeyde bir psikopat olabileceği ne onun ne de bir başkasının aklına gelmişti.

Görev gereği çoğunlukla uzakta olan Yalçın Halefoğlu'nun olup bitenlerden haberi bile olmamıştı. Onun sonunu getirecek olan gerçekleri fark etmesi, tıpkı rahmetli eşi gibi tam zamanlı olarak oğlu ile aynı evde yaşamaya başladıktan seneler sonra ortaya çıkacaktı. O da tıpkı Esma gibi önce şüphelenecek, ardından uzun süre boyunca bu şüpheleri oğluna konduramayacak, kondurduğunda ise kendisine yediremeyecekti.

Yüzyıllar boyunca şerefle vatanına hizmet etmiş olan Halefoğlu soyunun, oğlu sayesinde alınlarına silinmez bir kara çalınmıştı.

Halihazırda kaybettiği eşinin hasretiyle seneler içinde zayıflamış olan kalbi, en çok güvendiği, kendi oğlundan bile daha çok gurur duyduğu askerin ihaneti ile parçalanmış, daha bu gerçeği sindiremeden en yakın dostu ve eşinin suikastından sonra da çok daha güçsüzleşmişti. Ona emanet edilen kızlarını koruyacak geriye sadece kendisi kalmıştı. Ada'ya sahip çıkma isteği onun da sonunu getirmişti.

Yılmaz'm sıraladığı yalanlara inanmayan adamın ortalardan kaybolan Ada'nın peşine düşmesi ile gerçekler meydana çıkmıştı.

Ada'nın, son aylarda üst üste gelen badirelere rağmen pes edecek bir kız olmadığını en iyi bilenlerden biriydi. Ne ölüm haberi gelen ve vatan haini çıkan nişanlısı nedeniyle yaşadığı utançtan kimseyle görüşmediğine ne de bundan yalnızca iki ay sonra anne babasını kaybetmesinin acısıyla yasa gömüldüğüne inanmamıştı. O bir asker çocuğu idi ve yaşanacak felaketlere de ölümlere de metanetli olması gerektiği öğretilerek yetiştirilmişti.

Aynı şekilde Ferman hakkındaki söylenenlere de bir türlü inanamamıştı. Vatanı için gözünü kırpmadan hayatını verecek bir asker olduğu gibi tanıdığı en mert, en dürüst insanlardan biriydi. Vatanına ihanet etmiş olduğu gerçeğini Yalçın Halefoğlu kabullenemiyordu ve ne yazık ki bunu Ferman'ın gözlerine bakarak sorma imkanı da olmamıştı. Bir ölü ne konuşabilirdi ne de kendisini savunabilirdi.

Yılmaz'sa o günlerde tamamen onun tersine düşünüyordu ve sık sık tartışıyorlardı. Yılmaz'ın en yakın arkadaşından bu kadar kolay vazgeçmiş olmasını da garipsiyordu Yalçın Halefoğlu. Hatta vazgeçmesi bir yana birdenbire sanki hiç yakın arkadaş olmamışlar gibi inanılmayacak bir nefretle anmaya başlamıştı Ferman'ı.

Yalçın Halefoğlu'nun zaman içinde içine yerleşmiş şüphelerini doğrulan şey o günlerde oğlunun gösterdiği tavırlardı. Tam olarak bir neden bulamasa da içinde büyüyen, adlandıramadığı şüpheyle oğlunu daha yakından takip etmeye başlamıştı. Yılmaz'ın Ada'nın yerini bilmemesi imkansızdı. Her ne kadar belli etmemeye çalışsa da birçok kez oğlunun Ada'ya bakışlarını yakalamıştı ve karşılık bulmayan bu bakışların bir an evvel yok olmasını da dilemişti. Zorla aşk olmazdı ve özellikle Ferman hayatına girdikten sonra Ada'nın bir başkasına aşkla bakacağı da yoktu.

Yalçın Halefoğlu'nun gözünü açan ve açıldığı kadar hızla da kapanmasına neden olan şey tesadüfen oğlunun yapmış olduğu bir telefon konuşmasına şahit olmasıyla gerçekleşmişti. O telefon konuşmasının farklı bir cihazla olduğunu görmek ki ne çeşit bir cihaz olduğunu anlaması güç değildi, kulağına çarpan sözler her şeyi ortaya seriyordu.

Asıl vatan haini kendi oğlu idi.

Ninova

Gerçeği anladığı anda oğluyla yüzleşmesi kaçınılmazdı ve o da bunu yapmıştı. Kahredici, iç parçalayıcı bir öfke ile oğluyla yüzleşmişti.

Onun geçirdiği kalp krizi için zehir gerekmemişti. Zehrin kendisi bizzat oğlu idi.

Kendi oğlunun böbürlenerek, küçümseyerek ve aşağılayarak yüzüne savurduğu kelimeler Yalçın Halefoğlu'nun kalbine zerk edilen zehirdi. Yılmaz, yakalandığı konuşma için bahaneler öne sürmemiş, aksine yakalanmasının öfkesini babasından çıkarmıştı. Köprüleri yakalı çok olmuştu ve babasını da o andan itibaren yok edilmesi an meselesi olan bir başka engel olarak kabul etmişti.

"Hepiniz zavallısınız!" demişti kinle. Yüz ifadesi korkunçtu. "Hiçbiriniz büyük düşünemiyorsunuz! Sen Halefoğlu soyadını hak etmeyen, küçük düşünen birisin. Bak şu etrafındaki çulsuzlara! Soyları sopları belirsiz hepsinin. Ferman'ın nereden geldiği bile belli değildi. Beni geçmesine izin verecek değildim. Kim ki o? Ama biz öyle miyiz? Senin hırsın yok, azmin yok. Kaldın öyle kaldığın yerde. Bu mu bizim hak ettiğimiz? Çok daha güçlü olmalıydık! Sen ne yaptın? Sadece emirlere uydun! Oysa biz emir vermeliydik! Emri veren ben olmalıydım! Benim önüme taş koymana asla izin vermem! Önüme kim çıkarsa ezerim. Ezdim! Ferman da hak ettiğini buldu. Sen olsan da ezerim bir başkası olsa da ezerim!"

Yalçın Halefoğlu hiddetle oğlunun üzerine yürürken elini kaldırmıştı. Karşısındaki varlığı tanıyamıyordu.

"Sen o şerefli soyu hak etmeyen bir yılansın!" demişti, tüm gücüyle oğlunun suratına indirdiği tokadın ardından. "Benim oğlum olamazsın sen!" diye devam etmişti hiddetle. "Bu neyin hırsı? Bu neyin nefreti?" diye haykırmıştı. "Kimsin sen?"

Yılmaz suratına inen tokatla kendisini kaybetmişti. Karşısındaki adam yapılı olsa da kendisi gibi genç değildi ve bedeni de oldukça yorgundu artık. Tüm gücüyle, iki elini adamın göğsüne vurup geriye savurmuştu.

"Sen bana dokunamazsın!" diye kükremişti babasına. "Ezerim seni!"

Beklenmedik darbe Yalçın Halefoğlu'nun dengesini kaybetmesine ve geriye savrulurken ayaklarının birbirine dolanmasına yol açmıştı. Oğlunun ona el kaldırabileceği kırk yıl düşünse aklına gelmeyecek şeydi. Yalpalayarak yere kapaklanırken, kafasını ortadaki sehpaya çarpmıştı. Bu darbeyi sıkışan göğsü takip etmişti.

Başından kanlar akarken ciğerlerine çekemediği nefeslerin yoksunluğu ile tıkanmıştı. Kafasını zorlukla kaldırmaya çabalarken, adeta sudan çıkarılıp kıyıya atılmış bir balık gibi ağzını açıp kapayarak can çekişiyordu.

Yaşadığı hüsran en büyük yıkımı olmuştu. "Soyum kurusun," diye güçlükle fısıldayabilmişti. Bakışlarını azametle tepesinde dikilen oğluna öylesine büyük bir acı ve hayal kırıklığı içinde dikmişti ki sonraki sözlerini keder içinde son bir gayretle dile getirebilmişti.

"Soyun kurusun! Cehennemde yan!" diyebilmişti sadece.

Göğsünde katlanılmaz bir acıyla başı yere düşmüş ardından bedenini hissetmez olmuştu.

Gözleri bir daha açılmamak üzere karanlığa kapandığında, bir yanı sevdiği kadına kavuşacağı için mutluyken bir yanı da böyle habis ruhlu bir kötülüğü nasıl meydana getirebilmiş olmalarının hezeyanı içindeydi.

Yılmaz, ölen adamın başında bir nebze olsun üzüntü hissetmeden "Beni zahmete sokmadığın için sağ ol," demişti bir de arsızca. İçinde en ufak bir duygu kıpırtısı olmamıştı. Yerde yatan babası değil de sadece önüne çıkabilecek bir engeldi ve bertaraf edilmişti. Üzülmesi için hiçbir neden yoktu.

Babasının öldüğünden emin olduğunda sanki evin üst katından yeni inmiş de o zaman yerde yatan adamı görmüş gibi kapıdakilere bağırmıştı. Yalçın Halefoğlu'nun ölümü irdelenmemişti. Sık sık tansiyonu düşen adamın, yine tansiyonu düştüğü için dengesini kaybettiği, o sırada başını sehpaya çarptığı ve üstüne gelen kalp krizi ile hayatını kaybettiği şeklinde rapor çıkmıştı.

Yılmaz bir engeli daha tereyağından kıl çeker gibi ortadan kaldırmıştı. Artık onu durdurabilecek kimse kalmamıştı geriye.

Senelerce tıpkı planladığı şekilde hareket etmişti. Ona engel oluşturabilecekleri elimine etmekten hiç çekinmemiş adım adım ilerlemişti.

Gerçek şuydu ki; yıllar içinde karşısına çıkanları hiç gözünde büyütmemiş başlarını çabucak ezmişti. Fakat hayatında ilk kez bugün, içinde devasa bir şüphe oluşmuştu. Kendisine yedirememiş diğinden buna korku diyemiyordu. Onun kimseden korkusu yoktu. Aklının karanlık bir köşesinde yankılanan uyarı dolu fısıltıya kulaklarını tıkamak istercesine başını iki yana salladı.

Az evvel yaptığı telefon görüşmesi, zerre kadar bir fikri yoksa da tıpkı seneler evvel oğlunun kendisine el kaldıracağını kırk yıl düşünse aklına getiremeyecek olan babası gibi hissetmesine neden olmuştu. Bu duyguyu ilk kez tadıyordu. Kırk yıl düşünse Azrail'in ona ulaşabileceğini düşünemezdi.

Azrail onun maşasıydı. Hatta maşa ifadesi hafif kalıyordu. Azrail onun köpeği, celladıydı. Geçen seneler içinde ona rakip olabilecekleri ortadan kaldıran celladın kılıcı şimdi kendisine çevrilmişti. Buna cesaret edebilir miydi? Ses tonu gayet de cesaret edeceğini işaret etmişti. Korkusu yoktu ki. Onun içinden korku da dahil her türlü duyguyu söküp almışlardı.

Yılmaz adeta en sevdiği oyuncağından mahrum kalmış bir çocuk gibi hissediyordu kendisini. Fakat aynı zamanda paylaşmaktan hoşlanmayan bir çocuktu da. Oyuncağını bir başkasına vermektense kendisi kırıp parçalamayı tercih ederdi. Kötücül bakışları masanın üzerindeki cihaza kilitlenmişti. Onu var eden, yaşamasına izin veren adamı hangi cüretle tehdit edebiliyordu ki? Sanki çok komik bir şaka aklına gelmiş gibi istemsizce histerik bir gülüş çıktı dudaklarından.

Planlarını ciddi ciddi yaparken eğlenmekten geri kalmazdı. Yalnızca kendisinin anlayacağı şakaları sadece kendisi için yapardı.

"*Ulun Azaphan,*" demişti adına. "*Temreni olmayan bir ok gibi saplanacak istediklerime. Nerede azap istiyorsam, oraya celladım uzanacak.*"

Ölmesini istediklerini ortadan kaldırırken kendi kendine sinsice gülmüştü hep. Bu esrik espri anlayışının hastalıklı bir ruhun işareti olduğunu kabul etmesi bir yana, aksine adeta dahiyane bir fikir olduğunu düşünmüştü hep. En nefret ettiği adamın dölünü kendisine oyuncak yapmıştı. Ferman'dan aldığı bir başka intikam çeşidi de buydu.

Göz ardı edemediği şüphe şimdi onu kemirmeye başlamıştı. Onlarca baş alan celladı şimdi onun başını mı alacaktı? Gerilmiş yaydan fırlayacak olan ok, onu mu bulacaktı?

Kendisine nasıl ulaşabilmişti? Geri zekalı Haldun nerede açık vermişti? Azrail ona ulaşabildiğine göre demek ki Haldun artık eskisi gibi dikkatli değildi. Doğrudan onu arayıp yakasını bırakmalarını söylediğine göre Haldun'un kimden emir aldığını bir şekilde öğrenmişti. Belli ki artık Haldun'un da miadı dolmuştu.

Sonuca bu kadar yaklaşmışken üst üste gelen bu aksilikler kabul etmek istemese de onu huzursuz ediyordu. En büyük zaferinin tadını bile çıkaramamışken şimdi başına bela olan, intikam peşinde koşan bir Hayalet ve bir de kendi elleriyle büyütüp beslediği bir cellat, Azrail ortaya çıkmıştı.

Hayalet sorununu kolayca çözümleyebileceğine inanıyordu. Azrail'in suyuna giderek bir süre boyunca onu oyalayabilir, özgürlüğüne karşılık yapması gerekenleri tamamlamasını isteyebilirdi. Hayalet'i saf dışı ettiğinde geriye kalan tek düşman Azrail'in kendisi olacaktı. İki cephede savaşmaktansa tek cephede savaş vermek daha makuldü.

Öte yandan hâlâ çözümleyemediği şeyler de vardı kafasında. Ferman'ın, Haldun ve ondaki dosyalar hakkında nereden bilgi edinmiş olduğunu bir türlü anlayamamıştı. Majid Azeryani ile yaptığı konuşmada, onun birilerinden bir şekilde bilgi edindiği ve kendisini de sorguladığını öğrenmişti. Bu edindiği bilgilerin hemen akabinde dosyaların çalınması tesadüf olamazdı. Ferman ölmeden evvel bir çocuğu olduğunu mutlaka öğrenmiş olmalıydı. Ama kimden? Bu gerçeği bilen iki kişiden birini yıllar önce havaya uçurmuştu. Kendisinden başka geride kimse kalmamıştı ki.

Şüphe aç bir kurt gibi içini kemiriyordu. Yanılıyor olabilir miydi? Öldüğünü sandığı kişi hayatta mı kalmıştı yoksa? Bir zamanlar Ferman'ın da öldüğünü sanmıştı ama yıllar sonra hayatta olduğu ortaya çıkmıştı işte. Gerçi tekrar öldürtmüş olsa da -üstelik çok daha keyif verici şekilde, hem de kendi oğluna- reddedilemez gerçek şuydu ki; bir zamanlar öldüğünü sandıkları zamanında ölmemişti. Eğer gerçekten o da hayatta kalmışsa ve bir şekilde Ferman'la yolu kesişmişse başkalarıyla da yolu kesişebilirdi.

Bir tehdit daha pimi çekilmiş bomba gibi etrafında dolanıyor demekti bu. Bu tehdidin gerçekten var olup olmadığından emin olması ve onu da yeniden bertaraf etmesi gerekecekti.

Beklemediği telefon görüşmesinden sonra derin düşüncelere dalmış, sinsi hesaplara girişmişti; tam da o esnada çalışma odasının kapısı açıldı. Eşi Nergis gülümseyerek kapıda dikildi. Omuz hizasında kesilmiş kestane rengi saçları, duru teni ile yaşından oldukça genç gösteriyordu. Üzerinde krem rengi şık bir bluz ve su yeşili kumaş bir pantolon vardı. Kırk yaşında olsa da bir genç kızda görülebilecek kadar diri ve sağlıklı bir bedene sahipti. Kendisinden on üç yaş büyük olan kocasına neredeyse tapıyordu. Yirmi yıllık evliliklerinde bir nebze bile azalmamıştı bu tapınma. Kocası kudretli, başarılı ve saygın biriydi. Böyle bir kocaya sahip olduğu için kendisini dünyadaki tüm kadınlardan daha şanslı buluyordu.

"Geç olmadı mı hayatım? Yatmaya gelmiyor musun?"

"Birazdan geliyorum canım," dedi her zamanki tavrıyla.

Yumuşak, içten ve sevgi dolu bir sesti bu. Senelerdir eşine karşı kullandığı, üzerinde en çok çalıştığı ve tek bir falso vermediği bir tondu bu. Eşinin kendisine minnetle bakan bakışları gibi, aralarında değişmeyen sayılı şeylerden biriydi bu da. Karısının gözlerindeki minnettarlığı hazla içine çekti.

"Sen çık, ben kısa bir görüşme yapıp hemen geliyorum."

"Çok çalışıyorsun," dedi Nergis üzüntüyle. "Üstelik hayatını da ortaya koyuyorsun. Sana bir şey olacak diye çok korkuyorum."

Üç gün evvel artan korumalar için yaptığı açıklama Nergis'i oldukça endişelendirmişti. Ona göre kocası ülkesi için canla başla çalışan, düşmana aman vermeyen, bu uğurda hayatını bile ortaya koyan bir kahramandı. Yeni bir tehdit aldığı için korumaların arttırıldığı ve bir süre boyunca çok dikkat etmeleri gerektiğini söylemişti Yılmaz.

"Tehditlere boyun eğmediğimi bilirsin canım. Kimse görevimi yapmama engel olamaz."

"Korkusuz bir kocam olması endişelerimi yok etmiyor."

"Endişelenecek bir şey yok. Her zamanki tehditler. Ülkesi için iyi şeyler yapmaya çalışanların önünü kesmek isteyen düşmanlar her zaman çıkacaktır."

"Biliyorum. Seninle gurur duyuyorum hayatım," dedi Nergis. Kocasına bakan kahverengi badem gözler hayranlıkla parlıyordu. Yılmaz'ı iyi hissettiren bir başka şey daha.

Karısının gözünde öylesine yüce bir yerdeydi ki, Nergis çoğu zaman dile getirdiği gibi kendisini hep yetersiz hissetmişti. Yılmaz bu duyguyu alttan alta kaşımaktan hiç imtina etmemişti. Kocasına çocuk verememiş duygusal zayıflığa sahip her kadının hissedeceği gibi her şeye rağmen onu seven ve ayrılmayı aklının ucundan bile geçirmemiş olan adamı yüceltmeyip de ne yapacaktı?

"Çok çalışıp kendini yorma lütfen," diye devam etti Nergis, şefkatli bir ifadeyle.

"İkimiz için çalışıyorum bi'tanem," dedi Yılmaz, sevecen bir sesle. "Ben her şeyi sadece ikimiz için yapıyorum."

Güya ima barındırmayan bu sözlerin dahi Nergis'in üzerinde yaratacağı etkiyi biliyordu. Unutmasına hiç imkan vermiyor, masumane sözlerle bir şekilde sürekli kaşımaya devam ediyordu. Nergis'in gözleri suçlulukla gölgelendi. Yüzü hafifçe düşse de bunu belli etmemeye çalışarak zoraki bir gülümsemeyle kocasına baktı. Başını hafifçe salladı.

"Biliyorum canım," dedi şükran dolu bir tonla. Arkasını dönmeden hemen evvel "Bekliyorum, çok gecikme lütfen," diye ilgili bir edayla tamamladı sözlerini.

Kapının kapanmasının ardından Yılmaz tiksintiye benzer şekilde yüzünü buruşturdu.

"Aptal," diye mırıldandı ağzının içinde.

Yılmaz için her şeyin başlangıcı, Ferman'ın Tokyo'da olduğu dönemde, kendisinin de Washington'daki Türk Büyükelçiliği'ndeki Askeri Ataşelikte görevli olduğu sene olmuştu. CIA ona bu görev süresinde dokunmuştu. Vadettikleri Yılmaz için göz boyayıcı idi. İstediği kudrete ulaşmasını sağlayacak her yol mubahtı. Yılmaz, kendi potansiyelinin ve yapabileceklerinin son derece farkında olan biriydi. Rütbesinin yükselmesi için akademiye girmesi gerekiyordu fakat bu onun için yeterli değildi. Kaldı ki akademiye girebileceğini de sanmıyordu. Rütbesi yükselse bile o çok daha büyük bir güce sahip olmak istiyordu. Sadece emirlere uymak zorunda kalan bir asker olmak yapısına uygun değildi. Onu

tatmin edecek güce ulaşabilmek için başka alternatifler oluştur-
ması gerekiyordu; o da bu alternatifleri değerlendirmişti ve sene-
ler içinde çift taraflı çalışarak yükselmişti.

Ordudan istifa edip siyasete atılması kimse tarafından garip kar-
şılanmamıştı. Belki babası hayatta olsa buna karşı çıkabilirdi fakat
onun ölümü üzerinden de beş yıl geçmişti zaten. Bir ölü olmasına
rağmen geride bıraktığı temiz ve şerefli ismi oğlunun yolunu da
açmıştı. Muhtemelen mezarında kemikleri sızlıyordu; fakat Yıl-
maz'ın umurunda bile değildi. Herkes hak ettiğini yaşıyordu. Kü-
çük düşünen babası, düşünceleri gibi küçük bir mezarı, kendisi
de çok daha yüksek basamakları hak ediyordu.

Basamakları adım adım tırmanmıştı. Bağlı olduğu partide
epeyce sağlam müttefikler edinmiş, önce milletvekili olmuş sonra
birtakım bakanlıklarda yardımcı olarak görevlerde bulunmuştu.
En son İç İşleri Bakanı olmadan evvel, Milli Savunma Bakan Yar-
dımcısı olarak bir dönem görev yapmış bu süreçte arkasındaki
güçle birtakım bağlantıları kurmuştu, önünde hiçbir engel barın-
dırmıyordu.

Yaptığı evlilik bile bu planlar dahilinde gerçekleşmişti. Eşi Ner-
gis'in ailesi, ülkenin ileri gelen zengin, güçlü ailelerdendi. Siyasete
atıldığında onların da tam desteğini almış kamuoyunda müthiş
bir imaj çizmişti.

Yılmaz'ın planları hep ileriye dönük, hep çok daha büyüktü. Yıl-
larca bu planlara yatırım yapmıştı ve kimsenin önüne çıkmasına
izin vermezdi. Etrafında ondan daha üstün, ondan daha yetenekli
birilerine tahammülü dahi yoktu. Parlayan tek kişinin kendisi ol-
masını istiyor, gördüğü ufacık bir ışıltıyı bile adeta sinek öldürür
gibi bir fiskeyle saf dışı ediyordu. Bu uğurda gözünü kırpmadan
herkesi harcayabilirdi. Harcamıştı. Ve kim bilir daha kimleri har-
cayacaktı da.

Masanın üzerindeki cihaza uzandı. Yedek planı devreye sok-
ması gereken zaman gelmiş gibiydi. Şimdiden hazırlıklarını yap-
ması akıllıca olacaktı.

KARANLIK SARMAL

"Her gece uykuya dalınca ölüyorum. Ve her sabah, uyandığımda, yeniden doğuyorum."

Gandhi

FERMAN AKINALP

Bir zamanlar ona konulan namın, bir gün gelecek onu bu kadar iyi tarif edebileceğini hiç düşünmemişti.

Ona göre en basit tanımıyla Ölüler Diyarının Efendisi idi. Ardında bıraktığı yüzlerce ölü içinde, hayatlarına onun son vermediği birkaç kişinin acısı dışında hiçbir ölüm ona dokunmamıştı. Hayatına son verdikleri, diyarına kabul ettikleri, bunu çoktan hak etmişlerdi.

Şimdi ona verilen namı gerçek anlamıyla taşıdığını hissediyordu. Kelime anlamı olarak *Hades* görünmez manasına geliyordu. Mitolojideki Hades'i görünmez yapan bir miğferi ve Bident denen iki uçlu bir asası vardı. Bident denen asanın bir ucu ölümü, bir ucu yaşamı temsil ediyordu.

Şimdi onun miğferi kızı, kendi yetiştirdiği Hayalet'ti.

Asasının ölümü temsil eden ucu, Azrail'in elindeydi. En güçlü müttefiki.

Azrail asanın ucunu şimdiden bilemeye başlamıştı bile. Mızrak benzeri asanın ucu sivri bir ok olacak, fakat tıpkı bir orak gibi kullanılacaktı. Değdiği her boyundan oluk oluk kan akacak, canını yakan herkesi kendi kanında boğacaktı.

Ferman karmakarışık düşünceler içerisinde aracı kullanıyordu. Arkasındaki aracın içinde Ulun ve Zoya vardı. İki araç peş peşe Zürih'e doğru ilerliyordu. Eylem zamanı gelmişti ve artık harekete geçiyorlardı. Gerçi kendi planladığından daha erken bir zaman olmuştu bu; fakat önüne geçememişti.

Bir akşam evvel Ulun'un gösterdiği sıra dışı tepki, genç adamın bugüne kadar üzerinde ne tür bir baskı oluşturulduğunu ve artık tahammülünün kalmadığını gösteriyordu.

Bu tahammülsüzlüğe en çok neyin etki ettiğini görebiliyordu Ferman. Ulun, Zoya'yı bırakıp geriye dönmek istemiyordu. Geçmişteki hayatı kurak bir topraktı. Çiçek tarlasının ortasındayken aklını başından alan rayihalar ve göz alıcı renkleri bırakıp, kurak topraklara kim dönmek isterdi ki? Gözünün içine bakıyordu Zoya'nın.

Ferman, Zoya'nın birtakım sorunlarını aşamasa da gösterdiği gelişmeden hep gurur duymuştu. Arızalarını kabullenmiş fakat onu yıldırmalarına izin vermemişti. Gerektiğinde gözünü kararтarak korkularının üzerine giderdi, bunu defalarca kez ispat etmişti. Fakat hayatın genel akışında bunlardan uzak durmaya da özen gösterirdi. Ona hatırlattıklarını düşünmek istemez gibiydi. Zoya'nın gösterdiği direnişe hep hayran kalmış onunla gurur duymuştu Ferman. Fakat şu son birkaç günde duyduğu gurur katlanarak artmıştı.

Zoya adeta Ulun'un koruyucu meleği, direnişini güçlendiren bir tetikleyici olmuştu. Hayata karamsar gözlerle bakmıyor, Ulun'un da bakmasına izin vermiyordu. Ferman onları izlerken bazen iki küçük çocuğu izler gibi hissetmişti. Gülümsemeyi bilmeyen Ulun'un yüzü genelde asıktı; oturduğu yerde ne zaman donuk bir ifadeyle dalıp gitse Zoya'nın önünde bitmesi gecikmiyordu. İki eliyle Ulun'un yüzüne uzanıyor, yanaklarını yanlara doğru çekerek zorla gülümsetmeye çalışıyordu. Ulun o anlardan hoşlanmadığını bakışlarıyla anlatsa da genç kızın kalbini kırmaktan imtina eder gibi ya da sırf yüzündeki gülümsemeyi silmek istemez gibi ona karşı koymuyordu.

Ferman başkalarına saçma gelecek konuşmalara kulak misafiri olduğunda da gülümsemeden edememişti. Genç bir kadının, genç bir adama nasıl espri yapacağını, ses tonunu nasıl kullanacağını öğretmesine kim gülmezdi ki? Gerçi Ferman'ı gülümseten Zoya'nın anlattıkları değil, Ulun'un büyük bir dikkatle onu dinlemesi oluyordu. Zoya'nın ısrarlarına karşı koyamayarak giriştiği beceriksiz denemeler kesinlikle tatmin edici değildi; fakat Zoya

Ninova

bunu ona söylemiyor, ümitsizliğe kapılmasına izin vermeden takdir ederek yüreklendiriyordu.

Gülmeyi bilmeyen birine gülümsemeyi öğretmeye çalışmak sabır isteyen bir işti ve Zoya takdir edilecek kadar sabırlı davranıyordu. Ferman bu sabrı kendisi için değil, Ulun için gösterdiğinin de farkındaydı. Zoya, Ulun'u asık yüzüyle, donukluğu ile, göstermeyi beceremediği duygulardan uzak haliyle kabullenmişti. İstediği tek şey gözlerinin derinliklerinde gördüğü o ateşin varlığını ortaya çıkarmaktı. Bunu kendisi için değil Ulun için istiyordu. Sanki onu donduran ve nefret ettiği soğuğun Ulun'un ruhunu üşütmesini istemez gibiydi.

Yan aynadan yolu kontrol edip sinyal vererek şerit değiştirirken, Ferman'ın düşünceleri önlerindeki birkaç saatte yapacaklarına kaydı. Hepsi için dur durak bilmeden hareket edecekleri zaman önlerinde akıyordu şimdi. Haldun'un Ulun'a tanıdığı kırk sekiz saatin dolmasına on sekiz saat kalmıştı. Ferman'ın umursamadığı bir süreydi bu. Ulun'un dönmesine izin vermeyi hiç düşünmemişti. Başkaldıranın başını alacaklarından emindi.

Başta Ulun da umursamamıştı bu süreyi. Dönmeyi düşünmüyordu zaten. Fakat Haldun onda öylesine büyük bir nefret uyandırıyordu ki sarf ettiği her kelimeyi gırtlağına basmak istiyordu. Öyle ya da böyle peşine tetikçiler gönderilecekti. Dönmesi buna engel olmayacağı gibi aksine adeta boyun eğercesine kendi rızasıyla ölümü kabul etmiş olacaktı.

Oysa Azrail ölümü kabul etmezdi; kendisi ölüm olurdu.

Önceki akşam yapılan tartışmanın ardından, kısa sürede ortam süt liman olsa da Ulun karalar bağlamış haldeydi. Sanki boynunda gerçek bir tasma varmış ve soluğunu kesiyormuş gibi eli sık sık boğazına gidiyor, parmakları boynunda dolanıyordu. Zoya'nın dikkatli gözlerle kendisini izlediğini bile fark etmemişti. Aynı şekilde farkına varmadan yaptığı hareketlerin onu ne kadar üzdüğünü de.

Önce Haldun'un hükmedici sonra da Yılmaz'ın kendisini çabucak toparlayarak kâle almaz, küçümseyici tavrı aklına geldikçe kanı kaynıyor, bir heykel gibi hareketsiz halde oturmaya devam etse de içinde kopan fırtınaları bastıramıyordu.

Ninova

Nihayet düşüncesini ortaya serdiğinde oldukça sakindi fakat aynı zamanda son derece kararlıydı da. Sırf gözdağı vermek uğruna, süre dolmadan Haldun'un karşısına çıkmak konusunda ısrarcı olduğunda, hararetle bu fikre karşı çıkan Ferman'ı ikna eden iki etken olmuştu.

İlki Zoya idi. Ulun'un içinde fokurdayan volkanın farkındaydı ve onu desteklemişti. Planladıklarından erken hareket etmelerinin üstesinden gelebileceklerine inanıyordu. Bu hem içi soğuyacak olan Ulun'un sonraki zamanlarda daha sakin kalmasına hem de bu kadar hızlı darbe indirebildikleri için Yılmaz'ın da telaşlanmasına yol açacaktı. Sonu gelen Haldun'un ortadan kaldırılması Yılmaz'ın gizli bağlantısının da zorunlu olarak meydana çıkmasını sağlamış olacaktı.

Ferman ortaya sürülen bu argümanları mantıklı bulsa da aceleci davranarak her ikisini de tehlikeye atmaktan çekiniyordu; fakat Ulun'un sonraki sözleri bu hamleyi kabul etmesine neden olan ikinci ve en etkili etkendi.

"Vakit kaybetmeye gerek yok," demişti Ulun. "Pasaportların hazır olduğunu, yarın Zürih'e ulaşacaklarını söyledin. Zürih'e, havaalanına hep birlikte gidelim. Biz Zoya ile pasaportları alıp yola çıkalım, sen de kasaya koyduğum dosyayı alıp incelemeye başla. Dosya üzerinde notlarını al, biz Haldun'u ortadan kaldırır kaldırmaz buraya döneriz, değerlendirmeyi birlikte yaparız."

"Dosyalar diyordun şimdi dosya diyorsun?" Ferman kuşkuyla bu soruyu yönelttiğinde, Ulun kayıtsız bir şekilde karşılık vermişti.

"Biri benim dosyam. Onun önemi yok. İstediğin tüm bilgiler diğer dosyada."

Ferman kafası karışmış gibi ona bakmıştı. "Sen Yılmaz'dan dosyanı istedin?"

"Çünkü kopyası Yılmaz'da var. Yalan söyledi. Bunu bilmediğimi sanıyor."

"Sen kendi dosyanı çıkarabildin yani oradan? Nasıl becerebildin ki?"

"Durum tam olarak öyle değil ama şu an bunu konuşmak gereksiz. Senin istediğin bilgiler diğer dosyada var."

"İşlediğin tüm cinayetler o dosyada, değil mi?" diye sordu Ferman, emin olduğu bir tavırla. "Tüm tetikçiler için ayrı dosya tutuyorlar ve işledikleri tüm cinayetleri dosyalarına kaydediyorlar?"

Ulun bu sorulara kayıtsız kalarak ısrarla karşılık verdi.

"Benim dosyamı bir kenarda tut, becerebilirsem Yılmaz'daki kopyayı da almaya çalışacağım."

"Vermez," dedi Ferman, keskin bir tonla. "Sana karşı elindeki tek koz o. Öyle kolayca vermez."

"O dosyayı açığa çıkarırsa hiçbir kurtuluşum kalmaz. Azmettirici o olsa da cinayetleri işleyen benim."

"Azmettirici Haldun," dedi Ferman, üzerine basarak. "Haldun'a yükleyecek suçu. Sana sürekli aynı şeyi söylüyorum. Yılmaz geride herhangi bir şeyi kendisine bağlayacak iz bırakmaz. Bu nedenle acele etmeyip akıllıca adımlar atalım istiyorum."

"Geri dönmeyeceğim!"

Ulun'un kararan bakışları verdiği kararı pekiştiriyordu.

"Geri dön demiyorum. Şu an blöf yapıyor. Pazarlık yapacaklar. Bu süreyi değerlendirmeliyiz."

"Bundan emin olamayız. Haldun'un ne kadar aşağılık biri olduğunu sen bilmiyorsun, ben biliyorum. Sırf bana gözdağı vermek için her şeyi yapar o."

Ferman birkaç dakika boyunca sessizliğe gömülerek genç adamın yüzünü incelemişti. Kırılmaz bir inatla ona bakıyordu. İçinde bulundukları durum tek bir riskli adım atma lükslerinin olmadığı kadar hassastı. Fakat öte yandan en başta onunla anlaşma yapmasının nedeni olan şeye de oldukça yaklaşmıştı. Azrail'le anlaşma yapmasının nedeni bilgiye ulaşmaktı. Oğluna giden kapının anahtarı Azrail'di. Bu uğurda şeytanla bile anlaşma yapmaya ant içmişti zaten.

Bir an evvel o dosyalara ulaşma isteği içinde bir çığ gibi büyüyordu. O da en az karşısındaki genç adam kadar sabırsızdı. Bencilce olduğunu düşünse de sabırsız arzusuna yenilmişti. Gönülsüzce de olsa bu fikri onaylamasını sağlayan şey söz konusu dosya oldu. Çaresizce o dosyaya ihtiyacı vardı.

Oğluna ulaşacak ipucu, o dosyanın içinde bir yerdeydi ve tek başına en ince detayına kadar incelemek istiyordu.

"Çok dikkatli olacaksınız," demişti üzerine basarak. "En ufak bir aksilikte geri çekileceksiniz. Ve sürekli irtibatta olacağız."

"Haldun'un evini iyi biliyorum. Sabaha karşı gireriz, onu alır çıkarız."

"Merak etme baba," diyen Zoya araya girmişti. "Planı iyi yapacağız, birlikte hareket edeceğiz. Bunu başarabiliriz."

"Tazo ile konuşacağım. Bu gece tüm düzenlemeleri acilen yapmasını isteyeceğim. Gerekli lojistiği sağlayacak size. Kalacağınız yerin adresini de iletecek." Bakışlarını Ulun'un üzerine dikerek ısrarla tekrarlamıştı. "Evine gidemezsin, bilindik yerlerde dolaşamazsın. O şehre girdiğini kimse bilmeyecek."

Ferman tüm gece boyunca Tazo ile düzenlemeler üzerinde çalışmıştı. Sabaha karşı fırsat bulabildiği iki saatlik uyku ile idare etmiş erkenden uyanarak her şeyin tamamlanıp tamamlanmadığını teyit etmişti. Bunların dışında Tazo'ya başka talimatlar da vermişti. Savaşlar bazen çarpışarak kazanılsa da en başarılı zafer çarpışılmadan elde edilendi. Ferman'ın şimdi çok daha büyük bir güce ihtiyacı vardı ve o da hiçbir silahın karşı koyamadığı tek şeydi. Bilgi.

Bakışları aracın panelindeki saate kaydı. Onu yirmi geçiyordu. Havaalanına gitmeden evvel hazırlıklarını tamamlamak üzere ilk önce Zürih'te Tazo'ya ait daireye varacaklardı.

"Pasaportları dairede bulacaksınız," demişti Tazo, sabah erken saatte konuştuklarında. "Siz oraya varmadan bırakılmış olacak. Uçak biletlerini hallettim, mail attım sana. İstanbul'daki ayarlamaları da onlar inmeden tamamlamış olacağız. İstanbul'da alana indiklerinde kiralık araç onları bekliyor olacak. Zürih'ten çıktıkları andan itibaren sadece pasaporttaki isimlerini kullanacaklar. Kalacakları adresi de mailine gönderdim. Gerekli tüm teçhizat evde onları bekliyor olacak."

"Gözünü üstlerinden ayırma Tazo," diye yeniden tembihlemişti Ferman. "Olur da bir aksilik çıkarsa çıkış planını devreye sokuyoruz."

"Endişelenme, aksilik çıkmayacak."

"Bu tip operasyonlar her zaman risklidir. Emin olamazsın."

"Artık eminim."

"Nasıl?"

"Beni bir kez kandırdı," demişti Tazo, hoşnutsuz bir tonla. "Zoya onunla görüşmeye başladığında sadece güvenliğinden emin olmak için araştırma yapmıştım; sen de gördün detayları, her şey çok düzgün görünüyordu. Herif arkasında en ufak bile bir iz bırakmamış. Sen aslında kim olduğunu söylediğinde tüm işlerini didik didik ettim. O herif şeytandan bile daha yetkin."

"Yetenekli olduğunu inkar etmiyorum. Fakat sen yine de takipte ol. Zoya yanında olacak."

"Kesinlikle aşık, değil mi?" diyen Tazo, emin olmak ister gibi üsteleyerek sormuştu. "Zoya'ya zarar vermeyeceğinden kesinlikle eminsin, değil mi?"

Ferman istemsizce gülmüştü. "İnan bana, Zoya'ya karşı bir şeyler hissetmese asla benimle anlaşma masasına oturmazdı. Ortak hareket etmeyi kabul etmesinin nedeni Zoya, ben değilim."

"Düğün çanları çalıyor mu yani?" diyen Tazo'nun ses tonu, çocuksu bir heyecana bürünmüştü.

"Bunun için henüz çok erken. Tüm bu iş bitmeden bunun söz konusu olacağını sanmıyorum."

"Ailemiz büyüyecek," demişti Tazo, mutlu bir sesle. "Bir an evvel şu pisliği temizleyelim, artık evinize dönün."

"Benim istediğim de bu. Evimize dönmemizin zamanı geldi."

Sonraki saniyelerde Tazo'nun sesi profesyonel bir ciddiyetle çıkmaya başlamıştı. "Tüm ekibi ayarladım. Gece gündüz çalışacağız. Zoya'yı adım adım takip ederken, senin göndereceğin isimleri de takibe başlayacağız. Attıkları her adım izleniyor olacak. Bunun altından hep birlikte kalkacağız."

Sıcak bir sesle "Teşekkür ederim Tazo," diyen Ferman'a, genç adam dostça çıkan bir sesle karşılık vermişti. "Bana teşekkür etme. Şu an neye sahipsek hepsi senin sayende. Ailemin sana olan minneti hiçbir zaman son bulmayacak."

Bu sözler Ferman'a otuz yıl evvel Minoru ile ilk karşılaşmasını hatırlatmıştı. Tokyo'da Türk Büyükelçiliği'nde Askeri Ataşelikte görevli genç bir subayken karşılaşmıştı Minoru ile. Kendi toplumundan dışlanmış olan Burakumin sefalet içindeydi. İçinde bulunduğu sefalete rağmen Ferman'ı ona çeken bilgeliği, gözü tokluğu ve kaderini belirgin bir zarafetle kabullenişi olmuştu.

Ferman fırsat bulduğu her anda soluğu Minoru'nun yanında almıştı, karşılıklı fikir alışverişinde bulunurken saatler süren dingin sohbetler gerçekleştirmişlerdi. Dostlukları her geçen gün artmıştı. Ferman görevi son bulup ülkesine döndüğünde de Minoru'yu sık sık aramıştı. Yıllarca süren ve asla kopmayacak bağların temeli o günlerde atılmıştı fakat en sıkı bağ, seneler sonra bir gün ansızın perişan halde karşılarına çıkan Ferman'a uzatılan el olmuştu.

Yanlarında altı ay kalan adam bir gün yeniden yola çıkmış, birkaç sene sonra yeniden onlara dönmüştü. Bu kez yanında küçücük bir de kız çocuğu vardı. En az onlar kadar perişandı o da.

Sonraki birkaç yıllık süreçte her şey yavaş yavaş değişmişti. Bu değişimi gerçekleştiren Ferman olmuştu. Kendi kaderine isyan ettiği ve kabullenemediği gibi Minoru ve ailesinin kaderini de kabullenememişti. O her zaman eylem adamı olmuştu ve sahiden hepsini eyleme geçirten de Ferman'ın boyun eğmezliği idi. Hepsinin hayatını kökünden değiştirmişti.

En köklü değişim ise yakın zamanda kendi hayatında gerçekleşecekti.

"İçimde onun gülümsemesi ve sözcükleri vardı."

Saatin Gizli Yüreği, Elias Canetti

FERMAN & ZOYA & ULUN

Zoya elinde tuttuğu iki pasaportu dikkatle incelerken Ulun biraz evvel kullandıkları malzemelerin olduğu küçük çantayı açık olan valize yerleştiriyordu. Seyahat edecekleri iki valizden biri halihazırda kapalı şekilde yerde duruyordu. Çok büyük valizler değildi bunlar. İstanbul'da bir haftalık seyahat gerçekleştirecek bir çift için makul görülecek büyüklükte iki valiz hazırlamışlardı.

"Daha evlilik teklifi almadan evlenmiş olmam çok kalp kırıcı."

Zoya'nın alaycı bir tonla sarf ettiği kelimelere Ferman ayıplar gibi bakarken, Ulun yaptığı işi ansızın bırakıp birkaç saniye donakalmış halde ona baktı.

"Pasaportların sahte olduğunu biliyorsun," diye zorlukla mırıldandı.

Zoya gözdağı verir gibi gözlerini kısarak ona baktı. "Neyse ki," dedi sitemli bir edayla üzerine basarak. İleri doğru bir adım atarak Ulun'un üst dudağı ve burnu arasında kalan boşluktaki kıl yumağına parmaklarını bastırdı.

"Zaten bıyıklı biriyle evlenmeyi hiç istemezdim," dedi burun kıvırarak.

Ulun gayriihtiyari parmaklarını az evvel yapıştırdığı bıyığa uzattı. İkisi de sahte pasaportlarındaki görünüme uygun şekilde düzenlemeleri yapmışlardı. Ulun'un kısa koyu saçları artık yoğun bir kül grisi ile kaplıydı; kırçıllı renkteki saç onu olduğundan birkaç yaş daha büyük gösteriyordu. Saçlarının rengine uygun olan bıyıklarına, siyah kemik çerçeveli gözlükler eşlik ediyordu. Çenesini köşeli gösteren dolguları daireden çıkmadan evvel ağzının içine yerleştirecekti. Çoğu Avrupalının sahip olduğu mavi gözler

Ninova

saçlarına uyum gösterdiğinden farklı renkte bir lens kullanmayı mantıklı bulmamışlardı. Oldukça sahici görünüyordu.

Aynı şekilde bir değişim gösteren Zoya da saçlarını boyamamıştı fakat sıkıca toplayarak başına taktığı kısa kesim, koyu renkli peruğun içine gizlemişti. Koyu kahve saçlar hemen kulak hizasında küt bir kesime sahipti. Alnına dökülen kâküller yüzünün neredeyse büyük bölümünü gizlemişti. Ulun gibi o da göz rengini değiştirme gereği duymamıştı ancak buna rağmen ikisinin gerçek görünümleri başarıyla gizlenmişti.

Zoya gözleri heyecanla parlayarak Ulun'a baktı, adeta müjde verir gibi "Gerçi bıyıklı olsa da ilk kez uçakta yanımda bir yakışıklı oturacak," dedi. "Bence her şey yolunda gidecek çünkü ben bir ömür süren laneti kırıyorum bugün. Bu kesinlikle iyi bir işaret."

Ulun hayretle ona baktı. Ağzını açıp tek kelime edemeden başka bir ses araya girmişti.

"Acele etmeliyiz," diyen Ferman'ın uyaran sesiyle Zoya, genç adama göz kırparak gülümsedi ve alaycı bir sesle "Valizleri kapamalısın hayatım," dedi oyuncu bir edayla. "Bu iş kocaların görevi biliyorsun."

Sırıtarak arkasını döndüğünde Ulun'un yardım dilenir gibi Ferman'a baktığını görmedi. Ferman yüzünü buruşturarak "Aldırma sen ona. Her durumda kendisine eğlenecek bir şeyler çıkarır," diye karşılık verdi.

Elinde tuttuğu kağıtları Zoya'ya uzatırken talimat verir gibi konuşuyordu.

"Biletleriniz ve gerekli tüm bilgiler burada," dedi. "İstanbul'a vardığınızda alandaki Avis bürosundan Bay Marc Fischer adına kiralanmış olan aracı alacaksınız. Gideceğiniz adres burada yazıyor. Gerekli olan tüm malzemeleri orada bulacaksınız. Harekete geçmek için az zamanınız var. Oyalanmayın. Olabildiğince hızlı hareket edin ki hazırlık için yeterli süreyi kazanmış olun. Operasyona başlayacağınız anda Tazo ile iletişime geçiyorsun, tüm süreç boyunca size destek verecek."

Zoya çocuksu bir tavırla "Kaç gündür kaçıyordum ondan," dedi yakınır gibi. "Canıma okuyacak."

"Canına okumayacak," dedi Ferman üzerine basarak. "Size yardım edecek."

Ninova

"Dalga geçecek."

"Çünkü sen de sürekli onunla dalga geçiyorsun. En baştan bunu başlatmaman gerekiyordu."

"Gömlek değiştirir gibi sevgili değiştirmesi elbette dalga geçeceğim bir şey."

"O halde bu seferlik ona katlanacaksın."

Zoya gözlerini devirdi. "Benim ilk kez gerçek bir sevgilim oluyor ama," dedi kendisini savunarak.

Ferman yine ayıplar gibi baktı. "Evde kalmış kızlar gibi davranıyorsun. En sonunda koca bulmuş başı göğe ermişler gibi."

Zoya eğlendiği belli bir kahkaha attı. "Bu evde kalmış sözüne her zaman gülüyorum, baba. Sanki evde değil de sokakta kalmışlar gibi. Evde kalmak neden bu kadar kötü ki? Hele bir de dünya kadar kira ödüyorsam kesinlikle evde kalmayı tercih ederim. Verdiğim parayı son kuruşuna kadar değerlendirmem lazım."

"O iş senin düşündüğün gibi değil," dedi Ferman geçiştirir bir tavırla.

"Saçma bir şey olduğu kesin," dedi omuz silkerek.

Hazırlıklarını bitirip daireden çıkmaları on dakika sürdü. Tıpkı geldikleri gibi yine aynı araçlara yerleştiler. Ferman kendi Pikabıyla geri dönecekken, Cip dönüşlerinde kullanmak üzere Zürih havaalanındaki otoparkta bırakılacaktı.

Ulun daireden çıkmadan evvel dosyaları bıraktığı küçük kasanın anahtarını Ferman'a teslim ederken kasa numarasını da iletmişti. Havaalanına vardıkları andan itibaren yolları ayrılacaktı. Onlar İstanbul'a gidecek olan uçağa doğru hareket ederken, Ferman alandaki kasaların olduğu kısma yönelecekti.

"Çocuklara işkence yapılan bu dünyayı sevmeyi,
ölünceye kadar reddedeceğim."

Mutlu Ölüm, Albert Camus

FERMAN AKINALP

Ferman hedefi olan kasadan iki dosyayı alarak, sırtındaki çantanın içine çabucak yerleştirdi. Başındaki kasketin siperliğini çekiştirerek biraz daha aşağı eğdi ve kameralardan olabildiğince kaçınıp, otoparka doğru seri adımlarla ilerlemeye başladı. İstanbul'a giden uçak birkaç dakika evvel havalanmıştı.

Artık ok yaydan çıkmıştı.

Bu gece de sabaha kadar uyuyamayacağını biliyordu. Sabaha karşı Zoya ve Ulun'un yapacağı hamlenin nasıl sonuçlanacağını takip edecekti. Onların sağ salim o evden çıktıklarını öğrenmeden gözüne uyku girmesi olanaksızdı. Elindeki dosyalar onu tüm gece uyanık tutacak meşgaleyi de sağlayacaktı. Öylesine sabırsızdı ki kendisine hakim olamasa, önünden o anda geçmekte olduğu boş bekleme koltuklarından birine çöreklenip dosyaları bir an evvel kucağına açarak incelemeye girişirdi.

Dikkat çekmesi olanaksızdı. Bu nedenle sakin, kendinden emin adımlarla yürümeye devam etti. Otoparka ulaştığında Pikabı park ettiği köşeye doğru aynı adımlarla ilerledi. İki sütun arasındaki geniş boşlukta park edilmiş aracın önü duvara bakıyordu.

Aracın içine yerleştiğinde omzundaki çantayı yolcu koltuğuna koydu ve sabırsız bir şekilde fermuarı açarak, daha dakikalar evvel çantanın içine koyduğu dosyaları çıkarıp kucağına yerleştirdi. Otoparkta bulunduğu köşe çok da aydınlık olmadığından, aracın içindeki lambayı yakarak dosyalara çabucak göz attı. Çok daha kalın olanın kapağını kaldırdığında Ulun'un dosyası olduğunu anlar anlamaz, onu daha sonra incelemek üzere diğer dosyanın altına koydu ve süratle üstteki dosyanın kapağını açtı.

Birkaç sayfalık dosyada geniş satırlarla alt alta sıralanmış onlarca isim vardı. İsimlerin karşılarında bulunan sütunlara birtakım bilgiler işlenmişti. Bazılarının üzerine tek bir çizgi çizilmişti fakat satırların okunmasına engel değildi bu çizgiler. Ölüm tarihlerinin işlendiği sütunların dolu olduğu göz önünde bulundurulursa bunlar ortadan kaldırılan, öldürülen ya da bir şekilde ölmüş olan çocuklardı. Sanki hiçbir değerleri olmamış gibi üzerleri öylece çizilmişti.

Ferman bu isimlere bakarken yüreğinin sızladığını hissetti. Bazılarının yaşları o kadar küçüktü ki sanki hiç var olmamışlar gibiydi. Kısacık hayatlar amansız hırsların elinde tarumar olmuştu. Yüreğindeki umudu söndürmek istemese de gerçekçi yanı ağır basarak ilk önce üzerleri tek çizgi ile çizilmiş satırları taradı. Oğlunun hayatta olup olmadığından emin olmak ister gibi önce ölmüş olan isimleri hızla kontrol ederek giriş tarihlerini inceledi. Sekiz sayfayı hızla gözden geçirdiğinde yüreğinde sevince benzer bir çırpınış ortaya çıktı. Hiçbirinin giriş tarihleri aradığı tarihe yakın bile değildi.

Oğlu hâlâ hayattaydı.

Gözleri hızla satırlar arasında gidip geliyordu. Kalbi gümbürdeyerek şiddetle atıyor, her an aradığı bilgiye ulaşmak üzere olduğunu düşünüyordu. Kanı damarlarında öylesine hızlı akmaya başlamıştı ki teninin karıncalandığını hissediyordu. Sabırsız bakışlar giriş tarihlerinin olduğu sütunu dikkatle tarıyordu. İsimler alfabetik sıralamada sıralandığı için tarihler farklılık gösteriyordu; ilk sayfayı hızla tarayarak diğer sayfaya geçti. Heyecanı geçen her saniye yükseliyor, yüreği artık boğazında atıyordu.

. Bir başka sayfayı daha çevirdi. Her göz gezdirdiği sayfa gerginliğini de arttırıyordu. Ya bu listede kayıtlı değilse? Ya bu listeye alınmamışsa? Ya Yılmaz en başından beri yine kurnazlık yapıp oğlunu hiçbir yere kaydetmediyse? Delirmek üzereydi.

1995 senesinin yazdığı her satıra hızla göz gezdiriyordu. Gözüne çarpan bir tarihle dikkat kesildi. Şubat ayını gördüğü anda kalbi yerinden çıkacak gibi olmuştu. Heyecanı üç saniye sonra hayal kırıklığı ile yer değiştirdi. Tarih beş Şubat'tı. Onun aradığı tarih bu değildi. Buna benzer birkaç satırı da kalbi yerinden çıkarak kontrol etti.

Ninova

Mazhar oğlunun doğduğu tarihten son derece emindi. Çünkü büyük bir trajedi ile sonlansa da Yılmaz'ın o güne dair farklı planları olduğunu söylemişti. Sevgililer Günü unutulacak bir gün değildi. Yılmaz'ın hastalıklı bir zihniyetle o gün planladığı sürpriz Ada'nın ölümüyle son bulmuştu.

Ferman bir sayfayı daha sabırsızca çevirdi. Ümidi gittikçe tükeniyor, heyecanı an be an sönerek yerini derin bir kedere bırakıyordu. Belki de oğlu bu dosyaya hiç kaydedilmemişti. Belki de çiftliğe alınmış her çocuk buraya kaydedilmiyordu. Son sayfayı harap edici bir kederle çevirdi. Bakışları her satırı içine çeker gibiydi. Bir yandan bir an evvel bitmesini bir yandan da satırların tükenmemesini istiyordu. Her satır onun için bir umuttu ve azalan satırlar yüreğinde devasa bir boşluk oluşturuyordu. Gözlerinin kararacağını hissetti. Bir an gözlerini yumarak sağ elini kaldırıp parmaklarını göz pınarlarına bastırdı. Görüşü bulanıklaşmıştı. Bitmek üzere olan satırları kabullenmek istemez gibiydi.

Nefesi boğazında sıkışıp kaldı. Boğazına oturan yumruyu yok etmek ister gibi zorlukla yutkundu ve çaresiz bir kabullenişle elini gözlerinden çekerek yavaşça gözlerini araladı. Bulanık olan görüşünü düzeltmek üzere birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Bundan kaçış yoktu. Kalan birkaç satırı da kontrol etmeli ve sonra yeniden iz peşine düşmeliydi. Elbette pes edecek değildi. Oğlu mutlaka bir yerlerdeydi. Onu bulmak için şeytanla anlaşma yapması gerekiyorsa da yapardı.

Bakışlarını tekrar kucağındaki dosyanın üzerine çevirdi ve kalan birkaç satıra dikkat kesildi. Önce hayal gördüğünü sandı. Yüreği ve zihni bir olmuştu; kavuşmak istediği şeye öylesine güçlü bir istek duyuyordu ki, ilk anda gördüğünün bir çeşit halüsinasyon olduğunu düşündü. Yüreğinin arzusu, zihninin bir oyunuydu belki de. Parmağı gördüğü satırın üzerinde donakalarak durdu. Gözleri aynı satırın üzerinde bir sağa bir sola defalarca kez gidip geldi.

Haftalar evvel Tazo'nun yaptığı ve ona gönderdiği araştırma dosyasındaki tüm ayrıntılar zihninde adeta bir fotoğraf netliğinde duruyordu. Şimdi yazanın aksine doğum tarihi farklı olan o sütun zihninden hiç silinmemişti ve haftalardır en ufak bir şüphe bile duymamıştı. Oysa düşünmesi gerekirdi. En azından Mazhar'la

konuşmasının ardından ufacık bir ihtimali bile göz önünde bulundurması gerekirdi. Yetiştirdikleri çocuklar hakkındaki hiçbir gerçek bilgiyi kimliklerine işlemezlerdi ki.

Ansızın büyük bir aceleyle daha evvel alta koyduğu kalın dosyanın kapağını açtı ve süratle içindeki bilgileri taradı. Ulun Azaphan'ın dosyasındaki gerçek doğum tarihine gözleri kilitlendiğinde öylece kalıverdi.

Dakikalardır bir ümitle aradığı şeye kavuşmuştu fakat inanmakta güçlük çeker gibi bir yandan da gördüğünün yanlış olduğunu düşünüyor, ısrarla gerçeği idrak etmeyi reddediyordu. Hedefe öylesine katıksız bir gerçeklikle odaklanmıştı ki, elle tutulur bir delil olmadan hiçbir şeyin aklını bulandırmasına izin vermemişti. Fakat şimdi...

Zihni aynı anda iki farklı düşünceye bölünürken yüreğinde de aynı anda iki farklı his ortaya çıkmıştı.

Bir insanoğlu şeytanı bile kıskandıracak kötülükte olabilir miydi? Tasarlanan zalimlik, hissettiği tiksintiyi adeta hücrelerine nüfuz ettirmişti. Yılmaz oğlunu koz olarak elinde tutmak yerine, baba katili yapmak üzere peşine yollamıştı.

Öte yandan, kederi ve ıstırabı yalnızca saniyeler içerisinde yok olmuştu. Böyle bir mucizenin başına gelmiş olması mümkün müydü?

Düşünceleri hızla seneler öncesine kaydı. Başına asla gelmeyeceğini düşündüğü bir başka mucizenin görüntüsü gözlerinin önünde belirdi. Gök yakutu gözlü, muazzam bir gülümsemesi olan o genç kız, ilk görüşte yüreğini istila edip kalbini fetheden o genç kız, onun mucizesi değil de neydi?

Onun namı Hades'ti. Ölüler Diyarının Efendisi. Hades'i görünmez yapan bir miğferi ve Bident denen iki uçlu bir asası vardı. Bident denen asanın bir ucu ölümü, bir ucu yaşamı temsil ediyordu.

Miğferi kızı, kendi yetiştirdiği Hayalet'ti.

Bident'in bir ucu ölüm, diğer ucu yaşamdı.

Asası oğlu idi.

Oğlu, Ölümün Efendisi Azrail'di.

Oğlu, hayattaydı.

Yanındaydı, birlikte aynı yolu adımlıyorlardı. Uzansa dokunabileceği mesafedeydi. Artık... Nihayet...

Aniden kahkahalarla gülmeye başladı. Başı oturduğu koltuğun arkalığına dayanmış, durdurulamaz şekilde sarsılarak gülüyordu.

Dışarıdan bakan biri için histerik, delirmiş denecek kadar yüksek sesli kahkahalardı bunlar.

Sevinçten delirmek belki de böyle bir şeydi. Gözlerinden akan yaşlara engel olamıyordu. Sinir krizi geçiriyormuş gibi kontrolsüz kahkahaları mı neden oluyordu yoksa hissettiği mutluluk yaşları mıydı, bilmiyordu. Yaşlar peş peşe göz pınarlarından süzülüyor, yanaklarını ıslatarak çenesinden kucağına dökülüyordu.

Aracın içinde hezeyan dolu öyle yüksek sesle "Ada!" diye bağırdı ki aracın yanından o anda birileri geçse, muhtemelen korkuyla yerlerinden sıçrarlardı.

"Ada!" dedi yine, adeta ulaşılması imkansız bir yere sesini duyurmaya çalışır gibi haykırarak. "Yaşıyor, Ada!" dedi hıçkırıklar arasında zorlukla konuşarak.

"Oğlumuz yaşıyor... Yanımda... Benimle birlikte Oğlum benimle birlikte, Ada!"

Başını öne doğru eğerek direksiyona dayalı kollarının üzerine yüzünü kapadı. Durduramadığı hıçkırıklar omuzlarını sarsıyordu.

İnler gibi "Ada," dedi yine. Sitem edercesine mırıldandı. "Sensizlik kuruttu beni Ada."

Hıçkırıklarının arasında bu kez mutlu bir gülüş sesi çıktı. "Oğlumuz," dedi iç çekerek. "Oğlumuz yüreğime su serpti."

"Hiç unutmaması gereken bir şeyi unuttuğunu her an hatırlıyor, hatırladıkça da acıyla inliyor."

Suç ve Ceza, Dostoyevski

HALDUN

Agoge kelimesinin anlamı Antik Yunan'da eğitim anlamına gelir. Halk hikayelerine göre, Agoge'nin ilk kez yarı mitolojik bir kişilik olan Spartalı kanun yapıcı Lycurgus tarafından Spartalılara sunulduğu söylense de asıl temellerinin M.Ö. 6. ya da 7. yüzyıllarda atıldığı düşünülür. Bu yüzyıllar Spartalıların erkek vatandaşlarını yedi yaşından yirmi bir yaşlarına kadar eğittiği dönemlerdi.

Sistemin oluşturulmasındaki hedef, Sparta ordusunun hizmet etmek üzere fiziksel ve zihinsel olarak çok güçlü erkekler yetiştirme düşüncesi idi. Bu sistem sayesinde Sparta'ya hizmet ederken savaş alanında ölmenin bir Sparta erkeği için erişilmesi en yüksek başarı ve şeref olduğu fikri aşılanıyordu. Böylece adamlar "Sparta'nın Duvarları" oluyordu; çünkü Sparta, bütün Yunan şehir devletleri arasında, şehri çevreleyen bir savunma duvarı bulunmayan tek şehirdi.

Disiplin çok sıkıydı ve bütün erkekler en iyi olmaya teşvik ediliyordu. Erkek çocuk dünyaya geldiğinde annesinden emdiği ilk sütün ardından bir süre boyunca karanlık bir odada tutuluyordu. Doğduktan hemen sonra anne sevgisine ve şefkate alışmaması,

Ninova

aynı zamanda çocuğun içinde bulunan tüm korkulardan da arın-dırılması hedeflenliyordu.

Yedi yaşına gelen çocuk ailesinden alınır ve tüm hayatı boyunca sürecek olan eziyet dönemi başlardı. Bu eğitime Agoge adı verilmişti.

Çocuklar senelerce soğuk ya da sıcakta çıplak halde doğada bırakılır; açlığa, susuzluğa ve acıya dayanmaları için eğitilirlerdi. Hayatta kalmak için çöple dahi beslenir ya da çalmayı öğrenirlerdi. Hatta karınlarını doyurmak için öldürmeleri gerekiyorsa bunu da yaparlardı. Her ne kadar hırsızlık yapmaları serbest bırakılsa da yakalandıklarında cezaları ölüm olurdu. Bu nedenle asla yakalanmamaları gerekiyordu. Düzenli olarak kırbaçlanıp dövülerek, acıya olan dayanıklılıkları arttırılırdı. Bunların yanına bir de uykusuzluk eklenirdi. Günde üç ya da dört saatten fazla uyumanın cezası dayak, kırbaç ve aşağılanma olurdu.

Agoge'ye girenlerin yüzde yirmisi bu eğitimden sağ çıkamazdı.

Haldun, ilk on beş yıl boyunca belirlenmiş olan talimatlar doğrultusunda eğitimleri uygulamıştı; fakat bu talimatlar ona göre tatmin edici değildi. Kısmen gerilla kısmen asker eğitim taktikleriydi. Oysa o hiçbir duygu barındırmayan, yalnızca emirlerle hareket edecek ölüm makineleri üretmek ve onları da yalnızca kendisi kontrol etmek istiyordu. Tamamen bu arzusuna kavuşması çiftliğin lağvedilmesinden sonra gerçekleşmişti.

Yılmaz'ın talimatlarıyla giriştikleri iki suikastın yakalanan tetikçileri, çiftlikte yetiştirilenler arasından çıkınca, devlet duruma el koymuştu; düşmanlara karşı kayıt dışı ölümleri gerçekleştirebilmek için kurdukları sistemin kontrolden çıktığı anlaşılmıştı. Böylece çiftlik kurulduktan on beş yıl sonra dağıtılarak lağvedilmişti.

Yılmaz'ın manevralarıyla, yapılan suikastlar hain oldukları gerekçesiyle çiftlikteki birkaç kişinin üzerine yıkılmıştı. Süreç devam ederken Haldun'u uyarmış, baskın yapılmadan evvel süratle eski çiftlik binası boşaltılmıştı. Kalanlar harcanabilir kişilerdi ve onlar da harcanmıştı.

Haldun, Yılmaz ve onun kurduğu karanlık bağlantıların finansman sağladığı yeni tesiste, kendisini bir çeşit tanrı olarak görmeye başlamıştı. Ona göre yarı mitolojik Lycurgus'tan bir farkı yoktu. Agoge eğitimi kısmen onun sadist yanını tatmin eden bir eğitim

Ninova

olsa da eğitimin asıl amacı olan şerefli askerler yetiştirmek maksadında değildi. Şeref, idealizm, onur gibi soyut kavramlar Haldun'un hiçbir zaman ilgisini çekmemişti zaten. O elle tutulur, gözle görülür şeyleri ciddiye alırdı; bu nedenle Agoge'yi ihtiraslarına göre evirmiş ve ortaya kana susamış katiller çıkarmıştı; yalnızca ona itaat eden katiller.

Biri hariç.

Azrail ona hiçbir zaman itaat etmemişti. Şimdiye kadar istediklerini yaptırmıştı gerçi; fakat gerçekleştirdiği suikastlar itaatten kaynaklanmamıştı. Haldun, onun her zaman farklı bir gündemi olduğunu hissetmişti. Hakkını yemezse eğer, itiraf etmeliydi ki Azrail tam da olmasını istediği bir katildi. Asla başarısız olmuyordu ve hedefe kilitlendiğinde karşısına kim çıkarsa çıksın onu durduramıyordu.

Haldun onun kaybına azıcık da olsa üzülecekti. Fakat bu üzüntüyü çabucak yok edecek gerçekler daha güçlüydü. Azrail artık kontrol edilemez hale gelmişti. Bu şüphesini en çok güçlendiren neden, birkaç ay evvel bilgileri olmayan bir pasaportunun olduğunu keşfetmesi olmuştu. Nasıl becermişti, nasıl temin edebilmişti bilmiyordu; fakat belli ki Azrail onların düşündüğünden daha zeki, daha becerikli idi. Kim bilir onların bilgisinin dışında başka neler yapıyordu?

İstediklerini zaman içinde yavaş yavaş koparark almıştı ve toplamda sahip olduklarına baktıklarında kimsenin edinemediği imtiyazlarla yarı bağımsız halde dolaşıyordu artık. Tam bağımsızlığına bir tık kalmıştı neredeyse. Haldun'un buna izin vereceği yoktu elbette. Sırf ona karşı duyduğu hırstan dolayı bile izin vermezdi buna. Haldun'a başkaldıranın başı koparılırdı.

Yılmaz'ın telefonda kestiği ahkamlardan da sürekli onu engellemesinden de bıkmıştı. Çiftlikte yetişenler artık ele avuca sığmaz, kana susamış katillerdi ve hepsinin üzerindeki tek kontrol sahibi Haldun'du. Kendisine amansız bir ordu yaratmıştı; kimse ona zarar veremezdi.

Hades'in ortadan kaldırılmasından sonra Hayalet'i çok ciddiye almıyordu. Yeni yeni adı duyulmaya başlamış bir tetikçiyi gözünde büyütmesinin anlamı yoktu. Öyle ya da böyle karşılarına çıkarsa onu da ortadan kaldırmak güç olamazdı. Uğruna birkaç

Ninova

adam feda edilse bile eninde sonunda Hayalet'i de eleyecek güçte bir organizasyonu vardı.

Fakat şimdiki önceliği Azrail'di.

Azrail daha fazla kontrolden çıkmadan başı ezilmeliydi; Yılmaz'ın kedinin fareyle oynadığı gibi onunla oynamaya devam etmesine artık tahammül edemiyordu. Yeteneklerine ve zekasına rağmen Azrail de saf dışı bırakılmalıydı artık. Aksi halde başlarına ciddi bir bela oluşturacaktı.

Verdiği sürenin bitmesine sekiz saatten az bir zaman kalmıştı. Evinde, büyük yatak odasındaki çalışma masasının arkasındaki geniş deri koltukta otururak hain düşüncelere dalmıştı. Azrail'in geri dönmesi için verdiği keskin emirden henüz Yılmaz'ın haberi yoktu. Ayrıntılarını bilmedikleri bir pasaporta sahip olduğundan da haberi yoktu. Azrail'in o anda nerede olduğunu bilemedikleri rinden de. Bir ara Azrail'in üzerinde tehdit oluşturabilmek için kullanmayı düşündükleri havucun artık âtıl hale gelmesinden de. Sürtük Afganistan'da bir yerlerdeydi. O da tarih olmuştu.

Yılmaz'ın neyden haberi var Haldun?

Bakışları aşağı düşerek sağ tarafındaki çekmecelere çevrildi. Masanın en alt çekmecesi açıktı ve kısa bir süre evvel orada duran dosyaların yokluğunu belirtir şekilde bomboştu.

Haldun, hâlâ dosyaların nasıl çalınabilmiş olduğunu anlamaya çalışıyordu. Yılmaz'ın düşüncesine göre çalan Hades'ti. Hades'in kendisi hakkında nasıl bilgi edindiği, evini nasıl bulduğu hâlâ büyük bir muammaydı onun için. Artık ölü olduğuna göre dosyaları bir yere ya da birilerine bırakmış mıydı? Onu öldüren Azrail'in bu dosyalardan haberi var mıydı? Dosyalar adeta buhar olup uçmuştu ve şimdi hangi ellere geçmişti hiçbir fikri yoktu.

Yılmaz'ın her zaman onunla paylaşmadığı kendi planları olurdu ve belki bu işin arkasında da kurduğu planlardan kaynaklanan bir açık mevcuttu. Son günlerde Yılmaz'la görüşmemişti ve garip bir şekilde o da onu aramamıştı. Bu durum Haldun'a oldukça tuhaf görünüyordu.

En son Hades'in cesedini gösteren fotoğrafı göndermişti ve o günden beri bir daha iletişim kurmamışlardı. Haldun kaşlarını çatarak düşündü. İletişim kurmalarını gerektirecek bir şey olmuş

muydu? Aslında, hayır. Yılmaz, Azrail'in Hayalet'in peşinde olduğunu biliyor, bir başka güzel haberi daha bekliyordu. Belki de Haldun boşuna vesvese ediyordu. Asıl düşünmesi gereken Azrail'i geri çektiğini söylediğinde, neye dayanarak böyle bir şeyi yapmış olduğunun hesabını Yılmaz'a nasıl vereceği olmalıydı.

Kısmen kontrolü kaybettiğini söyleyebilir miydi? Azrail'in onlardan habersiz birtakım dolaplar çevirebildiğini, zulümle ortaya çıkardıkları celladın belki de onların başlarını almaya meyledeceğinden şüphelendiğini -daha doğrusu korktuğunu- söyleyebilir miydi? Ki başı alınacak tek kişinin aslında kendisi olduğunu söylemesine bile gerek yoktu. Azrail'in Yılmaz'dan haberi bile yoktu ki. Okkanın altına girecek tek kişi Haldun'du.

Azrail onun defterini dürmeden, ondan önce davranmasından daha akıllıca ne olabilirdi ki? Daha fazla başıboş dolaşmasına imkan veremezdi. Bu süre içinde kim bilir daha neler yapacaktı? Bir an evvel kontrolü ele almalıydı. Yılmaz'a vereceği hesabı daha sonra düşünecekti. Kaldı ki zayiatlar her zaman olurdu. Azrail'in de zayiat olduğunu Yılmaz kabullenecekti sonunda.

Yerinden kalkarken yüzünde sinsi, hain bir tebessüm belirdi. O köpek geri döndüğünde -ki dönmek zorundaydı, aksi halde peşine tüm tetikçileri göndermeye ant içmişti- önce tüm hırsını dindirene kadar azap çektirecekti ona. Yıllardan beri gösterdiği saygısızlığın, boyun eğmezliğin bedelini fitil fitil burnundan getirecek sonra kendi elleriyle onu doğrayacaktı. Parçaladığı leşini de köpeklere yedirecekti.

"Tik tak, tik tak," diye keyifle mırıldanarak banyoya doğru ilerledi. Mesanesi dolmuş taşıyordu neredeyse. Yine çişi gelmişti. Prostat illetinden nefret ediyordu. Adeta bunun bile sebebi Azrail'miş gibi küfrederek tuvalete yöneldi.

"Asi köpek! Gırtlağını kestiğimde çıkardığın inilti ler müzik gibi gelecek kulağıma."

"Eğer farklıysan, yalnızlığa mahkum oluyorsun. Yalnız olana acımasız davranıyorlar."

Cesur Yeni Dünya, Aldous Huxley

ZOYA & ULUN

Bundan daha on gün öncesine kadar yaptığı tüm yolculuklar hep tek başına gerçekleşmişti. Gerçi kısacık bir süre hariç tüm hayatı tek başına geçmişti. Fakat yirmi beş yıllık hayatta yalnızca beş yıl süren yoldaşlık tıpkı bir damlanın okyanusla kıyaslanamayacağı kadar azdı. Sanki hiç var olmamış gibi. Sanki umutsuz bir gayretle arzu edilerek ortaya çıkarılmış bir sanrı gibi.

Ulun çoğu zaman Dinçer'in hayal olup olmadığını düşünmüştü. Belki de gerçekte hiç var olmamıştı ve hissettiği yalnızlık duygusu onu öylesine parçalamıştı ki kendi zihninde yarattığı hayali bir karakterdi o. Elini tutacak birine ihtiyacı vardı; gerçek ya da hayal fark etmez, o ele sıkıca sarılmıştı.

Hayali bir karakterin intikamını almak üzere hareket ediyorsa durumu gerçekten de vahimdi. Bedenini her ne kadar defalarca kez parçalamış olsalar da zihnine hiçbir zaman ulaşamadıklarını düşünerek içindeki görünmez güce sarılmıştı hep. Belki zihnini de parçalamayı başarmışlardı. Yapabilmişler miydi gerçekten bunu?

Yarım saat evvel uçaktan inerek, kiralanan aracı alıp yola çıkmışlardı. Direksiyonu kavrayan parmakları öylesine gerilmişti ki ellerini kaskatı hissediyordu. Kendi kendine kurduğu düşünceler neticesinde şüpheye düşerek kaşlarını çattığı esnada onu kendisine getiren şey yanında oturan kadının sesi oldu.

"Aklından geçen ne?" diye sormuştu merakla ona bakarak. Uzun süredir gömüldüğü sessizlik dikkatini çekmiş olmalıydı.

Bakışlarını yavaşça ona çevirdiğinde, daha birkaç gün evvel ona salık verdiği şeyin tam tersini yapıyor oluşunu nasıl açıklayabileceğini düşündü. Ona düşüncelerine yalnızca kendisinin sahip çıkabileceğini, eğer izin vermezse kimsenin zihnine giremeyeceğini söylemişti. Şimdi söylediklerinin aksine bir ruh hali içinde olduğunu ona söyleyebilir miydi?

Saniyenin onda biri kadar bir süre içinde yanındakinin de hayali bir karakter olup olmadığından şüphe etti. Bu karmaşık düşüncelerden tiksinti duyarak başını otomatik bir refleksle yeniden karşıya çevirdi. Hayali ya da gerçek, ona yalan söylemek aklının ucundan bile geçmiyordu; adeta kendi kendine konuşur gibi mırıldandı.

"Tüm bunların gerçek olup olmadığını düşünüyorum."

"Tüm bunlar derken?"

"Ben... Yaşadıklarım... Sen... Şu an yan yana oluşumuz."

"Seni bu şüpheye düşüren ne?"

Yanındaki genç kadın öyle sakin bir ses tonuyla konuşuyordu ki sanki sıradan, basit bir konuda muhabbet eder gibiydi. Ulun yanındaki genç kadının bir büyücü olduğunu düşündü. Nasıl beceriyordu bilmiyordu ama onun yanındayken aklından geçenleri çoğu zaman olduğu gibi dile getiriyordu. Hele aralarındaki tüm yalanlar ortaya çıktığından beri zihnindeki barikat tamamen yıkılmıştı sanki.

"Sanırım bugünün geleceğine içten içe inanmamışım," demesinin ardından, bu düşünceyi beğenmemiş gibi karşı çıkarcasına açıklamaya çalışarak çabucak ekledi. "Ya da inanmıştım aslında da her şey bir anda hızlanınca sindirmekte güçlük çekiyor olabilirim."

Zoya anlayışlı bir edayla gülümsedi. Geçen yirmi dört saat içinde Ulun belli etmekten çekindiği bir gerginliğin içindeydi. Tıpkı Ferman gibi onun da göreceği hesaplar vardı ve genç adam, hesaplarından birini kapamak üzere neredeyse sona yaklaşmıştı. Muhtemelen bu sonun bu kadar çabuk geleceğini hesaplamamıştı ve son bir haftada gelişen olaylar bunu düşündüğünden çok daha erkene çekmişti. Henüz sindirmeye bile vakit bulamadığı doğruydu. Araya giren çok başka konular da olmuştu. İkisi arasındaki gelişme gibi.

Ninova

Zoya hem Ferman hem de Ulun'un yerinde olmadığı için şükrediyordu. İkisinin de taşıdığı yük öylesine ağırdı ki, kendisi olsa belki de onlar kadar güçlü olamazdı. Onun hiçbir zaman içine yerleşmiş ve günden güne onu kemiren bir kurda benzer, kapanmamış şahsi hesapları olmamıştı. Köklerinin bağlı olduğu topraklara karşı hissettiği vefa borcu için çabaladığı yıllarda bile elinden geleni yapmaya çalışmış, sabırsız olmasına neden olacak bir baskı hiçbir zaman üzerinde oluşmamıştı.

Bugün, zaman zaman içinden hortlayıp ortaya çıkan geçmişin yarattığı hasarlara sebep olanlar, bedelini hayatlarıyla ödemişlerdi; bunu onun yerine yapan Ferman olmuştu ve hesap çoktan kapanmıştı. Gönlü rahattı.

Senelerce Ferman'ın omuzlarındaki yükün onu nasıl ezdiğini izlemişti. Kapanmamış hesap, içinde ukde kalmıştı. Kimden neyin hesabını soracaktı ki? Ona kumpas kuranın bile kim olduğunu bilmiyordu. Yakın zamanda eline geçen bilgi onu öylesine canlandırmıştı ki Zoya ilk kez o kara gözlerde bir hayat belirtisi gördüğüne yemin edebilirdi; kara gözler yüzünde kora dönüşmüş bir çift kömür parçasıydı. Öyle capcanlı, öyle hayat dolu idi.

Ulun için de aynı şeyleri söyleyebilirdi. Onu ilk tanıdığı andan itibaren, geçen tüm o aylar boyunca adeta ruhu yokmuş gibi görünen adamın henüz kendisinin bile fark etmediği değişimini gözlemliyordu.

"Kendini rüzgara bırakmıştın ve şimdi rüzgar dindi, savrulup geldiğin yerin neresi olduğunu anlamaya çalışıyorsun."

Ulun ona hızlı bir bakış atıp yeniden yola çevirdi gözlerini.

"Rüzgarın bu kadar çabuk dineceğini düşünmemiştim. Geçen haftaya kadar yapmak istediğim şey için önümde daha uzun bir zamanın olduğunu düşünüyordum."

"Peki bu seni endişelendiriyor mu?"

Ulun bir süre boyunca bu sorunun gerçek cevabını düşündü ve nihayet başını iki yana salladı. "Hayır," dedi alçak sesle. "Endişelendirmiyor. Sadece ilk kez şansın benden yana olduğunu hissediyorum. Bu da tuhaf geliyor."

Zoya minik bir tebessüm ederken ona yan gözle baktı. "Sana doğru zamanda doğru yerde olmak şans getirir demiştim. Demek ki artık doğru zamanda doğru yerdesin."

Ninova

Ulun usulca başını salladı. Düşünceli, duyulur duyulmaz bir sesle karşılık verdi. "Seninle ilk karşılaştığımız andı o."

"Kesinlikle bir kadının kalbini nasıl kazanacağını biliyorsun," dedi Zoya, çocuksu bir neşeyle.

Genç adam onaylamaz bir bakış attığında aynı çocuksu tavırla savunmaya geçti. "Ağzından zaten romantik bir şeyler çıkmıyor, bari bırak da söylediklerinin bir kısmını kendime mal edeyim."

Bu sözlerin karşısında Ulun kafası karışmış halde kaşlarını çattı. "Ne tür romantik sözler bekliyorsun?" diye sormasının ardından çabucak ekledi. "Yani neler demeliyim mesela?"

Başını yine yana çevirip merakla bakmıştı genç kadına. Zoya omuzlarını silkerek oturduğu yerde hafifçe kaykıldı. Yüzü biraz evvelki neşeli ifadesini kaybetmiş oldukça ciddi bir ifadeye bürünmüştü.

"Bu tür şeyler beklemiyorum. Dalga geçiyordum seninle. Çok gerginsin, ortamı yumuşatmaya çalışıyordum."

"Ama beklentin var?" diye üsteledi Ulun.

Zoya başını iki yana sallarken hayli emindi kendisinden. "Hayır, yok. Tek beklentim bu yaşadığımız şeyin olabildiğince gerçek olması." Başını yana çevirip ciddi gözlerle aracı kullanan adama baktı. Onu yine hayal kırıklığına uğratmadan aklından geçeni olduğu gibi söze döktü. "Ben sahte romantizm barındıran şeyler istemiyorum. İçten olmayan hiçbir şey istemiyorum. Tek istediğim seninle beraberken her şeyin tam anlamıyla gerçek olması. Eğer bu yaşadığımız şey yalnızca yatak arkadaşlığından ibaret olacaksa bunu da istemem. Böyle bir arayış içinde değilim. Seninle yalnızca sevgili olmak istemiyorum. Senin her şeyin olmayı istediğim gibi sen de benim her şeyim ol istiyorum. Her yönüyle gerçek bir ilişki istiyorum."

Ulun aniden direksiyonu sağa kırarak birkaç saniye içinde aracı durdurdu ve oturduğu yerde yan dönerek, sorgulayıcı bir merakla ona bakan kadına gözlerini dikti. Bir süre boyunca ikisi de tek kelime etmeden birbirlerine baktılar. Nihayet Ulun dudaklarını araladı, yüzü ifadesiz gibi görünse de alçak ses tonu minnet barındırıyordu.

"Teşekkür ederim," dediğinde, Zoya şaşkınca kaşlarını kaldırdı.

"Ne için?"

Ninova

"Birkaç dakika evvel kendimden bile şüphe edecek kadar kafam karışıktı. Bazen hayal olmandan korkuyorum. Korku bana uzak bir duygu... Ama seninle tanıştığımdan beri bu duygu sık sık karşıma çıkıyor. Bunu nasıl yöneteceğimi henüz bilmiyorum."

"Benim hayal olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Karşıma güzel şeyler hiç çıkmıyor. Çıktığında şüphe etmem doğal değil mi?"

Zoya uzunca denecek bir süre karşısındaki yüzü süzdü. Arabaya oturur oturmaz ağzındaki dolguları çıkarıp, sahte bıyığı tiksintiyle yüzünden söküp almıştı. Zoya elini yavaşça uzatarak avucunu genç adamın yanağına kapadı. Sabah gireceği kılığa uygun olarak tıraş olmuştu; bronzlaşmış gibi görünen koyu tende avucuna batan ve yeniden çıkmaya başlamış olan siyah sakal uçları tenini daha da koyulaştırmıştı. Geçici boyayla boyanmış kül grisi saçlar yaşlılığında da çok yakışıklı olacağını işaret ediyordu. Zoya karşısındaki yüzün şaşırtıcı denli güzel olduğunu düşündü. Sertliğine, ifadesindeki ruhsuzluğa rağmen bir erkekte görülemeyecek kadar olağanüstü güzel bir yüzdü bu.

Öte yandan tüm bu güzelliğe karşın tıpkı ruhu gibi görünüşü karanlıktı da; fakat Zoya karanlığın ancak bu kadar güzel olabileceğini düşünüyordu. Safir gözler o karanlığın içinde parlayan bir çift nur'du adeta. Donup kalmış gibi görünse de ona üflenen ruh, ilk günkü masumluğu ile o gözlerin içinde gizlenmiş, ortaya çıkmaya korkar gibi saklanmıştı.

"Güzel bir şeyler görmek istediğinde," dedi yumuşak bir sesle, "aynaya bak ve kendini gör. Kendinden şüphe etmediğin sürece, karşına çıkan güzelliklerden de şüphe etmezsin."

"Ya kendimden bile şüphe ediyorsam?"

"Kendinden neden şüphe ediyorsun?"

"Ruhsuz bir canlı gerçek ya da güzel olabilir mi?"

Zoya sitemkâr bir edayla başını iki yana sallayarak karşı koydu. "Sen kendinden asla şüphe edemezsin," dedi. "Sen babamdan sonra tanıdığım en kararlı adamsın. Ne yaptığını, kendisinin ne olduğunu çok iyi bilen bir adamsın. Ruhun olmadığını, bu yüzden de güzel olmadığını düşünüyorsun... Ama yanılıyorsun."

Ulun başını hafifçe yana yatırarak yanağındaki avuca iyice yüzünü yasladı. "Benim hakkımda benden çok daha emin gibi konuşuyorsun."

"Eminim," dedi Zoya, güvence veren bir edayla. Yüzünde belli belirsiz bir tebessüm oluştu. "Nedenini niçinini açıklayamam ama eminim."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Zoya diğer elini uzatarak avucunu Ulun'un göğsüne, kalbinin üzerine kapadı.

"Burası yüzünden," dedi yumuşak bir tonla. Teması ile birlikte avucunun altındaki kalbin atışları ansızın şiddetlenmişti. "Burası farklı zamanlarda farklı tempoda atıyor. Yüzünden hiçbir ifade okunmasa da burası seni ele veriyor. Oraya dokunacak kadar sana yaklaşan sadece ben varım ve bunu ben biliyorum."

Ulun hayretle ona bakarken fısıltı gibi bir sesle sordu. "O yüzden sürekli elini göğsüme koyuyorsun? Dokunmayı sevdiğini düşünmüştüm."

Zoya'nın sık sık kendisine dokunmasının onu ne kadar mutlu ettiğine dair bir fikri var mıydı acaba? O kısacık minik temasların Ulun'un yüreğini nasıl ısıttığını, nasıl bir sonraki teması sabırsızca beklediğini?

"Dokunmayı seviyorum," dedi Zoya, mutlu bir tebessümle. "Sana dokunmayı daha çok seviyorum. Çünkü ne zaman avucumu buraya yaslasam, tempo ansızın değişiyor ve o değişen tempo bana ne hissettiğini anlatıyor." Başını hafifçe ileri uzatarak dudaklarını yumuşak bir temasla genç adamın dudaklarına dokundurdu. Dupduru kehribar gözlerle baş döndürücü safirlere baktı gülümseyerek. "Senden romantik sözler beklemiyorum. Duymak istediğim bir şeyler olunca elimi buraya yaslamam yeterli. O bana her şeyi anlatıyor." Elinin baskısını hafifçe arttırarak ileri bastırdı. "Senin ruhun tam burada," dedi kendinden emin bir edayla. Avucunun altındaki kalbin atışları biraz daha hızlandığında gözleri bir anlık kapandı ve yüzünde mesut bir gülümseme belirdi.

Birkaç saniye sonra gözlerini yavaşça araladığında yüzündeki gülümseme de solmuştu. Oldukça ciddi, adeta tartışma kabul etmez bir edayla bakmaya başlamıştı.

"Kendinden asla şüphe etme," dedi üzerine basarak.

Ulun kollarını uzatarak genç kadını sardı, göğsüne yasladığı başın üzerine çenesini dayadı. Zoya haklıydı belki de. Sahip olmadığını sandığı ruhu, bu düşüncesinin doğru olmadığını işaret eder gibi kıpırdanmaya başlamıştı. İlk kıpırdanış aylar önce olmuştu. Sürekli gülümseyen, neşe içinde cıvıl cıvıl konuşan, parlayan kehribar gözlerle kendisine bakan kadını ilk gördüğünde ortaya çıkmıştı bu kıpırtılar. Ardından kıpırtılar şiddetini arttırarak çoğalmıştı. Kimi zaman onu aldatırcasına yüreği yeniden sessizliğe büründüğünde minicik bir temas bu yanılgıyı tuzla buz etmesine neden oluyor, kontrol edemediği yüreği yine yoldan çıkmış bir hızda ve şiddette atmaya başlıyordu.

Burnundan çıkan soluk Zoya'nın yüzünü yalarken, "Denerim," diye fısıldadı teslim olmuşçasına.

Zoya kulağının altında atan kalbin güçlü atışlarını dinliyordu. Gözlerini yumdu ve dikkat kesilerek bu atışlara iyice kulak verdi. İlk keşfettiği andaki gibi hızlı bir tempoda atıyordu yine. Çıplak vücutları ilk kez üst üste bindiğinde göğsünü yumrukluyormuş gibi hissettiği sert darbelerdi bunlar. Adeta yardım dilenircesine kapısını yumruklayan bir biçareydi; Zoya o yakarışa karşı koyamamış, kapısını ardına kadar açmış ve onu içeri almıştı. Ne olursa olsun ona sığınanı geri vermeyen, bu uğurda kanının son damlasına kadar savaşmayı göze alan gözü kara bir ev sahibi idi.

Kalbine sığınan misafir artık oranın sahibi olmuştu.

Korundukları yer Zoya'nın yüreği, konuştukları yer Ulun'un yüreği idi artık.

Ninova

"Ey ulu bilge, gökyüzünde, yeryüzünde, yerin dibinde,
dağıttığın adalet nasıl da yerinde."

İlahi Komedya, Araf
Dante Alighieri

HAYALET & AZRAİL

Saat sabaha karşı üçe geliyordu.

Ulun, haftalar evvel Haldun'un evine girme teşebbüsünde bulunduğunda motorunu bıraktığı noktaya bu kez kiralık aracı park etti. Yanında oturan Zoya da kendisi de tamamen siyahlar içindeydi.

Havaalanından doğruca Tazo'nun kiraladığı villaya gitmişler ve saatler süren hazırlıklarını tamamlamışlardı. Tazo tıpkı söz verdiği gibi bağlantıda olduğu kişiler vasıtasıyla ihtiyaçları olan tüm malzemelerin de evde olmasını sağlamıştı. İkisi de bu süre boyunca önlerindeki saatlerde neler yapacaklarının bilinci içinde oldukça ciddi, tam anlamıyla profesyonel bir havaya bürünmüşlerdi.

Ulun, Haldun'un evinin ayrıntılarını, içeri nasıl girecekleri, nelere dikkat edecekleri yönünde detaylı bir bilgilendirme yapmıştı. Bahçedeki korumaları alt ettikten sonra evin içine girecekler; Ulun, Haldun'u paketlerken Zoya da evdeki kameraların kayıt yaptığı diski söküp alacaktı.

Ulun, aracın arka koltuğunda duran iki adet taktik yeleğe uzanırken Zoya kulağının içine minik bir kulaklık yerleştiriyordu. O andan itibaren Tazo ile bağlantıda olacaklarından İngilizce konuşacaklardı.

"Tazo?" dediğinde, kulağının içinde genç Japon'un sesi yankılandı. Aynı sesi Ulun'un duyduğunu da biliyordu çünkü yeleklere uzanmadan evvel çabucak minik cihazı kulağına yerleştirmişti.

"Dinliyorum," dedi Tazo düz bir sesle. "Hazır mısınız?"

Ninova

"Evet. Hedef konuma vardık. Birazdan harekete geçiyoruz."

"Tamam," dedi Tazo. "Sana gönderdiğim yazılım üzerinden Drone'la bağlantı kur ve serbest bırak. Internet bağlantısını kaybetmememiz lazım, bu nedenle telefonunu mutlaka üzerinde taşı, bluetooth bağlantısını senin cihazın üzerinden sağlıyor olacağım. Sana aylar önce verdiğim o cihaz öyle görünse de sıradan bir telefon değil, bluetooth mesafesini oldukça geniş alan bir cihaz."

"Bunları zaten anlatmıştın," dedi Zoya çıkışır gibi. "Neden bir daha tekrarlıyorsun? Sadece Drone'la bağlantı kur ve serbest bırak demen yeterliydi."

"Bazı şeyleri ben de sana bir kez söylemen yeterli diyorum ama sen sürekli tekrarlıyorsun," dedi Tazo imalı bir alaycılıkla. "Belki senden kazandığım bir alışkanlıktır."

"Bunu şimdi, tam da burada mı yapacaksın?"

Zoya gücenik bir sesle bu soruyu sorduğunda Tazo alçak sesli bir kahkaha atmıştı. Ulun kulağına çarpan konuşma nedeniyle sorarcasına Zoya'ya bakıyordu.

"Söylesene Zoya," dedi Tazo eğlenir bir sesle, "senin ne kadar kıskanç biri olduğunu biliyorum. Benim kemerime takmayı planladığın asma kilidi sevgilinin kemerine de vuracak mısın?"

Zoya gözleri iri iri açılarak telaşla "Tazo!" derken, Ulun anlamayan gözlerle ona bakıyordu.

"Ne kilidi?" diyen sözler istemsizce dudaklarının arasından çıktığında, Zoya esefle inlerken Tazo yine kısa bir kahkaha atıp "Oopps..." diyerek hain bir tonla devam etti. "Sevgilinin de kulaklığını taktığını bilmiyordum."

"Yalancı!" dedi Zoya kızgın bir sesle. "Kes şunu. Bir an evvel işimize bakalım artık." Tehdit savurmayı ihmal etmeden süratle devam etti. "Sana bunu çok fena ödeteceğim!"

"Şu an benim elimdeki kozlar senin sahip olduğundan daha fazla," dedi Tazo umursamaz, eğlenen bir sesle.

"Tazo!"

"Tamam tamam. Hadi işimize bakalım. Drone bağlantısını yap ve araçtan dışarı bırak. Siz hazırlıklarınızı bitirene kadar ben çevreyi kolaçan edip, bilgilendirme yapacağım."

Zoya kucağındaki Drone'u aktif hale getirdi ve telefonuyla eşleştirerek, aracın penceresini açıp dışarı bıraktı. Küçük alet karanlığın içinde yükselerek çabucak kayboldu. Hedefi iki yüz metre ilerideki ev olacaktı. Ulun elindeki taktik yeleği Zoya'ya uzattı. Soran gözleri genç kadının üzerindeydi fakat o, göz göze gelmekten çekinir gibiydi. Arka koltuktan aldığı ve kucağına koyduğu çantanın fermuarını açtı; içinden çıkardığı silahları ikisi de çabucak üstlerine yerleştirdiler. Her ne kadar karanlık bir köşede gözlerden uzak dursalar da aracın içindeki ışığı yakmayı göze almamışlardı. Sokağın içinde, onlardan yirmi metre ötede yanan sokak lambasının onlara ulaşan ışığı güçsüz olsa da işlerini görmesine olanak sağlıyordu.

Araçtan inmeden evvel karanlık aracın içinde ikisi de başlarında bere gibi duran kar maskelerini indirerek yüzlerini kapadılar.

"Hazır mısın?" diye sordu Ulun, düz bir sesle.

Zoya başını salladı. "Hazırım."

"Eminim hazırdır," diyen Tazo'nun imalı sesi araya girdiğinde Zoya çemkirir gibi karşılık verdi.

"Kapa çeneni!"

"Bana mal ettiğin sloganı bir gün senin kullanacağın hiç aklıma gelmemişti," dedi Tazo kıkırdayarak.

"Tazo!"

"Ne sloganı?" diye soran Ulun, yine merakla araya girdi.

Tazo hevesle atılarak Ulun'a karşılık verdi. "Islağım ve hazırım."

Zoya bu kez adeta ciyaklar gibi "Tazo!" dediğinde, ikisinin de kulağının içinde genç Japon'un yüksek sesli kahkahası patladı.

"Ne demek istiyor?" diye sordu Ulun. Bakışları merak dolu olduğu gibi Zoya'dan bir cevap almakta ısrarcı olduğunu da belli ediyordu. Dışlanmaktan hoşlanmıyormuş gibi bakıyordu.

Zoya derin, bıkkın bir soluk alıp bu kez Tazo'nun anlamayacağı dile geçiş yaparak, Türkçe açıklamaya girişti. Tazo'nun kudurması için güzel bir nedendi bu. Anlamadığı için onun yanında Ferman ve Zoya'nın Türkçe konuşmasına her zaman isyan ederdi.

"Tazo sürekli sevgili değiştirdiği için onunla her zaman alay ediyorum, şimdi benden intikam almaya çalışıyor. İkimizin de en

çok sevdiği film Richard Gere'in oynadığı İlk Şövalye filmi. Defalarca kez seyretmişizdir."

"Richard Gere'i anladım," diyen Tazo, hevesle araya girdi. "Sevgiline anlatıyorsun!"

Zoya ve Ulun'un sesi aynı esnada çıktı. "Kapa çeneni!"

"Aman Tanrım!" dedi Tazo. "İkiz gibisiniz!"

Zoya gözlerini devirerek onu duymazdan geldi ve kaldığı yerden devam etti. "Filmin bir sahnesinde Richard Gere kaçırılan sevdiği kızı kurtarmak için tek başına düşmanın yanına gider. Maksadı kızı oradan kurtarmaktır fakat zararsız biri gibi görünerek içeri sızmak ister, bu nedenle yanına hiç silah almaz. Düşmanın bulunduğu yere vardığında etrafı sarılır, o da ellerini kaldırarak "*Silahsızım ve yalnızım*" der. O sahneyi defalarca kez seyrettiğimiz için aramızda bir çeşit slogan haline geldi. Fakat ben bunu Tazo'nun gevşek uçkuru nedeniyle görüştüğü sayısız kadının ona söylediği slogana dönüştürdüm."

Ulun birkaç saniye boyunca boş boş Zoya'ya baktı. Zoya ondan bir tepki bekler gibi maskenin açığında kalan gözlerine dikkatle bakıyordu.

"Çok tatsız bir espri bu," dedi Ulun nihayet. Yüzünü buruşturduğu hafifçe kısılan gözlerinden belli oluyordu.

Zoya masumca gözlerini ayırıp, ellerini çaresizce iki yana açarak omuzlarını silkti.

"Öğrenmek istedin, ben de anlattım."

"Bana bak, çekik!" dedi Ulun, ansızın İngilizce konuşmaya başlayarak. "Bu berbat espriyi bir daha duyarsam, gözlerini ensene kadar çekerek tamamen kapatırım!"

"Nasıl yani?" diye sordu Tazo sahte bir şaşkınlıkla. "Sevgilin sana, ıslağım ve hazırım demeyecek mi?"

"Tazo!"

"Çekik!"

"Tamam tamam," dedi Tazo, arsız bir umursamazlıkla. "Yapışık ikizler gibi sürekli senkronize şekilde konuşuyorsunuz. Başım ağrıdı," der demez sıradan bir şeyden söz eder gibi devam etti sözlerine. "Evin etrafında dokuz koruma var. İkisi bahçeye girişi sağlayan ana giriş kapısının önünde nöbette. Biri evin giriş kapısının önünde dikiliyor. Evin arka tarafında, mutfak kapısının açıldığı

Ninova

geniş verandanın etrafında üç koruma var. Arka bahçeyi kolladıkları belli. Orada bulunan dört geniş sütun iyi siper oluşturacaktır onlara. Buna imkan vermemeniz lazım. Evin her iki yanında birer koruma daha var. Bir koruma da sürekli hareket halinde evin etrafında devriye geziyor... Bir dakika bekleyin..."

Kısa bir süre hepsi de sessizliğe gömüldü. Birkaç dakika sonra Tazo'nun sesi yeniden duyuldu. "Devriye gezen tur sonrası, duran biriyle yer değiştirdi. Anladığım kadarıyla her tur sonrası nöbetçiler birbirleriyle yer değiştiriyorlar..." Kısa bir soluk alıp kesinlikle Ulun'a seslendiğini belli eder şekilde, "Hey, sert çocuk!" diyerek devam ettiğinde Zoya gözlerini devirdi, Ulun'sa en ufak bir tepki vermeden dikkatle dinlemeye devam etti. "Geçen sefer girdiğini söylediğin nokta şu an kullanılabilir görünmüyor. Koca bir projeksiyon o noktaya kitlenmiş durumda. En doğru yer ana giriş gibi görünüyor."

"Bizi keklik gibi avlasınlar diye mi?"

"Hayır, sert çocuk," dedi Tazo alayla üzerine basarak. "Size yol açmak için yanınızdayım, değil mi? Harekete geçmenizi söylediğimde, hızlıca ana girişin iki yanında yer alacaksınız. Hareket halindeki nöbetçi evin yan tarafına doğru döndüğünde, kapıda duran iki nöbetçiyi çabucak indirip, vakit kaybetmeden evin önündekini de vurmanız gerekiyor. Evin iki yanında duranların girişi görmeleri mümkün değil, ağaçlar nedeniyle görüş açıları kapalı, dolayısıyla çabucak ve sessizce içeri sızacaksınız. İçeri sızdıktan sonra iki yana ayrılarak devam edeceksiniz ve süratle arkada buluşmak üzere hareket edeceksiniz. Korumaların nerede durduklarını size tam olarak söyleyeceğim. Onlar sizi görmeden siz onları indirmiş olacaksınız. Turu atan nöbetçi arkaya vardığında, kalan dördünü de çabucak indirirseniz etraf temizlenmiş olacak."

Zoya, sorarcasına Ulun'a baktı. "Var mı sorun?"

Ulun başını iki yana salladı. "Her şey yolunda görünüyor. Yapmamız gereken tek şey hızlı ve sessiz olmak."

"Bu yüzden susturucu kullanacağız. Başarabiliriz."

Ulun onaylar gibi başını salladığında Tazo'nun sesi duyuldu.

"Pekâlâ muhabbet kuşları," dedi Tazo alayla. "Ben yanınızdayken başarısızlık söz konusu bile olamaz. Hadi, kaldırın kıçlarınızı

Ninova

ve arabadan çıkın. Kırk beş saniye içinde bahçe kapısının her iki yanında olmanız gerekiyor."

İkisi aynı anda kapılara uzandığında "Bu çekiğin dilini koparacağım," diye söylendi Ulun.

"Elbette böyle bir şey yapmayacaksın," dedi Zoya bu tehdidi ciddiye almamış gibi. "Onu umursamamayı öğrenmen lazım. İkiniz de hayatımdan çıkmayacaksınız, dolayısıyla birbirinizi idare etmeniz gerekiyor."

Zoya'nın kullandığı kelimeler Ulun'un içini ısıtmıştı. Onu hayatından çıkarmayacağını söylerken hayli kararlı görünüyordu. Yine de bir çocuk gibi suratını asarak "Adam gevşeğin teki," dedi.

"Gevşek değil. Sadece değişik bir espri anlayışına sahip."

İfadesizce genç kadına baktı. Bunu şimdi konuşmalarının anlamı yoktu. Kaldı ki henüz çekik gözlüyle şahsen tanışmamıştı da. Sadece Ferman ya da Zoya onunla konuşurken sesini duymuştu.

Çenesiyle işaret ederek öne atıldı. Gölgelerin arasında hareket ediyorlardı. Haldun'un evine doğru peş peşe, sessiz adımlarla yavaş tempoda koşmaya başladılar. Ulun öndeydi. Neyse ki yolun her iki yanında da ağaçlar vardı ve kendi bulundukları taraftaki ağaçları da gizlenmek için kullanıyorlardı. Bahçeyi çeviren duvarların sınırına vardıklarında, duvara yaslanarak ilerlediler. Kapıya ulaşmalarına birkaç metre kala Ulun yavaşladı ve uyarır gibi elini geriye uzatarak Zoya'yı durdurdu. Duvara yaslanıp iyice karanlığın içine sokuldu.

Kapıdakilerden biri karşıda, görüş açısında olsa da diğeri kapının sağında kaldığından onu göremiyordu. İkisini aynı anda indirmeleri gerekiyordu. Zoya çoktan çözüm için hareket etmişti. Ulun'un müdahale etmesine bile fırsat vermeden, birkaç metre geriye koşarak yolun karşısına geçti. Gölgelerin arasında saklanarak hızlıca ilerleyip, kapının bulunduğu noktayı da dikkatle geçti ve görüş açısından tamamen uzaklaşarak epeyce ileri gitti. Tekrar yolun karşısına geçti ve bu kez kat ettiği mesafeyi geriye koşarak yol aldı. Şimdi Ulun'la karşı karşıya idiler ve her ikisinin de görüş açısında birer nöbetçi vardı. Yapmaları gereken tek şey birbirlerinin karşı yönünde çapraz ateş etmek olacaktı.

"Beş saniye sonra," dedi Tazo, birkaç dakika evvelki neşeli ses tonundan oldukça uzak, gergin bir sesle. "Devriye evin yanına doğru ilerliyor... Bekleyin... Üç... İki... Şimdi!"

Zoya, karanlığın içinde bile ona yol gösteren safirleri görebiliyordu. Dikkat etmesini uyarır gibi dümdüz ona bakıyordu. Başını hafifçe sallayarak işaret ettiğinde Zoya tereddüt bile etmedi. İkisi aynı anda tetiklere bastıklarında susturucu silahlardan çıkan kurşunlar birer adamı indirmişti. Ulun hızla öne atıldı ve demir kapıya tüm gücüyle asılarak, bedeninin içeri girebileceği kadar yana kaydırdı. O, hızla ileri atılıp evin kapısındaki nöbetçiye doğru hareket ederken, Zoya da bedenini içeri sokmuştu.

Ulun evin önündeki nöbetçiyi yirmi metre mesafeden vurdu. Başını hızla yana çevirip gözleriyle Zoya'yı bulduğunda, genç kadın her şeyin yolunda olduğunu eliyle işaret ederek ağaçların arkasına saklanıp, evin sağına doğru ilerliyordu.

Tepelerinde termal görüşe sahip bir dronedan alınan görüntülerle ilerliyorlardı. Bahçede belli aralıklarla yere gömülmüş olan aydınlatmalar soluk huzmeler saçarak etrafı aydınlatıyordu. Ağaçların karanlık gölgeleri bu huzmelerin üzerine vuruyor, evin her iki yanında sessizce hareket eden iki gölge karanlığın içinde yürüyordu.

"Zoya," diyen Tazo'nun sesini ikisi de duyuyordu. "Yedi metre ilerinde, saat iki yönünde... Sert çocuk, beş metre önünde..." dediği esnada Ulun çoktan önündeki hedefi indirmişti bile. Tazo söylenir gibi mırıldandı. "Saat dokuz yönünde dememe gerek kalmadı."

"Zoya?" diye endişeyle fısıldadı Ulun.

"Planladığımız şekilde devam ediyorum," dedi Zoya, gayet sakin bir tonla fısıldayarak.

"Devriye arkadaki gruba ulaştı," dedi Tazo. "Zoya senin hedeflerin bir ve on bir yönünde. Sert çocuk, seninkiler on ve on iki yönünde olacaklar. Acele edin."

Çeyrek dakika geçmedi ki karanlığın yuttuğu sesler, sessiz namlulardan peş peşe fırlayan kurşunların vızıltısı oldu. Dört beden peş peşe yere düştü; vızıltıların ardından yalnızca bedenlerin yere düşerken çıkardıkları tok sesler duyulmuştu.

"Hallelujah," dedi Tazo'nun coşkun sesi neşeyle. "Tereyağından kıl çeker gibi."

"*Arigatō Kyōdai*," dedi Zoya, sevecen bir sesle. "Senin sayende umduğumuzdan kolay oldu."

"Benim için bir zevkti, *Imōto*."

"Ben Haldun'u almak için evin içine giriyorum."

Zoya, kulağında Ulun'un sesini duyduğunda başını kaldırıp karşıya baktı. Genç adam, evin arkasındaki verandanın etrafında bulunan sütunlardan birinin arkasından çıkmıştı. Dört sütun üzerine yerleşmiş sundurma geniş açıklığın üzerini örtüyordu; ortada geniş bir bahçe masası ve sandalyeler bulunuyordu. Başını sallayarak ona baktı, alçak sesle konuşarak karşılık verdi.

"Ben de aracı evin önüne getirmeye gidiyorum."

"Ben paketi arabaya atarken sen kamera kayıtları için ana diski bulmaya çalış."

"Kayıt cihazının salonda olduğunu düşünüyordun değil mi?"

"Yüksek ihtimal salonda. Üst katı kontrol etmiştim daha evvel. Orada olduğunu sanmıyorum. Evin salonunda büyük, kapaklı ceviz bir dolap var, tahminen cihaz onun içindedir."

"Tamam. Her şekilde bulurum nasılsa."

Sabaha karşı bir saat olduğu için oldukça boş olan yollarda aracı kullanırken sessizdi. Yanında oturan kadın sık sık merakla kendisine baksa da başını çevirip ona bakmamıştı. Yüzü her zamankinden daha donuktu.

Dakikalar evvel evinin dışında olup bitenden haberi olmadan horultular içinde uyuyan Haldun'u geniş yatağında kıstırmıştı. Sessiz adımlarla yatağın başına yaklaşmış, adamın gözünü bile açmasına fırsat tanımadan taktik yeleğin cebinde hazır bulunan ve öncesinde çıkardığı şırıngayı adamın boynuna tereddütsüz saplamıştı. Hissettiği ani acıyla faltaşı gibi gözlerini açacağından emindi; fakat buna bile imkan tanımamıştı. İğneyi batırmadan

evvel deri eldivenli boştaki elini adamın yüzüne kapayarak başını yastığa sabitlemişti.

Azrail tam da ona yaraşır şekilde, bir gece ansızın Haldun'un tepesine karanlık gölgesini sermişti. Bundan sonrasında yaşanacaklar Haldun için cehenneme girişten evvel ön gösterim gibi olacaktı.

Haldun'un gözlerini yatağının içinde değil hiç ummadığı, hayal dahi edemediği bir yerde açmasını istemişti. Kendisine geldiğinde ilk anın şaşkınlığı yüzünü kaplarken, Ulun o şaşkın, ne olduğunu anlamayan yüzü izlemek istiyordu. Gözlerinin içine ansızın yerleşecek olan korkuyu da içine çekmek istiyordu. Belki de henüz uyanmadığını ve kabus gördüğünü sanacaktı. Ona defalarca kez yapılanı şimdi o, Haldun'a yapacaktı. Ulun'un bir ömür yaşadığı kabusu o, bir tam gün yaşayacaktı.

Heyhat, ne kadar da adaletsiz bir dünyaydı bu. Tek umudu Haldun'un da kendisi gibi dirayetli çıkmasıydı. En azından bir gün boyunca.

İleriki saatlerde yapmayı planladıklarını aklından geçirirken, onu en çok zorlayacak olanın Zoya olduğunu düşünüyordu. Biraz sonra onu eve bırakıp yeniden yola koyulduğunda, genç kadının bunu kolayca kabul etmeyeceğini biliyordu ve yüksek ihtimal öfkeden kuduracak olsa da onu geride bırakmak zorunda kalacaktı. Öfkesiyle yüzleşme vakti geldiğinde ise bunu sessizce göğüsleyecekti. Gerçekleştireceği vahşete bir tanık istemiyordu. Özellikle genç kadının buna tanık olmasını hiç istemiyordu.

Tıpkı geçmişte Dinçer'in yaptığı gibi ruhu olduğu konusunda Zoya da ısrarcıydı, oysa Ulun onlar gibi düşünmüyordu. Ruhu olan bir canlı birkaç saat sonra yapacaklarını bırak gerçekleştirmeyi, aklından bile geçiremezdi. Ama o hepsini saniye saniye tasarlayabiliyordu. Azrail bu gece kendisini tamamen özgür bırakacak, tüm kötülüklerini eyleme dökecekti. Genç kadının bunlara şahit olmasını istemezdi.

Karanlığın içinde tamamen kaybolmamak için minicik bir ışığa ihtiyacı vardı ve o ışığı kaybetmeyi göze alamıyordu. Fakat son kez karanlıkla bütünleşmeliydi.

Ninova

Evin önündeki açıklıkta aracı durduğunda, aklından geçirdiği planlardan habersiz olan Zoya araçtan çıkmadan başını ona çevirdi ve sorarcasına bakarak "Bagajdaki herifi bodruma mı taşıyalım yoksa odalardan birine mi kapatacaksın?" diye sordu.

Ulun'un onu ortadan kaldırmadan evvel konuşmak istediğini biliyordu; emin olduğu bir şeyi teyit etme gereği bile duymamıştı. Aksi halde en başından beri Haldun'u evinden çıkarma düşüncesi olmaz, yatağındayken kafasına sıkıp bırakırdı orada.

"Sen arabadan iniyorsun, ben onunla devam ediyorum."

Ulun'un adeta bir mezarın içinden çıkar gibi ruhsuz bir tonla kurduğu cümle Zoya'nın süratle yaptığı itirazıyla karşılaştı.

"Hayır! Bensiz hiçbir yere gitmiyorsun!"

"Zoya!" dedi Ulun, sert fakat ruhsuz bir tonla. "Sen eve giriyorsun. Ben daha sonra geleceğim."

"Asla olmaz! Her nereye gideceksen ben de geleceğim seninle."

"İn arabandan." Ulun donuk ancak tüyler ürperten bir sakinlik içindeydi.

"İnmiyorum!" diyen Zoya kollarını göğsünde kavuşturarak, inatçı bir tavırla yeniden oturduğu koltuğa yerleşerek bakışlarını karşıya dikti.

"İn arabadan!"

Bu kez ses arabanın içinde bir gök gürültüsü gibi patladığında Zoya hiç ummadığı bu çıkışla oturduğu yerde sıçradı. Hayretle başını yana çevirdiğinde Ulun'un safirleri bu kez ona keskin bir çift çelik kamayı anımsattı.

Sen tonunu kısık denecek kadar düşürerek, "Arabadan in!" diye tekrarladı Ulun, gergin sert bir sesle. "Eve gir ve ben gelene kadar kendini güvende tut."

"Eğer beni burada bırakıp tek başına gidersen," dedi Zoya üzerine basarak, "eğer bir kez daha benden vazgeçersen... bir kez daha beni arkanda bırakırsan..."

Ulun elini uzatıp genç kadının ağzını kapadı. "Senden vazgeçmiyorum." Safir gözler anlamasını ister gibi ilk kez, minicik de olsa duygu barındıran bir ifade ile bakıyordu. Yakarış gibiydi bu bakış. "Sen benden vazgeçmediğin sürece ben senden vazgeçmem. Ama bunu tek başıma yapmam gerek."

Ninova

Yüzünün yarısı bir elle kapanmış olan genç kadın kuşku dolu bir ifadeyle gözlerini kıstı. Başını sertçe iki yana sallayarak yüzündeki eli uzaklaştırdı. Adeta gözdağı verir gibi bu kez keskin bir bakış attı.

"Sana ne dediğimi hatırlıyorsun değil mi?" diye sordu. "Benim her şeyim ol, senin her şeyin olayım demiştim. Bunun bu şekilde olması gerekiyordu."

"Günahlarıma ortak olmanı istemiyorum."

"Her şey dedim!" diye aniden bağırdı Zoya. Gözleri öfkeyle parlıyordu. "Bana şartlar sunma! Hayal dünyasında yaşayan, aklı beş karış havada biri değilim ben!"

"Bazı şeyler tek başına yapılır," dedi Ulun kararlı bir tonla. "Bu da onlardan biri. Bunu tek başıma yapacağım, sen de burada güven içinde beni bekleyeceksin."

Birkaç saniye boyunca sessizliğe gömülen Zoya, nihayet hayal kırıklığına uğramış halde başını iki yana sallayarak gülümsedi. Ne kadar ısrar ederse etsin karşısındakinin yılmayacağı öyle açıktı ki, boşa nefes tüketmekten öteye geçemeyeceği belliydi. Elini kapının kulpuna uzattı ve açtığı kapıdan dışarı çıkmadan evvel başını omzunun üzerinden geriye çevirdi. Hissettiği kırıklık gözlerine yansımıştı. Kehribar gözler parçalanmış bir ayna gibi kırıklar içindeydi.

"Tek başına yapılan sadece iki şey vardır," dedi kırgın bir sesle. "Biri doğmak, diğeri ölmek. Ben tek başıma bir kan gölünün içine doğdum. Tek başıma bir kan gölünün içinde ölmeyi göze aldım." Kısacık bir an durdu, kısa bir soluk çekti ve araçtan dışarı çıktı. Sırtı geriye dönük ayakta dikilirken "Sen benim istediğim şeyi hiç anlamamışsın," dedi sitemle ve aracın kapısını yavaşça kapadı.

Düşük omuzlarla eve doğru ilerlerken, Ulun alt üst olmuş bir yüzle birkaç saniye boyunca onu izledi. Çiçek bahçesine ayrık otu sokmak istemediğini ona anlatabilir miydi acaba? Rengarenk tonlarla onu saran kadının, kendi hoyrat, vahşi karanlığının o renkleri soldurmasını istemediğini anlatabilir miydi? Günahlarına suç ortağı yapmak istemeyişini, ışığına gölge düşürmek istemediğini, ikisini de kurtaracak olanın o ışık olduğunu anlatabilir miydi?

"Affet beni Aurora," diye fısıldadı. Sesi öylesine alçaktı ki kendisi bile zor duymuştu.

Ninova

Evin kapısı kapandığında başını yavaşça karşıya çevirdi. Bir dakika boyunca karanlığın içinde kımıldamadan oturduğu yerde öylece durdu; nihayet derin, sesli bir soluk çekerek onu sarmalayan karanlığı tamamen içine aldı ve yeniden kontağı çevirdi.

Zoya ne derse desin bu kesinlikle tek başına yapması gereken bir şeydi. Yirmi beş yıl boyunca tek başına çektiği tüm eziyetin hesabını da yine tek başına alacaktı. Bu Haldun'la ikisi arasındaki bir hesaptı ve bugün sonsuza kadar kapanacaktı.

"Ruhlar ateşlerin içindedirler; her ruh kendisini yakan aleve bürünmüş durumdadır."

İlahi Komedya, Cehennem
Dante Alighieri

HADES

Azrail kullandığı aracın bagajında eli kolu bağlı halde bilinçsizce yatan Haldun'la birlikte intikamının ilk durağına doğru yol aldığı sıralarda, İstanbul'da, Boğaz'ın kıyılarında sıralanmış olan yalılardan birinin kayıkhanesinde, karanlık sulardan çıkan bir balık adamın başı belirdi.

Üzerindeki siyah balık adam kıyafeti etrafın karanlığı ile bütünleşmişti. Kıyıya vuran dalgalara uyum sağlayarak sessiz birkaç kulaç atıp tahta iskelenin altına tutundu; ağzındaki regülatörün ucunu çıkararak buz gibi boğaz havasını ciğerlerine çekti. Yarım dakika boyunca, yalnızca suyun çıkardığı sesleri dinleyerek etrafı kolaçan etti.

Harekete geçeceği ana karar verdiğinde iskelenin altından diğer tarafa geçti; yalının bir yanında bulunan yeşil boş alana doğru sessiz kulaçlarla ilerledi. Kıyıda, yarısı suyun dibinde olan beton duvara tutunarak birkaç metre daha ilerlerdi ve nihayet suyun içine doğru inen taş basamakların üzerinde dikildi. Suyun içinden çıkmadan evvel ayaklarındaki yarı açık paletleri teker teker çıkarıp eline aldı. Yukarı doğru attığı her adımda, birkaç saniye evvel yalnızca başı suyun yüzeyinde olan adamın bedeni de ortaya çıkıyordu şimdi.

Basamakların bitiminde bedenini gizlemek ister gibi öne eğilerek, yeşillik alanda hızlıca koşarcasına adımlayıp geniş bir ağaç gövdesinin arkasına saklandı. Çabuk ve seri hareketlerle sırtındaki tüpü ve üzerindeki denge yeleğini çıkararak yavaşça yere bıraktı; ardından alnına kaldırdığı dalış maskesini de çıkarıp diğer malzemelerin yanına ekledi.

Üzerindeki kuru dalış giysisi onu adeta ikinci bir deri gibi sarmalamıştı. Aralık ayında buz gibi olan boğazın sularında onu koruyan bu giysi olmuştu. Siyah başlığı ve ayaklarındaki dalış patiklerini çıkarmadan çiğ düşmüş ıslak çimlerin üzerinde sessizce ilerledi. Üst bacağının üzerinde bağlı bulunan kılıfın içinden yavaşça bıçağını çıkararak, avucuyla kavradı ve tıpkı bir hayalet gibi sessizlik içinde yalının bahçesine geçerek ilerlemeye devam etti.

Boğaza bakan geniş beton zemin, deniz tarafından yalının içine girişi sağlayan boydan boya, geniş cam kapılarda son buluyordu. Kaydırılarak açıldığı belli bu kapıya ulaşması için önünde iki engel vardı.

Korumaların çoğu yalıya girişi sağlayan sokak tarafında, geniş ön bahçede konuşlanmışlardı. Etrafta belli aralıklarla devriye gezenler de vardı ancak deniz tarafında iki koruma nöbet tutuyordu. Belli ki yalıya yanaşacak bir teknenin metreler öncesinde durdurulması düşünülmüştü.

Kulağına çarpan alçak bir ses dikkat kesilmesine neden oldu. Korumalardan biri, kulağında takılı olan kulaklıktan gelen emre karşılık vererek her şeyin yolunda olduğunu bildirmişti. Muhtemelen saat başı rapor veriyorlardı. Onun bir saat boyunca burada vakit kaybetmeye niyeti yoktu zaten, en fazla on dakika sonra bu yalıyı terk etmiş olacaktı.

Ninova

Büyükçe bir saksının arkasına çökerek önündeki iki engeli izlemeye koyuldu. Biri volta atar gibi ona doğru yavaş adımlarla yaklaşıyordu. Doğru anı bekleyerek yerinde hafifçe dikildi ve her an hamle yapmak üzere hazırlandı. Aralarında iki metre kalana kadar koruma yaklaştı ve voltaya devam etmek üzere sırtını ona döndü; en doğru an buydu ve o da hiç tereddüt etmeden ileri atıldı.

Arkasından ansızın saldırdığı korumanın boğazına bir kolunu sıkıca sararken, karşıdaki diğerinin en ufak bir tepki bile göstermesine fırsat vermeden elindeki bıçağı tüm hızıyla fırlatarak adamın göğsüne sapladı. Göğsüne bıçak saplananın dudaklarının arasından belli belirsiz bir inilti çıktı; o daha yere düşmeden boğazına yapıştığı adamın da tek bir soluk çıkarmasına imkan vermeden, iki eliyle hızla başını kavrayıp ani bir hamleyle boynunu kırarak, yavaşça cansız bedeni yere bıraktı. İki korumayı etkisiz hale getirmesi yalnızca dört saniye sürmüştü.

Bıçağını sapladığı göğüsten çıkarıp, cam kapılara emin adımlarla ilerleyerek yana kaydırdı ve sadece kendisinin geçebileceği kadar açtığı küçük aralıktan bedenini içeri soktu. Evin içinde korumalar olduğunu sanmıyordu ve birkaç dakika sonra yukarı çıkan merdivenlerin bulunduğu geniş girişe ulaştığında yanılmadığını gördü. Sessiz, sakin adımlarla üst kata çıkan basamakları kat etti. Meşhur yalının içini oldukça iyi biliyordu. Üst kattaki odalar içinde bulunan ana yatak odasını da eliyle koymuş gibi buldu. Odaya girmeden evvel üzerindeki giysinin önündeki fermuarı usulca açarak elini göğsünden içeriye uzattı ve bırakacaklarını elinde hazır hale getirdi.

Yavaşça araladığı kapıdan tıpkı bedensiz bir varlık gibi süzülerek içeri girdi. Lastik patiklerin içinde en ufak bir ses çıkarmadan kalın halının üzerinde ilerleyerek, geniş yatakta mışıl mışıl uyuyan adamın başına dikildi. Yanındaki kadın da onun gibi derin bir uykunun içindeydi. İçeri birilerinin sızıp, yatak odalarına kadar girebileceğini ve başlarında dikilebileceğini tahmin bile etmemişlerdi muhakkak.

Tam yirmi beş yıl sonra onu ilk kez bu kadar yakından görüyordu. Uyuduğu için dingin olması gereken yüz çok da öyle gö-

Ninova

rünmüyordu. Geçmişe oranla yüzünde epeyce değişiklik mevcuttu. Ağzının ve burnunun kenarlarında yaşının olması gerektiğinden daha fazla derin izler, sarkık boynunda da belirgin kırışıklıklar vardı. Gözaltları torbalanmış, dökülen saçları nedeniyle alnı eskiye nazaran çok daha genişçe açığa çıkmıştı. Birbirine paralel iki derin çizgi alnında oldukça belirgindi. Yıllar bedenine çok iyi davranmamıştı anlaşılan. Yorganın altında dahi hafif göbek kendini belli ediyordu. Bir zamanlar fit olan bedenin uzun yıllardır spor yapmadığı, kendini saldığı ortadaydı. Hareket etmeyi sevmezdi zaten. Bu nedenle kendisinin aksine aktif operasyonlardan daha çok masa başı işi ilgisini çekmişti.

Gözleri nefretle parlasa da hiçbir şeyin yok edemediği hakimiyeti onu ayakta tuttu ve kontrolünü kaybetmedi. Onu yirmi beş yıl boyunca kavurmuş olan ateş, bundan sonra Yılmaz'ı kavuracaktı. Bu geceden sonra tek bir gece bile huzurla uyuyamayacaktı. Elinde tuttuğu yumuşak dokulu katlı kumaş parçası, Yılmaz'ı tutuşturacak olan ateşin kıvılcımıydı.

Elindekini usulca uyuyan adamın başının yanma, yastığın üzerine bıraktı. Tek bir ses dahi çıkarmaması gerektiği için nefesini bile tutmuştu neredeyse; bu nedenle zihninden geçen, yüreğini dağlayan kelimeleri yine içine gömdü.

Tıpkı geldiği gibi sessizce odayı terk etti. Gün ışıdığında, Yılmaz derin uykusundan uyanarak gözlerini açtığında, hemen başının yanında duranları gördüğünde muhtemelen bir daha bu geceki gibi derin bir uykuya dalamayacaktı.

Ninova

"Büyüdükçe, etrafını sadece kinden oluşan bir duvarın çevrelediğini fark etmişti. Bu durumu kabullenip genel kötülük eğilimini benimsemiş, kendisini yaralayan silahı eline almıştı."

Notre Dame'ın Kamburu, Victor Hugo

AZRAİL

Azrail sakince oturmaya devam ettiği sandalyede karşısındaki Haldun'u izliyordu. Kendisine gelmesi an meselesiydi. En geç birkaç dakika içinde gözlerini açmış olacaktı. Göstereceği tepkinin saniyesini bile kaçırmak istemezcesine, gözlerini dakikalardır pürdikkat izlediği Haldun'dan başka bir yana çevirmemişti.

Birkaç yıl önce, bugünün gelmesini ümit ederek yaşarken kendi kendine planlar kurar, o planları nasıl uygulayacağını düşünürdü. Sırf içini rahatlatmak, kısacık bir an da olsa sanki ertesi gün isteğine ulaşacakmış gibi hazırlıklı olmak istercesine şehirde olmadık yerlerde dolaşır, yapacakları için en uygun yerin neresi olduğunu tespit etmeye çalışırdı. Geçmişte yaptığı fizibilite çalışmalarının meyvesini topluyordu şimdi.

Geçen sene keşfettiği, terk edilmiş olan eski bir domuz çiftliğinin kesimhanesindeydiler. Kaçak mekan o keşfettiğinde yeni kapatılmış, tamamen âtıl halde bırakılmıştı. Tam da Azrail'in ihtiyacı olan bir yerdi burası. Birkaç kilometre ötesinde bulunan bir iki köyden başka yerleşimin olmadığı, neredeyse şehrin dışında bir yerdi.

Ninova

Mekanın içinde, etrafta öbek öbek bulunan çöpler, plastik yığınları, zaman içinde çektikleri nemden dolayı adeta muşambaya dönüşmüş kalın karton yığınları vardı. Her yer pislik içindeydi. Azrail için bunların bir önemi yoktu. Ona lazım olan şey tam da birkaç metre ötesinde duruyordu. Bilinçsiz Haldun'u sandalyeye bağladıktan sonra yaptığı hazırlıkların sonucuydu bu. Geniş alanın bir ucunda duran küvet benzeri tekneyi çekerek getirmiş, üşenmeden defalarca kez gidip gelerek dışarıdaki eski pis kuyudan taşıdığı suyu içine doldurmuştu.

Günün tamamen aydınlandığını gösteren şey, yüksek tavanlara döşenmiş, yer yer kırılmış şeffaf polikarbonat levhalardan içeriye dolan ışıktı. Devasa alanın tavanı tamamen bu malzemeyle kaplanmıştı ve şimdi aydınlanan gün, içeriyi doldurmuş, ortaya çıkan aydınlıkla birlikte içerinin berbat görünümü de iyice gün yüzüne çıkarmıştı. Kirli duvarlar, yer yer çukurların olduğu tozlu ve kirli taban, dakikalar ilerledikçe tüm çıplaklığı ile ortaya serilmişti.

Azrail burayı ilk kez gördüğünde tam da Haldun'un sonuna yaraşır bir yer olduğunu düşünmüştü. Eski, kirli, darmadağınık ve âtıl. Hayal olan düşünce bugün nihayet gerçeğe dönüşüyordu.

Haldun'un başının hafifçe kıpırdadığını fark ettiğinde sabırla beklediği anın nihayet geldiğini anladı. Birkaç saniye içinde Haldun tamamen kendisine gelmiş olacaktı.

İnsanların en mutlu anları, kurdukları hayallerin gerçekleştiği anı yaşadıkları dakikalardı. Ulun için geçerli değildi bu. Bu anın hayalini çok kurmuştu fakat şimdi olduğu gibi o zamanlar da bunun onu mutlu etmeyeceğini biliyordu. Hangi insan yapacağı vahşeti hayal eder, o gün geldiğinde de bundan mutlu olurdu ki? Ne çeşit bir canlı bundan mutluluk payesi çıkarabilirdi?

İçi bomboştu. Ne en ufak bir mutluluk ne de en ufak bir iç rahatlığı hissediyordu. Adeta tüm duyguları, metrelerce derinde bir buzulun içinde, milyonlarca yıldır hapsolup kalmış bir fosil gibiydi. Donmuştu. Cansızdı. Bir kaya kadar sert ve ruhsuzdu. O yüzden o an iş başında olan Azrail'di.

Haldun tutuk, şaşkın bir halde gözlerini kırpıştırarak başını kaldırdığında, gözlerinin içinde beliren dehşet sadece saliseler içinde ortaya çıktı. Telaşla etrafına bakındı. Başı kontrolsüz şekilde hızla bir sağa bir sola dönüyordu. Karşısındaki donuk yüzü gördüğü

Ninova

anda son dakikalarının içinde olduğunu anlaması gecikmedi Korktuğu en sonunda başına gelmişti işte. Son bir hamleyle engelleyebileceğini sandığı şey asla gerçekleşmeyecekti. Azrail ondan evvel davranmıştı.

"Azrail?!" dedi hırıltılı bir sesle.

Adını dahi söyleyememişti, çünkü karşısında oturanın Ulun değil Azrail olduğunu biliyordu. Kendi eliyle yarattığı cellat, tıpkı bir gün olacağından korktuğu gibi sonunda onun başını almaya gelmişti.

"Köpek değil yani?" Sesi kinayeli olsa da buz gibiydi.

Haldun kuruyan boğazını ıslatmak ister gibi birkaç kez yutkundu, öksürür gibi garip sesler çıkardı ve diliyle kalın dudaklarını çabucak yalayarak, elinden geldiğince uyumlu bir tonda karşılık verdi.

"Öyle olmadığını biliyorsun."

Azrail'in yüzünde açık bir gülümseme belirdi fakat buna tam olarak bir gülümseme denemezdi. Söz konusu eylemi gerçekleştirme niyeti ile dudaklar yanlara doğru kaymış, dişler ortaya çıkmıştı fakat o buz gibi safirlerin içindeki bakış öylesine ürkütücü idi ki, yaptığı eylem gülümseme değil de hırlamaya hazırlanan ulu bir kurdun ifadesine benzemişti.

"Bana verdiğin süreyi aşmadan döndüm Haldun." Kolunu kaldırıp bileğindeki saate baktı. "Bak, daha iki saate yakın zamanım kalmış, tıpkı istediğin gibi verdiğin süre bitmeden döndüm."

"Ulun," dedi Haldun, kontrollü çıkmasına çalıştığı bir sesle. Bu kez adını söylerken, ismi olabildiğince ağzından yumuşak bir tonla çıkarmaya çalışmıştı. Bir şekilde anlaşabileceklerini umuyor olmalıydı. "Yetiştirdiklerimin içinde en iyisi sensin. Seni kaybetmeyi istemediğim için dönmeni söyledim. Elbette peşine kimseyi takmayacaktım. O sadece blöftü."

"O zaman ben de bir blöf yapayım, bakalım sen de bunu görecek misin?"

Haldun meraklı bir bekleyişle ona bakarken sinir bozucu bir kıkırtı çıkardı Azrail.

"Seni öyle bir sikeceğim ki Haldun, aklın uçacak."

Yüzündeki kan tamamen çekilen Haldun kireç gibi bembeyaz olduğunda Azrail o sinir bozucu kıkırtıyı yeniden çıkardı.

"Blöftü Haldun," dedi alayla. "Seni hiç siker miyim? Sohbet edelim diye getirdim buraya."

"Ulun," dedi Haldun anlaşmaya çalışır bir edayla. "İstediğin her şeyi veririm. Bak, sana karşı sert olduğumu düşünüyorsun ama seni hep kolladığımı da inkar edemezsin. En ufak bir saygısızlığı bile affetmeyen bana, sen neler dedin yine de seni öldürmek aklımdan geçmedi. En iyisi olacağını biliyordum çünkü. Her şeye rağmen... Bana karşı olan tüm saygısızlığına rağmen söylediklerini hep sineye çektim, seni öldürmeye kalkmadım, hep kolladım."

"Çok geri zekalısın Haldun. Kendin geri zekalı olduğun için herkesi öyle sanıyorsun." Haldun anlamayan, karışık bakışlarla ona bakarken "Beni öldürmemenin nedeni o emri bir türlü alamamandı," dedi. "Sen kimseye acımaz, kimseyi kollamazsın Haldun. Sadece henüz bilmediğim bir nedenden dolayı seni aşan bir yerdeydim, senin de götün yemedi beni öldürmeye."

Haldun kabul etmez gibi başını hızla iki yana salladı. "Hayır, değil. Çiftlikteki her şey yalnızca benim istediğim gibi olur. Orayı ben yönetiyorum, biliyorsun. Seni kolladım. Her zaman."

"Yalancı şerefsiz," dedi Azrail tükürür gibi söylenircesine. "Yalancı orospu çocuğu!"

Safir gözler kinle parlıyordu. Karşısındaki bağlı beden şekil değiştirerek, seneler önce tıpkı o şekilde bağlı çaresiz bir başka bedenle yer değiştirdi. En ufak detayı dahi unutmadığı resim gözlerinin önünde belirince bir an nefesi kesilmiş gibi hissetti. Yerde birikerek ufak bir gölcük oluşmasına neden olan kanı hatırlıyordu. O kan gölünün ortasında oturan cansız genç bedeni de. Kulakları uğuldamaya başlamış, ağzının içi kupkuru olmuştu. Zorlukla yutkunduğunda adem elması adeta kuruyan boğazını yırtmaya çalışır gibi ileri çıktı. Bulunduğu anda kalmasını kendisine hatırlatarak zihnini koyu bir karanlığa gömdü.

Sessiz, kısa bir soluğu burnundan çekip, anlık kaybettiği kontrolü yeniden geri kazanarak duygusuzca karşısındaki bedene baktı. Gözünün önündeki resim, hayali birkaç fırça darbesiyle bulanıklaşarak yok oldu ve yeniden gerçek ana döndü.

"Hatırlıyor musun? Seneler önce Dinçer'i öldürttüğün gece, sana o bıçağı bana saplamanı aksi halde bir gün o bıçağı elime

Ninova

geçirdiğimde, sana saplamak için hiç tereddüt etmeyeceğimi söylemiştim."

"Bunu yapamazsın!"

"Bana kim engel olacak?"

"Anlamayacaklar mı sanıyorsun? Beni öldürürsen senin yaptığını herkes anlayacak. Çiftliğe bağlı bütün tetikçiler peşine düşer."

"Azrail'im ben. Hepsinin başını orağımla biçeceğim. Bana öldürmeyi sen öğrettin Haldun, unuttun mu?"

"Eninde sonunda biri sana ulaşır. Bana bir şey yaparsan kendi ölüm fermanını imzalamış olursun."

Azrail eğlenen, alaylı bir tonla güldü. "Yaşamak sikimde mi sanıyorsun Haldun? Gerçekten bu kadar kafasız mısın? Sence ölüp ölmemek benim umurumda mı?"

Haldun gözlerini kısarak baktı ona. Bunu en başından beri biliyordu. Ölüm de dahil hiçbir şeyle korkutamadığı tek kişiydi o.

"Ulun," diye söze başladığında, diğeri onu umursamadan sözünü keserek konuşmasına izin vermedi.

"Hep neyi merak ederdim, biliyor musun Haldun?" dedi düz bir tonla. "Bana yaptıklarına acaba sen de katlanabilir misin diye çok düşünürdüm."

Haldun'un gözlerinden geçen panik dalgasını sadistçe bir hazla içine çekti. "Önce bu merakımı gidermek istiyorum," diye devam etti alçak bir tonla. "Bu sırada sana bazı sorular soracağım, bakalım bunların cevaplarını da alabilecek miyim?"

Gözlerini düşünüyormuş gibi yukarı kaldırdı. Elini hafifçe öne uzatarak konuşmaya yeniden başladığında, bakışlarını masumca Haldun'a dikti. "Şey gibi düşün," dedi dalgınca. "Hani ele geçersek işkence altında konuşup konuşmayacağımızı deniyordun ya, onun gibi düşün. Bakalım sen işkence altında konuşacak mısın?"

Her ne kadar cevaplarını bir an evvel almak istediği sorular olsa da zihninin acımasız yanı bunun çabucak olmamasını istiyordu.

Haldun'un gözbebeklerinin büyüyerek tamamen gözlerini kapladığına yemin edebilirdi. Kahverengi gözler korkudan tamamen kararmış yüzündeki tüm kan çekilmişti; ölmeden ölmüş gibi hissediyordu muhakkak.

Ninova

Safir gözler haince parladı. Yerinden ağır ağır kalkarken, Haldun çabuk çabuk konuşarak başını iki yana sallamaya başladı.

"Ne istersen sor. İstediğin her soruya cevap veririm."

"Olmaz," dedi sakince. "Daha başlamadık bile. Her şey sırasıyla."

Sonrasındaki akan zamanda, mekanın içinde duyulan tek şey düzenli şekilde inen yumruk sesleri, acıyla inleyen bir erkek sesi ve sık sık bu acı iniltilerin arasında aman dilenircesine çıkan "Sor!" kelimesi idi.

Azrail acele etmedi. Haldun'un yüzünü dağıtan ağır birkaç yumruk sonrası durup ani bir hamleyle adamın üzerindeki pijamanın düğmelerini koparark çıplak göğsünü açığa çıkardı. Sadistçe bir tavırla Haldun'un etrafında ağır ağır dönerken, bir elinde yaktığı çakmağın ateşinde diğer elinde tuttuğu bıçağın ucunu kızdırarak dolandı. Kor haline gelen sert çeliği Haldun'un tenine defalarca kez bastırdı. Öylesine kontrollü öylesine duygusuzdu ki mekanın içinde yankılanan Haldun'un çığlıkları en ufak bir his uyandırmıyordu onda.

"Canın çok yanıyor, değil mi Haldun?"

Alaycı soruya verilen karşılık yine çığlıklar, bu çığlıklara verilen karşılıksa tekrar acımasızca atılan yumruklardı. Devam eden şiddet zaman zaman adamın bayılmasına neden oldu. Bazen kendi kendine ayılmasını bekledi, bazen suratına su çarparak kendisi ayılttı. İki saati aşkın sürenin sonunda Haldun son bir kez daha bayıldığında, onu öylece bırakarak sandalyesine oturup yanında getirdiği termostan kahvesini içti.

Gözleri, yüzü gözü dağılmış ve kanla kaplanmış olan baygın adamın üzerindeydi. Yirmi beş yılın intikamını bir günde almaya çalışmak hiç adil değildi fakat bunu, kötünün iyisi olarak kabulleniyordu. Kahvesi bittiğinde termosun kapağını kapadı ve ayağa kalktı. Sandalyesinin üzerine termosu bırakıp, yerdeki kalın bir sopayı eline alarak Haldun'a doğru ilerledi.

Adeta uzaktan atılan falsolu bir topa, inanılmayacak sertlikte vuruş yapan beyzbol oyuncusu gibi sopayı Haldun'un karnına tüm gücüyle indirdi. Haldun ansızın sıçrayarak gözlerini ardına kadar açtı, oturduğu sandalyede öne arkaya gidip geldi. Kesilen

Ninova

soluğu boğulur gibi bir ses çıkarmasına birkaç saniye sonra da ök. sürüp tıksırmasına neden oldu. İçler acısı bir haldeydi.

"Sor," diye inledi yine sayıklar gibi.

Bir an evvel sorulara cevap vermek istiyor, bir ihtimal belki serbest bırakılacağını düşünüyor olmalıydı. Azrail umursamadı bile.

Yüzü gözü dağılmış olan ablak suratlı adamın başı tekrar önüne düştüğünde, Azrail ayağıyla sandalyeyi itip yana devirdi. Bir yanının üzerine düşen Haldun yeni bir acı dalgasıyla inledi. Azrail üst bacağında sabitlenmiş kılıfın içinden tekrar çıkardığı bıçakla, el ve ayaklarını sandalyeye bağlayan plastik kelepçeleri kesti ve Haldun'u serbest bıraktı. Yerde acıyla kıvranan adamın çıkardığı iniltileri göz ardı ederek, ensesinden tutup sürükledi ve pis suyla dolu olan teknenin kenarına çekti.

Defalarca kez ölümün kıyısına sürüklediği adamın çırpınışları son bulmak üzereyken, başını tekneden geri çıkarıyor yalnızca çeyrek dakika soluklanma süresi vererek yeniden saçsız kafayı suyun içine bastırıyordu.

"Ciğerlerin yanıyor, değil mi Haldun? Kalbin iflas edecek gibi hissediyorsun, değil mi?"

Debelenen bedenin ne yaşadığını öylesine iyi biliyordu ki. Kaç kez bunu tecrübe etmişti hatırlamıyordu bile. Kaç kez boğulmanın eşiğinden dönmüş bilinçsizce kendinden geçmişti. İçten içe bir an evvel son bulmasını, bir daha suya batırdıkları başını çıkarmamalarını ve onu öylece sonsuzluğun akışına bırakmalarını dilemişti.

Onlarca kez ölümün kıyısından alınmak, ölümün kendisinden bile daha harap ediciydi. Çekilen acı öylesine şiddetli olurdu ki; ölümden korkmak bir yana dursun, kurtuluşun yalnızca ölümde olduğunu düşünmeye başlıyordu insan. Bir an evvel sona ulaşma arzusu, içinde çığ gibi büyümüş ama tekrar tekrar aynı acıları çekmeye devam etmişti. Onu mahkum ettikleri hayat insanı delirtecek ölçüde acı doluydu.

Delirmemişti... Acıyı kabullenmiş, acıyı kendisine dost edinmişti. Teni hissizleşmiş, zihni hissiz bir karanlığın içine gömülmüştü. Ona uğramadığı için ölümü bile düşman edinmiş biri haline dönüşmüştü sonunda. Ölümün efendisi olmak ölüme meydan okumaktı bir yerde.

Ayakta dikilerek ruhsuz gözlerle, öksüren, ağzından ve burnundan çıkan suları yere akıtan, soluk soluğa kalmış olan adama baktı. Üzerindeki termal siyah üstlük çelik sertliğindeki kaslarla çevrili ince bedenini sıkıca sarmıştı. Çevrelendiği karanlıkla ölümün gölgesiydi ve şimdi Haldun'un üzerine seriliydi bu gölge.

Dizlerinin üzerinde duran adamın, bacaklarının arasında biriken sulara başka sıvılar eşlik ederek etrafa kötü bir koku yayıldığında Haldun'un altına işemiş olduğunu anladı.

"İşkence ettiğin çocuklar şu halini görebilseydi keşke," dedi tiksinircesine.

Ayağıyla Haldun'un omzunu iterek yere devirdi. Düzensiz ve sesli nefesleri can havliyle almaya çalışan adam yerde yatarken Azrail sert bir tekmeyi karın boşluğuna indirdi. Haldun dudaklarının arasından çıkan inilti eşliğinde, korunmak ister gibi kollarıyla karnını sarıp dizlerini yukarı topladı. Gözyaşları yüzündeki sulara karışıyordu. Berbat haldeydi.

"Şimdi biraz sohbet edebiliriz," dedi sakin bir sesle. Dakikalardır sarf ettiği efora rağmen nefesi bir nebze bile kesilmemişti.

Daha önce oturduğu sandalyenin üzerindeki boş termosu yere koydu; arka ayaklarını tiz bir ses eşliğinde yerde sürterek çekti ve ters çevirerek bacaklarını iki yana açıp üzerine oturdu. Kollarını sandalyenin arkalığına dayayarak, çenesini kollarının üzerine yaslayıp başını aşağı eğdi.

"Başla bakalım anlatmaya."

"Neyi?" diye soluk soluğa acı içinde mırıldandı Haldun.

"Ailem hakkında ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey."

"Yalan söyleme Haldun."

"Yemin ederim bir şey bilmiyorum."

"Bildiğin her şeyi anlatacaksın Haldun. Doğru cevap vermediğin her sorunun karşılığı bir bıçak kesiği olacak."

"Gerçekten bir şey bilmiyorum."

"Su işkencesinde altına işediysen Haldun," dedi gözdağı verir gibi küçümseyen bir tonla, "iki bıçak darbesinden sonra altına da sıçarsın sen. Bu rezilliği yaşamak istemezsin, değil mi?"

"Bilsem söylerdim, yemin ederim bilmiyorum."

Ninova

Yerde, yanının üzerine yatan Haldun başını hafifçe döndürmüş, kan revan içindeki yüzünü zorlukla ona çevirmişti. Kırılan burnu nedeniyle aldığı soluklar kulak tırmalayıcı bir ses çıkarıyordu. Gözlerinin içindeki yalvaran ifade Azrail'de ufacık bile olsa bir merhamet duygusu uyandırmadı. Merhametini seneler önce Dinçer'in üzerine attığı toprağın altına gömmüştü.

"Nereden aldınız beni?"

"Bir yerden almadık."

"O cehenneme nasıl geldim o zaman? Kim bıraktı beni oraya?"

"Getirdiler..." Boğazı tıkanmış gibi duraksadı ve zorlukla yutkunarak devam etti. "Seni doğduğun gece getirdiler."

Kaşlarını çatarak Haldun'a baktı. Bu gerçeğe çaldığı dosyaların içindeki bilgilerden yakın zamanda kendisi de ulaşmıştı. Doğrusu, ona hazırlanan kimlikteki doğum tarihinin gerçek olabileceğine de daha önce hiç ihtimal vermemişti zaten fakat doğduğu gün oraya getirilmiş olduğunu da aklının ucundan hiç geçirmemişti.

"Neden kimliğimde başka bir tarih yazılı o zaman?"

Haldun öylesine dağılmıştı ki bu sorunun arkasında yatan gerçeği bile fark edemedi. Gerçek doğum tarihini nereden biliyorsun, diye sormak aklına gelmeden otomatik bir tavırla sorulara cevap vermeye çalışıyordu.

"Çiftlikte yetiştirilen çocukların, kendileriyle ilgili gerçek bilgilere ulaşabilmelerinin önüne geçmek için alınmış bir tedbir sadece."

"Birileri kim olduklarını araştırmak isterse ellerindeki bilgilerle boşa kürek sallamış olacak yani?" dedi Ulun düşünceli bir sesle. "Ucundan yakalayabilecekleri hiçbir ip ucu bırakmamak için?"

"Evet."

"Beni kim getirdi?"

"Adını bilmiyorum... Bir adam getirdi... Seni çiftlikte yetiştirmemiz gerektiğini söyledi..."

"Yılmaz Halefoğlu'nun bununla ne bağlantısı var?"

Sorusu ile Haldun donakalarak ona baktı. Nefes dahi almayı unutmuş gibiydi.

"Ne?... Kim?..." diye tutuk bir tavırla karşılık verdiği esnada Azrail ayağının ucuyla onu dürttü.

"Beni getiren Yılmaz Halefoğlu muydu?"

"Hayır," dedi Haldun başını hızla iki yana sallayarak. "O değildi."

"Tek bir yalan... Tek bir yalan söylersen bu iş çok daha acılı olur Haldun."

"O değildi... Bir adamı... Onun bir adamı getirdi."

"Bildiğin her şeyi dosdoğru anlat!"

"Sen... Sen o ismi..."

"Sandığından daha çok şey biliyorum. Yılmaz Halefoğlu'nun benimle ne ilgisi var? Beni öldürme emri yalnızca ondan çıkabilirdi, değil mi? Benim canıma okumanı ama asla öldürmemeni istedi. Neden?"

"Bilmiyorum..." diye fısıldadı Haldun. Acı bana der gibi bakarak başını iki yana sallamaya çalıştı. "Yemin ediyorum, bilmiyorum." Yüzünde biriken ecel terleri suratından akan, henüz kurumamış olan pis sulara karışıyordu. Çamur gibi pis, küçük bir gölcüğün içinde yatıyordu.

Azrail tekrar bacağındaki kılıfa uzanarak keskin çeliği çekip çıkardı. Çenesini yeniden kollarının üzerine dayadı ve adeta oyun oynayan küçük bir çocuk gibi parmaklarının arasındaki bıçağı boşlukta sallamaya başladı.

"Bildiğin her şeyi anlatacaksın Haldun," dedi donuk bir tonla. "Seneler önce Serdar'a, Dinçer'i bıçaklattığında en az iki saat yaşamasını istediğini söylemiştin... Sana bilmediğin bir şeyi söyleyeyim. Serdar bir bok beceremiyordu. Yine becerememişti. Dinçer iki saat yaşamadı Haldun. Bir saat bile yaşamadı. Ama ben inanamayacağın kadar çok boklar becerebiliyorum... Değil iki saat seni iki gün yaşatacak şekilde doğrayabilirim. Bu işin acısız olmasını istiyorsan bildiğin her şeyi anlatacaksın..." Ses tonu aniden değişti; sahte olduğu her tınısından açıkça okunan, dostça bir sesle "Kurtuluşun yok Haldun," dedi. "Ben köprüleri çoktan yaktım. Bu işin geri dönüşü yok. Senin de kurtuluşun yok. Gel akıllı ol, uzatma. Bedenindeki her hücre nasıl yanar, hangi acıyı daha çok hissedersin, en çok ne canını yakar, bilirim. Bizzat üzerimde uyguladın, orospu çocuğu... Sana belli etmemek için acıyı nasıl içime gömdüğümü, sırf sana minicik bile bir koz vermemek için acıyla nasıl dost olduğumu bilemezsin. Ben hepsini biliyorum..."

Ninova

"Ulun," dedi yalvaran bir tonla.

"Köpek!" dedi aniden yüksek sesle haykırarak. Ayağının ucunu tüm gücüyle Haldun'un çenesinin altına vurduğunda kel kafa acı bir haykırışla geriye doğru savruldu. Birbirine çarpan dişlerle beyninde hissettiği acı dolu akım birkaçının kırıldığını işaret ediyordu.

"Köpek diyecektin, unuttun mu?" diye bağırdı Azrail.

Haldun nefesi kesilerek öksürmeye başladı. Öksürükle birlikte birkaç diş parçasını da yere tükürdü. Ağzından akan kan çenesinden aşağı doğru ince bir yol çizerek sızıyordu. Dizlerini iyice yukarı çekerek tortop oldu. Birkaç saniye süren öksürükler kesildiğinde sesli sesli soluyordu yine. Bir gözü kapalı, yüzünü yeniden Ulun'a çevirdi.

"Hepsi eğitimin bir parçasıydı," dedi soluk soluğa. "Güçlü olun diye."

"Siktir git, orospu çocuğu!" diyerek hırsla Haldun'un yüzüne tükürdü. "Anlat!" dedi sert bir sesle.

"Bildiğim her şeyi anlatacağım... Ama beni bırakacağına söz vereceksin."

Duyduklarıyla aniden duraksayarak hareketsizleşti ve neredeyse bir dakika boyunca Haldun'u süzdü. Yerde kıvranan adam medet umar gibi ona bakmaya devam ediyordu. Nihayet kararını vermiş gibi başını salladı.

"Tamam, söz," dedi pes etmiş gibi. Bıkkın bir soluk aldı. "Bildiğin her şeyi anlatırsan seni bırakırım."

Haldun'un gözleri hafif de olsa umutla canlanarak parladığında, pazarlık eder gibi devam etti. "Burada bu şekilde bırakırım ama. Kendi başının çaresine bakarsın."

Haldun hızla başını salladı. Yerde toparlanmaya çalışıp hareketlendi ve kalçasının üzerinde kayarak sırtını arkasındaki tekneye dayadı. Sarf ettiği eforla nefes nefese kalmıştı. Azrail gözlerini bir an bile onun üzerinden çekmiyordu. Elinde tuttuğu bıçak şimdi yatay halde sandalyenin arkalığına dayanmış olan kolunun üzerindeydi.

"Doğduğun gece getirdiler seni... Ailenin kim olduğunu bilmiyorum. Hiçbir zaman söylemedi. Verdiği tek emir senin en iyi katil olman için yetiştirmemdi."

Ninova

"Ne ilgisi var o şerefsizin Çiftlik'le?"

"Sen onu nereden biliyorsun? Nasıl öğrendin?"

"Soruları ben soruyorum! Hayatta kalmak istiyorsan sorularıma cevap ver! O şerefsizin birçok kişinin hayatının ağzına sıçtığını biliyorum. Çiftlik'le ne alakası var?"

"Çiftliğin gerçek sahibi o."

"Ben küçükken... başka bir yerdeydik..."

"Evet... O zaman devlete bağlıydı Çiftlik... Sonradan tasfiye edildi."

"Neden?"

"Çünkü onun isteği ile yapılan bazı suikastlar devletin aleyhine olan ölümlerdi."

"Bu ortaya çıkınca da tehlikenin farkına vardılar tabii?"

"Evet."

"Herkes kapatıldığını sandı... Ama aslında başka yere taşındı."

"Evet... O kadar etkin bir yeri gözden çıkarmayı hiç düşünmemişti zaten."

"El altından, yeniden faaliyete geçmesini sağladı?"

"Tüm finansmanı sağlayan, bağlantıları kuran o."

"Kimlerin öldürüleceğine de karar veren? Emreden? İsteyene taşeronluk yapıyordu yani."

"Evet. Ben onun emirlerini yerine getiriyorum sadece."

"Çünkü sen de onun maşasısın. Ters giden bir şeyler olursa onunla Çiftlik arasında kimse bir bağ kuramaz."

"Evet." Haldun gözlerini umutla ona dikti. "Bildiğim her şeyi anlattım. Senin hakkındaki her şeyi o biliyor. Seni nereden aldıklarını bilmiyorum. Hiçbir zaman söylemedi." Aniden hatırlamış gibi gözlerini iri iri açarak hevesle atıldı. "Adını dahi o koydu. Seninle ilgili her şeyin kararını veren o'ydu. Ben sadece bana emredileni yaptım." Anlayış göstermesini ister gibi çaresizce bakıyordu şimdi.

Azrail düşünceli gözlerle uzun süre boyunca yerde oturan ıslak, kötülük dolu habis yaratığı süzdü. Kendisini tatmin edecek cevapları ondan alamayacağı belliydi. O da kolayca gözden çıkarılabilir bir piyon, gerektiğinde düşünmeksizin harcanacak bir kuklaydı. Kendisinden güçsüzlere ahkam keserken yaptığı tek şey re-

zil sadist yanını doyurmaktı. Ona sunulan imkanları sömürmekten kaçınmamıştı. Çünkü kimse yaptıklarını sorgulamamış kimse onu durdurmamıştı.

"Sana kötü bir haberim var Haldun," diye mırıldandı.

Sesi tam anlamıyla bir ölü ifadesizliğindeydi. O an konuşan kişi kesinlikle Azrail'di ve bu ses tonu Haldun'un da dikkatinden kaçmamıştı. Yarı merak yarı kuşkuyla sorarcasına bakarken, tedirginlik içinde kıpırdandı.

"Kendini eşsiz bir şey sanıyorsun ya, değilsin. Çoktan gözden çıkarıldın. Hani gözünü bile kırpmadan yok ettiğin çocuklar var ya... İşte onlar gibi harcandın. O herifin senin yerine koyacağı bir jokeri var. Muhtemelen çoktan senin koltuğuna oturtmuştur bile. Bugün ortalarda görünmediğinde kimse seni aramaya zahmet bile etmeyecek."

"Sen nereden biliyorsun?" diye sordu Haldun zorlukla konuşarak. İnanamayan gözlerle kuşku içinde bakıyordu karşısındaki acımasız genç yüze.

"Onu aradım," dedi en ufak çekince hissetmeden. Konuşurken zevk alıyormuş gibi keyifle devam etti. "Onu tehdit ettim. Seni yakamdan düşürmezse bunu yanına bırakmayacağını söyledim... Ama ne oldu? Seni aramadı bile. Çünkü seni gözden çıkardı. Ona ulaşabildiğime göre açığı veren sen oldun ve seni gözden çıkardı Haldun."

"Nasıl?" dedi Haldun sayıklar gibi. "Nasıl buldun onu?"

"Senin telefonunu dinledim." Sinsi bir gülüşle baktı perişan haldeki adamın yüzüne. "Telefonunu dinledim Haldun." Kısa bir an yüzünü buruşturdu. "Tam köpek gibiydin onunla konuşurken. Kıçını yaladığın öyle belli ki." Sesini değiştirerek Haldun'un taklidi yapar gibi "Tabii efendim, mutlaka efendim," diye peş peşe sıralarken başını bir sağa bir sola yatırıyordu. Tiksinir gibi Haldun'a kısa bir bakış atıp bu kez oldukça ciddi bir sesle devam etti. "Dosyaları çalan da bendim. Kopyalarının onda olduğunu da biliyorum. Ama onları da alacağım, merak etme!"

"Sendin!" dedi Haldun şok olmuş bir ifadeyle. "Evime giren hırsız sendin!"

"Elbette bendim geri zekalı. Başka kim olacaktı?"

"Ama... Ama o... Sen evindeydin... O Hades'in çaldığını söylemişti. Emindi bundan."

"Siktir git çük kafalı!" dedi yüzünü buruşturarak. "Hades'in senin hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Onun Hades'le kişisel bir husumeti vardı, o yüzden bir an evvel ortadan kaldırılmasını istedi."

"Kimliğini tespit etti ama..." diye üsteledi Haldun.

"Bir bok tespit edemedi. Başka biri ona gammazladı sadece. Sana verdiği isim de uydurmaydı."

"Ama o Hades'ti! Öyle değil mi? Söylediği kişi Hades'ti."

"Hades'in gerçek adı sana verilen isim değildi. Gerçek ismini sana verseydi birçok taşı yerine oturturdun, kimsenin bir şey bilmesini istemiyordu."

"Sen Hades'i ortadan kaldırdın?"

Haldun bu sözleri kuşku içinde, oldukça yüksek bir tereddütle sorarcasına dile getirdi; gözlerini sinsi gözlerle ona bakan genç surattan ayıramamıştı.

"Sürpriz," dedi alçak, keyifli bir tonla uzatarak. "Hades ölmedi. Aksine ortak oldum onunla. Ondan daha iyi bir müttefik bulamazdım."

Haldun adeta soluk almayı unutmuş gibi donakalmış halde ona bakıyordu. Azrail, *aynen öyle, aklından geçen gibi* dercesine eğlenerek başını salladı ve sinir bozucu bir sesle kıkırdadı.

"Hayalet'in peşinde de değildin o zaman?" dedi Haldun sayıklarcasına.

"Onun adını ağzına bile alma!"

Hadun'un açık kalmış olan tek gözü şaşkınlık ve merakla irileşti. "Onun da kim olduğunu biliyorsun?"

Azrail'in yüzünde uzun zaman sonra ilk kez yumuşak bir ifade belirdi. Gözdağı verir gibi kısarak Haldun'a diktiği safirler anlık da olsa ışıl ışıl parlamıştı.

"Kim olduğunu asla öğrenemeyeceksin. Geberip gideceksin ve onun kim olduğunu asla bilemeyeceksin." Hayranlık dolu bir tonla devam ederken başını över gibi iki yana salladı. "Muazzam bir varlık."

Haldun'un şaşkınlığı su götürmezdi. Karşısındaki genç adamın yüzünde ilk kez böyle bir ifade görmüştü. Ağzını açıp merakla bir

Ninova

şeyler soracaktı ki konuşmasına fırsat vermeden Azrail devam etti.

"Seni bugün becerdiğim gibi, o Yılmaz puştunu da becereceğim Haldun. Bana yaptığınız her şeyin hesabını bir bir soracağım ona da. Bunu ben başaramazsam bile Hades başaracak. Yılmaz'ın ciğerini paramparça edecek!"

"Söz verdin," dedi Haldun sayıklar gibi. Sonunun geldiğinden emindi ve can havliyle şansını deniyordu.

"Geri zekalı!" diye haykırdı. "Ne sözü lan? Kimler verdiği sözü tutar? Bir düşün! Sen kaç tane sözünü tutacak şerefli adam yetiştirdin ki sikimden uydurduğum sözü tutmamı benden bekliyorsun? Sayende senin gibi pisliklere verdiği sözü tutacak kadar şerefli bir adam değilim."

Ansızın oturduğu sandalyeden kalkıp heybetle Haldun'un tepesine dikildi. Çok kereler tıpkı onun yaptığı gibi küçümsercesine dudağının ucunu kıvırdı.

"Bana birçok kırık kemik, bıçak ve kurşun yarası borçlusun," dedi üzerine basarak. "Önce alacaklarımı tahsil edeceğim. Sonra tıpkı Dinçer'e söz verdiğim gibi seni bir bok çukuruna atıp, arkama bile bakmadan gideceğim."

Başını hafifçe aşağı eğerek dehşet içinde ona bakan Haldun'a yüzünü yaklaştırdı. "Söz dediğin şey dostlarına verdiğinde tutulur. Sen kim sikimsin ki sana verdiğim sözü tutayım amına koduğumun çakalı?"

Tüm gücüyle asılarak Haldun'un göğsüne bir tekme savurduğunda, kırılan kaburgaların sesini duyduğuna yemin edebilirdi. Haldun'un acı dolu haykırışı boş mekanın içinde yankılandı. Bedeni bir yanının üzerine düşerken haykırış birkaç saniye içinde acı dolu iniltilere dönüştü. Hırıltılı soluklar bu iniltilerin arasından zorlukla çıkıyordu. Bir elini destek almak ister gibi yere dayamıştı. Azrail en ufak tereddüt hissetmeden ayağını yukarı kaldırdı ve var gücüyle ayağındaki postalın topuğunu açık parmakların üzerine indirdi. Yeni bir haykırış tekrar yankılandı.

Elindeki bıçağı kılıfına geri soktu ve az ileride bıraktığı kalın urganı alarak adeta bir kement gibi yaptığı halkayı yerdeki bedenin başından geçirdi. Kol altlarına indirdiği urganın ucunu koluna sı-

kıca dolayarak çekiştirdi ve ağır bedeni sürüklemeye başladı. Haldun yalvarıyor, merhamet dileniyordu fakat Azrail o an sağırdı ve hiçbir şey duymuyordu.

"Buradan kurtulamayacağız Dinçer," demişti Ulun yenik bir tanla. "Buna izin vermeyecek bence."

Kurtulması için artık bir ışık vardı. Seneler önce olduğu gibi umutsuz değildi.

"Sen kurtulacaksın!" Dinçer'in sesi ulvi bir kararlılık barındırıyordu. "Beni bilmem ama sen kurtulacaksın, oğlum."

Dinçer yine haklı çıkmıştı. O kurtulamamıştı ama kendisi nihayet kurtulmuştu. Henüz tünelin ucundaki ışığı görmemişti fakat o tünele girmişti artık. Karanlık olması onda umutsuzluk yaratmıyordu. Karanlık onun dostuydu. Karanlık onu çevreler, görünmez yapar, acılarından arındırırdı.

"Nasıl bu kadar emin oluyorsun?"

"Çünkü seni öldürmüyor! Henüz çözemediğim bir şeyler var. Sana herkesten daha çok işkence ediyor ama öldürmüyor. Bunun bir sebebi olmalı. Çok daha az direnenlerin bile gözünü kırpmadan kafasına sıktı. Senin kafana neden sıkmıyor? Başka bir şey var."

Haldun yalnızca bir maşaydı. Onu öldürmemişti çünkü emir demiri kesmişti; Haldun yalnızca ona verilen emre uymak zorunda kalmıştı. Tek sebebi, sergilemeye çalıştığının aksine Haldun'un da yeteri kadar güçlü olmamasıydı.

"Ne?"

Dinçer umursamazca omuz silkti. "Bunu sen öğreneceksin. Bir gün... Bu mesele sizin aranızda."

Aralarındaki mesele nihayet bugün kapanıyordu. Nedenini öğrenmişti. Onu tatmin etmemişti gerçi, henüz aradığı gerçek cevapları bulamamıştı ama Haldun'la meselesini nihayet kapadığı güne ulaşmıştı da.

"O bir gün hiç gelmeyebilir."

Gelmişti.

"Gelecek! O puştun seninle bir hesabı var, orası belli. O hesabı öğrendiğin gün, ondan önce davranacaksın. Hiç düşünmeden kafasına sıkacaksın!"

Ninova

Haldun'un tek derdi ona boyun eğdirme çabası olmuştu. Ezemediği baş kinini arttırmış her geçen gün nefreti katlanmıştı. Haldun'dan önce davranmıştı işte. Hiç beklemediği anda indirmişti darbeyi.

"Bok çukurunun içine sokacağım!"

"Üç gün olmaz ama. Haftalarca tutacaksın. O çukurda çürümesini izleyeceksin."

"Belki öncesinde ağzını burnunu kırana kadar döverim ama."

"Senin kırdığı üç kaburganın da hesabını görmelisin. İki katı olacak. Sen de onun altı kaburgasını kıracaksın."

"O zaman parmaklarını da kırmam gerekecek. İki parmağımı da kırmıştı."

Kaç kaburga kaç parmak kırdı sayma gereği duymadı; fakat tıpkı Dinçer'e söz verdiği gibi bir son yaşatacaktı Haldun'a.

Urganın ucunda perişan haldeki beden yerlerde sürünüyordu ne yalvaran sözler ne de acı içindeki yakarış onu durdurmadı. Dışarıda, etrafı kilometrelerce boş araziyle çevrili olan yerde duran aracın önüne geldiğinde bagaj kapağını açtı. Berbat haldeki Haldun'u adeta bir çuval gibi kaldırarak bagaja tıktı. Daha önceden kenara koyduğu kalın banta uzanarak ucunu çekti ve Haldun'un ağzını sıkıca bantlayarak, birkaç tur başının etrafında çevirdi. Aynı kurulu tavırlarla, bu kez ellerini sıkıca birbirine bantladı, ardından ayaklarını bileklerinden birleştirerek onları da birbirine sabitledi. Donuk, ifadesiz bakışları Haldun'un panik ve dehşetle parlayan gözlerine kilitlendi.

"Şeytan olmamı istiyordun, başardın," dedi kuru bir tonla. "Ama unuttuğun bir şey var. Şeytanla dans etmeye devam edersen, eninde sonunda ayağına basar."

Bagaj kapağını sertçe kapadı. Donuk, ruhsuz bir edayla adımlayarak şoför koltuğuna oturup, aracı çalıştırdı. Terk edilmiş domuz çiftliğinin birkaç yüz metre ilerisine doğru aracı sürmeye devam etti. Haldun'un homurtuyu andıran yakarışlarını, bagajın duvarlarına vuran tekme seslerini zerre dahi duymuyordu. Varmak istediği noktaya ulaşınca aracı durdurdu. Terk edilmiş arazinin kilometrelerce etrafında tek bir canlı bile yoktu ama bulunduğu yerde onun ihtiyacı olan bir şey vardı.

Araçtan indi. Bagaj kapağını kaldırarak, yanının üzerinde yatmış olan bedeni çekip bir çöp gibi yere attı. Eline aldığı uzun bir demir çubukla, aracın tam arka tekerinin yanında duran rögar kapağına benzer büyük kapağı kaldırdı. Açılan kapakla birlikte dışarıya taşan ağır çürük yumurta kokusu tiksintiyle yüzünü buruşturmasına ve birkaç kez öksürmesine neden oldu. Geriye çekilerek birkaç adım uzaklaştı ve derin derin soluyarak temiz havayı içine çekti. Kararlı adımlarla tekrar çukurun başına geldi. Haldun'un bedeninin sığabileceği genişlikteydi. Derin foseptik çukuru çıkışı olmayan bir cehennemdi. Haldun'un son durağı.

"Hatırlıyor musun?" dedi ifadesiz buz gibi bir sesle. "Altına işeyen çocuğu koruduğum için bokun içinde de kalabileceğimi söyleyip, üç gün beni bok çukurunda tutmuştun. O çocuk yedi yaşındaydı Haldun! Yedi! Bense on üç!"

Pislik içindeki Haldun'u yerde sürükleyerek çukurun başına çekti. "Altına işeyen sen olduğuna göre son nefesine kadar bok çukurunda kalacaksın!"

Belindeki bıçağı kılıfından tekrar çıkardı. Başına ne geleceğini anlamış olan Haldun'un gözleri bir çukura bir Azrail'e gidip gelirken kafasını süratle iki yana sallıyor, yalvaran gözlerle kapalı ağızdan çıkaramadığı yakarışı dile getirmeye çabalıyordu. Duyulmayan sözler feryat figan halinde homurtulara dönüşmüştü. Kıpkırmızı olmuş olan gözler yaşlarla doluydu ve damlalar peş peşe yanaklarından aşağı süzülüyordu. Burnundan çıkan kanla koyulaşmış sıvı ağzının üzerindeki bandın yüzeyinden çenesine doğru akıyordu.

Ulun bir kez bile düşünmeden elindeki bıçağı Haldun'un karın boşluğuna doğru yavaşça soktu. Buz gibi gözlerini bir an bile acıyla kıvranan Haldun'un kararmış gözlerinden çekmemişti. Acı Haldun'un gözlerinde açıkça okunuyordu.

"Bu benim ve Dost için," dedi nefret dolu bir tonla. "Merak etme bana yaptığının aksine peritonu delmedim," dedi hain bir tebessümle. "Neden biliyor musun? Çünkü hemen gebermeni istemiyorum. Ağır ağır sızacak bu kan. Ama seni öldürmeyecek. İç organlarına zarar vermedim. Bu bok çukurunda günler süren bir işkenceyle gebereceksin. Hırsız'ın, Dost'un, Dinçer'in intikamını

Ninova

aldım senden. Onların mezarı belli Haldun. Seninki belirsiz bir bok çukuru olacak."

Doğrularak cebinden çıkardığı iki cihazı, sökülmüş pilleriyle birlikte, Yılmaz'ın umutsuzca bakan gözlerinin önünde adeta ona nispet yapar gibi yavaşça çukurun içine attı. Çok önceden kapadığı ve sim kartlarını çıkardığı iki cihaz çukurun dibindeki balçığın içinde alçak bir ses çıkararak gözden kayboldu.

Yaptığı çok normal bir şeymiş gibi bu kez kendi telefonunu çıkarak bir numara tuşladı ve kulağına götürmeden elinde öylece tuttu. Bakışları Haldun'un sorarcasına bakan karışmış gözlerinin üzerindeydi.

"Telefonuma cevap vermiyorsun Haldun," dedi alaycı denecek bir edayla. "Artık telefonlarıma da çıkmıyorsun ha? Kalbimi kırıyorsun ama."

Haldun'un gözlerinin içinde geçen telaşı zevkle izleyerek cihazı yeniden cebine attı. Ardından yakalarından tuttuğu adamı, çırpınmalarını göz ardı ederek bir patates çuvalını atar gibi derin çukurdan aşağı bıraktı. Tek bir milim dahi kımıldayamayacağı kadar dar, sesini dışarı duyuramayacağı kadar derindi. Beline kadar pisliğe batan Haldun çaresizce debelense de artık kurtuluşu yoktu. Ağır rögar kapağını tekrar yerine oturtarak Haldun'u sonsuz bir karanlığa mahkum etti. Ya çukurun içinde tekrar biriken gazdan ya da onu çeviren pislikte debelenerek ölecekti.

"Harladığın ateş işte seni böyle yakar orospu çocuğu!"

Haftalar sonra etrafta kötü bir koku duyulduğunda bunun foseptik çukurundan geldiği düşünülecekti. Muhtemelen tüm kış boyunca yakınlardan geçen kimse bile olmayacaktı ve aylar sonra kış sona erdiğinde, geriye yalnızca kemikler kalacak ve koku da o zamana kadar çoktan yok olmuş olacaktı. Artık kullanılmayan tesiste kimsenin foseptik çukurunu temizlemeye gelmeyeceğinden emindi. Belki yıllar sonra olabilirdi.

Bir kez daha geriye bakmadan kararlı adımlarla aracın sürücü kapısına ilerledi; tekrar direksiyonun arkasına oturarak sert bir manevrayla U dönüşü yaptı ve geldiği yolu gerisin geri kat etmeye koyuldu.

Seneler sonra bir hesap kapanmıştı.

Bir başka hesap da eninde sonunda kapanacaktı.

Aradığı cevapları bulacak sonra onu yaşadığı hayata mahkum eden herkesten intikamını alacaktı.

Hepsinin sırası gelecekti.

Ama o anda istediği tek şey, saatlerce teneffüs ettiği o berbat kokulardan sonra bin bir renkteki çiçeğin birbirine karıştığı rayıhayı soluyarak ciğerlerini temizlemekti.

Dikiz aynasından geriye baktığında, koyu bir bulut öylece arkasında havada asılı kalmış gibi görünüyordu.

Aralık ayı puslu, soğuk ve iç karartıcı idi. Hava, tıpkı tüm gün boyunca hissettiği ruh haline uyum sağlamış ona eşlik etmişti; fakat şimdi karanlık bulutlar geride kalmış gibiydi.

"Şimdi kahkahalar atabilirsin Dinçer," diye fısıldadı. "Her neredeysen umarım artık mutlusundur, dostum."

Bakışları yeniden yola çevrildiğinde, zamanın gerçeklerine rağmen kendisini baharın ilk aylarında ortaya çıkan çiçeklerin bezendiği bir tarlaya doğru yol alıyormuş gibi hissetti; içinde tam da bahara yakışan öylesi taze bir kıpırtı vardı.

Artık zamanın adının hiçbir önemi yoktu. Yaz ya da kış. Zaman nasıl telaffuz edilirse edilsin, daim olacak bir bahçesi vardı.

O gün küskün bir bahçeydi esasen. Ama elbet bir şekilde can suyunu verecek bir yol bulurdu.

O her zaman bir yol bulurdu.

"Cesaretin, eli tabancalı bir adam olduğunu sanmanı istemem. Mertlik, baştan bitik olduğunu bilip de çabalamak, olacakları göğüsleyebilmektir. Binde bir kazanırsın; ama kazandığın da olur."

Bülbülü Öldürmek, Harper Lee

ADA KARAMANLI

Kasım, 1994
İstanbul

Sonbahar hazan mevsimiydi.

Gündüzler kısalır, geceler uzardı.

Ada, artık o kısacık gündüzleri bile göremiyor, bitip tükenmek bilmeyen uzun geceleri yaşıyordu. Aydınlık gündüzleri solmuş, karanlık geceleri kalmıştı geriye.

Sonbaharda güneş erken batar, daha az ısı daha az ışık verirdi.

Onun güneşi çoktan batmıştı. Artık daimi bir karanlıktaydı. Yüreği buz kesmiş, ışığı yok olmuştu.

Sonbaharda serin, yağmurlu ve rüzgarlı günlerin sayısı artardı.

Artık günleri hep fırtınalıydı. Yüreği kaybettiklerinin yasıyla buz gibi olmuştu. Dinmeyen gözyaşları sele dönüşmüştü.

Ağaçların yaprakları saramaya ve dökülmeye başlardı sonbaharda. Çiçeklerdeki çiçek sayısı azalırdı. Etraftaki otlar ve çimenler kururdu.

Ada'nın gölgesinde huzur bulduğu, güvenle yaslandığı ağaçlar kurumuş, yaprakları dökülmüş, dallarındaki çiçekler solmuştu. Tıpkı sonbaharda kuruyan otlar ve çimenler gibiydi o da. Solmuştu, sararmıştı.

O sene sonbahar adı gibi gelmişti. Birçok şeyin son bulacağını söylüyordu.

O da son baharındaydı.

Neşe içinde, cıvıl cıvıl, severek ve sevilerek geçirdiği, tıpkı hiç bitmeyecek olan sonsuz bir bahara benzeyen hayatı her şeyin son bulduğunu işaret edercesine nihayete ulaşmıştı.

Ada'nın hayatındaki tüm baharlar tek bir sonbaharla denklenmişti.

1994 sonbaharı onun da hayatındaki en son sonbahardı. Hem mecazen hem de gerçek anlamıyla.

Dalgın gözlerle penceresine çakılmış olan tahtaların arasındaki dar boşluktan dışarıyı izlemeye çalışıyordu. Eli, şişkin karnının üzerindeydi yine. Korumak ister gibi mi yoksa varlığını her an hissetmek ister gibi miydi, tam olarak emin değildi; fakat eli farkında bile olmadan sürekli karnının üzerindeki yerini alıyordu.

Dışarısı sonbahar havasına yakışır şekilde kasvetliydi yine. Tıpkı yüreği gibi. Belki de dışarıyı izlemenin bir anlamı yoktu; fakat bir hareket, bir canlı görebilme umudunu da tüketmiyordu.

Her şey aylar önce başlamıştı.

Felaketler peş peşe gelmişti; asıl felaketin ise yıllardır içlerinde yaşadığını çok geç idrak etmişti.

Ferman'ın göreve gitmesinden önceki akşamı dün gibi hatırlıyordu. Yüzünde buruk bir tebessüm belirdiğinde zihninde yalnızca o ana dair resimler yan yana dizilmişti. Sadece Ferman'a ait resimlerdi bunlar. O habis yaratığın görüntüsüne bile tahammülü yoktu.

Kara gözler büyük bir aşkla, asla yok olmayacağına güvence verir gibi büyük bir sevgiyle ona dikilmişti. Ona her baktığında gözlerinin içinde beliren hayranlık, her zamanki gibi yine bakışlarında zuhur etmişti. Ada'ya sık sık söylediği gözümün nuru ifadesi adeta gözlerinin içinde beden bulmuş; gözbebeklerine Ada'nın yansımasını hapsetmişti. Gözünün nuru tam da gözbebeklerinin içindeydi o anda.

Her göreve gidişinde olduğu gibi hem sevdiğinden hem de anası babası bellediği sevdiğinin ailesinden helallik almaya gelmişti. Ada kapının önünde son kez ona sarılmadan evvel, Ferman'ın aklını başından alan o gök yakutu gözlerinin renginde ipek bir fuları sevdiği adamın göğsüne sokmuştu.

"Beni her an yanında bil," demişti yumuşak, sevgi dolu bir sesle. "Her nerede olursan ol, ben hep senin yanındayım."

"Hep benimlesin gözümün nuru," demişti Ferman sıcak bir sesle. Eli göğsünün üzerine, az evvel koynuna sokulan ipek kumaş parçasının durduğu yere kapanmıştı. "Nereye gidersem gideyim dokunamasam da sen hep yanımdasın. Artık dokunabileceğim de," demişti.

"Seni bekliyor olacağım." Dudaklarını yumuşak bir temasla yanağına, pürüzsüz tene bastırmıştı. Jilet gibi bir askerdi Ferman. Her zaman tıraşlı, her zaman muntazamdı.

"Döneceğim, gözümün nuru. Ben hep sana dönmenin hayaline tutunuyorum."

Kollarını sıkıca genç adamın boynuna sararak "Seni seviyorum," dediğinde, kaslı kalın kollar da onu sarmıştı.

"Ben de seni seviyorum. Hakkını helal et," demişti Ferman az da olsa kederle. Verilen görevleri canla başla yerine getirme azminde olsa da sevdiğinin hasreti onu en çok zorlayan şeydi.

"Çok göz yaşartıcı," diyen alaylı sesle, birbirlerinden koparak ters ters Ferman'ın arkasında dikilen Yılmaz'a bakmışlardı.

Ferman ve Ada'nın her vedasıyla alay eder, ikisini de aşırı dramatik bularak damarlarına basardı.

"Anın içine etmekte üzerine yok," diye söylenen Ferman'a, Ada destek vererek öfkeli denecek bir edayla "Aşktan nasibini almamış birinden başka türlüsünü beklemek hayal olurdu zaten," demişti.

Mahzun gözlerle dışarıyı izlerken alçak sesle kendi kendine mırıldandı. "Keşke o zaman nasıl bir zehirli yılan olduğunu bilebilseydik."

Bilememişlerdi.

Ferman'a tebliğ edilen gizli göreve gitmesinden beş gün sonra babasından gelen ve acilen eve gitmesini söyleyen telefonla başlamıştı her şey.

Eşref Karamanlı, en az kendisi kadar şaşkındı; edindiği bilgileri eşine ve kızına aktarırken hâlâ inanmadığı da belliydi.

Ninova

"Görev gizliydi," derken kendi kendine konuşur gibi yemden en başa dönmüştü. Ada da Belkıs Hanım da henüz duyduklarını sindiremediklerinden donakalmış halde oturdukları yerde kımıldayamamışlardı.

"Sadece dört kişi gidecekti. Ekibe Ferman liderlik yapıyordu Pusuya düşürülmüşler güya. Ekipteki üç asker şehit olmuş. Ferman'ı almışlar. Pusuyu Ferman'ın düzenlettiğini söylüyorlar. İranlılarla anlaşma yapmış dediler. Birtakım gizli belgeler İranlıların elinde. Ordumuzla ilgili gizli belgeler. Belgeleri Ferman'dan aldıklarını söylüyorlar."

"Yalan!" demişti Ada katı bir tavırla. "Ferman asla böyle bir şey yapmaz!"

Üçü saatlerce tartışmışlar, aralarında durumu değerlendirmişlerdi. Saatler sonra vardıkları sonuç üçünün de söylenenlere inanmadıkları idi. Eşref Karamanlı durum hakkında daha geniş bilgi edinmeye çalışacağını, Ferman'ı da bir şekilde geri getirteceğini söylemişti. Ferman'la yüz yüze konuşmadan, onu sorgulamadan söylenen hiçbir şeye inanmayı kabul etmemişti. Görevin gizliliği nedeniyle resmi olarak herhangi bir girişimde bulunamasalar da özel olarak görevlendirilen bir ekibin Ferman'ı ülkeye getirebileceğini planlamıştı.

Sonraki günler daha da kararmıştı hayatları. İranlılarla anlaşma yaptığı söylenen Ferman'ın onlarla da ters düştüğü ve yanlış yaptığı hesapların neticesinde öldürüldüğü bilgisi iletilmişti. Haber çok çabuk yayılmıştı etrafa. Gizlilik nedeniyle görevde olanlar tanınmamış cesetleri de resmi olarak talep edilememişti.

Ada'nın ilk yıkılışı idi bu.

Ferman'ın ne ihanetini ne de ölümünü kabullenmişti. Tam da o günlerde hamile olduğunu da keşfetmesi üst üste inen darbelerden yalnızca biriydi. Eşref Karamanlı ise belki de ondan daha ağır bir yükün altına girmişti. Vatan haini çıkan damadı -henüz tam anlamıyla damadı olmasa da kızının nişanlısı idi sonuçta- itibarını yerle bir etmişti. Kendisi böyle hissettiğinden değildi bu; ona çevrilen bakışların farkındaydı. Başını dik tutmaya çalışıyor, ilk günden itibaren neye inandıysa ona inanmaya devam ediyordu. Yanında olan tek kişi Yalçın Halefoğlu olmuştu. İkisi de yılların

Ninova

tecrübesine sahip komutanlardı ve sayısız asker yetiştirmişlerdi. Az çok insan tanıdıklarını düşünüyorlardı ve bu tecrübenin neticesinde ikisi de Ferman hakkında söylenenlere inanmamakta direniyorlardı.

Ada, iki adamın büyük bir üzüntü içinde saatlerce dertleşmelerini izlemişti. O günlerde azıcık soluk almasına neden olan tek şey etrafındaki dört kişi olmuştu. Annesi, babası, Yalçın Halefoğlu ve Yılmaz.

Yılmaz ilk andan beri ona destek olmuş, hiç yanından ayrılmamıştı. Aniden ortaya çıkan mide bulantıları, birdenbire yerinden fırlayarak koşturduğu banyoda son bulan kusmaları ilk o fark etmişti.

Ada, ilk aylar anne babasına hamileliğini nasıl dile getireceğini bilememişti. İkisi de ortaya çıkan gerçeklerin altında perişan haldelerdi. İş yerinde Ferman'la ilgili kulağına çarpan dedikodular, kendi aralarında fısıldaşan insanların onu görünce aniden susmaları ve tenkit eder gözlerle onu izlemeleri, en az ailesi kadar onu da perişan etmişti. Kendisi zerre inanmasa bile, vatan haini olduğu söylenen adamın çocuğunu doğuracak olmasının ailesi üzerinde ne tür bir etkiye neden olacağını hesaplamaya çalışıyordu. Babasının ne kadar zor bir durumda kalacağını düşündükçe gerçeği onlarla bir türlü paylaşamamış, günü güne ekleyerek ötelemişti.

Yılmaz'ın ilk teklifi de o günlerde gelmişti. Çocukluklarından beri tanıdığı şekliyle, her zaman olduğu gibi dostça yaklaşmıştı.

"Herkes zor durumda zaten," demişti. "Onları daha da zora sokmanın anlamı var mı? Aldırmayı düşünmüyorsun," derken ses tonu istemsizce suçlayıcı çıkmış Ada, kararan öfkeli gözlerini hızla ona çevirdiğinde hemen toparlanıp alttan alarak devam etmişti. "Ben de istemem zaten bunu yapmanı. Bak, en iyi çözüm bu. Benimle evlenirsen, çocuğun benden olduğunu düşünür herkes. Ben kabul ederim. Bence bu durumda en iyi çözüm bu."

"Bana neden yapasın bu iyiliği?"

Ninova

"Ada," demişti Yılmaz saçmalama der gibi uzatarak. "Ailelerimiz yıllardır birbiriyle dost. Hepsi perişan haldeler. Sana iyilik değil bu, ailelerimize iyilik yapıyorum. Bir başka skandalı daha kaldıramayız. Bir vatan hainin çocuğunu mu doğuracaksın?"

"Düzgün konuş! Ferman vatan haini falan değil! Asla inanmıyorum buna! Mutlaka tuzağa düşürülmüştür. Güya anlaşamadıkları için öldürülmüş. Madem öyle, anlaşma yaptığı adamlarla neden ters düşsün? Bu işin içinde başka bir iş var!"

"Ben vatan haini demiyorum Ada. Yanlış anlıyorsun. Ferman benim en yakın arkadaşımdı. Nasıl inanırım buna? Fakat elimizden gelen bir şey yok şu anda. Ben sana en doğru çözümü öneriyorum."

Ada uzun uzun düşünmüş ancak bu fikri bir türlü yüreği kabul etmemişti. Yılmaz'la evlenmek hem ona hem bebeğine haksızlıktı.

Yılmaz'ın ileride aşık olabileceği birisi karşına çıkabilirdi. Ona haksızlık etmek ve hayatını çalmış gibi hissetmek istemiyordu. Öte yandan inanmadığı bir şeyi de bebeğine söylemek istemiyordu. Onun babası vatan haini değildi, olamazdı. Bebeğine babası hakkında hiçbir zaman yalan söylemeyecekti.

Bu sorunu tek başına göğüslemeli her şeyle tek başına mücadele etmeliydi. Zor zamanlarda yenik düşen güçsüz biri değildi; sanki suç işlemiş gibi saklanmayı da yedirememişti kendisine. Yaptığı tek şey sevmekti. Kim ne derse desin sevdiği adama güveniyordu, kendisini savunamayacak birinin arkasından atıp tutmayacağı gibi tek başına ayaklarının üzerinde de durmak zorundaydı.

Yılmaz'ın teklifini açık bir dille reddetmişti. İçinde bulunduğu durumu ailesine söylemekten başka çaresi yoktu. Ailesi onu her zaman desteklemişlerdi ve yine desteklerini göstereceklerinden emindi. Anne ve babasından başka kimseye güvenemezdi.

O günlerde anne ve babası, geçen aylar içinde yaşadıkları stresten uzaklaşmak için baş başa sakin birkaç gün geçirmek üzere kısa bir tatile çıkmışlardı. Ada, ailesinin dönüşünde onlarla konuşacağını, hamile olduğunu ve bebeğini doğurmaya karar verdiğini açıklayacağını söylediğinde, Yılmaz önce karşı koymuş. Ada'nın

Ninova

kararlı tavrını gördükten sonra da makul bir edayla bunu kabul. lenmişti.

"Ailem beni hiçbir zaman yalnız bırakmadı. Ne olursa olsun, yine bana destek olacaklarına inanıyorum. Onların desteğiyle bunun altından kalkabilirim. Böyle bir gerçeği onlardan daha fazla saklayamam."

Her şeyin tepetaklak olması ve Ada'nın biraz daha dibe batması tam da sabırsızca anne babasının dönmesini beklediği gün olmuştu. En son telefonda sesini duyduğu annesiyle, eve dönüşlerinde onlarla çok ciddi bir mesele hakkında konuşacağını ve dönmelerini sabırsızlıkla beklediğini söylemişti.

Ne yazık ki bir daha evlerine ve Ada'ya dönememişlerdi.

Kaldıkları kamptan eve doğru yola çıkmak üzere araçlarına bindiklerinde ikisi de patlayan aracın içinde havaya uçmuşlardı.

Ada'yı en büyük yıkıma uğratan ikinci acı haberdi bu. Hayatında en çok sevdiği insanları birer birer kaybetmişti. Ferman'ın kaybını, anne ve babasının varlığı sayesinde sindirmeye çalışırken bir anda yapayalnız ve kimsesiz kalakalmıştı. Belki de yaşadığı acı, gözlerini karatmıştı ki tam olarak gerçeği o günlerde de görememişti.

Anne babasının cenazesinin ardından günlerce bir ruh gibi dolaşmıştı. Etrafındaki insanların sorularından, kimilerinin ona acıyan gözlerle bakmalarından bunalmıştı. Gözyaşları hiç dinmiyor, karnındaki canlı gün geçtikçe büyüyor ve Ada, altında ezildiği acılardan bir türlü başını kaldıramıyordu.

Yılmaz'ın önerisini kabul etmesi o anki zayıflığından kaynaklanmıştı. Yılmaz, herkesten uzaklaşarak kafasını dinlemesinin ve sakin bir ortamda çabucak toparlanarak eski gücüne kavuşmasının iyi olacağını söyleyerek ailesinin dağ evinde birkaç haftayı geçirmesini önerdiğinde, bir süre tek başına sakince düşünebilmek ve geleceğine dair uygun planlar yapma fikri mantıklı gelmişti.

İş yerinden izin istediğinde hâlâ yaslı olması nedeniyle hiçbir itirazla karşılaşmamıştı. Peş peşe gelen darbeler bu süreye ihtiyacı olduğunu belli ediyordu. İki haftayı dağ evinde tek başına geçirmişti. Kimsenin onu rahatsız edememesi rahatlatıcı idi. Evdeki telefondan yalnızca Yılmaz arıyor, hatırını ya da bir şeye ihtiyacı olup olmadığını soruyordu. Uzun yürüyüşler yapmış uzun uzun

Ninova

düşünmüştü. Eski gücüne ve kararlılığına kısa zamanda kavuşmuştu.

O bir asker çocuğu idi ve her ne olursa olsun her zaman metanet göstermesi öğretilmişti. Tek başına da her şeyle başa çıkabileceğine inanıyordu.

Kararlı ve güçlü bir şekilde Yılmaz'ı arayıp artık dönmeye hazır olduğunu ve gelip kendisini almasını istediğinde, karşılaşacağı tavır aklının ucundan bile geçmemişti.

Yılmaz gelmişti. Yanından hiç ayrılmayan ayak işlerine bakan bir adamıyla birlikte gelmişti. Birkaç sene evvel görevli olduğu birliklerin birinde emir eri olan adam, askerlik süresi bitince Yılmaz'ın yardımcısı olarak yanında kalmıştı. Ada'nın Yılmaz'ın yanında sık sık gördüğü, adının Mazhar olduğunu bildiği ve hatta çoğu zaman bir köle gibi davrandığından, hakkında bazen dalga geçtiği bazen de Yılmaz'ın ona karşı hükmedici tavrını yakışıksız bulduğu bir adamdı.

Ada'nın hayatı o gün bitmişti aslında. Sonrasında yaşadığı beş ay yalnızca uzatmaları oynamasıydı.

Yola çıkacağını umarken tahmin dahi edemediği şeyle karşılaşmıştı. Yılmaz'ın gerçek yüzü o gün ortaya çıkmıştı. Şiddetli kavga, Ada'nın ısrarla gitmeyi istemesi hiçbir şeyi değiştirmemişti. Yılmaz onu sürükleyerek kaldığı odaya kilitlediğinde, kırdığı camdan kaçmaya çalışması da başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Elleri, ayakları bağlı halde yatağa yatırıldığında saatlerce kafasına vuran darbeler evin tüm kapı ve pencerelerinin tahtalarla çivilenmesinden çıkan seslerdi aslında. O ses kulaklarından hiç silinmemişti. Vurulan her çekiç darbesi hayatını zapt eden şeytanın ayak sesleriydi. Adım adım yürümüştü o şeytan aralarında.

Sonraki zamanlar tam bir hapis hayatıydı. Evdeki telefon sökülmüş, herkesle iletişimi kesilmişti. Üzerine vurulan kilit yalnızca Yılmaz'ın geldiği zamanlarda açılıyor, ısrarla Ada'yı ikna etmeye çalışırken her defasında şiddeti artan kavgalar vuku buluyordu.

Ada boyun eğmiyor, kurtulacağı günü iple çekiyordu. Mutlaka bir yol bulacaktı, bulmak zorundaydı. Karnındaki canlı her geçen gün biraz daha büyürken, onu ve kendisini kurtaracak bir yol bulma ümidiyle hayata tutunmaya çalışıyordu.

Sonbahar böylece geçip gitmişti...

Ninova

Gerçekten de Ada'nın son kez yaşadığı bahar olmuştu bu.

Fakat sonbahardı adı. Hazan mevsimiydi.

Gündüzler kısa, geceler uzundu.

Güneş erken batmış, daha az ısı daha az ışık vermişti.

Serin, yağmurlu ve rüzgarlı günlerin sayısı artmıştı.

Ağaçların yaprakları sararmaya ve dökülmeye başlamıştı. Çiçeklerdeki çiçek sayısı azalmış, etraftaki otlar ve çimenler kurumuştu.

Ada'nın etrafı yalnızlıkla, kötülükle ve karanlıkla çevrilmişti.

Tıpkı adı gibi tek başına, kimsesiz ve ıssız bir ada gibi kalakalmıştı.

Tek tesellisi ise sonuna kadar direnmiş ve asla pes etmemiş olmasıydı.

Yılmaz ona hiçbir zaman sahip olamamıştı; Ada'dan alabildiği tek şey, yanan bir yürekle içten şekilde dile getirilmiş büyük bir Ah idi.

"Acımasız bir sınavın en acınası parçasıydım."

İsimle Ateş Arasında, Nazan Bekiroğlu

FERMAN AKINALP

Gözü kararmıştı.

Yaptığı şeyin başka hiçbir açıklaması yoktu.

Zürih havaalanının otoparkındaki aracın içine girer girmez, sabırsızca kucağına açarak kontrol ettiği dosyada gerçeği kavradığı andaki ilk dakikalar mutluluk sarhoşluğu içinde geçmişti. Dakikalarca hasret, mutluluk, sevinç, keder ve acı gibi birbirine giren karmakarışık duygularla gözyaşı döktükten sonra kuruyan gözleri, sahip oldukları renk gibi resmen kararmışlardı.

Tazo'yu arayıp Yılmaz'ın yerini belirlemesini istemesi aracın kontağını çevirdiği saniyede olmuştu. Görevi nedeniyle genelde Ankara'da olan hainin sık sık İstanbul'a gittiğini de biliyordu. Eşi, ailesinin evlilik hediyesi olarak onlara verdiği yalıda, İstanbul'da yaşamayı tercih ettiğinden iki şehir arasında mekik dokuyordu. Gerçi bu durum çevirdiği dolaplar ve düzenbazlıklar için ona oldukça uygun fırsatlar da yaratıyordu muhakkak.

Yılmaz'ın o gün İstanbul'da olduğunu belirledikten sonra yaptığı hazırlığın ardından yola çıkması dört saat sonrasına denk gelmişti.

Tam yirmi beş yıl sonra ilk kez Türkiye'ye ayak basmıştı; fakat bu gerçeği bile sindirdiği söylenemezdi. Tek düşünebildiği, o hain

Ninova

şerefsizin özellikle oğlunu üzerine göndermesi, neredeyse oğlu tarafından öldürülecek olması gerçeği idi.

Bunu bile isteye, taammüden yapmıştı. Ulun'un oğlu olduğunu biliyordu ve babayı oğluna öldürterek kim bilir daha sonra bunun üzerinden ne tür kazançlar elde etmeyi planlamıştı.

Mesela Ulun'u yıkmak gibi. Oğlunu baba katili yapmak gibi. Hastalıklı zihniyle içten içe bundan eğlence çıkarmak gibi.

Ya da tem tersi... Onu evlat katili yaparak yıkmayı planlamak gibi. Eğer Ferman en başında, peşine düşen kişiyi öldürmek yerine anlaşma yapabileceğini düşünerek tuzak kurmasaydı belki de ilk kurşunu sıkan kendisi olacaktı.

Böylesi akıl almaz bir kötülüğü nasıl düşünebilmişti Yılmaz? Onu evlat katili yapmak... Ya da oğlunu baba katili yapmak... Bu ne çeşit hastalıklı bir zihniyetti? Şeytanın dahi utanacağı, onun bile aklına gelemeyecek derece de azametli bir kötülük...

Kararan gözleri yalnızca tek başına yalıya girmesine neden olmamıştı. Çok daha radikal, çok daha geniş çaplı adımlar atmasına da neden olmuştu. Yılmaz'ın kafasına bir kurşun sıkmak çok zor olmazdı onun için fakat amacı bu değildi. Her gün yaşarken ölmesini istiyordu onun. Her gün biraz daha sıkıştığını, çemberin biraz daha daraldığını hissetmesini istiyordu.

Başının yanına bıraktıkları, ne yaptığını birilerinin bildiğini ve mutlaka intikamlarını alacağını söylüyordu. Yanı başına kadar gelmiş birinin onu neden öldürmediğini anlamasını istiyordu. Yaşattığı her şeyi yaşayacağı gerçeğini kafasına kazısın istiyordu.

Ellerini paltosunun ceplerine soktu; gözlerini yumarak başını arkaya yatırdı ve derin bir soluğu ciğerlerine çekti. Bir süre boyunca kımıltısız şekilde öylece kalmasının ardından, usulca başını eğerek yeniden bakışlarını karşıya çevirdi. Gün doğmak üzereydi. Boğaz'ın sırtlarındaki tepelerin ardından solgun bir ışık yavaş yavaş ortaya çıkıyor, şehrin üzerine çökmüş olan karanlığı yarıyordu. Suyun üzerinde pike yapan martılardan çıkan çığlıklar kulağına çarptığında, o da tıpkı onlar gibi isyan dolu bir çığlık atmak istedi ama yine kendisine hakim olarak sessizliğini korudu.

Bakışları suyun dalgalanan yüzeyine düştü. Birkaç saat evvel içinde bulunduğu Boğaz'ın soğuk suları bile yüreğindeki ateşi se-

Ninova

rinletmemiştl. Yüreği cayır cayır yanmaya devam ediyordu; küllendirdiğini düşündüğü ateşe bu kez öyle büyük bir solukla üflenmişti ki yangını yeniden harlanmıştı.

Ya senelerce yanmaya alışmıştı ve artık acıya karşı bağışıklığı oluşmuştu ya da ortaya çıkan gerçeğin sevinci buna katlanmasına neden oluyordu. Yanmaya devam etse de artık canı eskisi kadar acımıyordu çünkü. Oğlunun varlığı her acıyı gözünde değersiz kılmıştı. Sevdiği, ona bir can bırakmıştı geride. Canından can eklemiş uğruna canını vermişti. Oğlunun varlığı ile kıyaslandığında hangi acı katlanılmaz olabilirdi ki? Ferman, onun uğruna gözünü dahi kırpmadan çıplak ayakla ateşte bile yürürdü.

Tıpkı yarım saat sonra atacağı adım gibi. Riskleri düşünürse esasen atacağı adım da tıpkı ateşe yürümek gibi olacaktı.

Oğlu her şeye değerdi.

"Anlıyor musunuz, anlıyor musunuz sayın bayım, bir insanın artık gidebileceği hiçbir yerinin olmaması ne demektir anlıyor musunuz? Çünkü insanın gidebileceği hiç değilse bir yerin olması gerekmez mi?"

Suç ve Ceza, Dostoyevski

ULUN & ZOYA

"Düşün," demişti Ferman, "kimsenin senin varlığını yok etmesine izin verme. Sen şüphe ettikçe ve düşündükçe varsın," diye tamamlamıştı sözlerini.

Ulun, bir yandan birkaç gün evvel onunla yaptığı sohbeti tekrar zihninden geçiriyor diğer yandan bu düşüncelerin ışığında Haldun'dan öğrendiklerini değerlendiriyordu.

Kim olduğundan daha çok, yaşadığı hayata neden mahkum edildiğini öğrenmek istiyordu. Bu sorunun cevabına ulaştığında esasen kim olduğunu da öğrenmiş olacaktı. Kime neyin cezası kesilmişti ki bu cezanın bedelini o ödemişti? Birilerinin günahını çeken neden o olmuştu? Bu kesinlikle bir günahın bedeli olmalıydı ki doğduğu gün o cehenneme gönderilmişti. En baştan beri yaşayıp yaşamamasını umursamamışlardı. Yeni doğmuş bir bebeğin eğilimlerini, yeteneklerini ya da nelere muktedir olabileceğini kimse bilemezdi. Çiftliğe getirilen çocukların hepsi bir nedenden ötürü seçilmişlerdi; dikkat çeken tarafları parlatılarak yetkin hale getirilmiş, başarısız olanlar en ufak bir vicdan azabı hissedilmeden yok edilmişti. Kimsenin gözünde hiçbir değerleri yoktu.

Ulun'un da en başından beri kimsenin gözünde bir değeri yoktu. Zaman içinde ortaya çıkan yetenekleri, büyük şanstı ki onu hayatta tutmuştu. Fakat buna rağmen yine de bir değeri yoktu, biliyordu. Hiç olmamıştı.

Kısmen de olsa hayal kırıklığı yaşıyordu. Kendisi hakkında Haldun'dan çok daha fazla bilgi edinebileceğini ummamış değildi. Her ne kadar hayal kırıklığı hissetse de şaşırdığı da söylenemezdi. Haldun'un da bir maşa olduğunu göz önünde bulundurursa, istediği tüm cevapların onda olacağını düşünmek oldukça hayalperest bir yaklaşım olurdu. Yılmaz etrafındaki herkese yalnızca onların bilmeleri gerektiği kadarını veriyordu. Kendisi hakkındaki tüm cevaplar Yılmaz'daydı ve bir şekilde onunla karşı karşıya gelmek zorundaydı. Neye mal olursa olsun onunla yüzleşmesi gerekiyordu.

Aracı Zoya'nın içinde olduğu evin önüne park ederken hava tamamen kararmak üzereydi. Alacakaranlık gökyüzünü kaplamış, kasvetli koyu bir griye bürünmüştü. Birkaç saat sonra yağış başlayacak, sabaha kadar devam edecekti.

Bakışları ön camdan ileriye dikilerek kapalı kapıya saplandı. Birkaç saniye sonra gözleri yavaşça evin üzerinde ve etrafında dolaştı. İki araçlık park yerinin olduğu küçük bir bahçenin çevrelediği iki katlı ev, şehir merkezinden uzak bir semtteydi. Belli aralıklarla aynı tarz evler villa adı altında yan yana dizilmişti. Son yılların göz boyama pazarlama stratejisi ile yapılmış olan evlerdendi.

Konak ve villa kelimeleri, alıcıların kendilerini toplumsal olarak seviye atladıklarına inandırıyordu.

Ev aslında villa denecek kadar büyük sayılmazdı fakat kullanışlıydı. Üst katta üç yatak odası ve iki banyo vardı. Banyolardan biri odalardan birinin içindeki ebeveyn banyosu, diğeri ise ortak kullanım için ayrı olarak tasarlanmıştı. Alt katta geniş bir mutfak ve büyük bir salonun dışında, ayrı bir küçük tuvalet, çamaşır ve ütü için ayrılmış küçük bir oda bulunuyordu.

Havanın kararmaya başlamasına rağmen evde hiçbir ışık yanmıyordu. Ulun boş bakışlarla eve bakarken içerideki Zoya'nın ruh halinin de tıpkı evin şu anki görünümüne benzer olduğunu anladı. Sessiz ve kasvetliydi o da. Salonun penceresinden gözüne çarpan, belli belirsiz yanıp sönen mavi ışık genç kadının orada oturduğunu ve ışıkları yakmadan televizyon ekranına baktığını işaret ediyordu.

Kaçınılmaz olan ileriki dakikaları daha fazla öteleyemeyeceğini biliyordu; derin bir soluğu ciğerlerine çekerek yavaşça araçtan çıktı. Kapıyı kapadıktan sonra pantolonun cebindeki anahtara uzandı. İkisine de birer anahtar teslim edilmişti; Ulun'un zile basması anlamsızdı. Kaldı ki Zoya'nın zile bassa da yerinden kalkıp açmayacağına da emindi.

İlk kez hissettiği yeni bir duygu daha onu ansızın çevrelediğinde kapıya anahtarı sokmuş öylece kalakalmıştı. Kendisini kabahat işlemiş küçük bir çocuk gibi hissediyordu. Şimdi bu kabahati nedeniyle içerideki kadının gönlünü almalı ve ona yeniden gülümseyerek bakmasını sağlamalıydı. Bu öylesine elzem bir ihtiyaçtı ki o gülümseme için her şeyi yapabileceğinden emindi.

Şimdiye kadar gerçekleştirdiği hiçbir eylem için suçluluk hissetmemiş, birilerine hesap verme gereği duymamıştı. Ondan zorla hesap sorulduğu zamanlarda bile böyle bir duygu içinde hiç bulunmemişti. Fakat şimdi kendisini gerçekten büyük bir gaf işlemiş gibi hissediyordu. Zoya'nın eve girerken o kırık dökük hali gözünün önünden hiç gitmemişti; ancak o an, kapıdan içeriye girmeye çekindiği o an dahi, o kırıklığı gözlerindeki dehşete tercih edeceğini de biliyordu. Bir şekilde gönlünü alabilir, ne kadar uzun sürerse sürsün onu affetmesi için çabalayabilirdi. Fakat o dehşet ifadesini yok etmesi imkansızdı. Onun nasıl bir canavar olduğunu

gördüğünde bir daha ona gülümseyerek bakmaz, kehribar gözleri ona çevrildiğinde ışık saçmazdı.

Davranışından en ufak şüphe duymadan, cesaretini toplayarak kapıyı açtı ve içeri girdi. Önce üzerindekilerden kurtularak, duş alıp temizlenmeliydi. Eve girişini genç kadının fark ettiğini biliyordu; seslenme gereği duymadı. Salonun önünden geçip üst kata doğru ilerleyecekken hafifçe duraksadı; başını yana çevirerek içeriye baktığında, Zoya'nın neredeyse karanlık olan salondaki geniş kanepede bağdaş kurarak oturduğunu gördü.

Siyah bir tayt ve yine siyah balıkçı yaka, kalın bir kazak vardı üzerinde. Ruh halini dışarıya da yansıtmak istediği belliydi. Elindeki kumandayı öylece kucağında tutarak ekrana bakıyordu. Değişen sesler durmaksızın kanal değiştirdiğini işaret ediyordu. Bakışları çabucak eline değdiğinde başparmağının hafifçe inip kalktığını fark etti. Bakışları boştu genç kadının. Ekrandan herhangi bir beklentisi ya da arayışı yoktu, belli ki oyalanmak ister gibi bir şeylerle uğraşarak zaman geçirmeyi amaç edinmişti. Ekrana dikili bakışları ona yönelmediyse de bakış açısına giren adamın farkındaydı.

"Yemek yedin mi?" diye alçak sesle aklına ilk gelen soruyu yöneltiğinde, genç kadının bakışları yavaşça ona çevrildi ve ters ters bakıp yeniden ekrana döndü. Cevap verme gereği duymamıştı ya da belli ki onunla konuşmayı düşünmüyordu.

Kendisine engel olamayarak bir adımı salonun geniş girişine doğru attı ve kısık, tutuk bir tonla "Konuşmayacak mısın benimle?" diye sordu bu kez.

Genç kadın ona dönüp bakmadı bile. Parmağı yeniden elindeki kumandanın üzerinde hareket etti ve televizyondan çıkan ses yine değişti. Televizyonun sesi oldukça kısıktı, salonun içi biraz daha kararmıştı; ekrandan dışarı taşan ışık, huzmeler şeklinde yansıyarak duvarların üzerinde dans ediyordu. Genç kadının yüzü bu huzmelerin altında bir aydınlanıp bir kararıyordu.

"Işığı açmamı ister misin?" diye sordu bu kez. Elini duvardaki anahtara uzatırken yüzünü buruşturmadan edemedi. Yalakalık yapmaya çalışan bir çocuk gibi hissetmişti kendisini.

"Açma!" dedi genç kadın sert bir sesle.

Ulun'un eli havada asılı kaldı. Gözlerini bir an bile Zoya'nın üzerinden çekmeden bakmaya devam ederken, genç kadının bakışları da yeniden ona çevrildi. Yüzüne yansıyan ışık çatık kaşlı ifadesini ortaya sermişti.

"Sana kızgınım."

Dosdoğru ona bakıp, üzerine basarak dile getirmişti bu iki kelimeyi.

"Biliyorum," diye alçak sesle karşılık verdi. İfadesiz ve donuktu duruştu.

"Bildiğine göre zorlama istersen. Şu an seninle konuşmak istemiyorum."

Ulun birkaç saniye boyunca, ne karşılık vereceğini bilemeden dikilmeye devam etti. Belki de şu an üstüne gitmesi çok doğru bir fikir değildi. Kabullenmişçesine başını salladı, yavaşça arkasına dönerken ağzının içinde konuşur gibi mırıldandı.

"Ben bir duş alıp temizleneyim. Seni de rahat bırakmış olurum."

Zoya ona karşılık vermeden esasen izlemediği ekrana tekrar döndü.

Birkaç günü bu evde geçireceklerdi. Dikkat çekmemek için ülkeye girdikleri kimliklere uygun davranacak, giriş çıkış yaptıkları tarihler arasında en az iki gün olmasına dikkat edeceklerdi.

Günler sonra ilk kez baş başa kaldıkları bir evde böyle konuşmadan zaman geçirecek olmaları Ulun'un yüreğini yasa boğsa da elinden gelen bir şey yoktu. Şu an yaşadıkları durumu öncesinde biliyor olsa da yine aynı şekilde davranırdı.

Üst kata çıkarak doğruca büyük yatak odasına yöneldi. Eve vardıklarında her ikisinin de valizini bu odaya bırakmıştı. İçeri girdiğinde, odada yalnızca kendi valizini gördü ve duraksayarak boş boş valize baktı. Diğer valizin bir başka odaya taşındığını tahmin etmesi güç değildi. Zoya kararlı bir şekilde onun karşısına sert duvarlar örmeye başlamıştı bile. Kulübede yalnızca bir geceyi birlikte aynı yatakta geçirebilmişlerdi, fakat belli ki burada aynı odada kalacakları düşüncesi hayal olarak kalacaktı.

Bitkin bir soluk çekerek ileri adımladı, valizi açarak içinden birkaç parça giysi çıkarıp, yatağın üzerine attı. Üzerindeki kirli giysilerden ve pislikten bir an evvel arınma isteği ile adımlarını banyoya yöneltti.

Duşa girip, açtığı suyun altında ellerini soğuk fayanslara daya. yarak birkaç dakika boyunca öylece ayakta dikildi. İki elinde de parmak boğumlarının üzeri, yıpranmış derinin neden olduğu bir kızıllığa sahipti. Yer yer soyulmuş ince deri, buna neyin sebep ol. duğunu gösterir şekilde ellerinin üzerindeki tahribatı ortaya ser. mişti. Ellerinin üzerine su vurduğu anda derisi sızlıyordu ama al. dırmadı.

Üzerinden akan su ayaklarının dibinde birikiyor, küçük bir gir. dap oluşturarak yerdeki giderden akıp yok oluyordu. Gözleri, bu minyatür girdaba dikilmişti. Biriken su tıpkı bir sarmala benzer şekle bürünüyor, düşük bir hızla adeta bir dairenin etrafında dö. ner gibi aşağı çekilerek yok oluyordu.

Kendi hayatını da böyle bir girdaba benzetti. Sanki kendisi de doğduğu günden beri böyle bir girdabın içinde dönüyor, dönüyor ve karanlık bir çukura çekiliyordu. Onu içine soktukları o çuku. run başına nihayet tırmanabilmişti, elleri can havliyle kenarlara sıkıca tutunuyor, tekrar düşmemek için çabalıyordu. Bacağını yu. karı çekip, bir gayretle çukurun kenarından destek alarak dışarı çıkması gerekiyordu, çok az kalmıştı.

Peşine düşeceklerin farkındaydı. Başını dışarı uzattığı o çuku. run kenarında, suratına inecek tekmeler sıraya dizilmişti; her an şiddetli bir darbe gelebilir, yeniden o çukurun dibine yuvarlana. bilirdi. Aşağı yuvarlanmamak için tüm gayretiyle parmakları ke. nardaki toprağa saplanır gibi büküldüğünde, fayansa dayanan el. leri yumruk haline dönüştü. Gerilen deri halihazırdaki sızıyı biraz daha arttırdı, ancak acıyı umursarsa tutunduğu yerde kalamaya. cağını düşünerek dayanmaya çalıştı. Ne kadar acı duyarsa duysun parmakları saplandığı yerde kalmalı ve onu yukarı çekmeliydi. Aksi halde karanlıktan hiç çıkamayacaktı.

Musluğun yönünü değiştirerek soğuğa çevirdi, başını geriye atarak gözlerini yumdu. Başının üzerindeki duş başlığından akan su, şimdi serin bir bahar günü bardaktan boşanırcasına yağan bir yağmur gibi yüzünden aşağı akıyordu. Bedeni soğuk suyun etki. siyle ürperirken, kasları şişerek gerildi. Soğuk su ona canlılık ve. riyordu. Damarlarındaki kan şahlanarak hızını arttırdı, soğuğa karşı savaşan bedeni hızlanan kan akışıyla kendisini korumaya çalışıyordu. Soğukla sıcağın savaşıydı bu.

Dıştan bakıldığında bir buz kütlesini andıran adamın içindeki ateşin varlığından kimse haberdar değildi. Ateş öylesine yüksekti ki bedenine değen soğuk su, çarptığı ısının etkisiyle kapalı duşun içinde gözle görülecek bir buhar oluşturuyordu.

Dakikalar sonra duştan çıkarak üzerine temiz giysileri geçirdi. Siyah bir eşofman altı ve gri uzun kollu bir tişörttü. Çıplak, sessiz adımlarla aşağı inerek doğruca mutfağa yöneldi. Evin içinde tek ışık kaynağı mutfağın lambasıydı artık. Salondan gelen, kısık tonlu ekrandan çıkan ses içeride az da olsa duyuluyor adeta birilerinin gizli saklı yaptığı bir sohbeti andırıyordu.

Buzdolabını açarak inceleyen gözlerle raflara baktı. Onlar bu eve gelmeden her şey hazırlanmış alışveriş dahi tamamlanarak dolaplar doldurulmuştu. Malzemeleri tezgahın üzerine çıkararak yemek yapmaya koyuldu. Yemek yapmak onu rahatlatan bir uğraştı. Tek başına yaşamaya başladığı andan itibaren bu işte ilerlemek için epey çaba harcamış, saatler süren videolar izlemişti. Bir evin içinde pişen yemek o eve yuva havası veriyordu; içinde bulunduğu dört duvarı elinden geldiğince yuvaya çevirmeye çalışmıştı. Hiç bilmediği ama sürekli özlem duyduğu bir duyguydu bu.

Ocağını var etme isteğiydi belki de. Onun hiç baba ocağı olmamıştı ama en azından kendi ocağını her daim canlı tutabilirdi.

Evin içinde yankılanan bir sesle dikkat kesilerek omzunun üzerinden geriye, salona doğru hızlı bir bakış attı. Zoya'nın cep telefonu çalıyordu. Bu sesi duyduğu esnada kendi telefonunu da uzun süredir kapalı tuttuğunu ve aracın içinde bıraktığını hatırladı. Birilerinden telefon beklediğinden değildi bu, önceki kullandığı hatları çoktan telefonlarından çıkarmıştı; ne olursa olsun takip edilme riskini göze alacak değildi. Ferman'ın verdiği yeni hattı telefonundaydı; Haldun'la uğraşırken onu da açma gereği duymamıştı.

"Babam seninle konuşmak istiyor," diyen Zoya'nın donuk sesini arkasında duyduğunda bedenini genç kadına çevirdi. Zoya elindeki cihazı ona uzatırken suçlar gibi "Telefonunu kapamışsın," diye devam etti. Bakışlarından onu epeyce aradığı ve ulaşamadığı anlaşılıyordu.

Şu anki tavrını sürdürmesini güçlendiren bir başka neden daha.

Ninova

Ulun elindekileri tezgaha bırakıp uzatılan cihazı aldığında, Zoya küskün bir tavırla arkasını dönüp tekrar salona yöneldi. Bu kez salon aydınlanmıştı. Işığı açan kadın salondaki karanlığı yok etmişti. Bakışları ilerideki genç kadına dikilerek cihazı kulağına yasladığı esnada ince beden de görüş açısından çıkmıştı.

"Ferman?" diye alçak sesle giriş yaptığında, karşısındakinin en dişeli olduğu kadar kızgın olan sesi de kulağına doldu.

"Neredesin sen bütün gündür? Telefonunu neden kapalı tuttuğunu söyler misin? Saatlerdir sana ulaşmaya çalışıyorum."

"İşim vardı, rahatsız edilmek istemedim."

"Kim tarafından rahatsızlık?" diye soran ses, kinayeli olduğu kadar alınmış gibi de çıkmıştı. Üzerindeki telefon hattından onu arayacak yalnızca iki kişi olduğunu ima eder gibiydi.

"Öyle demek istemedim," diye mırıldandı.

"Zoya'yı bırakıp o herifi alarak, basıp gitmişsin. Nerede olduğunu bilemezsek seni nasıl koruyacağız?"

Adeta küçük çocuğunu azarlar gibi konuşan ses öylesine endişeliydi ki ilk kez böyle bir tavırla karşılaşan Ulun mahcubiyet hissetmeden edemedi. Kaybettiği çocuğunu sağ salim bulan aynı anda hem endişe hem de kızgınlık hisseden bir baba tavrıydı bu. Alışık olmadığı bu tavır kararsızlık hissetmesine, nasıl karşılık vereceğini bilemediği bir ikileme düşmesine yol açtı. Onun için şimdiye kadar kimse endişelenmemişti ki. Kararsız kaldığı anlarda her zaman yaptığı gibi otomatik bir tavırla diklenmeyi seçerek karşılık verdi.

"Kendimi koruyabilirim."

"O zaman çok daha önce tek başına hareket etseydin, ama seninle bir anlaşma yaptık! Birbirimizi koruyacaktık. Sen böyle tek tabanca gibi davranırsan biz verdiğimiz sözü nasıl tutacağız?"

"Korunmamı gerektiren bir durum yoktu. Ne yaptığımı biliyorum."

"Zoya da ben de sana kızgınız. Birbirimizden habersiz hareket etmeyecektik."

"Etmiyoruz. Haldun'u birlikte aldık. Daha önce tasarladığımız gibi."

"Ama herifi alıp basıp gitmişsin!"

"Öyle gerekiyordu."

Ninova

"Nerede şimdi?"

"Çoktan olması gereken yerde."

"Öldürdün mü?"

"Onun kanını elime bulaştırmam, kendi kendine geberecek."

"Ulun!" dedi karşıdaki ses, bitkin bir tonla. "Herifin yarın öbür gün tekrar karşına çıkmayacağından eminsin, değil mi?"

"Eminim. Birkaç güne gebermiş olur. Hak ettiği gibi."

Karşı taraf bir an sustu ve sitemkâr bir sesle "Sorgulamamız lazımdı onu," diye mırıldandı. "Alabildiğimiz kadar çok bilgi almalıydık ondan."

"Bir bok bildiği yok, ben sorguladım."

"Gerçekten bizim düşündüğümüz gibi Yılmaz'ın ondan başka bir adamı daha olabileceğini de sordun mu?"

"Kendisini eşsiz biri sanıyor, aklına bile gelmemiş."

"Başka neler öğrendin?"

Ferman'ın düz, sıradan bir tonla sorduğu soruya bir an tereddüt ederek karşılık vermeden bir süre boyunca sustu ve nihayet isteksiz bir sesle cevap verdi.

"Başka bir şey yok."

"Ne demek yok? Neredeyse tüm gündür ortada yoksun. Neler konuştunuz? Ne sordun o zaman ona?"

Ulun baştan savma bir edayla "Konuşmaktan daha önemli yapacak şeylerim vardı," dediğinde, Ferman atılarak araya girdi.

"Onu tahmin etmek için alim olmak gerekmiyor. Başına her ne geldiyse hak etmiş demektir. Ama sorguladım, dedin. Başka ne sordun o zaman?"

Bıkkın bir edayla sesli bir soluk alıp "Benimle ilgili şeyler sordum," diyerek sabırsızca devam etti. "Hiçbir halt bildiği yok." Sesi ansızın değişerek kızgın bir tonla "Hiçbir şey bilmiyordu. Benimle ilgili hiçbir şey bilmiyor!" dedi şikayet eder gibi. Yaşadığı hayal kırıklığı yüzeye çıkmış gibiydi; neden olduğunu bilmeden Ferman'a dert yanmaya başladı. "Senelerdir bir şeyler öğrenmeye çalışıyorum, sorularımın tümüne Haldun'dan cevap alacağımı sanmıştım ama elim hâlâ bomboş!"

Hattın ucunda uzun süren bir sessizlik meydana geldi. Ferman'ın sesi yeniden duyulduğunda özellikle ifadesiz bir sesle konuşmaya çalıştığını hissetti Ulun.

Ninova

"En baştan beri asıl amacın sorularına cevap bulmaktı, değil mi?" diye sordu. "Sana yaptıkları için intikam almaktan daha çok kendinle ilgili muammaya son vermek istiyordun."

"Bu benim hakkım! Kim olduğumu bilmek benim hakkım!"

"Öfkelen diye söylemedim. Seni en iyi anlayacak kişi belki de benim. Ben de öksüz ve yetim büyüdüm. Ailemin kim olduklarını bile bilmiyorum."

"Sen tüm kimsesiz çocuklar gibi yetimhanede büyüdüğünü söylemiştin bana. Benim durumum senden farklı. Eğer bir yetimhaneye terk edilmiş olsaydım umurumda bile olmazdı. Ama benim durumum farklı! Anladın mı? Benim durumum senden çok farklı."

"Ne gibi?" diye sordu Ferman kuru bir sesle.

"Ben doğduğum gün o çiftliğe götürülmüşüm. O cehenneme götürülen çocukları biliyorum. Neden seçildiklerini, eğilimlerini biliyorum. Yeni doğmuş bir bebeğin göstereceği eğilimi kim bilebilir ki? Beni bir sebepten ötürü oraya götürdüler. Haldun'dan öğrendim, Yılmaz denen pisliğin bir adamı bırakmış beni oraya. Yılmaz'ın mutlaka başka birileriyle daha bir hesabı vardı. Kimin, neyin hesabını bana kesti bilmek istiyorum."

Karşı taraftaki ne diyeceğini bilemiyormuş gibi suskunluğunu devam ettirdiğinde, Ulun hiddetle devam etti.

"Piç kurusu hiçbir şey bilmiyordu. Bütün cevaplarım o Yılmaz puştunda! O herifle ne zaman yüz yüze gelebileceğimiz de belli değil!"

"Ulun!" dedi Ferman uyarır bir tonla atılarak. "Sakin ol," derken sesi olabildiğince yumuşaktı. "Yılmaz için acele etme. Sakın aptalca bir adım atma. Her şey planladığımız şekilde ilerliyor. Lütfen acele edip her şeyi berbat etme."

"Hesap verecekler bana!" diyen Ulun'un öfkeli sesi ansızın yükseldiğinde, salonun girişinde Zoya'nın belirmesi ve merakla ona bakması bir oldu. Arkası ona dönük olan Ulun onu görmüyordu. Kızgın bir sesle konuşmaya devam etti. "Bana bunu neden yaptıklarını öğreneceğim! Kimin günahını bana yüklediklerini öğreneceğim! Hesap verecekler! Bundan kim sorumluysa herkes hesap verecek!"

"Haklısın... Hayal kırıklığına uğradın," diyen Ferman'ın sesi duşük ve anlayışlıydı. "Haldun'dan öğrenemediklerin seni üzdü. Ama sabırlı olmalısın, çok az kaldı."

Ulun birkaç saniye susarak sakinleşmeye çalıştı ve yeniden konuştuğunda, sesi yine her zaman olduğu gibi donuk ve duygusuzdu.

"Sen dosyayı inceledin mi?" diye aniden konuyu değiştirerek yöneltti soruyu.

Karşı taraftan hemen cevap gelmedi. Birkaç saniyelik suskunluğun ardından tıpkı kendisininki gibi ifadesiz bir ses karşılık verdi.

"Hâlâ devam ediyorum. Tazo'yla birlikte çalışıyoruz. Bazı isimleri belirledik, listeye eklediğimiz her ismi takibe alıyoruz. Siz döndüğünüzde tam listeyi çıkarmış oluruz. Sonrasında atacağımız adımlara da birlikte karar vereceğiz."

"İki gün oyalanacağız sonra yola çıkacağız," dedi Ulun onaylayarak. "Daha fazla burada zaman harcamak istemiyorum. Bir an evvel ne yapacaksak yapalım."

Ferman kısa bir süre boyunca sustu ve sesi yeniden duyulduğunda, oldukça şefkatli bir tonla "Zoya," dedi. "İlk kez İstanbul'a gitti. Orayı hep merak ediyordu. Bir gün beraber gideceğimizi konuşurduk hep. Benim yüzümden tek başına gitmeyi hiç düşünmedi. Sana şehirde dolaşma dedim, biliyorum. Ama dikkat edebilirsiniz... Oradayken... ona şehri biraz gezdirir misin? Birkaç günü yalnızca kendinize ayırın, olur mu? Bunu ansızın karşınıza çıkan bir tatil gibi düşünün. İki günü her şeyden uzak geçirin. Döndüğünüzde orada geçirdiğiniz sakin zamanı özleyeceksiniz. Bu fırsatı kaçırmayın."

"Bana küs şu anda." Sesi tatsız çıkmıştı. Bedenini geriye çevirip salonun girişine bakışlarını çevirdiğinde, ona bakan genç kadınla göz göze geldi. Bir çift safiri küskün kehribarlardan ayırmadan sözlerine devam etti. "Onu bıraktığım için kızgın bana."

"Gönlünü alacağına eminim," dedi Ferman güvence verircesine. "Sana kıyamıyor. Şimdi kızgındır ama kendini affettirecek bir yol bulacağına eminim."

"Yemek yapıyorum ona."

"Güzel bir yol," dedi Ferman sevecen bir sesle. "Ona yemek yapan herkesi sever o. Kızgınlığı çabuk geçer."

Ninova

"Neden öyle?" diye sordu Ulun, bakışlarını bir an bile kırpmadan kırık kehribarlara bakarak.

"Belki bu sürede sakince sohbet edersiniz... Belki anlatır sana..."

"Bir daha benimle konuşmayacakmış gibi bakıyor."

"O halde, ona anlattıklarımı sana aktarmasını iste. Bu bir başlangıç olabilir."

Ulun kaşlarını çattı, merakla sordu. "Neyi?"

"Zoya aynı şeyleri tekrar tekrar anlatmaktan hoşlanmadığımı bilir. Ona bazı şeyler aktardım. İkinizin de bilmesi gerekiyor. Ona sorarsın."

"Umarım anlatır," diye mırıldandı Ulun. Ona bakan dik kırgın gözlere bakmaya devam ederken sesi pek ümit etmez gibiydi.

"Anlatır, merak etme," dedi Ferman emin olduğu bir tonla. Kısacık bir an duraksadı "Ulun?" dedi alçak, yumuşak bir sesle. "Eğer konuşmak istersen," derken sesinde az da olsa bir çekince vardı. "Ne zaman istersen ara beni. Sıkıldığında, bunaldığında, dertleşmek istediğinde... Ya da herhangi bir şey için... Fark etmez... Eğer biriyle konuşmak istersen... Ben hep buradayım..."

Ferman'ın ses tonu adeta görünmez, elle tutulamaz bir huzme gibi Ulun'un kulağından içeri giriyor, beyninin kıvrımlarında dolaşıp boynuna iniyor, şah damarındaki birkaç atıma eşlik ediyor, oradan yüreğine doğru yol alıyordu. Öylesine içten, öylesine yakın hissettiren bir tondu ki bu, Ulun verilmesi gereken yalnızca tek bir karşılık varmış gibi "Olur," dedi yumuşak başlı bir sesle. "Eğer seni rahatsız etmeyeceksem..." diye tutuk bir edayla devam edecekken, Ferman çabucak atıldı.

"Asla etmezsin!" dedi kati bir tavırla. "Ne zaman istersen... Saatin hiçbir önemi yok... Her zaman yanında olduğumu bil."

Daha birkaç gün önce karşı taraftakinin umursamadığı hitabın şimdi canını nasıl yaktığını bilemeden, "Teşekkür ederim, Ferman," dedi kuru bir sesle. Karşısındakinin yaşının ne olduğunun önemi yoktu. Sanki uzun yıllardan beri onu tanıyormuş, yakın arkadaşıymış gibi doğal bir tonla adını dile getiriyordu hep.

Ferman telefonu kapamadan evvel "İkiniz de kendinize dikkat edin," dedi şefkatli bir sesle.

Ulun kulağındaki cihazı aşağı indirip sessizce ona bakan genç kadına doğru uzattı. Aralarında en az beş altı metre olsa da ileri

doğru bir adım atmamış, onun kendisine yaklaşmasını bekler gibi öylece yerinden kımıldamamıştı. Zoya kaşlarını hafifçe çattı ve isteksiz adımlarla ileri doğru hareketlenerek ona doğru yaklaştı. Uzatılan cihazı parmaklarının birbirine değmemesine özen göstererek yavaşça aldı. Tam hiçbir şey söylemeden geri dönecekken, Ulun'un sesiyle duraksayarak bakışlarını ona kaldırdı.

"Ferman bana aktaracakların olduğunu söyledi."

"Çok acelesi yok," dedi kuru bir tonla. "Sadece bilgilendirme yaptı." Arkasını dönüp uzaklaşacakken Ulun atılarak sordu.

"Ne hakkında?"

Zoya bıkkın bir nefes aldı. Hatta bu nefesi alt dudağını ileri uzatarak oldukça sıkkın bir edayla dışarı üflemişti. Omuzlarına dökülmüş uzun tutamları eliyle geriye atarken geçiştirir gibi karşılık verdi.

"Acelesi yok dedim ya. Bir ara aktarırım."

"Köfte yapıyorum sana."

Ulun konuyu değiştirerek çabucak ne yaptığını söylediğinde, dikkatli bakışlarını çilli güzel surata dikmişti. En ufak bir ifadeyi kaçırmak istemez gibiydi. Kehribar gözlerde ansızın yanıp sönen ışıltıyı gözden kaçırmadığında göğsünün altındaki yüreği kısa bir depara kalktı.

Zoya yüzündeki boş ifadeyi sabit tutmaya çabalayarak umursamazca omuz silkti. Ulun tüm bu hareketlerin zorlama olduğunu görebiliyordu. Genç kadın tüm gücüyle küskünlüğünü diri tutmaya gayret gösteriyordu.

Üzerine gitmeye devam ederek "Patates de kızartacağım," diye devam ettiğinde, kehribarlar yine yanıp söndü. Hevesli bakışlar çabucak tezgaha doğru çevrildi, ama yeniden süratle toparlanarak düz düz genç adama baktı.

"İyi," dedi kuru bir sesle, yine omuz silkerek.

Ulun tekrar şansını denemek istercesine "Acaba salatayı da sen yapabilir misin diye soracaktım?" dedi dikkatle.

Zoya birkaç saniye tereddüt etse de bunun adil bir paylaşım olacağına karar vermiş gibi başını salladı.

"Tamam, yaparım."

"Çoban salatası uygun olur sanırım?"

Ninova

Hâlâ yerinden kımıldamamış, dikkatli gözlerle genç kadını izlemeye devam ederken sorarcasına fikrini söylemişti.

Zoya buzdolabına doğru birkaç adım attı. "Babam da çoban salatasını çok sever," diye mırıldandı.

Ulun ağır adımlarla yarım bıraktığı işe yöneldi. Zoya çıkardığı malzemeleri lavabonun içine koyarak yıkamaya başladı. İkisi de dakikalar boyunca sessizlik içinde hareket ettiler. Ulun sık sık bakışlarını yanındaki kadına çeviriyor herhangi bir tepki bulmaya çalışıyordu. Zoya ise durgundu. Yıkadığı domatesleri ağır ağır doğramaya başlamıştı; büyük bir dikkatle yapıyordu bunu.

Ulun köftelerin yapımını bitirdiğinde elindeki eldivenleri çıkararak çöpe attı ve yeniden ellerini yıkadı. Patatesleri soyup hazırlayana kadar köftelerin dinlenmesini istiyordu. O ana kadar kendisine doğru düzgün bakmamış olan kadının tavrı içini acıtsa da sesli bir şekilde şikayet etmemeye gayret gösterdi.

Uzayan sessizlik her an onu daha çok germeye başlamıştı ve bir şekilde bu gerginlikten sıyrılma isteği ile sıradan, düz bir tonla "Ferman ne hakkında bilgilendirme yaptı?" diye konuşma başlatmaya çalıştı.

Zoya yaptığı işe öylesine konsantre olmuştu ki, duyduğu sesle bir an irkilerek başını hızla yanındaki adama çevirdi ve birkaç saniye boyunca boş boş baktı. Soru zihnine ancak ulaşmış ve ne sorulduğunu yeni idrak edebilmiş gibi başını çabucak iki yana sallayarak karşılık verdi.

"Yılmaz'm evine girmiş," dedi alelade bir tonla. Söz ettiği şey sanki çok sıradan, her zaman yaptıkları bir şeymiş gibi umursamazdı.

Ulun duyduğu sözlerle öylece kalakalarak ona baktı. Şaşkınlığı bedenindeki her hücreye nüfuz etmiş adeta onu sarsmıştı. Baba kızla tanıştığından beri yeni hissettiği birçok duygu onu sarsıyordu ve şiddetle hissettiği bir tanesiyle daha afallamış halde ayakta dikiliyordu.

"Ne?" dedi zorlukla.

Zoya sıradan bir tavırla omuz silkti. Elindeki salatalığı büyük bir dikkatle soyarken düz bir tonla, adeta havadan sudan bahseder gibi açıkladı.

Ninova

"Aniden karar verdiği bir hamle yapmış. Bizim Haldun'un evine girdiğimiz saatlerde o da Yılmaz'ın yalısına girmiş." Gözlerini düşünüyormuş gibi yukarı kaldırıp kendi kendine konuşur gibi mırıldandı. "Aslında eşinin yalısı... Adam tam anlamıyla bir parazit sanırım," der demez yine sıradan bir sesle devam etti. "Yatak odasına kadar hem de. Yastığının üzerine onun anlayacağı bazı hatıralar bırakmış. Babam, onları Hayalet'in bıraktığını düşüneceğini söyledi. Ben de aynı fikirdeyim. Sonuçta Hades öldü, değil mi? Ama Hayalet onunla ilgili her şeyi biliyor. Yılmaz'la kedinin fareyle oynadığı gibi oynayacağını söylemiş oldu böylece. Dibine kadar yaklaşmışken onu öldürmedi. Ölümün onun için kolay bir kurtuluş olduğunu bilmesini istedi. Ben çok cesur bir hareket olduğunu düşünüyorum bunun. Babamla yine gurur duydum."

"Ferman," dedi Ulun tutuk bir edayla "...buraya, İstanbul'a mı geldi? Ne zaman? Ama... Biraz evvel konuştum... Tazo'yla çalıştığını söyledi."

"Ha, evet, çalışıyorlar... Babam kulübede şu anda. Sabaha karşı işini bitirdikten sonra ilk uçakla geri dönmüş."

"Biraz evvel ben tek başıma hareket ettim diye beni azarlayan adam, bize haber vermeden ani bir hamle yapıyor?"

Ulun'un sesi sertleşmiş, kaşları çatılmış, yüzü gerilmişti. Zoya bakışlarını ona çevirdi, gördükleri onu hiç etkilememiş gibiydi.

"Ekip lideri babam," dedi hatırlatma yapar gibi. "Doğru olduğunu düşündüğü her hamleyi yapar," derken, son derece derin bir güven vardı tavrında. "Ayrıca onun orada olduğunu Tazo biliyormuş. Yani birileri nerede olduğunu biliyordu. Ama senin nerede olduğunu bilmiyorduk, değil mi?" dedi imalı bir sesle üzerine basarak. "Başına bir şey gelse, nerede olduğunu, nasıl olduğunu bilemeden seni bulmaya çalışacaktık. Oysa babam bilinçli bir adım attı. Yılmaz'ın şu anda kıçının tutuştuğuna eminim. Haldun'u evinden alanın Azrail olduğuna emindir. Haldun artık yok. Aynı anda Hayalet de onun yanı başına kadar sokuldu. Bir düşün bakalım, Yılmaz şu an nasıl bir ruh hali içindedir?"

Ulun'un hakimiyetini kaybettiğini işaret eden şey, ağzından apansızın çıkan hiddetli sözler olduğunda Zoya'nın gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

Ninova

"Onun ruhunu sikeyim!"

"Ooo!" dedi Zoya hayretle. Bu tepki onu ürkütüp korkutmadığı gibi bilakis hoşuna gitmişçesine, hafifçe memnun bir edayla gülümsedi. "İlk kez insani bir tepki gördüm sende. Demek kulak dolduran küfürler de edebiliyorsun?"

Genç kadın takdir eder gibi ona bakarak mırıldansa da Ulun bunun farkında bile değildi. Ne dediğinin farkında olmadığı gibi sarf edilen sözleri de idrak etmemiş, hiddeti henüz sönmemişti.

Hesap sorarcasına "Hani attığımız her adımdan birbirimizin haberi olacaktı?" diye sordu yüksek sesle.

"Oldu işte."

"Her şey olup bittikten sonra mı? Madem herifin dibine kadar girdi, niye alıp çıkmadı ki onu?"

"Alıp çıksa ne olacak? Amacımız herifi öldürmek değildi, hatırlıyorsun, değil mi? Amacımız onun yaptığı her şeyi ortaya çıkararak tamamen yok etmek. Şimdi telaşa kapılacak ve hata yapacak. Her taraftan sıkıştırıldığını hissetmesi lazımdı ve bu, şimdi olmaya başladı. Yaptığı her şeyin hesabını verecek!"

Ulun elinde hâlâ tutmaya devam ettiği patatesi öfkeyle tezgahın üzerine fırlattı. Bir an evvel Yılmaz'la yüz yüze gelme arzusuyla inanılmayacak kadar büyük bir şansı ellerinden kaçırdıklarını düşünüyordu. Ferman o eve, adamın yanı başına kadar girebildiyse neden alıp çıkmamıştı ki? O gün yaşadığı hayal kırıklığı, yıllardır cevaplarını bulamadığı sorular, tükenen sabrı onu adeta son adıma sürüklemiş gibiydi.

O buz gibi adam, kontrolünü hiç kaybetmeyen o adam kırılma noktasına varmıştı. Onu sarıp sarmalayan, soğuk bir kütleye çevirmiş olan buzun çatırdadığını duyabiliyordu. Harlanan öfkesi, ruhunu şiddetli bir zelzeleyle sarsıyor, ortaya çıkan çatlaklar yol yol uzanıyor, kulaklarını çınlatacak denli gürültülü çatırtılarla genişliyordu. Beyninin içinde ansızın ortaya çıkan uğultuyu susturamıyordu. Belki de bu kırılmanın nedeni, sona ilk kez bu kadar yaklaştığı, tükenen sabrın hat safhaya ulaştığı nokta olduğu içindi. Kontrolünü tamamen yitirmişti.

"Her kuşu siktik bir leylek kaldı amma koyayım! Hesabını da sikeyim! Hatasını da sikeyim! Yılmaz'ı da sikeyim!"

Çileden çıkmış halde yüksek perdeden peş peşe küfürleri sıralamaya başladığında, Zoya'nın elindekileri sakince tezgaha bıraktığını, bedenini geriye çevirip ellerini arkasına, tezgaha yaslayarak sükûnetle onu izlediğini fark etmiyordu bile. Öfkeli adımlarla mutfağın içinde bir aşağı bir yukarı yürümesini, soğukkanlı bir edayla seyrediyordu. Hatta yüzünde gizemli, belli belirsiz minik bir tebessüm dahi vardı.

"Ecdadını siktiğimin orospu çocuğunu sıkıştırmak neymiş onu elime geçirdiğimde görecek! Amına koduğumun çocuğunun götünden şırıngayla kan alacağım! Onu öyle bir kazığa oturtacağım ki yaptıklarının bedelini inleye inleye ödeyecek!"

Zoya'nın dudakları küçük bir O şekline büründü. Hayatında ilk kez böyle küfürler duyuyordu. Ferman'la her zaman Türkçe konuşurlardı; kültürel birçok deyişi, şakayı, güncel esprileri de iyi bilirdi. Sosyal medyadan takip ettiği birçok sahte hesapla güncel olan her şeyi takip ederdi ancak; Ferman onun yanındayken neredeyse hiç denecek kadar küfür sarf etmişti ve onlar da hep görüp duyduğu sıradan küfürlerdi.

Şimdi Ulun'un dilinden dökülenler oldukça geniş bir hayal gücüne sahip olduğunu işaret ediyordu. Nedense bu onu hiç rahatsız etmedi, aksine hoşuna gitmiş gibiydi. Belki de bu, Ulun'un onu bir mengene gibi sıkan o kontrollü kalıptan çıkmasına neden olduğu içindi. İnsani duyguları açıkça ortaya dökmesi Zoya'nın içini ferahlatan bir detaydı. Öfkesini ilk kez böylesine alenen sergiliyordu. Belki de bu bir adımdı, bundan sonraki adımlar da diğer duyguların bütünüyle sergilenmesine neden olabilirdi.

"Vay be," derken kendi kendine konuşur gibi mırıldanmıştı. "İlk kez böyle küfürler duyuyorum," dedi hayretle.

Alçak sesle dile getirdiği sözler havada süzülerek soluk almak için susmuş olan Ulun'un kulaklarına çarptı; genç adam o anda ne yaptığını yeni fark etmiş gibi ansızın duraksayarak, dehşete düşmüş halde genç kadının şaşkın yüzüne baktı.

Kötücül bir yanına şahit olduğunu düşündüğü kadına, yaptığı hatayı yeni algılamış gibi donakalmış halde bakıyordu. Bronz ten bir ton daha koyulaşarak kararadı. Yüzüne hücum eden kan öyle sıcaktı ki suratının yandığını hissediyordu.

Ninova

"Ben..." diye başladı tutuk bir edayla fakat gerisini getiremeyerek kalakaldı. Utançla gözlerini kaçırıp başka bir yere bakmaya çalışırken, yerinde huzursuzca kıpırdandı.

"Sen bayağı sıkı küfrediyorsun," dedi Zoya neredeyse aferin der gibi.

"Özür dilerim," diye çabucak mırıldandı. "Senin yanında bunları söylememeliydim."

"İnsani tepkiler verdiğin için mi özür diliyorsun?"

Ağzının içinde mırıldanır gibi utançla karşılık verdi. "Bunları duymamalıydın."

"Duymuş olmam neyi değiştirecek ki?" Zoya merakla pür dikkat ona bakıyordu.

Ulun, genç kadının ne düşündüğünü anlamaya çalışır gibi suçlulukla çabuk bir bakış attı. Geçiştirmek ister gibi "Kontrolümü kaybettim," dedi alçak bir sesle. "Bir daha olmayacak."

Mutfağın içine derin bir sessizlik hakim oldu. Ulun huzursuzca elini saçlarının arasından geçirdi, sessiz bir soluğu içine çekti. Zoya tüm dikkatiyle onu izlemeye devam ederken, kafasının içindeki düşünceler birbirine yetişmekte zorluk çeker gibi büyük bir hızla birbirini takip ediyordu. Kızgınlığı, küskünlüğü buharlaşarak yok olmuştu. Karşısındaki adamın birkaç dakika evvelki halinin hızla yok olduğunu, eski kontrollü ve bir buz tabakasını andıran donuk tavrına bürünmesini an be an izliyordu.

"O yüzden tek başına gittin," dedi kendi kendine konuşur gibi. Gözleri düşünceli bir şekilde kısılmıştı.

Genç adamın bakışları, yayından ansızın fırlamış bir ok gibi hızla dönerek ona saplandı.

"Ne yaptığını görmemi istemedin," dedi Zoya üzerine basarak.

"Beni ilgilendiren bir hesaptı," diye karşılık verdi geçiştirmek ister gibi. Sesi öylesine düşüktü ki zorlukla duyuluyordu.

Zoya sinirli denecek alaycı bir gülüş çıkardı. Başını iki yana salladı. "Bu yalnızca sarıldığın bahanen." Kendinden oldukça emin halde tekrarladı. "Yaptıklarını görmemi istemedin." Aydınlanma yaşamış gibi parlayan gözlerle bakıyordu karşısındakine.

"Bu herkese sergilediğin buz gibi kontrollü, donuk tavrın sahte olduğunu biliyorsun. İçinde ne kadar büyük bir öfke biriktirdi-

Ninova

ğini. o öfkenin etrafını nasıl da yakabileceğini göstermeye korkuyorsun." Kısa bir soluk alıp "Sergilediğin vahşeti, ne kadar kötü olabileceğini bana göstermeye korkuyorsun," dedi vardığı kanıyı dile getirerek. Merakını giderme çabası elzemdi. Diklenen bir edayla "Neden?" diye sordu.

"Alakası yok." Baştan savma bir edayla karşılık vererek ileriye doğru adımladı. Yaptığı işe geri dönmeyi planladığı belliydi.

"Yalancı!" diye mırıldandı Zoya şeytani bir gülümsemeyle. Kışkırtıcı bir tonla "Sen büyük bir yalancısın!" dedi çekinmeden.

Ulun ona uyarıcı, ters bir bakış attı. Dakikalar evvel fırlattığı patatese uzanırken, Zoya kaba bir tavırla omzuna uzanarak itekledi onu. Ulun yarım adım yana savruldu ama çabucak kendisini toparlayarak bedenini ona çevirdi.

"Bana yalan söyleme!" dedi Zoya kızgın bir sesle. "Bana sahtekarlık yapma!"

Genç adam iki ayağının üzerinde sağlamca dururken gözlerini yumarak sakin bir sesle karşılık verdi. "Kes şunu!" Ağzından çıkan iki kelime her anlamıyla uyarı doluydu.

"Gerçek yüzünü görmemden neden çekiniyorsun?" Zoya onu kışkırtmaya devam ederek iki elini göğsüne dayayıp geriye doğru tekrar itti. "Bu donuk, bu duygusuz tavrın sahte değil mi? Öyle kontrollüsün ki kimse o kontrolün yok olabileceğini görmesin istiyorsun. Açık vermekten mi korkuyorsun? Açığını yakalarsam sana karşı kullanırım diye mi korkuyorsun?"

"Öyle olmadığını biliyorsun," dedi dişlerinin arasından. Gergin bir sesle konuşsa da eskisi gibi hayli kontrolüydü.

"Ne o zaman?"

Ulun dimdik ona bakarken yüzü adeta bir heykel kadar donuktu. Konunun kapanmasını ister gibi dik dik bakıyor ancak tek bir ses dahi çıkarmıyordu. Zoya ise onun tam aksine düşünüyordu. Konu bir kez açılmıştı ve sonuna kadar gitmekten çekinmiyordu.

Her şey aylar öncesinde başlamıştı.

Çift kimlikli bir genç kadın, ilk anlarda onun da çift kimlikli olduğunu bilmediği bir genç adamla karşılaşmıştı. Bu karşılaşmada sahnede olan, genç kadının sahte kimliği idi. Yüzlerce kez icra ettiği, ezbere bildiği performansı en ufak bir zorlanma olmadan

Ninova

yine sahneye koymuştu. Fakat ilk kez bu performansı gerçekleştirirken içindeki gerçek kimlikle savaşa tutuşmuştu da.

Onu büyüleyen şey göz kamaştırıcı güzellikte olan bir çift safirdi.

Safir taşı, bazı toplumlarda güzelliği ve dişiliği simgelerken çok daha eski medeniyetlerde gücün sembolüydü; bu nedenle "Güç Taşı" olarak da adlandırılmıştı ve Zoya'nın, o bir çift safirde fark ettiği ilk şey, kudretli bir güçtü. Bu alelade bir kas gücü değildi elbette. Önce güçlü bir his olarak yüreğine yerleşen düşünce, onunla ilk kez beraber olduğunda bedeninde gördüğü izler sonrasında koşulsuz bir kesinlik kazanmıştı. Genç adamın sahip olduğu şey, somut olan gerçeğin ötesinde çok daha gerçek görünen soyut bir güçtü. Hayatta kalmayı başaran, her ne olursa olsun direnen ve boyun eğmeyen bir güçtü bu.

Tıpkı kendisi gibi.

Bu karşılaşmanın kaçınılmaz olduğunu, bir gün önce veya bir gün sonra, bir yıl önce veya bir yıl sonra fark etmeksizin eninde sonunda olacağını, bunun değiştirilemez bir kader olduğunu anlaması aylar sonra gerçekleşmişti. O dakikada aklından geçen düşünce; herkesin olması gerektiği yere bir şekilde sürüklendiğini anlamasıydı.

"Hacı hacıyı Mekke'de derviş dervişi tekkede bulur, diye bir atasözü var, duydun mu hiç?" diye alçak, durgun bir sesle sordu karşısındaki genç adama. "Babam söylemişti."

Duyduğu sözlerle Ulun'un bakışları karıştı; ne demek istediğini anlamadığını belli eden karmaşa içindeki gözlerle baktı genç kadına.

"Herkesin olması gerektiği yere sürüklendiğini, aynı düşüncede ve fikirde olanların bir şekilde yan yana geldiğini ifade ediyor," dedi genç kadın bilge bir edayla. "Biz seninle eninde sonunda karşılaşacaktık." Avucunu kendi kalbinin üzerine bastırarak "Bunu ta buramda, katıksız bir kesinlikle hissediyorum," dedi. "Hiçbir şey bu hissi içimden söküp atamaz."

İleriye doğru bir adım atıp avucunu bu kez genç adamın göğsüne yasladığında, elinin altında atan yürek ansızın yoldan çıkmış bir hızla çarpmaya başladı; gözlerini bir an bile saplanıp kaldığı

Ninova

safirlerden ayırmamıştı. Tekrar konuşmaya başladığında kurduğu her cümlede atışlarını hissettiği yüreğin temposu, adeta işittiklerine tepki verir gibiydi. Bir an duruyor, bir an soluk soluğa koşuyor, bir an acıyla kıvranıyordu.

"Çocukken çok aç kaldım... Çok dayak yedim... Çok korktum... Çok üşüdüm... Çaresiz hissettiğim, sayamayacağım kadar çok gün geçirdim... Her gün bitsin diye dua etsem de bir yanım hep direnmemi, her şeye rağmen hayatta kalmamı söyledi. Çaldım, saklandım, soğuktan titredim ama hep hayatta kaldım. Çocuktum... Zayıftım... Gücümün yeteceği günü bekliyordum."

Kin dolu, garez dolu soğuk bir gülümseme yüzünde belirdiğinde, başını belli belirsiz bir yana yatırarak gözlerini yumdu. "Hayal ettiğim sahneleri bir bilsen tüylerin diken diken olur... Bana yaptıklarını, onları bir kan gölünün içinde boğarak ödetmek istiyordum."

Fısıltı gibi çıkan ses bir an sustu, kapalı gözler usulca geri açıldı. "Bunu benim yerime babam yaptı. Bana hiç söylemedi, hiç anlatmadı... Ama ben öğrendim... Yıllar sonra arşivlerde bulduğum bir gazete haberinden öğrenip yüzleştiğimde, kabul etmek zorunda kaldı... Berlin'de bir evde yapılan katliamdan ve sonrasında çıkan yangından söz ediyordu haber. Failleri bulunamamıştı... Uyuşturucu müptelaları arasında çıkmış olabilecek bir husumetin neden olabileceği yazıyordu... Tıpkı hayalimdeki gibiydi... Babam benim intikamımı almıştı... Gözümde bir kez daha yüceleşmişti... O benim kahramanımdı... Çünkü," dedi üzerine basarak devam etmeden önce. "Çocuklara zarar veren herkes kendi kanında boğulmak zorunda. Çocuklara el uzatan herkes elinden olmak zorunda. Çocuklara zarar vermeyi düşünen her baş, omzunun üzerinden kopmak zorunda."

Soluk almak ister gibi birkaç saniye sustu, yeniden söze başladığında berrak, duru kehribarlar donup kalmış gibi ona bakan safirlere anlayışla baktı.

"Ben seni yargılamam... Çünkü ben de tıpkı senin gibiyim... Ben hayatta kalanım."

Parmaklarının ucunda hafifçe yükselerek şefkatli bir edayla, dudaklarını Ulun'un çenesine dokundurdu.

Ninova

"Sen hayatta kalansın," diye fısıldadı adeta gurur duyar bir ifa-
deyle. "Her ne olursa olsun... Sana yapılan her şeyin bedelini öde-
tirsin... Onları kendi kanlarında boğar, ellerini bileklerinden ke-
ser, omuzlarının üstündeki başı koparırsın... Ölümü hak ediyor-
larsa gereğini yaparsın... Çünkü sen Azrail'sin..."

Ninova

"Ağır bir zorlanma yaşamakta olan insan, başlıca iki sorunla karşılaşır: Yeni duruma uyum sağlamak için gerekli çabayı göstermek ve psikolojik dağılmaya karşı kendini korumak"

Psikodinamik Psikiyatri ve Normaldışı Davranışlar,
Engin Geçtan

YILMAZ HALEFOĞLU

Yılmaz'ı uyandıran şey, başucundaki komodinin üzerindeki telefondan çıkan sesti. Israrla çalan telefona uzanırken gözlerini açmadan homurdandı. Elini yoklarcasına komodinin üzerinde gezdirdi. Cihaza nihayet ulaşan parmakları onu kavrayarak yüzüne yaklaştırırken, gözlerini de homurdanarak aralamaya çalıştı. Ekranda gördüğü isimle kaşlarını hafifçe çattı. Odanın içini kaplayan karanlık nedeniyle havanın henüz aydınlanmadığını ve saatin oldukça erken olduğunu düşündü. Yattığı saati hızla zihninden geçirince bu tanımlamanın aslında sabahın erken bir vakti olduğunu da söyleyebilirdi.

Güvenlik sorumlusunun bu saatte araması için hayli geçerli bir nedeni olmasını umdu, aksi takdirde sıkı bir azar işitecekti. Ekranı açarak cihazı kulağına dayadı. Uykulu, boğuk bir sesle "Ne var?" dedi sert bir tonla.

"İyisiniz, değil mi efendim?" diye soran telaşlı sese terslenerek karşılık verdi. "Bunu sormak için mi uyandırıyorsun beni?"

Ninova

Karşı taraftaki sesin rahatlamış gibi derin bir soluk aldığını duydu. "Birileri içeri girmeye kalkışmış efendim. İyi olduğunuzdan emin olmak istedim."

Mahremiyetin olduğu yatak odasına girmeye cesaret edemeyen güvenlik sorumlusunun, öncesinde kontrol amaçlı aradığını anladığında yerinde dikildi.

"Ne demek biri içeri girmeye kalkışmış?"

Telefondaki ses tedirgin olduğu kadar korkulu da çıkıyordu. Yılmaz kuşkuyla kaşlarını çattı. Aynı esnada yanındaki beden ondan yana huzursuzca dönerek uykulu bir sesle "Her şey yolunda mı hayatım?" diye sordu. Kadın gözlerini açmamıştı fakat elini göğsüne doğru uzatmıştı.

Yılmaz, sesinin hattın öte yanından duyulmasına engel olmak ister gibi kulağındaki cihazı omzuna bastırarak, geçiştirmek istercesine kadının elini tutup hafifçe bedeninden uzaklaştırdı ve düz bir sesle "Yolunda canım, sen uyumana devam et," dedi.

Yerinde doğrulurken cihazı yeniden kulağına dayadı. "Çalışma odasına geç, geliyorum."

Telefonu elinden bırakmadan yataktan çıktı. O esnada yere düşen bir şeyin sesini duydu ve başı otomatik bir refleksle aşağı eğildi. Odanın içi karanlık olduğundan yere düşeni görmek için önce komodinin üzerinde bulunan abajurun düğmesine bastı. İçeriyi solgun bir ışık aydınlattığında bakışları yeniden aşağı, yere çevrildi. Yerde, kalın tüylü halının üzerinde, gümüş renkli parlayan şeyin ne olduğunu anlamak ister gibi yavaşça eğilerek boştaki elini parlayan küçük metale uzattı.

Avucunda tuttuğu şeyin ne olduğunu idrak ettiğinde bedeni felç geçirmiş gibi donakalmıştı. Birkaç saniye boyunca hiçbir uzvunu kımıldatamadı. Adeta tüm bedeni beyninden giden sinyalleri bloke etmiş verilen her emri umursamazca geri tepmişti.

Minik, çelik bir levhanın üzerinde yazan isme gözlerine inanamıyormuş gibi bakıyordu. Avucunda tuttuğu şey bir asker künyesi idi.

Ferman Akınalp'ın asker künyesi.

Buraya nasıl gelmişti? Ta başucuna kadar gelip bunu kim buraya bırakmıştı? Saniyeler birbirini kovalarken, ilk şoku zorlukla atlatarak kilitlenen bedenini yavaş yavaş çözmeye çalıştı. Tuttuğu

Ninova

soluğu can havliyle dudaklarının arasından tıslar gibi dışarı boşaldı.

Gözüne bir başka şey çarptığında, bakışları tıpkı amansız bir balıkçının oltasının ucundaki iğneye saplı kalmış gibi çekilerek o tarafa doğru döndü. Yastığının hemen yanında, orada görmeye alışık olmadığı bir renk yumağı duruyordu. Eli otomatik olarak, sanki ne yaptığının farkında değilmiş gibi yumağa doğru uzandı. Parmaklarının ucunda hissettiği ipek adeta elektrik akımına uğramış gibi tüm bedenini titretti. Çarpılmış gibi titrese de parmaklarının kavradığı kumaş parçasını bırakmamıştı. Uzun, ipek fulların ucu özgürlüğe kavuşmuş bir mavi kuş gibi kanat çırparcasına uçuşarak boşlukta salındı.

Yılmaz sıkı sıkıya tuttuğu fularla birlikte kapalı avucunu hafifçe yukarı kaldırıp salınan kumaş parçasına yarı korku yarı şaşkınlıkla bakıyordu. Bunun ne olduğunu çok iyi biliyordu. Avucunda pimi çekilmiş iki tane bomba vardı şu anda. İkisinin de ne anlam ifade ettiğini bilen dünyadaki iki kişiden biriydi. Diğeri ona bildiklerini hatırlatmak için bunları başucuna koymuştu. Tıpkı vazgeçilmez bir intikam yemini ettiğini ona hatırlatırcasına. Tıpkı dibine kadar sokulup, istediği zaman onu öldürebileceğini ispatlamak istercesine. Hatta onu bilhassa öldürmeyerek, ölümden de beter bir geleceğin onu beklediğini işaret edercesine.

Hayalet her şeyi bildiğini söylerken blöf yapmamıştı. Yalnızca Ferman'ın bileceği şeylerdi bunlar. Biri onun asker künyesi diğeri son kez çıktığı, ihanete uğradığı görev öncesi Ada'nın ona verdiği mavi ipek fulardı. Fulların aslı değildi elbette ama minicik bir ton farkıyla neredeyse aynısı olduğuna yemin edebilirdi Yılmaz. Hades'i öldürtmüş olması hiçbir şeyi sonlandırmamıştı. Hades'in halefi, intikamını almak üzere yemin etmişti ve görünen o ki bu konuda son derecede ciddiydi.

Onu titreten düşünceler içinde donakalmış halde öylece elindekilere bakıp dikilmeye devam ederken, yataktaki bedenden çıkan ses telaşla elini indirip arkasına saklamasına yol açtı. Karısı gözlerini hafifçe aralamış, ışık nedeniyle rahatsız olduğu belli hoşnutsuz denecek bir tonla konuşmuştu.

"Çıkarken ışığı kapatır mısın, hayatım?"

Ninova

"Tabii, elbette," dedi telaşla. "Kusura bakma canım, hemen kapatıyorum."

Aceleci adımlarla yatağın ayakucundaki kanepeden koyu renkli sabahlığını alarak, elindekileri tıkıştırır gibi sabahlığın cebine soktu ve açtığı abajura yaklaşarak ışığı yok etti. Ezbere bildiği odanın içinde kapıya doğru hızlıca adımladı ve kendisini odadan dışarı attı.

Çenesi sinirle gerilerek kasılmıştı. Kaşları öfkeli bir tavırla çatılı halde, adeta fosurdayarak çalışma odasına doğru sert adımlarla ilerledi. Alt kata indiğinde evin içinde sessiz olmaya çalışılan bir hareketlilik vardı. Öfke damarlarında fokurdayarak dolaşıyordu. Bu nasıl bir güvenlik zafiyeti idi ki birileri eve, hatta burnunun dibine kadar girebilmişti ve kimse farkına varmamıştı. Bunun hesabını ödeyecek birileri olacaktı muhakkak. Yılmaz, avucundakiler eline yapışmış ve onlardan kurtulamıyormuş gibi bir eli sabahlığın cebinde hışımla çalışma odasına girdi. Avucunda iki tane bomba tutuyordu. Pimleri çekilmişti ve patlamamaları için onları asla bırakmamalıymış gibi hissediyordu. Ayaklarının çıplak olduğunu bile henüz fark etmemişti. Aynı anda öfkeyle birlikte korku da damarlarında dolaşıyordu. Hayalet burnunun dibine kadar sokulmuştu.

Sonraki yirmi dakika Yılmaz'ın öfkeden kükrediği, güvenlik şefinin de ezilip büzüldüğü bir zaman dilimiydi. Adam çekine çekine olanı aktarmıştı. Birilerinin yalının deniz tarafından giriş yapmaya çalıştığını düşünüyordu. İki koruma da ortada yoktu. Ancak terasta yerde bulunan kan bir boğuşma olduğunu gösteriyordu. Muhtemelen korumalar görevlerini yerine getirirken başlarına henüz ne olduğunu çözemedikleri bir şey gelmişti; içeri girmeye meyleden kişi de daha fazla riski göze alamayarak ileri gidememişti. Eve birilerinin sızmaya çalıştığını korumalarla irtibat kuramadıklarında fark etmişlerdi. Evi baştan aşağı kontrol etmişlerdi ve içeride her şey yolunda görünüyordu. Güvenlik şefi kaybolan korumalara ulaşmak için çalıştıklarını ve tam olarak ne olup bittiğini, onlarla irtibata geçtiklerinde öğreneceklerini aktarmıştı.

Ninova

Durum bilgisi veren güvenlik şefi de Yılmaz da o iki korumanın cansız bedenlerinin birkaç gün sonra Boğaz'da bir yerlerde kıyıya vuracağından henüz habersizdi.

Sözleri biten adam, Yılmaz'ın hiddeti karşısında neredeyse ufacık kalmıştı. Elleri önünde bağlı, gözleri aşağı eğik, sanki yok olmak ister gibi kafası omuzlarının içine çekili halde rapor vermiş evin güvenliğinin tamamen onların kontrolünde olduğunu mırıldanabilmişti.

Yılmaz ağzına geleni adama saydırıp haykırsa da dibine kadar girildiğini söylemekten imtina etti. Bunu nasıl anladığını, bırakılanların da ne anlama geldiğini açıklamaya hiç niyeti yoktu. Daha önce güvenlik şefinin birkaç kez dile getirerek yaptığı tüm ısrara rağmen karısı kameralarla izlenmek istemediğini söyleyerek bunu reddetmişti. Evin yalnızca ön tarafındaki ana girişte kameralar bulunuyordu; güzel havalarda deniz tarafındaki arka kısımda karısı şezlongda güneşlenirken onu kaydeden kameralardan rahatsızlık duyduğunu belirterek şiddetle bu fikre karşı koymuştu ve Yılmaz şimdi buna memnun olmalı mı olmamalı mı karar veremiyordu.

Karısı mahremiyetinin bozulmasına izin vermeyeceğini, etraftaki korumaların varlığının yeterli olduğunda ısrar etmişti. Deniz tarafında da kameralar olsaydı, içeri girmeye kalkan kişi ve şimdi ortada olmayan korumaların akıbeti konusunda bir fikirleri olurdu belki. Fakat bu durumda odasına kadar girmiş olan ve onu öldürmeden geri çıkmış olan kişinin kim olabileceği, ne istediği konusunda bir fikri olup olmadığı gibi sorularla karşılaşmış olacaktı. Bunlar da cevap vermeyi reddettiği sorulardı.

Karısının olanlardan haberinin olmayacağının üzerine basarak tüm korumaların kovulmasını, yerlerine çok daha ehil kişilerin getirilmelerini bağırarak emretti.

Hayalet, belli ki onun hakkında her şeyi biliyordu ve elbette öğrendiği her şey Hades tarafından ona aktarılmıştı. Güvenlik sorumlusunu odadan kovduktan sonra aceleyle Haldun'u aradı. Bir süredir onunla görüşmemişti, görüşme gereği duymamıştı. Bir gün evvel Azrail kendisine ulaştığında, Haldun'u arama zahmetine girmeden jokerini devreye sokmuştu. Nedensizce Azrail'in

Ninova

önce Haldun'a gideceğinden emindi ve Yılmaz her şekilde kendi. sini sağlama aldığını düşünmüştü. Fakat şimdi Haldun'la konuş. mak, Azrail'le ne olursa olsun anlaşma yapmasını söylemek zo. rundaydı. Hayalet dibine kadar girebildiğine göre ivedi bir şekilde önce onun ortadan kaldırılması gerekiyordu ve bunu yapabilecek tek kişi de Azrail'di.

Yılmaz, Hayalet belasından kurtulmak için gerekirse Azrail'e çok istediği özgürlüğünü de verebileceğini isteksizce kabullendi. Kulağına dayadığı telefondan, aradığı hattın kapalı olduğunu söy. leyen mekanik sesi duyduğunda küfrederek cihazı sinirle masaya attı. Geri zekalı Haldun, her şeyi eline yüzüne bulaştırdığı yetmi. yormuş gibi bir de telefonunu açma zahmetine de girmiyordu. Evine girilmesinin kabahatlisi o olmasa da böyle düşünmek iyi hissettiriyordu. Ona bir günah keçisi lazımdı ve o an en uygun namzet Haldun görünüyordu.

Birkaç dakika gerginlik içinde düşüncelerini sıraya koymaya çalıştı ancak zirveye tırmanan telaşı yok edemiyordu. O anki hisset. tiklerinden nefret etti. Öylesine uzun zamandır telaş ya da korku hissetmemişti ki bu duyguların nasıl olduğunu bile tamamen unutmuştu. Hissetmeyi asla kabul etmediği, bilakis oldukça nef. ret ettiği iki duyguydu bu.

Cihaza yeniden uzanarak bu kez Aziz'i, Haldun'un yerine getir. meyi planladığı jokerini aradı. Tıpkı tahmin ettiği gibi telefon ikinci çalışta açıldı.

"Aziz?"

"Buyurun Yılmaz Bey?"

"Haldun'a ulaşamıyorum."

"Geç vakit çiftlikten çıkıp evine gitti efendim." Adamın sesi tereddütlü bir şaşkınlık barındırıyordu.

"Telefonu kapalı. Sen evindeki korumalardan birine ulaş, Haldun'la konuş ve acilen beni aramasını söyle."

"Hemen efendim."

Aradan geçen on dakika Yılmaz'a bir ömür gibi geldi. Odanın içinde turladı, birkaç kez koltuğuna oturup yerinde duramıyormuş gibi yeniden ayağa fırladı. Gerginliğinden tiksinip sakinleşmek istercesine kendisine yarım kadeh viski koyup tek yudumda bitirdi. Dakikalar geçmek bilmiyordu. Gözleri sürekli masanın

Ninova

üzerindeki cihaza çevriliyor çalmasını sabırsızlıkla bekliyordu. Nihayet odanın içinde mekanik ses yankılandığında, can havliyle masaya doğru atılarak cihazı kulağına dayadı. Fakat kulağını dolduran ses beklediği ses değildi. Yine Aziz'di hattaki.

"Efendim," dedi adam gergin bir tonla. "Evdekilere ulaşamıyoruz. İki kişiyi Haldun'un evine gönderdim. Bilgi alır almaz size döneceğim."

Yılmaz yıkılmış halde koltuğa çöktü. Hem Haldun'la hem de evdeki korumaların herhangi biriyle irtibata geçememenin tek bir anlamı vardı. Yine de emin olmak ister gibi, esasen bir umutla sormadan edemedi.

"Olağan bir durum mu bu?"

"Hayır, efendim," dedi Aziz duraksamadan. "Mümkün değil. Giden ekipten yine de rapor bekliyorum ancak olumlu bir dönüş olacağını sanmıyorum. Kuvvetle muhtemel hepsi öldürülmüştür."

Yılmaz'ın dudaklarının arasından tıslarcasına sesli bir soluk çıktı. Azrail'in bu kadar çabuk hareket edeceğini düşünememekle aptallık etmişti. Şimdi o da adım adım kendisine yaklaşıyordu. Etrafı tamamen kuşatılmıştı.

Yine bir ümit başka bir alternatif olabileceği düşüncesiyle "Senin bir tahminin var mı Aziz? Sence kim olabilir?" diye sordu.

"Haldun çiftlikten çıkmadan hemen evvel öğrendiğim için geç vakit sizi arayıp rahatsız etmek istemedim, bu sabah bilgi geçmeyi düşünmüştüm size. Fakat öğrendiğim kadarıyla Haldun evvelsi gün Azrail'e geri dönmesi için kırk sekiz saat süre vermiş. Dönmek istemediğini biliyorduk, kaldı ki hiçbir işini yarım bırakmadı da. Hayalet'i yok ettikten sonra döneceğini söylemişti. Haldun onu izleyemediği için gergindi, üzerindeki kontrolü kaybedeceğinden korktuğu için geri çağırdığını düşünüyorum. Epeyce baskı yaptığı belli ki Azrail ipleri kopardı sonunda. Çiftlikteki en başı dik olan o. Gözünü iyice kararttıysa şu an Azrail'den başka ihtimal düşünemiyorum efendim."

"Geri zekalı Haldun!" diye haykırdı Yılmaz. "Bana sormadan nasıl yapar bunu Hayalet'i yok edene kadar rahatça hareket edeceği alan bırakmasını söylemiştim ona!" Ansızın Azrail'in onu neden aradığını da anladı. "*Haldun'u peşimden çek*," derken bunu

Ninova

kastetmişti. Azrail'in ona ulaşması öylesine şaşırtmıştı ki onu kaygısı aklını karmakarışık etmiş bunun gerçek anlamını düşünmemişti bile. Tek derdinin Hayalet'i de ortadan kaldırdıktan sonra özgürlüğüne kavuşmak olduğunu, Haldun'u ekarte ederek pazarlığı en baştakiyle yapmaya, adım adım sona yaklaşırken kendisini de garantiye almaya çalıştığını düşünmüştü.

Demek ki Haldun'un onu geri çağırması bardağı taşıran son damla olmuştu onun için. Aptal, piç kurusu diye geçirdi aklından. Haldun tam bir aptaldı. Azrail üzerinde bu kadar baskı kurmasa, bir süre özgürce hareket ederek dolaşsa da Hayalet'ten kurtulmalarını sağlayacaktı. Şimdiyse her şey arapsaçına dönmüştü.

Haldun'un kimliğinin açığa çıkarak dosyaların çalınması, bu gece evine girilmesi, Haldun aptalının nasıl olduğu belirsiz verdiği açıkla Azrail'in kendisine ulaşabilmiş olmasını bir araya getirdiğinde Haldun'u ortadan kaldıranın Azrail olabileceği konusunda emin olamıyordu. Azrail doğrudan kendisiyle pazarlık edebilecek durumdayken neden Haldun'la zaman kaybetsin ki? Onun tüm derdi özgür kalabilmekti. Oysa gerçekleşenler, üzerinde epeyce çalışılmış bir planın hamleleri gibi görünüyordu. Belli ki bir süredir Hades'in kadrajmdaydı ve onu etkisiz kılabilmek için önce Haldun'u devreden çıkarmayı planlamıştı.

Yılmaz'm Azaril'i bir şekilde sakinleştirmesi, yeniden anlaşmaya varması ve ikna etmesi gerekecekti. Ama nasıl?

"Acil bir durum var, Aziz," dedi gergin bir tonla.

"Benim yapabileceğim bir şey var mı efendim?"

"Var! Haldun'un ortadan kaldırıldığı belli. Ben Azrail'in yaptığı konusunda senin kadar emin değilim. Bu gece evime girildi."

"Nasıl?" diyen Aziz'in sesi şaşkındı. "Ama bu nasıl olur?"

"Oldu!" dedi Yılmaz hırlar gibi. "Onca koruma atlatılmış. Bunu yapan Hayalet'ti."

"Emin misiniz Yılmaz Bey."

"Evet, eminim! Bana not bırakmış. Ondan başkası olamaz. Sırf beni sıkıştırmak için Haldun'u da o aldırtmış olabilir. Hades'i öldürtmek onu öfkelendirdi. Gözünü kararttığı belli. Arkasında nasıl bir güç var, bilmiyoruz. Hades'in yıllardır kurduğu bağlantılar olduğu muhakkak, belli ki Hayalet onlardan yardım alıyor. Senin

Ninova

ne yapıp edip Azrail'e ulaşman ve neye mal olursa olsun onunla anlaşman gerek."

"Sisteme mesaj bırakacağım. Eğer Haldun'u o ortadan kaldırmadıysa rutin iletişime devam edecektir. Ulaşamadığında da mutlaka sistemi kontrol eder."

"Sisteme ne zaman bakacağını bekleyemeyiz! Telefonundan ara!"

"Belirlenmiş protokolü takip etmem gerekiyor efendim. Denetçisi Haldun'du. Haldun dışında kimsenin telefonuna cevap vermez. Haldun'un telefonundan onu aradığımda farklı bir ses duyarsa hemen iletişimi kesip, hattı yok edecektir ve o zaman bağlantımız tamamen kopar."

"Mesaj at o zaman!"

"Haldun'un telefonundan onun ortadan kaldırıldığını söyleyen mesaj gönderemeyiz efendim, bunu şüpheli bulur. Cihazın bir başkasının eline geçtiğini düşünür. Protokolü izleyecektir. Haldun'a ulaşamadığında güvenli bağlantıyı kullanacak, yalnızca sistem üzerinden mesaj aldığında iletişime devam eder."

Yılmaz sinirle sabırsız bir soluk çekti ve sert sesle ültimatom verir gibi konuştu.

"Çiftliğin kontrolü sende artık. Her şey eskisi gibi sorunsuz devam edecek. Azrail'e, Hayalet'i ortadan kaldırdığı vakit istediği her şeyin verileceğini söyle. Yanına çekmen için onu rahatlatacak ne vermen gerekiyorsa ver."

"Doğru mu bu efendim?"

"Elbette değil!" diye kükredi Yılmaz. "Şu an onu kullanmamız gerekiyor. Hades'i ortadan kaldırdı. Hayalet'i de kaldıracak. Onu ikna etmek için ne gerekiyorsa yap. Haldun'un yediği haltları bilmediğini, onu desteklediğini söyle. Haldun'un onu geri çağırdığını da kimsenin bilmediğini, bunun kabahatinin tamamen Haldun'da olduğunu söyle. Hiçbir zaman yarım iş yapılmadığını, ona hak verdiğini söyle! Her şeyi Haldun'a yık! Rahat hissetsin kendisini. Üzerinde baskı oluşturma. Tek istediğinin Hayalet olduğunu söyle."

Ninova

"O çocuk aptal değil. Eğer bunu yapan o ise; Haldun'u ortadan kaldırmak için döndüyse bizim düşündüğümüzden çok daha yetkin. Buraya giriş yaptığını bile öğrenemedik demektir. Onu kandırmak zor olacak."

Yılmaz'ın söylediklerine rağmen Aziz'in hâlâ Azrail'i bir alternatif olarak düşündüğü belliydi.

"O olduğundan emin değiliz henüz! İkna et Aziz!"

"Elimden geleni yapacağım, Yılmaz Bey." Bir an duraksayarak, onay almak ister gibi sorarcasına devam etti. "Alternatif planı da devreye sokmam lazım. Diğerlerini peşine takmam gerekiyor. Risk alamayız. Çiftlik hakkında her şeyi biliyor."

"Bunu elbette yapacaksın! Ama bunu ona hissettirme. Peşine göndereceklerine çok dikkatli olmalarını söyle. Azrail'in peşinde olacaklarını bilsinler! Bunu asla anlamamalı. O piç kurusu benim hakkımda da her şeyi biliyor! Geri zekalı Haldun, nerede açık verdi bilmiyoruz ama seni iki gün evvel aramamım nedenini biliyorsun. Haldun'un her an resimden çıkabileceğini sana söylemiştim. Bu kadar çabuk olabileceğini düşünemedim yalnızca."

"Hazırlıklara başlıyorum o halde. Bir taraftan Azrail'e ulaşıp ikna etmeye çalışacağım. Hayalet'i ortadan kaldırana kadar onu oyalayabilirim sanırım. O esnada ekipleri de peşine düşmeleri için bilgilendireceğim."

"Yap! Mümkünse Azrail'i de Hayalet'i de bir an evvel ortadan kaldırın!"

"Emrederseniz, efendim."

Yılmaz söylenmesi gereken her şeyin konuşulduğuna kanaat getirerek, çat diye telefonu Aziz'in yüzüne kapadı ve cihazı sinirle masanın üzerine attı.

Geniş koltukta geriye yaslandığında deri koltuk arkaya doğru birkaç kez esnedi. Ayakları buz tutmuştu. Hâlâ çıplak ayaklı olduğunu buz tutan parmakları hatırlattı. Ayak parmaklarını bükerek kalın halıya sürttü.

"Senden nefret ediyorum Ferman!" diye tiksintiyle söylendi. "Kurtulamadım senden bir türlü! Nefret ediyorum senden! Geberip gittin ama belan hâlâ yakamı bırakmıyor. Senden tamamen kurtulacağım! Çok yakında! Göreceksin, çok yakında yetiştirdi-

Ninova

gin o pislikten de piçinden de kurtulacağım. Tarih olacaksınız hepiniz. Hiçbiriniz beni yenemezsiniz. Önüme taş koyamazsınız! Seni geberttiğim gibi onları da geberteceğim."

Eli usulca sabahlığının cebine kaydı ve tortop ettiği kumaş parçasını dışarı çıkardı. Öne doğru esneyerek mavi, ipek fuları masanın üzerinde kaldırdı; kumaşın kıvrımları arasında kalan küçük, gümüş renkli metal levha, ceviz ahşabın üzerine cılız bir ses çıkararak düştü. Üzerindeki isim adeta başkaldırır gibi ona bakıyordu.

Yılmaz bunun bir lanet olduğunu düşünerek bir an ürperdi ancak bu düşünceden çabucak sıyrılarak, öfkeyle parmaklarının ucuna aldığı levhayı ezmek istercesine eğmeye çalıştı. Çelik levha onunla alay eder gibiydi. En ufak bir eğim göstermedi. Her zamanki dik başlı, boyun eğmez Ferman diye düşünse de bunu da çabucak zihninden uzaklaştırdı. Piçi de ona benzemişti. Ona da boyun eğdirememişlerdi ve şimdi başlarının üzerinde Demokles'in Kılıcı'nı sallıyordu.

"Piçinin de kafasını koparacağım," diye mırıldandı öfkeyle.

Parmaklarının arasındaki küçük levhayı öylesine bir kuvvetle sıkıyordu ki başparmağından bir damla kan akmıştı. Akıttığı kana rağmen levha azıcık bile bir kıvrılma göstermedi. Sinirle hem levhayı hem de mavi fuları bir anda avuçlayarak kavradı ve masanın en üst çekmecesini açıp öfkeyle içine attı. Parmağından akan bir damla kan, mavi ipek fuların üzerine bulaşarak koyu bir leke bıraktı.

Zihninde yalnızca iki saniye süren bir resim gözlerinin önüne geldi. Yerde kanlar içinde cansız halde yatan gencecik bir beden, soğuk kollarının arasında sessiz bir bebeği sarmalamıştı. Açık kalmış mavi gözler cansızdı fakat o ölü bakışta hapsolup kalmış tüm duygular, kıyamete kadar o günkü canlılığını korumaya devam edeceklerdi. Edilen ah hiçbir zaman yakasını bırakmayacaktı.

Bu görüntüyü zihninden silmek istercesine sertçe kapadığı çekmece, odanın içinde tok bir ses çıkardı. Mavi, ipek fular tıpkı bir zamanlar ona sahip olan genç kadın gibi tabutuna konmuştu.

Avuçlarını masaya dayayarak ayağa kalktı. Masanın üzerindeki açık lambaderi kapattı, pencereden odanın içine dolan ışık artık ona ihtiyaç duyulmayacak bir aydınlık ortaya çıkarıyordu. Gün

Ninova

doğmak üzereydi. Bir an evvel hazırlanıp yola koyulması gereki. yordu. Ankara'da katılması gereken sayısız toplantı vardı. Dürüst, namuslu ve çalışkan bir İç İşleri Bakanı olarak görünmesi gereken yerler onu bekliyordu. Bunların dışında yapması gereken epeyce ikili görüşme de bulunuyordu. İki yıl sonra yapılacak olan yeni seçimlerde oynayacağı rol çok daha büyük olacaktı. Bugüne kadar yaptığı tüm kulisler ondan yanaydı. Çok daha güçlü olacak, iki yıl sonra artık herkesi yalnızca o yönetecekti.

Buna engel olmaya kalkışacak herkes tek tek yok olacaktı. Neye mal olursa olsun.

"Ama artık biliyorum ki; gerçek aşkın söz konusu olduğu durumlarda iki insanın kaderinde birlikte olmak varsa onları hiçbir şey ayıramaz."

The Crow

ULUN & ZOYA

Mutfağın ortasında iki beden karşılıklı dikiliyordu. Aralarında yalnızca birkaç santimlik bir mesafe vardı. Yarım adımdan daha küçük bir hareket iki bedeni de birbirine birleştirebilir, bir bütün haline getirebilirdi.

Zoya'nın başı hafifçe yukarı kalkmış kehribar gözleri, başı hafifçe aşağı eğik olan Ulun'un safirlerine kilitlenmişti. Genç kadının gözlerinin içinde koşulsuz bir güven ve kayıtsız şartsız bir destek açıkça okunuyordu. Tıpkı ona inanmak ister gibi bakan safirlerin gerisinde açıkça okunan tereddüt gibi.

Ona senelerce değersiz bir varlık olduğu söylenmişti. Bir toz tanesinin bile ondan çok daha değerli olduğuna inandığı bolca zaman geçirmişti. İçine hapsettiği öfke ve isyan, ona gösterilen vahşet ve zalimliğe karşı geliştirdiği bir direnişti. Öfkeyi de isyanı da hep içinde yaşamış ama dışarıya karşı hiçbir zaman en ufak bir açık vermemişti. Şimdi tüm vahşet ve zulmü yansıtan kendisiydi. Artık değersizliğinin yanına iblisliği de eklenmişti. Kim, hangi insan evladı böylesi bir varlığı sevebilir, ona güven duyabilirdi ki? Belki de bir iblis olacağı en başta belliydi ki onun dünyaya gelmesine neden olanlar bile en başta ondan kurtulmuşlardı. Habis bir tohum olduğu belki de en başta anlaşılmıştı.

Tıpkı senelerce Haldun'a gösterdiği tepkisizlikle gerçek duygularını derinlere saklayarak kendisini nasıl gizlemişse, Zoya ile tanıştığından beri de varlığının en kötü yanlarını ondan gizlemişti ve bir nevi genç kadını hep kandırmıştı.

Şimdi safi gerçeği tam olarak ona gösterdiğinde hâlâ yanında durur muydu ki? Zihninin içinde bir baş hızla iki yana sallandı. Ufacık bile şans vermiyordu bu düşünceye.

Ona dikili gözlerdeki anlayış, hoşgörü ve destek, esasen tam olarak tanımadığı bir adama sunulan bir lütuftu. Şahit olacağı katıksız gerçek, sarıldığı bahaneleri un ufak etmeye yeterdi.

Az evvel Zoya'nın kendisinden oldukça emin olduğu bir tonla yaptığı kısa konuşma sonrası mutfağın içinde derin bir sessizlik hüküm sürüyordu. Ulun, ona anlayışlı bir güvenle bakan gözlere ifadesizce baktı ve nihayet dudaklarını usulca araladı. Tüm iblisliğine rağmen ona yalan söylemek yaptığı ya da yapacağı en büyük kötülüklerden, bundan sonrasında icra edeceği zalimlikten çok daha fenaydı.

Başını ağır ağır iki yana sallarken uyarır gibi "Benim ne büyük kötülüklere muktedir olabileceğimi bilmiyorsun," dedi donuk bir tonla. "Bilebilsen, görebilsen, benden kilometrelerce uzağa kaçardın."

Uyarı dolu bu kelimeler Zoya'ya geri adım attırmak bir yana dursun konuşurken gösterdiği ve bakışlarıyla halen göstermeye devam ettiği güvende, bir nebze dahi azalma hissettirmedi. Dudağının bir kenarı manidar bir ifadeyle hafifçe kıvrıldı.

Ninova

"Bu sözler beni korkutamaz. Bazı konularda sabit fikirli olduğumu anlamış olmalısın," der demez, aniden konuyu değiştirerek alayla devam etti. "Yemek diyordun? Yapmaya devam edecek misin?" Tek kaşını kaldırarak gözleriyle tezgahın üzerindeki yarım kalan hazırlığı işaret etmişti. Aynı zamanda yemek yapmamak konusundaki sabit fikirli tavrını da hatırlatır gibiydi.

Yana doğru bir adım attığında, adeta sıradan bir şeyden söz eder gibi durgun bir tonla "Ne yaparsan yap senden vazgeçmeyeceğim," dedi. Tabakların bulunduğu dolaba doğru ilerledi. "Sofrayı hazırlamaya başlıyorum. Geri kalanı bir an evvel bitirsen iyi olacak. Çok acıktım."

Tam yarım saat sonra küçük kare masada karşılıklı oturuyorlardı. Geçen süre içinde ikisi de sessizliklerini korumuş yalnızca yaptıkları işle ilgilenmişlerdi. İkisi de kendi içlerinde sürdürdükleri hesaplaşmayı birbirine belli etmekten kaçınıyordu.

Sessizlik içinde tabaklarını yarıladıkları esnada Zoya önündeki kadehe uzanarak yavaşça bir yudum aldı. Kadehi masaya bıraktığı anda dudaklarından çıkan kelimeler, bir başlangıç yaptığını belirten konuşma tarzı, gecenin ilerleyen saatlerinde uzun uzun sohbet edeceklerini işaret ediyordu.

"Herkesin bir hikayesi var, değil mi?" diye sorarak kurduğu cümleye bir cevap beklemediği belliydi ki kısa bir duraksamanın ardından devam etti konuşmaya. "Çoğu insanın sıradan bir hikayesi var. İmrenmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Sıradan bir hikayeye sahip olmak isterdim... Ama değilim..." Bir an yine duraksadı ve gözlerini dikkatle kendisine bakan safir gözlere kaldırdı. "Sen de değilsin," dedi alçak bir sesle. "Bencillik yaptığımı düşünebilirsin belki... Ama iyi ki değilsin... Aksi halde beni anlaman mümkün olmazdı... Oysa benim seni anladığım gibi şimdi sen de beni anlayabilirsin."

Ulun bu sözlere hiçbir karşılık vermeden sessizlik içinde onu dinliyordu. Bu konuşmanın gidişatının aklındaki birçok soruya cevap olacağını hissediyor, oldukça hassas olan bu anı bozmak istemiyordu. Zoya'nın anlatmak üzere olduklarına bir bedel biçeceğinden de emindi. Kendi hikayesine karşılık Ulun'unkini dinlemek isteyecekti, bunu genç kadının gözlerindeki talepkar bakıştan anlayabiliyordu.

Ninova

Bu an her ikisi için de bir çeşit milattı. Tüm kartlar açıkça masaya serilecekti.

Bu konuşmayı adeta sıradan bir sohbeti sürdürüyormuş gibi yemek masasında yapıyor oluşları garip olsa da Ulun bir başka şeyi daha idrak etmişti. Zoya öylesine güçlü bir kadındı ki zayıflıklarını ortaya dökerken bunu gözünde büyütmüyor, buna rağmen kontrolün tamamen kendisinde olduğunu göstermeye çalışıyordu. Gerçekleri var oldukları şekliyle kabullenmiş ve sindirmişti. Bunu doğal bir tavırla sergileyişi Ulun'a da cesaret veriyordu.

"Sana kendi hikayemi anlatmak istiyorum," dedi Zoya durgun bir sesle. "Sonra sen bana kendi hikayeni anlatacaksın. Ardından bu masadan seninle barış içinde kalkacağız ve her şeyi bu masada bırakıp, önümüze bakacağız."

Ulun'un tereddüt içinde olduğunu hemen fark etmiş gibi sıcak bir tebessüm eşliğinde kabullenmesini ister gibi usulca başını yukarı aşağı salladı.

"Yapacaksın Ulun," dedi yumuşacık bir tonla. "Ben senin ardından her yere gitmeyi nasıl göze alıyorsam sen de benim ardımdan geleceksin."

"Ben hep senin ardından geldim zaten." Ulun öyle alçak bir sesle bu kelimeleri dudaklarından çıkardı ki, adeta çaresizliğini dile getirmiş bir itiraftı bu. "Benim yüzümden ölümle burun buruna geleceğini bildiğim zamanlar da bile peşinden geldim."

Zoya iyi ki öyle yaptın der gibi gülümsedi ona. "İnancını hiç kaybetme. Biz seninle her zaman bir yol bulacağız."

"Nasıl bu kadar emin oluyorsun?"

"Çünkü sen yenilgiyi kabul eden birisi değilsin. Öyle birisi olsaydın şu an karşımda oturuyor olmazdın. Ben de değilim... O yüzden biz her zaman bir yol buluruz."

Aralarında yarım dakikalık bir suskunluk meydana geldiğinde Zoya, kadehinden usulca bir yudum daha içmiş oturduğu sandalyede arkasına yaslanmıştı. Bir elinin parmakları masanın üzerinde, tabağının yanındaki çatalla oynarken diğeri masanın altında kalmıştı. Ulun görünmeyen o elin, kucağında yumruk olduğuna nedensizce emindi. Genç kadın alçak sesle konuşmaya yeniden başladığında sessizlik içinde pürdikkat onu dinliyordu.

Ninova

"Sana daha önce Bosna'dan babamla çıkmadığımı söylemiş-tim... Gerçek ailemin başına gelen şey, savaşta binlercesinin başına gelen aynı felaketti. Babamı annemin gözlerinin önünde öldürmüşler... Aslında sadece babamı değil... Annemin tüm ailesini... Annem o zaman bana hamileymiş... Buna rağmen babamın gözlerinin önünde ona da tecavüz etmişler ve öldü diye bırakmışlar... Kanlar içinde kalan bir kadının yaşayacağını düşünmemiş olmalılar." Zoya adeta kendi kendine konuşur gibi alçak sesle bunları anlatırken bakışları önünde, masanın üzerindeydi. "Bazı insanlar hayatın ya da dünyanın acımasız olduğunu söylerler... Oysa yanılıyorlar... Acımasız olan insanoğlu... Böylesi gaddarca bir acımasızlıkla ilk karşılaştığımda daha doğmamışım bile. Sanki dünyaya geldiğimde daha neler neler yaşayacağımı işaret eder gibi... Annem kendine geldiğinde beni kaybettiğini düşünmüş önce. Çok daha sonra fark etmiş hâlâ karnında ve hayatta olduğumu. Beni tek başına, bir gece vakti, karlar altında olan bir ormanda doğurmuş. Aylarca saklanarak yaşamış. Babamla karşılaştıklarında en çaresiz anındaymış."

Bir an sustu ve kısa, çabuk bir bakışı karşısındaki genç adama atarak buruk bir minnetle gülümsedi.

"İkimizi de babam kurtarmış. Bizi bırakmamış."

Kadehine uzanarak aldığı küçücük bir yudumun ardından yine gözleri masaya inik halde konuşmaya devam etti.

"Annemi vazgeçirememiş... Annem onlara kötülük yapanları tanıyormuş ve intikamını almak istemiş." Başını usulca salladı. "Çok haklı bir istek... Ben de olsam aynısını yapardım," derken sesi kin doluydu. "Üçünü babam tuzağa düşürmüş annem vurmuş. Babam sonuncusunun peşine düşmeden evvel annemi ve beni Birleşmiş Milletlerin mülteci kampına bırakmış. Bir süre uzakta olacağı için orada güvende olacağımızı düşünmüş." Alaycı sinirli bir gülüş sesi çıktı dudaklarından. "Ne kadar da büyük bir yanılgı. Oysa öncesinde tahmin etmişler ama yine de yapmazlar diye umut etmişler... O kadar masum insanı, o kadar sivili ölüme göndermeyeceklerini sanmışlar... Umdukları olmamış. Binlerce sivil, Sırplara teslim edilip ölüme gönderilmiş. Annem de içlerindeymiş... Hayatta kalan tek yakınımı, annemi de Srebrenitsa'da kaybettim..."

Acı dolu bir sesle fısıldar gibi "Hâlâ bir mezarı yok. Ona bir mezarı bile çok gördüler," dedi kederle.

Masaya derin bir sessizlik çöktüğünde Ulun sabırla genç kadının tekrar konuşmaya başlamasını bekledi. Zoya adeta kendi düşüncelerinin içinde kaybolmuş gibiydi. Ulun her ne kadar ona zaman vermek istese de bu sessizlik uzadığında merakını gem vuramadı ve ilgili bir tonla alçak sesle sordu.

"Sana ne olmuş?"

Zoya duyduğu sesle kendine gelmiş gibi gözlerini kırpıştırarak bir an şaşkınca ona baktı ve yerinde kıpırdanarak yeniden yerleşti. Tekrar konuşmaya başlamadan evvel cesaret almak istercesine, bu kez kadehinden daha büyük bir yudumu alarak geri bıraktı.

"Sonrasında olanları da anlattı babam. Srebrenitsa'da olanları duyduğunda uzaktaymış, büyük bir hızla bizi almak için geri dönmüş ama yolda pusuya düşürülüp vurulunca yetişememiş. Kendisine geldiğinde aradan haftalar geçmiş. Annemi bulması mümkün olmamış fakat annemi ve beni yanlarına bıraktığı aileyi biliyormuş. Onların izini sürmeye çalışmış. Onlardan da kimse kalmamış. Haftalar sonra sağ kalan birkaç kişiden sadece yaşlı kadının hayatta olduğunu öğrenebilmiş. Yaşlı kadının gelini ve annem kendilerini kurban ederek son anda benim yaşlı kadınla kaçabilmemizi sağlamışlar. Kadın, yanında torunu olduğunu söylediği bir bebekle Almanya'daki mülteci kampına ulaşabilmiş. Bu bilgiyi bulması bile aylarını almış. Babam onun peşinden Almanya'ya gitmiş. Almanya'daki tüm mülteci kamplarını tek tek kontrol etmiş. Nihayet Berlin'deki kampta kadının adını bulmuş. Fakat kadının adına ulaştığımda onun da öldüğünü öğrenmiş. Yaşadıklarını kadının kalbi daha fazla kaldıramamış sanırım. Yanındaki bebeği sorduğunda ise kimse bir şey bilmediğini söylemiş. Bebeği hatırlıyorlarmış ama kadının ölümünden sonra birdenbire ortadan kaybolduğunu söylemişler. Mülteci kampından kaybolan bir bebeği kimsenin umursamadığı belli sanırım."

Zoya nefeslenmek ister gibi duraksadığında Ulun dimdik ona bakıyordu. Bakışlarından hiçbir şey anlaşılmıyordu ama içinde kopan fırtına onu sarsıntıya uğratıyordu ki genç adamın iki yumruğu sıkılı halde dizlerinin üzerindeydi. Oturduğu yerde tıpkı bir

Ninova

heykel gibi kıpırtısız olsa da gerilen yüzü dışarı yansıyan tek tepkiydi.

"Seni nasıl buldu?" diye sormadan edemedi. Merakı her şeyin önüne geçmişti.

Zoya başını kaldırıp gözlerini Ulun'a diktiğinde, gözlerinin içi bomboştu. Fakat konuşmaya başladığında sesindeki hayranlık elle tutulacak denli somuttu.

"Beni bulması altı buçuk yıl sürmüş... Minicik bir izin peşine düşmüş ve hiç yılmamış." Gözlerinde bu kez zafer ışıltısı denecek bir ışık parladı. "Kampta kalan kadınlardan biri, bebeği birinin alıp götürdüğünü görmüş. Ancak ona bir şey yapacaklarının korkusuyla başta kimseye bir şey diyememiş. Bebeğin de hiçbir yakını kalmayıp peşine düşen olmadığı için kimse bir şey yapmamış. Babam etrafta dolaşıp ısrarla insanları sorgulayınca, kadın o zaman ona anlatmış. Kampa erzak getiren kamyonlardan birinin şoförüymüş. Daha sonra bir daha kampta görmemiş adamı. Babamın adamı araştırıp bulması çok zaman almış. Onu konuşturduktan sonra verdiği ismin peşine düşmüş. Girmediği delik kalmamış. Ama asla işin peşini de bırakmamış."

Ulun anlatılanları dinlerken aklına düşen dehşetli sahneleri uzaklaştıramıyordu. Kimsesiz bir bebeği kaçıranların farklı birçok amacı olabilirdi. Organ mafyasının eline düşmek, çocuk tacizcilerine pazarlamak veyahut akla hayale gelmeyecek çok daha fazla kötülükle o bebeği baş başa bırakmaları mümkündü. Mülteci kamplarında bu hikayeler yaşanmıştı.

Gergin, buz gibi bir sesle "Nerede buldu seni?" diye sorarken kelimeler dudaklarından zorlukla çıkmıştı.

"Berlin'de, cehennem dediğim bir evde."

Zoya'nın sözleri hiçbir duygu barındırmıyordu. Daha geniş çaplı bir açıklama bekler gibi ısrarla ona bakan safir gözlere, bu kez o ifadesizce bakarak devam etti sözlerine. Konuşurken ses tonunda küçümseyici bir alaycılık vardı.

"Düşünsene, uyuşturucu bağımlısı kadının biri sırf adam paralı diye birinden hamile kalıyor. Adamı evliliğe zorluyor. Ancak adam kadını da çocuğu da istemiyor. Fakat kadını başından da atamıyor. En sonunda kadından kurtulmak için boşanma karşılığında çocuğun masraflarını ödemeyi kabullenerek her ay düzenli

Ninova

para göndermeyi kabul ediyor ama ne kadını ne de çocuğu bir daha görmek istemediğini söylüyor. Bu durum kadının da işine geliyor. Çünkü tıpkı kendisi gibi uyuşturucu bağımlısı aşağılık bir sevgilisi var ve adamın gönderdiği para ikisinin de istediklerini almaya yetiyor. İki asalak bir şekilde birbirini bulmuşlar. Çalışmak zorunda değiller. Rezil hayatlarına bir başkasının parasıyla devam edebilirler. Ancak o kadar sorumsuz ve reziller ki bebek daha bir yaşına gelmeden ölüveriyor. Çünkü bebek umurlarında değil zaten. Bebeğin ölmesi para akışını keseceğinden yerine bir başkasını koymak zorundalar. Aşağılık sevgilinin aşağılık arkadaşlarından biri harika bir fikir ortaya atıyor. Mülteci kampından çalacakları bir bebeği onun yerine koymak müthiş bir fikir olsa gerek. Kampa erzak götüren birini tanıdığını söylüyor. Üç beş kuruşa adamı ikna ediyorlar. Ölen bebeği bir ormana gömüp ortadan kaldırıyorlar ve çaldıkları bebeği de kendilerininmiş gibi gösteriyorlar. Fakat onların gözünde bir çocuk değil sadece para kapısı olarak kalıyor. Açmış, üşüyormuş, hastaymış ya da korkuyormuş umurlarında bile değildi."

Bir an sustuğunda alaycı sinirli bir gülüş fırladı dudaklarından. "Diğer bebek gibi çabucak ölmeyip dirençli çıkmama çok sevinmiş olmalılar. Ya da belki de diğer bebeğin ölmesi benim için bir şans oldu ki en azından başımın çaresine bakacak zamana dek, hayatta kalmamı sağlayacak kadar beslemişlerdi beni. O zamanları hatırlamıyorum."

Kadehine uzanarak kalan son yudumu bir dikişte boğazından aşağı yuvarladı. Ulun usulca şişeye uzanarak kadehi sükûnetle yeniden doldurdu. Zoya dolu kadehin ince sapını kavrayarak parmaklarınm arasında yavaşça çevirip, dalgın bir sesle yeniden konuşmaya başladı.

"Berlin kışın öyle soğuk olurdu ki... O şehirden gerçekten nefret ediyorum..." Elini kadehten uzaklaştırdığı esnada diğer elini kaldırarak iki elinin parmaklarını birbirine dokundurdu. "Parmaklarımın ucu soğuktan büzüşür hiçbir şey hissetmez olurdu. Belki sana garip gelecek ama parmaklarımı kaybetmekten korkardım... Bazen böyle sanki iğneler batıyormuş gibi acırdı parmak uçlarım. Nereye dokunsam sanki cam kırıklarına dokunmuşum gibi his-

Ninova

sederdim. Hangisi daha iyiydi bir türlü karar veremiyordum. Hiçbir şey hissetmediğimde parmaklarımı kaybedeceğim korkusu mu yoksa o batmanın verdiği acı mı daha ağır basıyordu, bilemiyordum."

Zoya yeniden sustuğunda, harap edici görüntüler zihninden hızla geçiyordu ancak nasıl söze dökebileceğini kestiremiyordu. Kopuk kopuk görüntüler, zihninin en derinlerinde saklı kokular, sesler kafasının içinde kakofoniye neden oluyordu. Bakışlarını yukarı kaldırıp ona dikkatle bakan safirlere dalgınca baktı.

"Neden yemek yapmadığımı biliyor musun?" diye sordu ama bir cevap beklemediğini belirtir şekilde kısa bir nefesin ardından devam etti. "Bir keresinde ocağı yakmaya çalışırken az daha kendimi yakıyordum. Ocak birdenbire parladı ve saçlarımın ucu aniden tutuşuverdi. Tamamen yanıp kül olacağımdan öyle çok korkmuştum ki gözüm hiçbir şeyi görmüyordu. Pislikten tıkanmış dolu lavabonun içine kafamı sokmayı başarabilmiştim. İğrenç bir andı... Sonrasında saçlarımın tutuşacağından endişelenmem gerekmedi; o kadın saçlarımı neredeyse dibinden kesmişti... Tam altı defa elimi kestim. Sayıyı hiç unutmuyorum. Yedi olmaması için yemin etmiştim çünkü bıçak kesiği canımı çok yakıyordu. Birkaç kez pişirmeye çalıştıklarımı yaktım ve yakmayı becerdiysem yemeyi de becerebileceğimi söyleyip, çöpe attıklarımı bana zorla yedirdiler. Yakmamak için çaba gösterdiklerim ise çiğ oluyordu ve yine o çiğ yiyecekleri de yemek zorunda kalıyor, ardından kusuyordum."

Zoya'nın soluk almak için duraksadığı esnada Ulun, onun eti neden orta pişmiş sevdiğini şimdi anladığını düşünüyordu. Genç kadın buruk bir tebessümle sorununu nihayet dile getiriyormuş gibi "Öyle çok başarısız oldum ki, o başarısızlıklar yüzünden öyle çok canım yandı ki, artık denemek bile istemiyorum," dedi. "Yemek yapmak istemiyorum çünkü hiçbir zaman başarılı olamadım."

"Daha çocuktun," diye mırıldandı Ulun anlayışlı bir tonla.

Zoya onun sözlerini umursamadan hınzırca gülümsedi. "Ama zeki bir çocuktum. Çalmanın pişirmekten daha kolay olduğunu keşfettim."

Ninova

En ufak bir utanç duymadan dile getirdiği sözleri Ulun hiçbir tepki vermeden dinledi. Zoya aynı umursamazlıkla omuzlarını silkerek devam etti. "Okula başladığımda hazine adasına düşmüş gibiydim. Orada da diğer çocuklar aşağılayarak canımı çok yaktılar ama her birinin çantasından bir şeyler çalıp, intikamımı alıyordum. Bunu hak etmişlerdi. Ara sıra evdeki o pislik adamın ya da o aşağılık kadının cebinden de bozuk para çalarak dışarıdan yiyecek alıyordum. Beni, buna onlar zorlamışlardı ve hiç pişman olmadım. Bugün olsa yine aynı şeyi yaparım. Beni çalmaya onlar zorladı. Hak etmişlerdi."

"Evet, etmişlerdi," dedi Ulun usulca onaylayarak. O an Zoya'nın bunları duymaya ihtiyacı olduğundan öyle emindi ki tıpkı yaptığı kötülükler için birinin de ona *hak etmişlerdi* demesini istediği gibi.

Genç kadının gözleri bir an haince parladı. Şeytani bir gülümsemeyle konuşmasına devam etti. Bu, konuşmaktan daha ziyade itiraflar silsilesi gibiydi aslında.

"Eve doluşan o pisliklerin bana yaptıklarına onlar sızdıktan sonra karşılık veriyordum." Yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "Kim ufacık bir çocuğun orasını burası ellemek ister ki?" dedi iğrenerek. "Benim yüzümdeki korkuyu ve dehşeti gördüklerinde bunun çok eğlenceli bir şey olduğunu düşündüklerine eminim. Attıkları kahkahalar bunu işaret ediyordu. Onlar defolup gidene kadar odamdaki dolabın içinde saklanırdım saatlerce. Kışın buz gibi olurdu odam, çok gaz parası ödemek istemediğini söylerdi o pislik herif. Sadece salon ve onların odasındaki ısıtıcılar açıktı. Ama salonda da çok kalamazdım çünkü ortalıkta dolaşmaya korkardım... Sızdıklarından emin olduğum bazı zamanlarda dolaptan çıkar, başlarına dikilip bir yerlerini keserdim. O anlarda yaşadığım ikilemi sana asla anlatamam... Bir yanım yakalanacağım korkusuyla dolu tir tir titrerken bir yanım heyecandan kıpır kıpır vazgeçme derdi. O anlarda bedenimde dolaşan adrenalin başımı döndürüyordu. Benim yaptığımı anlamazlardı bile. Uyuşturucudan kafayı bulmuş insanların ne yaptıklarını hatırlamadıklarını sonradan keşfetmiştim. Kendi kendilerine zarar verdiklerini düşünüyorlardı." Gözlerini haince kıstı ve bakışları masaya inerken

Ninova

kin dolu bir sesle "Hak etmişlerdi," dedi kendini rahatlatmaya çalışır gibi.

"Hak etmişlerdi," diye tekrarladı Ulun tasdik eden bir tonla.

Yarım dakika boyunca süren derin bir sessizliğin ardından, Zoya aniden başını kaldırıp açık bir ifadeyle Ulun'a baktı. "Ben iyi biri değilim, Ulun. Bana tokat atana diğer yanağımı da çevirmem. Ben, bana yapılanın hesabını mutlaka ödetirim. Buna intikam demem asla... Ben, buna adalet derim. Ben kendi adaletime inanırım ve başkalarının benim hakkımda ne düşündüğünü de umursamam... Fakat sevdiğim birkaç sayılı kişinin beni böyle sevmesini isterim. Ben buyum. İyi biri değilim ve beni seven, mecbur kalırsam yapacağımı bildiği kötülüklerimle sevmeli beni."

Ulun'un gözlerinde açıkça okunan hayranlık Zoya'ya en çok cesaret veren şeydi. Yaşadığı her şey bugünkü onu yaratmıştı ve artık olduğu kişiyi değiştiremezdi.

"Hani neden sıradan bir hayatı değil de bu hayatı seçtiğimi sormuştun ya, hani daha güvenli olacağını söylemiştin ya... Ben bu hayatı seçtim çünkü kimsenin bana boğun eğdirmesini istemedim. Ben buyum. Kendi kaderimi kendim çizmek istedim. Ben senin düşündüğün kadar masum ve iyi biri değilim, içimdeki vahşiyi keşfedeli çok uzun zaman oldu ve o vahşiyi kendi yoluna bıraktım sadece. O vahşi adalet istiyordu ve kötülere karşı kendi adaletini ortaya koyuyordu. Meydan okumayı seviyorum ve bu işte iyiyim. İyi olduğum şeyi yapıyorum sadece."

Ansızın çakan şimşek ve ardından duyulan gök gürültüsü ile ikisi de başlarını yavaşça yana çevirerek mutfak camından dışarı baktılar. Yağmur damlaları cama şiddetli bir sesle vurmaya başladığında Ulun yavaşça başını yeniden Zoya'ya çevirdi ve durgun, sıradan bir tonla sordu.

"Masayı toparlayıp salona geçelim mi?"

Zoya birkaç saniye boyunca ona dikkatle baktı. "Senin sıran," dedi üzerine basarak.

Ulun yatıştırıcı bir tavırla başını usulca salladı. "Benim sıram," dedi uysalca.

"Bu masada barış sağlayıp önümüze bakacaktık," dedi genç kadın hatırlatırcasına.

Ninova

"Öyle yapacağız... Uzun bir gece olacak gibi görünüyor," dedi Ulun alçak sesle, yeniden dışarıda yağan yağmura bakarak. "Salonda daha rahat ederiz sanırım."

"Bu dünyaya kendi isteğimle gelmedim ben."

Dörtlükler, Ömer Hayyam

"İlk başlarda doğru düzgün bir şeylerin farkında değildim," dedi Ulun konuşmaya başladığında.

İkisi de salondaki kanepede karşılıklı oturuyordu. Bacakları ileri uzanmış adeta birbirlerine dolanmışlardı. Sırtları arkalarındaki geniş kanepe kollarına dayanmıştı. İkisinin de avucunda birer fincan kahve vardı. Zoya iki eliyle kahve fincanını tutarken Ulun tek elinde tuttuğu fincanı bir bacağının üzerine dayamıştı. Konuşurken gözleri genç kadınla göz göze gelmeye çekinir gibi aşağı eğikti.

"Gözümü orada açmıştım ve etrafımdaki her şeyi çoktan kanıksamıştım. Dünyayı oradan ibaret sanıyordum... Sanki dünyanın geri kalanı da öyleymiş gibi. Çok çok küçükken etrafımda dolanan bir kadın hatırlıyorum ama hayal meyal geliyor bu görüntüler gözümün önüne. Kadının görüntüsü hayal gibi gelse de nedense yüzü, çok gerçekmiş gibi hafızamdan hiç silinmedi. O buz gibi bakan bıkkın gözler, hiç gülmeyen sert ifade, en ufak bir yumuşaklık barındırmayan o çehre çok gerçek geliyor hâlâ. Yediğim birçok tokadın da etkisi var sanırım. Ne olduğunu bile anlamadığım anda yüzüme öyle okkalı yapıştırırdı ki tokadı, kadının hayal değil gerçek olduğunu o tokatlardan hatırlıyorum... Gözümün önünde şimşekler çakar, kulaklarım çınlardı... Uzun yıllar o kadın dışında başka hiçbir kadın görmemiştim etrafta. Olduğum cinsin dışında başka bir cinsin daha var olduğunu diğer çocuklardan ve sonrasında izlediğim ekranlardan öğrenmiştim. Nedense o kadını

Ninova

...emişim hiç. Çiftlikteki acımasız adam... ...farkı yoktu çünkü. Aynı zulmü gerçekleştiren tıpkı diğerleri gibi zalim biriydi."

"Sen ne zaman oraya götürüldüğünü hatırlamıyor musun?" diye sordu Zoya çekinerek.

Ulun'un dudaklarından buruk denecek bir gülüş fırladı. "Hatırlayamadığım kadar çok önce, diğerlerinden çok daha erken yaşta götürüldüğümü düşünüyordum, haklıymışım... Doğduğum gece beni oraya götürmüşler. Bugün Haldun'dan öğrendim bunu."

"Sana bakması için o kadını getirtmişler o halde," diye mırıldandı Zoya düşünceli bir tonla. "Bir bebeğe bakmak oradakilere oranla bir kadın için daha kolay olmalı."

Ulun başını onaylarcasına sallayıp devam etti. "Sanırım artık çocuk bakıcısına ihtiyaç kalmayınca onu geldiği yere gönderdiler. Ben de başımın çaresine bakmaya başlamıştım... Oraya getirilen çocuklar benim gibi değillerdi. Dışarıdan gelmişlerdi ve benden çok daha fazla şey biliyorlardı. Çaktırmamaya çalışarak konuşmalarını dinlerdim. Çiftliğe getirilenlerin bazısı ilk zamanlar *anne* diye ağlardı. Annenin ne olduğunu da sonradan öğrendim. Ama asla bu kelimeyi kullanmamam gerektiğini de yine o çocuklardan öğrendim. Anne diye ağlayanların canına okurlardı. Kısa sürede annenin varlığını unutmak ve kaderlerine boyun eğmek zorunda kalıyorlardı."

Ulun kısacık bir süre susarak kahvesinden bir yudum aldı. Gözleri hâlâ yukarı kalkmamıştı ve anlatmaya devam etmesini isteyen Zoya da bunu kabullenmişti. Anlattığı şeylerin ağrına gittiğini o söylemese de anlayabiliyordu. Tüm bu anlatılanların ilk kez onun ağzından çıkan kelimeler olduğunu da biliyordu; bu durum halihazırda onu zorlarken, kendisini en iyi hissedeceği şekilde devam etmesini istiyordu.

"O çocuklardan biraz daha şanslı olduğumu söyleyebilirim. Onların aşina oldukları şeyleri zaten bilmiyordum ve duruma adapte olmam onlardan daha kolay olmuştu. Sahip olmadığım bir şeyi özleyemezdim. Sanırım çiftliğe gelenlerin başlarda en çok zorlandıkları şey buydu. Minicik şeyler de olsa sahip oldukları birtakım şeyleri özlüyorlardı ve onlar için en zorlu süreç, hep ilk zamanlar oluyordu. Sancılı bir dönemdi bu onlar için. İçinde bulundukları

kabuktan çıkıp başka bir şekle girmek sanırım en acılı dönemdi. Oysa benim için her şey farklıydı... Ben en başta o kabuğa sahiptim. Gerçi onları gözlemleyerek çok şey öğrenmiştim. Öğrenmiş olduklarımı belli etmemem gerekiyordu tabii. En ufak farklı tepki vermek bile cezaya neden oluyordu."

Oturduğu andan itibaren geçen sürede ilk kez bakışlarını kaldırıp tüm samimiyeti ile safir mavisi gözlerini, dingin bir ifadeyle ona bakan kehribarlara dikti. Onun dürüst açıklığına, kendisiyle ilgili cesurca anlattığı gerçeklere karşılık vermek ister gibiydi.

"Çok dayak yedim," dedi kuru bir tonla. "Sebebinin ne olduğunu bilmediğim çok dayak yedim. Aniden kaldığım odaya birileri gelir, herhangi bir sebep sunmadan evire çevire döverlerdi. Bazen günlerce küçücük, karanlık bir hücrede tutarlardı. Ne kadar zaman geçerdi bilmiyorum. Ama karanlığı severdim. Hiç değilse orada beni rahat bırakıyorlardı." Kısa bir nefes alıp dalgınca başını sallarken mırıldandı. "Karanlık iyidir..."

Aralarına derin bir sessizlik çöktü. Zoya sesli nefes almaya korkar gibi soluklarını usulca ciğerlerine çekiyordu. Ulun'un sesi yeniden duyulduğunda dalgın bir ifadeyle konuşuyordu.

"Neden dayak yediğimi de sonradan anladım... Çünkü diğer çocuklar da bu dayaklardan nasiplerini alıyorlardı... Daha dayanıklı olmamız için belirledikleri bir rutindi bu. Acıya karşı dayanıklı olmamız için. Bu dayanıklılığı arttırmak için sadece dayakla yetinmiyorlardı da. Aklına gelebilecek her türlü işkenceyi üzerimizde uyguluyorlardı. Günlerce uyutmamak, aç bırakmak, kışın kar yağdığında çırılçıplak saatlerce dışarıda tutmak, güneş tepende seni kavururken bir damla bile su vermeden kilometrelerce koşturmak. Türlü türlü acı çektirme yöntemleri buluyorlardı. Bir süre sonra çektiğin acıyı kendine dost edinmeyi öğreniyordun."

Geçmişte yaşadığı her şey devasa bir dalgaya dönüşmüş gibi zihninin içinde şaha kalktığında Ulun, ansızın kendisini bu akıntıya bıraktı. Bu adeta kendisini özgürce bir uçurumdan aşağı bırakmak gibiydi. Uçurumun dibine çakılma düşüncesi yoktu aklında, aksine o uçurumdan göğe doğru kanat çırparak yükseleceğine; nihayet özgürce semaya ulaşacağına duyduğu bir inançtı hissettiği.

Ninova

Kelimeler ardı ardına dudaklarının arasından çıkıyor, içinde birikmiş ne varsa tüm yüklerinden kurtuluyor, onu çok daha yükseğe çıkaracak olan hafiflemeyi hissediyordu.

"On yaşında falandım sanırım. Bir gece ansızın ortalık karıştı. Apar topar yarım düzine çocukla birlikte beni de alel acele başka bir yere götürdüler. Önceki yerde yaşananlar da berbattı ama yeni yerde bize yaşattıkları bir üst kademeye çıktı."

"Neden yer değiştirdiler ki?" diye merakla sordu Zoya.

"Önceki yer aslında devletin himayesinde olan bir yermiş. Kontrolden çıkınca ortadan kaldırma kararı almışlar ama Yılmaz pisliği Haldun'a haber uçurmuş, baskından önce davrandılar. Geride kalanlar işlerine yaramayacak olanlardı ve kolayca harcandılar."

"Devlet kendi eliyle kendine katiller yetiştiriyor yani," dedi Zoya dalgınca. Ferman'ın anlattıklarını hatırlamıştı yine.

"Bütün devletler yapmıyor mu bunu?" diye sordu Ulun manidar bir tonla.

Zoya bu soruya cevap vermeden sessizce ona baktı. Ulun yeniden anlatmaya devam etti.

"Yeni yerleşkede her şey daha zorlu, her şey daha acımasız hale gelmişti. Artık hiç denetim yoktu ve Haldun sınır tanımaz şekilde tüm eğitimleri çok daha ağır hale getirmişti. Kimseye soluk aldırmıyordu... Cehennemin bir alt katına indik diye düşünmüştüm..."

Kulağına çarpan sözler şiddetli bir acı dalgasıyla birlikte Zoya'nın içine yerleşiyordu. Harap edici bir çaresizlik olarak tanımladığı kendi çocukluğunu zihninde canlandırdığında, genç adamın yaşadıklarının kat be kat daha ağır olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Ulun kısa bir an düşüncelere dalarak sustuğunda Zoya alçak çekingen bir sesle "Bedenindeki izleri gerçekten de sadist amcanın yaptığına inanmıştım," dedi. "Oysa Haldun'dan bahsediyordun, değil mi? Çocukları istismar eden öyle çok vicdansız insan var ki aklıma böylesi bir şey olabileceği hiç gelmemişti. Vicdansızlığın çok daha ötesi varmış demek ki."

"Çünkü sen de nasibini almıştın onlardan?"

Zoya usulca başını salladı. "Yine de seninle kendimi kıyasladığımda şikayetçi olmamam gerektiğini düşünüyorum. Senin yaşadıklarının yanında yedi yıl hiç gibi görünüyor," diye karşılık verdi kederli bir dalgınlıkla.

"Böyle düşünmen yanlış. Bunun yedi yılı da yirmi yılı da aynı. Bir günü bile aynı."

"Nasıl dayandın?" diye sordu Zoya. "Nasıl başa çıkabildin tüm bunlarla?"

Ulun kısa bir süre bu soruyu düşündü ve sonra dudakları aralandı. "Sonrasında her şey benim için daha katlanır oldu... Dinçer..." dedi ismi özlem dolu bir tınıyla telaffuz ederek. Kısa bir soluk alıp dalgınca devam etti. "Dinçer geldi..."

Bakışları yine kucağına inmişti; bulunduğu mekanın çok daha uzağında, başka bir zaman dilimindeydi. Dudağının ucu belli belirsiz kıvrıldı. Açılan baraj kapakları artık suyun özgürce akışını sağlıyordu ve o da artık kelimelerine sansür uygulamadan içinden geldiği gibi anlatmaya devam ediyordu. Ona bu özgür alanı sağlayan, cesaret veren Zoya olmuştu ve bir yerde içinden geldiği gibi anlatmak rahatlatıcıydı da.

"Hayatımda tanıdığım en sıkı piç kurusuydu," dedi karışık bir ses tonuyla. Özlem, sevgi, hayranlık ve saygı bu ses tonunda beden bulmuş gibiydi. "Benden sadece iki yaş büyüktü. Haldun bin bir türlü taktikle beni başka bir şekle sokmaya çalışırken, aslında Dinçer bunu sadece benimle konuşarak yapıyordu. Dışarıdaki dünyayı bana ilk kez o açıkça anlatmıştı... Oraya getirilmeden önce, dört yıl boyunca sokaklarda yaşamıştı ve girmediği delik kalmamıştı. Sokaklarda palazlanmış, türlü hilebazlığı, sahtekarlığı, el çabukluğunu öğrenmişti. Altı yaşındayken inşaatlarda çalışan babası bir iş kazasında ölmüş. Tek kuruş vermemişler aileye. Sekiz yaşındayken annesi de kanserden ölünce kimse ona sahip çıkmamış; tek başına hayatta kalması için gereken ne varsa hepsini yapmıştı. Dinçer beş yılda bana orada öğretilenden çok daha fazla şey öğretti aslında. Kimse bunun farkında değildi. Öyle bir küfür haznesi vardı ki inanamazsın. Çiftlikteki yavşaklar da bizi aşağılayarak çok küfrederdi ama Dinçer'in savurduğu küfürler şiir gibiydi. Yaşadığımız zorlukları küfrederek hafifletmeye çalışırdık. Küfretmenin ne kadar rahatlatıcı bir şey olduğunu Dinçer

Ninova

öğretti bana. O an yaşadığı berbat durumu umursamamaya çalışır gibi dalga geçercesine ağzına geleni saydırırdı. Öyle zekice yapardı ki bunu, bir süre sonra bu bizim için bir çeşit savunma mekanizması haline dönüşmüştü. En boktan durumu bile küfrederek geçiştirmeye çalışırdık."

Bir kez Pandora'nın kutusu açılmıştı ve yaşanan her şey dur durak bilmeden dışarı püskürüyordu. Ulun tek düze bir sesle, adeta duygusuz denecek bir tonla anlatıyordu yaşadıklarını. Karşısındaki genç kadının pürdikkat onu dinlerken bazen sinirle alt dudağını kemirdiğini, bazen hırslandığı anlarda ellerini yumruk yaptığını ya da gerilen bedeninin kasıldığını fark etmiyordu.

Ellerindeki fincanlar çoktan önlerindeki sehpaya bırakılmıştı; dışarıda yağan yağmur şiddetini arttırmış adeta o salonun içinde anlatılanlara tepki gösterircesine arada göğü yırtar gibi çakan yüksek sesli şimşekler onlara eşlik eder olmuştu.

Zoya'nın elleri, parmakları birbirine dolanmış halde sıkıca kucağında dururken, Ulun'un elleri bazen anlattıklarına eşlik eder şekilde açılıp kapanıyor, kimi zaman sıkı birer yumruk haline geliyordu.

Ulun, Dinçer'in öldüğü geceyi anlattığı ana geldiğinde, gecikmiş bir sarsıntıyı belli eder şekilde elleri titremeye başlamıştı. O geceyi her detayına kadar hatırlıyor olsa da içinden çıkamayacağı acıyı bir kez daha göğüslemeyi göze alamamış, hep zihninin derinliklerine itmişti.

Zoya'nın bakışları kucağında tuttuğu ellerine indiğinde parmakları can havliyle birbirine sarılmış ve bu titremeyi durdurmaya çalışmıştı; fakat her zaman o düz ve ifadesizce çıkan ses tonu kendisini ele vermişti bu kez. Kelimeler tutuk bir şekilde dudaklarından çıkıyor, acıya gark olmuş yüreği senelerdir içinde tuttuğu ıstırabı taşıyamıyordu.

"Hayatımda onun kadar cesur birini daha görmedim," dedi duyulur duyulmaz, kederli bir sesle. "Gözlerinde en ufak bir korku olmadığı gibi aksine memnuniyet vardı. Neye dönüşeceğimizi biliyor ama bunu kabullenemiyordu. En büyük korkusu ölüp gittiğinde, bir katil olarak annesinin yüzüne bakamayacağı idi. Bu yüzden ona yazılan sonu memnuniyetle karşılaşmıştı... Orospu

çocuğu Haldun hiçbir zaman anlamadı bunu... Aslında Dinçer'e iyilik yaptığını hiçbir zaman anlamadı yavşak."

"Ya sen? Senin düşüncen neydi bu konuda?"

Ulun birkaç saniye ona boş gözlerle sorarcasına baktığında, "Yani sen de Dinçer gibi mi düşünüyordun? Sizi belli bir amaç için yetiştirmelerini nasıl değerlendiriyordun?"

Umursamazca omuz silkti. "Tek istediğim beni rahat bırakmalarıydı," dedi duygusuz bir tonla. "Tek istediğim özgür olmaktı. Dinçer gibi düşünmüyorum ben. Benim annem ya da babam olmadı. Ya bir yerlerde ölüp gittiler ya da beni istemediklerine karar verdiler. Onlara hesap verecek değilim. Kendimden başka kimseye hesap vermek zorunda değilim. Kimsenin benim üzerimde emeği yok. Dinçer'e intikamını alacağıma söz verdim. Onun intikamını almak ve tıpkı istediği gibi özgür olmam için ne yapmam gerekiyorsa yaparım. Yaptım. Dinçer'in ölümünden sonra her şeyi planlayarak hareket ettim. Alabileceklerime karşılık yapmam gerekeni yaptım sadece. Onlarla pazarlığa oturabilmek için en iyisi ve en acımasızı olmam gerekiyordu. Oldum. Görmek istediklerini gösterdim ve zaman içinde ufak ufak ilerleyerek belirli bir alan yarattım kendime."

"Ve yarattığın o küçücük alanda onların altını kazmaya başladın," diye karşılık verdi Zoya düşünceli bir ifadeyle.

"Bir gün hepsinin kökünü kazımaktı niyetim... Düşündüğümden erken geldim bu noktaya."

Zoya minik bir tebessüm eşliğinde "Bizimle karşılaştın," dedi.

"Seninle karşılaştım!" diye düzeltti Ulun üzerine basarak.

"Çıkmak istediğin bir dünyaya aitim oysa," dedi Zoya temkinli bir tonla. Dikkatli, araştıran gözleri genç adamın üzerindeydi.

Ulun başını iki yana salladı. "Değilsin..." Bakışları tekrar aşağı inerken hayıflanır bir sesle devam etti. "Benim ellerimde masumların kanı da var. Seninkilerde yok."

"Benim seçme şansım vardı. Babam sayesinde. Senin hiçbir zaman hedef seçme özgürlüğün olmadı." Zoya'nın sesi teselli eder gibiydi.

Ulun, uzun denecek bir süre buna karşılık vermedi. Düşüncelere dalmış gibiydi. Tekrar konuşmaya başladığında kederli aynı zamanda utanç dolu bir dalgınlık vardı sesinde.

Ninova

"Ne olursa olsun yaptıklarım saf gerçeği değiştirmiyor." İç çeker gibi kısa bir soluk almasının ardından "Bir zamanlar bir köpeğim vardı," dedi. "Dinçer'in gelmesinden kısa bir süre sonra hepimize bir köpek yavrusu vermişlerdi. Hayatımdaki en güzel ikinci andı o." Kısacık bir an sustu ve saygıyla yad eder gibi "İlk sıra her zaman Dinçer'in olacak," diye ekledi çabucak.

Dost'un gelişini ve sonraki iki seneyi anlatırken bazen sesi özlemle yumuşuyor bazen çenesi sinirle geriliyordu. Aldığı ilk masum candı Dost. Dinçer'le yer değiştirmesi yaşanan gerçeği değiştirmiyordu. Dost'un katili kendisiydi. Onu seçime zorladıklarında o gün aldığı karara bugün kızgındı. Dudaklarından çıkan kelimeler, geçmişte bırakmak zorunda kaldığı bir dostun acısıyla zehir zemberek bir ifadeye bürünmüştü.

"Bakışlarındaki o güveni hiç unutmuyorum... Başına gelecek olanı asla anlamıyor, bana bakan kahverengi gözleri en ufak tereddüt barındırmıyordu. Dinçer'le ikisinin karşısında dikildiğimiz o anda, o son saniyede anlamıştı ama... Önce şaşkınca Dinçer'e bakmış sonra başını bana çevirip inler gibi garip bir ses çıkarmıştı. Sanki ne oluyor der gibi... Sanki o an, nasıl aşağılık bir varlık olduğumu anlamış ve hayal kırıklığına uğramış gibi... Göz göze gelmeye cesaret edemedim... Bakamadım gözlerine. Hırsız'ın gözlerine de bakamadım. Onun da Dost'tan farkı yoktu. O da bir komut bekler gibi Dinçer'e bakıyordu. Oyun oynadığımızı sanıyorlardı belki de..."

Aklına, kaybettiği minik kedi yavrusu geldiğinde Zoya, o kederin bile Ulun'un yaşadıklarının yanında hiç denecek kadar az olduğunu düşündü. Sevdiği bir canlıya dolaylı da olsa kendi elleriyle zarar vermek zorunda kalması, altından kalkılması öylesine güç bir duyguydu ki o an kulaklarına vuran suçluluk dolu ses yüreğini paramparça etti. Ulun yapmak zorunda kaldıklarından öylesine utanıyordu ki başı öne eğik haldeydi yine.

"Dinçer'le uzun süre birbirimizin yüzüne bakamadık. Günlerce süren bir sessizlik vardı aramızda... Birbirimizi kaybetmemek için bize koşulsuz güven duyan iki masum canlıyı harcamıştık... Yaptığımızdan öylesine tiksinmiştik ki çok sonra nihayet birbirimizle konuşmaya cesaret edebildiğimiz bir gün, keşke orada birbirimizi

vurup kurtulsaydık demiştim. O anda aklıma bu gelmemişti ama belki de en iyi çözüm bu olurdu."

Genç adam tüm bu yaşadıklarının altından nasıl kalkabilmişti? Nasıl bir güç, nasıl bir irade onu ayakta tutmuştu? Zoya soluk almaya bile korkar halde sessizlik içinde Ulun'u dinliyordu. Genç adamın dudaklarının arasından çıkan kelimeler şekle bürünüyor, acı dolu bir yaşam gözlerinin önünde adeta canlı birer sahneymiş gibi kare kare geçiyordu.

"*Cesaretin ölçüsü ölmek değil yaşamaktır,*" demişti Dinçer bana... "*Bu pislikler bizi bozuk para gibi harcarken, ölümün en kolay kurtuluş olduğunu düşünmek cesaret değil,*" demişti. "*Aksine, inadına yaşamak lazım! İnadına onların istediği gibi değil, kendi istediğimiz gibi yaşamamız lazım. Ve bir gün, o gün gelecek. İşte o gün geldiğinde, gerçek cesareti göstereceğiz! İnadına yaşayacağız!*"

"Haklıymış," diye mırıldandı Zoya.

Ulun başını yavaşça kaldırıp çekingen gözlerle ona baktı. Ağıt yüklü safirlerin içindeki ıstırabı gizleyememişti. Zoya ne yaptığının farkında bile değilmiş gibi yavaşça hareketlendi ve dizlerinin üzerinde kanepede usulca ilerleyerek, Ulun'un kucağına doğru tırmandı. Kollarını nazikçe Ulun'un boynuna sardı ve yanağını genç adamın başına yasladı.

"Dinçer haklıymış," diye mırıldandı yine. "Tıpkı onun istediği gibi inadına yaşayacaksın. İnadına yaşayacağız. Hem de güzel yaşayacağız."

"İnancını hiç kaybetmiyorsun."

"Asla! Sen de kaybetmeyeceksin. Buna izin vermeyeceğim."

"Başıma gelen en iyi şeysin," diye mırıldandı Ulun.

Kolları kucağındaki kızı sardığında Zoya sıcak bir gülümsemeyle "Bir kızın kalbini nasıl ele geçireceğini çok iyi biliyorsun," dedi tatlı bir ses tonuyla. Ansızın ses tonu değişti ve bu kez ciddi bir ifadeyle devam etti. "Sen de benim başıma gelen en gerçek şeysin."

Ulun tereddütlü bir tonla mırıldanarak karşılık verdi. "Bazı gerçekler yıkıma neden olur."

"Benim nazarımda gerçeğin her türlüsü en hafif yalandan bile daha kıymetli. Neden biliyor musun?" diye sorsa da cevap beklemeden devam etti genç kadın. "Gerçek anne babamı kaybetmiş

Ninova

olmanın acısını, annem babam olduklarını iddia eden o adi yalancılara tercih ettim. Gerçek acıydı benim için; fakat bana söylenen yalan çok daha derin bir acıydı. Kimsesizlik ne kadar zordur bilirim ama beni bir bataklığa sokar gibi içine çektikleri o yalancı hayat, kimsesizlikten daha kötüydü... Hayatımın bir bölümünü yalan üzerine kurdum; fakat gerçekten yaşadığımı hissettiğim tek yer babamın yanında geçirdiğim zamanlar. Defolarımla, eksiklerimle ve tüm gerçeklerimle beni koşulsuz kabul eden o oldu. Gerçekler insanı özgür kılar. Ne kadar acı da olsa. Kim olduğumuz ya da ne olduğumuz gerçeği, yıkımı değil yeni bir başlangıcı inşa edebilmemiz gücü verir bize."

Yanağını yasladığı baştan hafifçe geri çekilip durgun safirlerle göz göze geldi. "Katıksız gerçekler koşul kabul etmez," dedi tembihler gibi. "Sana söyledim. Mecbur kalırsam her türlü kötülüğü yapabilirim ve sana kendimi başka biriymiş gibi gösteremem. Bu benim gerçeğim. Seni de tüm gerçeğin ile kabul ediyorum. Geçmişte, gücünün yetmediği zamanlarda yapmak zorunda kaldıkların için seni yargılamam, yargılayamam. Bildiğim tek şey var... Seninle gurur duyuyorum. Etrafındaki tüm kötülüklere rağmen hayatta kalmayı seçtiğin için, seninle gurur duyuyorum."

Birbirine kilitlenmiş olan safirlerle kehribarları koparan şey Ulun'un ani hareketi oldu. Zoya'nın sözlerinin bitiminden yalnızca saliseler sonra dudakları sertçe pembe dudaklara kapanmıştı. Kollarıyla sımsıkı sarıldığı genç kadını sert göğsüne bastırarak adeta susuzluğunu gideriyormuş gibi büyük bir açıklıkla kapandığı dudakları emiyor, öpüyor, genç kadının tadını hücrelerinin her zerresine işlemek ister gibi dilini ağzının içinde sertçe dolaştırıyordu.

Dakikalar sonra ikisi de soluk soluğa hafifçe birbirlerinden uzaklaştıklarında kehribarlar, içlerinde oynaşan alevlerle gülümsedi diğerine. Safirlerin içindeki buz saçakları, biraz daha erimiş adeta mavilerin üzerinde inanılmaz bir parlaklığı yansıtan saydam bir tabakaya dönüşmüşlerdi.

"Gözlerin," dedi Zoya kısık bir sesle iç çekerek. "Everest'in zirvesi bile beni bu kadar etkilememişti. İçlerinde o zirvedeki soğuğu görüyorum ama bir o kadar da Sahra Çölündeki sıcak kadar yakıcı."

Ninova

Ulun'un gözlerinin içindeki ifade öylesine yavaş değişim gösterdi ki ilk başta Zoya bu ifadenin anlamını çözemedi. Genç adamın elleri iki eline uzandığında bakışları hâlâ safirlere kilitli haldeydi. Ulun gözlerini onun gözlerinden ayırmadan avuçlarında tuttuğu her iki eli kaldırdı ve narin parmak uçlarına usulca dudaklarını değdirdi. Her bir parmak ucunu büyük bir özen göstererek tek tek öperken, bu kez Zoya'nın kehribarları saydam bir tabakayla kaplanmıştı. Nemlenen gözler ona minnetle bakan gözlerden ayrılmıyordu.

"Gözlerin," diye mırıldandı Ulun. "Işığın bin bir tonu var içinde. Kuzey Işıklarından bile daha parlak, daha güzel. Hatta iç ısıtıcı. Benim Aurora'm sensin."

Son parmak ucuna da dudaklarını nazikçe değdirdi ve kısık bir sesle sözlerini tamamladı.

"Bir daha üşümene asla izin vermeyeceğim."

Ninova

"Her zaman, ama her zaman, içimdeki şu sesi dinledim: 'Önemli olan tek bir şey vardır: Sakıngan ve korkak kimselerin yürüdüğü yoldan başka bir yönü gösterse, seni sürüden ayırsa bile, yüreğinden gelen sesi dinle. Yaşam, zaman zaman sana dayanılmaz acılar verse de, küsme, kaba davranma ona karşı."

Dinle Küçük Adam, Wilhelm Reich

FERMAN AKINALP

Ulun ve Zoya'nın İstanbul'da zaman geçirdikleri sıralarda Ferman, kulübede yoğun bir çalışma içindeydi. Üç gün boyunca öylesine az uyumuştu ki bu uykusuzluğun tüm izleri artık yüzünde açıkça görülüyordu; fakat yüzüne aksetmiş olan fiziksel yorgunluğa rağmen zihinsel olarak kendisini oldukça dinç hissediyordu. İçinde bitip tükenmeyen bir enerji vardı.

Geçmişte de Zoya ile ayrı oldukları zamanlarda bu kulübede tek başına çalışmaya devam eder, sabırsızca onun eve dönüşünü beklerdi. Öncesinde sabırsızlıkla Zoya'yı beklediği zamanlara şimdi Ulun da eklenmişti. Artık dönüşünü beklediği iki kişi vardı hayatında. Biri kızı... Diğeri oğlu... Kendi kanından, canından olan oğlunun da artık yolunu gözler olmuştu. Bu düşünce içini kıpır kıpır ediyor, heyecanını bastıramıyordu.

Masanın üzerinde duran telefonu çaldığında, bilgisayar ekranındaki bakışları yana kayarak küçük cihaza çevrildi. Minoru'nun adını gördüğünde otomatik bir hareketle kolundaki saati kontrol

etti. Gece yarısını henüz geçmişti, belli ki ondan yedi saat ileride olan Minoru'nun sabahın erken saatinde arama nedeni telaşsız, uzun bir konuşma yapma isteği idi. Geçen son üç günde birkaç kez görüşmüşlerdi ancak bunlar birbirlerine bilgi vermek için yaptıkları kısa konuşmalardan ibaretti.

"Nasılsın dostum?" diyerek telefonu açtı.

"İyiyim Ferman. Sen nasılsın?"

"İyiyim, yalnızca biraz yorgunum sanırım. Sen arayana kadar saatin bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim."

"Seni merak ettim," dedi Minoru dingin bir ses tonuyla. "Uzun uzun konuşmaya pek fırsatımız olmadı. Nasıl hissettiğini bilmek istedim."

Ferman kısa bir an sustu ve iç çeker gibi derin bir soluk alırken oturduğu yerden kalkıp pencereye doğru ilerledi. Bakışları camdan dışarı çevrildiğinde karanlıkta parlayan beyaz karlardan ve gölgeler halinde gökyüzüne uzayan ağaçlardan başka bir şey göremiyordu; fakat yine de dingin bir manzaraydı önündeki.

"Karmakarışığım aslında," dedi alçak bir sesle.

"Karmaşa hissetmene neden olan nedir?" diye sordu Minoru merakla. "Onun oğlun olduğu kesin. Yaptırdığımız DNA testi bunu doğruladı." Bir an durdu ve yumuşak bir sesle gülümsercesine Japon atasözlerinden birini mırıldandı.

"Kurbağanın oğlu kurbağadır."

Minoru onu göremese de Ferman başını usulca sallarken minik, kederli bir tebessüm yüzünde belirdi. "Armut dibine düşer," diye mırıldandı Türkçe. Keşke öyle olmasaydı diye içinden geçirse de Ulun'un yeteneklerini ve hayatta kalma azmini ondan aldığını düşünmek saçma bir gururu içinde filizlendirdi.

Düşünceleri hızla, birkaç gün evvel Zürih havaalanındaki otoparkın karanlık bir köşesindeki aracın içinde, kucağındaki dosyada gerçeği anladığı ana ve hemen sonrasında yaptıklarına kaydı.

Gözü dönmüş halde İstanbul'a doğru yola çıkmadan hemen evvel Tazo'dan sonra Minoru'yu arayarak birkaç ricada bulunmuştu. Hızla kulübeye dönerek süratle hazırlanmış ve yeniden şehre dönerek Zürih'te, Minoru'nun yönlendirdiği adamlardan biriyle buluşup, içinde kendi saç telleri bulunan minik bir poşetle

Ninova

birlikte kulübedeki banyodan aldığı Ulun'un diş fırçasını vermişti. Minoru'nun testi bir an evvel yaptırmasını ve sonucu yalnızca ikisinin arasında tutmasını tembihlemişti. Her ne kadar dosyada yazılanlar ona inanılmayacak bir mucizeyi gösteriyor olsa da her zaman dolap çevirmeye meyilli olan hastalıklı ruhlu Yılmaz'a bel bağlamadan, ortaya çıkan gerçeğin doğruluğundan tamamen emin olmak istenişti.

Artık yüzde yüz emindi. Minoru ertesi gün geç vakit onu arayıp gerçeği doğruladığında, yüreğinin boğazında attığını hissetmişti. Boğazına oturan yumru yüreğinden başka bir şey olamazdı çünkü ruhunu sarsan şiddette atılan çığlık dışarıdan duyulamasa da bedeni zangırdamıştı; gırtlağından dışarıya en ufak ses sızdırmamış olsa da bedenindeki zelzeleye neden olan yüksek sesli gürültü yüreğindeki hezeyandan çıkmıştı.

Ferman keder dolu bir sesle nihayet Minoru'ya karşılık vererek "Korkuyorum Minoru," diye neredeyse fısıldadı. "İçimdeki sevinci sana anlatmama olanak yok. Öyle tarif edilmez muazzam bir his. Yüreğim mutluluktan çatlayacak gibi atıyor ama korkum daha ağır basıyor ve mutluluğumu bana yaşatmıyor bile."

"Korkmanı gerektirecek bir şey yok ki. Ona babasının sen olduğunu söyleyeceksin ve şu anda olduğu gibi yine birlikte hareket edeceksiniz."

"Bu dediğin öyle hemen olacak bir şey değil Minoru. Şu an bunu ona söyleyemem."

"Neden?"

"Beni suçlayacak, biliyorum. Senin düşündüğün gibi bana kucak açmayacak."

"Seni suçlamasını gerektirecek bir şey yok. Ondan haberin yoktu. Olsaydı bırakmazdın."

"Durum söylediğin kadar basit değil... Bilmeliydim."

"Bilemezdin."

"Evet, bilemezdim. Aklımın ucundan bile geçmemişti. Ada'yla korunuyorduk. Bir çocuk o anki planlarımızda yoktu. Hatta evlendikten sonraki birkaç sene içinde de bir çocuğu planlarımıza dahil etmemiştik. İşlerimizi ve hayatımızı bir düzene koymaktı önceliğimiz. Ama bu bir bahane değil. Hiç geriye dönmedim.

Ninova

Belki geri dönseydim bu gerçeği öğrenebilirdim. O zaman oğlum o cehennemi yaşamak zorunda kalmazdı."

"Dönemezdin Ferman," dedi Minoru. "Herkesin seni öldüğünü sanması bir yana, dönseydin bile seni üç gün yaşatmazlardı."

"Şansımı denemeliydim," diye üstelese de yenik bir sesle devam etti. "Geri dönmeme değer hiçbir şey kalmadığını düşünmüştüm. Ada yoktu ve onun olmadığı bir yere gitmeyi göze alamadım. Gerçekle yüzleşmeye cesaret edemedim; sanki onu göremesem de hep orada, hâlâ hayatta olduğunu hayal etmek istedim."

"Bu çok doğal bir tepki," diye mırıldandı Minoru. Benzer şeyleri yaşamış olması Ferman'ı anlamasında en büyük etkendi.

"Değil!" dedi Ferman hırçın bir sesle. "Bu korkaklıktı! Eğer geri dönseydim belki de oğlumun varlığını çok daha önce öğrenebilirdim! Ada'nın intihar ettiğine hiçbir zaman inanmadım! Bunun artık bir önemi yok diye düşünmüştüm! Ada artık yoktu ki, ondan geriye kalan annesi babası da yoktu, hepsi ölmüşlerdi. Nasılı ya da nedeni önemsizdi artık benim için. Sonuç değişmeyecekti ki. Yokluğu yüreğime taş gibi oturmuştu, hiçbir şey onu geri getirmeyecekti. Korkaklık ettim! Bugün yapmaya çalıştığım şeyi yirmi beş yıl önce yapabilseydim, oğluma yaşatılanların önüne geçebilirdim."

"Geçemezdin Ferman," dedi Minoru sert bir gerçeklikle. "Yirmi beş yıl önce geri dönseydin bugün hayatta olamazdın. Zoya da olmazdı. Hatırlarsan o yıllarda Zoya'yı bulmak için koşturup duruyordun. Geri dönmüş olsaydın ne Zoya'yı bulabilirdin ne de oğlun bugün yakaladığı şansı elde ederdi. Göz ardı ettiğin şeyi hatırlatmama izin ver," diyen adam uyarır gibi yine bir Japon atasözünü dile getirdi. "*Aslanın bedeninde böcek vardı.*"

"Haklısın," dedi Ferman kin dolu bir tonla. "Koynumda yılan besliyormuşum!" Aniden histerik denecek sinirli bir gülüş sesi dudaklarının arasından dışarı fırladı. "Nasıl da büyük bir aptallık etmişim. Düşünsene! Geri dönmeme nedenlerimden biri de o yılandı. Ona da zarar veririm diye düşünmüştüm. En yakınımdaki kişiydi. Benim yüzümden onu da yaftalarlar, kariyerine zarar verirler diye korkmuştum. Öldüğümü bilmesi daha iyi olur, onu da böyle koruyabilirim demiştim."

Ninova

"*Pirincin içindeki siyah taşlardan korkma beyaz olanlardan kork.*" dedi Minoru.

"Aklıma geldikçe delirecek gibi oluyorum. Oğlumu beni öldürmesi için gönderdi. Bunu bilerek yaptı! Böylesi bir yılan olduğunu nasıl fark edemedim? Nasıl böyle büyük bir aptallık etmişim ben? Hayatımı bitiren adamı bir de korumaya kalkmışım!"

Ferman öfkeyle iç çekerek derin bir nefes aldı. Şişen ciğerleri ile geniş göğsü hafifçe yukarı kalktı. Gözlerini yumarak boştaki elini kaldırıp, iki parmağı ile göz pınarlarına bastırdı.

"Ya peşime düşen Azrail'le anlaşma yapmayı hiç düşünmeseydim? Ya oğluma ulaşabilecek bir can simidi olarak onu görmeseydim de önce davranıp, ben onu öldürseydim? Evlat katili olacaktım!"

Onu dehşete düşüren bu düşünceyi bir saniye bile aklında tutmak istemez gibi hızla uzaklaştırdı. Zihni hiç durmayan bir çark gibi çalışıyor olsa da yorgun bedeni tükenmek üzereydi ancak yine de uyumak aklına bile gelmiyordu. Adeta gece yarısı gizli saklı onu arayacak olan sevgilisinden haber bekleyen biri gibi uyanık kalmaya çalışıyordu.

"İki gece evvel aradı biliyor musun?" dedi hevesli bir fısıltıyla. "Konuşmak isterse, ne zaman olursa olsun aramasını söylemiştim. Zoya uyuyormuş. Onu uyku tutmamış. O da beni aramak istemiş. Konuşmak için... Oğlum ilk kez kendi isteği ile beni aradı, Minoru."

"Ve şimdi de yine arar diye uyumak istemiyorsun?" dedi Minoru anlayışlı bir tonla.

Ferman'ın ses tonundaki sevinç, hissettiği sevginin ölçüsüyle eş, coşkulu çıkıyordu. "Bir saate yakın telefonda konuştuk. Önce çekingendi, yavaş yavaş açılmaya başladı. Dertleştik biraz. Bence iyi dost olacağız gibi görünüyor."

"Dosttan daha ötesiniz. Siz baba oğulsunuz."

"Belki de dostluğu ile yetinmeliyim. Onu bir baba olarak hayal kırıklığına uğrattığımı görmektense dostluğu ile yetinmeyi kabul etmeliyim belki de."

"Saçmalama Ferman. Senin de elinden gelen bir şey yoktu. Durumu senin tarafından görebildiğinde sana düşman olmayacaktır, aksine seni anlayabileceğini düşünüyorum."

"Bu o kadar kolay olmayacak, Minoru. Şu an öyle öfkeli ki. Kimin günahını ona yüklediklerini bilmek istiyor, ona bu hayatı reva gören herkesten intikam almak istiyor. Haksız mı? Değil! Yaşadıklarını hiçbirimiz bilmiyoruz. Ona, orada neler yaptıklarını sadece hayal edebiliyorum... Ama hayallerle gerçekler arasında her zaman akıl almaz bir uçurum vardır. Yaşadığı her şey için beni suçlayacak. Haksız da sayılmaz."

"Ay, kar ve çiçekler aynı anda görülemez," dedi Minoru bilge bir tonla. "Zoya'nın onu mutlu ettiğini söyledin. Bugün olmasını istediğin şekilde, geçmişi değiştirebilecek güçte olsaydın, Zoya her ikinizin de hayatınızda olamazdı. Oğlundan haberin yoktu, onu kurtaramadın ama bir başka çocuğu kurtardın. Zoya'yı ilk gördüğüm anı hatırlıyorum da bugün olduğu kadınla gurur duyuyorum. Ona yaşama sevincini, güçlü olmayı sen aşıladın. Tazo'ya da yaptığın gibi. Bunun için sana her zaman minnet duyacağım."

"Her ikisi de birer cevherdi Minoru. Bu benim başarım değil. Hiçbir zaman olmadı. Onlar her şeyi kendileri başardı. Aslında bugünlerde ben Zoya'ya çok daha fazla minnet duyuyorum," diye karşılık verdi Ferman itiraf ederek. "Zoya olmasaydı belki de çoktan ölmüştüm. Beni hayatta tutan o oldu."

"Belki oğlunu hayatta tutan da yine o olacak. Ona iyi geldiğini söyledin. Belki Zoya'nın onun üzerinde olumlu bir etkisi olur ve sana karşı kin beslememesi gerektiğini düşünür."

"Bazı takıntıları olsa da Zoya hayat dolu birisi, biliyorsun. Sanırım neşesi oğluma da iyi geliyor."

"Zoya neşesiyle hepimizi mutlu ediyor, oğlunu da ettiğine eminim." Minoru bir an sustu ve düşünceli bir sesle devam etti. "Fakat Zoya'nın takıntıları konusunda sana katılıyorum. Seni paylaşmaktan hiç hoşlanmıyor. Sence ortaya çıkan gerçek onu ne derece etkileyecek?"

"Bilmiyorum," dedi Ferman tereddütlü bir ifadeyle. "Beni endişelendiren bir başka şey de bu. Zoya'nın kendisini dışlanmış hissetmesini asla istemem. Belki de gerçeği önce onunla paylaşmalıyım. Ona karşı olan duygularımın, bendeki yerinin hiçbir şekilde değişmeyeceğinden emin olursa Ulun konusunda bana yardımcı da olabilir diye düşünüyorum."

Ninova

"Bu doğru bir yol gibi görünüyor. Zoya'nın zayıf noktası sensin. Sana olan minneti ölçülemeyecek kadar büyük elbette, bunu her zaman belli ediyor; fakat sevgisi minnetinden daha büyük. Onun babası sensin. Seninle gurur duyuyor ve paylaşmak istemiyor. Bu durum onu biraz karmaşaya sürükleyebilir. Ona olan sevginde hiçbir değişiklik olmayacağını gördüğünde sana yardım edecektir."

"Ada, kız çocukları babalarının prensesi olduğu gibi babalarına da çok düşkün olurlar derdi hep. Babasıyla ilişkilerini her zaman hayranlıkla izlerdim ama o zamanlar ne demek istediğini tam olarak anlayamazdım. Zoya hayatıma girdiği anda ne demek istediğini anladım. Zoya da benim minik prensesim oldu ve beni gözünde bir kahraman gibi gördüğünün farkındayım. Biz birbirimizi iyileştirdik. Onun hayatımdaki yeri her zaman bambaşka olacak. Bu durumun onu azıcık bile üzmesine izin veremem."

"Belki ilk başta kafası karışabilir, belki endişelenebilir ama senin onu çok çabuk bu düşüncelerden uzaklaştıracağına eminim... Oğlandan hoşlandığını söyledin. Ortaya çıkan gerçeğin olumlu olduğunu bile düşünebilir. Bana kalırsa gerçekten de olumlu bir durum bu. İkinizin de sürdürdüğü yaşamı düşünürsek benzer bir yaşam süren birinin hayatınıza girmesi hepimiz için büyük bir şans. Üstelik o kişi senin öz oğlun çıkıyor. Bu gerçekten mucize denecek kadar büyük bir şans. Hem Zoya çoğu zaman hiç olmadık şeylere olmadık tepkiler verip bizi şaşırtıyor genelde. Bizim endişemizin aksine çok çabuk kabullenebilir de durumu."

Ferman söylenenleri düşünerek bir an sustu ve Minoru'nun haklı çıkmasını umdu. Bu umutla söze girip gülümseyerek "Sanırım Zoya onu da hayli şaşırtıyor," dedi. "Dün gece aradığında fark ettirmemeye çalışıyordu ama sözlerinin arasında sürekli Zoya hakkında bilgi almaya çalışıyordu. Neleri sever, neler onu mutlu eder gibi soruları çaktırmamaya çalışarak sordu." Kısa bir an sustu ve iç çeker gibi bir soluk alarak "Onu yönlendirdim, Minoru," dedi suçluluk barındıran bir sesle. "Zoya'nın İstanbul'da nereleri sevebileceğini sorduğunda Ada ile birlikte dolaştığımız yerleri söyledim. Ada'yla birlikte yaptıklarımızı ona sanki öneride bulunuyormuş gibi tekrarladım. İstedim ki geçmişte bizim adımladığımız yolları onlar da birlikte adımlasınlar. Tıpkı o zamanlar

Ninova

bizim mutlu olduğumuz gibi onlar da mutluluk içinde o yolları kat etsinler. Annesinin yürüdüğü yollardan o da geçsin istedim." Ferman ansızın sustu ve acı dolu bir sesle "Ah Minoru" dedi. "Ona annesini anlatmayı öyle çok istiyorum ki... Gözleri annesininkilerin aynısı. İlk gördüğümde de Ada'ya bakıyormuş gibi hissetmiştim ama aklımın ucundan bile geçmemişti. Şimdi gözlerine her baktığımda sanki Ada'yla yine göz göze geliyor gibi hissediyorum."

"Kendine işkence etmeyi bırak, Ferman," dedi Minoru araya girerek. "Zamana ihtiyacın olduğunu anlıyorum. Başındaki belalardan kurtulduktan sonra her şeyi yoluna koyacağına eminim. Bu işi bitirdikten sonra yanımıza döneceğinizi söylemiştin. Oğlunu da alıp geleceksin ve hep birlikte bunun da üstesinden geleceğiz. Biz bir aileyiz. Oğlun da zamanı geldiğinde seni anlayacak ve ailemizdeki yerini alacak. Ümitsizliğe kapılma sakın."

"Bana her zaman iyi geldin, Minoru. Dostluğun benim için çok kıymetli."

"Hayır Ferman," dedi Minoru karşı çıkar gibi. "Sen, bana ve oğluma el uzattığın an bizim için dostluk kardeşliğe dönüştü. Biz seninle dost değiliz. İki kardeşiz ve bu hep böyle olacak."

"Bir zamanlar kardeş olduğumuzu söyleyen biri vardı hayatımda," dedi Ferman acı bir tonla. "Yaşadığım hayal kırıklığını hâlâ atlatabilmiş değilim."

"Uğradığın ihanetin üstesinden gelmenin zor olduğunun farkındayım; bunun sende ne tür bir güvensizliğe sebep olduğunu, ne tür yaralar açtığının da farkındayım. Fakat ben ya da oğlum tarafından asla ihanete uğramayacaksın. Bizim hakkımızda için rahat olsun. Böyle bir şerefsizlik yapmaktansa o an hayatıma son vermeyi yeğlerim. Aksi halde yaşamımı sürdürmem imkansız."

"Biliyorum Minoru. Sana olan güvenim hiçbir zaman yok olmayacak. Biz seninle çok sınavlardan geçtik." Sesli bir soluk alarak sözlerine devam etti. "Son günlerde geçmişi çok düşünüyorum ve yeni farkına vardığım birçok şeyi şimdi anlayarak adeta bir aydınlanma yaşıyorum. Bizim onunla hiç sınavımız olmamış. Adına kaza dediğim birçok hatasını ben gözümde büyütmeden, hiç dikkate almamışım. Oysa şimdi hepsinin beni başarısızlığa uğratmak için bilinçli yapıldıklarını anlıyorum. Her zaman

Ninova

önüme taş koymaya çalışmış ama ben hep göz ardı etmişim. Sa-
nırım insanın kendisi şeytanca düşünmeyince, karşısındakinin de
bir şeytan olabileceğini aklına getirmiyor."

"Şeytanlar daha çok tapınakların yakınlarında yaşar," dedi Mi-
noru durgun bir sesle. "Senin başarılarını izlemek ağır gelmiştir
ve bunları baltalamaya çalışması çok şaşırtıcı değil." Kısacık bir
soluk alan adam dostça çıkan bir sesle devam etti. "Sen iyi bir
adamsın Ferman. Yaşadığın her şeye rağmen yüreğine kötülük
yerleştirmedin ve ihtiyacı olan herkese elini uzattın. Kader cesur-
lara yardım eder. Cesur olduğun için kaderin seni oğluna kavuş-
turdu. Birlikte mutlu bir geleceğiniz olacağına inanıyorum ben.
Ümitsizliğe kapılma sakın. Biz her zaman yanınızda olacağız."

Ferman iç çeker gibi sabırsız bir soluk aldı. "Bir an önce şu pis-
likten kurtulup çocuklarımla birlikte yanınıza gelmek istiyorum
Minoru. Artık çok yoruldum. Hayatımın geri kalanını onlarla ve
sizinle sakince yaşamak istiyorum."

"Her şeyi bunu gerçekleştirmek için planlıyoruz Ferman. Tazo
kurduğu ekiple gece gündüz çalışıyor. Bilgi akışını sıkılaştırdım,
hiçbir şeyi gözden kaçırmayacağız. Her şeyi istediğin şekilde
planladık. En kısa sürede bu işi birlikte halledeceğiz."

Verdiği talimatların adım adım takip edildiğinden hiç kuşkusu
yoktu. Gelen güncel bilgileri değerlendirmek ve önlerindeki gün-
lerde atılacak en doğru adıma karar vermek için Ulun ve Zoya'nın
ertesi günkü gelişlerini bekliyordu. Ferman memnun bir ifadeyle
başını sallayarak ansızın konuyu değiştirdi.

"Gönderdiğim misafirler ne durumda? Herhangi bir şikayetleri
var mı?"

"Hayır, şikayetleri yok. Gelen hanımefendi oldukça uyumlu
davranıyor. Tazo çocuklar için uygun okulları ayarladı, önümüz-
deki hafta yeni okullarına başlayacaklar. Ayarladığımız eve iki
yardımcı gönderildi. Korumaları da görevlendirdik. Hem eve göz
kulak olacaklar hem de çocukları okula götürüp getirecekler. Gi-
decekleri okullar uluslararası eğitim veren kurumlar, dikkat çek-
meyeceklerdir."

Ninova

"Ayarlamaları yaptığınız için çok teşekkür ederim. Size fazladan yük bindirdiğimin farkındayım ancak verdiğim sözü tutmaya çalışıyorum. Kaldı ki o anne ve iki çocuğunun olan bitenle hiç alakası yok. Tehlikenin ortasında kalmalarını istemiyorum."

"Gözün arkada kalmasın. Sen onları alana kadar kimse kıllarına zarar veremeyecek."

"Çok teşekkür ederim, Minoru... Her şey için dostum."

"Bana teşekkür etme, Ferman. Biz sadece senin kurduğun bir organizasyonu yönetiyoruz. Karşılığını fazlasıyla veriyorsun ve bunun için teşekkür etmen gerekmiyor. İşleyen çark senin eserin."

"O çarkın sorunsuz işlemesini sağlayan sen ve Tazo'sun. En büyük dişliler sizsiniz. Siz olmasaydınız bugünkü hiçbir şey olmazdı. O yüzden her zaman size minnet duyacağım."

"Artık kapatmam gerekiyor, Ferman," dedi Minoru daha fazla uzatmak istemez gibi. Övgüler her zaman onu utandırırdı ve konuşmayı bıçak gibi keserdi. "Sabah yürüyüşümü yapmam gerekiyor," dedi gülümser bir tonla. "Romatizmalarıma iyi geliyor."

Ferman gülümseyerek karşılık verdi. "İyi yürüyüşler o halde. Daha sonra tekrar görüşürüz."

"Görüşürüz dostum."

Ferman usulca telefonu kapattı ve bir süre boyunca önünde dikildiği pencereden dışarıyı izledi. Karanlıkta gördüğü çok fazla bir şey yoktu; fakat o da zaten düşüncelerinin içinde kaybolmuştu, izlediği dışarısı değil zihninin içindeki görüntülerdi.

Geçmiş görüntüler, gözünün önünde süratle hareket eden bir film şeridi varmış gibi zihninde aynı anda hem hızla hem de ağır çekimde geçiyordu. An geliyor o şerit ansızın duruyor ve öylesine ağır akıyordu ki Ferman daha önce gözden kaçırdığını fark ettiği en ufak detayı bile inceleyebiliyordu. Günlerdir sık sık yaptığı bir şeydi bu. Geçmişi, en ufak detayı yeniden hatırlamak üzere tekrar tekrar başa sarıyordu ve o geri sardığı görüntülerde yakaladığı detayları daha evvel nasıl göz ardı ettiğine anlam vermeye çalışıyordu. Nasıl bu kadar kör olabilmişti? Nasıl burnunun dibindeki iblisi görememişti? Yeni fark ettiği bu detaylarla birlikte düzine-

Ninova

lerce soru da zihninin içindeki bir listeye alt alta sıralanmaya başlamıştı. Cevabını bulması gereken çok soru vardı ve ne yazık ki çoğu sorunun cevabı bizzat Yılmaz'ın kendisindeydi.

Ağır ağır geriye dönerek Minoru ile yaptığı konuşmadan önceki oturduğu yere, masaya doğru ilerledi. Yavaşça sandalyeye yerleşirken bakışları karşısındaki ekrana kilitlenmişti. Cevaplarını kendisinin bulabileceği bazı sorular için yaptığı hummalı çalışmaya devam etmesi gerekiyordu. Bulacağı her cevap Yılmaz'ı sokacağı kafesin etrafında bir parmaklık olarak yerini almış olacaktı.

"Hayattan mutlu bir gün çalmış oldum. Şu dünyada mutlu bir gün, bir mucize demek."

On Bir Dakika, Paulo Coelho

ZOYA & ULUN

Zoya gözlerini ardına kadar açıp, kendinden geçen bir şaşkınlıkla elindekine bakarak "Bu nefis bir şey!" dedi. Ağzı dolu halde konuşmaya çalıştığı için sesi homurtulu çıkıyordu. Ağzındakini yutmadan aç gözlerle elindekinden bir parça daha ısırdı ve zorlukla çiğnemeye çalışırken, başını yana çevirip mest olmuş bir yüzle puslu Boğaz'ı izlemeye koyuldu. Ancak bu yalnızca birkaç saniye sürdü. Ağzındakini çabucak yutup yeni bir parça koparmadan evvel hararetle konuşarak, yanındaki adama başını çevirdi.

"Babam hep vapurda ve sokakta yenen simidin tadı hiçbir yerde yok, derdi. Haklıymış. Bu gerçekten nefis bir şey."

Ulun elini uzatarak, bir elinde simit bir elinde çay tutan genç kadının önüne düşmüş olan saçlarını usulca omzundan geriye itti. Vapura bindikleri anda üzerindeki montu çıkarmasına yardım edip kendisininkiyle birlikte iki montu da kucağına koymuştu. Montların üzerinde, yanındaki kadının saçlarının rengine tezat siyah yünlü bir bere de vardı.

Dışarısı o kadar soğuktu ki sıcağa girdikleri anda ısı farklılığını ortadan kaldırmak istemiş, kalın montunu çıkarmasını salık verdiğinde, tekrar vapurdan indiklerinde çok daha fazla üşümesini engellemeyi amaçlamıştı. Neyse ki dışarıda kuru soğuk dışında herhangi bir yağış yoktu; yürürken ısınıyor, Zoya şikayet etmeye başladığında da sıcak bir şeyler içmek için önlerine çıkan ilk dükkanda mola veriyorlardı.

Ulun adeta kendi fikriymiş gibi genç kadına şehir turu yaptırıyordu. Gittikleri yerler konusunda Ferman'dan fikir aldığını söylememişti ona. İki gece evvel Ferman'la oldukça uzun bir konuşma yapmışlardı.

Zoya'yla gerçekleştirdikleri sohbet sonrası sulha ulaşmışlardı; kucağında oturan ve kollarını boynuna sarmış olan kadınla uzun süren bir sessizliği paylaşmanın ardından nihayet çekinerek sormuştu.

"Bana hâlâ kızgın mısın?"

"Sebebini anladığımdan beri değil. Ama bunu bir daha yaparsan kızgınlığım bu kadar çabuk geçmeyecek."

"O zaman valizini odaya geri taşıyabilir miyim?"

Zoya yumruğunu hafifçe onun omzuna vurarak karşılık vermişti. "Eğer bir daha beni geride bırakarak bir şey yapmaya kalkarsan o valize senin cesedini tıkarım."

"Bazen cidden korkutucu oluyorsun."

"Babam her zaman akıllı bir adam, karşısındaki kadından korkmalı der. O yüzden akıllı ol!"

"Bu tavsiyeyi dikkate alacağım."

"Aferin şampiyon," diye karşılık vermişti Zoya sırıtarak. Hitap ettiği kelime ile gözlerinin içinde şehvet karışımı haylaz pırıltılar oynaşıyordu. Bu pırıltılar, gecenin sonrasının nasıl devam edeceğine dair Ulun'a cesaret vermişti ve o da yine genç kadını hayal kırıklığına uğratmamıştı.

Ninova

Saatler sonra kollarının arasındaki kadın yorgun halde uykuya daldığında onu bir türlü uyku tutmamıştı. Kafasının içinde dönüp dolaşan düşünceler buna izin vermiyordu ve bir süre boyunca uykunun onu ele geçirmesini beklemek boşa bir çabaya dönüşünce yavaşça yataktan dışarı çıkmıştı. Yanındaki kadının uykusunun en az kendisininki kadar hafif olduğunu da o esnada öğrenmişti.

"Nereye?" diye sormuştu Zoya yarı uykulu bir sesle. Gözlerini açmamıştı; fakat Ulun'un her hareketinin farkında olduğu belliydi.

Daha önceleri derin bir uykusu olduğunu sandığı kadının numara yaptığını anlaması gecikmemişti.

"Uyku tutmadı," diyen Ulun dudaklarını kadının sıcak boynuna bastırırken sitemkâr bir tonla aklından geçeni açıkça mırıldanmıştı. "Derin uyuduğunu sanıyordum."

Zoya en ufak utanç duymadan mazur bir mırıltıyla itiraf ederek "Seni kandırıyordum," dedi.

"Daha önce de demiştim, iş bulmak konusunda sıkıntıya düşersen oyunculuğu denemelisin."

Genç kadın alçak sesle kıkırdasa da gözlerini açmamış uykulu bir sesle mırıldanmıştı.

"Bunu aklımda tutacağım."

"Dönüp durarak seni rahatsız etmek istemiyorum. Kendime sıcak bir içecek yapacağım. Sen uyumana devam et."

Zoya harcadığı olağanüstü enerjiye rağmen uyumakta zorluk çekmesini anlayabiliyordu. Bunu Ferman'da da sık sık gözlemlemişti. Az uyumaya alışkın olduklarından yorgun olsalar da uzun süren uyku her iki adamın da alışkanlıkları arasında değildi. Zoya uykunun derinliklerine yuvarlanmadan hemen evvel zorlukla mırıldanmıştı.

"Sıkılırsan babamı ara. O da uyumuyordur eminim."

Ulun birkaç saniye düzenli nefesler eşliğinde uyuyan kadını izlemiş sonra üzerindeki yorganı sıkıca etrafına dolamıştı. Onun bir daha asla üşümesine izin vermeyeceğini söylerken ciddiydi.

Mutfağa inerek, çabucak bir çay yapmıştı kendisine. Elindeki fincanla pencerenin önüne doğru ilerleyerek dışarıyı izlemişti

Ninova

Yağmur tüm gece boyunca olduğu gibi şiddetini kesmeden yağmaya devam ediyordu. Üzerinde yalnızca siyah bir pijama altı ile çıplak ayaklarla pencerenin önünde dikilmeye devam ederken, Zoya'nın aksine soğuğu hiç hissetmediğini düşünüyordu.

Bu düşünce aklına geldiğinde, hafızasında hızla geçmişe koşmuş o anda izlemekte olduğu yağmur gibi birçok yağmurun altında çırılçıplak halde saatlerce ayakta dikildiği zamanları hatırlamıştı. Soğuk iliklerine kadar işler, bedeni durduramadığı titremelerle sarsılırken ağzını açıp tek kelime bile etmeden içindeki mücadeleci çocuğa tutunurdu.

Zamanla derisinin kalınlaştığını ve artık soğuğu hissetmediğini düşünmeye başlamıştı. Ya da belki de içinde harlanan öfke öylesine kanını kaynatırdı ki üşümesinin aksine bedeninin alev alev yandığını hissederdi. Farkına varmadan sıktığı dişleriyle kilitlenen çenesini zorlukla çözerek, elindeki fincanı dudaklarına götürüp bir yudum daha içmişti.

Büyük bir efor sarfederek gerilen bedenini gevşetmeye çalışmıştı. Geçmişe dair anılar ne zaman aklına düşse bedenindeki tüm kaslar çelik sertliğine bürünüyordu. O bedeni keskin bir palaya dönüştüren kendisi olmuştu. Yaşadığı her acı o palayı bilemişti ve şimdi ona yaşattıkları her acı için tek tek baş almaya başlamıştı. Bu defa aldığı başlar kendi seçtikleriydi. Yılanın kuyruğunu kesmişti ama başı hâlâ bir yerlerde onu bekliyordu.

Ansızın arkasını dönerek elindeki yarılanmış fincanı tezgahın üzerine bırakıp, salona doğru ilerlemişti. Kendi telefonu hâlâ aracın içindeydi; alma gereği duymamıştı ama Zoya'nın telefonunun salonda olduğunu biliyordu. Ferman ne zaman isterse onu arayabileceğini söylemişti ve o an nedensizce onunla konuşma ihtiyacı duymuştu. Edindiği bilgilerde ne kadar ilerlediğini bilmek istiyordu. Cihazı eline aldığında Ferman'ı aramaktaki bahanesi buydu; fakat asıl öğrenmek istediği sonraki iki günde Zoya'yı nasıl mutlu edeceğine dair birtakım ip uçları edinmekti.

Bir saate yakın yaptıkları konuşmaya neredeyse havadan sudan yapılmış bir sohbet denilebilirdi; fakat Ulun bu konuşmadan oldukça hoşnut kalmıştı. Ferman'ın dostça çıkan sıcak sesi ona iyi gelmişti. İkisinin de ortak noktası Zoya idi ve Ulun açıkça soramasa da laf arasına soktuğu birkaç sıradan soruya geniş detaylı

Ninova

cevaplar almıştı. Ferman'ın Zoya hakkında oldukça konuşkan olması onu memnun etmişti; oysa onun kendisiyle daha uzun konuşabilmek için elindeki her türlü bahaneye sarılmak istediğini anlayamamıştı.

Ferman'ın sıcak, muzip bir edayla yaptığı bilgilendirmeler Zoya'nın başka yönleri hakkında da fikir edinmesine neden olmuştu. Edindiği fikirler ve ona verilen önerilerle sonraki iki günü planlaması zor olmamıştı.

Şimdi, beş dakika evvel Beşiktaş'tan bindikleri vapur Kadıköy'e doğru yol alıyordu. Moda sokaklarında birkaç saat dolaşacak, eğer Zoya soğuktan şikayet etmezse sahilde de kısa bir tur atacaklardı. Ardından tekrar Kadıköy iskelesinden Eminönü'ne doğru giden bir başka vapura bineceklerdi.

Bir gün evvel Avrupa yakasında Boğaz'da sahil boyunca yürümüşlerdi. Ortaköy'den başladıkları yürüyüş Emirgan'da sonlanmıştı. Ara ara uğradıkları mekanlarda bir şeyler içerek ya da atıştırarak geçirdikleri zaman oldukça uzamıştı ama ikisi de şikayetçi olmamıştı. Kış mevsiminde olmaları nedeniyle yaz aylarında cıvıl cıvıl olan Emirgan parkı, neredeyse bomboştu ve sessizlik içinde yaptıkları yürüyüş, soğuğa rağmen temiz havayı solumak ikisine de iyi gelmişti.

Bu, İstanbul'da geçirdikleri son gündü. Ertesi sabah Zürih'e giden uçakta yerlerini alacaklardı. Bu yolculuk bildikleri bir yere doğru onları götürecek olsa da kısmen bir bilinmeze doğru attıkları bir adım da olacaktı. Önlerindeki günlerin onlara neler getireceğini henüz tam olarak bilmiyorlardı; bildikleri tek şey, gerçekleştirmek istedikleri planların sağlam olmasına gayret gösterecekleri idi.

Yanındaki genç kadın öyle keyifli görünüyordu ki suratındaki mest olmuş ifade Ulun'un gözlerini onun üzerinden almakta zorluk çekmesine neden oluyordu. Genç kadın Boğaz'ı, Ulun'sa onu izliyordu.

"Boğulmandan korkuyorum," dedi Ulun düz bir sesle uyarır gibi. "Daha sakin mi yesen acaba? Sanki bir daha bulamayacak gibi yiyorsun. İstersen benimkini de yiyebilirsin, hatta bir tane daha alabilirim."

Ninova

Zoya başını hızla aşağı yukarı salladı. "Evet, bence de bir tane daha alalım. Seninkine göz dikmek istemem. O zaman çok açgözlü gibi görünürüm." Oturduğu uzun koltuğun koluna koyduğu yarı yarıya bitmiş olan çayından çabucak bir yudum alıp, telaşla yine yanına döndü. "Bir tane daha çay alabilir miyiz? Simitle çay harika bir kombinasyonmuş."

Ulun uyumlu bir tavırla başını sallarken bakışları vapurun içinde, birkaç sıra ileride olan, elinde bir tepside sayısız bardak taşıyan görevliye doğru çevrildi. Elini hafifçe yukarı kaldırdığında, ne istediğini fark eden görevli "Geldim abim!" diye seslenerek aceleyle o anda önünde oturan yolcunun çayını vererek onlara doğru yöneldi.

Aynı esnada Zoya konuşmaya devam ediyordu. "Aslında simidi ilk kez yemiyorum tabii. Babamla daha evvel Londra'da ve Antwerp'te yemiştim. Ama babam hep, tadı tam olarak aynı değil, sen asıl Türkiye'de sokak simidi yediğinde gör, demişti. Bu yediğim hiç orada yediklerime benzemiyor gerçekten. Bu daha çıtır çıtır, daha lezzetli. Sence birkaç tane daha fazladan alıp çantamıza atsa mıydık, belki gün içinde sokakta dolaşırken acıkırız, ne dersin?"

"Acıktığında düzgün bir yere girip karnını doyurabiliriz," dedi Ulun sakin bir sesle. Yeni bir çayı alarak genç kadına uzattı ve elindeki bozuklukları önündeki görevlinin avucuna bıraktı. Zoya büyük bir lokma daha ısırırken bir yandan elindeki yeni çayı oturduğu pencerenin kenarına koyuyordu. Ağzındakini çabucak yutarak Ulun'a karşılık verdi.

"Ama şu an canım simit yemek istiyor. Tadı çok güzelmiş, bence simitle de karnımızı doyurabiliriz."

"Hayır," dedi Ulun kayıtsız bir edayla. "Simitle karnını doyurmayacaksın. Güzel bir yerde güzel bir yemek yiyeceğiz."

Zoya hınzırca gülümsedi. "Sen ısmarlıyorsun yine, değil mi?"

Ulun yan gözle ona baktı ve yine kayıtsız bir tavırla başını salladı. "Yemekler her zaman benden, merak etme."

"Harika bir sevgili olduğunu tekrarlamalıyım," dedi Zoya muzip bir ifadeyle. Ulun ters ters ona baksa da her zamanki aldırışsız

Ninova

tavrıyla neşeyle kıkırdayarak omzuyla genç adamı dürttü. "Ha. diii," dedi kelimeyi uzatarak. "Seni övüyorum, bu seni memnun etmeli."

Ulun'un ona cevap vermesine fırsat kalmadan oturma sıralarının önündeki geniş boşlukta duydukları bir sesle genç kadının dikkati tamamen o yöne döndü. Gözleri şaşkınlıkla sesin geldiği noktaya dikilmiş merakla söylenenleri dinlemeye başlamıştı.

"Sevgili ablalarım abilerim... Bu elimde görmüş olduğunuz tükenmez kalem bildiğiniz tükenmez kalemlerden değil, efenim. Bu gerçekten tükenmiyor, efenim. Size garanti veriyorum, yaz yaz bitmiyor, efenim. Alan alıyor, almayan ağlıyor... Farklı renklerde sizlere sunduğum bu tükenmeyen kalemlerin üçü bir arada, efenim. Var mı tükenmeyen kalem isteyen? Üçü bir arada otuz lira değil, yirmi lira değil... Yalnızca on lira, efenim. İki çay parasıyla aynı fiyatta olan bu kalemleri yalnızca sizin için getirttim, abilerim ablalarım. Var mı isteyen? Üçü bir arada yalnızca on lira, efenim. Yanlış duymadınız, evet... Yalnızca on lira. Tanesi bir çaydan ucuza geliyor, efenim. Günümüzde bir simit bile üç lira değilken ben bu tükenmeyen kalemleri size simitten daha ucuza veriyorum, efenim."

Satıcı soluk bile almadan aynı kelimeleri tekrarlayarak konuşmaya devam ederken Zoya hayretle sordu.

"Gerçekten tükenmiyor mu o kalemler?"

"Elbette tükeniyor," dedi Ulun aldırmaz bir tonla.

"Ama tükenmiyor, diyor?"

"Aldatıcı pazarlama stratejisi."

Ulun'un umursamaz karşılığına rağmen Zoya hevesle hareketlenerek eliyle Ulun'u dürttü. "Cebinde bozuk para var mı? Alacağım o kalemlerden. Bana para ver."

"Sıradan tükenmez kalemler. İhtiyacımız yok."

"Umurumda bile değil, bitip bitmeyeceğini merak ediyorum."

"Tabii ki bitecekler."

"Kendi gözlerimle görmek istiyorum."

Zoya inatçı bir tavırla direttiğinde Ulun bıkkın bir edayla cebinden kağıt bir onluk çıkarmak üzere hareketlendi.

Ninova

Tam yirmi dakika sonra vapurdan indiklerinde, çantalarında farklı renkte olan ve tükenmeyeceği iddia edilen üç tükenmez kalem, iki paket limon sıkacağı, bir paketin içinde bulunan on tane damla sakız da yerini almıştı. Zoya hiçbir satıcıyı boş geçmemişti.

Neşeli gözleri öylesine heyecanla parlıyordu ki Ulun gözlerindeki bu pırıltının yok olmasına izin vermemişti. Zoya daha önce hiç gitmediği bir oyun parkına girmiş bir çocuk gibi önüne çıkan her şeyi deneyimlemek istiyordu.

Ulun sonradan bu anları düşündüğünde, aslında kendisinin de bu heyecana ortak olduğunu ve daha önce deneyimlemediği şeylerin onu da eğlendirdiğini fark edecekti.

Zoya'nın neşesi bulaşıcı gibiydi; bu bulaşıcı hastalığa o da tutulmuştu. Yüreğinin derinliklerinde bir yerlerde neşeli kıpırtılar oynaşıyordu ve o derinliklerde, karanlıkta hapsolmuş gülmeyi bilmeyen bir çocuğun alçak sesli kahkahaları, duyulur duyulmaz kulağına çarpıyordu. O alçak ses henüz dışarıdan duyulmayacak kadar düşüktü; fakat en azından artık içindeki sessizlik kırılmıştı ve ilerisine dair ümit vadediyordu.

Ulun o sesleri duymaya başlamıştı ve ona bunu hissettiren yanındaki kadındı.

Ninova

"Göğsünün içinde, bu asırlık ağacın kabuğu gibi, yarıkla bulunduğunu sandı ve gırtlağına kadar bir ateşin çıktığın hissetti. Aman Yarabbi, ne kadar yalnızdı..."

Kuyucaklı Yusuf, Sabahattin Ali

FERMAN & ULUN & ZOYA

Ulun dakikalardır konuşmalara kulak veremiyordu.

Zoya çoğu zaman yaptığı gibi neredeyse soluk almadan, geçen birkaç günde gezdikleri yerleri hevesle Ferman'a anlatırken Ulun'un aklı az evvel olana takılıp kalmıştı.

Bir saat evvel yaptıkları uzun yolculuğun ardından nihayet kulübeye varmışlardı. Sabah saatlerinde İstanbul'dan Zürih'e kalkan uçağa binmiş üç saatlik uçuşun ardından, Zürih havaalanında bıraktıkları aracı alarak kulübeye doğru yola çıkmışlardı. Kulübeye vardıklarında Ferman onları kapıda karşılamıştı. Sanki sabırsızca gelmelerini bekliyormuş gibi yüzünde sıcak, büyük bir gülümseme vardı. Kollarının arasına aldığı kadına sıkıca sarılarak hasret gidermesinin ardından Ulun'un donuk tavrına aldırmadan kollarını bu kez ona sarmıştı. Ulun beklemediği bu karşılama ile ne yapacağını bilemez gibi dikilmeye devam ederken, üstüne babacan bir edayla hafifçe omzuna vurup yavaşça ondan ayrılmıştı.

O esnada Ferman'ın ondan uzaklaşmak için nasıl bir güç harcadığını tahmin bile edememişti. Ferman günlerdir ikisinin yolunu gözlese de en çok bu kez oğlu olduğunu bilmenin gerçekliği ile Ulun'la karşılaşmayı sabırsızca beklemişti. İki genç dönüş yoluna çıktığından beri kendisini bu ana hazırlamaya çalışmıştı. Kontrollü davranması gerektiğini sık sık kendisine hatırlatmıştı. Kontrolünü kısacık bir an kaybetse kollarının arasına aldığı genç bedeni sıkı sıkıya tutup asla bırakmayacaktı; fakat zorlukla da olsa uzaklaşmayı başarmıştı.

Ninova

Valizlerini odalarına bırakmalarının ardından ikisi de peş peşe hızlı birer duş alıp çabucak üzerlerini değiştirmiş yol yorgunluğunu üstlerinden atmışlardı. Sahte pasaportlara uygun görünüşleri de yok olarak eski görünümlerine kavuşmuşlardı.

Baba kız arasında ritüel olduğu belli şekilde hazırlanmış olan karşılama çayı, onlar masaya oturdukları sırada önlerine konmuştu. Zoya o esnada konuşmaya başlamıştı fakat Ferman'ın yaptığı minicik bir jest Ulun'un anda kaybolmasına yol açmıştı ve dikkatini bir türlü söylenenlere veremiyordu.

Çayları önlerine koyan Ferman, kendi yerine geçmeden evvel Zoya'nın başına sıcak bir öpücük kondurduktan sonra adeta sıradan bir şey yapıyormuş gibi Ulun'un başını şefkatle okşayıp, gülümseyerek sandalyesine yerleşmiş tüm dikkatini sağındaki genç kadına vermeye çalışmıştı.

Ulun'un aklıysa birkaç dakika evvel başına dokunan elde kalmıştı.

Daha evvel bir kez bile başı okşanmamıştı. Saçlarının arasına giren parmaklar öylesine şefkatli bir sıcaklığa sahipti ki Ulun kafa derisinin ısındığını hissediyordu. Aslında kendisi de farkındaydı; kafa derisinin yanmasına yol açan şey başına dokunan parmaklardan değil, o parmakların üzerinde bıraktığı etkiden kaynaklanıyordu.

Ferman'ın, Zoya'yı dikkatle dinlemeye devam ederken sık sık sohbete katılmasını ister gibi kendisine baktığını hissedebiliyordu fakat ağzını açıp tek kelime edemiyordu. Başı karşıya dönük olsa da gözleri Ferman'a kaçamak bakışlar atıyordu. Adamın yüzündeki ifade ona tam anlamıyla yabancıydı. Kızını özlemiş olan bir babanın sıcak ifadesi vardı yüzünde. Ara sıra ona da çevrilen kara gözlerin içindeki sevgi elle tutulacak denli gerçekçiydi. Bir tabağın içine koyduğu kurabiyeleri, soluk almadan konuşan Zoya'nın yemesini ister gibi hafifçe genç kadının önüne itişi çocuğunun üzerine titreyen ilgili bir babanın tavrıydı.

Zoya gözleri parlayarak önündeki kurabiyeye uzanıp bir parça ağzına attığında, konuşmasına zorunlu olarak ara vermişti; Ferman bu aradan yararlanarak Ulun'a döndü.

"Çayını soğutuyorsun," dedi ilgili bir tavırla.

Ninova

Ulun bakışlarını önündeki bardağa indirdiğinde birkaç saniye boş boş önündeki çaya baktı. Ferman onun donukluğuna aldırmadan bir kurabiyeyi tabağının kenarına bırakıp "Zoya bu kurabiyeleri çok sever. Sen de dene," diye üsteledi.

"Baba," dedi Zoya hevesle atılarak. "Bu kurabiyeler de çayla çok güzel gidiyor ama bence çaya en çok yakışan simitmiş." Parlak kehribarlar hızla Ulun'a çevrilip yeniden solundaki adama döndü. "Tıpkı senin dediğin gibiymiş. İstanbul'daki simitler seninle daha önce yediklerimizle aynı değildi. Çok daha güzeldiler."

Ulun aniden aklına gelmiş gibi birden yerinden kalktığında Zoya susarak sorarcasına ona baktı.

"Almıştım," dedi Ulun mırıldanır gibi. "Sabah evden çıkmadan evvel gidip almıştım. Valizden çıkarmayı unuttum."

"Sabah dışarı çıktığında simit almaya mı gittin?" diye sordu Zoya gözlerini iri iri açarak.

"Sevdiğini söylemiştin, birkaç tane getirmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm."

"Babam baylacak!" dedi Zoya sevinçle. Hızla başını Ferman'a çevirerek "Yemeyeli ne kadar oldu, baba?" diye sordu.

"Çok uzun zaman," dedi Ferman durgun bir tonla.

İstanbul'da en son simit yediğinde, Ada ile birlikte bir yaz günü bir ada vapurundalardı. Hafta sonunu Büyük Ada'da geçirmişler, gidiş ve dönüşte aldıkları simitlerin çoğunu martılara yedirmişlerdi. Ada'nın neşeli kahkahaları o günkü tazeliği ile hâlâ zihninde çınlıyordu. Boğazına oturan yumruyu fark ettirmemek için kısa bir soluk alarak yutkunmaya çalıştı. Başını hafifçe geriye çevirdi ve uzaklaşan genç adamı izledi. En son gerçek bir simidi birlikte yedikleri sevdiği kadından olan oğlu, ona gerçek bir simit getirmek üzereydi.

Hayat acımasız ironilerle doluydu.

Zoya'nın başını hafifçe ona uzatarak kısık bir sesle "Uzun uzun konuştuk, baba," deyişi ile dikkatini yeniden genç kadına yöneltti.

Zoya hızlı bir bakışı Ulun'un kaybolduğu noktaya atarak çabuk çabuk konuşmaya devam etti.

"Öfkesini anlayabiliyorum artık. Hak da veriyorum. Fakat öfkesini kontrol edemezse kendisine zarar vermesinden endişeleniyorum. Aceleci davranmaması lazım. Onunla konuşmalısın."

Ninova

"Hiçbirimizin aceleci davranmaması gerekiyor," dedi Ferman sakin çıkmasına çalıştığı bir tonla. "Uzun bir yola çıktık. Bu yolda sakin olan kazanacak. O da sakinliğini korumak zorunda."

"Sana katılıyorum ama sabırsız davranmasından korkuyorum. Bundan çok daha korktuğum şeyse yine tek başına hareket etmeye kalkması."

"Kimse tek başına hareket etmeyecek!" dedi Ferman keskin bir sesle.

Bu gelişecek olayları kontrol etmek istemesinden daha çok, iki çocuğunun güvenliğini sağlamaya çalışan bir babanın sert tavrıydı.

Yanı başlarında biten Ulun elindeki paketi masaya bırakırken ters, imalı bir sesle "Kimseden kastın kendini de kapsıyor mu?" diye sordu.

Ferman onun imasına aldırmadan masaya konan pakete uzandı. Memnun bir gülümsemeyle paketten çıkardığı bir simidi burnuna yaklaştırarak derin bir soluk aldı. Yan gözle yerine oturan Ulun'a bakıp soruyu cevapladı.

"Elbette," dedi uysal bir ifadeyle. İkiye böldüğü simidin bir ucundan büyükçe bir parça ısırarak çabucak çiğnedi. Buruk bir tebessümle "Simit için teşekkürler, özlemişim bu tadı," diye devam etti.

Zoya hevesle bir başka simide uzandı. "Babamın o herifin evine neden girdiğini konuşmuştuk seninle," dedi hatırlatır gibi. "Hangi şartlarda girdiğini de..." Bir parça simidi ağzına atarak çayına uzandı. "Tazo babamın nerede olduğunu biliyordu. Birilerinin nerede olduğundan haberi vardı yani."

"Sen Haldun'un kesinlikle kurtulamayacağına emin misin?" diyen Ferman konuyu değiştirerek merak ettiği soruyu sordu. "İhtimal bile yok, değil mi?"

Ulun umursamazca başını iki yana salladı. "En ufak ihtimal yok. Belki yıllar sonra kemiklerini bulurlar."

"Hak ettiğini bulmuş," diye mırıldandı Ferman. Elindeki simidin kalan parçasını da ağzına atarak çayına uzandı.

"Sizin çalışma ne durumda?" diye sordu Ulun merakla Ferman'a bakarak. "Listeyi yapabildiniz mi?"

Ninova

Ferman yutkunurken başını salladı. "Tazo'yla isimlerin üzerinden tek tek geçtik. Kullandıkları pasaportların hepsini takibe aldık. Kimin nerede olduğunu tespit etmeye çalışıyoruz. Şimdiye kadar on bir kişinin yerini belirledik. Üçü Amerika'da. Beşi Avrupa'da farklı şehirlerdeler. Biri Rusya'da. Diğer ikisi Ortadoğu'da ülkeler arasında dolaşıp duruyorlar. Henüz nerede olduklarını tespit edemediğimiz dokuz kişi daha var."

"Neden tespit edilemiyor?"

"Kanımca şu anda güvenli evlerde zaman geçirerek harekete geçmek için talimat bekliyorlar. Tespit edebilmemiz için bir şekilde sisteme girmek zorundalar. Hangi yolla seyahat ederlerse etsinler bir şekilde pasaportlarını kullanacaklar ve o sırada biz de yerlerini belirleyebileceğiz. Şu an sadece beklemek zorundayız."

"Ama en son giriş yaptıkları yerler belli değil mi?"

"Hepsi şu an Türkiye'de görünüyor. İçlerinden birindeki en yakın tarihli hareket bir yıl önce olmuş. Bu kadar uzun süre aynı yerde durmazlar. Muhtemelen kaçak yollarla giriş çıkış yaptılar ve sisteme hiçbir şekilde girmediler."

"Aynı şekilde hareket ederlerse nasıl tespit edeceğiz ki?"

"Şu an yapabileceğimiz en iyi şey sürekli takipte olmak. Herhangi bir seyahat aracını ya da herhangi bir oteli kullandıklarında yerlerini belirlemiş olacağız."

"O kadar kişi nasıl takip edilecek ki?" diye sordu Ulun tatsızca.

"Bunu dert etme," dedi Ferman teselli eder bir tonla. "Tazo 7/24 izlemek için dönüşümlü çalışan iki ekip kurdu."

"O ekiplerin güvenli olduklarına, hata yapmayacaklarına emin misin?"

"En ufak bir şüphem yok," dedi Ferman kendinden oldukça emin bir tavırla.

"Acaba biraz daha açıklama yapsan mı, baba?" diyen Zoya rica eder gibi araya girdi. Bakışları bir Ulun'a bir Ferman'a gidip geldi. "Ben o konuyla ilgili bir şey anlatmadım. Fırsat olmadı. Ama sanırım bilse daha iyi olur." Telaşla çabucak ekledi. "Hem içi rahatlar. Belki o zaman yavaş ama sağlam adımlar attığımıza emin olur."

Ninova

Ulun kısacık bir an kaşlarını çatarak ona bakıp, ne demek istiyor der gibi Ferman'a döndü. Ferman elindeki son parçayı ağzına attığında başını sallıyordu. Bakışlarıyla önündeki boş bardağı işaret ederek homurdanan bir tonla "Sen çayları tazele o zaman," dedi genç kadına.

Zoya ikiletmeden bardaklara uzanıp yerinden kalktığında, Ferman ağzındakini yutmasının ardından bakışlarını Ulun'a çevirerek konuşmaya başladı.

"Tazo aslında benim sahip olduğum bir kuruluşu yönetiyor," dediğinde, Ulun kaşlarını çatarak ona baksa da genç adamın yüzündeki şaşkınlığa aldırmadan konuşmaya devam etti. "İlk başlarda bugünkü gibi büyük değildi ama zaman içinde büyüdü ve sağlam bir temele oturdu. En başta ufak yazılımlar yaparak başlamıştım. İşi büyütebilmek için paraya ihtiyacım vardı ve yüksek standartlı bir tetikçi olarak kazandığım para bana bu imkanı sağladı. Bugün Tokyo merkezli bir teknoloji grubu haline geldi. Mobil uygulamalar, oyunlar ve birtakım yazılımlar üretiyoruz. Veri madenciliği de yaptığımız işler arasında. Aynı zamanda kripto para madenciliği de yapıyoruz. Her bölümün yöneticisi farklı ve hepsi de Yönetim Kurulu Başkanı olan Tazo'ya bağlı olarak çalışıyor. Ben geri planda kalmayı tercih eden patronum. Tazo ve babası Minoru dışında kimse gerçek kimliğim hakkında bilgiye sahip değil. Son on senedir tüm yönetim Tazo'da, bundan sonra da bu şekilde devam edecek. Okinawa'da yaşamayı tercih eden Minoru'nun yönettiği bir networkumuz var. Her türlü bilgiyi satın almak için genellikle para yeterli oluyor ve sisteme girmeyen kayıt dışı bilgi akışını Minoru'nun maaşa bağladığı kişilerle sağlıyoruz." Yumuşak bir tebessüm yüzünde belirerek güvence verircesine, "Ekipler konusunda endişelenmene gerek yok anlayacağın. Hepsi bizim çalışanlarımız," dedi sıradan bir şeyden bahseder gibi. "Hepsi işinin ehli, yetenekli gençler." Adeta dalga geçer gibi gözlerini devirerek, "Aslına bakarsan bu tür işleri diğer zamanlarda yaptıkları sıradan işlerden daha heyecanlı bulduklarını itiraf etmeliyim," dedi gülümseyerek. "Onlar için bunu bir çeşit meydan okuma olarak düşünüyorlar sanırım. Çözülemeyen bir bulmacayı çözmeye çalışır gibi heyecan duyuyorlar. Bu bana oldukça garip geliyor fakat gençler heyecanı seviyorlar."

Ninova

"Listedekileri takip etmek onlara macera gibi mi geliyor?" diye sordu Ulun dik dik.

Ferman'ın gücünün ölçüsünü şimdi tam olarak idrak edebiliyordu; kader nasıl olmuşta bir yerlerde onun da yüzüne gülmüştü anlamaya çalışıyordu. O olmasa hedeflediği şeylere ulaşması ne kadar sürerdi düşünmek bile istemiyordu.

"Elbette. Bu onlar için bir çeşit hazine avı. Önlerindeki ekranı sürekli tarayarak saklı hazineyi bulmaya çalışıyorlar. Ardından o hazinenin peşine düşüp attığı her adımı takip ediyorlar."

Zoya elindeki tepside tuttuğu üç çayla birlikte yeniden onların yanına döndüğünde Ferman sıradan bir tavırla omuzlarını silkti. Önüne konan çaya uzanırken alelade bir edayla konuşmasına devam etti.

"Fakat yaptıkları yalnızca bu da değil. İhtiyacımız olan bilgilere ulaşmamızı da sağlıyorlar. Günümüzde en değerli şey bilgi ve edindiğimiz bilgiler adım attığımız yolda bize ışık tutacak."

"Ne tür bilgiden söz ediyorsun?" diye şüpheyle sordu Ulun. Önüne konan çaya uzanırken söylenenleri aklında bir düzeneğe oturtmaya çalıştığı belliydi.

"Yılmaz hakkında bulabileceğimiz her şey," dedi Ferman keskin bir sesle. "Ona karşı kullanabileceğimiz herhangi bir şey. Gizlediği, kimsenin bilmesine izin vermediği en ufak ne olursa."

Ulun küçümser gibi "Bulunabilir mi ki bu? Yaş tahtaya basmadığını kendin söyledin bana. Neden açık versin?" diye sordu. "Sen söylemesen Haldun'un arkasındakinin o olduğunu öğrenmem kim bilir daha ne kadar sürecekti?

"Herkesin açığı vardır, Ulun," dedi Ferman babacan bir sesle. Muzip bir edayla göz kırptı. "Önemsiz gibi görünen birkaç şeyi bir araya getirdiğinde arkasındaki asıl gerçeği görmen işten bile değildir."

Cümlesi bittiği anda Zoya heyecanla atıldı. "Bir şeyler buldunuz, değil mi?"

Ferman çayına uzanırken onaylarcasına başını salladı. O çayından bir yudum içerken Ulun sabırsız bir tonla "Ne?" diye sordu.

"Ne değil," dedi Ferman keyifli bir ifadeyle. "Neler?"

"Baba!" dedi Zoya isyan eder bir sesle. "Bunu yapmaya devam edecek misin yoksa artık bize de anlatacak mısın?"

Ninova

"Kaç günden beri Tazo ile gece gündüz çalışıyoruz," dedi Ferman çocuksu bir edayla şikayet eder gibi. "O kadar emeğin karşılığında azıcık da olsa bunun keyfini sürmeme izin vermelisiniz?"

"Tamam," dedi Zoya sabırsız bir edayla. "Yeteri kadar sürdün. Neler buldunuz?"

Ferman'ın bakışları ikisi arasında gidip geldi. Derin bir soluk alarak "Önümüzdeki günlerde ikiniz iş başında olacaksınız," dedi. "Takip etmeniz gereken biri var. Adamın rutinini belirleyip, ilk uygun anda da paket edeceksiniz."

"Kim?" diye soran Ulun'du.

"Tazo'nun ekibindekiler günlerdir Yılmaz hakkında bilgi toplamaya çalışıyor. Kimlerle görüşüyor, kimlerle konuşuyor, rutin programının dışında neler yapıyor... Tüm bu bilgilerin ışığında iletişime geçtikleri hakkında da geniş çaplı incelemeler yaptılar ve çıkarılan sonuç şu ki; Yılmaz gerçekten zekice denecek şekilde hareket ediyor."

"O yılanı bana övmeyeceksin, değil mi?" dedi Ulun kızgın denecek bir sesle.

"Hayır," dedi Ferman başını iki yana sallayarak. "Zekice denecek şekilde hareket ediyor dedim zeki olduğunu söylemedim."

"Yani?" diye üstelercesine Zoya araya girdi.

Ferman tek düze bir sesle konuşmaya başladı. "Uyuşturucu sevkiyatlarında geleneksel üç rota kullanılır. Bunlar; Türkiye'yi içine alan Balkan rotası, Kuzey Karadeniz rotası ve deniz taşımacılığı ile gerçekleştirilen güney rotası. Türkiye, Balkan rotasında eroinin geçtiği transit ülke konumunda. Son yıllarda Güney Amerika ülkelerinde üretilen kokain de Avrupa, Balkanlar ve Türkiye'nin ardından Ortadoğu'ya gönderiliyor. İşte Türkiye'den geçiş yapan bu sevkiyatların sorunsuz gerçekleştirilmesi için bu noktalardaki kontrollerin gevşek tutulması ya da geçişlere göz yumulması gerek."

"Ve bu da bedava yapılmaz," diyen Zoya atıldı. "Yılmaz bu geçişlerin sorunsuz yapılması için pay alıyor," diye kendinden oldukça emin fikrini belirtti. "Uyuşturucu baronlarıyla iletişimde o zaman?"

Ferman başını salladı. "Doğrudan onlarla iletişimde değil fakat en az iki aşamalı olarak onlarla bağlantısı var. Görüştüğü birinci

Ninova

kişi bir başka kişiyle bağlantılı ve o başka kişi de baronlarla iletişime geçiyor. Talimatlar ve sevkiyat takvimi bu şekilde birbirlerine iletiliyor, ödemeler de yine bu iki aşamalı iletişimle gerçekleştiriliyor."

"Bu bağlantıları çözebilmek için çocuklar epeyce üzerinde çalıştı. Ortaya çıkardıkları tablo, görüşme günleri ve saatlerinin birbirleriyle hayli uyumlu olduklarını gösterdi. Yılmaz aldığı yüklü ödemelerin hepsini ülkeye sokmuyor. Bu mutlaka çok dikkat çeker. Yalnızca bir kısmının girişini sağlıyor ve eşinin ailesine ait kuruluşlarda içeri soktuğu paraları aklıyor. Şu an sahip olduğu gücü kaybetmemesi için etrafa çok para dağıtması gerekiyor ve dağıttığı bu paraya ihtiyacı var. Kalan tüm parayı ise yurtdışında tutuyor. Rakam oldukça astronomik."

Ferman bakışlarını Ulun'u çevirdi. "İşte sorduğun kim sorusunun cevabına bu noktada geliyoruz. Yılmaz'ın parasını yöneten biri var. Onu saf dışı bırakacağız ve Yılmaz'ın para akışını keseceğiz."

"Parası olmayınca şu an ki gücü de olmayacak o zaman?" diyen Zoya heyecanla atıldı.

"Gücünün bir kısmını kaybedecek sadece. Söz konusu olan yalnızca yurtdışında tuttuğu para değil," dedi Ferman başını iki yana sallayarak. "Dediğim gibi zekice hareket ediyor. Her ne yaparsa yapsın doğrudan kendisini ortaya atmıyor ve her zaman maşalar kullanıyor. Özelleştirme adı altında ülkedeki birçok varlığı yabancı kaynaklara sunuyor, tüm bunlardan da yine kendisine astronomik paylar çıkarıyor. Telefonla kiminle ne konuşuyor henüz bilemiyoruz ama sık sık yurtdışı görüşmeleri yaptığını tespit edebildik. Onun arkasında da birilerinin olduğu belli. O bağlantıları da ortaya çıkarıp kesmemiz lazım."

"Bu nasıl olacak ki?" diye sordu Ulun düşünceli bir sesle. "Benim tahminim CIA arkasında. Bana verilen hedeflerdeki birçok isim onların faydasına olan suikastlardı."

"Benim tahminim de bu yönde," dedi Ferman onaylayarak. "Silah kaçakçılığında onlara sağlam bir rota yaratıyor ve onların istediği örgütlere silahların ulaşmasını sağlıyor. Yılmaz'ın bağlantısını ortaya çıkaramasak da yapabileceğimiz en iyi şey, Yılmaz'ı

Ninova

onlar için önemsiz kılmak. Yılmaz âtıl hale gelirse o bağlantı kendi kendine kopmuş olacak."

"Bunu nasıl yapacağımıza dair bir fikrin var mı?" diye sordu Ulun düz bir sesle.

Ferman düşünceli bir edayla başını hafifçe salladı. "Evet. Bazı fikirlerim var. Başarabileceğimize inanıyorum," dedi dalgınca.

"Aklından geçen ne?" diye soran Zoya oldu. Bakışlarını Ferman'ın dalgın yüzünden ayırmıyordu.

Ferman gözlerini yavaşça Zoya'ya çevirip bir süre cevap vermedi. Neden sonra adeta dalgınlığından sıyrılır gibi gözlerini kırpıştırarak baştan savma bir edayla elini salladı.

"Üzerinde çalışıyorum. Henüz oturtamadığım bazı şeyler var, eksikleri tamamlayınca sizinle de paylaşırım."

"E fikir alışverişinde bulunursak belki bizden de bir şeyler çıkardı," dedi Zoya.

Ferman müşfik bir tavırla gülümsese de geçiştirir gibi "İhtiyacım olduğunda fikrinizi alacağım, merak etme," diye karşılık verdi. En baştaki konuya dönüş yaparak, çabucak ekledi. "Önümüzdeki günlerde sizin yapacağınız şey Yılmaz'ın yurt dışındaki parasını yöneten adamı takip etmek ve uygun anda paketlemek. Paketledikten sonra ne yapıp edip Yılmaz'ın tüm hesaplarını boşaltmanın bir yolunu bulmamız lazım. Adamla ilgili edindiğimiz bilgileri size aktaracağım. İki gün kadar burada dinlenin; bu arada Tazo ile topladığımız tüm bilgileri siz de gözden geçirmiş olursunuz. Sonraki durağınız," derken, yan gözle adeta endişeli denecek bir bakışı Zoya'ya atarak "Berlin olacak," dedi.

Zoya'nın duyduğu şehrin adıyla yüzünü buruşturması ve masanın üzerinde olan ellerini birbirine dolaması aynı esnada gerçekleşti. Ağzının içinde isyan karışımı bir mırıldanmayla homurdandı.

"Berlin'den nefret ediyorum."

Ferman onun bu tavrına anlayış göstererek "Eğer bu seni zorlayacaksa," diye konuşmaya başladığında, Zoya hızla başını iki yana sallayarak "Hayır," dedi. "Başa çıkabilirim. Oradan nefret ediyor olmam işimi yapamayacağım anlamına gelmiyor." Keskin bir tavırla "Berlin'e gideceğiz, adamı takip edeceğiz ve en kısa zamanda paketleyeceğiz" diye tamamladı sözlerini.

Ninova

Ulun düz bakışlarla karşısındaki kadına bakıyordu; Zoya ile göz göze geldiğinde gözleri ona güvence verir gibiydi. Onun bir daha üşümesine izin vermeyeceğini söylemişti ve sözünü tutacaktı. Zoya, genç adamın gözlerindeki güvenceye belli belirsiz gülümseyerek karşılık verdi.

Ferman ikisi arasındaki bakışmayı izlerken yüreği sımsıcak oldu. Birbirlerine verdikleri destek ve güven geleceğe dair olan olumsuz düşünceleri kafasından uzaklaştırmasına olanak sağlıyordu. Ulun'a gerçeği ne zaman ya da nasıl söyleyeceğini hâlâ bilmiyordu, Zoya'nın bu gerçeğe göstereceği tepkiyi kestiremiyordu; fakat ikisinin uyumu şimdilik korkularını bastırmasını sağlıyordu ve doğru zaman geldiğinde hep birlikte bunun üstesinden gelebileceklerine inanıyordu.

"Akşam yemeğini hanginiz yapıyorsunuz?"

Zoya'nın neşeyle çıkan sesi Ferman'ın düşüncelerini yarıda kesti. Sitem eder gibi "Bir kez de sen mi gönüllü olsan bu işe?" diye sordu.

"Olmaz!" dedi Zoya çocuksu bir inatla. "Çok şanslıyım ve şansımı sonuna kadar kullanmayı düşünüyorum. Aynı evin içinde harika yemek yapmayı bilen iki adamla birlikte yaşıyorum. Neden kendimi zahmete sokayım ki?"

"Sen de haklısın," dedi Ferman pes etmiş gibi. Bakışlarını Ulun'a çevirip tek kaşını kaldırdı. "Çöp çekmek ister misin?" diye alayla sordu.

Ulun aldırmaz bir edayla omuzlarını silkerek yerinden kalktı. "Gerek yok. Ben yaparım."

Zoya neşeyle ellerini çırptı. "Onu öldürmediğimiz iyi oldu, baba," dedi sarkastik bir tonla adeta Ulun'un damarına basmak ister gibi. "Harika bir aşçımız oldu."

"Zoya!" dedi Ferman çıkışır gibi.

Zoya arsız bir gülümsemeyle ona bakarken inatçı bir kız çocuğu gibi omuzlarını silkti. "Ne?" dedi aldırmaz bir edayla. "Haksız mıyım? Hem sevgilim oldu hem aşçımız. Bir taşla iki kuş vurdum!"

Ulun gözlerini devirerek mutfağa yollandığı esnada Ferman da oturduğu yerden kalkıp, kınayan bakışlarını Zoya'ya dikerek çıklamaya başlamıştı.

"Edepsiz!" dedi azarlar gibi. "Sana doğru düzgün bir terbiye veremedim ben. Aslında kabahat bende, farkındayım."

"Sen," dedi Zoya coşkuyla. "Bu dünyadaki en muhteşem babasın ve iyi ki benim babamsın!"

Ulun mutfağın ortasında ne yapacağına karar vermeye çalışarak dikiliyordu; kulağına çarpan coşkulu sözleri duyduğunda genç kadının ne kadar şanslı olduğunu ve onun şansının kendisine de bulaştığını düşündü. Eli istemsizce yukarı kalkarak başına uzandı ve dakikalar evvel ona dokunan parmakların yaptığı gibi saçlarına değdi.

Kısacık da olsa o şefkatli babacan dokunuş Zoya'nın o anki coşkusunun nedenini ona ispatlıyordu. Coşkusunda haksız sayılmazdı.

Ninova

Şimdi acının ne olduğunu gerçekten biliyordum. Ayağını bir cam parçasıyla kesmek ve eczanede dikiş attırmak değildi bu. Acı, insanın birlikte ölmesi gereken şeydi. Kollarda, başta en ufak güç bırakmayan, yastıkta kafayı bir yandan öbür yana çevirme cesaretini bile yok eden şeydi.

Şeker Portakalı, José Mauro de Vasconcelos

FERMAN AKINALP

İki gencin kulübeye döndüklerinin ertesi günü, sabah çok erken saatlerde hâlâ ayakta olan Ferman'ın düşünceleri sık sık birkaç gün önce incelemiş olduğu dosyadaki ayrıntılara kaysa da önündeki işe konsantre olmaya çalışıyordu.

İçinde biriken kin daha önce hiç hissetmediği bir acımasızlığı da ortaya çıkarıyordu. Düşüncelerinin yanlış olduğunu bilse de adeta kendi canı nasıl yanıyorsa aynı acıyı dünyanın geri kalanı da hissetsin istiyordu. Üzerinde çalıştığı planlar bu acımasızlığın göstergesiydi. Günler önce Ulun'a kurduğu cümleyi gerçeğe dönüştürmeye azmetmişti.

Yılmaz artık onun düşmanlığını tadacaktı.

Nasıl acımasız bir düşmana dönüşebileceğine birebir şahit olacaktı.

Ninova

Bu uğurda kimlerin canının yanacağına Ferman aldırmıyordu. Tıpkı kendisinin acımasız gerçeklere gözünün açıldığı gibi başkaları da gözünü açmak zorunda kalacaktı. Canları yanacaktı muhakkak; fakat bu kaçınılmazdı.

Bazı gerçekleri okuyarak öğrenmek başka, görerek öğrenmek ise bambaşkadır.

Ferman, Ulun'un dosyasını satır satır okumuştu; aldığı eğitimler, yapılan fiziksel ve psikolojik testler, testlerin sonuçları, sağlık raporları, verilen görevler ve okuduğu daha başka onlarca rapor, zihninde canlandırdığı birçok görüntüye neden olmuştu. Ulun'un yaşamak zorunda kaldığı hayatın zorluğu yüreğine taş gibi oturmuştu.

Özel Kuvvetlerde en zorlu, en çetin eğitimler bile oğlunun yaşadıklarının yanında hafif kalıyordu. Vatansever bir ideoloji ile yetiştirilmiş bir askerin aksine yalnızca öldürmeye kodlandırılarak acımasız bir katili ortaya çıkarma girişimi en hafif tanımıyla, korkunçtu.

Bazı test sonuçlarının raporlandığı sayfaları bir defada okuyamamıştı. Hayal gücü hiç durmadan çalışıyordu; gözünün önüne gelen görüntülerle sık sık soluğu kesilmiş gibi nefes nefese kalarak elindeki sayfayı ansızın bırakıp, salonun içinde sakinleşmek istercesine dolaşmasına neden olmuştu. Kahredici dakikalardı bunlar. Elini ayağını nereye koyacağını bilemez gibiydi; bir aşağı bir yukarı adımlıyor, sık sık saçlarını çekiştiriyor, derin, sesli soluklar alarak sakinleşmeye çalışıyordu. Daha önce bir dosyayı incelemesi bu kadar uzun sürmemişti; fakat bu, daha önce incelediği hiçbir dosyaya da benzemiyordu zaten.

"Denek aday, tekrar yirmi iki gündür tutulduğu karanlık hücrede..."

"Elleri ayakları sandalyeye bağlı denek aday, atıldığı havuzda bu kez iki dakika kırk saniye..."

"Denek aday, tüm gece boyunca sağanak yağmur altında çıplak halde bırakılmış..."

"Daha öncesinde kendinden küçüklere merhamet gösteren denek adayın artık..."

Ninova

"Denek aday çıplak olarak eksi üç derecede gece boyunca dışarıda bırakılmıştır; içinde bulunduğu koşullarla başa çıkmaya yönelik çözümsel aksiyonları..."

"Olası durumlar için atış kabiliyetini geliştirmesi amaçlanan denek adayın işaret parmağı kırılmıştır. Kırık parmağına rağmen deneğin..."

"Bıçaklanan denek adayın, yaralı halde de kendisini savunma becerisi..."

"Denek aday bir hafta boyunca düzenli aralıklarla tekrar dövülmüş, acı eşiği..."

"Denek aday, tabi tutulduğu tüm dikkat testlerinden yeniden başarıyla..."

"Denek adayın uykusuz bırakıldığı 72 saatin sonunda gösterdiği tepkiler..."

"Otuz kilometre boyunca, üzerinde yirmi kilo yükle dinlenmeksizin koşturulan denek adayın fiziksel kondisyonu sahada üstün performans gösterebileceğini..."

"Yazılım konusunda ortalama becerisi olan denek aday..."

"Laboratuvar çalışmalarında denek adayın dil becerisinin hayli gelişkin olduğu..."

"Uzak mesafe hareketli atışlarda denek adayın başarısı..."

"Denek adayın yıllar içindeki psikolojik gelişimi gözlemlenmiş, uygulanan eğitimlerin istenilen yönde olumlu sonuç verdiği..."

"Azrail verilen ilk görevi başarıyla tamamlamıştır... Hedefi silahla..."

"Azrail yedinci görevi başarıyla tamamlamıştır... Hedefi bıçakla..."

"Azrail on ikinci görevi başarıyla tamamlamıştır... Hedeflerini çıplak elle..."

"Azrail otuz dördüncü görevi..."

Bu ve buna benzer cümlelerin doldurulduğu sayfalar, dosyada üst üste dizilmişti. Oğluna adeta bir laboratuvar faresi gibi muamele etmişler, sürekli teste tabi tutarak ruhunu söküp almışlardı.

Zihninde oluşan görüntülerin, okyanusta patlak vermiş azgın bir fırtınayla kıyaslandığında yalnızca bir su damlası kadar etki

Ninova

bırakmış olduğu gerçeğiyle yüzleştiğinde, suratının ortasına daha önce hiç yemediği şiddette bir yumruk yemiş gibi hissedecekti.

O su damlası etkisinin bile Zoya için kaldırılamaz olduğunu düşündüğünde, Ulun'un dosyasını çoktan ortadan kaldırmış olması oldukça akıllıca bir hareket olmuştu. Bunu yapmasının bir başka nedeni de dosyadaki birtakım bilgileri bir araya getirerek gerçeklere ulaşmasına engel olmaktı. Zoya akıllı bir kızdı ve birbirinden ayrı duran parçaları birleştirmesi zor olmazdı. Bunun için henüz erkendi. Ferman gerçeği kendisi söylemeden Zoya'nın bu bilgilere ulaşmasına izin veremezdi. Doğru zamanı beklemek zorundaydı. Elbette gerçekten doğru bir zaman varsa. İçinde bulundukları kaotik durum doğru zamanın şimdi olmadığını gösteriyordu, çaresiz hissetse de başka bir yol bulamamıştı.

Öte yandan Zoya da tıpkı kendisi gibi bazı şeyleri hayalinde şekillendirse de tüm parçalar bir araya geldiğinde hissedeceği sarsıcı etki, katlanarak yüzüne çarpacaktı. Ferman'ın okuduklarından çıkardığı kısmi sonucu, Zoya gördükleriyle çıkarmıştı muhakkak. İki gencin birlikte olduklarını biliyor, geçmişin izlerini Zoya'nın gördüğünü tahmin ediyordu. Ancak buna rağmen hayal gücünü bir yere kadar kullanmış olmalıydı. Tıpkı kendisinin daha önce yaptığı gibi.

Fakat okudukları ve görünenler bir araya geldiğinde hissedilen tek şey, yıkımdı.

Ferman'ın ilk büyük yıkımı o sabah gerçekleşti.

Tazo'nun aktardığı birtakım bilgilendirmeleri sınıflandırırken öncelikli olarak atması gereken adımlara da karar vermeye çalışıyordu. Sistematik şekilde hareket etmek ve Yılmaz'a peş peşe darbe indirebilmek amacındaydı. Gözleri ekranda olsa da kulakları içeriden gelen kapı seslerindeydi. Önce artık Ulun'un kaldığı kendi yatak odasının kapısı açılmış ardından banyo kapısının açılıp kapanan sesini işitmişti. Sabahları Zoya'dan daha erken kalkan Ulun'un kendisine gelmek için duşa girdiğini tahmin etmesi zor değildi. İki gencin de evdeki rutinlerini ezbere biliyordu artık.

Önündeki raporları dikkatle incelerken, aklının bir köşesinde yerinden kalkıp mutfağa gitmesi ve kahve yapması gerektiğini düşünüyordu. Ulun'un kendilerinin aksine sabahları kahve içmeyi

Ninova

tercih ettiğini öğrendiğinden beri uyandığında kahvenin hazır olmasına özen gösteriyordu. Ekranda açılmış olan pencereleri tek tek çabucak kapatıp, oturduğu yerden hareketlenerek mutfağa doğru ilerledi.

Aklı az evvel gördüğü, Tazo'nun göndermiş olduğu raporlara takılı halde kahve makinesini hazırlayarak çalıştırdı. Ulun banyodan çıktığında kahvesi hazır olacaktı. Dalgın bir tavırla mutfağın içinde birkaç adım attı. Gördüğü raporlar onu oldukça şaşırtmıştı. Ancak bu şaşkınlıktan çabucak sıyrılmaya ve edindiği bilgilerle ne yapacağını tasarlamaya başlamıştı bile. Can yakacaktı. Hem de ciddi anlamda can yakacaktı.

İlahi adalet gerçekten de bir şekilde bu dünyada tecelli ediyordu. Yılmaz yaptığı kötülüklerin cezasını bu dünyada yaşıyordu aslında ve hâlâ bunun farkında bile değildi. Ferman farkına varmasını sağlayacaktı elbette.

Kahve makinesinin hazır olduğunu fark ettiğinde dalgın tavırlarla iki boş fincana uzandı ve doldurmaya başladı. İki fincanla salona geri döndüğü esnada banyo kapısının açıldığını duydu; bir an şaşkınca iki elinde tuttuğu fincanlara baktı, birini biraz daha geç doldurması gerekiyordu oysa. Halihazırda doldurduğu kahvenin soğumasını istemedi ve karşılıklı iki kapının olduğu dar koridora yöneldi. Koridorun karşısında bulunan banyodan çıkmış olan Ulun'a fincanı uzatmaktı niyeti. Belindeki bir havluyla koridora çıkmış olan genç adamla karşı karşıya geldiğinde sağ eli ileri uzanmıştı bile.

"Kahve yapmıştım," dediğinde gözleri otomatik olarak belinde havlu sarılı, üst bedeni çıplak olan vücudun üzerinde dolaşmıştı. Bu, onu ilk kez bu şekilde çıplak görüşüydü. Kulübede bulundukları süre boyunca Ulun çok dikkatliydi; çoğu zaman kıyafetlerini banyoda giyiniyordu. Çıplak dolaşmaktan utandığı için değildi bu; Zoya'nın varlığı nedeniyle özellikle bir aradalarken davranışlarına çok daha özen gösterdiği Ferman'ın gözünden kaçmamıştı. Tıpkı düşündüklerini doğrular gibi Ulun çekingen bir tavırla kahveye uzanırken onunla göz göze gelmeden özür diler gibi mırıldandı.

"Teşekkürler. Kusura bakma, kıyafetlerimi almayı unutmuşum. Odada içerim kahvemi."

Ninova

Ferman yalnızca ona bakıyordu. Bakışları ince bedenin üzerinde dolaşırken yüzü adeta taş gibiydi. Ulun tedirgin, çabuk bir bakışı ona atarak kaçar gibi arkasını dönüp kaldığı odaya yöneldiğinde, Ferman'ın bakışları bu kez sırtına çivilenmişti.

İşte Ferman'ın ilk yıkım hissi bu dakikalarda gerçekleşti.

Ne yaptığını bile bilmeden bedenini geriye çevirdi. Adeta otomatik bir şekilde adım atıyordu. Titreyen elinde neredeyse düşmek üzere olan dolu fincanı epeyce dökerek masaya bırakması, dış kapıya yönelmesi yalnızca bilinçsizce yaptığı eylemlerdi. İstediği tek şey bir an evvel dışarıya çıkmak ve soluğu kesilene kadar koşarak oradan uzaklaşmaktı. Dişlerini öylesine kırılmaz bir irade ile sıkıyordu ki eğer dudakları azıcık aralansa gırtlağından kopup gelecek olan çığlığı bastırması mümkün olamayacaktı.

Kapıyı süratle açıp karlarla kaplı alana adım attığında suratına çarpan soğuk bile içindeki ateşi serinletememişti. Hızlı adımlarla evin arkasına dolaştı ve sık ağaçların kapladığı geniş arazide hiç durmaksızın koşmaya başladı. İstediği tek şey bir an evvel oradan uzaklaşmaktı.

Bir asker hangi izin bıçak yarası, hangi izin kurşun yarası, hangi izin işkence ve dayaktan kaynaklandığını bilirdi.

Oğlunu kendi büyütebilmiş olsaydı, oynarken düşüp dizini yardığında bile edineceği çizikler yüreğinde muazzam bir acıya dönüşürdü muhakkak. İhtimamla yarasını temizler acısını geçirmeye çalışırdı. Belki bir çizik de avucunda olacak, üfleyerek sızıyı bastırmaya çalışıp üzerine itina ile yara bandı yapıştıracaktı. Belki ağaca tırmanıp düşecek, kırılan kolu ya da bacağı yaramazlıktan kaynaklanacaktı. Onu hep kucağında taşır, acısını paylaşırdı. Bedeninde küçüklüğünden kalma yaramazlık izleri olsun isterdi. Büyüdüğünde gülerek anlatacakları, haylazlıklarını mutlulukla kabullendikleri dolu dolu anıları olsun isterdi.

Oysa şimdi... Oysa bugün...

Okudukları ve gördükleri bir araya geldiğinde, tıpkı karlı bir dağın tepesinden yuvarlanan minik bir kartopunun giderek büyümesine ve sonunda da Ferman'ın soluksuz altında kaldığı bir çığa dönüşmesine neden olmuştu.

Ninova

O genç bedenin üzerindeki izler zihninde canlandırdıklarını elle tutulur hale getirmişti. Okudukları beyninin içinde yankılanıyordu adeta. Oğlu bıçaklanmış, vurulmuş, dövülmüş, bedenine onlarca iz bırakılmıştı. Çocukça yaramazlıklardan kalan izler değildi hiçbiri. Ve tüm bunları kısacık yirmi beş yıllık hayatında yaşamıştı. Kendisi gibi ne bir savaşta ne bir operasyonda ne de ülkesi için girdiği bir çatışmada elde etmemişti. Bilfiil işkence görerek sahip olmuştu hepsine.

Nefes nefese karların içinde koşmaya devam ediyordu. Çarptığı ağaç dallarından yerlere dökülen karlar başından aşağı yağıyor, üzerinde yalnızca bir kazak olduğunu fark etmiyordu bile. Dakikalar boyu koşmasının ardından artık soluk alamaz hale geldiğinde, istemsizce yavaşladı ve bacaklarının dermanı tükenmiş gibi sarsak adımlarını sürerek yürümeye devam etti. Ayağı bir köke takılıp düşecek gibi olduğunda, geniş bir ağaç gövdesine tutundu ve durdu. Sesli soluklarla dudaklarının arasından çıkan sıcak duman bir sis perdesi gibi havaya karışıyordu.

Dizleri bükülerek yere doğru çöktü ve geniş ağaç gövdesine yaslandı ne üstünün ıslanmasını umursuyordu ne de soğuğu. Başını yukarı kaldırdı ve ağaç dallarının arasından gökyüzünü görmeye çalıştı. Adeta Ada'yı görmek ister gibiydi.

"Affet beni, Ada. Affet beni... Koruyamadım... Emanetini koruyamadım... Oğlumuzu koruyamadım... Affet beni, Ada..."

Hıçkırıklar, tekrar tekrar söylenen aynı kelimelerin ardından geldi. Önce adeta yaralı bir hayvandan çıkmış gibi acı dolu bir feryat yükseldi ormanın içinde. Ardından Ferman hayatında ilk kez bağıra çağıra ağlamaya başladı. Ellerini hırsla iki yanında yerlere vuruyor, tarif edilemez bir isyanla hıçkırıklara boğuluyordu. Adeta yıllar boyunca içinde saklı tuttuğu tüm acılar büyük bir kapağın açılması sonucu dışarı taşar gibi sel olup akıyor, Ferman acıyla kıvranıyordu.

Şimdiye kadar dökemediği gözyaşları da yaşadığı ana eklenmişti sanki. Her zaman dirayetli bir asker olmuş hayatı boyunca çok nadir ağlamıştı; fakat o an durmaksızın döktüğü gözyaşlarından en ufak bir utanç duymuyordu. Hissettiği tek şey; ihtiyacı olduğunda oğlunun yanında olamadığı için duyduğu suçluluk duygusuydu ve bu duygu o an her duygunun üstüne çıkmıştı.

Ninova

Durduramadığı hıçkırıklar göğsünü acımasız bir kıskaç gibi daraltığında dudaklarının arasından hezeyan dolu, çaresiz bir bağırış daha koptu. Bu çığlıkta her şey vardı. Öfke, isyan, ıstırap ve keder. Sıktığı avucuna dişlerini bastırarak, omuzları sarsıla sarsıla dakikalarca ağlamaya devam etti.

Çok sonra azıcık kendisini toparlayabildiğinde, iç çekerek sırtını yasladığı gövdeye başını da yasladı ve bomboş gözlerle ileriye baktı. Beyaza bürünmüş ağaçlardan başka bir şey göremiyordu. İçi tıpkı oturduğu yer kadar soğuktu.

Dakikalar boyu gözleri boşluğa bakarak öylece oturmaya devam etti. Neden sonra evdekilerin onu merak etmeden geri dönmesi gerektiğini fark ettiğinde bitap halde yavaşça yerinde hareketlendi. Uzun süre yerde, karın üzerinde oturmasından dolayı üzerindeki pantolon ıslanmıştı ancak üşüyen bacaklarını umursamadı bile. Dizlerinin üzerinde doğrularak yerde bulunan karlarla iki avucunu doldurdu ve hırsla yüzüne sürtmeye başladı. Gözlerinden ağladığının belli olacağına emindi, elinden geldiği kadar bu etkiyi yok edebilmek için birkaç avuç daha kar toplayarak donmuş yüzünü ovaladı. O anda artık yüzünü de hissetmiyordu. Soğuk iliklerine kadar işlemişti; fakat bunun bir önemi yoktu. Asıl dondurucu soğukta kalan oğlunun ruhu olmuştu.

İki ayağının üzerine kalkarak bu kez sakin adımlarla dönüş yolunu tutturdu. Sahip olduğu araziyi avucunun içi gibi biliyordu; gözleri etrafı sanki ilk kez görüyormuş gibi dikkatle inceleyerek yürümeye devam etti. Kafasının içindekileri bir düzene oturtmaya çalışırken, ileriki günlerde kontrolünü kaybetmemesi gerektiğini de kendisine hatırlattı.

Ulun'a gerçeği ne zaman söyleyebileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Buna nasıl cesaret edecekti, ne diyecekti, nasıl bir açıklama yapacaktı bilemiyordu. Ulun'un peşinde olduğu sorular yıllar süren öfkesinin cevaplarıydı. Kimin günahını ona yüklediklerini haklı olarak bilmek, bunun hesabını birilerinden sormak istiyordu. Hepsinin hasta ruhlu bir adamın oyununa kurban gittiklerini nasıl açıklayabilirdi ki? Bu hangi acının ilacı olabilirdi?

Ninova

Ferman, gerçeği kabullenmenin ona ağır geldiğini ve bir kez bile geriye dönmeyi istemediğini ona nasıl söyleyecekti? Yaptığı korkaklığı, hayatında ilk kez gerçeklerden kaçmak istediğini ona nasıl anlatacaktı?

Korkaklığı oğlunun hayatına mal olmuştu. Annesiz babasız kalmış, üstüne yıllar süren acılarla hayatını sürdürmüştü. Hiçbir mazeret bu gerçeği değiştiremezdi.

Evin önüne geldiğinde henüz içeri girmeye cesareti olmadığını hissetti; garajın yanında kalın bir muşambanın üzerine örtülü olduğu, kırılmamış odun yığınına doğru ilerledi. Sonraki yarım saat boyunca hiç durmadan odun kırmaya başladı. İçinde infilak etmek üzere olan enerjiden kurtulmak istercesine durmaksızın hareket ediyordu. Kırdığı odunları kucaklayarak açtığı garaj kapısından içeri girip, birkaç tur gidip gelerek bir köşede üst üste yığılı odunlara iki sıra daha ekledi. Son turunda garajın mutfağa açılan kapısı açıldı ve Zoya neredeyse şaşkınca ona seslendi.

"Baba? Sabah sabah odun kırmak nereden aklına geldi?"

Arkasını dönmeden yumuşak çıkmasına çalıştığı bir sesle karşılık verdi. "Biraz enerji atmak istedim."

"Kahvaltıyı hazırladık. Ulun, uzun süredir ortada olmadığını söyledi."

"Geliyorum şimdi. Kısa bir yürüyüşe çıkmıştım."

"Üzerinde sadece bir kazakla mı?"

Ferman sessiz, derin bir nefes alarak bedenini yavaşça genç kadına çevirdi ve zorlukla gülümsediği belli olmaması için elinden geleni yapmaya çalıştı.

"Soğuk beni senin kadar etkilemiyor, biliyorsun. Soğuğu severim."

Zoya gözlerini devirdi ve tatsızca yüzünü buruşturdu. "Zaten senin dışında soğuk seven birini hiç tanımadım." Ansızın gözleri telaşla irileşti. "Pantolonun sırılsıklam! Lütfen hemen içeri gelip üzerini değiştirir misin?"

"Tamam tamam. Yine haminneler gibi davranmaya başladın."

"İleriye dönük yatırım yapıyorum. Bence ben torunlarını severken çok iyi bir haminne olacağım."

Zoya'nın şakacı çıkan neşeli sesine ve pırıl pırıl parlayan yüzüne, sevgi dolu bir gülümsemeyle baktı ve usulca başını salladı.

Ninova

"İnşallah güzelim," dedi alçak bir sesle. "İnşallah bana da görmek nasip olur."

Aklından ışık hızıyla geçen düşünce bir an donup kalmasına neden oldu. Kendi torunları? Acaba kendi torunlarını görmek gerçekten ona nasip olacak mıydı? Oğlunun büyüdüğünü görmek nasip olmamıştı. Hiç değilse torunlarını görme şansı olacak mıydı? O an hiçbir fikri yoktu; fakat yüreğinde derin bir istek, devasa bir arzu vardı.

"Hadi, üşümeden içeri gir sen. Ben de garajı kapatıp geliyorum."

"Sen gelene kadar çayları koymuyoruz. Acele et, lütfen. Çok acıktım."

Kapanan kapıya dalgın gözlerle bir süre boyunca baktı ve nihayet derin bir soluk alıp garajın açık kapısına doğru ilerledi. İki kanadı birleştirerek kapıyı kapadı ve mutfak kapısına doğru yürüdü. Masaya oturmadan evvel hızlı, sıcak bir duş alsa iyi olacaktı. İki genci daha fazla bekletmemek için adımlarını hızlandırarak, çabucak garajdan mutfağa girdi ve yüzüne vuran sıcaklıkla değil ama gördüğü manzarayla o sabah ilk kez içi ısındı.

Kendi eliyle küçük bir ekmek parçasını Zoya'nın ağzına sokan Ulun merakla ona bakıyordu.

"Olmuş mu?"

"Nefis olmuş. Yediğim en iyi menemen. Sen bu işi gerçekten iyi biliyorsun," diyen Zoya gülümsüyordu. Ağzı dolu konuşmaya çalıştığı için sesi homurtulu çıkıyordu fakat takdiri oldukça belirgindi.

Ulun memnun bir ifadeyle başını salladı. "Sana söylemiştim. En iyisi soğanlı menemendir."

"Babam soğan doğramaya üşeniyor," dedi Zoya cıvıldar gibi.

"Dedikodumu yapma küçük hanım!" diyen Ferman arkalarından seslendi. "Sen yapsaydın o zaman."

Zoya hızla arkasını döndüğünde muzip bir ifadeyle sırıttı. "Daha iyisini yaptım!" dedi arsız bir edayla. "Çok iyi yemek yapan bir sevgili buldum!"

"Tövbe estağfurullah!" dedi Ferman başını iki yana sallayarak. Cıklamaya başladığında mutfak kapısından çıkıyordu. "Edepsiz!" dedi söylenir gibi. "Çabucak duş alıp geliyorum. Hadi siz oturun masaya."

Ninova

"Bence durduk yere babanı bana düşman edeceksin," dedi Ulun mırıldanan bir tonla. "Sürekli bunu söyleyip durma!"

"Ne yani? Yalan mı söyleyeyim?" diye soran Zoya hayretle ona bakıyordu. "İzci kampından arkadaşını değilsin ki bayağı bayağı sevgilimsin işte."

"Baban kesinlikle haklı!" dedi Ulun bıkkın bir ifadeyle. "Evde kalmış kızlar gibi konuşuyorsun."

Zoya umursamazca omuzlarını silkti ve menemen sahanını alarak seker adımlarla salona yöneldi. "Seni bulmasam az kalsın öyle olacakmış."

"Seni ben buldum!" diye seslendi Ulun arkasından.

Onu bulmanın kendisinin gerçekleştirdiği en büyük başarılardan biri olduğunu düşünen genç adam, bu konuda en ufak taviz vermeye gönüllü değildi.

"Sevginin olduğu yerde ondan konuşmanın gereği olmazdı. O ölümsüzdü. Ve yeterliydi."

Yabancı, Diana Gabaldon

FERMAN & ULUN & ZOYA

Kahvaltı sonrası geçen saatlerde üçünün de sessizlik içinde olduğu söylenebilirdi. Ferman yine masanın bir ucunda ekranın önünde çalışmaya devam ederken Ulun ve Zoya, geniş kanepenin iki ucunda karşılıklı oturuyorlardı. Zoya'nın bacakları Ulun'un dizlerinin üzerindeydi ve her ikisinin de kucağında üst üste dizili sayfalar bulunuyordu. Ferman'ın döküm aldığı, Tazo'dan gelen birtakım bilgiler bu sayfalarda mevcuttu ve iki genç büyük bir dikkatle kucaklarındaki sayfaları inceliyorlardı. Arada sessizlik

Ninova

içinde birbirlerine sayfaları uzatıyor, bir diğerinin okuduğunu öteki de gözden geçiriyordu. Zoya elinde tuttuğu kalemle bazı satırların altını çiziyordu.

"O kalemin tükenmeyeceğine inancın hâlâ devam ediyor," diye mırıldandı Ulun, ona çabuk bir bakış atarak. Genç kadının bu konudaki inancını sevimli bulsa da buna inanmış olmasını da anlayamıyor gibiydi.

O esnada bir satırın daha altını çizen Zoya ona bakmasa da sırıtarak karşılık verdi.

"Adam bitmiyor dedi, bunu göreceğiz."

"Her kalem biter."

"Kaç günden beri her şeyi bu kalemle yazıyorum ama hâlâ gayet iyi gidiyor."

"Eninde sonunda bitecek. Üç günde biteceğini düşünmüyorsun herhalde."

Zoya inatçı bir edayla omuz silkti. "O zaman ne kadar dayanmış olduğunu görmüş olacağız."

"Bittiğinde ne olacak? Adamı bulup paranı geri mi isteyeceksin?"

Zoya başını kaldırdı ve kısacık bir an dalgın gözlerle ona baktı. Ansızın hınzırca gülümseyerek karşılık verdi. "Aslında İstanbul'a bir seyahat daha yapmak için güzel bir mazeret. Neden olmasın?"

"İstanbul'a gitmek için mazerete ihtiyacın yok."

"Hayır," dedi Zoya keskin bir tonla. "Bir sonrakine kesinlikle babamla gideceğiz. Bana anlattığı yerleri onunla dolaşmak istiyorum. Gerçi söylediği birçok yeri seninle dolaşmaktan da çok memnundum ama bir sonrakinde hep birlikte olmamızı istiyorum. Onların adımlarını takip etmek istiyorum."

"Onlar?" diye sordu Ulun anlamayan bakışlarla.

"Babam ve..." diye devam etmek üzereyken Ferman'ın sesi bu konuşmayı böldü.

"Kahve isteyen var mı?"

İki kafa ona çevrildiğinde, sabırsız denecek bir beklentiyle karşılık bekliyordu. Kulak misafiri olduğu sohbetin devam etmesini huzursuz edici bulmuştu. Ulun'a Zoya'yı götürmesini söylediği yerler bilinçli yapılmış bir yönlendirmeydi ve sohbetin yönü başka yerlere kayacak gibi görünüyordu. İkisi de sorusuna olumlu

Ninova

cevap verdiğinde, yerinden yavaşça kalkarak mutfağa yönelip kahve makinesini çalıştırdı. Vakit öğleden sonra iki civarlarıydı.

Düşünceli adımlarla salona geri döndü; yerine oturmadan evvel bir süre kucaklarındaki sayfalara tekrar dalmış olan iki genci izledi. Adımları az evvel kalktığı sandalyeye ilerledi ve yüzü kanepeye dönük halde otururak aklındaki soruyu söze döktü.

"En son çiftlikle ne zaman irtibata geçtin, Ulun?"

Ulun bakışlarını ona çevirdi ve birkaç saniye cevap vermeden dalgınca baktı. Elindeki sayfayı kucağına bıraktı. "Haldun'u aldığımız gün telefonunu aradım. Buraya gelmeden evvel İstanbul'da bir arama daha yaptım."

"Ortadan kaldırdığın adamı mı aradın?" diye sordu Ferman şaşkınca.

"Aramaları kontrol edeceklerdir," dedi Ulun ifadesizce.

Ferman yavaşça başını salladı. "Bu tip durumlarda," dedi düşünceli bir sesle "bu şekilde irtibat kuramadığınızda ne yapıyorsunuz? Ne kadar süre boyunca iki günde bir aramaya devam edeceksin?"

"Bugün çiftliğin sistemine mesaj bırakacağım. Şimdiye kadar Haldun dışında kimseyle irtibatta olmadım. Denetçim oydu. Belirlenen sürede iki kez irtibata geçilemezse güvenli sisteme mesaj bırakılıyor ve çiftlikle iletişime geçip talimatlar alınıyor."

"Bu iletişim kopukluğu biraz uzun değil mi?" diye sordu Zoya. "Haldun'un başına geleni eğer bilmediğini düşünüyorlarsa seninle hemen iletişime geçmeleri gerekmiyor muydu?"

"Protokol böyle," dedi Ulun düz bir sesle. "Denetçi birilerinin eline geçmiş olabilir. Alınması gereken ilk tedbir, ele geçeceğini düşünen herkesin önce telefonundan kurtulması gerek. Hayatı pahasına da olsa ilk iş telefonu yok etmek olmalıydı. Dışarıdakiler denetçilerinin dışındaki hiçbir sese karşılık vermez. Bu süre içinde zarar tespiti yapılır. Açığa çıkıp çıkmadıkları, takip edilip edilmedikleri bu süre içinde belli olur. İki kez denetçiye ulaşamamışlarsa ve açığa çıkmadıklarından eminseler, sistemden irtibata geçerler."

"Sence kimi denetçi yapacaklar sana?"

Ninova

"Hiçbir fikrim yok," dedi Ulun omuz silkerek. "Benimle kim irtibata geçerse, onu Haldun'un yerine getirdiklerini anlamış olacağız."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"O pislik doğrudan kendisiyle bağlantıda olan kişiyi benimle iletişime geçirtir bence. Şimdiye kadar bu hep böyle oldu. Neden değiştirsin ki?"

"Bu herifin seninle alıp veremediği ne?" diyen Zoya araya girdi. "Neden seninle doğrudan ilgileniyor? Diğer tetikçilerle de bu kadar yakından ilgileniyor mu?"

Ulun bilmem der gibi alt dudağını bükerken Zoya'ya baktı. "Benim de öğrenmek istediğim bu. Benimle özel olarak ilgilenmesinin bir nedeni var ama ne? Ben de bilmiyorum. Diğerleriyle kendimi kıyaslayacak olduğumda şimdiye kadar kafama çoktan sıktırması gerekiyordu. Haldun'a çok başkaldırdım. Diğerlerinin yaptığı en ufak itaatsizliği bile ölümle cezalandırıyorlardı. Haldun'un kesin talimat aldığı belliydi. Ne yaptıysam kafama sıkmadı. Oysa bunu yapmayı istediğini çok iyi biliyordum ama nasıl katı bir talimat aldıysa bunu yapamadı bir türlü. Nedenini ben de merak ediyorum."

"Ne zaman sisteme mesaj bırakacaksın?" diye soran Ferman oldu.

Ulun kolunu kaldırıp bileğindeki saate baktı ve alçak sesle "Birkaç saat sonra," dedi.

"Hemen irtibat kurarlar mı yoksa bir süre kontrol amaçlı beklerler mi?"

"Beni takip edemedikleri için bence hemen cevap verecekler-dir."

"Safa mı yatacaksın?" diye sordu Zoya merakla.

Ulun başını salladı. "En doğru hamle Haldun'la iletişim kuramadığımı söylemek olacak. Hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi davranacağım. Bana talimat verildiği gibi iki günde bir irtibata geçmeye çalıştığımı ancak dönüş alamadığımı söyleyeceğim. Hâlâ bana verilen görevin peşinde olduğumu söyleyip, Haldun'u soracağım."

"Haldun'un sana verdiği geri dön emrinden sence haberleri yok mudur?"

Ninova

"Haberleri varsa da bunu umursamadığımı, işimi yarım bırakmayı düşünmediğimi söylerim. Benden beklenen bir hareket bu."

"Hedefe kilitlenen torpil olduğunu biliyorlar yani?" dedi Zoya düşünceli bir edayla.

"Ben hiçbir işimi yarım bırakmadım. Ne olursa olsun işi bitirmeden dönmeyeceğimi bilirler."

"O halde," dedi Ferman araya girerek. "Seninle kim irtibata geçerse Haldun'dan sonra orayı yönetenin o olduğu anlaşılacak diyorsun. Sence Yılmaz ona savurduğun tehditlerden sonra Haldun'un ortadan kaybolması konusunda senden hiç şüphe etmez mi? Bu yeni yöneticiyi de bununla ilgili uyarmış olamaz mı?"

Ulun'un yüzünde sinsi denecek belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Muhtemelen şüphelenmiştir ve muhtemelen uyarmıştır. Ama beni ele geçirmek için onlar da safa yatacak. İletişimi koparmamak için suyuma gidecekler diye düşünüyorum. Nerede olduğumu bilmiyorlar. Önce bunu öğrenmeleri gerekiyor."

Ferman onaylarcasına başını sallayıp, ayağa kalktı. "Kahve olmuştur," diye mırıldandı ve mutfağa doğru birkaç adım atıp arsızın durakladı. Başını geriye çevirerek Ulun'a baktı.

"İş birliği yapıyor gibi görün. Eğer nerede olduğunu öğrenmek istiyorlarsa bunu onlara söyle ve Londra'da olduğunu belirt."

"Bizim Londra'daki adresi mi verecek onlara?" diye sordu Zoya telaşla.

Ferman ayıplar gibi gözlerini kıstı. "Orası senin adına kayıtlı, böyle bir riske gireceğimi düşünmüyorsun herhalde?" Gözlerini yeniden Ulun'a çevirdi. "İz üzerinde olduğunu düşünmeleri lazım. Ellerine kanıt ver. Fabian Müller'e ait bazı değerli taşların Londra'da bir Yahudi'de emanette olduğunu öğrendiğini, Hayalet'in taşları almak isteyebileceğini ve adamı takip ettiğini söyle. Bu hikayeyi yutacaklardır."

"Bunu nasıl öğrenmiş olacağım ki?" diye sordu Ulun şüpheyle.

"Zürih'teki ofise gittin," dedi Ferman.

"Orası bomboştu."

"Ofisten yapılmış olan telefon görüşmelerinin kayıtlarına ulaştın ve tek tek tüm aramaları kontrol ettin."

Ninova

Bunun yeterli bir açıklama olduğunu düşünmüş gibi mutfağın içinde gözden kaybolduğunda Zoya düşünceli bir şekilde hikayenin kalanını tamamladı.

"Kayıtlarda Avram Cohen'in adına ulaşacaksın. Fabian Müller'in zaman zaman çalıştığı bir simsar. Londra'da büyük bir mücevher dükkanı var. Adam hakkındaki bilgileri biraz didiklersen tezgah altı işler de yaptığını öğrenirsin. Bu işlerin içinde olanlar onun hakkında yeterli bilgiye sahiptir. Bu hikayeye inanırlar."

"Adamda gerçekten emanet taşlar var mı?"

"Hayır," dedi Zoya başını iki yana sallayarak. "Babam Avram'la o tür işlere girmedi hiç ama bunu onlar bilmiyorlar. Böyle düşüneceklerdir."

"Bunun bize ne faydası var ki?"

"Sana zaman kazandıracak. Onları ikilemde bırakmış olacağız. Haldun'un ortadan kaybolduğu akşam Yılmaz'ın evine girildi. Yılmaz evine girenin Hayalet olduğundan emindir ama Haldun konusunda senden şüpheleniyordur. Eğer takip ettiğin izleri onların önüne atarsan ikileme düşecekler. Bulduğun bilgileri araştırdığını ve izlerin seni Londra'ya sürüklediğini söyleyeceksin. Bunlarla uğraşırken Haldun'u almış olamazsın. Babamın planlamaya çalıştığı bu. Haldun'u da Hayalet'in ortadan kaldırdığını düşünecekler."

"Hayalet aynı anda iki farklı yerde olamaz."

"Ama taşeron ayarlayabilir," dedi Zoya bilmiş bir edayla.

Ulun bir süre boyunca ona baktı ve hak verircesine başını salladı. "Bu mümkün," dedi. "Böyle düşünmelerini sağlayabilirim."

"Manipüle edeceksin onları. Bunu kolayca yapabilirsin."

Ulun sitemle gözlerini kıstı ve söylenir gibi "Manipülasyonda senin kadar iyi değilim," dedi.

"Dert etme çekirge!" dedi Zoya küstah bir gülümsemeyle. "Ben sana öğretirim."

Ulun ne yaptığını bile düşünmeden kolunun altındaki küçük minderi alıp Zoya'ya attığında, genç kadın kahkahalar eşliğinde kollarını kaldırdı ve minderi yakalayarak gerisin geriye Ulun'a çarptı. Hızla kanepede dizlerinin üzerine kalktı ve elinden bırakmadığı minderi bir kez daha Ulun'un kafasına vurdu. Ulun elleriyle bu saldırıya engel olmaya çalışırken söyleniyordu.

Ninova

"Şunu yapmayı kesecek misin?"

"Ama önce sen başlattın!"

Ulun ansızın uzanarak Zoya'nın beline sarıldı ve kollarının arasında sıkıca tutup, genç kadının sırtını göğsüne yasladı.

"Rahat durman için seni bağlamak gerek," dedi azarlar gibi.

Zoya kahkaha atarken bir yandan tepiniyordu. "Epey sıkıca bağlaman gerek ama. Birkaç bağ çözme tekniği biliyorum."

İkisi kanepenin üzerinden kıpır kıpır haldelerken, Ferman tepsiye yerleştirdiği üç fincanla salona döndü ve sıradan bir şeyden söz eder gibi "Kudurmanız bittiyse işe geri dönelim," dedi. Şahit olduğu görüntülerden ne kadar hoşlandığını onlara belli etmeye niyeti yoktu. Otoriter baba pozları kesmek şu an en doğru hareketmiş gibi görünüyordu.

Zoya hızla toparlanarak uslu bir kız çocuğu gibi Ulun'un yanına otururken, yan gözle genç adam baktı. Ulun'un ondan daha edepli olduğu belliydi ki yüzünde mahcup olmuş bir ifade vardı. Ferman fincanını alarak alelade bir edayla yeniden sandalyesine yerleştiği esnada iki genç önlerine konan fincanlara uzanmıştı.

"Tazo dün gece konuşurken bazı fikirler öne sürdü," dedi Ferman fincanından bir yudum alarak.

"Ne gibi?" diye sonran Zoya oldu.

"Siz yarın Berlin'e hareket edip para adamı takip ederken, biz ortaya çıkardığımız gerçekleri ispatlayan evraklara ulaşmaya çalışacağız. Yılmaz'a sağlanan nakit akışını ve özelleştirilme adı altında çevrilen dolapları ortaya dökeceğiz. Tazo sosyal medyada bot hesaplar oluşturup bu evrakları sızdırmamızın doğru olacağını düşünüyor. Ortalığı biraz karıştırmak ve Yılmaz'ı diken üstünde tutmamız bana da mantıklı geldi. Sızdıracağımız evrakların sahte olduklarını, bunu yapanların bot hesaplar olduğunu iddia edecektir ama çoğu kişi ateş olmayan yerden duman çıkmaz diye düşünecek. Yılmaz'ın itibarını yavaş yavaş sarsmaya başlayacağız. Diğer gerçekler ortaya çıktıkça çok daha fazla telaşa kapılacaktır. Şaibeli işlere karıştığını düşünen birçok kişi ondan uzaklaşmaya başlayacak. Adım adım yalnızlaşmasını sağlamış olacağız."

"Para adamı ele geçirip nakit akışını kestiğimizde yüzünün alacağı şekli görmeyi gerçekten çok isterdim," dedi Zoya kinle.

Ninova

"O işte çok dikkatli olmanız gerek," diye uyardı Ferman. "Adam hakkında tüm bilgileri okudunuz. Sürekli şoförü ve korumasıyla hareket ediyor. Kimseye yakalanmadan ve kimliğinizi ifşa etmeden o işi bitirmeniz gerekiyor."

"Birkaç gün rutinini takip ederiz ve buna göre bir plan yaparız."

"Pasaportlarınız yarın Zürih'te olacak. Sabah erkenden çıkarak Tazo'nun dairesine gideceksiniz ve hazırlıklarınızı orada tamamlayıp Berlin'e doğru yola çıkacaksınız. Tazo uçak biletlerinizi de ayarlayacağını söyledi. Uçuş bilgilerinizi, Berlin'de kalacağınız yerin adresini sana bildirecek."

İnceleyen bakışları Zoya'nın üzerinden çekilmeden devam etti. "Berlin konusunda eminsin, değil mi?"

Tam o esnada kahvesinden bir yudum alan Zoya hızla başını salladı. "Eminim. Merak etme, baba. Üstesinden gelirim."

"Yanında olacağım," diyen Ulun araya girdi. Kaşları hafifçe çatılı halde hızlı bir bakışı yanındaki genç kadına atarak Ferman'a baktı. "Üşümeyecek!" dedi adeta kati bir gerçeği dile getirircesine.

Ferman şefkat dolu bir gülümsemeyle ona bakarken bundan eminmiş gibi başını salladı. "Yanında sen olunca üşümez," dedi tıpkı gülümsemesi gibi şefkatli bir tonla.

Onaa bakan gözlerindeki güven öylesine açık ve derindi ki Ulun nedensizce bu bakışın içini ısıttığını düşündü. Birilerinin ona güvenle bakması insanı iyi hissettiren bir duyguydu. Ferman'ın sonraki sözlerini duyduğunda bu duygu katlanarak arttı.

"Birbirinizi hep koruyun, hep destek olun," dedi nasihat eder gibi. "Etrafımızda düşman çok. Birlikte hareket ederseniz ayakta kalırsınız."

Ulun dikkatli gözlerle ona bakarak karşılık verdi. "Öyle yapacağız, merak etme."

Ferman uysalca başını sallayıp yeniden önündeki ekrana döndüğünde, salonu derin bir sessizlik kapladı. Ulun, ekrana gözlerini dikmiş olan adamın yüzündeki hüznün nedenini merak etse de soramadı. Merak ettiği birçok şey vardı; ama o an ne yeri ne de zamanı idi. Yanındaki genç kadına yan gözle baktığında onun yine daha önce incelediği sayfalara döndüğünü gördü.

Ninova

Berlin seyahati konusunda gergin olduğu belliydi fakat her zaman yaptığı gibi korkularının üzerine gitmekten de çekinmiyordu. Yine öyle yapacaktı. Ulun onun bu tavrına hayran olduğunu düşünüyordu. Onu inciten her şeyi olduğu gibi kabul ediyor, bunlarla yaşamaya devam ediyor fakat mecbur kaldığında bunların üzerine gitmekten de çekinmiyordu. Hayatı artıları ve eksileriyle kabul etmişti; çoğu zaman yaramaz küçük bir kız çocuğu gibi taşkın tavırlarla mutlu olduğu anların tadını çıkarıyordu.

Belki de en doğrusu buydu. Kısacık mutluluklar bile uzun süren acıları yerle bir edebiliyordu. Yakın zamanda Ulun buna birkaç kez şahit olmuştu. Tenine dokunan parmak uçlarının yarattığı mutluluk, üzerinde taşıdığı izlere neden olan acıları yok etmişti mesela. Ocağın başındayken yanında bitiveren kadının, pişirdiklerini tattığında yüzünde beliren o mesut gülümseme dumanı tüten bir ocağın yarattığı aidiyet hissini ortaya çıkarmıştı mesela. Kimsesizliğin acısı kırılmıştı içinde. İpe sapa gelmez her konuda hiç susmadan onunla sohbet eden kadının varlığı, yalnızlığın acısını yok etmişti mesela. Başına dokunan şefkatli bir el, bir hiç olmasının aksine birileri tarafından önemsenen biri olduğunu hissettirmişti mesela.

Kısacık mutluluklar yok olmayacağı düşünülen acıları yerle bir edebiliyordu esasen.

Ulun ekrana baktığında gördüğü şeye şaşırmamıştı. Çiftliğin sistemine mesaj bırakmak için açtığı pencerede çoktan ona bırakılmış olan bir mesaj vardı. Mesajda yazılmış olan telefon numarasından onlarla irtibata geçmesi isteniyordu. Güvenli sistemden verilmiş olan talimatlar izlemesi gereken protokoldü ve o da ondan isteneni yaparak ekrandaki numarayı çevirdi.

Bu kez büyük masanın bir ucundaki sandalyede oturuyordu ve açık ekranı önündeydi. Telefonu masanın üzerine bırakarak sesi dışarı verdi. Masanın diğer ucundaki Ferman arkasına yaslanarak

Ninova

kollarını göğsünde kavuşturmuş sakince onu izliyordu. Zoya ise altına aldığı bacakları ve bir dirseğini koluna dayadığı kanepede otururak merakla ona bakıyordu.

"Ben Azrail," dedi Ulun ifadesiz bir tonla açılan telefona konuşarak. "Denetçime ulaşamadım. Protokolü takip ediyorum. Bu numaradan ulaşmam istenmiş."

"Azrail," dedi karşı taraftan çıkan kalın bir ses. "Yeni talimatlarını bundan sonra benden alacaksın."

"Sen kimsin?" diye sordu Ulun ters bir tonla. Sesi tanımış olsa da karşı tarafın söylemesini istemişti. "Neden Haldun değil de sen?"

"Ben Aziz," dedi ses keskin bir tonla. "Haldun artık yok."

"Ne demek yok?" derken hesap sorar gibiydi. "Neden bunca zaman sonra denetçim değişiyor?" diye sordu diklenerek.

"Haldun yok! Ortadan kayboldu. Öldürüldüğünü düşünüyoruz."

Ulun adeta sıkılmış gibi sesli bir soluk aldı ve ondan beklenir şekilde kaba bir tavırla karşılık verdi.

"Aziz, protokol zırvalarını bir tarafına sok ve açık konuş benimle. Doğru düzgün bir açıklama yap! Neler oluyor? Ne demek Haldun'un öldürülmüş olduğunu düşünüyoruz? Öldü mü? Ölmedi mi? Nerede olduğunu bile bilmiyormuş gibi konuşuyorsun. Haldun'la iletişimde olan tek kişi benim. Birinin eline mi geçti? Beni satmadığından nasıl emin olacağım?"

"İfşa olsaydın, şu an hâlâ seninle konuşuyor olamazdık!" dedi Aziz adeta ders verir gibi.

"Siktir git! Haldun'un telefonu kapalı. İkidir iletişim kuramıyorum. Kimse peşime düşemediyse açık bırakmayan, bunu sağlayan benim. Takip edebiliyor olsaydı belki de satmıştı beni."

"Arama kayıtlarını gördük. Protokolü izlemeni bekliyorduk. Geçen süre içinde zarar tespiti de yaptık. Haldun birilerinin eline geçtiyse bile konuşmamış. Telefonu da imha ettiği belli ki hattı kapalı, son sinyal evinden alındı. Onu her kim aldıysa cihaza ya da şifreye ulaşamadıkları açık. Evindeki tüm korumalar öldürülmüş. Muhtemelen o da öldürüldü."

"Kim? Kim öldürdü? Peşimizde birileri varsa neden uyarmıyorsunuz beni o zaman?"

Ninova

Aziz sinirli denecek bir edayla çıkıştı. "Peşinde olsa olsa Hayalet vardır. Daha önce de eve girilmişti. Haldun'un evini daha önce patlatanın Hades olduğunu düşünüyorduk, bilgileri Hayalet'e o vermiş olmalı."

"Şu çalınanlar hikayesini yutmamı beklemiyorsun değil mi Aziz?" dedi Ulun küçümseyen bir sesle. "Seni onun yerine getir. diler öyle değil mi? Yeni hikayeleri sen mi sıkacaksın bana?"

"Azrail," dedi Aziz bu kez oldukça uzlaşmacı bir tonla. "Ben Haldun değilim. Onun gibi davranmadığımı da çok iyi biliyor. sun. Dosyaları çalan Hades'ten başkası olamaz, muhtemelen şimdi Hayalet'in eline geçmiştir. Dikkatli olmanı istiyorum. Senin hakkında her şeyi biliyordur."

"Neden diğerleri gibi benim dosyam da çiftlikte değil de Hal. dun'un evindeydi?" diye neredeyse kükredi Ulun. "Niye okkanın altına giren ben oluyorum?"

"Bunu bilmiyorum, belki de Haldun son raporları dosyana ek. lemek için evine götürmüştür," dedi Aziz bıkkın bir tonla. "Bu işin sonunda dosyanı istediğini ve sana çalındığını söylediklerini biliyorum... Ki sana söylenenler doğru. Dosyalar çalınmış."

"Siktirin gidin!" dedi öfkeyle.

"Okkanın altına giren yalnızca sen değilsin... Buradaki herkesin adı kayıtlıydı. Çalınan iki dosya var."

"Herkesin ayrıntılı dosyaları da çalındı mı? Onlar hakkındaki tüm ayrıntılar da var mıydı o dosyalarda?"

Ulun'un hesap sorarcasına sıraladığı soruları Aziz tatsız bir sesle yanıtladı.

"Hayır, diğer dosyada yalnızca buradakilerin isim listesi varmış. Ayrıntılı olan yalnızca senin dosyandı."

"Haldun'un beni ortadan kaldırmak istemediği ne malum? Belki de o dosyayı satacaktı ki evinde tutuyordu? Neden benim. kini diğerlerinden ayırdı ki?"

"Bunu bilmiyorum. Ama seni satmayacağından eminim. Seni satması demek kendi topuğuna sıkması demek."

"Külahıma anlat! Haldun ortada yok diyorsun! Birileriyle an. laşma yapmadığı ne malum?"

"Öyle olsaydı, şimdiye kadar kokusu çıkardı. Onu kim aldıysa belli ki konuşmamış. Tüm kontrolleri yaptık, hâlâ güvendeyiz."

Ninova

"Size zerre kadar güvenmiyorum!"

Aziz onun çıkışmasını göz ardı ederek sakin bir sesle karşılık verdi.

"Bundan sonra yalnızca benimle irtibatta olacaksın. Haldun'un daha önce sana ne dediği ya da ne yaptığını unut! Onun yöntemlerini hiçbir zaman sevmedim. Şu an tek bir görevin var... O da Hayalet'i ortadan kaldırmak."

"Zaten bu işin peşindeydim. O piç kurusu Haldun önümü kesmeye çalıştığında bile işimi takip etmeyi bırakmadım."

"Biliyorum," dedi Aziz anlayışla. "Seni geri dönmeye zorladığını yeni öğrendim. Ben onunla aynı fikirde değilim. İş konusundaki kararlılığını her zaman takdir etmişimdir. İşini yine yarım bırakmayacağını da biliyorum. Şu an istediğin tüm imkanları sana ben sağlayacağım, seninle iş birliğimiz Haldun'la olduğundan çok daha iyi olacak, göreceksin."

"Taht'a sen oturdun yani?"

"Ben böyle görmüyorum. Yönetmemiz gereken bir iş var ve ben yalnızca şimdiki yöneticiyim. Taht ya da buna benzer şeyler ilgimi çekmiyor."

"Hepiniz aynısınız!" dedi Ulun tükürür gibi.

"Değiliz!" diye atıldı Aziz. "Olmadığımı göreceksin. Ben seni destekliyorum. Buradaki en iyisi sensin ve bundan sonra çok daha rahat hareket edeceksin. Üzerinde herhangi bir baskı oluşturulmayacak. Düşünmen gereken tek şey işini tamamlamak olacak."

Ulun bakışlarını karşısında oturan Ferman'a kaldırdığında adamın gözlerini yumarak uyumlu davran der gibi işaret ettiğini gördü. Ulun'un sessizliği Aziz'e fırsat vermiş olmalı ki süratle konuşmaya devam etti.

"Ne durumdasın? Herhangi bir şeye ihtiyacın var mı? Buradan sana destek olabileceğimiz herhangi bir şey?"

Sırf onu sorgulamaktan kaçınır gibi tam olarak nerede olduğunu sormuyor fakat belli ki ağız arıyordu. Ulun ona istediğini verirken adeta bıkkınlıkla karşılık verdi.

"Herhangi bir şeye ihtiyacım yok. İz üzerindeyim. İstediğim oyunu kurmama az kaldı. Yakın zamanda Hayalet'i kapana kıstırabileceğimi düşünüyorum."

Ninova

"Bu iyi haber," der demez sıradan bir tonla "Şu an neredesin?" diye sordu sanki öylesine sorar gibi.

"Londra'da," dedi Ulun yeniden Ferman'a bakarak. Sesi isteksizdi. Ferman'dan yine onaylayan bir baş hareketi geldi. Ulun bakışlarını ondan ayırmadan tek düze bir sesle devam etti. "Hades'in Zürih'teki ofisi boştu fakat ofisten yapılmış olan telefon görüşmelerinin kayıtlarına ulaşabildim. Ne zamandır bu kayıtlar üzerinde çalışıyordum. Öğrendiğime göre Hades burada bir Yahudi'ye emanet taşlar bırakmış. Hayalet'in o taşları almaya geleceğini düşünüyorum. Adamı takibe aldım, birkaç gündür onu izliyorum."

"Kimmiş?" diye sordu Aziz yine alelade bir tonla.

"Avram Cohen. Adamın bir dükkanı var burada. Biraz araştırma yaptım. Tezgah altı işler de çeviren biri."

"Güzel iz yakalamışsın," dedi Aziz takdir eder gibi.

"Senin takdirine ihtiyacım yok!"

Ulun'un tersleyen sesine Aziz yine alttan alarak karşılık verdi. "Biliyorum, bu tür şeyler seni etkilemez."

"Bana yalakalık yapma, Aziz! İstediğim tek şey bu işi bitirmek ve Haldun'un bana verdiği sözün karşılığını almak. Oranın yöneticisinin kim olduğu umurumda bile değil. Senin de tasmanı tutan o şerefsize söyle, bana verilen sözü tutacak! Bu iş bittikten sonra beni özgür bırakacaksınız!"

"Sana söz veren ben olmasan da verilen taahhüt, taahhüttür. Gerçekleşmesi için elimden geleni yapacağım..." Kısacık bir an sustu ve "Anladığım kadarıyla epey şey öğrenmişsin," dedi Aziz dikkatli bir tonla. "Nasıl başardın bunu?"

"Haldun sayesinde. Son konuşmamızda ağzından kaçırdı. Onun tepesinde de bir başkası olduğunu anlamıştım. Kışkırtınca nedense gözü döndü," derken ses tonunda sinsi bir haz vardı. "Ansızın ağzından kaçırdı ama artık çok geçti. O şerefsize de söyledim. Peşimi bırakacaksınız!"

Aziz tek bir yorum yapmadan, dostça denecek kadar samimi bir tonla karşılık verdi. "Ben onlar gibi düşünmüyorum. İstediğin buysa benim için sakıncası yok. Seninle serbest çalışabileceğimize de inanıyorum. Senden daha iyisini bulamayacağımızın oldukça

Ninova

farkındayım. Gerçekçi bir adam olarak elimdekileri uygun bir iş birliği ile değerlendirmeyi daha makul buluyorum."

"İnanayım mı sana?" diye sordu Ulun belirgin bir şüpheyle.

"Göreceksin bunu," dedi Aziz duraksamadan karşılık vererek. "Bana inanman için elimden geleni yapacağım. Eskiyi geride bıraktık. Haldun eski kafalıydı. Burası artık bambaşka şekilde yönetilecek. Yenilikler hepimiz için çok daha iyi olacak. Fakat bunun için hepimizin birbiriyle iyi bir iş birliği içinde olması gerekiyor. Sen beni kollarsan ben de seni kollarım."

"Seni kollamaktan kastın ne?" diye sordu kaba bir edayla.

"Sadece benimle iyi bir iş birliği içinde olmanı istiyorum. Ben Haldun gibi ensende sürekli boza pişirmem, merak etme. Sana çok daha rahat bir çalışma alanı sağlayacağım ama bunun karşılığında istediğim tek şey senin de bana açık olman. Raporlarını tıpkı senin istediğin gibi sözlü alırım, benim için sakıncası yok... Fakat biraz daha açık raporlar istiyorum senden."

"Ne yapıyorsam söylüyorum işte."

"Şu an seni takip etmiyoruz Azrail, biliyorsun. Haldun'u zorlamak istediğinin farkındaydım; fakat bana, ona olduğundan biraz daha açık olmanı arzu ediyorum. Bulunduğun yerleri bildirmen her ikimiz için de çok daha verimli hareket etmemizi sağlayacak. Herhangi bir şeye ihtiyacın olduğunda en azından hızlı bir destek verebilmek için sana çok daha çabuk ulaşabilmeliyim."

"Bunu yapabilirim," dedi Ulun isteksizce. Uyumlu olmaya çalışır gibiydi.

"Buna sevindim," dedi Aziz memnun bir tonla. "Bundan sonra yalnızca benimle iletişimde olacaksın ve şu an tek görevin Hayaket. Onu ortadan kaldırdığın anda sana söz verildiği gibi geri döndüğünde özgürlüğünü alacaksın. Bunu kesinlikle sağlayacağım. Bana güvenebilirsin. Sonrasında iş birliğimiz profesyonel şartlar çerçevesinde devam edecek ve iki taraf da kazanmaya devam edecek."

Ulun bir süre boyunca bu sözlere karşılık vermeden bekledi. Sarf edilen sözlerin değerlendirmesini yapıyor gibi görünmek istiyordu. Neden sonra gözdağı verir bir tonla karşılık verdi.

"Ben her zaman elimden geleni yaptım, Aziz. Öne sürdüğün şartlar bana şu an uygun görünüyor. İleride de bu şartlar altında

Ninova

devam edebiliriz. Ama bana tek bir yanlış yaparsan bunun bedelini ödersin. Artık hiçbir şey umurumda değil, anlıyor musun beni? Hades'i indirdim. Hayalet'i de indireceğim. Bundan sonra sizin bana olan ihtiyacınız çok daha fazla olacak. Benim hiçbir zaman size ihtiyacım olmadı. İşinize gelirse bu şekilde devam ederiz, gelmezse..." demesinin ardından sonraki sözlerinin etkisini arttırmak ister gibi kısacık bir an susarak devam etti. "Peşime herkesi tak, Aziz. Benim kaybedecek hiçbir şeyim yok. Ama sizin kaybedecek çok şeyiniz var. Özellikle başındaki o şerefsizin kaybedecek çok şeyi var. Akıllı olun!"

Aziz'in cevap vermesine fırsat vermeden telefonu adamın yüzüne kapadığı esnada Zoya'nın sesi duyuldu.

"Haldun'u senin alıp almadığından tam olarak emin değiller! Hayalet'ten şüpheleniyorlar. Bu iyiye işaret."

"Sence samimi miydi sözlerinde?" diye soran Ferman oldu. "Aziz'i öncesinden tanıyorsun sanırım. Ne düşünüyorsun?"

Ulun bakışlarını kaldırarak Ferman'a baktı ve başını olumsuzca iki yana salladı. "Beni yemliyor," dedi kendinden emin bir edayla. "Çiftlikteki İstihbarat bölümünün başındaydı. Şerefsizin jokeri Aziz'miş."

"Nasıl biri bu Aziz?"

"Haldun'dan daha zeki olduğunu kabul etmeliyim. Fakat en az onun kadar Aziz de pisliğin teki. Tek bir sözüne bile inanmadım."

"En azından şimdilik bir süre onu oyalayabiliriz gibi görünüyor," dedi Ferman düşünceli bir sesle. "Onunla iş birliği içinde olduğuna inandırmaya devam edersen zamanı geldiğinde bunu lehimize kullanabiliriz."

Hesapçı bakışlarını Zoya'ya çevirdi. "Bu gece Yılmaz'ı bir kez daha ara ve iyice üzerine git. Bıraktığın hediyeleri beğenip beğenmediğini sor. Haldun'un adını kullanma ama onu aldıranın da sen olduğunu ima et. Ulun hakkında şüphesi varsa da bu düşünceden iyice uzaklaşsın. Onu her yerden çevrelediğini, çemberin daraldığını söyle. İliklerine kadar sıkıştığını hissetsin."

Zoya onaylayarak başını salladı. "Hallederim. En sevdiğim şey meydan okumak, biliyorsun."

Ferman şefkatle gülümsedi ancak karşılık verdiğinde sesi sitemliydi. "Beni en çok memnun eden fakat aynı zamanda en çok da korkutan yanın."

"Evine bıraktıkların ne? Hediyeden kastın ne?" diye merakla soran Ulun araya girdiğinde, Ferman ona çabuk bir bakış attıysa da gözlerini kaçırarak bakışlarını şöminedeki ateşe çevirdi.

"Onun anlayacağı bir şey bıraktım," dedi durgun bir sesle. "Asker künyemi. Onun yüzünden kaybettiğim her şeyi simgeleyen bir hediye. Bunun bedelini ödeyecek olduğunu anlamasını istedim."

Zoya duyduğu sözlerin ardından adama karışık gözlerle baktı. Bakışları iki adam arasında gidip gelirken Ferman'ın atladığını düşünerek "Sadece asker künyesini değil..." diye atıldığında, Ferman başını çabucak ona çevirip cümlesini tamamlamasına izin vermedi.

"Geç oldu," dedi çabucak. "Akşam yemeğini hazırlayalım mı artık? Kimler gönüllü oluyor?"

Zoya telaşla başını iki yana salladı. "Beni her zamanki gibi pas geçin!"

Ulun yavaşça yerinden kalktı. "Ben hallederim. Bir şeylerle uğraşmak iyi gelecek."

Genç adamın mutfakta gözden kaybolduğu esnada Zoya merakla Ferman'a döndü. "Diğer bıraktığın şeyi niye söylemedik ki?"

"Gerek yok," dedi Ferman alelade bir edayla. "Sonuç olarak Yılmaz'ın telaşa kapılacağı bir şeyler işte. Ne olduklarının önemi yok."

Zoya anlayışlı bir tebessümle "Onun hakkında konuşmak hâlâ acı veriyor, değil mi?" diye sordu.

"Sanki sıradan bir şeyden söz ediyormuşum gibi ulu orta konuşmak istemiyorum sadece. O Yılmaz'la benim aramdaki bir mesele."

Ferman konuyu kapatmak ister gibi ayağa kalkarak banyoya doğru ilerlerken, Zoya üzgün gözlerle onun arkasından bakıyordu.

Ninova

Yılmaz yalnızca Ferman'a ihanet etmekle kalmamış, sevdiği kadına da dönebilmesine engel olmuştu. Ferman sevdiğinin kaybından öylesi büyük keder duyuyordu ki Zoya'nın aksine intihar ettiğine de hiçbir zaman inanmamıştı. Zoya için ise yakın zamana kadar bu gerçek çok inanılmaz görünmemişti. Çok kısa sürede tüm sevdiklerini ve her şeyini kaybetmiş bir kadının düşebileceği depresyon, onu bu sona sürükleyebilirdi. Fakat kısa bir süre önce Ferman'ın edindiği bilgiler gerçeklerle onları yüzleştirmişti. Ferman yanılmamıştı. Sevdiği kadını en iyi tanıyan oydu ve en baştan beri düşündüklerinden haklı çıkmıştı. Ada intihar etmemiş, taammüden öldürülmüştü.

Her şeyin suçlusu Yılmaz'dı. Ve Zoya'nın düşman listesine bir isim olarak çoktan eklenmişti. O ismin üzerini çizeceği zaman çok yakında gelecekti mutlaka.

Birçok şey konusundaki tez canlılığının aksine Zoya'nın en takdir ettiği yönlerinden biri sabırdı. Zoya sabretmeyi iyi bilirdi. Bunu çok uzun yıllar önce saatlerce saklandığı dolabın içinde öğrenmişti. Sabreden her zaman ödülüne de kavuşurdu. O kavuşmuştu. Sabırla beklediği yıllarda, içinde bulunduğu karanlığı yırtarak çıkıp gelen ışık onu sarmaladığında, hayatta kalabilmiş olmasının ödülüne de kavuşmuştu.

O hayatına girdiği andan beri karanlık, geçmişte kalmıştı. Onunla yan yana attığı adımlar aydınlık bir yolda ilerliyordu ve tıpkı karanlık gibi son derece parlak ışık da insanı kör edebilirdi.

Yılmaz, o parlak ışığın altında kör olacak ve kaybolacaktı.

Ninova

"Özgürlüğü arıyor o, özgürlüğün değerini
uğrunda can verenler bilir en iyi."

İlahi Komedya, Araf
Dante Alighieri

FERMAN & ULUN

Ulun sabaha karşı, oldukça erken bir vakitte gözlerini açtı. Yattığı yerde bir süre boyunca karanlık tavanı izledi. Birkaç saat sonra Zoya ile birlikte Berlin'e gitmek üzere hareket edeceklerdi.

Aziz'le yaptığı telefon görüşmesinden sonra mutfakta kendisini oyalamaya çalışırken Zoya yardıma gelmişti; birlikte akşam yemeği hazırlamışlar, yemeklerini dingin bir atmosferde yemişlerdi. Yemek sonrası Zoya tıpkı Ferman'ın ona söylediği gibi Yılmaz'la yine kısa bir görüşme yapmıştı. Daha çok konuşan Zoya olmuştu. Özellikle geç vakit aramayı uygun bulmuşlardı.

"Nefesimi ensende hissediyor musun?" demişti Zoya. "Hediyelerimi beğendin mi? Seni öldürmek öyle kolay ki. Ama sen böyle bir ödülü hak etmiyorsun." Alaycı bir tonla "Hediyelerime karşılık ben de senden bir şey aldım. Adil bir alışveriş olacağını düşündüm. Bu sıralar birilerini arayıp bulamadığın oldu mu Yılmaz Halefoğlu?" diye sorup kinci bir edayla devam etmişti. "Tüm maşalarını ortadan kaldıracağım. Nerede olduklarını bile bilmeyeceksin. Yalnız kalacaksın. Bundan sonra aldığın her nefes sana ze-

Ninova

hir olacak Yılmaz Halefoğlu. İhanetinin bedeli basit bir ölüm olmayacak. Sana ölümden beterini yaşatacağım. Ve en sonunda da sefil bir varlık olarak öleceksin."

Yılmaz'ın o geceyi de uykusuz geçirmesini sağladıklarını düşünüyorlardı; açıkçası haksız da sayılmazlardı. Adamın sesindeki öfke, korkusunu bastırmaya yönelik bir saldırganlık içeriyordu.

"Hiçbir şey yapamazsın bana!" diye adeta haykırmıştı Yılmaz. Ancak sesindeki telaşı gizleyememişti.

"Hades'e dokunmayacaktın," demişti Zoya bu sözleri umursamadan. "Uyuyan yılanı uyandırdın. Seni sokacağı günü bekle. Zehri seni hemen öldürmeyecek. Günden güne tükeneceksin. Nefes aldığın her günü sana zehredeceğim."

Zoya'nın sözlerindeki tehdit ve kullandığı ses tonu oldukça gerçekçiydi. O kısacık konuşma boyunca Ulun, gerçekten de herhangi birinin Ferman'a zarar vermeye kalktığında Zoya'nın gözünü karartabileceğini, zalim bir düşmana dönüşebileceğini görmüştü. Ferman, Zoya için en değerli varlıktı. Bunca yıl onu hayatta tutan adam için gözünü bile kırpmadan ateşe atılabilirdi.

Sabah erkenden yola çıkacakları için Ferman o gece hepsinin erken yatmasını söylediğinde, iki genç de bu isteğe uyum sağlayarak odalarına çekilmişti.

Birkaç saat uyku ona yeterli gelmiş gibiydi. Daha fazla uyuyamayacağını anladığında yavaşça yataktan kalkıp odanın kapısına yöneldi. Dar koridora adım attığında çoğu zaman şahit olduğu gibi içerisi hafifçe aydınlıktı ve Ferman yine ekranın karşısındaydı.

Çıplak, sessiz adımlarla salona ulaştığında "Bazen hiç uyumadığını düşünüyorum," dedi alçak, düz bir sesle.

Ferman bakışlarını kaldırarak ona baktı ve yüzünde minik bir tebessüm belirdi. "Alışkanlık sanırım. Az uyumaya alışığım."

"Ne yapıyorsun? Hâlâ bilgi mi geliyor?"

"Hayır, bu kez işle ilgili bazı raporları gözden geçiriyorum." Arkasına yaslanırken yumuşak bir sesle devam etti. "Sen de fazla uyumaya alışık değilsin sanırım. Yine erkenden kalmışsın. Yola çıkmanıza daha epey vardı."

"Yeteri kadar uyudum."

Ninova

"Kahve yapmamı ister misin?" diye sorarken yerinden kalkmak üzereydi ancak diğeri elini kaldırarak onu durdurdu.

"Zahmet etme, sen işine devam et. Ben yaparım."

"Zahmet olmazdı."

"Ben de bana hizmet edilmesine alışık değilim."

Ulun'un sözleri bundan rahatsızmış gibi çıksa da daha çok ne düşüneceğini bilemez gibiydi. Ferman onun için yaptığı hiçbir şeyin zahmet olmayacağını aksine daha çok pamuklara sarmak istediğini söylemeyi aklından geçirdi; fakat bu düşünceler yalnızca zihninde yankılandı ve sese dökülmedi. Bakışları dalgınca ekrana çevrildi ve boş boş bakarken mutfaktan gelen sesleri dinledi.

Oğlu ile aynı odanın içindeydi ancak kollarını açıp ona sarılamıyordu bile. Bakmaya doyamadığı gözler, bir zamanlar ona aşkla bakan benzer gözler, bugün sahip oldukları kişide ifadesizdi ama en azından nefret yüklü değillerdi. Gerçeği öğrendiğinde o ifadesizliğin kaybolacağından, içlerindeki soluk ışıltıların ansızın parlamaya başlayarak binlerce zehirli, kara birer oka dönüşeceğinden neredeyse emindi.

Haksız mıydı? Değildi...

Ulun kafasındaki tek bir soruya bile cevap bulamamıştı ve aslında aradığı tüm cevapların tam da karşısında olduğunu bilse tepkisi ne olurdu acaba? Bu işin sonunda oğluyla ayrı düşme fikri Ferman'ın kalbini an be an sıkıştırıyordu. Yaşadığı hayatın sorumlusu Ferman'dı. Bile isteye yapmamıştı bunu; fakat bunun bir önemi var mıydı? Düşman kendisine olan nefretini günahsız oğlundan çıkarmıştı.

Daldığı karanlık düşüncelerden onu çıkaran şey önüne konan bir fincan kahve oldu. Yerinde huzursuzca kıpırdanarak kendisini toparlamaya çalışırken nazikçe "Teşekkür ederim," dedi mırıldanır gibi.

"Sana sormak istediğim bazı şeyler var. Çalışmam bölmeyecekse biraz konuşabilir miyiz?"

"Elbette," diyen Ferman onu ikiletmeden kahvesini alıp masadan kalktı ve genç adamı takip ederek her zamanki tekli koltuğuna oturdu. Çaprazındaki kanepeye yerleşen Ulun fincanı önündeki sehpaya bırakarak arkasına yaslandı.

Ninova

"İstanbul'da," diye başladı söze. "Zoya'yla konuştuk biraz." Çekinir gibi gözlerini aşağı indirerek devam etti. "Hani birbirimiz hakkında konuşabileceğimizi söylemiştin."

Ferman başını onaylayarak salladı. "Bazı şeyleri sana kendisinin anlatabileceğini söylemiştim, evet."

"Anlattı." Bu kez gözlerini kaldırarak merakla Ferman'a baktı. "Ama benim kafamda bazı sorular kaldı. Bunları ona sormak istemedim."

Ferman sorarcasına tek kaşını kaldırdı. Elindeki fincanı o da kenara bıraktı ve "Ne gibi sorular?" diye sordu temkinli bir tonla.

"Onu Berlin'den nasıl çıkardın? O evin yanıp kül olduğunu biliyor, gazete arşivlerinden okumuş. Kimse o evdeki çocuğun peşine nasıl oldu da düşmedi?"

Ferman biliyorum der gibi başını salladı. "Öğrendiğini biliyorum. Bunu çok uzun zaman sonra konuşmuştuk. Gerçeği başlarda ona anlatmadım çünkü oraya dair bir şeyler duymak ona iyi gelmiyordu."

"Ben hikayeyi bir de senin ağzından duymak istiyorum," diye üsteledi Ulun.

Başka bir zaman ya da başka biri olsa, Ferman bunları asla konuşmazdı ancak karşısındaki bir başkası olmadığı gibi zaman da sadece ikisine ait olan bir vakitti. Baş başa kalıp yüz yüze konuşabildikleri nadir anlardan bir zaman dilimini yaşıyorlardı; Ferman konu ne olursa olsun oğluyla baş başa vakit geçirebildiği her şey hakkında konuşabilirdi.

Usulca kahvesine yeniden uzandı ve küçük bir yudum almasının ardından alçak bir sesle, tüm açık yürekliliği ile sohbeti başlattı.

"Bulmam çok uzun zaman aldı. Benim için en berbat zamanlardı onlar... Soykırımın başladığını duyduğumda Adna'nın istediği son adamı henüz ele geçirmiştim. O karmaşa ve telaşta yanımdaki adamla çabuk hareket edemezdim, bu nedenle onu Adna'ya bırakmadan öldürdüm ve hızla geri döndüm. Eğer onları oradan çıkarabilirsem kendimi Adna'ya ne olursa olsun affettirebileceğimi düşünüyordum... Önemli olan ikisinin hayatta kalmasıydı... Her taraf Sırplar tarafından tutulmuştu. Ormanda, çevre yollarda her yerde onlar vardı. Telaşım hata yapmama neden oldu

Ninova

ve dikkatli olamadığım için vuruldum... Gözlerimi yeniden açtığımda Boşnakların kontrolündeki bir hastanedeydim. Ayaklarımı yere basacak kadar iyi hissettiğimde durmadım orada. Hâlâ bir ümit ikisinin de hayatta olduklarına inanmak istiyordum. Adna çok güçlü ve akıllı bir kadındı. Bir yolunu mutlaka bulmuştur dedim."

Ferman kederle başını sallayıp bakışlarını yere indirdi ve kısık denecek bir sesle "Yanılmamışım," dedi. "Bir yol bulmuştu. Yanlarına bıraktığım ailenin gelini ve kayınpederi ile birlikte kendilerini feda edip yaşlı kadınla Zoya'yı kurtarmışlardı."

İçine çektiği kısa bir soluğun ardından dizine dayadığı fincandan yine bir yudum aldı. "Orayı sana anlatmama olanak yok," dedi esefle başını iki yana sallayarak. "Açtıkları uzun derin kanallara cesetleri üst üste atıp üzerlerini kapatmışlardı. Hatta kimlikleri belli olmasın diye birçoğunu parçalamışlardı da. Binlerce ceset içinde tanıdığın birini bulma şansın sıfırdı... Günlerce ormanda dolaştım, geriye kalmış ya da kaçabilmiş olan neredeyse gördüğüm tüm Boşnak'a onları sordum. Bir ümit Adna ve Zoya'yı ya da yanlarına bıraktığım aileyi tanıyan biri çıkar diye düşünüyordum. Haftalar sonra nihayet o vahşetten kaçabilmiş olan birine rastlayabildim. O zaman öğrendim gerçeği... Peşlerine düşenleri atlatmaya çalışmışlar... Zoya'yı Fadima'nın kayınvalidesinin sırtına bağlayıp birkaç kişiyle kaçmasını sağlamış, peşlerindekileri de kendi üstlerine çekmişler. Kayınpederi de yardım etmiş onlara. Adamcağız da ölenler arasındaydı. Yaşlı kadının yanındakilerle birlikte sınıra ulaşabildiğini, oradan da diğer mültecilerle Avrupa'daki kamplardan birine sığınabilmiş olacağını söyledi."

"Onu bulman neden o kadar uzun sürdü?" diye sordu Ulun. Soru merak barındırsa da sanki hesap sorar gibiydi.

Ferman gözlerini ona çevirdiğinde yüzünde buruk bir tebessüm belirdi ve açıkça cevap verdi bu soruya.

"Bilgi satın almak için yüklüce paraya ihtiyacım vardı. Herhangi bir akrabalık bağım olmadığı için doğrudan bilgi alamıyordum. Yalan söylesem bile resmi kanallardan bilgi almak çok uzun zaman alıyordu. Bilgiyi el altından satın almam gerekiyordu ve o sırada bunu sağlayacak bir birikimim yoktu."

Ninova

Ulun anlamış gibi başını salladı. "O zaman başladın paralı tetik çiliğe?" dedi tespitinden emin olduğu bir tonla.

Ferman onaylayarak başını salladı. "Evet. Çabuk ve çok para kazanmak için iyi bir yol gibi görünmüştü. O sıralar fiziksel olarak da çok güçlü değildim ve zamana ihtiyacım vardı... Güvenli bir yerde biraz toparlanabilmek için Okinawa'ya gittim. Altı ay kadar orada kaldıktan sonra kendimi daha iyi hissediyordum ve ilk işimi de almıştım."

İlk işin Majid'den geldiğini söyleme gereği duymadı. O zamanlar bir tetikçi olma fikri aklında yoktu ancak paraya ihtiyacı vardı, Majid'den bedava yardım almayı gururuna yedirememişti. Nedense Zoya hakkında herhangi bir şey söylemek de içinden gelmemişti. O zamanlar Majid'le aralarında belirgin bir mesafe vardı ve Ferman o mesafenin ortadan kalkmasını istememişti. Sonuçta ne olursa olsun gerçeği bildiği halde aylarca ona zulmeden bir adam olmuştu Majid.

Ona sunduğu teklifi düşünmeden kabul etmişti ve Majid kısmen Hades efsanesini de parlatan kişi olmuştu aslında. Daha sonraki işlerin bir kısmını yine Majid'den aldıysa da başka servislerle de bağlantıları kurmaya başlamıştı. Artık serbest çalışan uluslararası bir tetikçiydi.

"Hem hedef peşinde koşup hem de Zoya'yı aramaya devam ettin?"

Ulun bir süre susan adamın tekrar devam etmesini ister gibi sorarcasına konuştuğunda, Ferman yine başını salladı.

"Evet, artık bazı kapıları açmama yetecek kadar param vardı. Avrupa'daki mülteci kamplarının neredeyse tamamını kontrol ettim diyebilirim. Fadima'nın kayınvalidesinin izine iki yıl sonra ulaşabildim. Mülteci kamplarındaki yaşayan kayıtlı isimleri soruşturmak ayrı dert, ölenleri araştırmak ayrı dertti. Benim belirlediğim tarihlerde o kamplara giren yaşayan ya da ölü herkesin isimlerine ulaşmam gerekiyordu. Berlin'deki kampta ismi bulduğumda kadının kampa geldikten birkaç ay sonra öldüğünü öğrendim."

Derin, öfkeli denecek sesli bir soluk alarak yine sustu Ferman.

"Bir çıkmaz sokağa daha girdin?" dedi Ulun alçak bir sesle.

Ninova

Ferman dudaklarını sinirle büzerek başını salladı. "Yaşadığım hüsran öyle büyüktü ki..." dedi kısık bir sesle. "Kadıncağızın kalp krizinden öldüğü kayıtlara geçmişti. Yüreğinin artık dayanamadığını tahmin ediyorum. Sahip olduğu herkesi kaybetmişti... İki oğlu... Kocası... Gelini... Geride kimsesi kalmamıştı. Kampa girerken yanındakinin torunu olduğunu söylemiş... Yalan söylemekten başka çaresi yoktu elbette. İyi ki öyle yapmış. Aksi halde ismi cismi belli olmayan bir bebek kim bilir hangi isimle kaydolacaktı kayıtlara. Ve ben asla onu bulamayacaktım."

"Gerçek adı hangisi?" diye soran Ulun'un merakı gözlerinden okunuyordu.

Ferman şefkatle gülümseyerek cevap verdi. "Zoya Hodžić."

"Ailesinin gerçek soy ismi mi?"

Ferman keskin bir edayla başını salladı. "Ailesinin köklerini devam ettirmeye hakkı vardı. Kayıtlara giren isim Zoya Hasanović'ti. Ancak daha sonra bu yanlışlığın düzeltilmesini sağladım. Yine de yaşlı kadına minnettardım. En azından bana bir ipucu bırakmış oldu."

"Peki ya Alisa Delic?"

"Onu çalanların ölen bebeğinin adıydı."

Ulun karışık gözlerle Ferman'a bakıyordu. "Ben o kısmı tam olarak anlayamadım. Onu Berlin'de buldun... Ölen bebeğin yerine çaldıkları bir bebekti. Zoya evdekilerin öldüğünü, evin de yanmış olduğunu söyledi. Peki ya evdeki çocuk?"

Ferman sıkıntılı bir soluk alarak karşılık verdi. "Onu bulmamın uzaması çalınmış olmasıydı. Berlin'deki kampa defalarca kez gidip geldim. Söylenenlere başta inanamıyordum. Bir bebek ortadan kaybolmuştu ve kimse peşine düşmemişti. Kayıtsızlıkları inanılır gibi değildi. Sonradan kamplarda bu tür şeylerin oldukça fazla gerçekleştiğini fark ettim. Mülteci kamplarından çalınan kimsesiz çocuklar, ortadan kaybolan bebekler bambaşka, karanlık birer para kapısıydı. Organ mafyasına satılıyor, seks ticaretine, türlü sapıklıklara malzeme oluyorlardı. Bir yandan Zoya'yı arıyor bir yandan bunların ortaya çıkmasını sağlamaya çalışıyordum. Avrupa'da birkaç kamp hakkında işlem başlatılmasını sağladım ama hepsinin önüne geçebildiğimi sanmıyorum."

Ninova

Bu kez Ferman'ın kederli ifadesi çehresini sarmalamıştı. Hırsla elini kaldırıp parmaklarını birbirine değdirdi. "En ufak," dedi azimli bir sesle. "En ufak bir ipucu bile benim için yeterliydi. Defalarca kez aynı kampa gidip geldim. Karşılaştığım herkesten neredeyse yalvararak bilgi almaya çalıştım. En ufak bilgi için bile önüme çıkan herkese para dağıttım. Nihayet biri vicdana geldi. Aslında korkusundan o zamana kadar susmuştu. Suçlayamadım onu. En azından istediğim şeye ulaşmıştım. Kampa erzak getirip götüren adamın Zoya'yı aldığını görmüş. Ama adam çok uzun zamandır gelmemiş kampa. Muhtemelen bebeği çaldıktan sonra riske girmek istememiştir. O kampa gidip gelen her adamın adını tespit etmem, fotoğraflarını bulmam, kadından teyit almam yine çok uzun zaman aldı. Ama sonunda başardım. Adamı tespit edince de bu kez onun peşine düştüm."

"Ve bu da yine çok uzun zaman sürdü tabii."

Ferman yine başını kederle onaylarcasına salladı. "Adam uzun süre aynı yerde kalmıyordu. Elime geçirdiğimde aradan iki yıl daha geçmişti. Ondan aldığım yine başka bir isim oldu. Kimin aracılığı ile bebeği çaldığını söylemek zorunda kaldığında son nefesini veriyordu."

Ulun donuk gözlerle ona baktığında iki adamın da yüz ifadesi aynıydı. En ufak acıma ya da en ufak sempati yoktu yüzlerinde.

"Birkaç kez yanlış isimlerin yanlış adreslerin peşinde koştum. Sonunda aradığım isme ulaştığımda bu kez de uyuşturucu satıcılarıyla uğraşmak zorunda kaldım. Herifi adeta değerli bir hazine saklar gibi saklamaya kalktılar. Epey karışık ve kanlı günlerdi onlar... Nihayet isteğime ulaştığımda hikayenin tamamını da öğrenmiş oldum. O vakte kadar aklımdan bin bir türlü felaket senaryosu geçmişti ve yüreğim hep ağzımda atıyordu. Annesine onu koruyacağıma dair söz vermiştim; Zoya'nın yaşadıklarını tahmin dahi etmek istemiyordum. Tek parça halinde bulabilecek miydim? Kimlerin elinde hangi zulmü görmüştü? Hiçbir şey bilmiyordum ama zihnim hiç durmadan felaket senaryoları üretmeye devam ediyordu."

Artık neredeyse soğumuş olan kahvesindeki son yudumu yutarak boş fincanı yan tarafındaki sehpanın üzerine bıraktı. Diğer fincan çoktan boşalmıştı. Ulun devam etmesini ister gibi merakla

Ninova

ona bakmaya devam ediyordu. Ferman'ın sonraki sözleri, bir an evvel sona gelmek ister gibi hızlı hızlı döküldü dudaklarından.

"O eve girip Zoya'yı titrer halde incecik bir battaniyenin altında bulduğumda, yüreğimi en çok sızlatan şey kırpılmış gibi kesilmiş olan kısacık sarı saçlarıydı. Annesininkilere benzetmiştim. Adna göze batmamak için o güzelim saçlarını kısacık kesmişti ama kızımın saçlarına kimse dokunamayacak derdi hep. O görüntü içime öyle derin bir keder oturttu ki... Savaş hâlâ bitmemiş gibi hissetmiştim. Hâlâ savaşta hayatta kalmaya çalışan minicik bir kızdı sanki. Savaşını yanında, birlikte taşımış gibi. Gördüğüm manzaranın öfkesini o evdekilerden çıkardım."

Bakışlarını yarı utanç yarı diklenmeyle Ulun'a çevirdi; fakat sanki nasıl bir varlık olduğunu kabullenmiş gibiydi de.

"Hayatımda ilk kez bir kadın öldürdüm," dedi dürüstçe. "Bu işlediğim günahın bedelini bir gün ödeyeceğim elbette. Bu dünyada değil ama... Ahirette bu günahın bedelini ödemeyi göze aldım ben. Fakat bugün hâlâ en ufak bir vicdan azabı hissetmiyorum. Ben Bosna'da çocuklarını korumak için kendilerini feda eden çok kadın gördüm. Başları dik, onurlu kadınlardı hepsi. Çocukları için gözlerini kırpmadan ölüme yürüyen kadınlar gördüm. Küçücük bir kız çocuğuna çektirdiklerini, ona yaşattıkları zulmü affetmem olanaksızdı. Bunun hesabını soracak kişi elbette ben değildim ama ben de sıradan bir kulum ve yaptığım şeyden pişmanlık duymuyorum. Kadın ya da erkek fark etmez, bir çocuğa kim bu dünyada cehennemi yaşatıyorsa, ben onları öldürmenin günahlarıyla cehenneme gitmeyi tercih ediyorum."

Ulun dimdik karşısındaki adamın gözlerinin içine bakarken bakışlarında en ufak bir eleştiri yoktu. Birilerinin de zamanında çıkıp gelerek, kendisine yaşatılanların hesabını sormasını çok istemişti. Zoya'ya yapılanların hesabının sorulması en az kendi hesabının sorulması kadar iç rahatlatıcıydı. Ferman'ın dikkatli bakışları ufacık da olsa bir yargı görmek ister gibiydi. Fakat görmeyi düşündüğü şeyi bulamadı o safir gözlerde. Aksine Ulun yaptığının çok doğal ve haklı olduğunu kabullenmiş gibi sonraki sorusunu sordu.

"O evde yaşayan bir çocuk olduğunu bilenler hiç sormadılar mı onu? Yetkililer en azından?"

Ninova

Ferman kısacık bir an şüpheyle gözlerini kıssa da Ulun'un tepkisizliğine uyum göstererek bu soruya cevap verdi.

"Daha önce ölen bebeğin babasıyla, anlaşma yaptım," dedi birdenbire. Sorarcasına bakan gözlerden bakışlarını ayırmadan devam etti. "Garip olan neydi biliyor musun? Adam seneler evvel Alman vatandaşı olan Sırp kökenli biriydi. Zoya'yı Boşnak kampından çalmalarının nedeni de buydu. Aynı ırk özelliklerine sahiptiler; sarışın bir bebeğin yerine esmer koyamazsın. Adamı bulup kendi bebeği hakkındaki gerçekleri ona anlattım ve bana yardım etmesi karşılığında onun da tüm dertlerden kurtulacağını söyledim. O da bıkmıştı ve yardım konusunda hevesli denecek kadar iş birliğine açıktı. Yetkililere çocuğunun o gece onda kalmış olduğunu söyledi. Alisa Delic adındaki kız çocuğu onundu sonuçta. Onun için bir daha para ödemesi gerekmedi. Kimse ondan herhangi bir şey de istemedi. Alisa Delic on sekiz yaşına gelince İsviçre vatandaşlığına geçti ve onunla tüm bağı tamamen koptu."

"Ya Zoya Hodžić?"

"O da İngiltere'ye sığınan Boşnak mültecilerden biri oldu."

"Tüm bunları ayarlamak için epey para akıtmış olman gerek."

"Her bir kuruşuna değerdi."

"Ama ne İngiltere'de ne de İsviçre'de uzun süre yaşamadınız, değil mi??"

Ferman başını olumsuzca iki yana salladı. "Başlarda Zoya'nın sıcak bir ortamda yaşaması ve kendisini güvende hissetmesi gerekiyordu. Onu aldıktan sonra birlikte Okinawa'ya gittik. On yıl kadar çoğunlukla Okinawa'da kaldık, sadece zaman zaman birlikte seyahat ediyorduk."

"Onu yetiştiriyordun?"

"Kararlılığını kıramadım," diye karşılık verdi Ferman omuzlarını silkerek. "Kendisini koruyabilme isteği saplantılı bir hal alınca çaresiz kaldım. Öne sürdüğüm tüm zor şartları hiç düşünmeden kabul etti. Hiçbir zaman gerçek bir hayatı olmayacağını, hep tetikte yaşayacağını, kimseyi gerçekten hayatına sokamayacağını söyledim ama yine de vazgeçiremedim." Kısacık bir nefes aldı ve imalı şekilde genç adama baktı. "Seninle tanışana kadar bu kurallara uymuştu. Kurallarını sende yıktı."

Ninova

Ulun gözlerini kaçırarak şömineye baktı ancak bu sözlere karşılık vermedi. Ferman konuyu üstelemeden mecbur kaldığını anlatmak ister gibi "İnadını kıramadığımda ben de onu yetiştirmeye başladım," dedi çaresizce.

"Bu arada şu bahsettiğin işini rayına oturtmaya başlamıştın sanırım?" diye soran Ulun eliyle masanın üzerinde açık halde duran bilgisayarı işaret etmişti. Konuyu değiştirmek istediği açıktı.

"Evet. Bir yandan işi büyütürken diğer yandan aldığım hedeflerin peşine düşüyordum. Zoya'yı güvenli ellerde bırakmak benim için daha kolay ve iç rahatlatıcıydı. Gözüm arkada kalmıyordu."

"Nasıl oluyor da oradakilere bu kadar güveniyorsun?"

Ferman bir süre bu soruya cevap vermeden başı aşağı eğik halde oturdu. Konuşmaya başladığında sesi oldukça kısıktı.

"Geçtiğimiz sınavlardan... Otuz yıl evvel Tokya'daki Türk Büyükelçiliğindeki Askeri Ateşelikte görevlendirilmiştim. Tokyo'ya gidişimden iki ay sonra Minoru'yla tanışmıştım. Minoru bir Burukamin'di."

Ulun ona sorarcasına bakarken, Burukaminler hakkında kısaca onu bilgilendirerek devam etti sözlerine. "Hali o kadar perişandı ki... Fakat aynı zamanda o zamana kadar tanıdığım en gururlu, en bilge insanlardan biriydi de. Kaderini büyük bir alçak gönüllülükle kabullenmesi bana çok olağanüstü gelmişti. Uzun uzun sohbet ederdik onunla. Açıkçası Japoncamın gelişmesinde Minoru'nun etkisi yadsınamaz. O zamanlar sevdiği bir kız vardı. Adı Aiko'ydu. İkisinin de ailesi yoktu. Aiko ile evlenebilmek için canla başla çalışıyordu. Neyse ki sevdiği kız da bir Burukamin'di; fakat ikisinin başlarını sokacak küçücük bir yerleri bile yoktu. Erkekler ve kadınların aynı yerde kalamadığı ucuz, kalabalık yerlerde birbirlerinden ayrı kalıyorlardı. Ona yardım etmek istedim; en azından ikisinin başlarını sokacakları küçücük bir yer temin etmelerini sağlamak istedim. İlk başlarda bunu kabul etmedi Minoru. Çok gururlu bir adamdı. Hatta bana biraz da gönül koydu başta. Arkadaşlığımız benim için çok değerliydi, bu nedenle elim kolum bağlı kaldım. Görevimin bitmesine bir ay kala içimdeki huzursuzluk beni gittikçe yemeye başlamıştı. Büyükelçiliğin dışındaki tüm zamanımı Minoru ve Aiko ile geçiriyordum. İkisi

Ninova

de sabahın dördünde güne başlıyordu. Balık halinde saatlerce balık temizliyor kazandıkları üç beş kuruşu biriktirmeye çabalıyorlardı. Sonunda biraz da Aiko'nun desteğiyle Minoru'nun inadını kırdım diyebilirim. Türkiye'ye dönecektim ve gözüm arkada olsun istemedim. En sonunda borç olduğunu kabul ederek ikna edebildim onu. Ben dönmeden bir hafta evvel evlendiler. Küçük, sessiz fakat güzel bir tören oldu."

"Döndükten sonra da görüştünüz sanırım?"

Ferman usulca başını salladı. "Arada telefonla görüşebiliyorduk. Ben arıyordum onları. Evlendiklerinden üç yıl sonra Tazo doğdu. Minoru çok mutluydu." Derin bakışlarını Ulun'un safir gözlerine dikerek yumuşak bir tonla "Oğul başka tabii, anlayabiliyorum onu," dedi karşısındaki bu sözlerin anlamını bilemese de.

"Sonra bir şeyler ters gitmiş sanırım?" diye sorarcasına konuştu Ulun. Ferman'ın buruk tavrından onun çıkardığı sonuçsa buydu.

"Evet. Tazo iki yaşına geldiğinde Aiko kansere yakalanmış. Tedavisini yaptıracak para bulamamışlar ve Minoru sevdiği kadını kaybetmiş. O sene benim esir düştüğüm ve onunla irtibatta olamadığım zamandı. Minoru'nun bundan haberi yoktu; fakat yine de beni aramamıştı bile. Gurur yapmıştı ve para istemek için kimsesi olmadığı halde beni aramayı da aklına getirmemişti." Kısacık bir an sustu ve kederle "Gerçi arasa da bana ulaşamazdı zaten," dedi mırıldanarak.

Esir düştüğünde ardında kaç ölü bırakmıştı? O felaketi yaşamasa Minoru ile hâlâ irtibatta olabilir ve her şey bambaşka ilerleyebilirdi.

"Bosna'dan sonra kendime gelebilmek için gitmek istediğim tek yer Minoru'nun yanıydı. Onun dinginliğine ve bilgeliğine ihtiyacım vardı. Tokyo'ya vardığımda onları bulamadım; Aiko'nun öldüğünü o zaman öğrendim. Minoru, Aiko'yu ona hatırlatacak hiçbir şeye tahammül edemediği için Tokyo'yu terk etmişti. Tazo'yu da alarak Okinawa'ya yerleşmişti. Bir zamanlar ailesinin balıkçılık yaptığı ve Tokyo'ya gitmeden evvel yaşadıkları yerdi. Onları Okinawa'da buldum. Hem ben hem de Minoru perişan haldeydik aslında. İkimiz de aynı kaderi yaşıyorduk," diye mırıldanırcasına son sözleri sarf ederek, bir süre sessizliğe büründü.

"Sen de sevdiğin kadını kaybetmiştin," dedi Ulun alçak sesle. "Zoya söylemişti. Ülkene geri dönemedin ve sevdiğin kadın da öldü."

Ferman başını kaldırıp ona cevap vermedi. O an onu yakıp kavuran safirlere bakmaya gücü yoktu. Bakışlarına yüklenmiş olan hasreti gizleyebilmesi mümkün değildi. Toparlanabilmek için bir süre boyunca öylece sessizliğini korumaya devam etti. Ancak Ulun'un merakı geri kalanı duymak için sabırsızdı.

"Sonra ne oldu?" diye üsteleyerek sordu.

"Altı ay yanlarında kaldım. Minoru'yla balıkçılık yaptık. İkimiz de çoğu zamanı sessizlik içinde geçiriyorduk. Bir tencere yemeği birlikte paylaşıyorduk... Bazen işler yolunda gitmiyor hiçbir şey bulamıyorduk ve o günü de yine birlikte aç geçiriyorduk. Sanırım birbirimizle açıkça konuşmaya başlayabildiğimizde oraya varmamın üzerinden en az iki ay geçmişti. Birbirimize destek olmaya çalıştık. Minoru kendi acısını bir yana koyup beni ayağa kaldırmaya çalışıyordu. Desteği olmasa o kadar kısa sürede toparlanamazdım."

"Onlarla altı ay kaldığını söyledin?"

"Evet. Zoya'nın peşine düşmem gerekiyordu ve artık yeteri kadar güçlenmiştim. Gidişimden altı ay sonra Okinawa'dan ayrıldım."

"Tekrar ne zaman bir araya geldiniz?"

"Tam altı yıl sonra. Zoya ile birlikte döndük."

"Ve sonra hep birlikte yaşamaya başladınız?"

"Minoru'nun şefkati, Tazo'nun arkadaşlığı Zoya'ya çok iyi geldi. Ben de artık belli bir yola girmiştim; fakat başka planlarım ve Minoru'nun yardımına ihtiyacım vardı. Minoru çalışkan, dürüst ve zeki bir adamdı. Tokyo'da kaldığı yıllarda herkes onu bu özellikleri nedeniyle takdir ederdi; alt tabakadaki insanların çoğunu etkilerdi çünkü onu bir çeşit bilge olarak görürlerdi. Ona karşı büyük bir saygı besliyorlardı. Minoru'nun kurmasını istediğim Network'ü ortaya çıkarması zor olmadı. Para konusunda bu kez gururlu davranmasına izin vermedim ve bu işi ortak yapacağımızı söyledim. Aiko'yu parasızlıktan kaybetmek ona da ders olmuş gibiydi sanırım. Tazo'nun gözünün içine bakıyordu.

Ninova

O sıralar Tazo'daki yeteneği keşfetmiştim ve Minoru'ya ne yapmak istediğimi açıkça söylemiştim."

"Ve böylece hem Zoya'yı hem Tazo'yu yetiştirdin?"

Ulun hikayenin kalanını duymaya ihtiyaç duymuyordu çünkü hikayenin sonunun onları bugüne taşıdığı belliydi.

"Evet. Hakkımızda tüm gerçeği bilen yalnızca ikisiydi ve bir gün bile bununla ilgili en ufak açık vermediler. İşin en ağır kısmını onlar yüklendiler diyebilirim."

Ulun kafasına takılan soruyu dile getirdi. "Sen kurduğun şirketin Tokyo merkezli olduğunu söyledin? Ama Zoya, Okinawa'ya dönmekten söz etti?"

"Minoru o günden beri Tokyo'ya ayak basmadı. Uluslararası bağlantılar için Tokyo uygun bir merkezdi; bu nedenle Tazo Tokyo'da yaşıyor, sık sık babasının yanına gidiyor. Minoru dönmeyi reddediyor." Buruk bir tebessüm yüzünde belirdi. "Söyledim sana. İkimizin de kaderi aynı. Ben çıktığımdan beri Türkiye'ye dönmemiştim. Minoru da Aiko'dan sonra Tokyo'ya dönmedi."

"Ya burası?" diye sordu Ulun. Başını kaldırmış gözleriyle salonu taramıştı.

"Burayı uzun zaman önce aldım. İkimizin de sadece bize ait olan bir yere ihtiyacı vardı ve benim arada sırada Zürih'te olmam gerekiyordu. Zoya için de kullanışlı olmuştu çünkü Alisa Delic adıyla Zürih'teki üniversiteye kayıtlı olması bize avantaj sağlıyordu."

"Ve böylece çift kimlikli birini var etti," dedi Ulun düşünceli bir tonla.

Ferman tatsızca yüzünü buruşturdu. "Küçükken yaşadıklarını atlatması zor olsa da Zoya çok inatçı bir kız. Alisa Delic kimliği ona çok avantaj sağladı. Aslında iki kimliği uyumlu bir şekilde kullanabilmeyi kendisi başardı. Alisa Delic ortalarda dolaşan fotoğrafçı bir gezgin. Ama Zoya Hodžić kimse tarafından bilinip tanınmayan biri. Genç yaşta başarıya ulaşmış, arka planda kalan sıradan bir iş kadını. Göz önünde olması gerekmiyor."

Ulun sorarcasına ona baktığında, Ferman yumuşak bir yüz ifadesiyle gülümsedi. "Tokyo'daki şirketin hissedarlarından bin de Zoya," dedi açıklama yaparcasına. "Hiç kimsenin tanımadığı

Ninova

Zoya Hodžić kimliği ile yaptığı seyahatler bu nedenle göze batmıyor."

"Güzel planlama," diyen genç adamın ifadesi durgundu.

Sohbet derin bir sessizlikle sona erdiğinde, Ferman öğrendiklerinden sonra onun ne düşündüğünü tahmin etmeye çalışıyordu. Bir gün, gerçekleri öğrendiğinde Zoya için harcamış olduğu çabayı kendisi için harcamadığını düşünür müydü acaba? Öz oğlunu bırakıp bir başkasının çocuğu için bunca çaba harcadığı için onu suçlar mıydı? Ondan hiç haberinin olmadığını söylese bile bu affedilir bir bahane olur muydu? Geriye hiç dönmemiş, emin olduğu gerçeklerin peşine hiç düşmemişti ki?

Tam da o anda daha önce düşünmeyi akıl edemediği bir detayın farkına vardı. Ulun ve Zoya, 1995 senesinin 14 Şubat'ında dünyaya gelmişlerdi. Tüylerini diken diken eden başka detaylar da o anda zihninde ses buldu. Mazhar'ın ve Adna'nın kurduğu cümleler farklı ses tonlarıyla beyninin içinde birbirine karışarak yankılanıyordu. İki çocuğun da o gün aynı sattlerde hatta belki de aynı dakikalarda doğmuş olduğunu idrak ettiğinde belli etmemeye çalıştığı bir ürpertiyle sarsıldı.

Ferman o zamanlar hiç farkında olmadığı bir seçim yapmıştı.

Artık hayatta olmayan Ada'yı hiçbir şeyin geri getirmeyeceğini, zamanı boşa heba etmenin bir faydası olmayacağını düşünmüştü. Hayatta olduğunu bildiği biri vardı ve Zoya'yı kurtarmak uğruna riskli bulduğu geri dönüşü göze almamıştı.

Oğlu yerine Zoya'yı seçmişti.

Oğlu, onu bir gün affedebilir miydi acaba?

Ninova

"Her karanlık kendisini sonlandıracak olan şafağın tohumlarını içinde taşır."

İlahi Komedya, Araf
Dante Alighieri

ULUN AZAPHAN

Berlin,
14 Aralık, 2020

Sabah kahvaltı sonrası yola çıkmışlardı. Zürih'te Tazo'ya ait, daha önce bulundukları dairede hazırlıklarını tamamlayıp havaalanına ulaşmış ve Berlin uçağına binmişlerdi. Daha önce olduğu gibi Tazo yine onlara kiralık bir araç ayarlamış, kalacakları yerin adresini de bildirmişti. Onlar için ayrılan daire Alexanderplatz'da, peşinde olacakları adamın ofisinin olduğu binanın oldukça yakınlarındaydı.

Ulun sabahtan beri durgun olan ve derin bir sessizliği sürdüren genç kadının yanında, geçen her dakika içindeki endişesinin arttığını hissediyordu.

Onu tanıdığından beri bitmek bilmez gibi görünen enerjisine ve hiç durmadan konuşmasına öyle çok alışmıştı ki bu durgunluğun nedenini tam olarak çözemiyor, o an içinde bulundukları araçla yol alırken vardıkları şehrin buna sebep olduğuna inanmak istiyordu. Fakat onun iyi hissetmesini sağlayacak ne yapacağını da bilemiyordu. İnsanları iyi hissettirmeye yarayacak neler yapılır neler söylenirdi, hiçbir fikri yoktu. Yapabildiği tek şeyi yaptı. Bir elini usulca uzatarak genç kadının eldivenli elini tuttu ve güvence vermek ister gibi mırıldandı.

"Üşümeyeceksin, merak etme."

"Üşümüyorum," dedi Zoya durgun, alçak bir sesle.

Ninova

Aralık ayının ortasında Berlin'deki hava iç açıcı değildi. Yağmaya devam eden kar şehri beyaza bulamıştı. Caddeler akan trafik nedeniyle temizlenmiş olsa da kaldırımlarda oldukça birikmiş olan kar yığınları vardı. Vakit akşamı bulmuştu ve kararmış olan hava nedeniyle yolu aydınlatan aracın farları açıktı. Ulun oldukça dikkatli sürüyordu arabayı. İçine yerleşir yerleşmez açtığı ısıtıcının işe yaradığına ve genç kadının sözlerinin doğruluğuna inansa da hissettiği huzursuzluktan kurtulamadı. Yanındaki kadının durgunluğu kendisini işe yaramaz hissettiriyordu.

Bakışlarını yeniden yola çevirmeden evvel ona dikkatle baktı. Zoya yavaşça elini geri çekip avuçlarını kucağında kavuşturmuştu. Ulun hafifçe kaşlarını çatarak bu jestin anlamını düşündü. Farkına varmadan onun kalbini kıracak bir şey mi yapmıştı acaba? Bu düşüncesine rağmen cesaret edip bu soruyu ona yöneltemedi. Yanındaki genç kadının suskunluğuna ayak uydurarak o da sessizliğe büründü.

Bir saati aşkın bir sürenin sonunda onlar için kiralanmış olan dairenin bulunduğu binanın açık otoparkında Ulun aracı park etti. Araçtan çıkarak bagaja yerleştirdiği iki valizi dışarı çıkardı; bagaj kapağını örttüğü esnada Zoya'nın hâlâ aracının içinde oturduğunu fark ettiğinde, gerginliğinin artık paniğe dönüşmek üzere olduğunu hissediyordu.

Sesini çıkarmadan ileri adımladı ve genç kadının kapısını açıp elini uzattı; Zoya birkaç saniye sonra kendisine uzatılan eli fark etmiş gibi dalgınlığından sıyrılarak aceleyle emniyet kemerine uzandığında, eli boşlukta kalmıştı.

"Geldik sanırım."

"Evet," dedi Ulun düz bir tonla geriye doğrulurken.

Araçtan çıkan kadın iki ayağının üzerine dikilip araştıran gözlerle etrafına bakınırken, Ulun uzanıp paltosunun önünü sıkıca kapadı; iki yanından sarkan atkıyı boynuna dolarken "Şapkan nerede?" diye sordu.

Zoya elindeki şapkayı hafifçe yukarı kaldırıp "Takmama gerek yok, hemen daireye çıkacağız zaten," dedi.

Ulun omuzlarından sarkan uzun sarı saçlarını hafifçe geriye atarken düşen karları yok etmek ister gibi avucunu usulca tutamların üzerinde dolaştırdı.

Ninova

"Acele edelim, hadi. Hava bayağı soğuk."

Zoya yalnızca başını sallayarak ileri adımladı. İki valizi de eline alan adamı takip ederek binadan içeri girdi.

Aradan geçen iki saatin sonunda Zoya sıcak bir duş almış, karnını doyurmuş ve pijamalarını giyinerek yatağa yatmıştı. Bu süre boyunca ağzından çıkan kelimeler sayılı denecek ölçüdeydi. Ulun arada sırada genel geçer birkaç soru sorarak konuşmasını sağlamaya çalışsa da başarılı olamamıştı. En sonunda genç kadın yorgun olduğunu ileri sürerek yatağa girdiğinde, adeta savaşı kaybetmiş olan bir komutanın hissettiği hüsranı yaşıyordu. Elinden geleni yapmaya çalışmıştı ama genç kadının yüzünü gülümsetememişti.

Sabah uyandığından beri devam eden durgunluğa bir cevap bulmaya çalışıyor, bir önceki gün yaptıkları ya da konuştukları şeyleri tekrar tekrar zihninden geçiriyordu. Böyle davranması için onun kalbini kıracak bir şey yapmış ya da söylemiş olmalıydı. Ama bir türlü buna sebep olan şeyi bulamıyordu.

Acaba bu lanet şehrin onun üzerindeki etkisi miydi bu? Bu şehre dair en ufakcık bile iyi bir anısı yoktu ve belki de tüm o anılar şu an üzerine hücum ederek onu derin bir kedere boğmuştu?

İçinden çıkamadığı düşüncelerle küçük salonun içinde dolaşarak pencerenin önüne ilerledi. Adeta kilometrelerce ötede bulunan bir yerdeymiş gibi görünen, ona uzak davranan Zoya'nın yanına gitmeye cesaret edemiyordu. Bir yerlerde yanlış bir şey yapmıştı ya da yapıyordu; fakat bir türlü çözümü bulamıyordu. Onu iyi hissettirecek hiçbir şey aklına gelmiyordu. Bu şehre dair hissettiklerini nasıl yok edebilirdi ki? Şu an birileri karşısına çıkıp çiftlikte yaşadıklarını ne diyerek yok edebilirdi ki? Asla yok olmayacak, asla unutulmayacak anılardı hepsi. Unutamadığı için Zoya'yı suçlayabilir miydi?

Pencereden dışarı baktığında hâlâ ufak ufak atıştırmaya devam eden karı izledi. On gün sonra gerçekleşecek olan Noel'e şehrin hazırlandığı belliydi ki her yanda parlayan şehrin ışıkları puslu havada bile ışıl ışıl görünüyor, karanlığı renkli bir cümbüşe dönüştürüyordu.

Ninova

Ulun o dakikalarda içinde bulunan yalnızlığın acısını çok daha derin bir şekilde hissetti. İçeride uyumaya çalışan kadının neyi olduğuna dair birlikte fikir yürütebileceği, danışıp konuşabileceği kimsesi yoktu. Bu tür durumlarda ne yapılır ne söylenirdi bilmiyordu; bilgisizliği ve yalnızlığına karşı bir öfke besliyor, kendisini aciz bir yaratık olarak görüyordu. Nerede hata yaptığını bulamamak ise başlı başlına öfkesini besliyordu. Bir ilişki bile yürütmeye yeteneği olmayan, karşısındaki kadını anlamayan biri ne çeşit bir adam olabilirdi ki?

Yüreğinin daraldığını hissettikçe telaşı da büyüyordu. Bir yanı içerideki kadının koynuna girip onu sıkıca sarmak isterken, diğer yanı tersleyecek olması korkusuyla olduğu yerde çivilenmiş gibi durmasına neden oluyordu.

Çaresizliği öylesine büyüdü ki içinde, acziyetini bir yana atarak aklına gelen tek şeyi yaptı. Cebindeki telefonu çıkararak arayabildiği tek numarayı tuşladı.

"Ulun?" dedi karşıdaki ses. "Her şey yolunda mı? Tazo eve vardığınızı bildirdi. Yolculuk nasıl geçti?"

"Ben dün akşam bir şey mi yaptım?" diye birdenbire sordu. Ferman'ın sözlerini göz ardı etmişti. Kafası karışmış halde yarı suçluluk içinde süratle devam etti. "Ya da bu sabah bir şey mi yaptım?"

"Bu soruyu neden sorduğunu anlamadım. Ne manada soruyorsun bunu?"

Ferman'ın da en az onun kadar karışmış olduğu belliydi. Ulun'un sözlerini belli bir mantığa oturtmaya çalışıyordu ancak tam anlamıyla ne demek istediğini anladığı söylenemezdi.

"Sabahtan beri doğru düzgün konuşmadı," dedi Ulun dert yanar gibi. "Yol boyu hep suskundu. Halbuki çok konuşur, değil mi? Bazen hiç susmuyor bile. Ama bugün hiç sesi çıkmadı. Ben yanlış bir şey mi yaptım? Farkına varmadan kalbini kıracak bir şey mi söyledim? Hani bir kez söylediklerini yanlış anlamış, çıkışarak kalbini kırmıştım. Yine öyle bir şey mi yaptım? Neden konuşmuyor?"

Ferman'ın sevecen, yumuşak sesi kulağını doldurdu. "Zoya'dan söz ediyoruz sanırım?" derken sesi gülümsediğini işaret ediyordu.

Ninova

"Başka kimden söz edeceğim? Bugün hiç konuşmadı diyorum sana. Ben bir şey yaptım, değil mi? Ne yaptım?"

"Sen bir şey yapmadın, Ulun," dedi Ferman teselli eder gibi.

"Belki de sen fark etmedin. Bir şey yapmış olmalıyım ki konuşmuyor benimle."

"Neden hemen kendini suçluyorsun?"

"Başka kimi suçlayacağım? Sen onun kalbini kırmazsın. Demek ki sorun benim."

"Sen sorun değilsin Ulun. Aksine Zoya'ya iyi hissettiriyorsun. Seninleyken neşesi artıyor."

"O zaman sorun bu lanet olası şehir. Burası ona iyi gelmedi! Ben söylersem kabul etmez. Onu arayıp geri dönmesini istemelisin! Ben tek başıma da işi halledeyim."

"Sorunun Berlin olduğunu düşünmüyorum. Zoya onu korkutan şeylerden kaçan biri değil. Aksine hep üstüne gitmiştir."

"Belki de yanlış düşünüyorsun! Yola çıktığımızdan beri suskun diyorum! Burayı sevmiyor. Sevmediği bir yerde kalmak zorunda olmamalı."

Bu duyguyu ondan daha iyi bilebilecek kimse yoktu. Nefret ettiği bir yerde yıllarını geçirmişti. Zoya seçme şansı varken bunu değerlendirebilmeli ve onu mutsuz eden bu yerden bir an evvel uzaklaşmalıydı.

"Meselenin Berlin olmadığına eminim," diyen Ferman bu düşüncesinde hayli kararlı görünüyordu.

"O zaman benim bir yerde yanlış yaptığım belli. Ama bulamıyorum. İki saattir kafa patlatıyorum ama nerede hata yaptığımı bulamadım." Ulun'un sesi belki de ilk kez telaşlı çıktı. "Nasıl düzelteceğim?" Ansızın ses tonu alçaldı. "Bunu sana sormamın yakışık kalmadığının farkındayım ama arayabileceğim başka kimse yok."

"Ulun," dedi Ferman, neredeyse elle tutulur derece derin bir samimiyetle. "Ne zaman istersen ne hakkında konuşmak istersen beni arayabilirsin. Bunu aştığımızı sanıyordum."

"Kızın hakkında konuşmak için seni aramamın hoş olmadığının farkındayım."

"Bilakis. Kızımı en iyi tanıyan ben olduğum için elbette beni arayacaksın."

Ninova

"Nerede hata yaptım?"

"Sen hata yapmadın."

"O zaman neden benimle konuşmuyor?"

"Yalnızca seninle değil. Eğer farkına vardıysan sabah benimle de çok az konuştu. Bugün kimseyle çok fazla konuşmak istemez. O yüzden üstelemedim."

"Ne demek bu?"

"Hata benim," dedi Ferman özür diler gibi. "Seni uyarmalıydım ama aklımdan çıktı." Kısacık bir an duraksayıp "Aslında bu kez sen yanında olduğun için günü daha iyi geçirebilir diye düşünmüştüm," dedi hayıflanır gibi.

"Ne demek istediğini anladığımı sanmıyorum," diye mırıldandı Ulun.

"Bugün 14 Aralık," diyen Ferman, acılı denecek derin bir soluk alarak devam etti. "Bosna Savaşı'nın bittiği gün. Bazı günler Zoya'yı aşırı kederli bir havaya sokuyor ve sessizliğe bürünüyor. 11 Temmuz'da da böyle oluyor. Bu günler annesini hâlâ bulamamış olmamızı hatırlatıyor ve bu, onu oldukça kahrediyor."

"Neden bulunamıyor?" diye sordu Ulun diklenir gibi. Ses tonundaki suçlama sanki kabahatlisi karşısındaki adammış gibi çıkmıştı.

"Araştırmalar devam ediyor. Yakından takip ediyorum. Ama binlerce kişi o toplu mezarlara gömüldü, her kemik parçası tek tek dikkatle inceleniyor. Hepsinin kimlik tespiti belki de daha seneler sürecek."

Yarım dakika süren sessizlik Ulun'un medet umar gibi çıkan sesiyle bozuldu. "Ne yapabilirim?" diye sordu rica eder gibi. "İyi hissetmesi için ne yapabilirim? Sen yanında olduğunda ne yapıyorsun?"

Ferman'ın yüzünde beliren şefkatli tebessümü Ulun göremedi. Kulağına dolan sıcak ses "Sadece yanında ol, yeter," dedi. "Yalnız olmadığını hissetsin, yeter. Bazı zamanlar yalnızca sessizlik paylaşılır ama bu bile yeterli olur."

"Yarın iyi olacak mı?"

"Evet," dedi Ferman güvence vererek. "Bugün yasını tutmasına izin ver. Yarın daha iyi olacak."

"Hiç tanımadığı birinin kaybı neden bu kadar çok etkiliyor ki?"

Ninova

Ulun'un sorusu düz, ifadesiz bir tonla dudaklarından çıkmıştı. Anlayamadığı bir duyguyu çözümlemeye çalışır gibiydi.

"Hayatına hiç etkisi olmamış birinin neden yasını tutasın ki?" diye sordu anlamaya çalışır gibi. Hayatı boyunca yasını tuttuğu iki canlı yalnızca Dinçer ve Dost olmuştu. Hayatına dokunan yegane canlılar onlardı.

Ferman'ın yüreğini burkan, içini acıyla dolduran bir soruydu bu. İç çeker gibi bir soluk aldı ve sevecen bir sesle karşılık verdi.

"Gönülden bağlı olduğun kişilerle illaki paylaşımının olması gerekmez. Onların seni hep sevdiklerini bilirsin. Anne babalar çocuklarını hep severler, yanlarında olamadıklarında da hep sevmeye devam ederler. Belki başlarına gelen talihsizlikler onları çocuklarından çok erkenden ayırmış olsa da anne babanın sevgisi hep içinde olur. Paylaşımının olup olmamasının önemi yok. Önemli olan sevgilerinin yokluğunu hissetmendir. Sana yas tutturan o sevginin eksikliğidir."

"Ben tutmadım!" dedi Ulun kaba denecek kadar katı bir tonla. "Tutmam gerekmiyor, buna niyetim de yok. Tanımadığım birilerinin yasını tutmak saçmalık."

Ferman bu keskin sözlere bir süre karşılık veremedi. O esnada yumruğunu dudaklarına bastırmış acısını içine gömmeye çalışıyordu. Zorlukla yutkunarak toparlanmaya çalıştı.

"Annenin ve babanın seni çok sevmiş olduklarına eminim," diyebildi sonunda.

"Öyle olsa başlarından atmazlardı!"

"Bunun böyle olup olmadığını bilmiyorsun."

"Başka türlüsünü de bilmiyorum. Sonuç değişmiyor ama. Hayatta olsalar da olmasalar da belli ki sahip çıkmaya niyetleri de yokmuş."

"Ulun," dedi Ferman kısık denecek bir sesle. "Böyle düşünme," dedi rica eder gibi. "Hiçbir anne baba çocuğundan vazgeçmez."

"Külahıma anlat!" dedi Ulun yine kaba bir sesle. "Bebekken Zoya'yı çalanları unutmuş değilsin herhalde. Bazı anne babalar en korkutucu canavarlardan bile daha kötü oluyorlar. Benimkilerin onlar gibi oldukları belli işte."

"Böyle söyleme." Ferman neredeyse yalvarır gibi fısıldamıştı. "Senin annenin babanın onlar gibi olmadıklarına eminim."

Ninova

"Hayır, olamazsın!" diyerek kestirip atarcasına karşılık verdi Ulun. İçindeki öfkenin ansızın nereden çıkıp geldiğini kestiremiyordu. Fakat bu öfkeyi hissetmek istemiyordu. Onlara karşı öfke dahi beslemek istemiyordu. Konuyu aniden değiştirerek, "Bu konuşma çok gereksiz olmaya başladı. Ben seni bunun için aramadım," diyerek emin olmak istercesine tekrar sordu. "Zoya yarın iyi hissedecek, değil mi?"

Ferman pes etmiş gibi usulca karşılık verdi. "Evet, iyi hissedecek."

"Sence yapabileceğim başka bir şey var mı? Mesela şimdi ona sıcak çikolata yapsam sevinir mi? Belki de yarın ona en sevdiği yemeği yapmalıyım?" diye düşünceli bir sesle konuşmaya devam ederken Ferman'ın buruk gülümsemesinden habersizdi.

"Evet, sıcak çikolata işe yarayabilir. Eminim orası da çok soğuktur şimdi."

"Lanet kar durmuyor," dedi Ulun tatsızca. Başını tekrar pencereden tarafa çevirmiş, bulunduğu yükseklikten şehre gözlerini dikmişti. "Ben hâlâ Zoya'yla buraya gelmemizin doğru bir fikir olduğunu düşünmüyorum."

"Zoya'ya bunu kabul ettiremezsin. Ne kadar inatçı olduğunu öğrenmiş olman lazım. Bu onun için bir meydan okuma. Geride durmayacaktır."

"Gereksiz bir meydan okuma," diye söylendi. Kısacık bir an sustu ve bu kez elinden geldiğince kibar bir tonla "Teşekkür ederim, Ferman," dedi. "Bu saatte seni rahatsız etmek istemezdim ama akıl alacak başka kimse aklıma gelmedi."

"Ne zaman istersen arayabileceğini söylemiştim." Üzerine basarak "Ve rica ediyorum aynı şeyleri tekrarlamayalım," diye azarlar gibi devam etti. Kısacık bir an sustu ve tembihlercesine "Birbirinize iyi bakın ve dikkatli olun," diyerek sözlerini tamamladı.

"Tamam, merak etme. Görüşürüz. Hoşça kal."

Ulun kapattığı telefonu cebine atarak mutfağa doğru yollandı. Söz ettiği sıcak çikolatayı yapmak ve Zoya'nın yanına bir an evvel gitmek için sabırsızlanıyordu.

Ninova

ZOYA & ULUN

Zoya, sarındığı yorganın altında uzun süredir gözleri kapalı halde yatsa da uyumuyordu. Yüreğindeki keder uykuyu haram kılmıştı ona.

Bugün yeryüzündeki birçokları için takvimdeki sıradan bir gün olsa da onun için değildi; binlerce insanın heba olduğu, bugün bile mezarları bilinmeyen binlercesinin öldüğü, geride binlerce yaslı insanın kaldığı, insanlık tarihinin en korkunç ve en utanç verici günlerinin sona erdiği gündü bugün.

Hiç göremediği annesinin yokluğuna alışmıştı; fakat bu ona olan özleminin dindiği anlamına gelmiyordu. Özlemiyle beraber hissettiği bir diğer şeyse, onu hayatta tutmak için her şeyi yapmış olan kadına karşı olan minnetiydi. Ailesinin tüm fertlerini bir araya getirerek bu minnetini ödemek istemişti; fakat seneler geçmesine rağmen hâlâ bunu başaramamıştı. Ona kucak açacak toprak parçası hâlâ boş bir mezar olarak diğerlerinin yanında onu bekliyordu. Babasının yanındaki boşluk, ne zaman ziyaret etse yüreğinde de en az orası kadar acı bir boşluk bırakıyordu.

Görüntü hafızasından hiç silinmeyen gerçek üstü bir tablo gibiydi. Yan yana dizilmiş mezar taşları görüp görebileceği en acı manzarayı ona sunuyordu. Tüm ailesi, onu o topraklara bağlayan tüm kökleri, ulu bir çınarın birbirine dolanarak toprağa sarılmış kökleri gibi iç içe bir aradaydı. Kendi, o ağacın kırılan ve uzaklara savrulan bir dalıydı. Zorbalıkla o gövdeden koparılmış, fırlatılıp atılmıştı. Kurumasını beklemişlerdi. Kuruyan binlerce fidan gibi o dalın da kurumasını istemişlerdi.

Birileri o dalı bulmuş, kuruyup yok olmasına izin vermeden yeniden yeşertmişti. Doğduğu topraklara kök salamamıştı ama hâlâ canlıydı. Bunu annesi başarmıştı aslında. Bir değil, birkaç kez başarmıştı hem de. Onu tek başına doğururken başarmıştı... Bir cehennemin ortasında aylarca onu koruyarak başarmıştı. Evladını kurtarmak uğruna gözünü kırpmadan ateşe atlayarak başarmıştı... Ve yine doğru insana emanet ederek başarmıştı...

Ninova

Bugün mezarı başında en çok duayı hak eden annesi olsa da bunu başaramamak Zoya'nın yüreğini acıyla dolduruyordu. Sevdiği herkesten uzak, tek başına sahipsiz beden, kim bilir hangi toprağın altındaydı? Bunu hak etmemişti.

Düşünceleri annesi ile birlikte nerede oldukları bilinmeyen kayıp binlercesine kaydı. Hangisi hak etmişti ki? Masum binlerce insan korkunç bir nefretin hedefi olmuş, acımasızca katledilmişlerdi. Kötülüğün zirvesinde gerçekleştirilen eylemler kaç aileyi yok etmiş, kaç hayatı sonlandırmıştı. Hiçbiri yaşadıklarını hak etmemişti ancak çıplak gerçek aslında tam da karşısında duruyordu.

Kötülüğe kurban edilmiş olan masumlar gelecek nesiller için yalnızca birer örnekti; kötü ve iyi arasında yapılması gereken seçime örnekti. İnsanoğlu kendisine utanç dolu bir tarih mi yazacaktı yoksa adaletli bir dünya mı kuracaktı? Geçmişte bu sorunun cevabını verenler olmuştu. Birileri çoktan utanç dolu bir tarihe imzasını atmıştı. Ve kim bilir gelecekte daha kimler bu sorunun cevabını nasıl vereceklerdi?

Zihninin içindeki düşünceler oradan oraya koşturup dururken odanın kapısının usulca açıldığını duydu. Çekingen adımlar yatağa doğru yaklaştı. Yatağın diğer tarafındaki düşük voltajlı abajurun yaydığı ışık bu adımların tökezlemesine imkan vermeyecek ölçüdeydi; fakat Zoya yine de o adımların tereddüdünü hissedebiliyordu. Ağır adımlar yatağın yanına vardığında tatlı bir koku burnuna çarptı. Tereddütlü adımların sahibinin elinde ne tuttuğunu anlaması güç değildi. Tahminini doğrulayan şey alçak çıkan sese aitti.

"Uyuyor musun?" diye sordu Ulun. "Sana sıcak çikolata yaptım."

Zoya, çoğu zaman ifadesiz bir tona sahip sesin bu kez belli belirsiz bir kararsızlık içinde olduğunu anlamakta gecikmedi. Tüm gün boyu süren suskunluğunun onu huzursuz ettiği belliydi. Yasını tek başına tutmak istemişti; isteyerek yapmamıştı fakat onu dışlar gibi davrandığının farkındaydı. Hayatı boyunca dışlanmış olan birine karşı yapılmış affedilmez bir suçtu bu oysa. O da tıpkı kendisi gibi mağdur edilmiş çocuklardan biriydi; susuz bırakılan bir tohum, kimsenin el uzatmadığı bir fidan, kırılan bir daldı.

Ninova

Gözlerini usulca açarak yan yattığı yerden, ne yapacağını bile mez gibi duran bedene baktı. Üzerindeki yorganı yavaşça kaldırarak yerinde doğrulduğu esnada alçak sesle karşılık verdi.

"Uyumuyordum... Uyuyamadım... Sıcak çikolata iyi gelir belki."

İnce, genç beden yavaşça yatağın kenarına oturdu ve elindeki fincanı ona uzattı. Dikkatli gözler hiçbir şeyi kaçırmak istemez gibi onu izliyordu. Sırtını arkasındaki yastıklara dayayarak fincana uzandı. Dudaklarına dayadığı sıcak sıvıdan minicik bir yudum aldı.

"Ferman bugün yas tuttuğunu söyledi," dedi Ulun anlamaya çalışır gibi. "Bugünün senin için özel olduğunu bilmiyordum."

"Yalnızca benim için değil," dedi Zoya kederli bir tonla. "Tüm Boşnaklar için."

"Üzgünüm," dedi Ulun duyulur duyulmaz bir sesle. Nezaketen bunu söylemiş olsa da Zoya'yı tam olarak anlayabildiği kuşkuluydu.

Zoya elindeki fincanı kucağına yaslayıp bakışlarını ona çevirdi. Loş ışık hayranı olduğu safirleri görmesine imkan vermiyor, yarı karanlık odanın içinde onlar da karanlığın gölgesinde kalıyordu.

"Sen annen ve baban için yas tutmuyor musun hiç?" diye sordu merakla.

"Hayır," dedi keskin ses tereddütsüz bir tonla. "Neden tutayım?"

"Seni dünyaya getirdikleri ve şimdi yanında olamadıkları için."

"Kim olduklarını bile bilmiyorum. Onları hiç tanımadım. Tanımadığım birilerinin yasını tutmayı mantıklı bulmuyorum."

"Bunun bir önemi var mı?"

"Yok mu?"

"Yaslarını tutman için anne babanı tanıman gerekmez ki. Onlar seni dünyaya getiren insanlar."

"Getirdikleri anda da başlarından atan insanlar."

"Bunun böyle olduğuna emin misin?" diye sordu Zoya kuşkuyla. Kaşlarını çatarak fincanından bir yudum daha alırken, gözlerini genç adamdan ayırmamıştı.

Ulun tereddütle baktı ona. Huzursuzca yerinde kıpırdandı ve bir bacağını yukarıya, yatağın üzerine çekerek bedenini biraz daha Zoya'ya çevirdi. Umursamazca omuz silkerek karşılık verdi.

Ninova

"Emin olup olmamam bir şeyi değiştirmez. Onları tanımıyorum. Tanımadığım birilerinin yasını tutmak saçma geliyor."

"Seni sevmiş olduklarına eminim," diye mırıldandı Zoya.

Ulun az daha gözlerini devirecekti ancak bunu yapmadı; yüzünde en ufak bir ifade okunmadan genç kadına bakmaya devam etti.

"Çok iyimsersin," dedi neredeyse küçümser gibi.

Zoya'nın yüzünde minicik bir tebessüm belirdi; fakat buruk bir tebessümdü bu.

"Sen de çok kötümsersin," diyerek eleştirircesine karşılık verdi. İç çeker gibi sesli bir soluk aldı. "Bilmediklerin hakkında kesin hükme varma," dediğinde genç adama öğüt verir gibiydi. Elindeki fincanı ona uzatarak "Al, sen de bir yudum iç. Belki için ısınır," dedi.

"Ben üşümüyorum, senin için yaptım onu."

Zoya'nın kehribarları hüzünle ona baktı. "Benden daha çok senin ihtiyacın var gibi görünüyor. İçin öyle donmuş ki üşüdüğünün farkında bile değilsin."

Bu sözler kulaklarına değdiğinde Ulun öylece ona bakakaldı. Genç kadın öyle haklıydı ki. Yüreği buz gibiydi. Göğsünün içinde onu ısıtan bir organ var mıydı yok muydu bilemiyordu bile. Hayatta kalmasına neden olan işlevi gerçekleştiriyordu gerçi. Fakat artık bunun yeterli olup olmadığından emin değildi. Ona bakan kehribarlar yalnızca bunun yeterli olamayacağını söyler gibiydi. Bir başka eksiliği ile yüzleşmek onu sarsmış olsa da hissettikleri yine yüzüne yansımadı. Donuk bir halde Zoya'ya bakmaya devam ederken aklından geçeni sormadan edemedi.

"Seni mutlu edemiyorum, değil mi? Sen sıcakkanlısın, neşelisin, sosyalsin. Benim olamadığım her şeysin. Seni anlamıyorum bile, değil mi?"

Zoya, bu ifadesiz sesin altına gizlenmiş olan sitemi gözden kaçırmadı. Onunla ilgili hiçbir şeyi gözden kaçırmıyordu. En baştan itibaren onu iyi okumuştu. Gerçekte yaptığı şeyi ilk başta tahmin edememişti belki ama onunla ilgili birçok şeyi çoktan çözmüştü.

"Bunu yapma," diye mırıldandı.

Ulun ona sorarcasına baktığında, aynı mırıltıyla rica eder gibi devam etti. "Kendini cezalandırmayı bırak artık."

Ninova

Bu sözler Ulun'un kaşlarını çatmasına neden oldu. İtiraz eder gibi başını iki yana salladı. "Böyle bir şey yapmıyorum," dedi keskin bir sesle.

Zoya ona anlayışla gülümsedi. "Yapıyorsun, Ulun," dedi kısık bir sesle. "Sende bir şeylerin eksik olduğuna, bu yüzden terk edildiğine ve sevilmeyecek biri olduğuna inandırmışsın kendini. Bunun için kendini cezalandırıyorsun. Duyguların yokmuş gibi davranıyorsun." Sinirli bir gülüş dudaklarının arasından çıkarak başını aşağı eğdi ve elindeki fincanı hafifçe yukarı kaldırdı. "Sonra bana sıcak çikolata yapıyorsun."

"Üşüme diye yaptım. Ferman'a söz vermiştim."

"Beni mutlu etmek için," diye üzerine basarak karşılık verdi Zoya. "Bunu itiraf etmek göstermeye çalıştığın profili sarsmaz, merak etme."

"Ben özel bir profil çizmiyorum."

"Bunu bilerek yapmıyorsun. Duygularını belli etmemeye alışmışsın," dedi Zoya onaylar gibi başını sallayarak. "Gerekli olduğunu düşündüğün şeyi yapmışsın. Bunu oldukça akıllıca buluyorum." Kısacık bir an sustu; merakla genç adama baktı ve ansızın "Neden benimle birliktesin?" diye sordu ve süratle devam etti. "Şanghay'da söylediklerinin dışında tam olarak neden benimle birlikte olmak istiyorsun bunu bilmek istiyorum. İlk kez farklı bir şeyler yaşadığın bir kadın olduğum için mi gerçekten? İlk kez gerçek bir ilişki yaşayabildiğin için mi?"

Ulun çıkışır gibi karşılık verdi. "Yaşadığımız şeyi basitleştirir gibi konuşma!"

"Gerçek duygularını bilmek istiyorum!"

"Neden olduğunu biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum. Bunu senden duymak istiyorum."

Ulun ısrarla kendisine bakan kadına ne cevap vereceğini bilemez gibi duraksayarak baktığında, Zoya bir elini kaldırdı. "Gördün mü? En basit şeyi bile söylemeye çekiniyorsun. Duygularını açıkça ortaya koymaya korkuyorsun. Bunu bana açıkça söylemek bu kadar mı zor?"

"Sen neden benimle birliktesin?" diye diklenir gibi sordu Ulun.

Ninova

Zoya en ufak tereddüt ya da duraksama yaşamadan karşılık verdi. "Çünkü seninleyken kendimi mutlu hissediyorum. Yalansız bir ilişki yaşamama olanak sağladığın için değil, sen olduğun için mutluyum. Seninle birlikteyken en ufacık bile olumsuzluk ya da huzursuzluk hissetmiyorum. Sanki olması gereken nihayet olmuş gibi. Sanki eninde sonunda biz bir araya gelecekmişiz gibi. Bu his hiç değişmiyor içimde. Yanında kendimi huzurlu ve özgür hissediyorum. Beni olduğum gibi kabullenmen, değer vermen beni mutlu ediyor."

"Şimdi mutlu değilsin ama," dedi Ulun kaşlarını çatarak. Tavrı inatçı bir çocuk gibiydi.

"Çünkü bugün yas tutmak istiyorum," dedi Zoya. "Bugünün seninle bir ilgisi yok. Annemi anmayı, onu çok sevdiğimi, hiçbir zaman unutmayacağımı ve minnet duyduğumu hissetmesini istiyorum."

"Bunu hissedemez. Ölüler hiçbir şeyi hissedemez," dedi Ulun acımasız bir tavırla.

Zoya ona aynı acımasızlıkla karşılık verdi. "Sen hissediyorsun ama!"

"Ben ölü değilim."

"Bir ölüden farkın yok!" Sinirli bir edayla elindeki fincanı uzatıp "Al şunu!" dedi genç adamı şaşkınlığa uğratarak. Elindeki fincandan kurtulur kurtulmaz yatağın içine girerek hızla yorganı üzerine çekti. "Sıcak çikolatanın üzerine sifon çekebilirsin! Şu an kesinlikle beni mutlu etmiyorsun!"

Ulun elindeki fincanla kalakalmış halde yatağa bakıyordu; yorgandan başka bir şey görmesi olanaksızdı çünkü Zoya kendisini altına saklamıştı. Yorganın altında homurdanmaya devam ederken sesi boğuk çıkıyordu.

"Sırf seveyim diye pişirdiğin yemeklere gösterdiğin özenin birazını da bana gösterebilirsin. Midem kadar duygularıma da önem verebilirsin."

Zoya'nın şikayetçi, kırgın sesi bir süre sonra duyulmaz olduğunda odanın içini derin bir sessizlik kapladı. Ulun yeniden bir şeyler duyabilmek için dakikalarca oturduğu yerden kalkmadan beklediyse de yorganın altındaki bedenden hiçbir ses çıkmadı.

Ninova

Odanın içine çöken derin sessizlik az evvel genç kadının onu itham ettiği şeyin, duyguları yokmuş gibi davrandığı konusundaki haklı çıkışının doğruluğunu kanıtlıyordu. Duyguları olmasa şu an içinde büyümeye başlayan telaşı hissetmezdi. Hatta bu telaşın saatler önce başladığını ve şimdi kesinlikle zirveye tırmandığını da isteksizce kabullenmek zorunda kaldı.

Yorganın altında saklı olan yalnızca bir beden değildi. Komodinin üzerinde duran, odayı zorlukla aydınlatmaya çalışan ışıktan çok daha parlak, çok daha aydınlık bir varlıktı; oysa şimdi adeta üzeri simsiyah bir örtüyle kapatılmıştı. Dışarı en ufak bir ışık huzmesinin bile sızması engellenmiş gibi.

Göğsünde hafif bir sarsıntı hissettiğinde kalp atışlarının hızlandığını fark etti ve bu çok daha fazla paniklemesine yol açtı. Elinde hâlâ tutmaya devam ettiği fincanı çabucak komodinin üzerine bıraktı. Nasıl yaptığını bile bilmeden, sanki bedeni onun kontrolünün dışında hareket ediyormuş gibi hafifçe öne doğru eğildi ve eliyle yorganın bir ucunu kavradı.

"Özür dilerim," dedi kısık bir sesle. Yorganı nazikçe çekiştirirken, içinden kopup gelen kelimeler söylemeyi tasarlamadığı şekilde peş peşe dudaklarından çıkıyordu. "Sıcak çikolatayı seni mutlu etmek için yapmıştım... Ferman bugün yas tuttuğunu söyledi, iyi gelir diye düşünmüştüm." Yorganın altından çıkan baş yaslandığı yastıkta geriye doğru çekildi, kehribar gözler devam etmesini ister gibi talepkar şekilde kırpılmadan ona bakıyordu.

Ulun kabullenir gibi başını salladı. "Haklısın... Duygularım yokmuş gibi davranıyorum... Çünkü onları nasıl göstereceğimi bilmiyorum... Hissettiklerimi nasıl isimlendireceğimi bilmiyorum."

"Her şeyin bir başlangıcı vardır," dedi Zoya kısık bir tonla. "Denemeye çalışmalısın."

"Nasıl yapacağımı sen öğretebilirsin belki."

"İyi bir öğrenci olacağına söz verirsen?"

Ulun tüm samimiyetiyle ona bakıp başını salladı. "Elimden geleni yapacağım," dedi söz verircesine.

Zoya kollarını hafifçe iki yana açtı. "Gel buraya," dedi yumuşak bir sesle. Ulun'a karşı o kadar çabuk ve kolay bir affediciliği vardı ki kendisi bile bazen bu tavrına hayret ediyordu. Kin beslediklerine karşı asla yumuşamazdı; fakat ne olursa olsun Ulun'a kin

besleyemiyordu. Onu kırsa bile. Yatağa yerleşen adam ona sokularak tıpkı onun gibi yan yattı ve safirlerini kederli kehribarlara dikti.

"Annen için öyle söylemek istemedim," diye mırıldandı Ulun. "Bu yaslı halin sende görmeye alışık olmadığım bir şey sadece."

"Ve bu seni huzursuz ediyor."

"Hoşuma gitmedi." Ulun gözlerini kaçırarak aşağı indirdi. Genç kadının yüzündeki hüzün çevrelendiği simadan daha çok ona ağır gelmişti. Eski neşeli yüzü kaybetmek istemiyordu. Kendisini adeta zorlayarak dudaklarından çıkardığı kelimeler bir itiraf niteliğindeydi. "Seninle olmak çok güzel. Bana iyi hissettiriyorsun. Neşen, enerjin... İyi hissettiriyor."

Zoya kolunu kaldırarak Ulun'un başına elini uzattı ve şefkatle saçlarını okşadı.

"Neşeyi paylaştığımız gibi yasımızı da paylaşmalıyız."

"Haklısın," diyen Ulun onu kollarının arasına çekerek başını göğsüne yasladı ve durgun bir tonla fısıldadı. "Bugün senin yas günün ve ben de senin yanındayım. Bunu seninle paylaşacağım." Avucunun içindeki eli yavaşça yukarı kaldırarak parmak uçlarına hafifçe dudaklarını bastırdı. Tüm samimiyeti ile "Kayıpların için çok üzgünüm," dedi alçak bir sesle.

"Ben de seninkiler için," diye karşılık verdi Zoya kederle.

Konuyu uzatmasının hiçbir anlamı yoktu. Ulun onu anlamadığını sanıyordu fakat yanılıyordu. Zoya'nın tuttuğu yasa anlam veremese de aslında tüm hayatı boyunca kendi ölü ruhunun yasını tutmuş bir çocuktu. Onu en çok anlayan kişiydi ve bunun farkında bile değildi.

Ninova

"Sarp yamacın kayalarından birine dayanıp öyle ağladım ki,
rehberim şöyle dedi; bu budalalar gibi misin yoksa sen de?
Burada acımanın ancak ölüsü bulunur; Tanrı'nın verdiği
cezaya acımaktan daha büyük suç mu olur?"

İlahi Komedya, Dante Alighieri

AZRAİL

Yaklaşan Noel nedeniyle neredeyse tüm Avrupa şehirlerinde olduğu gibi Berlin'de de her yer ışıl ışıl ve kalabalıktı. Bir kısım insanlar kalan alışverişlerini tamamlamak üzere sokaklarda dolaşırken bir kısmı iş temposu içinde koşturuyordu.

Zoya, içinde bulunduğu aracın direksiyon koltuğunda oturuyor, arada sırada yüz metre ilerisindeki binanın etrafını ve girip çıkanların fotoğraflarını çekiyordu. İki günden beri keşif çalışması yapıyorlardı. Aracı yolun kenarında park halindeki birkaç aracın arasındaydı. Caddede bulunan birçok mağaza nedeniyle insan kalabalığı oldukça yoğundu. Noel öncesi kritik bir iş peşinde koşmak hem avantajlı hem dezavantajlı olmuştu. Avantajı kalabalık içine çabuk karışabiliyorlardı; dezavantajı ise tanık olarak isimlendirdikleri bu kalabalık, gözü kara hareket etmelerine engel oluyordu. Her yer insan doluydu ve göze batıcı bir girişimde bulunduklarında birilerinin dikkatini çekmemeleri olanaksızdı.

Hafızasına en çok yer eden soğuk zamanlarda, bir kış mevsiminde, yeniden Berlin'de olmak Zoya için tıpkı bir dejavu niteliğinde olmuştu. İki gündür dolaştıkları sokaklarda sık sık küçüklüğünden kalma bölük pörçük anılar aklına geliyordu. Gerçi bu sokaklar onun hatırladıklarından farklıydı. Bu belki de iyi bir şeydi. Şanslıydı ki geçmişte yaşadığı bölgenin yakınına bile yaklaşmamışlardı. Peşinde oldukları adamın Marzahn'da iş koşturmadığı açıktı ki bu Zoya için başlı başına iç rahatlatıcı idi.

Ulun'un herhangi bir tepki görebilmek için sık sık incelercesine kendisine baktığını fark ediyordu; fakat henüz endişelenmesini gerektirecek bir tepki göstermemişti. Bu belki de hayatının en büyük meydan okumasıydı. Berlin, bugün soğuğu ile bile onu yıldıramazdı. Köprünün altından çok sular akmıştı; geçmişin çaresiz, güçsüz minik kızı değildi artık. Kaldı ki şu an çok önemli bir işin peşinden koşarken geçmiş travmalarının onu engellemesine de izin vermezdi. Kendisini her zorlukla başa çıkacak kadar güçlü hissediyordu.

İki gün önceki matemli havadan çıkıp yeniden eski neşesine kavuşmuş olması kendisinden daha çok Ulun'u memnun etmişti. Zoya, onun ne yapacağını bilemez tavırlarını sevimli bulsa da aslında daha çok hüzün hissetmişti. Neşesinin onu iyi hissettirdiğini ve bir türlü göstermeyi başaramadığı duyguları onda görmeyi sevdiğini biliyordu. Ulun, bazen onu gıpta ile bazen de hayranlıkla izliyordu. Kendi donukluğunun tam tersinde olan genç kadın, adeta yaşamın kendisini simgeleyen bir vahaydı. O vahayı aydınlatan güneş, an geçtikçe zayıflayarak yok olacakmış gibi çaresizce bir telaş hissetmişti. Zoya ikisinin kayıplarına yas tutarken o da parlaklığı sönen ışığına yas tutmuştu belki de. Sebepleri ne olursa olsun o geceyi derin bir sessizlikte, birbirlerini teselli etmek istercesine, sadece kollarıyla birbirini sararak geçirmişlerdi.

Zoya sabah gözünü açtığında başı Ulun'un göğsünün üzerindeydi. Etrafında sarılı olan kollar bir an bile onu bırakmamıştı ve o dakika onun sabaha kadar uyumadan öylece yanında kaldığını anlamıştı. Ulun'un hüznünü hissetmemesi olanaksızdı. Bu farkındalık yüreğini öyle sızlatmıştı ki yüzüne zorlukla neşeli bir gülümseme oturtmayı başarmıştı.

Ninova

"Bana yine edepsiz diyeceksin ama," diye fısıldar gibi alçak bir sesle konuştuğunda, Ulun çabucak bakışlarını ona indirmişti. "Kesinlikle sevgili seçiminde çok başarılıyım," diye devam etmişti hınzırca. Başını, yaslandığı göğüsten hafifçe yukarı kaldırıp parlayan gözlerini ona dikkatle bakan karışık safirlere dikmişti.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye soran genç adam en ufak detayı atlamak istemez gibiydi.

"Çok iyi hissediyorum," diye karşılık verdiğinde ses tonu yeteri kadar inandırıcıydı. Onun dikkatini dağıtmak istercesine çabucak devam etmişti. "Karnım çok aç. Kahvaltı için ne yapacaksın?"

"Ne istersin?" diye sormuştu Ulun merakla. Bu talep onun için iyi bir şeydi. En azından beceriksizliğini ortadan kaldırabilecek, onu mutlu etmeye yarayacak bir şeyler yapabilecek durumda olması iç rahatlatıcı idi.

Böylece ikisi de onları mateme sokan düşüncelerden uzaklaşarak normal rutinlerine dönmüşler ve üzerinde oldukları işe konsantre olmuşlardı.

O sabah sekiz suları, şu an konum almış olduğu yere gelerek Ulun'la bir saatten fazla aracın içerisinde beklemişlerdi. Takip ettikleri adam, bu sürenin sonunda şoförünün kullandığı araçla binanın önüne gelmiş, korumasının eşliğinde içeri girmişti. Bu sürenin ardından geçen yarım saat sonrası ise Ulun saatini kontrol etmiş "Zaman geldi," diye mırıldanarak arka koltuğa koyduğu evrak çantası ile birlikte araçtan çıkmıştı.

Saat onda, Emil Bader'le bir randevusu vardı. Ulun binanın içini dikkat çekmeden keşfedebilmek için bir gün evvel Tazo'nun onlar için hazırladığı sahte pasaporttaki Max Steinberger ismini kullanmıştı. Bay Steinberger sahip olduğu servetin bir kısmını karısından kaçırmak istiyordu. Bunun için ona tavsiye edilen Emil Bader'le görüşmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü.

Zoya'nın araçta beklediği esnada Ulun binadan içeri girdi. Binanın resepsiyonunda bulunan danışma masasının arkasında iki genç kadın çalışıyordu. Giriş kapısının önünde özel bir güvenlik dikilirken geniş resepsiyon alanında hareket halinde olan birkaç güvenlik görevlisi daha vardı. Binaya girip çıkanları dikkatle in-

Ninova

celiyorlardı. Ulun binaya girdiği esnada güvenlik görevlisinin talimatıyla çantasını x-ray cihazının bandına koymuş kendisi de tıpkı çantası gibi taramadan geçmişti.

Dikkat çekmeden, bakışlarıyla etrafı hızla tarayarak kameraların yerlerini tespit etti. Danışma masasına ilerledi ve neden orada olduğunu açıkladı. Kısa bir telefon görüşmesinin ardından, danışmanın yönlendirmesiyle sekizinci katta bulunan Emil Bader'in ofisine ulaşmak üzere asansörlerin bulunduğu koridora vardığında burada da kameraların bulunduğunu gözden kaçırmadı.

Sekizinci kata ulaştığında asansör kapıları Emil Bader'in yatırım firmasının bulunduğu geniş alanın hemen önünde açılmıştı. Yanındaki duvarda minik bir şifre panelinin olduğu büyük cam kapıların önünde dikildiğinde, cam kapının arkasında bulunan resepsiyon masasındaki sekreter, Ulun'un tam olarak nerede olduğunu göremediği bir düğmeye basmış olmalıydı ki kapılar vızıldayarak iki yana kaydı.

Ciddi bir yüz ifadesiyle ileri adımlarken masadaki genç kadın ona gülümseyerek "Bay Max Steinberger, değil mi?" diye sordu.

Ulun başını sallayarak onayladı. "Bay Bader'la 10'da randevum vardı."

"Evet efendim. Bay Bader birkaç dakika içinde sizinle birlikte olacak," diyen kadın yerinden kalkıp, gülümseyerek devam etti. "Beni takip edin, lütfen. Sizi odasına almamı istemişti."

Ulun önünde ilerleyen kadını takip ederken bakışları çabucak ofisin içinde dolaştı. Tüm kata sahip olan alan oldukça geniş ve ferahtı. Camlı bölmelerden oluşan odaların içinde çalışan birkaç kişi bulunuyordu. Bunların kendi portföyleri olan orta düzey yöneticiler olduğuna emindi. Emil Bader'in, yüksek bütçeli portföyleri kendisi takip ederken diğer müşterileri altındaki çalışanlara dağıttığı belliydi.

Ulun, camlı ofislerin özel görüşmeler için hiç de uygun olmadığını düşündüğü esnada katın bir uç köşesinde bulunan kapalı kapıya ulaştıklarında, Emil Bader'in kendisini bu şeffaflıktan uzak tuttuğunu iç rahatlığı ile fark etti. Kadın kapıyı açarak kendisini içeri almasının ardından içecek bir şeyler isteyip istemediğini sorduğunda, olumsuz cevabı alarak uzaklaştı. Kapıyı kapamamıştı ve Emil Bader'in her an içeri geleceği belliydi.

Ninova

Ulun elindeki evrak çantasını masanın karşısındaki deri koltuklarından birine bırakarak gözleriyle hızla odanın içini kolaçan etti. Hiçbir detayı atlamadan zihnine kazıyordu. Odanın içi bilindik çalışma ofislerinden farksızdı. Büyük cilalı bir masa, karşısında koyu renkli iki deri koltuk, masanın yan tarafında içleri kalın mevzuat kitaplarıyla doldurulmuş birkaç raflık dolap bulunuyordu. Masanın arkasındaki duvarda asılı tablonun orijinal olduğuna emindi. Oldukça pahalı bir parçaydı.

Masanın sol yanında bulunan boydan boya camlar odanın dördüncü duvarını oluşturuyordu. Ağır adımlarla camın önüne ilerleyerek bakışlarını dışarıya yöneltti. Aşağıdaki caddenin bir kenarına park edilmiş araçların arasındaki arabaya gözlerini çevirse de bu mesafeden içindekini görmesi imkansızdı. Fakat varlığını bilmek bile ona iyi geliyordu. Hâlâ nasıl bir kaderin onu karşısına çıkardığına aklı ermiyordu. Tüm hayatı öylesine kötülüklerle doluydu ki, iyi olan en ufacık şeyin bile ona rastlamayacağını düşünmüştü hep. Bu düşüncesinde yanılmış olduğunu görmek başka hiçbir konuda yanılmış olduğunu görmekten daha mutlu edemezdi onu. Yanılgıların en tatlısı ve en güzeli buydu.

Bedenini yavaşça geriye çevirdi; elleri ceplerinde odanın içinde dikilip etrafı tekrar incelerken, kapıdan giren adamla birlikte ondan yana döndü. Ellilerinin sonlarındaki tıknaz adam ona doğru ilerlerken elini uzatmıştı. Seyrelmiş saçların çevrelediği yuvarlak kafası ve kullandığı kalın camlı gözlüklerle omuzların üzerinde adeta bir çizgi film karakterinin suratını taşıyordu. Ulun bu görünüşe kanmadı; ona bakan gözlerin içinden zeka ve kurnazlık fışkırıyordu.

"Bay Steinberger," dedi Emil Bader, nezaketen olduğu belli bir gülümsemeyle. "Beklettiğim için kusura bakmayın, acil bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyordu."

"Sorun değil, çok beklemedim," diyen Ulun uzanan eli tutarak tokalaşırken, çabucak devam etti. "Bu kadar kısa sürede benimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Çok daha uzun süre bekleyebilirdim."

"Israrlı görüşme talebinizi geri çevirmem mümkün değildi zaten," diyen Emil şakacı bir tonla konuşarak masasının arkasına

Ninova

ilerledi. Aslında bu görüşme talebini geri çevirememesinin en büyük nedeni Ulun'un söz ettiği rakamdı. Söz konusu rakamdan çıkaracağı komisyonu kaybetmeyi göze alamadığı açıktı. Bir kolunun altında tuttuğu dizüstü bilgisayarını masaya koyup koltuğuna yerleşti. Bilgisayarını kesinlikle yanından ayırmadığı belliydi.

Ulun masanın önündeki koltuklardan birine yerleşti. Emil samimi bir tonla "İçecek bir şey alır mısınız?" diye sorduğunda nazikçe reddetti.

"Daha evvel asistanınız sordu. Hayır, teşekkürler." Gözlerini adama dikerek "Bir an evvel konuya girmek istiyorum," dediğinde Emil, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sorarak arkasına yaslandı.

Yaslandığı esnada koltuk arkaya doğru esnedi ve Emil ellerini şişkin göbeğinin üzerinde birleştirerek suratına yapışmış olan gülümsemeyle Ulun'a bakmaya başladı.

"Israrlı şekilde sizinle bir an evvel görüşme talebimin nedeni, burada yalnızca birkaç gün için bulunmam sebebiyle. Aslına bakarsanız sırf sizinle görüşebilmek için bu seyahati planladım," diye konuya girerek düz bir sesle açıklamaya başladı. "Birkaç ay evvel evlendim. Buraya da karımla birlikte geldik. Henüz yeni evli olduğumuz için karım benden uzun süre ayrı kalmak istemiyor ve bu günlerde seyahatlerimde bana eşlik ediyor," derken olabildiğince inandırıcı olmaya çalışıyordu.

Durumun çok da hoşuna gitmediği ancak karısına da anlayış gösteren bir koca tavrını sunabildiğini umut ediyordu. Bir önceki akşam Zoya ile çalışmış oldukları tüm detayları hızla zihninden geçirirken büründüğü rolü en üst performansla icra ediyordu. Zoya'nın şu an onu görebilse tebrik edeceğini düşünüyordu. Genç kadını düşünmek bile içini ısıtıyordu. Tüm tembihlerini göz önünde bulundurarak rolüne devam etti.

"Evliliğimi elbette isteyerek gerçekleştirdim, bununla ilgili bir sıkıntım yok... Yaptığım iş oldukça iyi kazandırıyor. Kendime ait bir firmam var ve yüksek bütçeli, özel teknolojik tasarımlar yapıyorum. Projelerimin hepsi gizlilik anlaşmaları kapsamında ilerliyor. Bu tasarımları anlaşmalı olduğum büyük teknoloji firmala-

Ninova

rına satıyorum ve son yıllarda işlerim gayet iyi gidiyor. Halihazırda yapmış olduğum birçok sözleşme var. Görünen o ki kazancım ileriki yıllarda da yüksek bir ivme gösterecek."

Ulun adeta söyleyeceklerinden rahatsız olmuş gibi hafifçe yerinde kıpırdandı. "Ancak ileriye dönük hiçbir şeyin garantisinin olmadığını da biliyorum. Yani evlilik anlamında. Karımla şu an herhangi bir problemimiz yok; fakat ben bir iş adamıyım ve ortaya çıkabilecek riskleri her zaman göz önünde bulundurmam gerekiyor... Maalesef karımın kalbini kırmamak için herhangi bir evlilik sözleşmesi imzalatmadım." Bakışlarını kaldırarak anlamasını ister gibi Emil'e baktı. "İleride ortaya çıkabilecek sorunlarda tırnaklarımla kazıyarak elde ettiğim birikimimi paylaşmak bana hiç adil görünmüyor. Bu nedenle sizin yardımınıza ihtiyacım var."

"Karınızdan para kaçırmak istiyorsunuz?"

Ulun zorlukla gülümseyerek mahcup olmuş gibi adama baktı. "Böyle söyleyince kulağa epey tatsız geliyor."

"Ben buna gerçek derim," dedi Emil, kendinden emin bir edayla. "Karınız ne iş yapıyor?"

"Şu an çalışmıyor," dedi Ulun huzursuzca. "Sanatla çok ilgili ama. İleride kendisine bir galeri açma fikri var."

"Sizin paranızla?" dedi Emil acıyan gözlerle ona bakarak.

Ulun adeta savunma yapar gibi "Elbette, eşi olarak kendisine yardım etmeyi teklif ettim," dedi çabucak.

"Haklısınız, Bay Steinberger," dedi Emil ve çekinmeksizin devam etti. "Bütün gün evde oturup, yalnızca para harcamayı becerebilen kadınlara para kaptırmak benim de hoşlanmadığım bir şey."

Ulun şaşkınca gözlerini kırpıştırdığında içinden ona bunları öğretebildiği için Zoya'ya teşekkür etti. "Tam olarak kaptırmak demeyelim de belli sınırlar içerisinde tutmak istediğimi düşünelim." Başını hafifçe ileri çıkarıp adeta masum bir merakla "Siz de mi bunu yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Akıllı olan her adam bunu yapar. Bizler parayı kolay kazanmıyoruz ve aniden ortaya çıkan bir boşanmada yıllar süren emeğimin uçup gitmesini asla arzu etmem."

Ninova

"Beni anladığınız için size minnettarım." Ulun ses tonunun ikna edici olduğunu ümit etti. "Birbirimizi anladığımıza göre bu konuda bana yardım edebileceğinizi düşünüyorum."

"Size beni kim önerdi, Bay Steinberger?" diye ansızın çıkan soru ile Ulun ifadesiz bir yüzle adama baktı.

Ferman'ın dersini iyi çalıştığını anladığında adamın zekasına bir kez daha hayran kaldı. Bu görüşme için en ufak açık bırakmamıştı. Ses tonunda en ufak bir değişim olmadan düz bir tonla soruya karşılık verdi.

"Birlikte iş yaptığım dostlarımdan biri... Bay Takashi."

Emil'in kaşları memnunlukla yukarı kalktı. Takashi, portföyünde çok yüksek bütçeli bir müşteri olmasa da tatmin edici gelir sağlıyordu. Adamı arayıp bu bilgiyi doğrulatmak istediğinde herhangi bir açık vermeyeceklerdi; Tazo bunu garantiye almıştı. Emil Bader, emin olmak için onu aradığında konuşacağı kişi Takashi sandığı Tazo olacaktı. Tazo teknolojinin elverdiği tüm imkanları kullanmayı oldukça iyi başarıyordu.

"Takashi benim de çok iyi dostlarımdan biridir. Ortak bir dostumuz olmasına sevindim."

Ulun bu sözleri dikkate almadan sabırsızlığını belli edercesine, "Nasıl ilerleyeceğiz?" diye sordu. "Takashi size güvenebileceğimi söyledi elbette fakat paramı nasıl yöneteceğiz, tam olarak bilmek istiyorum."

Ulun'un açıkça sormak istemediğini belli eden tavrı gözden kaçmıyordu. Parasını Emil Bader'in ellerine teslim etmesinin onu huzursuz ettiğini gösterebildiğini ümit etti. Ayrıntılara ihtiyacı vardı ve ikna edilmeye açık halde karşısındakine bakıyordu.

Emil Bader yaslandığı yerden öne çıkarak dirseklerini masaya dayadı ve güvence veren bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Tereddüdünüzü anlıyorum Bay Steinberger, ancak hiç endişeniz olmasın. Komisyon ücretim konusunda sizinle anlaştığımızda resmi bir protokol imzalayacağız. Paranıza sahip olan ben olmayacağım, ben sadece paranızı yöneten biriyim. İstediğiniz anda tüm miktarı istediğiniz bir hesaba gönderebilirim. Başka türlü iş yapmam mümkün değil." Aniden sırıtarak kalın camların ardındaki gözlerini ayırdı. "İnanın bana komisyonum dışında tek ku-

Ninova

ruşlarına dokunduğumda, beni bir saat yaşatmayacak müşterilerim var. Böyle bir riski göze alamam. Aç gözlülüğün bedelleri vardır ve güvenin bana, ben asla açgözlü biri değilim."

Ulun anlamış gibi başını salladı ve merakla sordu. "Komisyon ücretinizin değişken olduğunu duydum. Benimle anlaşmayı düşündüğünüz miktar nedir?"

"Yüzde beş," dedi Emil duraksamadan. Gözleri kurnazca parlıyordu. "Söz ettiğiniz rakamı yönetmek oldukça zahmetli bir iş. Kaldı ki paranızı değerlendirerek sürekli bir artış da sağlayacağız. Zahmetlerimin karşılığını aldığımdan emin olmalıyım."

"Bu oldukça yüksek bir miktar," dedi Ulun sanki düşünüyormuş gibi gözlerini aşağı indirerek.

"Ama asla kaybetmeyeceğiniz bir paradan söz ediyoruz. Birkaç sene sonra boşanmayla yüz yüze geldiğinizde bu paranın yarısını kaybetmiş olacaksınız. Bense kaybetmeniz bir yana bu süre içerisinde şu anki miktarın da artacağını garanti ediyorum."

"Peki," dedi Ulun usulca başını sallayarak. "Hesabımdan bu parayı çıkardım diyelim, geriye dönük inceleme yapıldığında paramı nasıl kurtarmış olacağım?"

Emil Bader kurnazca gülümsedi. "Geriye dönük bir inceleme yapıldığında, paranızı yatırım yapmak için değerlendirdiğinizi ancak bu yatırımın batmış olduğunu görecekler." Emil ellerini iki yana açarak "Paranız uçmuş gibi görünecek," dedi eğlenen bir edayla. "Fakat gerçekte bu olmayacak, paranızı güvenli hesaplara aktaracağız, her ay düzenli olarak size bilgileri verilecek olan, yalnızca sizin için açılmış olan e-mail hesabına raporlar göndereceğiz ve paranızı her zaman kontrol edebileceksiniz."

"Ve istediğim anda da paramı çekebileceğim?"

"Kesinlikle. Herhangi bir hesaba gönderilmesini isteyebilir ya da nakit olarak paranızı geri alabilirsiniz. Nakit isterseniz en az birkaç gün öncesinden bilgi vermeniz gerek. Yüksek meblağlar söz konusu olduğunda bir araya getirmek biraz zaman alıyor."

"Anlıyorum, elbette." Ulun bir süre dikkatli gözlerle adamı inceleyerek "Anlattıklarınız oldukça makul," dedi. Şakacı çıkmasına çalıştığı bir sesle "Gerçi komisyon ücretiniz düşündüğümden bi-

Ninova

raz yüksek oldu fakat her hizmetin bir bedeli var tabii," dedi anlayış gösterir gibi. Aniden aklına gelmiş gibi kaşlarını çatarak sordu.

"Peki, paramın güvende olduğundan nasıl emin olacağım? Yani sizin dışınızda herhangi biri dokunamaz, değil mi?"

"Bu konuda en ufak endişeniz olmasın," dedi Emil kendinden emin bir edayla. Elini masanın üzerindeki dizüstü bilgisayarına hafifçe vurarak "Her şey yalnızca benim elimin altında," dedi. "Tüm transferler iki aşamalı belgeleme ile yapılıyor; yalnızca benim bildiğim bir şifre ve sadece benim telefonumdan alınan bir kimlik doğrulama ile gerçekleşiyor."

"Oldukça güvenli görünüyor," diye mırıldandı Ulun.

"Bay Takashi bu konuda ne kadar güvenilir olduğumdan söz etmiştir, eminim."

Ulun başını sallayarak onayladı. "Evet. Sizden çok memnun. Övgüyle bahsetti. Ama takdir edersiniz ki tüm bunları bir de sizden duymak istedim." Yüzüne zorlukla memnun bir gülümseme oturtup yavaşça ayağa kalktı. "O halde gönül rahatlığı ile paramı size aktarabilirim. Hazırlıklarımı yapıp size yarın bilgi geçeceğim. Sanırım transfer için yan yana gelmemiz gerekecek, değil mi? Dönmeden evvel tüm bunları halletmek istiyorum."

Emil ayağa kalkarken hoşnutlukla gülüyordu. "Evet, hazır olduğunuzda beni bilgilendirseniz bir görüşme ayarlarız ve işlemi birlikte gerçekleştiririz." Şakacı olduğunu düşündüğü bir edayla sırıttı. "Sanırım karınıza yeni bir yatırım yapmak istediğinizden söz edeceksiniz?"

"Evet," dedi Ulun mahcup bir gülümsemeyle. Çantasına uzandı. "Bu akşam kendisine bundan söz edeceğim. Böylece hiçbir şüphesi kalmayacak."

"Çok akıllıca bir hareket."

"Tekrar görüşmek üzere Bay Bader. En geç yarın akşama kadar sizi bir sonraki görüşmemiz için aramış olacağım."

"Sabırsızlıkla bekliyorum. Birlikte çok güzel bir ortaklık kuracağımıza eminim."

Ulun bir süre adamın gözlerinin içine baktı, ona doğru uzatılmış olan eli sıkıca kavrayarak düz bir tonla karşılık verdi.

Ninova

"Ben de öyle. Ben de şimdiden harika bir ortaklık kuracağımıza inanıyorum."

"Sen hiç gitmeyecek gibisin, değil mi?
O gidenler de hep senin gibiydiler."
Dörtlükler, Ömer Hayyam

ZOYA & ULUN

Ulun, Zoya'nın içinde bulunduğu aracın içine oturduğunda, elinde tuttuğu iki karton bardak içerisinde bulunan sıcak kahvelerden birini ona uzattı.

"Üşüdün mü?" diye sordu hemen.

"Yok," dedi Zoya sıcak karton bardağı iki eliyle tutarak.

"Arada motoru çalıştırdın, değil mi?"

"Dikkat çekeceğini düşündüm," diye karşılık vermesinin ardından kahveden çabucak bir yudum aldı. Eldivenli elleri buz tutmuş gibi avuçlarını sıcak kartona bastırdı.

Ulun ters ters ona bakarak aracın kontağını çevirdi. "Sana arada motoru çalıştırıp ısıtıcıyı aç demiştim."

"Nasıl geçti? Görüşmen çok uzun sürmedi. Henüz sinirim tepeme çıkacak kadar üşümedim."

"Ama o yolda ilerliyorsun," dedi Ulun araştıran gözlerle ona bakarak.

Zoya kaşlarını çattı ve oyuncu bir pozla suratına kızgın bir ifade oturttu.

"Beni sinirlendiren soğuk değil, kocam! Benden para kaçırmak ha?" dedi ayıplar gibi ona bakarak. "İnsan karısından para kaçırır mı? Utan, utan! Koca dedim koynuma aldım, bu muydu karşılığı?"

"Sanırım öldüğümde paramı sana bırakmak yerine, şimdiden ölü yatırım yapmayı tercih eden bir puştum."

Ulun'un düşünceli bir ifadeyle ciddi çıkan sesine Zoya çınlayan bir kahkaha ile karşılık verdi. Neşeli bir sesle izlenimlerini anlatmaya başladı.

"Gündüz bu binaya girilmez. Çok giren çıkan var. Sokaktaki kameraların yerlerini belirledim, Tazo bir şekilde onları halledebilir bence fakat bu insan kalabalığı iyi değil. Çok fazla tanık var." Kahvesinden bir yudum daha içip soran bakışlarını yanına çevirdi. "Binanın içi nasıl?"

"Aynısı," dedi Ulun tatsızca. "Girişte x-ray cihazı var. İçeri silah sokulmaz. Etrafta dolaşan dört güvenlik görevlisi ve girişin her köşesinde kameralar var. Danışmada iki kişi, asansörlerde de kamera var. Herifin bulunduğu katın giriş kapısı şifreli. Bilenler şifreyle giriyor, misafirler için kapı içeriden açılıyor. Ofisin içinde de kameralar var."

"Şifreyi bir şekilde çözebiliriz," diye mırıldandı Zoya düşünceli bir edayla.

"Evet, bunu becerebiliriz ama yine de gündüz buraya girip adama istediğimizi yaptırmak çok riskli. Karşı koyacaktır mutlaka, bunun için zamana ihtiyacımız var. Adamdan çıkacak en ufak ses, tepemize bir yığın kişinin toplanmasına yol açar. Kaldı ki içeride de bizi gören birçok tanık bırakmış oluruz. Hepsini temizlemek benim için sorun değil ama Ferman bunu istemiyor."

Zoya ters ters ona bakarak üzerine bastırır gibi karşılık verdi. "İçeride katliam yapamazsın. Çalışanların ne suçu var?"

Ulun ifadesizce baktı ona. Zoya'nın tenkit eden bakışları huzursuz hissetmesine yol açmıştı. Daha önce umursamadığı konular, Ferman ve Zoya tarafından sık sık önüne sürülmeye başlamıştı. Bir zamanlar Dinçer'e hayatta kalabilmeleri ve özgür olabilmeleri için ikinci derece zayiatların olabileceğini söylerken ciddiydi ve bunun onların sorumluluğu olmadığı konusunda da emindi; fakat artık bunun çok da böyle olmadığını düşünmeye başlıyordu. Eskiden umursamadığı bu durum bugünlerde onu en çok rahatsız eden şeydi. Çok kirlenmişti, çamur içinde debelenirken temiz kalmayı düşünmemişti ve şimdi bu gerçek onu belki de en çok

Ninova

rahatsız eden şeydi. Hissettiği eksiklik duygusu katlanarak artmıştı. Ferman ve Zoya ile kendisini kıyasladığında kokmuş bir bataklık gibi hissediyordu.

Bakışlarını yeniden önüne çevirdiğinde yüzü taş gibiydi. Zoya'nın Ulun'un o an hissettiklerini tahmin edemediği açıktı ve şu an yalnızca önlerindeki işe konsantre olmuştu. Mesleyi üstelemeden bir başka öneride bulundu

"Yola çıktığı anda kaçırsak?"

"Şoför ve koruma kolay lokma değil. Sokak ortası çatışmaya girmek çok daha dikkat çekici olur. Ferman işi sessiz halletmemizi istedi."

"Evet, çünkü adam birçok tehlikeli pisliğin parasını saklayarak yönetiyor. Paralarıyla onlar arasındaki bağlantının kopmasını hazmetmezler ve buna sebep olanın peşine düşerler."

"Şu an yeteri kadar güçlü bir düşmanla uğraşırken başka düşmanları da peşimize takamayız," diye mırıldanarak Ferman'ın sözlerini tekrar etti Ulun.

"Yani ya evi ya da ofisi... Ev kale gibi korunuyor. Aslında Haldun'un evindeki gibi bir operasyon yapabiliriz ama o konuda beni endişelendiren şey, herifin evdeki karısı ve iki çocuğu. Kaza kurşununa hedef olmalarını istemem," dedi Zoya tatsızca. Düşünceli bir tavırla kahvesinden bir yudum daha aldı. "İş yeri fazla kalabalık ve güvenlikli," diye mırıldandı adeta kendi kendine konuşur gibi.

Dalgınca başını tekrar yana çevirdi ve gördüğü şey üzerine gülümsedi. Elindeki kahveyi konsoldaki bardak tutucuya koyarak, bir elindeki eldiveni çıkarıp Ulun'un yüzüne uzandı. Sahte bıyığın üzerini parmak uçlarıyla sildi.

"Bıyıkla kahve içmeye alışık değilsin."

Ulun yüzünü buruşturdu. "Bundan bir an evvel kurtulmak istiyorum," dedi söylenir gibi.

"Lensleri sevmedim. Gözlerinin gerçek rengini seviyorum ama ben gittikçe bu bıyıklara alışmaya başladım," dedi alayla. "Sanki sana biraz daha çekicilik kattı.

Ulun ona ters ters baktığında neşeyle güldü. "Tamam tamam. Yalan söyledim!"

Ninova

"Biliyorum," dedi Ulun bakışlarını karşıya çevirerek. Gözleri ilerideki binanın girişindeydi. "Bıyık sevmediğini biliyorum, beni kandıramazsın."

Zoya iç çekerek derin bir soluk alıp, tıpkı onun gibi bakışlarını binanın girişine çevirdi ve manidar bir edayla karşılık verdi. "Benim bıyık sevmediğim kadar bu herif de çocuklarını sevmiyor sanırım. İki gündür bu adamı izliyoruz, Noel'e birkaç günleri kaldı ama ailesine hediye almak için hiç dışarı çıkıp dolaşmadı."

"Muhtemelen dışarıdan sipariş vermiştir. Mağaza mağaza dolaşacak bir adama benzemiyordu."

Zoya kısacık bir an düşünceli bir edayla duraksadı ve aklındakini dalgınca dile getirdi.

"Bu herif dışarılarda dolaşmıyor, gittiği yerler sadece iş yemeklerini yediği lüks restoranlar, evi ve ofisi."

Ulun ona bakarak başını salladığı esnada Zoya merakla sordu.

"Peki, tüm görüşmelerini bu şekilde mi yapıyor sence?" Heyecanla devam ederek "Bir şeyi atlıyoruz," dedi hızla. "Paralarını bu herife emanet edenler, ellerini kollarını sallayarak buraya girip çıkmazlar. Çoğu, ülkelerinden çaldıkları parayı bu herifte saklıyor. Sen olsan yüzünü kaydedecek kameraların olduğu yere öylece gelir misin? Hiçbiri ardında iz bırakmak istemez."

Ulun bakışlarını yeniden binanın girişine çevirerek gözlerini kıstı. "Dışarı çıkıyor elbette. Dışarıda bir şekilde gizli buluşmalar yapıyor."

"Mutlaka öyle olmalı. Bunu tespit etmek için çok uzun süre onu takip etmeliyiz ama buna vaktimiz yok."

"O halde işi hızlandıracağız" dedi Ulun kendinden emin bir tonla.

"Aklındaki plan ne?"

"Bu akşam karıma durumu anlatacağımı ve para transferi için onu arayacağımı söyledim," dedi Ulun mırıldanır gibi. Ardından ansızın karar vermiş gibi çenesiyle direksiyonu işaret etti.

"Sür arabayı. Boşuna üşüyorsun. Eve dönüyoruz. Aklımdakini eve gidince anlatırım."

Zoya boşalmış kahve kartonunu bırakarak bir eliyle direksiyonu kavrayıp, diğeriyle el frenini indirdi; fakat söylenmeden edememişti.

Ninova

"Merakta bırakıyorsun. Ben hem araba kullanıp hem seni dinleyebilirim."

"Yemek için eksiğimiz var mı? Lazanya istemiştin bu akşam," dedi Ulun onu duymazdan gelerek.

"Yalnızca kıyma almamız yeterli sanırım. Diğer malzemeler dolapta vardı."

"O zaman bir marketin önünde dur ve arabada beni bekle."

"Ne düşündüğünü anlatmayacak mısın?"

"Eve gidince."

"Ama hep böyle yapıyorsun! Merak beni kaşındırıyor."

"Şu an kaşınmaya mı başladın? Arabayı kullanamayacaksan ben geçerim direksiyona."

"Hayır, henüz kaşınmıyorum ama her an başlayabilir."

"O zaman eve kadar idare edebilirsin sanırım. Yolumuz çok kısa zaten."

"Aklındaki ne?" diye üsteledi Zoya aracı sürmeye devam ederken.

"Sanırım akşam karımla çok ciddi bir tartışma yaşayacağım," diye mırıldandı Ulun düşünceli bir edayla.

Zoya neşeyle kıkırdadı. "İlk karı koca kavgamız olacak. Harika!"

Ulun başını ona çevirip ters ters baktı. "Seninle kavga etmeyeceğim."

"Tartışacağız dedin!"

"Planımın bir parçası bu. Gerçek olacağını söylemedim."

"Ama kavga sonrası barışma harika olmaz mıydı?" dedi Zoya arsızca gülümseyerek. "Kavga sonrası seksin çok ateşli olduğu söyleniyor."

"Edepsiz!" dedi Ulun tıpkı Ferman'ın yaptığı gibi ayıplarcasına. Bunu yapmak nedensizce onu mutlu etmişti. Zoya'nın da mutlu olduğu belliydi ki yine bu söze aldırmadan neşeli bir kahkaha atmıştı.

Ninova

Zoya, sıcakta gevşeyen karnı tok bir kedi gibi kanepeye yerleştiğinde yüzünde mutlu bir tebessüm vardı.

"Lazanya çok güzeldi," dedi takdir dolu bir sesle. Elindeki yarı boşalmış kadehi önündeki sehpaya koydu. Açık mutfağın içinde dolaşan Ulun'u izliyordu. Masayı toplamaya yardım ettiği adam şimdi çıkan bulaşıkları makineye yerleştirip mutfaktaki dağınıklığı toparlıyordu.

Eve geldikleri anda hızlıca duş alarak üzerlerini değiştirip, mutfağa girmişlerdi. Özellikle Ulun, yarım gün boyunca taktığı kahverengi lenslerden ve görünüşündeki fazlalıklardan kurtulduğu için mutluydu.

"Salata da güzeldi," dedi başını geriye çevirerek.

Zoya hınzırca kıkırdadı. Her zaman yaptığı gibi hazır paket salatayı bir kaseye boşaltarak yalnızca sosunu eklemişti.

"Çok iyi salata yaptığımı söylerler," dedi yüzsüzce gülerek.

Yemek boyunca dinlediği Ulun'un planı merakını gidermişti ve o anda gevşemiş halde genç adamı izlemek onu mutlu ediyordu.

"Babamı aramamız lazım," dedi hatırlatır gibi.

"Şurayı toparladıktan sonra aramayı planlıyorum ama sen ara istersen. Beni beklemene gerek yok."

"Plan senin olduğuna göre senin araman daha doğru olur."

Birkaç dakika sonra Ulun nihayet işini bitirerek bir havluyla ellerini kuruladı ve tezgahın üzerindeki kadehini alıp, kanepeye doğru ilerledi. Kanepeye, genç kadının ayaklarının dibine yerleşti.

"Plana katkını göz ardı etme," dedi Ulun hakkını vererek. "Senin tespitin beni tetikledi."

Bu takdir Zoya'yı çok etkilemeden "Adamı aramadan evvel prova yapmamız lazım," diye karşılık verdi.

"Neden? Sence inandırıcı olamaz mıyım?"

"Olacağına eminim," dedi genç kadın başını sallayarak. "Ama azıcık telaşlı ve tedirgin görünmen lazım. İşin içine biraz da suçluluk katmalıyız."

"Bunları yapabilirim," dese de çok inandırıcı değildi. Elindeki kadehi diğerinin yanına bırakarak bir bacağını altına aldı, kanepede yan dönüp yüzünü Zoya'ya çevirdi.

Ninova

"Hadi," dedi Zoya elini meydan okur gibi sallayarak. "Karınla tartıştın, yapacağın yatırımı çok anlamsız bulduğunu söyledi. Parasını riskli bir yatırımda kaybetmek istemiyor. Haklı yani. Ancak yine de yapmak istediğin şeyden vazgeçecek değilsin. Bu durumda karının arkasından iş çevireceksin. Karın sana engel olmak için dibinden ayrılmıyor. Daha önce planlanmış bir iş yemeğin var. Görüşeceğin kişileri tanıyan karın bu yemeğin oldukça sıkıcı geçeceğini biliyor ve gelmeyeceğini söyledi. Yarın akşamki yemeği aslında iptal ettiğini, karının bundan bilgisi olmadığını ve bunun yerine Emil Bader'le görüşmek istediğini söyleyeceksin."

"Bu işin gizli yapılması gerekiyor. Oldubittiye getireceğim ve ilerleyen zamanda karımın gönlünü alabileceğimi düşünüyorum," dedi Ulun elinden geldiğince suçluluk barındıran bir tonla.

"Karının zehir gibi bir zekası olduğunu biliyorsun," derken Zoya böbürlenir gibiydi. Sırıtarak Ulun'a bakıyordu.

"Şüphesiz," dedi Ulun takdir eder gibi. Bu oyundan gittikçe hoşlanmaya başlamıştı. Sehpaya doğru uzanarak, önce genç kadının kadehini alıp ona uzattı ve ardından kendi kadehini aldı. "Muhtemelen paranın batacağından emin olduğuna ve yaptığı itirazlara kulak asmadığıma çok söylenecek, en başından beri böyle olacağını düşünüyordu. Fakat yapacak bir şey yok, gönlünü almaya çalışacağım."

"Çok uğraşman gerekecek bence."

Zoya oyunu sürdürerek sahte, kırgın bir yan bakış attı ona. Ulun ona uyarak devam etti.

"Hâlâ iyi kazanıyorum. İstediklerini alabileceğim param var."

"Benden para kaçırdığından şüpheleniyorum. Batak bir yatırım yapmayacak kadar zeki olduğunu biliyorum."

"Şüphelerin yersiz. Talihsiz bir girişimdi yalnızca," diye karşılık veren Ulun, böyle bir durumdaki adamın iç sesini de söze döktü. "Ve hiçbir şeyi ispat edemezsin."

Zoya sesli bir kahkaha atarak, elindeki kadehte kalanı bir yudumda bitirip sehpaya bıraktı. Dizlerinin üzerine kalkıp ileri doğru hareketlenirken gözleri muzır ışıltılarla parlıyordu.

"Kavgamızı yaptığımıza göre sanırım şimdi barışma faslına geçmeliyiz."

"Kavganın kısa sürmüş olmasından memnunum."

Ninova

Ulun elindeki kadehi diğer boş kadehin yanına bırakıp elleriyle genç kadının belini kavradı. Kucağına oturan kadın dudaklarını ona yaklaştırırken hâlâ oyuncu bir havada konuşmaya devam ediyordu.

"İkna olmuş değilim ve bundan sonra seni sömürmeyi planlıyorum."

"Fiziksel olarak mı, finansal olarak mı?"

"Kesinlikle fiziksel!" dedi Zoya gözlerini tehdit eder gibi ayırarak. "Özellikle yatakta. Mutfakta bunu gerçekleştiriyorum ve performansından oldukça memnunum."

"Kendimi tam da umutsuz bir ev kadını gibi hissettim," dedi Ulun söylenir gibi mırıldanarak.

Zoya neşeyle bir kahkaha atarken başı arkaya savruldu. Gözlerinin içinde parlayan mutluluk Ulun'un aklını başından alacak denli güzeldi. İki gün önceki matemli kadın, elinin ayağının birbirine dolaşmasına neden olmuştu ve şimdi yüreğini hafifleten bu neşeyi gönlünce içine çekiyordu. Bakışları farkına bile varmadan yumuşadı ve nasıl yaptığını bile bilmeden hafifçe gülümsedi.

"Şikayetçi değilim ama," dedi cılız bir sesle. "Karşılığını alıyorum."

Zoya alnını onunkine dayadığımda yüzünde büyükçe bir gülümseme vardı. Kollarını genç adamın boynuna doladı.

"İş bilir bir ticaret adamı olduğunu itiraf etmeliyim," dedi fısıldayarak. Sıcak soluğu Ulun'un yüzünü yaladı ve genç adam hoşnut bir edayla gözlerini kapadı. Gelecek olan öpücüğün beklentisini karşılayacağını biliyordu. "Aldıkların verdiklerini fazlasıyla hak ediyor," diyen Zoya, dudaklarını genç adamın dudaklarına kapadı.

Ulun dudakların birbirine temasını kaybetmesine izin vermeden, genç kadını kucaklayarak ayağa kalktı ve yatak odasına doğru ağır adımlarla ilerledi. Belini saran bacakların baskısı az sonra içinde kaybolacağı haz denizinin habercisiydi.

Genç kadının sırtını yatağa yavaşça bırakarak zorlukla dudaklarını ayırdı. İkisi de derin derin solurken gözleri bir an bile birbirinden ayrılmamıştı. Safirlerin içinde, ona bakan kehribarların içindeki alevlerin aynısı dalgalanıyordu. Kavurucu bir sıcak iki-

Ninova

sini de sarmalamıştı. Ulun aceleci hareketlerle genç kadının giysilerine uzandığında, diğeri ona eşlik ederek Ulun'un üzerindeki tişörte uzanmıştı.

Çırılçıplak kalmaları bir dakikayı geçmedi. Zoya hayranlıkla üzerine doğru eğilen bedene bakarken Ulun'un bakışlarında çok daha güçlü bir hayranlık vardı. Pürüzsüz bronz beden, onun dolu bedeni karşısında olağanüstü bir şaheser gibi görünüyordu. Avuçları çıplak bedenin üzerinde yavaşça dolaşırken, bakışları her santimi hafızasına kazımak ister gibi açlıkla ellerini takip ediyordu.

"Tenin çok yumuşak," diye mırıldandı. Avuçlarını genç kadının üst bacağından karnına doğru kaydırdı. "Kaslarının sertliği eğitimli bir bedenin olduğunu gösteriyor ama tenin ipek gibi."

Zoya gözlerini yumarak iç çeker gibi derin bir soluk aldı ve bedeninin üzerinde hareket eden avuçlara kendisini bıraktı. Birkaç dakika sonra ellerin yerini dudaklar aldı. Teninin üzerinde hissettiği yumuşak temasın nedeni dudaklar olurken, bir göğsü üzerinde ve kalçalarında süregiden sert temasın nedeni, tenini yoğuran ellerdi. Uzun denecek bir süre boyunca Ulun, elleri ve dudaklarıyla genç kadının bedeninde yeni bir keşfe koyuldu.

Dudaklarının arasında zaman zaman ezdiği, bazen dişleriyle hafifçe ısırdığı göğüs uçları birer misket sertliğine ulaşmıştı. Altında arzuyla kıvranan bedenden çıkan iniltiler kulaklarına çarptıkça kalp atışları hızlanıyor, an geçtikçe büyüyen sertliği sızlıyordu. O da en az altında yatan kadın kadar nefes nefese kalmıştı.

Zoya gözleri kapalı, sarı saçları çarşafın üzerinde darmadağınık yayılmış halde inliyordu. Avuçları, üzerindeki bedenin sırtında dolaşıyor, çıplak tenlerin temasını çoğaltmak ister gibi güçlü bir baskıyla genç adamı kendisine bastırıyordu. Bacaklarını kaldırarak genç adamın belini sıkıca sardı ve onu bacaklarının arasına hapsetti. Sabırsızlığını işaret eden bu hareket genç adamın başını kaldırıp ona bakmasına yol açtı. Ulun göğsünden kopardığı dudaklarını onun dudaklarına yaklaştırırken bir elini genç kadının bacaklarının arasına kaydırdı.

Dudaklar açlıkla birbirine temas ettiğinde, bir parmağı da genç kadının ıslaklığından içeri dalmıştı. Zoya'nın gırtlağından yukarı tırmanan haz dolu sesli bir inilti Ulun'un dudaklarının arasında

Ninova

patladı. Genç kadın daha fazlasını ister gibi kalçasını yukarı kaldırdı; dudaklar birbirinden koparcasına ayrıldı. Zoya gözlerini açarak arzuyla parlayan bakışlarını, bir santim ötesinde ona dikili olan safirlere kilitledi.

İkisi de soluk soluğa idi. İçinde hareket eden parmakla birlikte Zoya dişlerini alt dudağına bastırdı.

"Peri kızına benziyorsun," diye fısıldadı Ulun.

Bakışları, yüzündeki en ufak mimiği bile kaçırmak istemez gibi dikkatle genç kadını izliyordu.

"Bu peri kızının acilen tatmin edilmesi gerekiyor," dedi Zoya kalçasını hafifçe yeniden yukarı kaldırarak.

Cüretkarlığı Ulun'un her zaman en çok sevdiği yönüydü. Dudağının ucu hafifçe kıvrılarak gülümsedi. Zoya ellerini sırtından kaydırarak, avuçlarını genç adamın yüzünün iki yanına yasladı ve parmaklarıyla dudaklarını iki yana çekerek gülümsemesini büyüttü. Ortaya çıkan düzgün dişler, göz alıcı parlaklıktaki safir gözler gerçek üstü bir görüntüydü adeta.

"Bu gülüşü dışarıda gerçekleştirmediğin için memnunum," diyerek çekinmeden itiraf etti.

Ulun anlamaya çalışır gibi kaşlarını çattığında Zoya adeta hayıflanır gibi başını hafifçe iki yana salladı. Kendinde güzel bir şeylerin olamayacağı fikrine sahip olması iç yakıcı bir düşünceydi.

"Bana ait olanları paylaşamıyorum. Kıskancım ben," dedi inatçı bir edayla omuz silkerek. Ses tonu düştü ve "Büyüleyici bir güzelliğin var," dedi mırıldanarak. Bakışlarını içinde buz sarkıtları olan safirlerden ayıramıyordu. O sarkıtların uçlarının yine parıldadığını görebiliyor, saydam damlaların, içinde bulundukları maviliği göz alıcı bir tona bürüdüğünü izliyordu.

"Hiç bıkmadan saatlerce gözlerini ve yüzünü izleyebilirim."

Ulun'un yüzünde oluşan pembelik duyduğu iltifatlardan ne kadar rahatsız olduğunu işaret ediyordu. Bu sözlere verecek bir cevabı yokmuş gibi andan kaçınmak istercesine kara kirpikleri gözlerinin üzerini perdeledi. Zihninde, en azından onun kendisinde izleyecek bir şeyler bulabilmiş olduğu için şanslı olduğunu düşündüğü esnada yeniden Zoya'nın alçak sesini duydu.

"Ama en çok hayranlıkla izlemeyi sevdiğim şey, bedenin," dedi genç kadın tereddütsüz bir tonla. Avuçları, üzerindeki bedenin

Ninova

omuzlarına uzandı ve usulca okşayarak kaslı kollarının üzerinde sürtündü. "Ortalarda umursamadan çıplak dolaşırken seni dikizliyorum," dedi en ufak utanç duymadan. "O zaman sana hayranlığım daha çok artıyor. Ve kendimi yeniden tebrik ediyorum."

Ulun karmakarışık gözlerini ona kaldırdı ve sorarcasına kaşlarını çattı. Zoya gururlu denecek bir ifadeyle ona baktı ve sessiz soruya karşılık verdi.

"Seni bulduğum ve kendime kattığım için."

"Seni ben buldum," dedi Ulun üzerine basarak.

Zoya gözlerini devirdi ve sesli bir soluk aldı. Önce, tamam dediğin gibi olsun, dercesine sert bir bakış atarak başını salladı; fakat bu bakış çok çabuk değişerek yumuşadı.

"İnadın," dedi takdir eder gibi yumuşak bir sesle. "İnadın seni hayatta tuttu ve ben hayatta kalmayı seçtiğin için seninle hep gurur duyacağım." Bir elini Ulun'un karın boşluğundaki bıçaklandığı belli olan ize uzatarak parmaklarının ucunu üzerinde gezdirdi. "Mesela bu," dedi fısıldayarak. Eli genç adamın bedeninde dolaşarak diğer belirgin izlerin üzerinde dolaşmaya devam etti. "Mesela bu... Ve bu... Sonra bu... Her biri seni yıldırma çabasıydı ama sen pes etmedin..."

"Etmedim," dedi Ulun sert sayılacak bir tonla.

"İşte bu yüzden çok şanslıyım. Babam gibi birini buldum kendime. Onun gibi güçlüsün ve asla pes etmiyorsun."

"Seni ben buldum!" dedi Ulun yine, dikte eder gibi.

"E ama sana kalsa arkadaşçılık oynardık," dedi Zoya itiraz edercesine karşı çıkarak. "Seni yatağa atan benim! Seni ben sevgilim yaptım!"

"Beni kapatman yapmış gibi konuşuyorsun." Ulun bu sözleri tasvip etmez gibi kaşlarını çatarak ona bakıyordu.

Zoya içten bir kahkaha attı. "Evet!" dedi eğlendiği belli bir neşeyle. "Sen benim kapatmamsın." Kalçasını hafifçe yukarı kaldırıp Ulun'a sürtündü. "Ve şimdi beni tatmin etmen gerekiyor," dedi arzulu, kısık bir sesle.

Ulun kollarını, altındaki bedenin iki yanından geçirerek onu sıkıca sardı ve dizlerinin üzerinde doğruldu; genç kadını bırakmadan kalçasının üzerine oturarak onu kucağına oturttu.

Ninova

"Bu kadar takdirden sonra seni hayal kırıklığına uğratmasan iyi olur," dedi mırıldanır gibi.

Zoya kollarını genç adamın boynuna sardığında belinin iki yanında onu tutan eller hafifçe kendisini yukarı kaldırmıştı. Ağır ağır bedeni aşağı inerken içini dolduran sertlik duyduğu zevki sese dökmesine neden oldu ve hazla inledi.

"Hiç hayal kırıklığına uğratmıyorsun," dedi soluk soluğa.

Bedenleri birbirine karıştığında ikisi de sıkıca birbirlerine sarılmıştı. Ulun, yüzünü genç kadının göğsüne kapamış kokusunu içine çekerek sık sık soluyor, kucağında yukarı aşağı hareket eden genç kadın, yüzünü yasladığı omuza dişlerini geçiriyordu.

Ulun'a zevk veren bu tatlı acı, yaşadığını hissettiren bir şeydi. Hâlâ hislerinin kaybolmadığına işaret eden, karanlığının bir yerde son bulacağı ve yok olacağı ümidini filizlendiren, uyarıcı bir sızıydı. Genç kadının bedeninde kaybolmak, onunla bir bütün olmak hayatı boyunca başına gelmeyeceğinden emin olduğu bir hayalin gerçekleşmesiydi.

Dinçer başarmıştı... Ona hayal kurmayı öğretmişti; Ulun şimdi fark ediyordu ki, taşlaşmış yüreğini şefkatle saracak bir el hayal etmişti ve şimdi o el, tam da yüreğinin üzerindeydi.

Zoya'nın bir avucu kalbinin üzerine kapanmış diğer kolu sıkıca boynuna dolanmıştı. Her anlamda onları bütünleştiren, tüm duyguları aynı anda birlikte hissetmelerini sağlayan bir sevişmeydi bu.

Bu tamamen hayatla ölüm arası, yasla kutlama arası, kederle neşe arası bir birleşmeydi.

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

"Hayatında her şey, her zaman yerli yerindeydi. Kendine bir hedef koyar, o hedefe ulaşmak için bir plan yapar ve o hedefi yapılacaklar listesinden silene kadar durmazdı. Planlarında hiçbir sapma olmazdı."

Soğuk Kalp, Tami Hoag

ZOYA & ULUN

"Her şeyi eksiksiz planladığınıza eminsiniz, değil mi?" diye sordu telefondaki Ferman.

Zoya ve Ulun bir yandan son hazırlıklarını tamamlarken bir yandan sesini dışarı verdikleri Ferman'la telefonda konuşuyorlardı.

"Bence her şey hazır," dedi Zoya.

O esnada karşısında dikilen Ulun'un kravatını bağlıyordu. Genç adam ceketini henüz üzerine giyinmemiş, doğru düzgün bağlamayı bir türlü beceremediği kravata Zoya'nın müdahalesi gecikmemişti. Kravattan hoşlanmadığı kadar o an ki görünüşünden de hoşlanmıyordu; fakat o akşam gerçekleştireceği buluşma için yine bir gün önceki kılığa bürünmüştü.

"Tekrar üzerinden geçin," dedi Ferman emin olmak istercesine.

"Baba!" dedi Zoya itiraz eder gibi. "Anlattık sana planı. Her şey yolunda gidecek."

"Yeniden anlatın. Eksik bir şey kalmadığından emin olmak istiyorum."

Ulun kaşlarını çatarak Zoya'ya baktı. Ferman'ın onlara çocuk muamelesi yapması canını sıkıyor gibi görünüyordu. Zoya omuzlarını silkerek ne yapalım der gibi alt dudağını kıvırdı.

"Şimdiye kadar hiçbir planımı eksik yapmadım," diye karşılık verdi Ulun ters bir sesle.

"Evet, alnıma namluyu dayadığında seni beklediğimi düşünmediğin belliydi," dedi Ferman alaycı bir sesle.

"Haklı," dedi Zoya fısıldayarak. Ulun ters ters ona baktı.

"O benimle ilgili değildi. Haldun puştunun salaklığı idi."

"Başkalarını suçlamak, işimizi tam yapmadığımızda sarıldığımız bahanelerden biri yalnızca," dedi Ferman öğüt verir gibi.

Ulun suratını asarak sesli bir soluk aldı. O esnada dudaklarının üzerindeki bıyık da oynadı. Zoya onu sakinleştirmek ister gibi gülümsedi ve bağlamayı bitirmiş olduğu kravatı son kez düzelterek gömleğin yakalarını indirdi. İki eliyle Ulun'un omuzlarını sıvazlayarak alıcı gözlerle genç adamı inceledi.

"Haldun'un salak olmasına seviniyorum. Aksi halde şimdi para adamı paketlemek yerine sevgilimin alnına sıkmak için peşinde koşuyor olurdum."

Ferman'ın bastırmaya çalıştığı gülüşü telefonda duyulduğunda, Ulun gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Zoya başını kaldırıp, masumca gözlerini ayırarak omuzlarını silkti. "Ne yani? Babama sıksaydın seni yaşatır mıydım?"

"Sevgi sözcüklerin gözlerimi yaşartıyor," diye söylenir gibi mırıldandı Ulun.

Zoya sıcacık bir gülümsemeyle ona baktı. "Fakat benim sevgilim oldukça akıllı olduğu için babama sıkmak yerine onunla anlaşmayı tercih etti." İki elini hafifçe yukarı kaldırıp işaret parmaklarını bükerek "Win Win," dedi memnun bir edayla. "Hadi, yeniden anlat planı babama."

Geriye dönerek hazırladığı küçük sırt çantasına ihtiyacı olanları yerleştirmeye başladı. Ulun'un aksine o görünüşünde büyük değişiklikler yapmamıştı. Saçlarını tek bir örgüyle toplamıştı; başına takacağı siyah beresini ve sırtından sarkan örgüsünü içinde saklayacağı deri montu çıkarken üzerine geçirecekti. Bacaklarını

Ninova

adeta ikinci bir deri gibi saran siyah deri pantolonun içinde öylesine seksi görünüyordu ki Ulun'un kontrol edemediği bakışları sık sık ona çevriliyordu.

Bir kez daha ona çabuk bir bakış atan Ulun, sehpanın üzerinde duran silaha ve susturucuya uzandı. Kanepeye oturarak susturucuyu silahın ucuna yerleştirirken, tek düze bir sesle konuşmaya başladı.

"Emil Bader'le dokuzda sözleştiğimiz yerde buluşacağız. Bu akşamki randevumu, karım yanımda olmadan onunla görüşmek ve para transferini gerçekleştirmek için iptal ettiğime inandı. Karımın ikna olmadığını, konu hakkında epeyce tartıştığımızı fakat buna rağmen bunu yapmak istediğimi, sadece bu akşam için bir fırsat yaratabildiğimi söylediğimde bana destek verdi."

"Karılarından para kaçıran erkek dayanışması," diye söylendi Zoya.

"Bence erkek dayanışmasından daha çok alacağı komisyon düşüncesi bana hak vermesine neden oluyor."

Ferman "Buluşma yerine o mu sen mi karar verdin?" diye sordu.

"Nereye gideceğimizi bilmiyorum. Ritz'de kaldığımızı söyledim. Otelin önünden beni alacaklarını, birlikte bir restorana gidebileceğimizi söyledi. Yemek yerken ayrıntıları konuşup resmi protokolü imzalayabileceğimizi ve çıkışta beni bırakabileceklerini, o sırada transferi de arabada birlikte gerçekleştirebileceğimizi belirtti. Ben de bunun gayet uygun olduğunu söyledim."

"Transferi restoranda, onca insanın önünde gerçekleştiremezsiniz zaten. Yemek iş yemeği gibi görünecek. Bu işin gizli yapılmasını istediğinde ne dedi?" diye sordu Ferman.

"Hiç garipsemedi. Malum bazı müşterileriyle de gizli görüşmeler yaptığı için bu onun için olağan bir durum sanırım."

"Koruma ve şoförü nasıl alt edeceksiniz?"

"Ben Ulun'u takip ediyor olacağım," diyen Zoya bu soruya karşılık verdi. "Onlar restorana girdiklerinde aracı yakın bir yerlere park edip Emil Bader'i bekliyor olacaklar. Uygun anı kollayıp işlerini bitireceğim."

"Korumanın Bader'in yakınlarında olmayacağına emin misiniz?"

"Önceki akşam gittiği yemekte, koruma dışarıda şoförle birlikte aracın içinde bekledi. Yine aynı şekilde hareket edeceklerdir," diye karşılık verdi Ulun.

"Adam restoranda müşterisiyle yemek yerken korumanın tepesinde dikilmesi hoş olmazdı zaten," diyen Zoya araya girdi. Elindeki minik şişeyi kaldırarak Ulun'a gösterdiğinde, diğeri başını salladı ve Zoya şişeyi Ulun'un ceketinin cebine yerleştirdi. Ulun az evvel genç kadının yanına bıraktığı sırt çantasına hazırladığı silahı yerleştirirken sözlerine devam etti.

"Yemeğin başlarında dikkatini bir şekilde dağıtıp içkisine ilacı koyacağım ve birkaç dakika sonra kendisini iyi hissetmemeye başlayacak. Kalp krizi geçirdiğini düşünecektir muhakkak. Onu hastaneye götüreceğimi söyleyerek, telaşla adamı restorandan çıkaracağım. Aracının ve korumasının dışarıda onu beklediğini biliyor olacaklar, sorunsuzca çıkacağımızı düşünüyorum."

"Ben o zamana kadar şoför ve korumayı etkisiz hale getirmiş olacağım," diyerek Zoya ona eşlik etti.

"Çok dikkatli olmalısın," dedi Ferman. "Yakın dövüşe girme, çabuk ve hızlı ol."

"Merak etme, baba. O çam yarmasıyla bir dövüşe girmeyi göze alacak değilim. Park ettikleri yere göre hareket edeceğim, ya bir şey sorma bahanesiyle araca yanaşacağım ve camlar açılır açılmaz sıkacağım ya da bir şekilde aracın dışına çıkmalarını sağlayarak bunu yapacağım. Ama her şekilde hızlı olacağım ve fiziksel bir temasa girmeyeceğim."

"Bu plandaki en sevmediğim kısım bu," dedi Ulun tatsız bir sesle. "Bunu yapan ben olmalıydım." Endişeli bakışlarını Zoya'ya çevirmişti fakat diğeri onu teskin edercesine gülümseyerek, yanağını okşadı.

"Emil Bader'le görüşenin bir erkek olması lazımdı," dedi hatırlatır gibi.

"Şu ana kadar sorun yok gibi görünüyor fakat en ufak aksilikte planı değiştirmeniz lazım," diyen Ferman'ın sesi duyuldu tekrar.

"Doğaçlama yapabiliriz," dedi Zoya kendine güvenen bir tonla.

"Bana kalsa çoktan bu işi bitirirdim ama sen temiz olsun deyip duruyorsun," dedi Ulun şikayetçi bir tonla.

Ninova

"Çünkü başına gelenlerden sonra Bader'in ilk işi Yılmaz'ı aramak olacak. Parasını kaptırdığını söylemek zorunda. Kimin ona değdiğini açıklamaya çalışırken anlattıkları Yılmaz'ı yanlış yönlendirmeli. Bunu yapanın Hayalet olduğunu düşünecek. Ortalığı karıştırırsanız şüphe çekersiniz. Bu iş sessiz ve temiz olmak zorunda."

Ulun bıkkın bir edayla arkasına yaslandı ve başını kanepenin sırtına dayadı. Zoya ona sokularak gözlerini sehpanın üzerindeki telefona çevirdi.

"Bu işte hoşlanmadığım tek şey, Ulun'un o arabaya silahsız binmesi. Koruma, araca alınanların üzerini arıyor ve silaha kesinlikle izin vermiyor."

Ferman "Patronunu korumak zorunda. Normal bir tavır bu," derken sesi düşünceli çıkıyordu. Fakat Ulun onun aksine umursamaz bir tonla "Sorun değil, koruma arabada bana sıkacak değil... Kaldı ki böyle bir şeye yeltense de başa çıkabilirim," der demez yaslandığı yerde doğruldu ve uyaran bir tonla devam etti. "Böyle bir şey olursa sessiz ve temiz işe elveda diyebilirsin, Ferman. Hepsini o arabanın içine gömerim."

"Buna yetkin var," dedi Ferman onaylayarak. Keskin bir tonla devam etti. "Böyle bir şey olursa tek bir çizik almanı istemiyorum. Gerekirse üçünü de indir. Başka bir plana geçebiliriz." Derin bir soluk alarak devam etti. "Hangi restorana gideceğiniz belli olunca, Zoya benimle iletişime geçecek ve Tazo restoranın sistemine girip tüm görüntüleri silecek, sana dair en ufak bir kare kalmayacak."

"Tazo dün yapılan görüşme kayıtlarını halletti mi?" diye soran Zoya oldu.

"Evet, Ulun'un dün Bader'le yaptığı görüşme şu an kayıtlarda yok. Yılmaz'ın elinde yalnızca Emil Bader'in ona verdiği bir eşkâl olacak. Ulun'un bu günlerde Londra'da olduğunu sanıyorlar, Emil Bader'e dokunanın da Hayalet olduğunu düşüneceklerdir."

"O Londra işinde bir sakatlık çıkabilir," dedi Ulun kuşkulu bir edayla. "Aziz'in Haldun'dan daha zeki olduğunu söylemiştim. Haldun bazı şeylere kıçını kaldırmaya zahmet etmezdi ama Aziz öyle değil. Kılı kırkı yarar. Verdiğim ismi kontrol ettirecektir."

Ninova

"Biliyorum, Aziz'in daha zeki olduğunu söylemiştin. Ben de olsam kontrol ederdim," dedi Ferman. "O konuda endişelenme, gerekli tedbirleri aldım."

"Nasıl?" diye sordu Ulun hesap sorar gibi.

"Savaş düşmanını tanımadığında kaybedilir Ulun," dedi Ferman düz bir sesle. "Daha önce düşmanımın kim olduğunu bilmiyordum ve yenildim. Ama artık biliyorum ve onun oyunlarına göre hareket ediyorum. Onunla bir savaşa girip birçok cephe açtıysan, en zayıf cephede bile açık vermemen gerekir. Çiftlik, hakkında benim doğru düzgün hiçbir şey bilmediğim zayıf cephemdi ama sen oranın nasıl işlediğini ve nasıl hareket ettiklerini biliyorsun. Biz de hamlelerimizi buna göre güçlendiriyoruz ama onlar bunu bilmiyor. Merak etme, bu kez üstesinden geleceğiz."

"Londra'yı nasıl kontrol altına aldın?" diye üsteledi Ulun.

"Avram'ı ve onun peşinde birilerinin olup olmadığını takip etmesi için Tazo iki kişiyi görevlendirdi. Avram'ın dükkanının içini de dışını da kameralardan sürekli takip ediyor. Dikkat çeken herkesi kontrol edeceğiz. Eğer çiftlikten birileri oraya giderse elimizdeki fotoğraflarla eşleştirme yapacağız ve gerçeğe ulaşacağız. Oraya uzun süre birilerini yerleştireceklerine ben pek ihtimal vermiyorum. Nerede konuşlanıp dükkanı takip ettiğini tespit edemezler, kaldı ki seni huylandırmak da istemezler. Şu an her şey bizim kontrolümüz altında."

Ulun kaşlarını çatarak düşünceli gözlerle Ferman'ın sesinin çıktığı cihaza baktı. "Benim pasaportumun kayıtlarını da incelerler," dedi dalgınca.

"Ulun Azaphan şu an İngiltere'de görünüyor," diye karşılık verdi Ferman eğlenen bir tonla.

"Her soruya cevabın var gibi görünüyor," diye mırıldandı Ulun. Ferman'ı takdir etse de bunu belli edemediğinin farkındaydı.

"Büyük bir plan kuruyoruz ve en ufak açık istemiyorum."

"Babam arkamızı kollayacak, merak etme," dedi Zoya en ufak tereddüt hissetmeden.

Ulun bakışlarını ona çevirdiğinde, genç kadının gözlerinin içindeki safi güven imrenilecek nitelikteydi. Birine karşı böylesi ko-

Ninova

şulsuz bir güven hissetmek, onun seneler evvel terk ettiği bir duyguydu. Ona bu duyguyu yeniden hatırlatan sözlere, Ferman'ın sesi son noktayı koydu.

"Her zaman!" dedi keskin bir sesle. "Her zaman elim üzerinizde olacak, kimse size zarar veremeyecek. Bu işin sonunda kazanan biz olacağız ve hayatınıza istediğiniz gibi özgürce devam edecek siniz."

Ulun, Ferman'ın sözlerini tamamlamak ister gibi "Ve sen de intikamını almış olacaksın," dedi.

"Senin intikamın da alınmış olacak."

"Benim almak istediğim intikamdan önce cevabını bilmek istediğim sorular var."

Zoya güvence verir gibi araya girdiğinde Ferman'ın suskunluğu dikkatlerini çekmedi. "O soruların cevaplarını da alacağız!" dedi üzerine basarak.

Zoya'nın inancı Ulun'dan daha güçlüydü. Ulun bakışlarını ona çevirdiğinde kehribar gözlerin içinde görmüştü bunu. Durumu gerçekten çok acınasıydı. Zoya onun istediği şeyleri gerçekleştirmek için babasına, Ferman'a güveniyordu ve Ulun'sa yalnızca yanındaki genç kadına. Güvenecek başka kimsesi yoktu. Ferman her ne kadar kendi intikamı için onunla güç birliği yapmış olsa da Ulun'un düşüncesi bunun daha çok Zoya için yapılmış olduğu idi.

Geçen süre içinde Ferman'ın sahip olduğu güce şahit olmuştu; bunu tek başına da yapabilirdi. Belki zaman alırdı ama Ulun'un çabalayacağından daha kısa sürede istediğini gerçekleştirebileceği de bir gerçekti.

Zoya hislerini saklayan biri değildi; birbirlerine ilk kez temas ettiklerinde aralarında nasıl olduğunu hâlâ anlayamadığı güçlü bir bağ kurulmuştu ve Ferman bunun farkındaydı. Ferman, kızını mutlu etmek için içinde bulunduğu koşulları her şekilde kendi lehlerine çevirebilirdi ve kendisine anlaşma teklif ettiğinde bunu daha çok kızı için yapmış olduğunu hissediyordu Ulun.

Zoya hayatına girdiğinden beri başka bir yolda ilerliyordu; içinde bulunduğu karanlık adeta gün doğumunu işaret eder gibi gittikçe kayboluyor, an be an etrafını daha net seçebiliyordu.

Ninova

Zoya, karanlığın içinde gökten inen bir melek gibi üzerine koruyucu kanatlarını açmış, onu ışığa doğru yönlendirmişti.

Ulun'a göre; Zoya'mn ışığı Ferman, onunki ise Zoya idi.

Bir gün geldiğinde bu düşüncesinde yanıldığını anlayacaktı.

Karanlık, ışığın yokluğuna verilen addır.

Var olmadığını düşündüğü ışığı, aslında yıllar önce bir başkasına ödünç verdiğini ve bilmeden de olsa yaptığı bu fedakarlığın karşılığını alacağını henüz bilmiyordu.

Zoya aralarında korumaya çalıştığı belli bir mesafeyle öndeki aracı takip ediyordu.

On dakika evvel Ulun, Berlin Ritz'in önünden onu almaya gelen Emil Bader'in aracına binmişti. Tıpkı daha önce şahit oldukları gibi heykel suratlı koruma Ulun'un araca binmesine izin vermeden evvel üzerini aramıştı. Bir el dedektörü ile yapılan bu üst taramasında Ulun'un üzerinde yalnızca telefonu vardı. Yapılan şeyi gereksiz buluyormuş gibi görünen Ulun'un o anki sıkkın ifadesi oldukça inandırıcıydı.

Araca bindiği andan bir süre sonra Emil Bader'le yaptıkları sıradan sohbeti sürdürürken, belli etmeden ceketinin cebindeki telefona uzanarak Zoya'nın numarasını çevirmiş ve telefonu açık bırakmıştı.

Zoya artık onların konuşmalarını duyabiliyordu. Planladığı ana kadar koruma ve şoförü etkisiz hale getirmesi ve Ulun hazır olduğunda aracı restoranın önüne sürmesi gerekecekti. Durum değerlendirmesi yapabilmek ve zamanlamayı tutturabilmek için konuşmaları takip etmesinin doğru olacağına karar vermişlerdi.

Köpenicker caddesi üzerinde beş dakika daha süren yolculuk, nihayet Spree nehrinin kıyısındaki bir restoranın önünde bitti. Aracın ön tarafındaki koruma çabucak dışarı çıkarak Emil Bader'in kapısını açmış, onunla birlikte Ulun da araçtan çıkarak restorana yönelmişlerdi.

Ninova

Zoya yüz metreye yakın bir uzaklıkta motoru yavaşlattı ve görüş açısında kalmamak için yol kenarında park etmiş bulunan birkaç aracın arkasına yöneldi. Motoru durdurarak kaskın koyu renkli camlarının ardından ileriyi izledi. Araç restoranın önünden yavaşça ilerleyerek yandaki ara sokağa yöneldi ve hemen sokağın girişinde, köşeye park etti. Cadde üzerinde aracı park etmeleri pek mümkün görünmüyordu ve olabilecek en yakın yere çekmişlerdi.

Kulağına çarpan sesler Ulun ve Emil Bader'in masalarına yerleştikleri ve siparişlerini vermek üzere olduklarını söylüyordu. Zoya, Ulun'un ne zaman fırsat bulacağını bilemese de her an hazır olacağı düşüncesiyle olabildiğince hızlı hareket etmesi gerektiğini düşündü. Durdurduğu motorun üzerinde bir ayağını yere basarak otururken, sırt çantasına uzanarak bir başka telefonu çıkarıp harita uygulamasından bulunduğu konumun etrafındaki mekanlara çabucak göz attı. Bir gece kulübü olan Fiese Remise'yi gördüğünde, başını kaldırıp ileriye baktı ve telefonu yeniden çantaya atmasının hemen ardından, ucunda susturucu olan silahı deri ceketinin önünden içeriye sokarak yerleştirdi.

Motoru çalıştırıp geniş bir tur attı ve caddenin ters istikametinden geriye döndü. Hedef noktaya yaklaşırken, motoru yavaşlatıp adeta bir yer arıyormuş gibi başını iki yanına çevirerek ilerliyordu. Ara sokağın başına geldiğinde, motoru sağa çevirip içeri girdi ve birkaç metre ilerlemesinin ardından ne yapacağını bilemez gibi iyice yavaşlayarak durdu. Yanlış girdiğine kanaat getirmiş gibi motoru geriye çevirdi ve ağır ağır sokağın başına doğru ilerledi. Köşedeki aracın önünden geçmek üzereyken, içindekileri yeni fark etmiş gibi aniden frene basarak başını araca çevirdi.

Emil Bader'in etrafındaki zayıf halka şoförüydü ve Zoya çoktan onun üzerinde oynamaya karar vermişti. Güzel kadınlara dayanamayan adamı etkilemesi zor olmayacaktı.

Eliyle şoföre camı açmasını işaret ederken kaskın siperliğini kaldırdı. Kaskın gerisinde gördükleri kadın yüzü, şoförü ikna etmiş olacak ki camı hafifçe araladığında Zoya sevimli bir gülümsemeyle selam verdi.

"Club Fiese Remise nerede biliyor musunuz? Arkadaşlarım buralarda bir yerde olduğunu söylediler ama sanırım yanlış tarif ettiler."

Ninova

Gece kulübünün adını duyan şoför sırıtarak ona baktı. Üzerine yapışan seksi deri kıyafetler ve sürdüğü motor, bu gece hayli eğlenceye benzer olan genç kadın hakkında bir fikir vermiş gibiydi.

"Bir sonraki sokaktan girecektin," dedi flört eder bir tonla. "Bloğun diğer tarafında."

Zoya anlamaya çalışır gibi şaşkınca ileri bakarak, yeniden şoföre dönüp gözlerini kırpıştırdı. "Buradan girmemi söylemişlerdi," dedi ısrarcı bir edayla.

"Yanlış tarif etmişler güzelim," diyen şoför camı biraz daha indirerek eliyle sokağın girişini işaret ederken, başını hafifçe geriye çevirdi.

"Buradan da gidersin ama bloğun etrafını dolaşman gerek. Caddeye çıkıp, bir sonraki sağ sokaktan girerek dümdüz ilerlersen önüne çıkarsın."

Motoru dengelemek için bir ayağı yere basılı olan Zoya başını yeniden adama çevirdi ve baştan çıkarıcı bir gülümseme sundu. Şoförün yanındaki koruma, yüzünde en ufak bir değişim olmadan kaşları çatılı halde ona bakıyordu.

"Teşekkürler," dedi samimi bir tavırla. "Siz de eğlenmek istemez misiniz?" diye sordu çabucak. "Arkadaşlarım bize eşlik edecek başka arkadaşlar davet etmeme memnun olurlar."

"Yoluna bak!" dedi koruma sert bir sesle. Çenesiyle gitmesini ister gibi bir hareket yapmıştı.

"Hey," dedi Zoya alınmış gibi. "Yardımcı olduğunuz için teşekkür etmeye çalışıyordum."

"Çok hoş bir teklif, güzelim," dedi şoför sırnaşık bir tonla. Üzülmüş gibi dudağını büktü. "Maalesef hâlâ mesaideyiz. Belki başka bir zaman, ha?" dedi sorarcasına bakarak.

"Neden olmasın?" dedi Zoya neşeli bir sesle. "Arkadaşın çok kaba," derken elini göğsüne doğru uzattı. "Kartımı vereyim, mesain bitince ara beni." Yandaki korumaya laf sokar gibi imalı bir bakış atarak "Eğlenmeyi bilmeyenleri getirme ama," diyerek sözlerini tamamladı.

Şoför camı çok daha fazla indirerek hevesle elini dışarı çıkarıp uzattığında, "Hiç merak etme," dedi. "O eğlenmeyi bilmez zaten, başıma bela edecek değilim."

Ninova

Zoya ceketin içindeki silahı kavrayarak hızla ileri uzattığında, aradan iki saniye bile geçmemişti.

"Kesinlikle bir baş belası olduğu belli," der demez, korumanın silahına uzanmasına imkan vermeden peş peşe tetiğe basarak, şoför ve korumayı etkisiz hale getirdi.

Motorun önünü çabucak çevirip aracın diğer tarafına sürükledi ve duvarla araç arasındaki boşluğa bıraktı. Çalıntı motorun kısa zamanda tekrar çalınacağına emindi, iyimser bir tahminle belki de çalınmaz ve sahibine ulaştırabilirlerdi.

Sırtındaki çantaya uzanarak diğer telefonu tekrar eline aldı. Kulağında bulunan kulaklıktan hâlâ Ulun ve Emil Bader'in seslerini duyuyordu. Finans ve iş dünyası hakkında konuşuyorlardı. Ulun'un bu konulardaki bilgisi gerçekten etkileyici idi. Zoya bu sohbeti beş dakika bile sürdüremezdi. Eline aldığı telefondan çabucak Ferman'ı aradı.

"Sage Restaurant, baba," dedi süratle. "Tazo içeriyi kontrol etsin. Bu arada restoranın yanındaki ara sokaktayım. Koruma ve şoförü hallettim. Bu sokağı gören kamera varsa, Tazo onları da kontrol etsin. Kaskımı çıkarmadım ama herhangi bir iz bırakmak istemiyorum."

"İyi misin?"

"Ben iyiyim, merak etme. Her şey planladığımız gibi gidiyor. Ulun'dan işaret bekliyorum. Anlaştığımız şifreyi söylediği anda aracı restoranın önüne süreceğim ve adamı alacağız."

"Araçtakiler?"

"İkisini de şimdi bagaja tıkacağım."

"Kimseye görünmediğinden emin ol."

"Sokağın ilerisi karanlık, aracı şimdi oraya çekeceğim. Berlin'in soğuğundan nefret ediyordum fakat iyi ki kış ayındayız, in cin top oynuyor burada. Yazın olsa nehir kenarındaki bu yer insan kaynardı."

"Şans bizden yana mı diyelim?" diye sordu Ferman şefkatli bir tonla. Bu sorunun cevabından bir beklentisi olduğu ses tonundan anlaşılıyordu.

"Hayır," dedi Zoya kendinden emin bir sesle. "Berlin'den ve kışından ilk kez faydalanıyoruz diyebilirim. Bu iyi bir şey, değil mi? Bardağın dolu tarafını görmek yani..."

Ninova

"Evet, canım. Bu iyi bir şey," dedi Ferman sevecen bir sesle. "İçinde bulunduğumuz şartlardan olumlu bir şeyler çıkarmak iyi bir şey."

"Seni seviyorum, baba," dedi Zoya ansızın. "Benim için yaptığın her şeye yeteri kadar teşekkür edemediğimin farkındayım."

"Zoya," dedi Ferman itiraz eder gibi kısık bir sesle. "Benim kızımsın. Senin için her şeyi yaparım."

"Biliyorum. Şimdi Ulun için yapıyor olmana da minnettarım."

Ferman "Hayır, minnet duyma," dedi süratle. Tereddütsüz bir tonla "Ulun için de her şeyi yaparım. O... Sen... Siz mutlu olduğunuz sürece ben ikiniz için her şeyi yaparım, canım."

"Sen harika bir babasın Ferman Akınalp," dedi Zoya sıcacık bir sesle. "İyi ki benim babamsın." Ansızın aceleyle devam etti. "Kapatmam lazım, iş bitince görüşürüz."

Onlardan kilometrelerce uzakta olan Ferman alçak bir sesle "Görüşürüz, canım," dediğinde hat çoktan kapanmıştı. Sırtını oturduğu sandalyeye dayayarak dalgın gözlerle karşısındaki ekrana bakıyordu.

Tazo ile oldukça ilerlemiş ve sağlam bir alt yapı oluşturmuşlardı; birkaç güne ortalık iyice karışacaktı. Yılmaz Halefoğlu, sosyal medyada hakkında çıkacak yolsuzluk, rüşvet, görevi kötüye kullanma ve perde arkası yaptığı usulsüz anlaşmaların haberleri ve bunların ortaya çıkaracağı kaos ve polemiklerle epeyce uğraşacak gibi görünüyordu. Buna rağmen Ferman'ın içinde en ufak bir duygu kırıntısı bile yoktu. Yalnızca hedefe kilitlenmiş bir görev adamı gibiydi. Ona dair hislerinin ancak onunla yüz yüze geldiği zaman yüzeye çıkacağını biliyordu. Bu süreçte kendisine sık sık hatırlattığı tek şey, o gün geldiğinde olabildiğince kendisine hakim olabilmekti.

Ninova

AZRAİL

Ulun neredeyse yarım saattir Emil Bader'e katlanmaya çalışıyordu. Elinden gelse boynundaki kravatı çıkarıp fırlatacak, sıkıntısını belli eden derin sesli bir soluk alacaktı ancak adamın karşısında otururken yüzünde görünen tek şey ifadesizlikti. Bu işkencenin daha fazla uzamasına engel olan ve onu kurtaran şey Emil'in masanın üzerinde duran telefonu oldu. Sessize aldığı telefonun ekranı aydınlandığında Ulun'un gözünden kaçmayan aramanın karısı tarafından yapıldığı idi. Emil elindeki çatal ve bıçağı bırakarak telaşa benzer bir edayla cihaza uzandığında, maruzat belirtir gibi Ulun'a gülümsedi.

"Kusura bakmayın lütfen, buna cevap vermem gerekiyor."

Ulun anlayışla başını salladı. Adam telefonda konuşmaya başladığında Emil'in bitmek üzere olan kadehini doldurma bahanesiyle masanın kenarında, bir buz kovasının içinde duran şişeye uzanmadan hemen evvel çaktırmadan ceketinin cebindeki minik şişeyi kavradı. Masanın altında bir elinde tuttuğu şişenin kapağını iki parmağıyla açtığı esnada diğer eliyle tuttuğu şişeden kadehe boşaltıyordu. Bilinçli bir şekilde birkaç damlayı kadehin dışına döktüğünde sakarlığına kızar gibi kaşlarını çattı; peçetesini kapıp şişenin ağzına uzattığında avucundaki minik şişeden saydam sıvıyı kadehin içine yeterli derecede ekleyebilmişti.

İki dakikanın sonunda Emil'in konuşması bitmişti. İş yemeğinin ne zaman biteceğini karısının sorduğu belliydi ki Emil yemek sonrası kısa bir işi olduğu ve çok gecikmeyeceği cevabını vermişti. Telefonu kapatır kapatmaz özür diler gibi gülümseyerek kendince açıklama yaptı.

"Eşler işte... Evden her çıkışımda ne zaman döneceğimi söylesem de mutlaka yeniden arayıp sorar."

Ulun anlamış gibi başını sallasa da hiçbir şey anlamadığını ve bunun mantıksız olduğunu düşünüyordu. Bir kadın ne zaman döneceğini söyleyen adamı neden bir daha arayıp sorardı ki? *Belki de kontrol etmek için*, diye aklından geçirdi. Ya da karısı adamı pek kâle almıyordu ki onunla konuşurken dinlemiyor sonra da

Ninova

sorma ihtiyacı duyuyordu. Evlilik işinin karmaşık bir şey olduğuna karar verdi. Bu düşünce içinde, farkına varmadan hafifçe kaşları çatıldı ve Zoya'yı düşündü.

Sahte kimlikleriyle gerçekleştirdikleri karı koca oyunu Emil'in anlattıklarına pek benzemese de Zoya bundan eğlenir gibi görünüyordu. Ferman, onun küçükken hiç evcilik oynama imkanı olmadığını ve bunun acısını şimdi çıkardığını söylemişti bir kez. Bunu söylerken dalga geçmek ister gibi görünse de Ulun, aksine adamın gözlerinde keder yakalanmıştı. Evcilikten kastının ne olduğunu sorduğundaysa çocukların oynadıkları birkaç oyundan söz etmişti. Söz ettiği oyunlar Ulun'a garip gelmişti. Küçük çocuklar neden büyükleri taklit edip karı kocayı oynamak isterlerdi ki? Hele doktorculuk oyunu Ulun'a tamamen saçma görünmüştü. Yeterli tıbbi bilgisi olmayan çocuk nasıl olur da bir doktor olduğunu düşünebilirdi ki? Ferman, anlattıklarını anlamadığı belli boş bakışlarla onu dinlediğini fark ettiğinde elini sallayarak gülümsemiş ve "Boş ver," diyerek konuyu kapamıştı. O anda gözlerindeki kederin artmasını Ulun, Zoya'nın bu oyunları kaçırmış olduğu fikrinin onu üzmesine bağlamıştı yine.

Emil'in dolu kadehini dudaklarına götürdüğünü gördüğünde, aklındaki düşünceleri hızla uzaklaştırarak dikkatini yeniden adama verdi. Alınan büyük bir yudum zamanın geldiğini işaret ediyordu. Birkaç dakika sonra Emil'in fenalaşacağını biliyordu ve tek dileği Zoya'nın sorunsuz bir şekilde planlarını gerçekleştirmiş olduğu idi. Eğer bir şeyler ters gittiyse adamı restorandan çıkarırken başka bir plan yapabileceğini düşündü. Şoför ve koruma etkisiz hale getirilmediyse, üçünü de bir şekilde saf dışı etmek onun için sorun olmazdı.

Zoya'nın onu hâlâ duyuyor olduğunu umut ediyordu. Her ne kadar şu an o lanet masadan kalkmak ve doğrudan genç kadının sesini duyarak, iyi olup olmadığını sormak istiyorsa da kendisine zorlukla hakim olarak plana uygun hareket etmeye çalıştı.

O Hayalet'ti. Bunu başarabilirdi.

Her şeye rağmen öncesinde planladıkları gibi hareket etmesi ve bir aksilikle karşılaşması halinde başka bir plana geçmesi gerektiğini düşünerek, anlaşmış oldukları şifreyi iletme düşüncesiyle dudaklarını araladı.

Ninova

"Noel yaklaşıyor. Umarım tüm hediyelerinizi tamamlayabil-mişsinizdir."

Emil gözlerini ayırarak başını salladı. "Aslına bakarsanız çoğunu sekreterim halletti. Mağaza mağaza dolaşacak vaktim yok. Kadınlar çocukların neleri sevdiklerini daha iyi biliyorlar..." Mahcup bir gülümseme yüzünde belirdi. "Ayrıca kadınlar kadınların neler sevebileceğini de daha iyi biliyorlar. Bana kalsa karıma seçeceğim hediyeler muhtemelen onu mutlu etmez."

Emil sözlerini bitirir bitirmez rahatsız bir tavırla kravatını hafifçe gevşetti. Ağzı kurumuş gibi önündeki kadehten yine büyükçe bir yudum aldı. Boynunu gererek gevşetmeye çalışırken, bir eliyle huzursuzca göğsüne dokundu.

"İyi misiniz?" diye sordu Ulun endişeli görünmeye çalışarak. Dikkatle adama bakıyordu. "Bir sorun mu var?"

"Açıkçası..." dedi Emil cevap vermeye çalışarak. Elini uzatarak üst kolunu kavradı. "Birdenbire nefesim sıkıştı gibi..." Özür diler gibi gülümsemeye çalışarak devam etti. "Birazdan geçer sanırım. Bu sıralar çok çalışıyorum, yorgun hissediyorum."

"İsterseniz yemeği uzatmayalım. Erken kalkmanın benim için sakıncası yok, yolda işimizi halledip bir an evvel dönebiliriz. Zaten eşim otelde beni bekliyor. Halihazırda bu iş yüzünden bana biraz tavırlıyken erken dönmem onu sevindirebilir."

"Kusura bakmayın," dedi Emil. Yüzünde biriken terin farkında değil gibiydi. Titreyen elleriyle telefona uzandı. "Şoförü arayayım kapıya gelsin," diye mırıldanırken epeyce zorlanmıştı.

Ulun onun telefonu eline almasını soğukkanlı bir tavırla izledi. Şoförün cevap vermesi Zoya'nın başarıp başarmadığını söyleyecekti; fakat Ulun'un bunu öğrenmeye fırsatı olmadı. Emil'in elindeki telefon konuşmasına fırsat kalmadan ansızın masanın üzerine düştü ve adam sandalyesinde arkaya doğru sertçe yaslandı. Elleriyle nefes almak ister gibi kravatına uzanmaya çalışıyor kesik kesik zorlukla nefes almaya çabalıyordu.

"Bay Bader?" dedi Ulun endişelenmiş gibi yerinden kalkarak.

Adamın başucuna vardığında, durumu fark eden ve koşturarak gelen iki garson da yanında bitivermişti. Adamın kravatını çıkarıp gömleğinin üst düğmelerini açarken, telaşla adama seslenen ve yardım etmeye çabalayan garsonları savsaklamaya çalıştı.

Ninova

"Sanırım kalp krizi geçiriyor. Şoförünü aradı. Araç kapının önünde olmalı. Hemen hastaneye götürürsek iyi olacak."

"Elbette efendim, size yardım edelim Bay Bader'i arabasına taşıyalım."

Ulun başını sallarken cebinden çıkardığı bir kısım parayı çabucak masaya attı.

"Hesabı karşılar sanırım," dediğinde garsonlar önemli olmadığını söyleseler de aldırmadan Emil'in bir kolundan tutarak ayağa kaldırdı. Aynı esnada adamın çantasını da diğer eline aldı. İçindeki bilgisayara ihtiyaçları olacaktı. Adamın kolunu boynuna sarıp bir eliyle sıkıca tutarken, elinde çantayı tuttuğu diğer koluyla sırtından destekleyerek neredeyse sürükler şekilde kapıya doğru ilerledi.

"Aracı kapının önünde olmalı. Yardım için teşekkürler. Umarım erkenden yetişiriz."

Ulun yanında yürüyen ve Emil'i taşımasına yardım eden garsona bunları söylerken kapıya ulaşmışlardı. Başını kaldırıp dışarıda, tam önünde duran arabayı gördüğünde derin, rahatlatıcı bir soluk aldı. O anki karmaşayı köpürterek telaşla aracın arka kapısına uzandı ve garsonla birlikte Emil'i arka koltuğa zorlukla yerleştirdi. Kendisi de çabucak içeri girip, garsona baştan savma bir hareketle teşekkür eder gibi elini sallayarak başını öne çevirdi. Film kaplı camlardan ön taraf görünmüyordu.

"Hemen hastaneye yetişmemiz lazım."

Kapıya uzanıp acele eder gibi sertçe kapadığında, ileri atılan aracın lastikleri caddede tiz bir ses çıkardı. Başını hafifçe geriye çevirdiğinde kapıdaki garson içeriye doğru hareketlenmişti bile. Yanında yarı yatar pozisyondaki adam çoktan kendinden geçmişti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu ileri doğru eğilerek. Aradaki kapalı siyah cam şimdi açılmıştı.

"Başka türlüsünü düşünmen çok ayıp," dedi direksiyonun arkasındaki sitem eder gibi. Başındaki siyah bere sarı saçlarını görünmez kılmıştı.

"Kendine geldiği andan sonra hiç sesini çıkarmıyorsun," diye uyardı Ulun onu.

"Zaten bu herifle konuşacak ortak hiçbir noktamız yok. Sohbeti bileklerimi kesmeme neden olacaktı neredeyse. Para, para, para...

Ninova

Adamın konuşacak başka bildiği konu yok gibi." Sesi şikayetçi çıksa da daha çok küçümser gibiydi.

"Finansçı bir adamdan başka türlüsünü beklemek biraz hayal perestlik olmaz mı?"

"Finansçı değil, fırsatçı sadece. Kirli paraları saklayıp kendisi de üzerinden fayda sağlıyor."

Ulun onunla tartışmayı gereksiz buldu. "Belirlediğimiz yere ulaştığımızda ara camı tekrar kaldır ve kendini açık etme. Kalanı ben halledeceğim."

"Şahsen tanışmayı istediğim biri değil," dedi Zoya burun kıvırarak.

Gaza biraz daha yüklenerek gidecekleri istikamete yöneldi.

HAYALET & AZRAİL

Emil Bader gözlerini açtığında gördüğü ilk şey burnunun dibine dayanmış olan bir namlu oldu.

"Kendinize gelmeniz epey uzun sürdü Bay Bader," dedi Ulun sıkılmış gibi.

"Neler oluyor?" diye sordu Emil telaşla.

Şaşkın ve korku dolu gözleri burnuna dayanmış olan namluda asılı kaldı; çeyrek dakika boyunca kımıldamaya korkar gibi hareketsizce durdu ve gözleri yuvalarında oynayarak, arabanın içini çabucak tarayıp görebildiği kadar dışarıyı kontrol etti. İçinde bulunduğu araç kendi aracıydı ve karanlık bir yerde park halinde duruyorlardı.

Dışarıda görebildiklerinden anladığı kadarıyla bir üst geçidin altındaki kısa tünelin içinde oldukları idi. Aracın yanında durduğu ve camdan görebildiği kirli duvarın üzerinde, karmaşık renkli grafitiler bulunuyordu. Tam olarak Berlin'in neresinde olduklarını anlayamasa da alışık olduğu ve daha önce ziyaret ettiği

Ninova

bir bölge olmadığı açıktı. Ürkekçe kapıya doğru iyice sokularak korkulu gözlerini tekrar burnunun ucundaki namluya dikti.

"Kimsin sen?" diye korkuyla sorup "benden ne istiyorsun?" diye hızla devam etti.

"Önemli bir konuda minik bir yardımınıza ihtiyacım var."

"Ne konuda bir yardım?"

"Kontrol ettiğiniz hesaplardan birini benim istediğim bir hesaba aktaracaksınız. Sizin için çok basit bir işlem."

"Sen aklını kaçırmışsın!" dedi Emil dehşete düşmüş bir ifadeyle. "Hiçbir hesabı boşaltamam. Kimlerin parasını yönettiğime dair bir fikrin var mı senin? Ne beni ne de seni yaşatmazlar!"

"Sizinki umurumda değil ama kendi üzerime düşen riski göze alıyorum. Kaldı ki uyuşturucu patronlarının hesapları ilgimi çekmiyor. Diğer tehlikeli yasa dışı işler yapanların paraları da."

Ulun'ın sıkkın tavrı buruşturduğu yüzünden anlaşılıyordu. Boştaki elinde tuttuğu dizüstü bilgisayarı sertçe adamın kucağına koyup çenesiyle işaret etti.

"Ekranınızı açın!"

"Bunu yapmam imkansız!"

"İmkansız olan, söylediğimi yapmazsanız hayatta kalacak olmanız!"

Emil Bader'in gözleri fal taşı gibi açılsa da telaşla karşılık verdi.

"Ne yaptığını bilmiyorsun! İstediğini yaparsam zaten hayatta kalamam."

"Ben öyle düşünmüyorum. İstediğimi gerçekleştirdikten sonra tarafınızla ileteceğim mesaj, sizi hayatta tutacak. Bundan emin olabilirsiniz."

"Hiçbir mesaj beni kurtarmaz. Ailemi de beni de ortadan kaldırırlar."

Ulun elindeki silahı biraz daha ileri uzatarak adamın alnına namluyu soğukkanlılıkla dayadı ve gözlerini kırpmadan karşılık verdi.

Sürdürdüğü sahte nezaketten uzaklaşarak "Dediğimi yapmazsan," dedi sert bir sesle "alnında bir delik açacağım ve sonra evine gideceğim. Karınla karşılıklı çay içip, çocuklarınla oyun oynamayacağımı tahmin ediyor olmalısın." Tehdidine devam ederek ba-

Ninova

şını hafifçe ileri çıkarıp, buz gibi gözlerini adamın korkulu gözlerine dikti. "Korktuğun adamlardan çok daha fazlası olduğuma seni temin ederim. Dediğimi yap! Bu gece evine dön! Mesajımı ilet ve herkes yoluna devam etsin."

"Beni yaşatmazlar!" dedi adam ağlamaklı bir sesle sızlanarak.

"Böyle bir şey olmayacak. Parasını kontrol ettiğin adamlar seni korur. Başına bir şey gelmesini istemezler ve başına bir şey getirenin de peşini bırakmazlar."

"Senin de peşine düşecekler işte!" dedi adam gözdağı verir gibi.

"Ben de bunu istiyorum. Onlar değil ama hesabını boşaltacağım adam senin değil benim peşime düşecek, merak etme."

Emil Bader hafifçe yerinde kıpırdanarak sindiği köşede toparlanmaya çalıştı. "Kimin hesabından söz ediyorsun?" diye kuşkuyla sordu.

"Yılmaz Halefoğlu!"

Emil'in gözleri tekrar irileşti ve zorlukla yutkundu. Bu, portföyünde aklından geçirdiği diğer müşterilerinden biraz daha farklıydı. Hayal gücünü durmaksızın çalıştıran kanlı vahşet sahneleri az da olsa azalmıştı. Kafasının içinde hızla kâr zarar hesabı yapmaya çalışıyordu. Ülkesinden kaçırdığı paraları kendisine teslim eden adam bunları kaybettiğini öğrendiğinde muhtemelen çıldıracaktı; fakat öte yandan Emil'i ortadan kaldırmayı da göze alamayacaktı. Hem ortaya çıkacak gerçekler rezil olmasına neden olurdu hem de Emil'e zarar verdiği takdirde peşine takılacak olan türlü mafya örgütleri hayatını çok daha fazla kabusa çevirirdi.

Meksika'dan Afrika'ya kadar uzanan bir portföyü vardı ve bu listede bulunan gözü kara, acımasız ve belalı adamlar paralarıyla aralarına gireni, kim olsa tanımazlardı. Belki de kıçını kurtarmak için bunu ona hatırlatması iyi olabilirdi.

"İstediğini yaptıktan sonra beni öldürmeyeceğinden nasıl emin olacağım?" diye sordu Emil nihayet. Pazarlığa oturması, gönülsüz de olsa isteneni yapmak zorunda kalacağını belli ediyordu.

"Seni öldürmek benim de işime gelmez. İstediğim tek şey o hesabın boşaltılması. Diğer müşterilerinle temasa girmek benim de çok meraklı olduğum bir şey değil."

"İstediğini yaptıktan sonra beni bırakacaksın yani?"

Ninova

"Elbette," dedi Ulun alınmış gibi bakarak. "Hatta evine kadar seni bırakacağım da."

"Şoförüm ve korumam nerede?" diye sordu ansızın aklına gelmiş gibi. Bakışları otomatik bir refleksle ön tarafı ayıran kapalı siyah cama çevrilmişti.

Ulun kusura bakma der gibi omuzlarını silkti. "Onların yerine başkalarını bulman gerekecek. Maalesef seni tekrar görmeye ömürleri yetmedi."

Emil Bader'in gözleri yeniden korkuyla açıldı. Alnında biriken teri telaşla elinin tersiyle sildi. Burnunun ucuna düşmüş olan gözlüklerini titreyen eliyle yeniden düzeltti. Ulun gözleriyle kucağındaki bilgisayarı yeniden işaret ettiğinde isteksizce de olsa kapağı açmak için uzandı.

Ulun elinde tuttuğu silahı artık gereksizmiş gibi indirerek belinin arkasına soktu ve diğer yanında duran küçük sırt çantasına uzandı. Çantadan çıkardığı küçük defterin rastgele boş bir sayfasına hafızasına kazıdığı hesap numarasını yazıp, adama uzatmak üzere çantanın önünde bulunan kalemi aldı. Sayfaya peş peşe numaraları yazmaya başladığında yalnızca dört rakamı yan yana dizebilmişti. Elindeki kalemi sallayarak yeniden denedi ancak bitmiş olan kalemle devam edebilecek gibi görünmüyordu. Yanındaki adama yan gözle baktığında, onun titreyen parmaklarla zaman kazanmaya çalışır gibi oyalanarak kucağındaki klavyeyi kullandığını gördü.

"Yanında kalem var mı?" diye sordu adama sıradan bir sesle.

Adam irkilerek başını kaldırdı ve telaşla üzerindeki ceketin ceplerini yokladı. Başını iki yana sallarken, adeta büyük bir suç işlemiş gibi "Yok," dedi korkarak.

Ulun ağzının içinde okkalı bir küfür savuracakken son anda kendisine hakim olup sustu ve sertçe önündeki kapalı siyah cama vurarak konuştuğu dilde devam etti.

"Kalem yazmıyor!" dedi Almanca imalı bir sesle. "Yeni bir kaleme ihtiyacım var!"

Öndeki cam hafifçe aşağı kaydı ve birkaç santimlik aralıktan bir başka kalem içeri uzandı. Yarım bıraktığı rakamları çabucak tamamlayarak, sayfayı yırtıp Emil'e uzattı.

"Hepsini bu hesaba aktar!"

Ninova

Emil onu ikna etmek istercesine yeniden bir deneme yaptı. "Bak, bunu yapamam," dedi yalvarır gibi. "Bu duyulursa, itibarım yerle bir olur. Hesaplarını kontrol ettiğim adamların şakası yok. Birinin bana bunu yaptırdığını duyduklarında herkes için açık hedef haline gelirim."

"Duyulmayacak!" dedi Ulun keskin bir sesle. "Emin ol, kimse duymayacak. Duyulmasına asla izin vermez."

"Peşime adam gönderir. Parasını koruyamadığım için acısını benden çıkarır."

"Bunu yaptığı anda onun da peşine yığınla adam takılır. Bunu göze alacak cesaret yok onda, endişelenme. Sinsiye çekmekten başka çaresi kalmayacak."

Emil çaresizce başını iki yana sallayıp ayak diretirken, Ulun aniden yan tarafında duran ve az evvel işe yaramaz olan kalemi kavradığı gibi Emil'in üst bacağına sapladı.

Aracın içinde acı dolu bir haykırış yükseldi. Emil adeta inanamıyormuş gibi bacağına saplanan kaleme bakarken elini kaleme doğru uzatmıştı. Ulun kavradığı kalemi bırakmadan biraz daha bastırdığında, yeniden acı dolu bir bağırış duyuldu.

"Daha fazla zorlama beni Emil!" dedi dişlerinin arasından. "Alnına da bir delik açılmadan bacağındakiyle idare et ve bir an evvel şu işlemi gerçekleştir."

Emil'in dudaklarının arasından hıçkırık ve iç çekme karışımı bir ses çıkarken hızla başını salladı. Kucağından düşmek üzere olan bilgisayarın bir ucunu tutan Ulun sertçe cihazı yeniden ona doğru itti. Emil titreyen eliyle yeniden gözlüğünü burnunun üstüne itti ve parmakları klavyenin üzerinde hareket etti.

Gözleri bir ekrana bir küçük kağıt parçası üzerindeki uzayıp giden rakamlara gidip gelerek, verilen hesap numarasıyla hazırladığı ekrandaki kutuyu doldurdu. Yarım dakika boyunca sürdürdüğü işlemi tamamlamak üzere ceketinin cebinden telefonunu çıkardı ve açtığı uygulamadaki kimlik doğrulama şifresini süratle ekrana girdi. Yanında oturan Ulun gözlerini kırpmadan adamı ve ekranı takip ediyordu. Ekranda gördüğü ve işlemin başarıyla gerçekleştiğini belirten mesajın ardından, klavyenin üzerinde olan kağıt parçasına uzanarak avucunun içinde buruşturup, ceketinin cebine soktu. Daha sonra bunu yok edecekti. Ardından Emil'in

Ninova

bacağında duran kalemi tıpkı sapladığı gibi hızla geri çekti. Adamdan çıkan yeni bir acı çığlığını duymazdan geldi. Emil eliyle bacağına bastırırken, sızlanarak inledi.

"Harika," dedi Ulun memnun bir sesle. "Artık ikimiz de kendi yolumuza devam edebiliriz."

"Bunu yanımıza bırakmayacak," dedi Emil hüsrana uğramış bir sesle. Bakışları kederle ekrana bakıyordu. Sıfırlanan hesapta daha birkaç dakika evvel olan onca basamaklı sayı yerine şu anda yalnızca bir tane sıfır bulunuyordu.

"Dert etme. Sana bir şey yapamayacak kadar korkak bir adamdır."

"Onu iyi tanıyor gibi görünüyorsun."

"Şahsen tanışmadım," dedi Ulun ifadesizce. "Fakat buna rağmen onu çok iyi tanıyorum. Perde arkasında kalmayı seven biridir. Sana bulaşıp ortaya çıkmaya korkar."

"Ona bir mesaj ileteceğimi söylemiştin," dedi Emil boş bir ifadeyle başını Ulun'a çevirerek. Yüzü acıdan gerilse de bakışları donuktu o anda.

Ulun keskin gözlerini ona dikti. Emil, gördüğü kahverengi gözlerin en az sahibi kadar karanlık olduklarını düşündü. Ona oyun oynayan adamın ne derece karanlık olduğunu yeni fark etmiş gibiydi. Oysa karısından bahsederken ses tonu bile değişen adamın anlattıklarının doğru olduğuna inanmıştı. Her ne kadar parasını kaybetmek istemese de karısına aşık olduğu belliydi; henüz ilk zamanlarını geçiren taze bir çift için bunun son derece doğal olduğunu düşünmüştü.

Oysa şimdi onun en başından beri yalan söylediğini anlıyordu. Rolünü çok iyi oynamıştı. Takashi'yi bile kandırabilmiş olması bunu doğruluyordu. Onunla görüşmesinden sonra Takashi'yi aradığında çok yakın bir arkadaşının ricasını kabul ettiğini öğrenmişti. Herkesi kandırmıştı.

Karşısındaki adam öylesine donuk ve buz gibi gözlerle bakıyordu ki, onun birini sevebileceğine nasıl olmuşta inanmıştı bilemiyordu. Gözlerine dikili olan kahverengi gözler adeta ruhsuz, karanlık ve dipsiz birer kuyu gibiydi.

Ninova

"Ona dedi ki," dedi Ulun, Emil'in tüylerini diken diken eden ruhsuz bir sesle. "Sahne arkasında saklanarak herkesin ipini oynatamayacak. Artık ortaya çıkma vakti geldi." Dudakları sinsi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Paralarını kaybettiği için çok üzülmesin. Müzik ruhun gıdasıdır. Müzik dinlesin, iyi gelir. Senin vasıtanla ona tavsiye edeceğim müziği dinlesin."

Ulun kısacık bir an sustuğunda, Emil gözlerini kırpıştırarak sordu.

"Nedir?"

"Operadaki Hayalet."

Ulun'un dudaklarından çıkan kelimeler alaycıydı. Sözleri biter bitmez öne uzanıp elindeki kalemin ucuyla kapalı cama vurdu ve arkasına yaslandı. Araç saniyeler içinde hareket etti. Yolun bitimine kadar ikisi de bir daha konuşmadılar. Emil'in evinin önüne vardıklarında Ulun başını adama çevirdi.

"Bence bu gece temiz bir uyku çek. Kötü haberi yarın sabah verirsin. Aracını ofisinin önünden sabah aldırırsın." Aniden hatırlamış gibi kaşlarını yukarı kaldırdı. "He bir de bagajdaki cesetleri sen halledersin artık," dedi umursamaz bir edayla. "Bu küçük sorunu halledecek dostların olduğuna eminim."

Adamın önünden uzanarak kapıyı açtı ve çenesiyle çıkmasını işaret etti. Emil Bader sarsak hareketlerle araçtan indi, acıyan bacağının üzerine basmak canını yakıyormuş gibi hafifçe sendeleyerek dengesini bulmaya çalıştı. Adamın ayakları yere değdiği esnada aracın arka kapısı setçe kapandı ve tekrar hareket ederek uzaklaşmaya başladı. Ulun başını arkaya çevirip geriye baktığında, adam yıkık bir halde uzaklaşan aracına bakmaya devam ediyordu. Başını yeniden öne çevirdiğinde aracın ön tarafını gözlerden uzaklaştıran siyah cam inmeye devam ediyordu.

"Yazıklar olsun!" diyordu Zoya hüsran dolu bir sesle. "O kalemin bitmeyeceğine inanmıştım! Yazıklar olsun!"

"Sana söyledim ama beni dinlemedim."

"Bana benim laflarımla karşılık verme! Sana söylemiştim benim sözüm."

"Bu konuda tek bir kelime bile etmeyeceğim," dedi Ulun uysal bir edayla. Çok inandırıcı olmadığı belliydi ki Zoya'nın kükürdamasını duydu.

Ninova

"Bundan sonra ben bilmem kocam bilir diyeceğim."

Zoya alayla kurduğu cümlenin sonunda sesli bir kahkaha attı. Ulun bakışlarını ona diktiğinde farkına varmadığı bir gülümseme dudaklarının kıvrılmasına neden olmuştu.

"Herif niye o kadar bağırdı?" diye merakla sordu Zoya.

"Kalemi bacağına sapladım," dedi Ulun umursamaz bir tonla.

Dikiz aynasından ona çabuk bir bakış atan Zoya'nın gözleri hınzırca parlıyordu. "Gördün mü? Verdiğimiz paraya değmiş," dedi sırıtarak. Aynadan Ulun'a göz kırparken devam etti. "Üç liraya bayağı kullanışlı bir silah almışız meğer."

Ulun onun kıkırtılarına aldırmadan, konuyu değiştirerek ciddi bir tonla sordu. "Karnın acıktı mı? Ne yemek istersin?"

"Kurt gibi açım," dedi Zoya gözlerini ayırarak. "Kalemimi heba ettiğine göre bana çok güzel bir yemek yaparak kendini affettirmen gerekiyor."

"Sanırım bunu yapabilirim," diye alçak sesle karşılık verdi.

"Hatta şu an şoförlüğünü yaptığım için tatlı da sunman gerekiyor."

"Havuçlu kekin pişmesi çok sürer ama," dese de emin olmak ister gibi Zoya'nın tepkilerini izliyordu. Israrla isterse ve sabırlı olacağını söylerse yapacağını biliyordu.

"Sıcak çikolatayla idare edebilirim bu akşam. Geçen gece yaptığın çok güzeldi."

"İçinde kakule vardı."

"Sen gerçekten bu işi biliyorsun." Zoya aynadan ona takdir dolu bir bakış attı ve neşeli bir gülümsemeyle bu kez takdiri kendisine yöneltti.

"Çok akıllı biriyim. Çok becerikli bir sevgili buldum. Erkeğin kalbine giden yol midesinden geçer diye kim demişse, külliyen yalan! Kesinlikle kadının kalbine giden yol midesinden geçer olmalıydı."

Her ne kadar sözleri şaka yaptığı belli bir tonla çıksa da söyledikleri Ulun'un içini ısıtıyordu. Zoya'yı mutlu etmek öyle kolaydı ki. Önüne konulan bir kap sıcak yemek, gözlerinin mutlulukla ışıldamasına neden oluyordu. Bununla birlikte Ulun, o sıcak kabı onun önüne koyarken ondan bile daha mutlu oluyordu.

Ninova

Yaptığı yemekler onun ocağından çıkıyordu ve o ocağın varlığı Ulun'un yüreğinde bambaşka anlamlarda tezahür ediyordu.

Dumanı tüten bir baca gibi...

Ve o bacanın altındaki bir yuva gibi...

Ninova

"Umut, koşup giderken bir sokağın köşesinde, daha kurşun havadayken vurulup ölmekti."

Yabancı, Albert Camus

YILMAZ HALEFOĞLU

Bazı insanlar kendi sonlarını kendileri hazırlar. Fakat bunun bilincinde olmazlar. Bomboş bir yolda, her şeyin yolunda gittiği bir anı yaşadıklarını düşünerek dikilirken, nereden çıktığı belirsiz, son sürat gelen bir tırın altında kaldıklarında, o yolun ortasında dikilmemeleri gerektiğini düşünecek zamanları dahi olmaz. Paramparça olmuşlardır.

Kendisini o aptal insanlardan oldukça uzak görmüştü hep. Her şey yolunda gittiği zamanda bile boş bir yolun ortasında dikilmezdi o; apansız ortaya çıkan Tır'dı Yılmaz. Darbeyi aniden, beklenmedik anda indirirdi. Bunu öyle çok kereler yapmıştı ki bu işin üstadı olduğunu düşünmüştü.

Tüm hayatı boyunca etrafındaki herkesle oynamıştı. Kendisini onlardan o kadar çok üstün görüyordu ki isteklerini yapmayanları içten içe düşman ilan etmiş ve oyuncağı haline getirmişti. Hiçbiri anlamamıştı bile bunu.

Birkaç ay öncesine kadar hayatındaki her şey tam da bu şekilde, alışık olduğu gibi gidiyordu. Düşman belledikleri ondan hiç şüphelenmemiş, başlarına ne tür çoraplar ördüğünü anlamamışlardı bile. O hiçbir zaman bir aptalın yapacağı gibi açıkça savaşmamış,

Ninova

onlara hep yakın olmuş, düşmanlarını nereden geldiği belli olmayan darbelerle ansızın yok etmişti.

Şimdi ise her şeyin yolunda gittiği bir anda, boş bir yolun ortasında dikildiğini ve nasıl olduğunu bilmediği bir şekilde son sürat bir hızla üzerine gelen Tır'ı görüyor olsa da kımıldayamadığını düşünmeye başlamıştı.

Beklenmedik darbe çok ani gelmişti. Tıpkı kendisinin her zaman yaptığı gibi.

Bu noktaya nasıl gelebilmişti aklı almıyordu.

Ondan daha ehil bir üstat karşısındaydı şimdi.

Ferman'ı kendi oğluna öldürtmüş olmanın tadını bile daha doğru düzgün çıkaramamıştı. O lanet pisliğin inandığı tüm erdemleri yerle bir edecek şekilde yetiştirdiği piçinin, dönüştüğü kişiyi öğrenmesine bile fırsat kalmamıştı. Şerefli ve gururlu bir askerin oğlundan rezil bir katil ortaya çıkarmıştı.

Her ne kadar ona yaptıklarını kahkahalar eşliğinde yüzüne söylemek istemiş olsa da bu arzusunu bastırarak, her zaman olduğu gibi akıllıca hareket etmişti. Korkaklığını gizlediğini kimse ona itiraf ettiremezdi. Onunla karşı karşıya gelmeyi göze alacak kadar aptal değildi elbette. Ansızın ve sinsice indirmişti darbesini yine.

Öğrenebilmiş miydi acaba? O dosyaları çaldığında neyin peşinde olduğu açıktı. Birileri ona birtakım bilgiler vermişti. Kim olduğuna dair bir türlü doğru tespit yapamamıştı. Kimse gerçeği bilmiyordu ki. Bilen tek kişiyi de ortadan kaldırmıştı. Geriye dönük biraz kurcalama yaptığında da eline bir şey geçmemişti. Mazhar gönderdiği tuzakta paramparça olmuştu. Ondan tek bir iz bile kalmamıştı.

Geride yalnızca Ada'nın otopsi raporunu hazırlattığı doktor kalmıştı ki o da gerçeği hiçbir zaman bilememişti. Neden şüphelendiğini tahmin etmesi zor değildi. Muhtemelen Ada'yı öldürdüğünü, bunun ortaya çıkmaması için de intihar raporunu hazırlamasını istediğini düşünmüştü. Alkol sorunları yüzünden kendisinin de birkaç defa yaptığı bir hataydı ki Yılmaz'ın eline düşmesinin nedeni de buydu. Tüm bunlara rağmen Yılmaz yeni doğum yapmış bir cesedi görmesine izin verecek değildi elbette.

Ninova

Bir zamanlar doktorluk yapmış olsa da bugünlerde aklı yerinde olmayan, alkolün dibine batmış sefil birinin söyleyeceği hiçbir şey inandırıcı olmazdı zaten. Köprünün altından çok sular akmıştı.

Defin işlemlerini alel acele yaptırıp, kimsenin gerçeği bilmesine imkan vermeden her şeyi halletmişti. Geride kendisinden başka kimse kalmamıştı. Nasıl, neden şüphelenmişti acaba?

Kaşlarını çatarak imkansız olduğunu düşündüğü bir ihtimali aklından geçirdi. Mazhar hâlâ yaşıyor olabilir miydi? Tıpkı kendisinin herkese yaptığı gibi o da Yılmaz'ı bir şekilde kandırmış olabilir miydi? Fakat senelerce onun yaşadığına dair en ufak bir işaret görmemişti. Hayatta olsaydı o beceriksiz asalağın bir açık vermesi gerekmez miydi? Üstelik nasıl olup da Ferman'la yolları kesişebilirdi ki? Bu derece büyük bir tesadüf olması imkansızdı. Hayat böylesi büyük tesadüflerin gerçekleşmeyeceği kadar basitti.

Kader mi? sorusu Yılmaz'ın sinsi zihninde korkarak yankılandığında, bu sesi susturmak ister gibi yumruğunu masaya vurdu. Yılmaz kadere inanmazdı. O kendi kaderini kendisi yazmıştı. Kaderine kalsaydı hâlâ silik babası gibi emir altında yaşamaya devam ederdi. Oysa şimdi güçlü olan, emir veren kendisiydi.

Her ne olduysa olmuştu işte. Fakat sonuç değişmemişti. O oğluna kavuşamadan, oğlu babasının kafasına sıkmıştı. Önceki planından çok daha keyifli bir sonuçtu bu.

Bunun keyfini, gerçekleştirdiklerini oğlunun yüzüne söyleyerek çıkarmayı düşünüyordu. O piçin alacağı son nefesten hemen önce elbette.

Şu an yapturdıklarının keyfini çıkaramadığına üzülmekten çok daha ciddi sorunları vardı. Yine Ferman belasının başına musallat ettiği bir sorun.

Hayalet!

Ferman'ın intikamını alacağına yemin etmiş olan lanet olasıca bir baş belası.

Tıpkı nam saldığı gibi hareket ediyordu. Bir hayalet gibi görünmüyor fakat her yerde olabiliyordu. Ferman, halefini gerçekten iyi yetiştirmişti. Kim bilir geçen yıllar içerisinde kendisine nasıl sağlam bir sistem kurmuştu. Yılmaz, Ferman'ın yeteneklerini en baştan beri çok iyi biliyordu ve o yeteneklerle açıkça savaşmayı

Ninova

göze alamamasının nedeni de buydu. Onunla açıktan başa çıkamazdı ve saman altından su yürüterek yapmıştı her şeyi.

Şimdiyse göremediği, ele geçiremediği, tanımadığı bir düşmanı nasıl alt edeceğine dair bir fikir yürütemiyordu. Hayalet'in gerçek kimliği hakkında en ufak bir bilgiye ulaşamamışlardı. Şimdi düşününce, Ferman'ı ortadan kaldırmak konusunda biraz aceleci davrandığını kabul ediyordu. Büyük bir hata yapmıştı. Ferman'ın hâlâ yaşadığını öğrendiğinde hissettiği öfke gözünü karartmıştı; kendisine ihanet edenin gerçekte kim olduğunu öğrendiğini, peşine düşmesinden korktuğunu yine itiraf etmeye niyeti yoktu, düşünmeden hareket etmişti. Oysa yeni kimliğini saptadıktan sonra bir süre onu izleyip Hayalet'in de kimliğini tespit edebilseydi şimdi bu dertlerle uğraşmadan, her zaman olduğu gibi tereyağından kıl çeker gibi halledebilirdi her şeyi.

Onca yıldır uğraş vererek ortaya çıkardığı servet uçmuştu. Bin bir düzenbazlıkla sakladığı paraları gitmişti. Öfkeden aklını kaybetmek üzereydi.

Az evvel onu arayan Emil Bader başına geleni ağlayıp zırlayarak anlatmıştı. Yılmaz'ın kükreyerek savurduğu tehditleri ise minicik bir uyarı ile bertaraf etmişti. Öylesine kurnaz bir adamdı ki dokunulmaz olduğunu daha iyi hatırlatamazdı. Yılmaz'ın olanları sineye çekmesini beklediği açıktı. Yaşananların duyulması halinde okkanın altına girecek olan Yılmaz olacaktı zaten. Hangi açıklama ile paralarının çalındığını söyleyebilirdi ki? Nasıl yaptığı belli olmayan servetin açıklaması ne olacaktı? Emil Bader'e kesece ği cezanın karşılığı? Paralarıyla aralarında köprü olan adamın ortadan kaybolmasını sineye çekmeyecek kaç manyak peşine düşecekti? Halihazırda durmaksızın vahşice cinayetler işleyen, gözü dönük azılı suçlular olan o adamları kim durdurabilirdi ki?

Parasının büyük kısmını kaybetmişti. Yıllardır emek verdiği çabaları birkaç dakika içinde toz olmuştu. Delirmek üzereydi. Öfkeyle üzerindeki her şeyi etrafa savurduğu dağınık masada, iki elinin arasına aldığı başını yukarı kaldırarak gözlerini odanın karşı tarafına, az evvel fırlatıp attığı parçalanmış telefona dikti. Öyle büyük gürültü çıkarmıştı ki odasının dışındaki özel kalemi telaşla içeri girerek onu kontrol etmek istemişti. Aldığı karşılık ile tekrar dışarı çıkması iki saniyeyi bulmamıştı.

Ninova

"Çık dışarı!" diye haykırmıştı adama. "Kimseyi de içeri alma!"

Sakin olmaya ve düşünmeye ihtiyacı vardı ancak panik gittikçe onu sarmalıyor, adeta bir kıskancın içindeymiş gibi nefesini daraltıyordu. Bu nefeslerin daralmasına neden olan şeylerden biri de Hayalet denen baş belasının sık sık onu arayarak savurduğu tehditlerdi. Psikolojisi alt üst olmuştu. Hele bıraktığı hediyeleri beğenip beğenmediğini sorarken, öylesine küçümseyici bir alaycılığı vardı ki o an karşısında olsa Yılmaz öfkeyle gırtlağına yapışırdı onun.

Öyle soğukkanlı, öyle kontrollüydü ki yapmaya ant içtiği şeyleri söylerken sesi adeta yavaş yavaş Yılmaz'ın böğrüne saplanan bir bıçak gibi keskindi. Uykuları kaçmıştı. Artık eskisi gibi huzurla uyuyamıyordu.

İçinden bir ses, kimin onu koyduğunu bilmediği tekinsiz bir yolun ortasında dikildiğini söylüyordu. Yoksa kendi kendine mi gelmişti bu yolun ortasına? Üzerine son süratle gelen Tır'ın adı ise Hayalet'ti. Henüz Tır'ı görmemişti ama kulaklarını sağır eden kornayı duyabiliyordu. Belki de başına gelecek olanları ona duyurmaya çalışan alarm zilleriydi bunlar.

O uyarı dolu alarm zillerini kulaklarından uzaklaştırmaya çalışarak, can havliyle masasının en üst çekmecesine atıldı ve içinde bulunan bir başka telefona uzanıp kayıtlı ilk yardım numarasını tuşladı.

"Buyurun Yılmaz Bey?" diyen Aziz'in sesi, az da olsa onu yatıştırmıştı.

"Aziz!" dedi keskin bir sesle. "Azrail'den haber var mı? Hayalet konusunda ne durumda?"

"Hâlâ takipte Yılmaz Bey," dedi Aziz kuru bir sesle. "Birkaç saat evvel konuştum. Avram Cohen'i takip etmeye devam ediyor. Temasa geçtiği esnada Hayalet'in peşine düşecek."

Aziz birkaç gün evvel Azrail'le yaptığı telefon konuşmasını ve ardından Avram Cohen hakkında yaptırdığı araştırmaların bilgisini vermişti kendisine. Bu konuşma ve araştırmanın ardından Azrail'in Londra'da olduğunu, Haldun'u ortadan kaldırtanın da Hayalet olduğunu teyit etmişti. Ulun Azaphan'ın pasaportundaki hareketler o tarihlerde İngiltere'de olduğunu göstermişti. Aynı

Ninova

gece Yılmaz'ın evine girilmiş olsa da özellikle şimdi ne kadar yetenekli ve iş bitirici biri olduğunu öğrendiği Hayalet'in, Haldun'u da evinden kaldırttığını düşünmesi zayıf bir olasılık değildi. Onu yetiştirenin sıradan biri olmadığını en iyi kendisi biliyordu. İşini yaptıracak bağlantıları çoktan kurmuş olmalıydı.

Azrail'in iz üzerinde olduğunu bilse de bu onu sakinleştirmiyordu.

"Hayalet dün Berlin'deydi!" diye kükredi. "Hesabımı boşaltmış piç kurusu! Benim paralarımı çaldıktan sonra üç beş taşın peşine düşer mi?"

"Bu nasıl olabilir?" diye soran Aziz'in sesi şaşkınlığını oldukça belli ediyordu. "Emil Bader'i nasıl öğrenmiş olabilir ki?"

"Ben de aynı soruyu soruyorum işte! Hafife alıyorsunuz! Hayalet denen pisliği hafife alıyorsunuz. Onu yetiştirenin kim olduğunu unuttunuz! Herif tek bir hata yaptı, kim olduğu bilinmiyor sandı, peşine düşene avlandı. Hayalet aynı hataya düşmeyecek! Kaldı ki kimliğini bilen de yok zaten!"

Kendisinin asla hata yaptığını kabullenemez kabahati mutlaka karşı tarafa yüklerdi Yılmaz. Aziz'e çıkışarak bağırırken de yapılan hatalar için onu suçlarken de aynı düşünceler içindeydi.

"Efendim, tüm kaynaklarımızı bunu öğrenmek için harcıyoruz. Henüz bir bilgiye ulaşamadık. Ama çalışmaya devam ediyoruz."

Aziz'in boş durmadıklarını anlatmaya çalışmasına Yılmaz aldırmadı bile. Öfkeyle karşılık verdi.

"Emil'in ofisinin olduğu binanın içindekileri ve etrafındaki tüm kameraları kontrol edin! İki gün evvel Emil'le görüşmeye gitmiş, dün de adamı kaldırmış! Küstah herif bir de bana tavsiyede bulunmuş! Çekincesi yok! Gözünü karatmış iyice! Elde edeceğiniz görüntüleri araştırın, kimliğini tespit edin! O herifin bir an evvel ortadan kaldırılmasını istiyorum! Anladın mı beni Aziz! O herif bir an evvel ortadan kalkacak! İntikam peşindeki bir manyakla beni uğraştırma!"

"Emredersiniz efendim, hemen araştırmaya başlıyoruz." Aziz kısacık bir soluk alarak süratle devam etti. "Elde ettiğimiz tüm bilgileri Azrail'e ileteceğim, peşine düşeceği kişinin yüzünü biliyor olacak."

Ninova

"O köpeğin tasmasını da sık iyice! Eğer Hayalet'i eleyemezse özgürlüğüne veda etmesini söyle! Onu herkese yem ederim! Duydun mu beni Aziz? Onu kurtların önüne atarım, paramparça ederler!"

Aziz duydukları ile duraksadı ve çekingen bir sesle "Bu riskli bir hamle değil mi, efendim?" dedi. "Azrail kolay lokma olmayacak. Eğer ifşa edileceğini düşünürse bizi satabilir."

"Bir bok yapamaz!" diye bağırdı Yılmaz.

Aziz adamın sakin olmasını ister gibi yatıştırıcı bir sesle karşılık verdi. "Yılmaz Bey," dedi hatırlatırcasına "Azrail'in bizim adamımız olduğunu kimse bilmiyor. Şimdiye kadar bağımsız bir tetikçi gibi hareket etmesini sağladık... Ama biliyorsunuz, dostlarımızın istemediği birtakım hedefleri o indirdi, onu ifşa edersek bu bilgileri paylaşmaktan çekinmez. Bunun altından kalkamayız. Başımızı çok ağrıtırlar. Kurduğunuz ilişkiler bozulabilir."

Yılmaz "Bana akıl verme!" diye öyle bağırdı ki, Aziz'in yüzünü buruşturarak cihazı kulağından uzaklaştırmasına neden oldu. Başkalarının ona akıl vermesinden nefret ediyordu. Herkesten daha zeki olan kendisiydi, kim ona akıl vermeye cüret edebilirdi ki?

"Ben sadece hatırlatmak istedim, efendim," dedi Aziz duyulur duyulmaz bir sesle.

Aziz'in haklı olduğunu bilse de bunu adama söylemeye hiç niyeti yoktu. Öfkesi gözünü karartıyordu fakat sakin olmak zorundaydı. Burnundan çıkardığı sert nefesler ne kadar öfkeli olduğunu belli ediyordu. Aziz, adeta kızgın bir boğanın kulağının içine doğru nefeslerini soluduğunu düşündü.

Yılmaz kontrolünü yitirdiğini hissediyordu ve o, kontrolünü yitirmekten nefret ederdi. Sakinleşmeye çalışarak derin bir soluk aldı.

"Azrail konusundaki planın ne?" diye sordu dik bir tonla.

"Onunla son konuşmamda anladığım kadarıyla, Hayalet'i indirse de indirmese de dönmeyecek gibi görünüyor. Köprüleri yakmış gibi. Fakat ortada dolaşmasına da izin veremeyiz. Yaptığımız işler konusunda çok fazla şey biliyor."

Ninova

"Yani? Bunu ben düşünemedim mi sanıyorsun? Asi köpeğin teki zaten. Haldun'u ne kadar zorladığını unuttun mu? Ben izin verseydim, şimdiye kadar kırk kere gebermişti."

"Yetiştirilenler içinde en iyisi o," dedi Aziz olabildiğince objektif bir edayla. "Bunu yapmamanız en doğru hamleydi." Yılmaz'ı övmenin onu sakinleştireceğini düşünerek, çabucak devam etti. "Öngörünüzde çok haklıydınız ve bize çok para kazandırdığını kabul etmemiz gerek. Sayenizde."

Yılmaz, Aziz'e sesli olarak itiraf etmese de aklından bunun genetik bir yetenek olduğunu geçirdi. Tıpkı babası gibiydi o da. Hep başarılı hep azimliydi. Fakat o soysuz sapsız, ne idüğü belirsiz piçin genetik üstünlüğünü kabul edecek değildi elbette. Genetik yetenekleri ona hiçbir şey kazandırmamıştı işte. Oğlu da sefil, aşağılık bir katil olmuştu sonuçta.

"Planın ne?" diye küstah bir sesle üsteledi Yılmaz.

"Onu ifşa edemeyiz efendim, bu daha çok bize zarar verir; fakat yaşamasına da izin veremeyiz."

"İşi bitirince," dedi Yılmaz kin dolu bir tonla. "İşini bitir!"

"Ben de öyle yapacağım, merak etmeyin."

"Geri dönmeyeceğinden emin gibisin, başıboş sokak köpeği gibi şu anda. Londra'daki adamların bile hâlâ onu tespit edemediler. Nasıl ulaşmayı düşünüyorsun?"

"Azrail iş üstündeyken görünmez olur. Tam yerini tespit edebilmeyi beklemiyordum zaten. Dikkat çekmemek için gönderdiklerimi geri çektim. Bunu fark ederse maksadımızı anlar. Hades'e kurduğumuz tuzağın aynısını ona yapmayı planlıyorum," dedi Aziz duraksamadan.

"Nasıl?"

"Uygun bir hedef için kontrat yaptığımızda işi Azrail'e vereceğim."

"Ve nerede olacağından emin olduğun köpeğin peşine sırtlanları takacaksın."

"Şu an bana güveniyor. Yeni işi yalnızca onun yapabileceğinden emin olduğumu, kimsenin başarabileceğine inanmadığımı söyleyeceğim. İmkansız gibi görünen işlerde ne derece başarılı olduğunu biliyorsunuz. Normal ücretinin çok üstünde teklif edeceğim

Ninova

bu kez. Onunla bağımsız çalışmak istediğimi söylemiştim, iyi niyetimi göstermiş olurum böylece. İşi neden ona verdiğimden şüphe etmez. Güvenli evlerden birine yönlendireceğim, böylece nerede olduğunu biliyor olacağız. İlk fırsatta da indireceğiz. Bizim için artık bir tehlike olmaktan çıkacak. Onun yokluğu hayli para kaybetmemize yol açacak, ücretinin oldukça yüksek olduğunu biliyorsunuz fakat bu kaybı göze almak zorundayız."

"Bu sıralar sürekli para kaybetmekten nefret ediyorum," dedi Yılmaz söylenir gibi öfkeli bir sesle.

"Haklısınız," dedi Aziz üzülmüş gibi. Ardından çekinerek sordu. "Çiftliğe ayrılan bütçe kısılacak mı efendim?"

Yılmaz tersler gibi karşılık verdi. "Şimdilik belirlenen şekilde devam edecek. Önümüzdeki günlerde bir ödeme gelecek. Kaybettiklerimi kısa zamanda yerine koyacağım."

Aziz rahatlamış gibi sessiz bir soluk aldı. Kısık bütçeyle iş yapmak oldukça zor olurdu ki onu daha çok memnun eden şey, o bütçeden kendi payına düşen kısımdı.

"Berlin konusunda hemen çalışmaya başlıyoruz efendim. Kayıtların tamamını toplar toplamaz size de bilgi geçeceğim."

"Acele edin!"

Yılmaz telefonu her zaman yaptığı gibi Aziz'in yüzüne kapadı. Yaşadığı hüsranı yavaş yavaş atlatmaya çalışıyordu. En azından artık takip edebilecekleri bir iz olacaktı. Emil'in ofisine giden adamın kimliğini tespit etmeleri zor olmayacaktı. Yakın zamanda nasıl bir surata sahip olduğunu öğrenecekler ve o yüzü sonsuza kadar yeryüzünden sileceklerdi.

Arkasına yaslanarak zihninin içindeki düşünceleri sıraya koydu. Azrail'i ortadan kaldırmadan evvel ona bir darbe de kendisi indirecekti. Belki yüzüne yansıyacak olan yıkımı göremeyecekti ancak gerçeği öğrendiğinde, bir tarafına kaçacak sesi bile yeterliydi. Babasının kafasına bizzat kendisinin sıktığını öğrendiğinde yaşayacağı ıstırap, onu doğrudan cehenneme ulaştıracaktı. Babasının yanına.

Hastalıklı bir kıkırtı dudaklarının arasından sızdı. Bu yalnızca iki saniye sürdü ve düşünceleri süratle başka bir konuya kaydı. Birkaç hafta sonra yapılacak sevkiyat için düzenlemeleri hallettik-

Ninova

ten sonra payına düşen rakam oldukça tatmin edici olacaktı. Kaybettiklerini kısa zamanda yeniden yerine koyacağına inancı tamdı.

İnancının yerle bir olacağı günlerin çok kısa süre içinde karşısına çıkacağından henüz habersizdi. Belki birkaç hafta sonra geriye dönüp baktığında, kaybettiğinin yalnızca para olmasını dilemesi gerektiğini unuttuğunu fark edecekti; fakat bazen yalnızca para kaybetmenin ne büyük bir lütuf olduğunu, insanlar çok daha değerli şeyleri kaybettiklerinde anlarlardı. Yılmaz da bunu anlayacaktı.

Kaybettiklerinin arasında en hafif kalanı parası olacaktı.

"Doğru olsam ok gibi yabana atarlar beni, eğri olsam yay gibi elde tutarlar beni. Hiç keder elem etme, boş yere matem etme, düşmanlarını tanı, uzak dur, sitem etme. Ne fakiri aç gördüm ne zengini tok, hedefine varır elbet doğru ok."

Mevlâna Celaleddin-i Rumi

FERMAN & ULUN & ZOYA

Ulun için isimlendiremeyeceği kadar değişik zamanlardı bunlar. İsimlendiremiyordu çünkü henüz doğru düzgün tarif dahi edemiyordu yaşadıklarını. Tarif edemediklerine bir isim vermesi zordu.

Zoya ile birlikte Berlin'den döneli iki gün olmuştu. Kulübede üçünün birlikte geçirdiği anlara çok çabuk alışmıştı. Bu daha evvel yaşamadığı, yaşayamayacağını düşündüğü bir ortamdı. Samimi, sevgi dolu, destekleyici, yalnız hissettirmeyen ve bir yerlere

Ninova

ait olduğunu düşündürten bir birliktelikti. Doldurulamaz gibi görünen içindeki o boşluğu ona unutturan fakat aynı zamanda da henüz doğru düzgün sindirememişken çabucak kaybedebileceğinden korktuğu bir ortamdı.

İnsan bir şeylerin eksiliğini ancak onunla yüzleştiğinde fark edebiliyordu. Talep etmesi aklının ucundan bile geçmeyen şefkat ve sevgi eksikliğini, Ulun bununla yüzleştiğinde fark etmişti.

Döndüklerinde, Ferman'ın ikisine de ayrı ayrı sıkıca sarıldığında hissetmeye başlamıştı bu eksikliğin varlığını. Geçmişte yalnızca Hades namıyla bildiği adamı tanıdıkça nasıl olur da böylesi bir şefkati gösterebildiğine şaşırmadan edemiyordu. Adam adeta kişiliğini ikiye bölmüş, profesyonel yanını o evin içinden uzakta bir yerlere bırakmış gibiydi. O evde yalnızca Ferman olarak bulunuyordu. Zekası, üzerinde çalıştığı ve ince ince dokuduğu planlar yine o profesyonel yanına aitti elbette ancak gösterdiği sevgi ve şefkat yalnızca Ferman tarafına ait bir özellikti.

Zoya'nın başını öpen, saçlarını tarayan Ferman'dı. Babacan bir edayla Ulun'un başını okşayan, omzunu güvence verir gibi sıkan ya da sırtını dostça sıvazlayan da o idi.

Ulun, dışarıya karşı hiç belli etmese de kimi zaman Ferman'ın temaslarını sabırsızlıkla bekliyordu. O anlarda aklına sık sık Dost düşüyor, kendisini de sevgi arsızı bir köpek gibi tanımlıyordu. Belki de Haldun'un ona seslendiği hitap şekli doğruydu. Başının okşanmasını isteyen sevgi dilencisi bir köpekten farkı yoktu. Tıpkı Dost'un ona yaptığı gibi şimdi kendisi içten içe Ferman tarafından başının okşanmasını dileniyordu. Her temas, her bakış, her söz dikkat kesilmesine, ona sunulanı son yudumuna kadar içine çekmesine neden oluyordu.

Bu alışması çok kolay fakat aynı zamanda vazgeçmesi çok zor bir hisli. Bu kadar kısa sürede Ferman benliğine nasıl sızabilmiş nasıl nüfuz edebilmişti bir türlü açıklayamıyordu ama olmuştu. Belki daha önce kimseyle gerçekleştirmediği, uzun uzun yaptıkları samimi sohbetler buna neden olmuştu; belki her sabah yalnızca onun için hazır bulundurulan sıcak bir fincan kahve; belki zihnini dinlendirmek için gözlerini kapayarak başını yasladığı kanepede uyuduğunu düşünüp üzerine usulca örtülen bir battaniye veyahut başının üzerinde şefkatle dolaşan o sıcak el.

Ninova

Olmuştu... Ferman, Ulun'un benliğine nüfuz etmiş, daha önce hiç farkına varmadığı büyük bir eksikliği ortaya çıkarmıştı. Sırtını güvenle yaslayabileceği, doğruları ona göstererek yoluna rehberlik edecek bir büyük hayatında hiç var olmamıştı; içinde bulunduğu karanlıkta hep el yordamıyla ilerlemiş ama kimse düşmesin diye o eli hiç tutmamıştı. Tutulmayan bir el kayıptı. Ulun geçmişte kaybolmuştu; şimdi ise Ferman her sözü, her tavrıyla geleceğine adeta güçlü bir projektör tutuyordu.

Kulübede geçirdikleri anlar, sıcak bir yuvanın nasıl olabileceğini öğrenmesini sağlıyordu. Bu bazı filmlerde gördüğü gibi düzenlenmiş bir sahne ya da okuduğu bir kitapta anlatılan gibi değildi. Bu gerçekti. Bilfiil içinde kendisinin de bulunduğu, her anını birebir kendisinin de yaşadığı bir şeydi.

Bu küçük mekandaki her şey oldukça gerçek, her şey son derece içtendi.

Dile getirmeyi bırak yüzünde en ufak bir duygu belirtisiyle dahi ortaya dökmediği tek memnuniyetsizliği, Zoya ile yeniden ayrı odalarda uyuyor olmalarıydı. Ferman'ın varlığı buna imkan vermiyordu. Fakat bunun için şikayet edemezdi. Ferman'ın onlara göstermiş olduğu toleranslı halihazırda takdir edilesiydi; fazlasını zorlamak Ulun'a yüzsüzlük gibi görünüyordu.

O sabah her zaman olduğu gibi erkenden uyandı. Banyodaki işlerini bitirdikten sonra üzerini giyinip mutfağa girdiğinde, kahvenin yine hazır olduğunu gördü. Bazen Ferman'ın hiç uyuyup uyumadığını merak ediyordu. Her sabah kalktığında kahve makinesini hazır buluyordu. Bununla birlikte kahvaltı hazırlığını ise Ulun yapıyordu.

Evin içindeki sessizliğin tadını çıkararak, bir fincana kahve doldurup salona adımladı. Pencerenin önünde dikilerek bir yandan kahvesini içip bir yandan dışarıyı izlemeye koyuldu. Dışarısı bembeyazdı. Bir gün evvel evin önünden küredikleri karlar, kenarlarda minik tepecikler halinde hâlâ yığılı duruyordu. Ferman'la birlikte bir saatten fazla bu işle uğraşmışlardı fakat ödüllerini almışlardı. Zoya taşıdığı tepsinin üzerinde üç fincan sıcak çikolata ile gülümseyerek yanlarına geldiğinde, işlerini henüz bitirmişlerdi.

"Çok çalıştığınız için sizi ödüllendirmeye karar verdim."

Ninova

"Allah razı olsun," demişti Ferman alayla. Ulun'a yan bir bakış atıp imalı bir tonla devam etmişti. "Tembelliğini göz ardı etme çabası kesinlikle. Kar küremeye onu asla ikna edemiyorum."

"Sevgilimi ödünç verdim işte," demişti Zoya pişkin pişkin. "Ben yardım etmiş sayılırım."

Ulun utançla gözlerini kaçırırken Ferman gözlerini devirmişti. "Edepsiz!" demişti yine fincanından ilk yudumu almadan hemen evvel.

Ulun ayıplar gibi "Şimdiye kadar hiç yardım etmedin mi babana?" diye sorduğunda Zoya'dan evvel Ferman karşılık vermişti.

"Kar küremeyi severim. Çalışırken zihnimi dinlendiriyorum. Hem Zoya'nın sevmediği şeyleri yapmasını da istemem. Onu mutlu eden şeyleri yapmasını tercih ederim. Benim sevmediğim işleri de o yapıyor."

"Ne gibi?" diye sordu Ulun fincanı dudaklarına götürürken. Gözlemlediği kadarıyla Ferman işlerin büyük kısmını üstlenmişti.

"Çamaşırları yıkayıp, düzenli bir şekilde dolaplara yerleştirmek gibi."

Zoya takdir bekler gibi gülümseyerek Ulun'a bakışlarını çevirip, başını onaylarcasına aşağı yukarı salladı.

"Ütüden nefret eder, ben de onun yerine ütüleri yapıyorum. Bence çok adil bir iş bölümü."

"Kesinlikle!" dedi Ferman ona destek vererek.

Sohbet ederken sıcak çikolatalarını da neredeyse bitirmişlerdi. Zoya muzır bakışları parlayarak boş fincanları tepsinin üzerine koyup Ferman'a uzattığında, diğeri adeta aklından geçeni anlamış gibi başını iki yana sallamıştı. İtiraz etmeden tepsiye uzanıp eve doğru ilerlerken omzunun üzerinden seslenmişti.

"Çok canını yakma oğlanın."

Ulun sarf edilen bu sözlerin ardından anlamayan bakışlarını ona diktiğinde, Ferman başını arkaya savuran bir kahkaha atmıştı. Daha onun kahkahası kesilmeden Ulun, kafasına yediği bir kartopuyla ne demek istediğini anlamıştı. Evden içeri girerken Ferman gülmeye devam ediyordu.

Ninova

Zoya ile Ulun, son derece hararetli bir performansla birbirlerine kartopu fırlatırken Ferman'ın onları yüzünde kederli bir gülümsemeyle izlediğinden ikisi de habersizdi. Ulun'un Zoya'yı omzuna atıp yığılı karların içine gömmesi gecikmemişti; Zoya'mn adeta küçük, şikayetçi bir kız çocuğu gibi uzatarak cırlaması da.

"Baba!"

"Boşuna bağırma," demişti Ulun. "Sen kaşındın."

"Kartopu oynayalım dedim, beni kara göm demedim."

"Haber vermeden topu kafama attın."

"Bunun tadı öyle çıkar zaten. Haber verseydim kaçardın."

"Şimdi de sen kaçmayı dene o zaman."

Zoya'nın denemesi gecikmemişti elbette. Hızla bedenini çevirdiğinde Ulun'la birlikte karların içinde yuvarlanmaya başlamışlardı. Zoya'mn kahkahaları etrafta çınlıyordu. Ulun bu kahkahalara eşlik etmese de ilk kez Zoya'mn yanaklarını iki yana germesi gerekmemişti. Safir gözlerinin içi ışıl ışıl parlarken olağanüstü doğal ve bir o kadar da içten bir gülümseme vardı yüzünde.

Ulun şimdi bir önceki gün boğuştukları noktaya bakışlarını çevirdiğinde minicik bir tebessüm yine farkında olmadan suratında belirmişti. Fincanından bir yudum daha alarak zihnine kazınmış görüntüleri yeniden izledi. Üstleri başları sırılsıklam halde eve girip, çabucak üzerlerini değiştirmişler sonra da şöminenin önünde yerde otururak ısınmaya çalışmışlardı. Zoya hiç susmadan konuşmaya devam etmiş, en sonunda yorgun düşerek başını yasladığı dizin üzerinde uyuyakalmıştı.

Ulun sonraki yaşadığı anları hiçbir zaman hafızasından silemeyeceğini düşünüyordu. Ferman usulca ona yaklaşarak fısıldamıştı.

"Hiç kımıldatma, hemen uyanır."

Sessizce kanepeyi hafifçe çekip Ulun'un rahatça sırtını yaslamasını sağlamış, Zoya'nın üzerine ince bir örtü sermişti. Ulun'a kahve yapmış, sıkılmasın diye bir kitap getirerek uzatmıştı. Kahvesini verirken sevecen bir gülümsemeyle göz kırpmış ve avucuyla Ulun'un başını okşamıştı.

Ninova

O bakış, o ihtimam Ulun'un kalbini yerinden oynatmıştı neredeyse. Birinin üzerine titremesi insanın kalbini yerinden oynatabilecek kudrette olabilir miydi? Ufacık bir özen, minicik bir temas gerçekten de böyle bir güce sahip olabilir miydi?

Zihnine kazınan görüntüleri yeniden izlerken dalgın bakışları evin önünde tembelce dolaştı. Ferman ortalarda görünmüyordu. Zoya'nın henüz uyanmayacağını ve tahminen kahvaltı hazırlığı için hâlâ bir saate yakın zamanı olduğunu düşündü. Zoya bir önceki gece yatmadan evvel kahvaltı siparişini vermişti bile. Ulun birazdan mutfağa girip pankekleri yapmaya başlayacaktı.

Evin önündeki açıklıkta, sol tarafında bir hareket dikkatini çekince meraklı bakışlarını o yöne doğru çevirdi. Kalın montunun içindeki Ferman, arkasında orta ölçekte bir ağacı sürükleyerek geliyordu. Başındaki yün beresinin üzerindeki karlar dikkat çekiyordu. Belindeki bir kemerde küçük bir balta asılmış haldeydi; ağaç kesmeye gittiği belli oluyordu. Elindeki fincanla birlikte kapıya yöneldi, içerisinin soğumasına engel olmak isteyerek kapıyı arkasından kapatıp verandaya çıktı.

Verandaya adım atar atmaz, Ferman varlığını hissetmiş gibi kafasını kaldırıp sımsıcak gülümsedi ona.

"Günaydın," dedi sevecen bir sesle. "Yine erkenden uyanmışsın."

"Sen hiç uyumamışsın anlaşılan." Ulun elindeki fincandan bir yudum alarak sorarcasına ona bakıyordu. "Garajda epey odun vardı. Ağaç kesmeye gideceğini söyleseydin yardıma gelirdim."

"Bu yakılacak odunlardan olmayacak."

Ferman kalın urganın ucundaki ağacı çekerek evin önüne sürükledi. Urganı nihayet eldivenli ellerinin arasından serbest bıraktı ve derin bir soluk alarak bakışlarını Ulun'a çevirdi.

"Bir hafta sonra Noel olacak. Gerçi bizi bağlayan bir şey değil ama Zoya ağaç süslemeyi çok seviyor, renkli ışıklar da hoşuna gidiyor. Bu kez üçümüz birlikte süsleriz diye düşündüm. Bunca koşturma ve stresin arasında bizim için de hoş bir mola olur."

Ulun ifadesiz bakışlarını bir ağaca bir Ferman'a çevirdi. "Ağaç süslemek?" dedi sorarcasına.

Ninova

Ferman ona yandan bir bakış atıp bıyık altı gülümsedi ve adeta bir tüyo veriyormuş gibi "Hediye de isteyecek," dedi. "Erken yılbaşı hediyelerine bayılır. Sanırım şimdiden düşünmeye başlasan iyi olur. Bir haftan var. Erkek arkadaşının ona hediye almadığını öğrenirse başının etini yer. Çenesinin ne kadar düşük olduğunu biliyorsun. Benden uyarması, kendini korusan iyi edersin."

Eğlendiği belli alçak sesli bir kahkaha attı; Ulun'un bakışlarının içine çöken panikle gözlerini kırpıştırdığını gördüğünde ise kahkahası bir derece daha yükseldi. Ulun elindeki kahve ile öylece kalakalmış halde ona bakıyordu.

"Kahveni soğutma," dedi Ferman alayla. Ardından sevecen bir edayla çabucak devam etti. "Telaş yapma. Sana yardım ederim. Hallederiz."

"Ne alacağıma dair hiçbir fikrim yok," diye mırıldandı Ulun huzursuzca.

"Merak etme, basit şeylerden hoşlanır. Önemli olan düşünmüş olmak, büyük şeylere gerek yok."

Ulun'un yüzünde oluşan huzursuzluk açıkça okunuyordu. Böyle şeyleri düşünmek aklına bile gelmemişti daha evvel. Hayatı boyunca tecrübe etmediği şeyleri düşünmek nasıl aklına gelebilirdi ki?

Ferman onun yaşadığı ikilemi ve huzursuzluğu fark ettiğinde içinin burulduğunu hissetti. Yüzündeki tebessümü korumaya çalışsa da içi kan ağlıyordu. Oğlu ne çok şey kaçırmış ne çok şey kaybetmişti. Yirmi beş yıllık açık nasıl kapanırdı ki? Yeniden konuşmaya başladığında sesindeki yoğun sevgi dolu tonu bastıramamıştı.

"Birlikte yaparız, olur mu?" dedi. "Bu akşam birlikte ağacı süsleriz, sonra seninle birlikte Zoya'ya ne alacağımıza karar veririz. Hem belki sen de bana yardım edersin."

Ulun adeta bir görev adamı edasıyla dikilerek öne bir adım attı ve elindeki fincanı verandanın korkuluğuna bırakarak başını salladı.

"Ederim tabii. Ağacı taşımamı ister misin?"

Ferman elini kaldırıp onu durdurdu. "Ben ağacı garaja koyacağım şimdi, daha sonra eve taşımada yardım edersin. İnme sen.

Ninova

Üzerine kalın bir şey de giyinmemişsin, dışarısı epey soğuk," diyerek sözlerini tamamladığında tasvip etmez gibi bir bakış atmıştı.

Ulun başını eğerek üzerindekilere baktı. Siyah balıkçı yaka bir kazak ve siyah yünlü kumaştan bir pantolon vardı üzerinde. Evin içinde giydiği ayakkabılar yumuşak deriden yapılmıştı.

"Botlarımı hemen giyer gelirim. Kabana gerek yok, benim için o kadar soğuk değil."

Bedenini geri çevirecekken Ferman yine ona engel oldu. Gerilen yüzü Ulun'un tedirgin olmasına neden olmuştu.

"Hayır," dedi Ferman keskin bir sesle yineleyerek. "Sen içeri gir. Ben hallederim. Daha sonra evin içine sokmama yardım edersin." Ulun'un tedirginliğini fark ettiğinde sesini zorlukla yumuşatarak ekledi. "Kahvaltıyı hazırlamaya başlaman daha iyi olur bence. Zoya birazdan kalkar. Yanlış hatırlamıyorsam akşam sana sipariş vermişti."

Başını sallayarak onayladı. "Pankek istedi."

"Epey zamanını alacak gibi görünüyor." Dostça bir ifadeyle göz kırptı. "Ben bunu hallederken sen de kahvaltı işini halledersin."

Ulun bıraktığı fincana uzanarak "Nasıl istersen," diye karşılık verdiğinde, huzursuzluğundan henüz sıyrılamamıştı ancak Ferman'a itiraz etmedi. Onun evi onun kuralları diye düşündü ve üzerine düşeni yapmak üzere hareketlendi.

Geri dönerek kapıdan içeri girdiğinde, Ferman hâlâ olduğu yerde dikilerek kapalı kapıya bakıyordu. Ulun'un düşündüklerinin aksine aklından geçenler bambaşkaydı.

"Denek çıplak olarak eksi üç derecede gece boyunca dışarıda bırakılmıştır; içinde bulunduğu koşullarla..."

Ferman'ın zihninden geçen satırlar, içinde bulunduğu soğuğa rağmen yüreğini cayır cayır yakıyordu. Defalarca kez buz gibi soğukta çırılçıplak halde saatlerce dışarıda bırakılmış biri için bu soğuk elbette birkaç dakika için etkileyici olmazdı fakat Ferman'ın yüreği bunu kaldırmıyordu. Titreyerek üşüdüğünde oğlunu sarıp sarmalayamamış, ısıtamamış, koruyamamıştı. Geçmişte başaramadıklarına bugün izin vermeye niyeti yoktu. Kayıp zaman için elinden gelen bir şey olmasa da bugünden sonra hiçbir şeyin oğlunu incitmesine izin vermeyecekti.

Ninova

Başını yukarı kaldırıp bulutlu gökyüzüne baktı. Gökyüzünün maviliği gizlenmiş gibiydi. Oralarda bir yerlerde, ona bakan gök yakutu gözlü birisinin olduğuna tüm kalbiyle inanıyordu.

"Bir daha asla, Ada," dedi fısıldayarak. "Sana yemin ediyorum, bir daha asla kimse oğlumuzu incitemeyecek. Nefes aldığım sürece buna izin vermeyeceğim."

Gözlerini yumarak derin bir soluk aldı. O an esen hafif bir rüzgar yüzünü yaladığında, ettiği yeminin mükafatını almışçasına görünmez bir elin yanağını okşadığını hissetti. Yüzünde acı dolu, buruk bir tebessüm belirdi.

"Huzurla uyu gözümün nuru," dedi fısıldayarak. "Oğlunu sana getireceğim. Bana biraz daha zaman ver, onu getireceğim sana."

Birkaç hafta evvel uzun süre kapısında dikildiği ancak içeri girmeye cesaret edemediği mezarlığın görüntüsü zihninin içinde belirdi. Tek başına Ada'nın karşısına çıkmaya yüz bulamamıştı. Ona ancak oğlu ile birlikte giderlerse cesaret edebilecekti. O gün o kapının önünde ettiği yemin hâlâ geçerliliğini koruyordu.

"Geleceğim, gözümün nuru. İntikamını alacağım, oğlumuzu koruyacağım. Oğlunla birlikte geleceğim buraya. Ancak o zaman çıkabilirim karşına. O zamana kadar bana izin ver. Sana yeminim olsun, oğlumuzu da alıp geleceğim yanına."

İç çeker gibi sesli bir nefes alarak gözlerini açtı ve bıraktığı ağacı yeniden sürüklemek üzere hareketlendi. Garaja bırakacağı ağacı akşam evin içine hep birlikte yerleştirecekler ve yine hep birlikte süsleyeceklerdi. Oğlu ile birlikte gerçekleştireceği ilk eğlenceli aktivite olacaktı. Yüreği heyecanlı minik bir oğlan çocuğu gibi neşeyle kıpırdandı. Tek dileği tüm bunları gerçekleştirirken oğlunun da yüreğinin mutlulukla atmasıydı. En azından hayatında ilk kez tasasız, kaygısız, acısız ve mutlu anlara sahip olsun istiyordu.

Ninova

KARANLIK SARMAL

"Kış boyunca kupkuru dikenli sapın, daha sonra tepesinde gül bittiğini gördüm ben."

İlahi Komedya, Dante Alighieri

Dışarıda çöken karanlığa nispet eder gibi kulübenin içi rengarenk ışıltılarla parlıyordu. Birkaç dakika evvel şöminenin çaprazına kurdukları ve birlikte süsledikleri ağacın ışıklarını, Zoya hevesle yaktı. Ortaya çıkan görüntü neşeyle ellerini birbirine çarpmasına neden oldu.

"Harika oldu!"

"İkinizin de ellerine sağlık, çok güzel yaptınız," dedi Ferman gülümseyerek.

"Sevgilim sayesinde," dedi Zoya çekincesiz bir arsızlıkla. "Geçen sene ışıkları kaldırırken kabloların koptuğunu fark etmemişiz. Işıklar olmadan ağaç hiçbir şeye benzemeyecekti."

"Sana düzgün bir şekilde sarmanı söylemiştim. Dürüp bükmüşsün hepsini."

Zoya umursamazca omuz silkti. "Ağacı süslemeyi seviyorum, toplamasını değil."

Yanında ciddi bir suratla dikilen ve dikkatle yanıp sönen ışıkları takip ederek ağacı izleyen Ulun'a döndü. Kopan kabloları tamir etmesi zor olmamıştı. Bir keski ve biraz bant sorunu halletmesini sağlamıştı. Zoya önünde dikilerek çoğu zaman yaptığı şeyi yapmak üzere ellerini uzattı. Ne zaman Ulun'un ciddi ifadesini yakalasa vakit kaybetmeden karşısına dikiliyor, elleriyle yanaklarını iki yana gererek onu gülümsetmeye çalışıyordu.

"Şu an gülümsemen gerekiyor," dedi genç adama yine. "Bu harika bir an ve suratındaki bu ciddiyi ifadeyi hemen yok etmen lazım."

Ulun iki yana gerilen yüzüne rağmen gözlerini devirdi ve sıkkın bir soluk koyuverdi. "Şunu yapmayı kesecek misin?" dedi söylenir gibi. Şikayet ediyor gibi görünse de Zoya'yı hiç terslememişti. "Buna devam edersen yakın zamanda yüzüm yırtılacak."

Ninova

"Hiç de bile!" dedi Zoya biraz daha yanaklarını gererek. "Yüz yogası yapıyormuşum gibi düşün. Bundan otuz yıl sonra bile yüzünde tek bir kırışıklık olmayacak." Muzır bakışları parlayarak, kaşlarını hızla yukarı aşağı kaldırıp indirdi. "Sayemde."

"Emin misin?" diye sordu Ulun kuşkuyla. "Zorla gülümseterek derin izleri oluşturmaya başladın bile."

Zoya parmaklarının ucunda yükselerek yanağına sesli bir öpücük bıraktığında, Ulun utangaç, tedirgin bir bakışı hızla Ferman'dan yana attı. Ferman gülümseyerek ikisini izliyordu. Zoya'nın sesi yeniden ortamda yükseldi.

"Bir insanın yüzünde," dedi bilge bir edayla üzerine basarak "taşıdığı en güzel izler, gülme izleri olmalı."

"Bu sözlerin altına imzamı atarım," dedi Ferman oturduğu sandalyeden kalkarak.

Son yarım saatte kendisine bir iş bahane edip onları ağaçla baş başa bırakmış, kaçamak bakışlarla ikisini izlemişti. İki haylaz çocuk gibiydiler. Ulun anın akışına kendisini kaptırdığında farkına bile varmadan Zoya'nın muzırlıklarına eşlik etmişti. Ferman için en unutulmaz an; tıpkı Zoya'nın kendisine sık sık yaptığı gibi yerde oturdukları esnada Ulun'un omzuyla genç kadını dürterek, ağacın en tepesine uzanamayacağı hakkında damarına basmasıydı.

"Birazdan beni yukarı kaldır diye yalvaracaksın bana," demişti gözdağı verir gibi. Bir yandan elindeki bantla birleştirdiği kabloları sarıyordu. Zoya'nın elinde tuttuğu minik melek figürünü çenesiyle işaret ederek "Onu en tepeye tek başına koyamazsın," dediğinde Zoya sırıtarak başını sallamıştı.

"Sandalyeye çıkabilirim ama bunu tabii ki yapmayacağım. Sevgili kontenjanından yararlanacağım."

"Demiştim."

Zoya omzuna hafifçe bir yumruk atıp alçak sesli bir kahkaha atmıştı. "Etinden, sütünden, yününden faydalanıyorum. Sevgililik bunu gerektirir. İyi ki seni bulmuşum."

Yediği yumrukla bedeni geriye doğru hafifçe sarsılsa da başı aşağı eğik, elindeki işe odaklanmış haldeydi Ulun; ancak karşılık vermesi gecikmemişti. "Ben seni buldum!" demişti yine üzerine basarak.

Ninova

Dakikalar sonra tıpkı Zoya'nın istediği gibi olmuştu. İki eliyle belinden kavradığı genç kadını kaldırarak melek figürünü ağacın tepesine yerleştirmesini sağlamıştı. Şimdi yanıp sönen rengarenk ışıkları yan yana izliyorlardı; onların birkaç metre ötesinde dikilen Ferman da onları. Hepsinin yüzünde huzurlu bir ifade vardı. Bunu hak etmişlerdi. Hem de çok önceden hak etmişlerdi.

"Bir liste yaptım," diyen Ferman'ın yumuşak sesiyle ikisi de bakışlarını ona çevirdi.

"Ne listesi?" diye soran Zoya olmuştu. Merakı Ulun'dan fazlaydı. Ulun sorarcasına Ferman'a bakmakla yetinmişti.

"Kaldırdığımız parayı bölüştürebilmek için bazı güvenilir vakıfların listesi. Birlikte hangileri olduğuna karar verip, isimsiz bağışçılar olarak Noel hediyesi gönderebiliriz diye düşündüm."

Zoya sevinçle zıplayarak karşılık verdi. "Harika bir fikir!"

"O zaman yemekten sonra birlikte bunu halledebiliriz sanırım."

Ulun'un karmaşık bakışlarına sorarcasına gözlerini çevirdi. "Bir sorun mu var? Sen de seçmek istemez misin?"

"Böyle bir şey yapacağını düşünmemiştim," diye mırıldandı Ulun.

"O herifin kirli parasının üzerine yatacak değiliz," diye atılan Zoya oldu. Bunu düşünmesine şaşırmış gibiydi.

Ulun bu kez bakışlarını ona çevirdiğinde gözlerinden hiçbir şey okunmasa da "Aslında ben bunu da düşünmemiştim," dedi kuru bir sesle. "Galiba parayı ne yapacağınıza dair hiçbir düşünce aklımdan geçmedi. Sadece o pisliğin hesabını boşaltmaya odaklanmıştım."

"E tamam işte," dedi Zoya ellerini iki yana açarak. "Hesabı boşalttık, paralardan da bir an evvel kurtulmamız lazım."

Ulun bakışlarını tekrar Ferman'a çevirdi. "Her zaman bir sonraki adımda da ne yapacağını iyi biliyor gibisin."

Ferman yumuşak bir gülümsemeyle ona bakıp başını salladı. Ellerini ceplerine soktu ve nasihat eder gibi karşılık verdi. "Alternatif planlar yapsan da her planın bir sonraki adımına da öncesinde karar vermen gerek. Bu ilerlediğin yolda sana daha emin adımlar atmanı sağlar."

"Peşine düştüğüm hedefler konusundaki çalışma şeklim bu genelde. Ama bu onlardan farklı bir şey."

Ninova

"Ne anlamda farklı?" diye sordu Ferman merakla. Tüm dikkatini Ulun'un söyleyeceklerine vermişti.

Ulun bilmem der gibi omuzlarını silkti. "Paranın üzerine de konabilirdin. Çoğu kişi bunu yapardı."

"Babam yapmaz!" dedi Zoya keskin bir sesle araya girerek.

Ferman önce Zoya'ya bakıp yeniden Ulun'a döndü. "Her ne kadar hayatımın yarısını bir tetikçi olarak geçirmiş olsam da bu kadar alçalmayı kendime yediremezdim," derken sesi belli etmemeye çalışsa da kırgın çıkmıştı. Ulun'un aklından bu düşünceyi geçirmiş olabilme ihtimali bile kalbini yaralamıştı.

"Prensipleri olan bir tetikçi," diye düzeltti Ulun. Söylediği bir şeylerin Ferman'ın kalbini kırdığını hissediyordu ve nedense bunu düzeltme dürtüsüne karşı koyamamıştı. "Başta kibirli biri olduğunu düşünmüştüm... İş seçtiğin için yani... Ama sonra işin aslının böyle olmadığını fark ettim. Aldığın işler bana bir çeşit adalet savaşçısı olduğun izlenimi verdi. Namuslu bir tetikçi kulağa komik geliyor olsa da..." Kısacık bir an sustu ve bakışlarını mahcubiyetle aşağı indirip mırıldanır gibi devam etti. "Ben sana saygı duyuyorum. Benim yaptıklarımın aksine utanç duyacağın hiçbir şeyin yok. Kendinle ne kadar övünsen az."

Ferman ellerini ceplerinden çıkarıp birkaç adımda Ulun'un karşısına dikildi. Ellerini genç adamın omuzlarına koyarak yumuşak bir sesle karşılık verdi.

"Sana verdiğim kitap," dedi hatırlatırcasına. "Dün okuduğun, Suç ve Ceza... O kitapta bir cümle vardı... Namuslu olmak sizi diğer insanlardan üstün yapmaz, övünme hakkını vermez, zaten herkes yaşadığı sürece namuslu olmak zorundadır, diyordu." Avuçlarının altındaki omuzları hafifçe sıkarak devam etti. "Bu övünülecek bir şey değil, Ulun. Herkesin zaten yapması gereken bir şey... Kendini başkalarıyla kıyaslama. Sen sıradan bir hayat yaşamadın. Yaşatmadılar sana. Bazen hayatta kalmak için utanç duyacağımız şeyler yapabiliriz. Buna bir çeşit nefs-i müdafaa da diyebiliriz. Hayatları tarumar edilen insanların yaptıklarını yargılamak kimsenin üzerine vazife değil. Başlarında Demokles'in Kılıcı olmadan yaşayan, kimse tarafından zarara uğramamış, sorunsuz, sıradan hayatlar yaşayan insanların ne yaptıkları önemli. Asıl on-

Ninova

ların ne tür seçimler yaptıkları önemli. Sen zorunda olduğun seçimler yaptın. Şartlar başka türlü olsaydı neyi seçmek isterdin, bunu bilmen önemli."

Ulun bakışlarını kaldırdı. Safir gözler, koyu renkli gözlerin içine saplandı. O koyu renkli bakışlar bir zamanlar günlerce içine hapsedildiği karanlık kadar güven doluydu. Dudakları aralandığında dile getirdiği kelimeler belki ilk kez kendisine de yapmış olduğu bir çeşit itiraftı.

"Seçmezdim," dedi emin olduğu acı bir tonla. "Hiçbirini seçmezdim."

Ferman teselli eder gibi buruk bir tebessümle başını salladı. "Biliyorum," dedi. "Geçmişi ardında bırakmanın zamanı geldi. Önemli olan bundan sonra yaptığın seçimler. Artık özgürce seçim yapabileceksin." Başını ileri uzatarak alnını genç adamın alnına dayadı ve omuzlarını sıkarak "Hayatın üzerinde kimsenin söz sahibi olmasına izin verme," dedi desteklercesine. "Yalnız değilsin. Her zaman yanındayım."

"Ben de!" diyen ses Ferman'ın arkasından yükseldi. Zoya süratle adımlayarak kollarını iki adama sarıp, başını Ferman'ın omzuna yasladı. "Grup sarılması yapıyorsanız beni de aranıza almanız gerekiyordu."

Ferman'ın dudaklarının arasından neşeli bir kıkırtı yükseldiğinde Ulun'un dudakları kıvrılmıştı yalnızca. Ferman bir koluyla Ulun'u sararken diğerini Zoya'ya doladı.

"Evet, gel buraya. Grup sinerjisi her zaman iyi hissettirir."

"Biz iyi bir grup olduk, değil mi baba?" dedi Zoya mutlu bir edayla.

"Evet canım. İyi bir grup olduk."

"İyi ki onu sevgilim yapmışım," diye pişkince mırıldanan Zoya'ya aynı anda iki adam farklı tonlarla karşılık verdi.

Ferman çıkışır gibi, Ulun'sa kınar gibi "Edepsiz!" demişti.

***

Kıyametin ilk işaretleri o akşam geç vakit ortaya çıktı.

Bu kez ortaya çıkan kıyamet onlarınki değildi ama.

Akşam yemeğinden sonra temizledikleri büyük ahşap masanın etrafında oturmaya devam ederek, önlerindeki listeyi inceleyip

Ninova

seçimlerini yapmışlardı. Zoya için eğlenceli, Ferman için ciddi, Ulun için ise değişik bir çalışma olmuştu bu.

Ferman Türkiye'deki bazı eğitim kurumlarını ve şehit ailelerini destekleyen vakıfları seçerken, Zoya Bosna'da iki vakıf, The Halo Trust ve mültecilere destek veren bir başka vakıfta karar kılmıştı. The Halo'yu işaret ettiğinde, Ulun ona manidar bir bakış atmış o da sırıtarak bu bakışa karşılık vermişti. İkisinin de zihninden geçen düşünce aynıydı; birkaç ay evvel yaptıkları konuşma, söylenen yalanlar ve şimdi, o zamanlar akıllarından bile geçiremeyecekleri içinde bulundukları an.

Sıra kendisine geldiğinde Ulun yalnızca tek bir satırın üzerine parmağını bastırmıştı. Kimsesiz çocuklar için çalışan bir organizasyondu tercihi. Ferman onun istediği satırı işaretlerken, kederli bir bakışı ona attığında ne Zoya ne de Ulun bunu fark etmemişti. İkisinin de bakışları masanın üzerinde serili olan kağıtların üzerindeydi.

"Acaba nesli tükenen hayvanları korumak için de bir yerlere bağış yapsa mıydık?" diye Zoya düşünceli bir sesle mırıldandığında, düz bir tonla ona karşılık veren Ulun oldu.

"Yılmaz şerefsizinin parasını ona geri verelim en iyisi. O da nesli tükenmek üzere olan bir yaratık. Yeryüzünde ondan daha aşağılık bir başka canlı olduğunu sanmıyorum."

Zoya neşeli bir kahkaha atsa da "Yine espri yaptın ama belli olmadı," dedi sitem edercesine.

Ulun bakışlarını ona kaldırdığında içlerinde hüsran ve ümitsizlik vardı. "Anladın ama," dedi üsteleyerek. "Güldün."

"Evet, güldüm. Çünkü komikti."

"O zaman başardığımı kabul edebiliriz."

Zoya burnunu kırıştırdı. "Azıcık daha alaycı bir ton katabilsen yüzde yüz başarmış olacaksın. Sesin hâlâ dümdüz çıkıyor."

Ulun kaşlarını çatıp söylenenleri dikkatle değerlendirirken, Ferman araya girip ona destek oldu. "Kendisi her şeyle alay ettiği için seni zorluyor. Sen bildiğin gibi devam et," der demez Zoya'ya döndü. "Sen de azıcık ciddi olabilsen keşke."

"Ben hep ciddiyim!" dedi Zoya gözlerini ayırarak.

"İş yaparken öylesin," dedi Ferman takdir eder gibi. "Ama işin dışında kalan her şeyle alay ettiğini kabul et."

Ninova

Zoya küstah bir edayla burnunu kıvırdı. "Hayat hiçbir şeyi ciddiye alamayacak kadar kısa ve yorucu, sadece tadını çıkarmaya çalışıyorum," dedi kestirip atarcasına.

"Tuş!" dedi Ferman ellerini kaldırarak. Tam bir şeyler söylemek üzere devam edecekti ki bilgisayar ekranından çıkan uyarıcı bir sesle bakışlarını yanındaki cihaza çevirdi. Bir eliyle ekranı kendisine doğru çevirip, bir yandan düşen mesajı okurken bir yandan keyifli denecek bir edayla gülümseyerek mırıldandı.

"Tadını çıkaracak bir başka şey de şimdi başlıyor."

"Ne başlıyor?" diye soran yine Ulun'dan önce Zoya oldu. İkisi de oturdukları sandalyeleri çekerek, Ferman'a doğru iyice yaklaşıp gözlerini ekrana diktiler. Aynı esnada Zoya'nın sorusunun cevabını dinliyorlardı.

"Tazo mesaj gönderdi şimdi. Başlıyorlar. Sosyal medya birkaç saate epey hareketlenecek ve yarın sabah ortalık epey karışmış olacak."

"Nereden başlıyorlar?" diye sordu Zoya pürdikkat ekrana bakarak. Az evvelki alaycı kişi yok olmuş tüm ciddiyeti ile önlerindeki konuya yoğunlaşmıştı.

"Yolsuzluklardan ve rüşvetten," dedi Ferman düz bir sesle.

"Rüşvetin belgesi mi olur?" diye sordu Ulun kuru bir sesle.

"Yoruma bağlı," dedi Ferman rahat bir tonla. "Bağış adı altında toplanan paranın nerelere harcandığını ispatlayamazsan, gönderilen paranın nerede olduğu sorulur? Birkaç imalı mesaj ve yorum, suları bulandırmaya yeter. Yapılan yüklü bağışların belgelerini sızdıracağız. Bu paraların nereye gittiği bilinmiyor. Birileri cesur davranıp araştırırsa saf gerçek ortaya çıkacaktır. Yok eğer herhangi bir cesur yürek ortaya çıkmazsa da çok daha fazla belgeyi sızdırmaya devam edeceğiz. Ta ki Yılmaz'ın burnu soluk alamayacağı derinlikte boka saplanana kadar."

"Çok daha fazlası var yani?" diye sordu Ulun. "Bu belgelere nasıl ulaştınız?"

"Evet, elimizde yeteri kadar belge var. Kısım kısım sızdıracağız. Birinin üzerini kapatamadan bir diğeri ortaya çıkacak." Ferman yan gözle Ulun'a güvence veren bir bakış attı. "İçinde bulunduğumuz teknolojik çağda, emin ol işinin ehli birileri istediği her şeye ulaşabilir."

Ninova

"Yılmaz'ı hackledíniz?"

"Yalnızca Yılmaz'ı değil. Bağlantıda olduğu, pis işler çevirdiği bazı iş adamlarını da." Ferman adeta inanamıyormuş gibi başını esefle iki yana salladı. "Bu güvensiz devirde, bazı insanların telefonlarında ya da bilgisayarlarında o kadar önemli ses ya da görüntü kayıtlarını bulundurmaları ne kadar da safça. Allah Allah, insan telefonumu kaybetsem kimlerin eline neler geçer diye, bir düşünür aslında. Garip... Çok garip gerçekten. Şu özgüvenin yarısı bile yok bende. Takdir etmedim desem yalan olur."

"Bak!" dedi Zoya hevesle atılarak. "Gördün mü? Babamın ses tonundaki ironik alaycılığı fark ettin mi? Espri böyle yapılır işte."

Ulun başını ona çevirip teessüf eder gibi bir bakış attı. "Emekleyen birinden koşmasını bekleyemezsin, değil mi?"

"Yaa," dedi Zoya sevecen bir sesle. Adeta küçük bir çocuk sever gibi sesini incelterek devam etti. "Yakında koşmaya da başlayacakmış benim sevgilim... Çabucak da öğreniyormuş her şeyi..."

Ulun yardım dilenir gibi Ferman'a baktı. "Müdahale edecek misin?" diye sordu bıkkın bir edayla.

"Çok daha iyisini yapacağım," dedi Ferman keyifle ayağa kalkarak. Başını eğip Zoya'nın başına bir öpücük kondurdu ve tıpkı az evvel Zoya'nın yaptığı gibi sesini incelterek konuştu.

"Çok mu maharetliymiş benim kızım? Şimdi bize mis gibi dumanı tüten birer kahve de mi yaparmış? Onun o güzelim ellerinden kahve içmek nasıl da keyifli olurmuş."

"Baba!" dedi Zoya şikayetçi bir sesle uzatarak. "Aşk olsun ama. Hile yapıyorsun!"

Ferman neşeyle güldü ve yeniden doğruldu. Pazarlık kokan bir sesle masumca sordu.

"Yarın kayağa giderken eşyalarını taşırım?" diye öneride bulunduğunda, Zoya ışık hızı denecek bir süratle yerinden fırlayıp mutfağa koşturdu.

"Kabul!" diye bağırmıştı koşarken.

Ferman gülmeye devam ederken Ulun'a baktı ve tüyo verircesine, sesini alçaltarak fısıldadı.

"Her zaman pazarlığa açıktır. Reddedemeyeceği şeyleri sun, hep sen kazanırsın."

"Sence kayaklarını da benim taşıyabileceğimi önersem mi?"

Ninova

Ferman telaşla kaşlarını kaldırıp cıkladı. "Kayaklarını kendisi taşıyacak. Avantajını boşa harcama! Yarın vakti geldiğinde, lazım olduğunda bunu kullanırsın."

"Ne için lazım olacak ki?" diye sordu Ulun saf saf.

Ferman hainee gülümsedi. "Yarın ikiniz için de bir sürprizim var. Muhtemelen seni kullanmaya çalışacak." Uyarır gibi göz kırptı. "Senin yerinde olsam bir an evvel şirinliklerine karşı bağışıklık kazanmayı dilerdim."

Ninova

"Şimdiye dek onunla ilgili söylediklerim yan yana getirilseydi
tek bir övgüde, yetmezdi şimdiki güzelliğini belirtmeye.
Yalnızca bizim algımızı aşmıyordu gördüğüm güzellik,
sanırım onu yalnızca yaratıcısı anlıyordu."

İlahi Komedya, Dante Alighieri

FERMAN & ULUN & ZOYA

Sabah erkenden evden çıkmış, uzun süre mola vermeden yarı yürüyüş yarı tırmanış gerçekleştirerek yolculuklarına devam etmişlerdi. Saatler sonra Ferman ilk molalarını vermek üzere onları durdurduğunda o ana kadar şikayetçi olmasa da en belirgin memnuniyet Zoya tarafından gösterilmişti. Yol boyu Ulun'un garibine giden Ferman'ınsa alışkın olduğu bir suskunluk içindeydi. Ne zaman doğayla baş başa kalsalar Zoya her zaman yaptığının aksine suskunluğa bürünür anın tadını çıkarırdı. Etrafın dinginliği içine çekmek, çevresindeki doğa güzelliklerini seyrederek adımlamak onun için bir çeşit meditasyondu.

"Sıcak bir şeyler içebiliriz artık, değil mi?" diye sordu genç kadın beklentiyle.

Omzundaki kayakları indirerek yere bırakırken, Ferman da sırtındaki ağır çantayı indirip karşılık verdi.

"Evet, hem sıcak bir şeyler içip hem de öğlen yemeğini aradan çıkarabiliriz."

"Tepeye çok yolumuz kalmadı," dedi Zoya hevesle. Ayakta dikilerek gözlerini etrafında dolaştırdı. Göz alabildiğince beyazlık ve yeşili çok da görünmeyen ağaçlar masalsı bir görüntüyü yansıtır gibi etraflarını çevrelemişti. Yüzünde memnun bir gülümseme vardı genç kadının. Kışa dair sevdiği tek şey bu dağlarda kayak yapmaktı.

Ferman'la ne zaman kayağa çıksalar turistlerin yoğun olduğu bölgeden uzak durmayı tercih ederlerdi. Teleferikle çıkmaktansa kayaklarını taşıyarak uzun bir yürüyüş gerçekleştirmek onlar için hem birlikte geçirdikleri zamanı uzatmak hem de fiziksel aktivite için bahane yaratmaktı.

Ulun iki çift kayağı ve sırtındaki çantayı yere indirdiği esnada Ferman çoktan çantasındakileri çıkarmaya başlamıştı. Zoya'nın taşıması gereken malzemeleri de kendisi yüklendiğinden onun kayaklarını Ulun taşımak konusunda ısrarcı olmuştu.

"İçecek işini ben hallederim," diyen Ulun, Ferman'a doğru hareketlendi. Küçük kamp ocağını ve üzerine koyacağı metal su ısıtıcısını çantadan çıkaran Ferman gülümseyerek başını salladı.

Bu sefer birlikte çıktıkları kayak aktivitesi Ferman'a diğer ikisinin hissettiğinden çok daha fazla keyif veriyordu. Çocuklarıyla birlikte eğlenceli aktiviteler yapan ve bundan dolayı sınırsız bir mutluluk hisseden babalar gibiydi. Bugün kendisini her anlamda tam da bir baba gibi hissediyordu. İki çocuğu ile eğlenceli vakit geçiren sıradan bir baba gibi.

Çantadan çıkardığı büyük bir şişe suyu da Ulun'a uzatırken hissettiği keyfe eş bir sesle "Su kaynayınca yalnızca iki fincanlık çay yap, senin kahveni termosa koydum," diyerek, uzun metal termosu çantadan çıkarıp yere serdiği su geçirmez örtünün üzerine koydu.

Ulun şaşkınlıkla ona baktı. "Gerek yoktu, çay içerdim," diye mırıldandı.

Sabah onlardan çok daha evvel kalkmış olan Ferman çoktan çantaları hazırlamıştı; içlerinde neler olduğunu tam olarak bilemese de bu aklının ucundan bile geçmemişti.

"Hayır," dedi Ferman kati bir tonla. "Bugün hepimiz sadece sevdiğimiz şeyleri yapıp, günün tadını çıkaracağız."

Ninova

"Bugün günün tadını çıkaramayacak olan başkalarının aksine," diyerek zevkle araya karıştı Zoya.

"Kesinlikle," dedi Ferman gülümseyerek. Sabah evden çıkmadan evvel hızla göz attığı sosyal medya hareketlenmeye başlamıştı ve gün sonunda çok daha hareketleneceği de belliydi. Yılmaz'ın nasıl bir ruh halinde olacağını tahmin etmesi zor değildi.

Çantanın altında rulo haline getirdiği su geçirmez iki matı açarak yere serdi. Zoya beklemeksizin ilerleyerek matlardan birinin üzerine oturdu. Başındaki bereyi çıkarıp kucağına koydu, bir omzundan önüne düşen tek örgü yaptığı saçını geriye attı ve ellerini birbirine sürttü. Ferman ona ayıplar gibi bakıp çantadan çıkardığı bir plastik kutuyu kucağına attı.

"Sandviçlerimizi de sen çıkar bari," der demez Ulun'a döndü. "Ocağı burada yak Ulun," dedi. "Karşılıklı oturarak yemeğimizi yeriz."

"Küçük bir piknik yapacağız," dedi Zoya hevesle kucağındaki kutuyu açarak. Ferman'ın sabah erkenden hazırladığı sandviçleri kutudan çıkarmaya başladı. Çıkardığı her paketi yanındaki boşluğa koyuyordu. Ulun onun yanına oturdu ve metal kabın içine suyu boşaltıp yaktığı ocağın üzerine yerleştirdi.

"Hangisi benim?" diye soran yanındaki Zoya'ya sorarcasına baktığında, nihayet karşılarındaki matın üzerine oturan Ferman ona cevap verdi.

"Uçları dışa doğru kıvrılmış olanlar seninle benim, içe doğru kıvrılmış olan Ulun'un."

Zoya başını sallayarak söz edilen paketi Ulun'a uzattı. Ulun elinde folyoya sarılmış olan pakete düşünceli gözlerle bakıyordu. Merakını yenemeyerek "Farkı ne?" diye sordu.

Ferman adeta sıradan bir şeyden söz ediyormuş gibi karşılık verdi. "Sen zeytin ezmesini ve ekmeğinin ıslanmasını sevmiyorsun, domates koymadım senin sandviçine? Zoya ve ben aldırmıyoruz." Yanındaki çantanın içinden yine küçük iki plastik kutu ve plastik çatallar çıkardı. "Ama senin domateslerini ayrı kaba koydum. Meyvemiz de var. Kolaylık olsun diye doğradım hepsini."

Gülümseyerek elindeki kutuları ortaya yerleştirdiği esnada Ulun hareketsiz kalmış halde onu izliyordu. Bu kadar ince detay-

Ninova

lara dikkat ettiğini fark etmemişti; daha önce kimse onun neyi sevip neyi sevmediğine dikkat etmemişti ki. Yüreğinde ortaya çıkan sıcaklık ruhunu da ısıtıyordu. Birileri tarafından önemsenmek gerçekten de insan üzerinde böylesi bir etki yaratabilir miydi? Varlığının azıcık bile olsa değerli olduğunu hissettiren, yaşayan, gerçek bir canlı olduğunu söyleyen bu his minicik bir detayda mı gizliydi?

Ferman yeniden çantanın içine uzanarak üç tane metal saplı bardak çıkardığı esnada Zoya'dan coşkulu bir takdir geldi.

"Babamla kamp yapmaya bayılıyorum, en ince ayrıntıyı bile düşünür."

"Bu seferkine kamp diyemeyiz. Küçük bir piknik."

"Yine de her ayrıntıyı düşünmüşsün."

Ferman ona göz kırptı ve sevecen bir tebessümle karşılık verdi. "Seni mutlu etmek çok kolay," der demez, muzır bir edayla kaşlarını indirip kaldırdı ve elini içinde tuttuğu çantadan çıkararak bir başka kutuyu yine ortaya yerleştirdi. "Ulun'un yaptığı havuçlu keki de unutmadım."

Zoya'nın gözleri neşeyle irileşti. "O dilimlerde aklım kalmıştı!"

"Bunu biliyorum. Koca kekin hepsini bir oturuşta bitirmeye kalkmandan korkmuştum."

"Bunun için oldukça üstün bir çaba harcadığımı inkar edemeyiz. Az daha çatlayacaktım." Neşeli bir kahkaha attı ve yine pişkin bir edayla başını Ulun'un omzuna yaslayarak devam etti. "Sevgilim dışarıda yapılanlardan bile daha iyi yapıyor. Şansımı seveyim."

Ferman sitem eder gibi başını iki yana salladı. "Ben senin arsızlıklarına alışığım ama yanındaki genç adamı utandırmaya son vermen gerekiyor."

Ulun'un tedirgin ifadesine anlayışla baktı ve sevecen bir tonla "Ona aldırmamaya ve ayak uydurmaya çalış," dedi. "Onu mutlu ettiğini görmek beni de mutlu ediyor."

"Çalışıyorum," diye mırıldandı Ulun. "Sadece bazen garip geliyor."

"Benim yanımda mahcup hissetme. Birbirinizi mutlu ettiğiniz sürece ben gördüklerimden memnunum."

Ninova

Ulun ağır ağır elindeki paketi açarken merak ettiği ancak sormaya çekindiği soruyu ansızın dudaklarının arasından çıkardı.

"Sen nasıl davranıyordun?"

Ferman kendi sandviçini açmak üzereyken duraksadı ve başını kaldırıp "Ben derken?" diye tereddütle sordu.

"Zoya, senin de..." diye başladığı cümleyi nasıl devam ettireceğini bilemez gibi bir an duraksadı ve kuru bir sesle tamamladı. "Kız arkadaşın varmış. O nasıldı? Babası biliyor muydu birlikte olduğunuzu?"

Ferman dikkat çekecek bir süre boyunca bu soruya cevap veremedi. Hüzünlü bakışları tekrar elindeki pakete eğildi ve ağır ağır paketi açmaya koyuldu. Bir gün ona her şeyi açıkça anlatabileceği bir an yakalayıp yakalamayacağını hep düşünüyordu. Ya da buna cesaret edip edemeyeceğini. Fakat annesi ile ilgili her şeyi bilmesini de istiyordu. Tüm doğruları şimdi anlatamasa da annesine dair, köklerine dair bir şeyler bilmesini tüm yüreği ile arzu ederek, alçak bir sesle nihayet sorulan soruya cevap vermeye başladı. Dolaylı da olsa gerçekleri bilmesi her ikisi için de atılması gereken bir adımdı.

"Ada," dedi usulca. Ses tonundaki sevgi ve özlem gizleyemeyeceği kadar açıktı. "İsmi Ada'ydı." Başını kaldırdı ve kara gözlerini, az evvel ismini telaffuz ettiği sevdiğinden gözlerini alan oğluna, muazzam güzellikteki safirlere dikti. "O da Zoya'ya benziyordu kısmen. Yani karakter olarak. Ailesinden hiçbir şeyi gizlemezdi. Ben de kendime yakıştıramazdım gizli saklı iş yapmayı. Ona çıkmayı teklif ettiğim günün akşamı, aldığımız kararı ailesine söylemişti hemen. Annesi de babası da mükemmel insanlardı. Birlikteliğimize hoşgörü ile destek verdiler. Bana aile sıcaklığı ile kucak açtılar. Anne baba duygusunu daha önce hiç hissetmemiştim, onları kendi annem babam olarak görüyordum. Bana bunu hissettiren onlar oldu çünkü. Özel Kuvvetlerdeki eğitimimi tamamladıktan hemen sonra nişanlanmıştık."

"Nişanlın mıydı?" diye sordu Ulun şaşırarak. Zoya'ya çabuk bir bakış atmıştı.

Ferman'ın geçmişinde sevdiği bir kadın olduğundan söz ederken, nişanlı olduklarını söyleme gereği duymamış gibi ondan hep

Ninova

sevdiği kadın diye söz etmişti ve nişanlı olabileceklerini Ulun hiç tahmin etmemişti.

"Evet, nişanlımdı."

"Nasıl tanıştınız?" diye sordu Ulun merakla. Bir yandan elindeki sandviçten bir parça ısırdı ve meraklı bakışlarını adeta kırpmadan Ferman'ın üzerinde tutmaya devam etti.

Ferman'ın dudağının kenarı buruk bir tebessümle kıvrıldı. Bakışları aşağı eğildi ve elindeki paketle ağır ağır uğraşırken konuşmaya başladı.

"Sana daha evvel anlatmıştım... Hani yürüyüş yaptığımızda... Yılmaz'la aramdaki ilişkinin ne zaman başladığını, onu nereden tanıdığımı. Daha evvel bahsettiğim gibi sık sık evlerine davet edilirdim. Yılmaz'ın babasıyla Ada'nın babası devre arkadaşıydı. Uzun yıllar boyunca arkadaşlıkları kopmadan devam etmişti. Bir akşam yine yemeğe davet edilmiştim; Yalçın Komutan, Karamanlıları da o akşam yemeğe davet etmiş." Bakışlarını yukarı kaldırıp özlem dolu bir tebessümle, "Ada Karamanlı'yı ilk kez o akşam gördüm," dedi. "Gördüğüm anda da dünya benim için bambaşka bir yer haline geldi."

"İlk görüşte aşk," diyen Zoya hülyalı bir tonla araya girdi. Pür dikkat anlatılanları dinliyordu. Kim bilir kaç kez dinlemişti ama hiç bıkmadan tekrar tekrar dinleyebilirdi.

Ferman ona çabucak bakıp, kederle gülümseyerek başını salladı. "Evet... İlk görüşte aşk öyle bir şey olmalı. O andan itibaren kimseyi görmez, kimseyi düşünemez olmuştum."

Ulun bir lokma daha ısırmadan evvel merakla üsteledi. "Ada'nın babası da mı askerdi?"

Yüreğinden ansızın bir sızı geçen Ferman bakışlarını tekrar ona çevirdi. Annesinden adeta bir yabancıdan bahseder gibi adıyla söz etmesi öylesine acıydı ki. Yüreğine oturan acının yüzüne yansımamasına çabalayarak başını salladı.

"Ada'nın babası, dönemin Milli Savunma Bakanı'ydı," dedi kuru bir tonla.

Ulun'un kaşları havaya kalktı. "Sıradan bir aile değil. Babası ilişkinize hiç karşı çıkmadı mı?"

"Bunun için Yalçın Komutana her zaman minnet duydum. Arkadaşına benden öylesine övgüyle bahsetmişti ki Eşref Komutan

Ninova

beni görmeden evvel de oldukça iyi tanıyordu. Kızını güvenle emanet edeceği kadar iyi tanıyordu hem de. Karşı çıkmaları bir yana Belkıs anneyle ikisi de bana tereddüt etmeden kucak açtılar."

"Muhtemelen hakkında araştırma yapmıştır," dedi Ulun emin olduğu bir düşünceyle.

"Yapmaya hakkı vardı," diye mırıldandı Ferman. "Söz konusu kızı olunca her şeye hakkı vardır."

"Araştırmaları da senin güvenilir olduğun kanaatine varmasına neden olmuştur tabii."

Ferman kırgın bir edayla bakışlarını yine yere indirdi. Güven duyduğu gencin hain olduğuna da inanmış mıydı acaba? Eşref Karamanlı'nın gözünden düşmek belki de başına gelen en acı şey olabilirdi. Ona güvenen birini hayal kırıklığına uğratmak, kendisinin, kızının yüzünü yere eğmek Ferman'ın çektiği tüm acılardan çok daha fazla canını yakıyordu.

Ulun, Ferman'ın aklından geçenleri tahmin etmekte zorlanmadı. Ferman'ı en çok yiyip tüketenin geride bıraktığı, ona güvenen insanların, hakkında yanılmış olduklarını düşünmesiydi. Bu duygunun kıyısında dolaşmış olan kendisi de bunun ne derece insanı tüketen bir his olduğunu biliyordu. Dost'un gözlerinde görmüştü bunu. Köpek deyip geçemezdi. Nefes alan her canlı bu duygunun ne olduğunu son derece iyi bilirdi. Dost'un gözlerinde gördüğü hayal kırıklığı ve şaşkınlığı, ömrünün sonuna kadar yüreğinde acıyla taşıyacaktı.

Yıllar sonra benzer bakışı Zoya'nın gözlerinin içinde görmüştü. Ulun bugün onun yaptığı oyunu umursamıyordu, bilakis o şartlar altında kendisini korumak için en doğru hamleyi yaptığına da inanıyordu; fakat her şeye rağmen yaşanmışlıkların hatırına azıcık bile olsa itiraz etmesini ummuştu Zoya. O kadar kolay gözden çıkarılmanın kalbini ne kadar kırdığı, o günkü bakışta açıkça okunuyordu. Ulun onu hayal kırıklığına uğratmıştı ve Dost'a yaptığı hainlikten sonra en zoruna giden, kestirip atar gibi gerçekleştirdiği o ayrılık olmuştu. Birinin inancını yıkmak, hayal kırıklığına uğratmak yapılan en zalimce hareket olmalıydı. Mecbur kalmış olsa da hafife almak ya da geçiştirmek mümkün değildi.

"Seni iyi tanıyorsa, inanmamıştır."

Ninova

Kelimeler dudaklarından ansızın çıkıvermişti. Ferman'ın yıkımına destek vermek istercesine ona el uzatma arzusunu bastıramamıştı. İçinin rahatlatmasını, huzur bulmasını ister gibiydi.

"Sen bu kadar kısa sürede bana güven duydun," diye devam etti. Ses tonu her zaman olduğu gibi ifadesiz çıksa da sarf edilen kelimeler o ifadesizliği yerle bir ediyordu. Ferman'ın güvenine layık olmak en çok istediği şeydi. "Ada'nın babası seni çok daha uzun zaman boyunca tanıyordu. Önsezileri güçlü olmayan, insanları ve durumları iyi şekilde analiz edip değerlendiremeyen biri o mevkiye gelemez. Senin hakkında da yanılmadığına, hain olamayacağına inanmıştır bence. Aksini düşündüğünü sanmıyorum."

Ferman adeta teşekkür eder gibi başını salladığında buruk tebessümü yine yüzünde belirdi. "Umarım söylediğin gibidir."

"Ada'yla nasıl başladınız?" diye sorarak apansızın tekrar başa döndü Ulun.

Ferman nihayet elinde tuttuğu sandviçten bir lokma ısırdı ve birkaç saniye sonra yeniden konuşmaya başladı.

"Onunla tanıştığımın ertesi günü okuduğu üniversiteye gittim."

"Öğrenci miydi?"

"Uluslararası İlişkiler son sınıftaydı."

Ferman yeni bir ısırık aldığında Ulun sabırsızca ona bakmaya devam ediyordu. "Eee?" dedi üsteleyerek. "Ne dedin?" diye sorarak pürdikkat cevabı bekledi.

Ferman kısacık bir an tüm kederini yüreğine gömdü; hevesle ona bakan genç adama neşeli denecek bir edayla anlatmaya başladı.

"Abartı bir şeyler yaparsam göz boyamaya çalıştığımı düşünür diye en yalın hamleyi yapmaya karar vermiştim. Pahalı çiçeklerin onu etkilemeyeceğini biliyordum, o yüzden bir demet kır çiçeği yaptım." Tek kaşını kaldırıp muzır bir edayla gülümsedi. "Parktan toplamıştım hepsini. Emek harcadığımı bilsin istedim..."

Ulun'un kaşları şaşkınlıkla kalktı. "İlk kez kızın karşısına çıkarken parktan çiçek mi çaldın?" diye sordu inanamıyormuş gibi.

Ferman tatlı bir kahkaha attı. Utanmış gibi ellerini yüzüne kapayarak gözlerine hücum etmeye hevesli yaşları geri kovmaya çalıştı. Yıllar önce aynı kelimelerle kurulmuş olan cümleyi başını sallayarak onayladı. Gururlu bir hisle *annesinin oğlu* düşüncesi

Ninova

hızla zihninden geçti. Süratle toparlanmaya çalışıp, kontrolünü geri kazandı ve bu kez başını kaldırıp Ulun'a zorlukla gülümseyerek baktı.

O an aklından geçenleri asla tahmin edemeyecek olan Ulun, gözlerinin içindeki özlemi geçmişe yordu.

"Aynı kelimeleri söyledi bana, biliyor musun?" dedi Ferman sevgi dolu bir tonla. "*İlk kez karşıma çıkıyorsun ve parktan çiçek çalarak geliyorsun, öyle mi üsteğmen? Cesaretini takdir etmedim desem yalan olur*, dedi."

"Gösterdiğin bu cesaret yüzünden mi seni kabul etti?"

"Hayır," dedi Ferman başını iki yana sallayarak. "Emek harcadığımı düşündüğü için kabul ettiğini söyledi sonradan. Çok daha kolay bir yol olan çiçekçiye gitmek yerine, parktan tek tek çiçek toplayıp onun için bir buket yapmış olmamın, gelecekte de onun için emek harcayacağım anlamına geldiğini, en azından kendisinin bunu böyle değerlendireceğini söyledi."

"Böyle miydi gerçekten?"

Ferman kararlı bir edayla başını salladı. "Haklıydı. Beni ilk gördüğü anda çözmüştü. Onun için her şeyi yapardım. Ne kadar emek harcamam gerekiyorsa, onu mutlu etmek için ne isterse yapardım."

Ulun'un bir sonraki sorusu yine merakla çıktı. "Nasıl biriydi?" diye sorduğu esnada kaynayan suyu fark ederek bir yandan içecekleri hazırlamaya koyuldu. Bakışları yaptığı işle Ferman arasında gidip geliyordu.

Yanındaki Zoya, suratında keyifli bir gülümsemeyle bir yandan sandviçini yiyerek araya girmeden iki adamı dinliyordu. Ada hakkında Ferman'a çok kereler o da sorular sormuş, uzun uzun konuşmuşlardı. Şimdi sıra Ulun'undu ve o defalarca kez dinlediği hikayeyi bu kez sessizce ama yine keyif alarak dinliyordu. Ulun önüne çayını koyduğunda, teşekkür eder gibi gülümseyerek sıcak metal kupayı ellerinin arasına aldı.

"Neşe dolu biriydi," diye anlatmaya başladı Ferman. Ona uzatılan kupayı alarak önüne koydu. "Kendine güvenli, ne istediğini bilen, gerçekten iyi yetiştirilmiş güçlü bir kadındı. Belki de asker kızı olduğu için her zaman metanetli, her zaman ayağı yere sağ-

Ninova

lam basan biriydi. Bazen resmi resepsiyonlara ailesi ile birlikte katılırdık. O anlarda ailesini temsil eden bir hanımefendi gibi ağır başlı, görevlerinin bilincinde bir genç kadın olurdu; ama ikimiz yalnızken akla hayale sığmaz muzırlıklar peşinde koşardı. Her anlamıyla hayatın tadını çıkaran, nerede nasıl davranmasını bilen muazzam bir genç kadındı."

"Zillere basarak kaçmanızı anlatsana, baba?" diyen Zoya hevesle araya girdiğinde, Ulun bir an şaşkınca ona bakıp sorarcasına yeniden Ferman'a döndü.

Ferman'ın yüzündeki tebessüm biraz daha büyüdü. Ulun'un inanmayan bakışlarına başını sallayarak karşılık verdi.

"Muzırlıklar peşinde koştuğunu söylemiştim," dedi hatırlatırcasına. "Benim çocukken hiç böyle şeyler yapmadığımı öğrendiğinde her çocuğun bunu yapmış olması gerektiğinde ısrarcı olmuştu. O, çocukken babasının görevi nedeniyle bulundukları şehirlerde, kaldıkları lojmanlarda diğer çocuklarla birlikte zillere basıp kaçarmış. Birkaç kez birlikte yaptık bunu. Bazen yakalandığımızda ne büyük bir rezillik yaşayacağımızı söylerdim ama o kahkahalar atarak geçiştirirdi beni. Neyse ki hiç yakalanmadık. Düşünsene vatan için hizmet etmeye yeminli bir asker, çocuk gibi zillere basarak kaçıyor. Büyük rezillik olurdu benim için."

Ferman ansızın susarak geçmişe daldı. Ada'nın o yaramaz kız çocuğu hallerine uyum sağlarken o günlerde en çok korktuğu şey, birilerine yakalansalar ve yaptıkları bir şekilde komutanlarının kulağına gitse ne kadar büyük bir mahcubiyet yaşayacağı veyahut böyle çocukça bir davranışa ne tür bir açıklama getireceği olurdu. Böylesi ufak bir şeyden bile çekinirken birkaç yıl sonra hain olduğunu düşünmüş olmalarını bilmek öyle ağrına gidiyordu ki.

Öte yandan şimdi anımsadıkça yüzünde minicik bir tebessüm oluşturan bu anılar, iyi ki yaptık demesine yol açıyordu. Ada'nın nefes nefese attığı kahkahalar kulaklarında çınlıyordu.

"O da en az benim kadar hızlı koşuyordu," diye mırıldandı, dalgınca gülümseyerek. "Bazılarının yaptıkları gibi kibirli olmadan, insan ayırmadan herkesle arkadaşça ilişkiler kurardı. Çocukken yerel halkla iç içe büyüyerek, onların çocuklarıyla oynarmış." Kısacık bir an soluk almak üzere durdu ve gurur duyar bir edayla devam etti. "Çok iyi futbol oynardı, biliyor musun?" dedi. "Bazen

Ninova

izinli olduğum zamanlar birlikte sokaklarda gezerek vakit geçirirken, ne zaman top oynayan çocuklara rastlasak hemen saçlarını bir lastik tokayla bağlar, hadi diyerek beni de çekiştirirdi. Saatlerce sokaktaki çocuklarla kan ter içinde kalarak futbol oynardık. Yensek de yenilsek de çocuklara bir şeyler ısmarlayan mutlaka biz olurduk. Memleketini öyle çok severdi ki; tam bir vatansever olarak yetiştirilmiş bir asker kızıydı. Bu memleket bize ne veriyorsa onun bize verdiklerini yine memleketimize sunmalıyız, derdi hep. Şakayla karışık elini bana uzatır, maaşını bu millet ödüyorsa, çocuklarına da bir tepsi baklava alırsın artık üsteğmen, sökül bakalım paraları deyip beni çekiştirerek tatlıcıya sokardı. Çocuklarla oturur, tepsiyi birlikte siler süpürürdük..." Anılara dalmış olan Ferman sözlerini mırıldanarak büyük bir özlemle bitirdi. "Güzel günlerdi... Çok güzel günlerdi..."

"Nasıl öldü?" diye Ulun öylesine alçak sesle sordu ki çekiniyor olsa da merakını yenemediği belliydi.

Ferman yere eğik başını usulca yukarı kaldırdı ve bir süre boyunca soruya cevap veremeden adeta özlem giderir gibi karşısındaki safirlere kendisini bıraktı. Saatlerce, sessizce o gök yakutu bakışları izleyebilirdi. O mavi ummana kendisini bırakıp, tüm anıları tek tek sırasıyla zihninden geçirerek zamanı yeniden akıtabilirdi. Bunu yapmasına engel olan şey, karmaşık bakışlarla sorusuna cevap bekleyen genç adamdı. Gök yakutu bakışlar artık geçmişteki o genç kadına ait değildi. Ondan kendisine yadigar kalan oğullarına, her şeyden habersiz olan bu genç adama aitti.

"Tam olarak bilmiyorum," dedi nihayet duyulur duyulmaz bir sesle. "Araştırıyorum," dediği esnada Zoya çekinerek araya girdi.

"İntihar ettiği söyleniyordu."

Ferman'ı yoklar gibi çabuk bir bakış atarak Ulun'a döndü. "Gazetelerde yazan buydu, babam hiçbir zaman inanmadı. Yakın zamana kadar ben de yazılanlara inanıyordum ama böyle olmadığını öğrendi babam. Ayrıntıları ve üstünün nasıl kapatıldığını araştırıyor."

"Neden intihar ettiğini yazmışlar ki?"

Ulun anlamadığı belli bakışlarını bu kez Zoya'ya çevirmişti. Zoya bilmiyorum der gibi omuzlarını silkti, yine Ferman'a hızlı

Ninova

bir bakış attı. Ferman aylar önce Ammar Maksoud'la yaptığı konuşmanın sonucunu anlatmış ancak detayları henüz öğrenemediğini söylemişti. Bildiği tek şey Ada'nın tıpkı Ferman'ın düşündüğü gibi intihar etmediği, ölümünde Yılmaz'ın parmağının olduğu idi.

"Babamın sözde ihanetinden sonra sahte ölüm haberi yetkililere ulaşınca yıkılmış. Bu haberi sindiremeden birkaç ay sonra da babası ve annesi bir suikasta kurban gitmişler. Bindikleri araç havaya uçmuş. Ağır bir depresyona girdiğini, her şey üst üste gelince kaldıramamış olduğunu yazmışlar."

"Ada öyle biri değildi! Her güçlüğün, her yıkımın altından kalkacak kadar güçlü bir kadındı."

Ferman'ın keskin sözleri ile iki gencin bakışları karşılarındaki adama çevrildi. Ulun gözlerini kısarak Ferman'a baktı ve aklından geçeni tereddüt etmeden söze döktü.

"O yılan, değil mi? O yılanın bu işin içinde olduğunu düşünüyorsun?"

"Bundan eminim!" diye karşılık verdi Ferman keskin bir sesle.

"Babam birkaç ay evvel birisinin peşindeydi," diyen Zoya yine araya girdi. Ferman'ın bu konuyu konuşmaktan hoşlanmadığını bilse de Ulun'dan bir şeyleri saklamanın doğru olmadığına inanıyordu. O da Yılmaz'ın kurbanlarından biriydi ve birbirlerinin geçmişinde olup biten her şeyi bilmeye hakkı vardı. "Geçmişte o yılanın yanında olan biriymiş. Babam bazı gerçekleri ondan öğrendi. Ada'nın intihar etmediğini, işin içinde onun parmağı olduğunu söylemiş."

"Ailelerinin dost olduklarını söylemiştin," diyerek Ulun karşısındaki adama hitaben konuştu. "Kimse engel olmamış mı?"

Ferman başını iki yana salladı. "Eşref Komutan da benim gibi devletin yetiştirdiği bir adamdı. Belkıs anne tek çocukmuş ve anne babasını evlendikten sonra birkaç yıl arayla kaybetmiş. Ada'ya sahip çıkacak bir aile yakını yoktu. Nasıl bir tesadüfse Yalçın Komutan da -Yılmaz'ın babası- arkadaşının suikastından kısa bir süre sonra kalp krizi geçirmiş. Ele geçirdiğim adam, geçmişte Yılmaz'ın her işini yapan emir eriydi. Ada'yı kandırdığını, güya yanında olduğunu, destek verdiğini göstererek herkesten uzaklaştırdığını söyledi." Bir an sustu ve zorlukla kelimeleri yan yana

Ninova

dizdi. "Ada'yı herkesten uzak bir yere kapamış. Daha önce hiç fark etmemiştim ama meğer o da Ada'ya aşıkmış. İkna etmeye çalışmış ama Ada hep karşı koymuş. Ne olduysa o süreçte olmuş."

Başını yine kederle aşağı eğerek mırıldandı. "Ada hep kardeş gibi büyüdüklerini, onu abisi gibi gördüğünü söylemişti. Yılmaz'ın ona karşı duyguları olduğunu hiç fark etmemiştim. Bana hiçbir şey söylememişti. Bunu bilseydim Ada'ya yaklaşmayı aklımın ucundan bile geçirmezdim."

"Söylemiş olsa da ne fark eder ki?" dedi Ulun diklenerek. "Ada ona karşı bir şey hissetmiyorsa neden böyle bir fedakarlık yapman gereksin ki?"

"Arkadaşımın sevdiği kıza yanaşmak hoş bir davranış olmazdı," dedi Ferman erdemli bir edayla.

Ulun tatsızca yüzünü buruşturdu. "Arkadaşın sayılmazmış! Baksana, başına örmediği çorap kalmamış. Şerefsiz yavşağın tekiymiş!"

Zoya dudaklarının arasından kaçan gülüşe hakim olamadı. Ulun'un zaman zaman ağzından kaçan küfürler nedensizce onu güldürüyordu. Ulun aynı anda iki farklı düşünceyi aklından geçirerek çabucak ona baktı. Zoya'nın tıpkı geçmişteki Dinçer gibi sarf edilen küfürlere gülmesi nedensizce onu mutlu ederken, aynı anda Yılmaz'ın yakın arkadaşım dediği Ferman'a ve en yakın aile dostlarının kızına yaptıklarını duyduktan sonra kendisine yapmış olduklarının şaşırtıcı olmadığını düşünüyordu. Bakışlarını yeniden Ferman'a çevirerek sözlerine devam etti.

"Bu yılan daha kim bilir kimlerin hayatlarını mahvetti. Benimki de o hayatlardan biri. Onu istemeyen bir kadını elde etmek için en yakın arkadaşına tuzak kuran bir şerefsiz, kim bilir daha kimlerin canını yaktı?"

Bu kez düşünceli bir edayla başını aşağı eğen Ulun oldu. Hiç tanımadığı, bilmediği ailesinin başına da benzer felaketler getirilmiş olabilir miydi? Yılmaz'ın hırsı ve kini düşünmeksizin en yakınındakilerinin bile acımasızca canını yakacak kadar güçlüyse, sebebinin ne olduğu belirsiz onun ailesinin başına da bir şekilde bela olmuş olması gerçek dışı görünmezdi.

Babasının en yakın arkadaşının kızına, birlikte büyüdükleri kızın hayatına bile kasteden adam, en ufak bir kin nedeniyle dahi

Ninova

birilerinin çocuklarının hayatını da tarumar edebilirdi. Ulun'un hayatını yerle bir etmişti. Nefesini boğazında düğümlemek istercesine boynuna görünmez bir tasma takmış, kelimenin tam anlamıyla onu acımasız bir katile dönüştürmüştü. Kini hiç tükenmeyen, ruhunda safi kötülükten başka bir şey barındırmayan adam ona kim bilir neyin hesabını kesmişti?

Ulun'u düşüncelerinden uzaklaştıran ve ana döndüren ses Ferman'dan çıktı. Alçak, teselli edici bir tonla "Bundan sonra canı yanacak olan tek kişi o olacak," dedi. "Tüm gerçekler ortaya çıktığında, kaçabileceği ufacık bir delik bile bulamayacak. Canını yaktığı herkesin intikamını alacağız."

Ulun onaylar gibi başını salladı. "Sorularıma da cevap bulacağım," diye üsteledi.

Ferman zoraki bir gülümsemeyle başını onaylayarak salladı. "Alacaksın," dedi güvence vererek. "Zamanı geldiğinde tüm sorularının cevabına ulaşacaksın."

Zoya elindeki metal kupanın içindeki son yudumu kafasına dikerek aceleci bir tavırla "Artık toparlanmaya başlayalım mı?" dedi hevesle. "Çok geç olmadan kaymaya başlamak istiyorum."

"İyi olur," dedi Ferman, bitmiş olan sandviçin paketini elinde buruşturarak. Yerinden kalkmak için hareketlenirken konuşmaya devam etti. "Daha sonra yine konuşuruz bunları." Zoya'ya göz dağı verir gibi bir bakış attı ve imalı bir edayla gülümsedi. "Daha sırada gölet var. Çok geç vakte bırakmayalım o işi. Böylece geç olmadan eve de dönmüş oluruz."

"Baba?" dedi Zoya surat asarak. "Bu kez göleti pas geçseydik."

"Hediyen dipte seni bekliyor ama."

Hediye almaya bayılan Zoya'nın gözleri parladı. Çabucak ayaklarının üzerine kalkarak "Nedir?" diye sordu sabırsızca. "Ne zaman yaptın bunu?"

"Dalıp ele geçirdiğinde öğrenirsin. Siz Berlin'deyken sadece evde otururak sizi beklediğimi düşünmüyorsun herhalde?"

Ferman çantayı yeniden yerleştirmeye başladığı esnada Ulun da ayaklanarak ona yardıma girişti. Zoya merakla sordu. "Sadece bana mı hediye hazırladın?"

"Hayır," dedi ona bakmadan. "Ulun'un hediyesi de onu bekliyor."

Ninova

Bu cevabı beklemeyen Ulun duraksadığı esnada Zoya'nın gözleri ışıl ışıl parladı. "O zaman sevgilim ikimiz adına da dalabilir."

Ferman hızla doğrularak işaret parmağını öne uzattı. "Kesinlikle kabul etmiyorum. Herkes kendi hediyesine ulaşacak. Dipte koyduğum işaretleri bulacaksınız. İsimleriniz üzerinde olacak." Başını Ulun'a çevirerek tembihledi. "Seni kandırmasına izin verme."

"Su çok soğuktur," dedi Ulun düz bir sesle. Ferman'ın tembihini umursamadan devam etti. "Benim için sorun değil. Boşuna üşümesi gerekmiyor," dedi neredeyse diklenir gibi.

"Hayır," dedi Ferman kati bir tavırla başını iki yana sallayarak. Ciddi bakışlarını Zoya'ya çevirdi. "Oyunbozanlık yok, küçük hanım. Herkes üzerine düşeni yapacak."

Zoya suratını asarak ayaklarını indirip kaldırdı ve söylenir gibi karşılık verdi. "Biz çıkana kadar ateş yakarsın inşallah. Yine kıçım buz tutacak."

"Merak etme," dedi Ferman göz kırparak. "Ateş bende! Acil durum battaniyesini de unutmadım." Teselli eder gibi yumuşak bir sesle ekledi. "Eğitimin bir parçası gibi düşün."

"Bitmeyen eğitim!" dedi Zoya gözlerini devirerek şikayetçi bir tonla.

"Eğitim hiçbir zaman bitmez, küçük hanım. En zorlu şartlara her zaman hazır olman gerek."

Zoya oyuncu bir tavırla hazır ola geçip selam verdi. "Evet efendim, anlaşıldı efendim!"

Ferman burun kıvırarak yandan bir bakış attı. "Çok Amerikan filmi izliyorsun. Öyle selam verilmez" dedi kınar gibi. "Evet komutanım, anlaşıldı komutanım, denir."

Zoya'nın yüzünde önce sevecen bir gülüş belirdi ve hemen ardından oldukça ciddileşerek, bu kez Ferman'ı gururlandıracak kadar özenli bir selam verdi.

"Evet komutam, anlaşıldı komutanım!"

Ulun'un, Ferman'ın yüzünden geçen ifadeleri kaçırması olanaksızdı. Bir zamanlar gururla yaptığı görevden uzak oluşunun onu ne denli üzdüğü, bu hitap şeklinin artık ona hitaben kullanılmadığı gerçeğini kabul etmesinin ne kadar zor olduğu son derece açıktı.

Ninova

Yüzündeki acı, kaybettiklerinin ne kadar çok olduğunu ve her birinin canını ne kadar çok yaktığını belli ediyordu. Tüm kalbiyle sevdiği kadını kaybetmenin yanı sıra, gururla icra ettiği vatan görevini yapmaktan da alıkonulmuştu.

Bir adam daha ne kadar çok kayıp verebilirdi ki?

Kayakları ayaklarına geçirecekleri noktaya ulaştıklarında verdikleri moladan sonra yola çıkmalarının üzerinden bir saat geçmişti. İniş, çıkıştan çok daha süratli olacak, kısa sürede dağın eteklerindeki küçük gölete ulaşacaklardı.

Hazırlıklarına başlamadan evvel Zoya rekabetçi bir gülümsemeyle Ulun'a döndü. "Yarışalım mı?"

"Çok istiyorsan," dedi Ulun kuru bir sesle.

Omzundan indirdiği bir çift kayağı ve bir çift batonu Ferman'a doğru uzattığı esnada adam kınar gibi alayla söylendi.

"Kızımın rekabetçi yanı yine devrede."

Sırtındaki çantayı yere indirip ağzını açtı ve kayak gözlüklerini çıkararak birini Zoya'ya uzattı. Ardından çantanın iki yanında sallanan bir çift kayak ayakkabısını da Zoya'ya verdi.

"Ben peşinizden gelirim, kayağın tadını çıkaracağım," dedi işine devam ederken.

Zoya hevesle hazırlıklarına başladığı esnada Ulun da sırtındaki çantayı indirmiş ve ihtiyacı olan malzemeleri çıkarmaya başlamıştı.

"Ulun," dedi Ferman başını ona çevirerek. "Senin çantandaki diğer fazlalıkları bana ver, Zoya'nın dalış kıyafetini sen al, yalnızca dalış kıyafetleriniz ve bir mat senin çantanda kalsın. Benden önce aşağı varacağınız belli. Eşyalarınızı matın üzerine koyarsınız. Zaman kaybetmeden dalışa başlayın, siz çıkana kadar ben de ateşi yakarım. Zoya nerede dalış yapacağınızı biliyor."

Ulun başını sallayarak çantasında bulunan fazlalıkları Ferman'a uzatıp, Zoya'mn kıyafetini kendi çantasına yerleştirdi. Yanında

Ninova

duran Zoya kayak ayakkabılarını giymiş, çıkardığı botları Herman'a uzatmıştı. Klipsleri bir kez daha sıkılaştırdı ve ayaklarını yere birkaç kez vurarak ayakkabıların içinde ayaklarının rahat olup olmadıklarını kontrol etti. Rahat olduklarına ikna olduğunda, iki eline de batonları alarak yerde paralel şekilde yan yana duran kayaklara ayaklarını yerleştirdi.

Ulun kendi hazırlıklarını yaparken kısa bir an elindekileri bırakıp ve bir dizini yere yasladığı yerde uzanarak, Zoya'nın kayaklarının sağlamca bağlanıp bağlanmadıklarını kontrol etti.

"Defalarca kez yaptım bunu. Kontrol etmene gerek yok," diyen Zoya'ya aldırmadan karşılık verdi.

"Emin olmak istiyorum."

Zoya gülümseyerek olduğu yerde dikildi ve Ulun'un işini bitirmesini bekledi. Ferman yan gözle onlara baktığında Ulun'un kontrolcü tavrına gülümsemeden edemedi. Duyguları yüzünden okunmasa da tavırları her zaman Zoya'ya karşı hissettiği ihtimamı ortaya seriyordu. Zoya'nın yeteneklerinin farkında olsa da sanki acemi bir kız çocuğuymuş, olası bir hatanın öncesinde zarar görmeden müdahale edebilirmiş gibi gözleri hep üzerindeydi.

Ayakkabıların klipslerini iyice sıkılaştıran genç adam "İyi mi?" diye sordu başını yukarı kaldırarak.

Zoya yerinde kımıldanarak ağırlığını iki yanına verip ayaklarını kontrol etti ve süratle başını salladı.

"Çok iyi."

"Beren düşmek üzere," dedi uyarırcasına. "Onu da düzelt."

Zoya dediğini yaparken Ulun'un hazırlanması da çok sürmedi. Hepsi hazır olduklarında Ferman son kez onay almak ister gibi ikisine baktı.

"Hazır mısınız?" diye sorduğunda iki genç başlarını salladılar. Zoya hevesli ve sabırsız, Ulun'sa her zaman olduğu gibi sakin ve donuktu.

"Gölete vardığınızda vakit kaybetmeyin. Siz çıkana kadar ben ateşi yakmış olurum." Zoya'nın tatsız yüzüne gülerek bakıp "Sıcak içeceklerinizi de hazır ederim," dedi. "Sizi düşünmediğimi iddia edemezsiniz, değil mi?" diye alayla devam etti. Ansızın hatırlamış gibi yeniden sıkı sıkı Ulun'u tembihledi. "Seni kandırmasına izin verme sakın. Hediyesini istiyorsa kendisi çıkaracak."

Ninova

"Tamam tamam," dedi Zoya bıkkınca. "Böyle bir şey yapmayacağım zaten. Bu haksızlık olur."

Ferman bu sözlere sımsıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Aynen öyle," dedi onaylayarak. Ardından başındaki gözlükleri yüzüne yerleştirdi ve hareket onayını verdi.

"Haydi bakalım, başlayalım o zaman."

"Ben kazandım!"

Zoya'nın sevinç dolu zafer çığlığı, yaptığı sürati kesmek üzere gerçekleştirdiği keskin bir yan dönüşün ardından çıkmıştı.

Soluk soluğa kayakların üzerinde yavaşça kayıp, birkaç metre ilerisinde aynı keskin hamleyi yaparak duran Ulun'a doğru yanaştı.

"Tebrikler," dedi Ulun düz bir sesle. Gözlüklerini kaldırarak başının üzerine yerleştirdi ve azarlar gibi sözlerine devam etti.

"Aşırı tehlikeli manevralar yaptığının farkındasındır sanırım. Ağaçların arasında yaptığın slalom gereksiz denecek kadar riskliydi. Bu kadar hırslı olduğunu ve kazanmayı bu kadar çok istediğini bilmiyordum."

Kaymaya başladıkları esnada Zoya akıl almaz manevralar sergileyerek dağdan aşağı inmeye başlamıştı. Sık ağaçların arasında teğet geçerek çizdiği zik zaklar birkaç kez Ulun'un aklını başından alacak kadar endişelenmesine neden olmuştu. Genç kadının kazanma hırsını fark ettiğindeyse, hızını düşürerek belli bir mesafe aralığıyla arkasından kaymaya devam etmiş ve onun düşürdüğü hızına eş olarak Zoya'nın da hızını azaltabileceğini ummuştu. Bu fikri işe yaramıştı doğrusu. Sürekli arkasına bakarak onu takip etmeye çalışan kadının hızı da makul bir ölçüye düşmüştü.

"Bu dağı avucumun içi gibi biliyorum. Her ağacın, her tümseğin yerini ezbere bilirim, merak etme."

Ulun ters ters ona bakarak göletin önündeki açıklığa doğru yavaşça kaydı. "Yine de gereksizdi. Süratinin farkında değil gibiydin."

Ninova

Zoya gözündeki gözlüğü beresinin üzerine çıkardı ve umursamaz bir edayla karşılık verdi.

"Kayak yapmayı seviyorum ve kayak dediğin şey süratle alakalı bir spor zaten."

"Kimse senden kış olimpiyatlarına katılmanı beklemiyor."

Ulun yine ona ters bir bakış atarken Zoya neşeyle bir kahkaha savurdu. Ayağındaki kayaklardan kurtulduktan sonra batonları kara saplayıp Ulun'un yanına doğru birkaç adım attı. Tıpkı onun gibi ayaklarını kayaklardan kurtaran Ulun sırtındaki çantadan çıkardığı matı yere serdiğinde, Zoya matın üzerine otururak ayağındaki kayak ayakkabılarını çıkarmak üzere uzandı.

"Açıkçası şu an yapacağım çılgınlık yerine olimpiyatlara katılmayı tercih ederdim. Üzerimdekileri çıkarmak hiç içimden gelmiyor ama suyun dibinde bu kez ne olduğunu merak ediyorum."

"Her şekilde madalya kazanıyorsun işte," dedi Ulun teselli eder gibi. Etrafa çabucak bir bakış atıp aceleyle ekledi. "İstersen Ferman gelene kadar ben dalar çıkarım, senin girmen gerekmiyor."

Zoya mest olmuş gibi ona genişçe bir gülümseme sundu. "Bu teklifin her ne kadar reddetmesi zor olsa da babamı aldatamayacağımız gibi seni de yalnız bırakmayacağım." Aniden sesini incelterek "Benim sevgilim bana kıyamıyor muymuş?" diyerek uzattı kelimeleri.

Ulun ona ters ters bakarak karşılık verdi. "Şunu yapmayı keseceksin misin? Benimle çocukmuşum gibi konuşma."

Bu sözlere aldırmadan "Gel gel," dedi Zoya elini sallayarak. "Gel şu yanaklarını gereyim yine. Azıcık gülümsemeni görmek istiyorum."

Ulun kaçar gibi başını hızla iki yana salladı. "Bir an evvel üzerimizi değiştirelim hadi." Bakışlarını omzundan geriye çevirerek ilerideki gölete baktı. Üzerinde yer yer ince buz tabakaları vardı. Düşüncelerini sese dökerek yeniden çantaya eğildi.

"Neyse ki dalış kıyafetleri soğuğa dayanıklı malzemeden yapılmış," diyerek tatsızca sözlerini tamamladı. "Yine de üşüyeceksin."

"Benim için endişelenme," dedi bu kez Zoya ciddi bir tonla. Ulun'un kendisi hakkındaki endişeleri onu mutlu etse de bu endişeleri büyütmesini istemiyordu. "Başa çıkabilirim. Beni korkutan zorluklardan kaçmayı göze alsaydım hâlâ bir dolabın içinde

Ninova

saklanıyor olurdum. Endişelenme tamam mı? Korkularımın üzerine gitmek ve onları yenmek beni iyi hissettiriyor."

Ulun inceleyen bakışlarını ona çevirdi ve kısacık bir süre dikkatle genç kadına baktı; ifadesi oldukça kararlı görünüyordu. Her ne kadar şikayet etse de gözlerindeki azimli bakış, ona bir kez daha hayran olmasına neden oldu.

Dizlerinin üzerine yavaşça çöktü. Çoraplarının ıslanmaması için matın üzerinde oturan genç kadınla karşı karşıya durduklarında usulca uzanarak ellerini tuttu. Eldivenlerini yavaşça çıkardığı çıplak elleri avuçlarının içine alarak sımsıkı sardı; günün tüm ışıltılarını içine hapsetmiş olan berrak safirlerini sıcak kehribarlara dikti.

Daha çok kayak esnasında yüzüne çarpmış olan soğuktan; fakat hissettiği heyecanın da oldukça katkısıyla pembeleşmiş çilli burnu ve yanakları, ışıl ışıl parlayan gözleriyle ona bakan genç kadın ancak masallarda söz edilebilecek peri kızları kadar güzel görünüyordu. Nasıl bir şansın ya da kaderin onları bir araya getirmiş olabileceğine kafa yormak istese de arzu ettiği tek şey yalnızca bulunduğu zamanın tadını çıkarmaktı. Dünü ya da yarını düşünmeden, nedenleri niçinleri sorgulamadan yalnızca yanındaki genç kadının varlığına sarılmak ve onunla geçirdiği zamanları her zerresiyle kuşanmak istiyordu.

Başını ileri uzatıp genç kadının dudaklarına dudaklarını basturdı. Buz gibi dudakların temasını hissettiğinde niyet ettiği gibi kısa bir öpüşme gerçekleşmedi ve geri çekilmekte oldukça zorlandı. O, adeta buz tutmuş dudakları ısıtmak ister gibi Zoya da bu sıcaklıktan uzaklaşmak istemez gibiydi.

Nihayet iradesine hakim olup geri çekilebildiğinde, birkaç santim ötesindeki parlak kehribarlardan gözlerini ayıramadan "Verdiğim sözleri tutmak istiyorum," dedi yoğun, alçak bir tonla.

Geçmişte tutamadığı her sözün acısı yüreğinin ortasında taş gibi duruyordu. Dost'u koruyamaması, Dinçer'in intikamını henüz tam olarak alamaması, kendisini kaypak biri gibi hissetmesine neden oluyordu ve bu, içindeki değersizlik hissini katlamaktan öte hiçbir şeye yaramıyordu. Bu duygu hiçbir şeyle boy ölçüşemeyecek kadar güçlü bir şekilde onu yiyip bitiriyordu. Ferman gibi biri

Ninova

olmak istiyordu. Onun gibi erdemli, onun gibi iyi, onun gibi dürüst, onun gibi güçlü ve onun gibi şerefli biri olmak istiyordu.

Avuçlarının arasındaki elleri hafifçe yukarı kaldırdı ve genç kadının parmak uçlarına dudaklarını değdirdi. O parmak uçları en az kendisininkiler kadar tüm acılara dokunmuştu.

"Bir daha üşümeyeceğine söz vermiştim. Sadece sözümü tutmak istiyorum."

Zoya başını hafifçe öne eğerek dudaklarını Ulun'un başına şefkatle bastırdı. "Tutuyorsun," dedi alçak sesle. "Kendini kötü hissetme. Bunun seninle ilgisi yok. Bu, benimle ilgili."

Ulun'un hissettiklerini söze dökmesine ihtiyaç duymuyordu. O donuk bakışların ardından geçen tüm duyguları o söze dökmese de görebiliyordu. Yanağını Ulun'un başına yaslayarak teselli eder gibi devam etti.

"Çıktığımızda bana sarılır ısıtırsın yine, olur mu?"

"Her zaman," dedi Ulun duraksamadan.

"Gördün mü? Sözünü tutuyorsun işte."

Ulun dudaklarını yeniden parmak uçlarını dokundurarak başını kaldırdı. "Bir an evvel şu işi bitirelim, hadi."

Zoya başını sallayarak genç adama gülümsedi ve montunun fermuarına uzandı.

"Ver bakalım şu dalış kıyafetini."

Ulun bıraktığı çantaya uzanarak içindeki kıyafetleri matın üzerine çıkardı ve ikisi de hazırlanmaya başladılar. Ulun birkaç dakika içinde en ufak bir çekince hissetmeden üzerindekileri çıkarıp çırılçıplak kalmıştı; dalış kıyafetinin alt parçasına uzanıp üzerine geçirmeye başladı. Zoya'nın aksine soğuğa aldırıyor gibi görünmüyordu. Zoya çıplak ayaklarla matın üzerinde dikiliyordu; önce altındaki kayak pantolonu ve içine giydiklerini çıkarıp dalış tulumunu altını giymişti. Henüz tüm bedeninin doğrudan soğukla buluşmasını istemiyordu. Tulumun altını üzerine oturttuktan sonra sadece sütyeni kalana kadar üzerindekileri çabucak çıkararak, tulumun üstünü giydi.

İki parçalı kıyafetin yalnızca altını giyen ve üst bedeni çıplak olan Ulun ona yaklaşarak tulumu oturtmasına yardım etti.

"Sen üzerini giymeyecek misin?"

Ninova

"Gerek yok," dedi Ulun ifadesizce. "Çok uzun süreceğini sanmıyorum. Gölet çok derin görünmüyor. En fazla beş on dakika içinde çıkmış oluruz."

"Yine de çok soğuk. Dalış kıyafetinin üstünü de giysen iyi olurdu."

Ulun bu sözlere aldırmadan tatsızca Zoya'nın tek örgü yaptığı saçlarına uzandı.

"Saçların ıslanacak. Kurutması zaman alacak."

Zoya sevecen bir gülümsemeyle ona baktı. "Merak etme ıslanmayacak," der demez tulumun üzerindeki bir cepten çıkardığı küçük bir parçayı salladı. "Babam boneyi cebe koymuş."

"Her şeyi düşünüyor," dedi Ulun dalgın bir bakışla Zoya'nın elindekine bakarak.

Zoya onu onaylar gibi başını sallayarak gülümsedi. Boneyi başına oturtmaya başladığında sevgi dolu bir sesle karşılık verdi.

"En ufak ayrıntıyı bile düşünür."

Ulun boneyi başına yerleştirmesine yardım edip saçlarının tamamını elastik bonenin içine yerleştirdi.

"Hazırız sanırım," dediği esnada yan tarafında dikkatini çeken bir hareketle başını soluna çevirerek devam etti. "Ferman da geldi."

"Hâlâ girmemişsiniz," dedi Ferman onlara seslenerek. Kayakların üzerinde iki gence yaklaşırken alayla devam etti. "Zoya hâlâ kendi kendine telkinlerine devam mı ediyor?"

Zoya, adamın arkasından çekerek getirdiği kuru dallara hızlı bir bakış atarken, savunmacı bir sesle karşılık verdi.

"Bu kez telkine gerek duymadım, sevgilimi yalnız bırakacak değilim. Hazırlanmayı yeni bitirdik."

Ferman ona aldırmadan masumca Ulun'a bakıp, sanki Zoya orada yokmuş gibi dert yanarcasına "Sence de evde kalmış kızlar gibi davranmıyor mu?" diye sordu. "İyi ki karşısına çıktın, yoksa ömrünün sonuna kadar sızlanıp başımın etini yiyecekmiş."

Ulun ona utangaç bir bakış attı fakat cevap veremedi. Ferman genç adamın mahcubiyetini uzatmak istemez gibi hızlıca konuşmaya başladığında bu kez çıkışır gibiydi.

"Haydi haydi, kaldırın kıçlarınızı. Siz çıkana kadar ateşi yakmış olurum."

Ninova

"Neden geç geldiğin anlaşıldı," diyen Zoya'ya teessüf eder gibi baktı Ferman.

"Yol boyu bulduğum çalı çırpıyı topladım elbette, ateş kendi kendine yanmıyor küçük hanım."

"Bu kez sana yardım edemedim."

"Yarışmakla meşguldün."

"Ama sen benimle hiç yarışmıyorsun. Fırsatı kaçırmak istemedim."

"Hanginiz yendiniz?"

"Sence?" dedi Zoya zafer dolu bir gülümsemeyle. Yanındaki Ulun'un göz devirdiğini görmemişti fakat Ferman'ın dikkatinden bu ifade kaçmadı. Çabuk bir bakış atttığı Ulun'un sitem ederce başını iki yana salladığını gördüğünde ise yarışın nasıl geçtiğini tahmin etmesi zor değildi. Sevecen, gururlu gözlerini oğlunun üzerinden öyle çabuk çekti ki bu bakışı iki genç de fark edemedi. Kayaklarını çıkarmak için başını aşağı eğerek karşılık verdi.

"Kimin kazandığının önemi yok. Keyifli vakit geçirmeniz önemliydi, ki görüyorum ikiniz de eğlenmişsiniz."

"Şu andan itibaren eğlence son bulmuş gibi," diye mırıldandı Ulun, bakışlarını gölete çevirerek. Tekrar endişeyle Zoya'ya baktı.

"Zoya'yı dert etme," dedi Ferman. "Şimdi şikayet ediyor gibi görünse de hediyesine ulaştıktan sonra bu anları hemen unutacak."

Zoya neşeyle gülümsedi. "En son aldığım su altı kamerası kesinlikle buna değerdi."

Ferman sırtındaki çantayı indirip, topladığı çalı çırpıya uzanırken karşılık verdi ona. "O zaman bir an evvel başlasanız iyi olur. Bu sefer ki hediyeni de seveceğini düşünüyorum."

Zoya başını sallayarak Ulun'a döndüğünde genç adam çoktan gölete doğru adımlamaya başlamıştı. Zoya çıplak ayaklarını yere basıp aceleci adımlarla ona doğru ilerledi. Ferman başını hafifçe kaldırıp onlara yan gözle baktığında, ikisinin de kısa bir an birbirlerine bakıp adeta birbirlerine destek vermek ister gibi usulca başlarını sallayarak aynı anda suya doğru hareketlendiklerini gördü. Bedenini düzelterek kısa bir süre arkalarından bakarak onları izledi.

Ninova

İki genç beden, saniyeler içinde suyun içinde gözden kaybolmuştu. Sudan yükselen şapırtıların öncesinde Ferman'ın kulaklarına vuran son ses, Zoya'nın suya girdiği anda attığı itiraz yüklü tiz çığlığı olmuştu; fakat şartlar yine de onu durdurmamış Ulun'un hemen arkasından suya dalmıştı.

Suyun içinde kaybolan bedenlerin hemen akabinde Ferman aceleyle yaptığı işe döndü ve küçük bir ateş yakmaya girişti. Kısa sürede ince dalları tutuşturup, birkaç dalı daha çabucak üzerlerine attı. Bir başka matı yaktığı ateşin hemen yanına serdi ve çantasındaki kamp ocağını yakarak üzerine su doldurduğu metal kabı koydu.

Duyduğu seslerle başı ara sıra küçük gölete çevriliyordu. Farklı aralıklarla iki beden tekrar derin bir nefes almak üzere başlarını sudan çıkarıp yeniden gözden kayboluyorlardı. Ocağın üstüne koyduğu su kaynamak üzereyken iki baş bu kez aynı anda suyun yüzeyinde belirdi. Elinde tuttuğunu muzaffer bir edayla yukarı kaldırmış olan Zoya'nın sesi, titreyen çenesi nedeniyle zorlukla çıkıyordu.

"Bulduk!"

"Kıyıya yüz hemen!" dedi Ulun aceleci bir edayla.

İkisinin de bileklerinde küçük su geçirmez poşetlerin ucuna bağlı olan lastikler geçirilmişti. Ferman oturduğu yerden seçemese de poşetlerin üzerinde isimlerin yazdığını biliyordu; birkaç gün evvel soğuya karşı aynı meydan okumayı yaparak bizzat kendisi dibe yerleştirmişti bunları. Su geçirmez torbaları ağır birer taşa bağlamıştı ve şimdi iki gencin de bileklerinde bağlı torbaların bu taşlardan kurtulduğu açıktı.

Zoya ateşin başına yaklaştığında, bileğindeki torbayı çabucak çıkarıp ayaklarının dibine bıraktı. Bir yandan titrerken bir yandan aceleci bir edayla Ferman'ın ona uzattığı, adeta bir çeşit alüminyum folyo gibi görünen acil durum battaniyesine sarındı. Başındaki boneyi çıkarıp yerinde hareket etmeye devam etti. Morarmış dudaklar zorlukla da olsa gülümser gibi yanlara gerildi.

"Umarım hediyem bu yaptığıma değer," dedi dudakları titreyerek.

Ninova

Ferman seri hareketlerle elinde tuttuğu bir başka örtüyü Ulun'un omuzlarına sararken gülümsedi. "Değeceğini düşünüyorum."

Eliyle sevecen bir edayla Ulun'un sırtını sıvazladı. "Ateşe biraz daha yaklaş," der demez çabucak ekledi. "Hemen kahvelerinizi yapıyorum. Azıcık ısının, birkaç dakika sonra üzerinizi değiştirip kuru giysilerinizi giyersiniz."

Sonraki dakikalar içinde çok fazla konuşmadılar. Ferman iki gence hazırladığı kahveleri uzattıktan sonra ateşe birkaç dal daha atarak kendi kahvesini aldı ve diğer matın üzerine oturdu. Zoya ve Ulun yan yana bir matın üzerinde otururak kahvelerini içerlerken, Ulun bir koluyla genç kadını sarmalayıp kendi örtüsünün bir kısmını da onun etrafına dolamıştı.

Ferman karşısındaki iki gence imrenerek bakıyordu. Ulun'un sık sık kontrol eden bakışları Zoya'ya çevrilirken, genç kadın iyi olduğunu belirtmek istercesine belli belirsiz başını sallayarak karşılık veriyordu. Isınmak ister gibi Ulun'a iyice sokulsa da bir mücadeleyi daha kazanmış olmanın verdiği memnuniyeti yaşadığı belliydi.

Nihayet kahveleri bittikten ve yeteri kadar ısındıktan sonra üzerlerini giyinmek üzere hareketlendiler. O esnada Ferman etrafa yayılanları toplamaya başlayarak kendisini oyalamaya çalışırken, ara ara yan gözle diğer ikisini izliyordu. Ulun üstüne çabucak termal içliğini ve montunu geçirerek, Zoya'mn giysilerini giymesine yardım etti; ateşin başından ayrılmaya isteksiz olan Zoya, botlarını ayağına geçirip donmuş parmak uçlarıyla bağlarla uğraşırken Ulun atılarak çabucak bağlarını bağladı; genç kadının ellerini tutarak bir süre boyunca avuç içlerinde ısıtmaya çalıştı. Ellerini serbest bırakmadan hemen evvel sıcak nefesini üflediği parmak uçlarına dudaklarını usulca dokundurdu.

Zoya'nın minnet dolu gülümsemesi, henüz açmadığı ve içinde ne olduğunu bilmediği paketten çok daha değerli bir armağan olduğunu düşünmesine yol açtı. Genç kadının tek örgüsünü sırtına doğru usulca iterken avucunun içinde okşar gibi kaydırdı.

"Hadi," dedi Zoya alçak bir sesle. "Daha fazla üşümeden sen de giyin."

Ninova

Ulun yalnızca başını sallayarak ona karşılık verdi ve yerinden kalkarak birkaç metre uzaklaşıp, sırtını Ferman ve Zoya'ya döndü. Omuzlarından sarkan termal örtüyü üzerinden atmadan dalış pantolonunu çıkarıp, çabucak kuru kıyafetlerini üzerine geçirdi. Botlarını bağladığı esnada Ferman ona yaklaşarak dalış kıyafetlerine uzandı. "Ben toparlarım," diyerek karşı koymaya çalıştığında Ferman sevecen bir gülüş sundu.

"Ateşin başına geçip ısınmaya çalış. Zoya hediyesini açmaya başladı bile. Sen merak etmiyor musun?"

Ulun çekingen bir edayla etrafında dönerek ateşin olduğu yöne baktı. Ferman yerdeki termal örtüyü alırken yumuşak bir sesle devam etti.

"Hadi, sen de aç paketini artık."

İki adam yan yana ağır adımlarla genç kadının bulunduğu noktaya ulaştı. Zoya eliyle yanını işaret ederek "Hadi gel. Seninkini de merak ediyorum," dedi hevesle.

Üzerindeki kuru, kalın kıyafetler bedenini ısıttıkça geçen her dakika eski keyfi yerine geliyordu. Hevesle yanındaki küçük pakete bakıp Ulun'a acele etmesini ister gibi başını salladı.

Ulun yavaşça genç kadının yanına oturdu. Önlerindeki küçük ateşten yayılan sıcaklık, o an yanındaki kadının gözlerinin içindeki muazzam sıcaklıktan daha cansızdı belki. Yine de oturduğu esnada etraflarını saran soğuğu bertaraf eder gibi yüzüne tatlı, sıcak bir esinti çarptı. Zoya'nın adeta hevesli küçük bir kız gibi çabucak kucağına koyduğu pakete yarı tereddüt yarı çekinerek baktı. Genç kadın kendi kucağındaki paketi saran naylonu çoktan yırtmıştı bile. Ulun onu taklit ederek ilk önce içinde küçük bir paket bulunan naylonu yırttı.

Ferman tepkilerini görmek ister gibi yavaşça karşılarına oturup ikisini izlemeye koyuldu.

Hediyesini ilk açan Zoya oldu. Küçük kare şeklindeki kadife kutunun içinden çıkan altın zincir bilekliği hafifçe yukarı kaldırdığında gözleri neşeyle parlıyordu.

"Charm Bracelets," dedi coşkun bir beğeniyle.

Küçük halkalardan oluşan altın zincire takılı iki altın minyatür figür yan yana dizilmişti. Biri minicik bir kamera şeklinde olan

Ninova

bir figürdü. Yanındaki ise üzerinde iç içe üç halkanın bulunduğu yuvarlak, minicik bir hedef tahtası şeklinde olan bir figürdü.

"Baba," dedi Zoya beğeni dolu bakışlarını zincirden çekmeden. "Harika bir şey bu," der demez parmak uçlarıyla minik figürlere okşarcasına dokundu.

"Bu figürleri çoğaltabilirsin," dedi Ferman şefkat dolu bir tonla. "Sana güzel şeyler anımsatan sembolleri zincirine takabilirsin." Ulun'a doğru çabuk bir bakış attı. "Ben seni anımsatan şeyleri taktım, aslında çiftler her yıldönümlerinde bu zincire bir şey eklerler. Belki siz de çoğaltabilirsiniz bunları."

Ulun kucağındaki paketi açmadan Zoya'nın elindeki zincire dikkatle bakıyordu. Ferman'ın seçimleri gerçekten de tam olarak Zoya'yı anımsatan şeylerdi. Kulağına çarpan son cümleyle bakışları çabucak karşısındaki adama çevrildi ancak göz göze gelmeye utanmış gibi bakışlarını tekrar hızla kucağına indirerek, elindeki paketi evirip çevirmeye başladı. Önüne uzanan bir elle dikkatini yanındaki kadına yeniden çevirmek zorunda kaldı.

"Takmama yardım eder misin?" diye sordu Zoya, zinciri parmak uçlarında sallayarak.

Ulun adeta bir görev adamı edasıyla elindeki paketi bırakıp zincire uzandı; genç kadının bileğine takılan zincire ikisi de bir süre beğeni ile baktılar.

"Senin hediyen ne?" diye sordu Zoya sabırsızca.

Ulun kendininkini yeniden hatırlamış gibi telaşla kucağındaki pakete uzandı.

"Henüz açmadım," diye mırıldandı.

"Hadi, çabucak aç o zaman," dedi omzuyla dürterek.

Zoya'nın genç adamı dürtmesiyle Ferman'dan alçak sesli bir gülüş çıktı. "Çocuğu sürekli itip kakma," dedi şakacı bir sesle. "Bunu yapmaya devam edersen, zincirine başka parça takamayacağın gibi yine benim başıma kalacaksın."

Zoya neşeyle küçük bir kahkaha attı. "Evde kalmış kızlar gibi olacağımı mı söylüyorsun yani?"

Ulun elindeki kutunun kapağını açarken, başka türlüsü mümkün değilmiş gibi çabucak araya girdi. "Kalmazsın."

Zoya duydun mu der gibi Ferman'a böbürlenerek bakıp, genişçe sırıttı. Tam o esnada elindeki kutunun kapağını açmış olan Ulun

Ninova

öylece kalmış halde içindekine bakıyordu. Zoya suratındaki sırıtmayı silmeden başını yana çevirip Ulun'un elindekini gördüğünde, şaşkınlıkla küçük bir nidayı dudaklarının arasından kaçırdı.

"Baba," dedi hayretle. "Bu en sevdiğin saatin."

Ulun başını hızla kaldırıp, anlamaya çalışır gibi önce Zoya'ya ardından sorarcasına Ferman'a baktı ve itiraz eder gibi "Bu çok fazla," dedi başını iki yana sallayarak.

Elindeki saatin antika denecek kadar eski ve değerli olduğu öylesine açıktı ki bunu kabul etmeyi aklının ucundan bile geçiremiyordu. Siyah deri bir kemere sahip olan saatin kadranı sedeften yapılmıştı. Ulun kaşlarını çatarak dikkatle baktığında saatin kasasının altın olduğunu fark etti. İçindeki rakamlar, akrep ve yelkovan da aynı metalden yapılmıştı. Muazzam sade bir zarifliği vardı saatin. Üstün bir yetenek tarafından yapıldığı ve yine üstün bir beğeni ile seçildiği açıktı. Yine altın olan arka kapağın üzerinde yazan marka oldukça ünlü bir İsviçre markasıydı.

"Bunu kabul edemem," diye mırıldandı yine. "Bu çok fazla," dedi tekrarlayarak.

Huzursuzca iade etmek üzere saati kutuya yerleştirmeye giriştiğinde Ferman kati bir tavırla onu engelledi.

"Hayır, değil," dedi. "Bunu sana, bugün soğuk bir gölete daldın diye hediye etmek istemiyorum. Niyetim bu değildi zaten." Ulun başını kaldırıp düz bakışlarla ona baktığında, Ferman bu ifadesiz bakışları yok etmek ister gibi şefkatle gülümsedi. "Kızıma hak ettiği şekilde, nazik davrandığın için bir baba olarak teşekkür hediyesi gibi düşün lütfen. Zoya'yı daha önce bu kadar neşeli ve mutlu görmemiştim. Onu mutlu etmek için çabalıyorsun."

"Asıl çabalayan o. Eksiklerimin farkındayım."

"Eksiğin yok Ulun," dedi Ferman üzerine basar gibi tane tane. "Sadece daha önce gizlemeye alıştığın için duygularını nasıl göstereceğini bilemiyorsun." Bakışları bir Zoya'ya bir Ulun'a çabucak gidip geldi. "Ama birbirinize öğretirsiniz, öyle değil mi? Önemli olan birbirinizi anlamanız. Bunu yaptığınızı görebiliyorum."

Zoya elini usulca uzatarak, anladığını belirtircesine Ulun'un kolunu dokundu; Ulun'un bakışları ona kaydığında rica eder gibi

Ninova

gülümseyerek belli belirsiz başını salladığında genç adam bu rica yı kırmanın ne kadar zor olduğunu düşündü.

"Hadi koluna tak," dedi Zoya yumuşak bir sesle üsteleyerek. Ferman'a çevrilen bakışları minnet barındırıyordu. En az kendisinin değer verdiği kadar Ulun'a gösterilen ihtimam içini ferahlatıyordu. Ferman'ın onayını almak bu dünyada onu mutlu eden tek şeydi ve seçtiği adamın onaylandığını görmek attığı her adımda kendine olan güveni katladığı gibi Ulun'un bu ihtimamı hak ettiğine inancı da tamdı.

Ferman, bileğine gönülsüzce de olsa taktığı saate dikkatle bakan oğlunu içi sızlayarak izledi. Kim bilir ne zaman arka kapağın içinde yazan yazıyı gösterebilecekti. Ümidi bu zamanın çok uzamamasıydı.

İçine oturan kasveti dağıtan tek şey, içinde anne ve babasının isimlerinin yazılı olduğu saati, şimdi oğullarının bileğinde taşıdığını bilmekti.

Ada'dan ona kalan yalnızca iki parça olmuştu. Biri son göreve çıktığında koynuna sokulan mavi bir ipek fular diğeri ise bu saatti. Diğer her şey, hep yaptığı gibi görev öncesi bıraktığı dolabında kalmıştı ve kim bilir hangi ellere geçmiş, yok olmuştu.

Yaptıklarına rağmen Majid'e nefret beslememesinin belki de nedeni bu iki parçaydı. Onu serbest bıraktığında özenle sakladığı belli olan bu iki parçayı da kendisine teslim etmişti.

Saat bugün üçüncü kuşağın bileğine yerleşmişti. Bir zamanlar Belkıs, babasına ait olan bu saati nişanlandıkları gün Eşref Karamanlı'ya nişan hediyesi olarak vermişti. Aynı saat nişanlandıklarında Ada tarafından Ferman'ın bileğine takılmıştı. Ufacık bir ayrıntı eklenmişti arka kapağın içine. İnce bir şekilde yazılmış olan yazı, saatin tarihine mutlu bir günü eklemişti.

Ada & Ferman
9 Nisan 1994

Ninova

on dördüncü bölüm

"Güçlü bir alev, küçük bir kıvılcımdan oluşur."

İlahi Komedya, Dante Alighieri

YILMAZ HALEFOĞLU

Zirveye kurulan hırslı bir kişi oradan hiç indirilemeyeceğini düşünür. Heyhat, son derece büyük bir yanılgıdır bu.

Hiç umulmadık anda surata yenen tokat insan üzerinde önce şaşkınlık, saliseler içinde de öfkeye dönüşen bir his yaratır.

Sosyal medyada patlayan sansasyon, Yılmaz'ın suratına hiç ummadığı anda inen sert bir tokat gibiydi. İlk hissettiği şey tarifsiz bir şaşkınlıktı; bu şaşkınlıktan çabucak sıyrılarak bu kez tarif edilemez bir öfkeye bürünmüştü. Hayatında ilk kez bir şeyler onun kontrolünün dışında gerçekleşiyordu ve kontrol edemediği her şey yalnızca öfkesini katlıyordu.

Dört bir yandan etrafının sarıldığını düşünüyor, bu düşüncenin yarattığı panikle bu öfkeyi en yakınında bulunanlara akıtıyordu. Telefonu susmak bilmediği gibi kapısına gidip gelenler de durmak bilmemişti.

Yılmaz'ın yarı saldırgan bir savunmayla yaptığı açıklama gerçeklerden uzak bin bir türlü saçma suçlamayla süslenmiş yalanlar silsilesiydi. Parti yöneticileri, devlet yetkilileri bir yandan onu sıkıştırırken sosyal medyada dur durak bilmeden sızdırılan belgeler, ağır bir yaylım ateşine dönüşmüştü. Alınan yasaklama kararı ile ulusal kanallar konu hakkında en ufak açıklama yapmasa da

Ninova

bağımsız kanallarda konuşulan tek şey, ortaya atılan iddialardı Her ne kadar tüm medya organlarını bastırmaya çalışıyor olsalar da sosyal medyanın engellenmesi imkansızdı.

Yılmaz, söz konusu haberlerin onu sevmeyen düşmanları tarafından bot hesaplardan yapıldığını ve kendisini yıpratmayı amaçladıklarını söylüyordu. Sızdırıldığı iddia edilen her şey yalan ve düzmeceydi; o dürüst bir politikacı, şerefli bir vatan hizmetkârı idi. Geçmişte, yıllarca gururla bu vatana hizmet etmiş olan dedesi ve babası gibi kendisi de onların izinden giderek aynı hizmeti sunmaya devam ediyordu. Onu karalama çabası içinde olanlar kazdıkları kuyuya kendileri düşeceklerdi; çünkü düzenlenmiş ve büyük yeminlerle sahte olduklarını iddia ettiği belgeler onu karalamak ve itibarını sarsmak için asla yeterli olmayacaktı. O zaten yaptığı hizmetle gerçeği kamuoyuna gösteriyordu. Hakkında uydurulmuş olan düzmece haberlere kimsenin inanmayacağına olan güveni tamdı.

Her ne kadar yaptığı açıklamalar bu yönde olsa da içinde büyüyen paniği bastırması oldukça zordu. O günlerde güvenilir bir plan yapamıyordu çünkü sürekli fikir değiştirmek zorunda kalıyordu. Dışarıya yansıtmamaya çalışsa da panik ve telaş onu ele geçirmişti; hiçbir sabit planı uygulayamıyor, her gün başka türlü düşünüyordu.

Aziz'le son konuşmasında yaptıkları planları da değiştirmişti. Öncelikle Hayalet'i ortadan kaldırma fikri hızlı bir şekilde yer değiştirmiş, Azaril'i ilk sıraya almıştı. Ona göre sızdırılan her belgeyi yalanlayabilir, suçu başkalarının üzerine yıkabilir ya da gereken herkesi susturabilirdi; fakat Azrail'i susturması mümkün görünmüyordu.

Ortaya çıkan rezaletten sonra ona göre çok daha büyük rezaleti Azrail gün yüzüne sürebilirdi. O canlı bir şahitti. Çiftlik hakkında ve orada neler yapıldığı konusunda çok şey biliyordu. Ne kadar gözü kara olduğunu göz ardı edemezdi ve yaptığı pazarlığa uyulmadığında kendisiyle birlikte Yılmaz'ı da gömmekten çekinmezdi.

Aziz'in yaptığı araştırmalardan elle tutulur hiçbir şey çıkmamıştı. Tüm kayıtlar silinmişti ve bu nedenle Hayalet'in kimliği hâlâ belirlenememişti. Ellerinde yalnızca Emil Bader'in verdiği

Ninova

bir eşkâl bulunuyordu ve bu da hiçbir işe yaramıyordu. Buna rağmen Yılmaz, Hayalet'i ikinci sıraya almıştı. Eninde sonunda onu ortadan kaldırabilirlerdi; fakat Azrail'in varlığı çok daha büyük bir tehlike arz ediyordu. Yolsuzluk suçlamaları ayrı şeydi; cinayetlerin ortaya çıkması ayrı şey. Azrail gerçekleştirilen cinayetlerle ilgili her türlü detayı biliyordu ve ortaya dökülecek pislikleri kurcalayanların aklına gelecek olan tek soru olacaktı.

Ölenlerin ardından en çok faydalanan kim olmuştu ve bunlar gerçekten bir tesadüf müydü?

Pandora'nın kutusu açılırsa Yılmaz ardı ardına kopacak kıyametleri bastırmakta güçlük çekecekti ve öncelik sırası değişmek zorundaydı.

O günlerde hissettiği paniğin elini ayağını nasıl dolaştırdığını ve bu nedenle ne kadar yanlış hamleler yaptığını çok sonra anlayacaktı. Nasıl geldiğini bilmediği bir yolun ortasında dikiliyor ve üzerine hızla gelen tırın ikaz dolu kornasını duysa da adeta ayakları yere yapışmış gibi kımıldayamıyordu. Hissettiği en güçlü duygu öfkeydi. O tırı her kim kullanıyorsa onu ezmeye cesaret edemezdi. Eninde sonunda onun kudretini görecek ve önünde diz çökecekti.

FERMAN& ULUN & ZOYA

Yılmaz'ın bir yandan dışarıda bir yandan da evinin içinde büyük bir çabayla savaş verdiği günlerde, ondan kilometrelerce uzakta, İsviçre'deki bir kulübede olan Ferman, Ulun ve Zoya belki de hayatlarının en huzurlu ve keyifli günlerini geçiriyorlardı.

Ferman uzun yıllardır hissetmediği kadar yüksek bir enerji ile dolmuştu; yorulmak bilmez halde günlerini geçiriyordu. Bir yandan Tazo ile sürekli iletişime devam ediyor, belli aralıklarla yeni bir belge ya da bilgiyi sosyal medyaya sızdırarak yaylım ateşine

Ninova

yeni bir dalga ekleyip gelişmeleri takip ederken bir yandan evdeki iki gençle hep hayalini kurduğu aile sıcaklığını yaşıyordu.

Medya üzerinde yapılan haberlerin yasaklanma kararı Ferman'ın beklediği bir gelişmeydi. Ülke yönetimindeki partinin İç İşleri Bakanının yaptığı yolsuzluk ve usulsüzlüklerin elbette kamu tarafından bilinmesi ve konuşulması istenmezdi. Bu hem iktidar partisine hem de devlet yöneticilerine duyulan güveni sarsardı ki verilen ve gösterilen tepkiler bu duruma işaret ediyordu. Günler ve hatta haftalar süren görüşmeler yapılacak, Yılmaz karşısındakileri belki ikna edecek belki de edemeyecekti. Bir kısım belgeler ortadan yok edilecek, karşılıklı birtakım çıkar anlaşmaları yapılacak, suskunluklar satın alınacak ve zaman, ortaya çıkarılan pislikleri temizlemekle geçecekti. Ferman neler olabileceği konusunda kafasında farklı ihtimaller oluşturmuştu ve planlarını da bu farklılıklara göre şekillendirmişti.

Şimdilik Yılmaz üzerinde muazzam bir baskı oluşturmayı ve rahat bir soluk almasına izin vermeden sağa sola çaresizce koşturmasını istiyordu. Kıçını kurtarmak için yapacağı ikili görüşmeler çetin geçecekti; inkar ve yalana sarılacağı su götürmez bir gerçekti. Tam her şeyi yoluna koyduğunu düşündüğü ve rahat bir soluk alacağına sevindiği esnada Ferman bir başka darbeyi indirecekti. Bir süre sonra Yılmaz stres içinde tetikte bekliyor olacaktı. Ne zaman neyin ortaya çıkacağını bilemeden stresten kıvranacak ve sinirleri tel tel olacaktı.

Ferman planlarını sakince yaptığı hamlelerle adım adım gerçekleştiriyordu. Sakin kalmasını sağlayan en büyük iki sebep Ulun ve Zoya idi. Etrafında dolaşan iki gencin varlığı ona öylesine büyük huzur veriyordu ki, Yılmaz'ın o günlerde yaşadığı stresin aksine Ferman oldukça rahat ve mutluydu.

Ulun'la ilişkileri her geçen gün çok daha fazla sağlamlaşıyordu. Ulun'un, onu güvenilir bir dost ve aynı zamanda bir çeşit akıl hocası gibi gördüğü belliydi ki Zoya'nın etrafta olmadığı anlarda sorduğu sorular, karşısında bir başkası olsa kahkaha attıracak cinstendi; fakat Ferman bunu yapmıyordu. Karşısındaki o güne kadar yanında olamamış, kendi yalnızlığı içinde neredeyse kaybolmuş olan kendi öz oğlu idi ve bilakis büyük bir dikkatle Ulun'u

Ninova

dinliyor, geçmişte olamasa bile artık hep yanında olacağını hissettirmeye çalışıyordu.

Kayaktan döndükten sonraki geçen üç günde, sosyal medyada ortaya çıkardıkları kaosu takip etmiş zaman zaman yarattıkları ateşi besleyip harlayarak, çalışmaya devam etmişlerdi. Zoya elde ettikleri birçok belgeyi gözden geçiriyor, Ulun'la birlikte üzerindeki çalıştıkları şeyler hakkında fikir alışverişi yaparak sızdırabilecekleri uygun satırları sınıflandırıyordu.

İkisinin birlikte çalıştığı anlar Ferman'ın en çok içini ısıtan zamanlardı. Mutfakta yemek yapan Ulun'un yanı başından ayrılmayan Zoya, kalçasını tezgaha yaslayarak elindeki belgelerdeki satırları sesli okuyordu; kimi yerlerde Ulun'un dikkatini çeken bir şeyler olunca yeniden okutturuyor ve "O kısmı işaretle," diyerek genç kadını yönlendiriyordu.

Ele geçirilen birçok belgede yazılanları yorumlamak Zoya için zordu, Türkiye hakkında diğer iki adam kadar çok bilgisi olmadığı gibi yapılan usulsüzlükler hakkında fikir yürütebilecek kadar resmi yazım diline de hakim değildi. Fakat Ferman ve Ulun'un dikkatinden bunlar kaçmıyordu ve elden geçirdikleri her sayfayı didik didik ederek hiçbir şeyi atlamamaya çalışıyorlardı.

Zoya'nın sesli okuduğu onlarca sayfa onun için hem sıkıcı hem de yorucu oluyordu; fakat Ulun'la zamanı oldukça verimli kullandıklarını düşünüyordu.

Üçüncü gün akşamüzeri, yine mutfakta ortak çalışma yaparken sıktığı portakal suyunu doldurduğu bardağı "İç bunu," diyerek Zoya'ya uzatan Ulun, endişeyle ona bakıyordu. "Sesin yorgun çıkıyor. Saatlerdir okuma yapıyorsun, bırak artık, kalanı ben sonra hallederim."

"Olmaz," dedi Zoya, inatçı bir tavırla başını iki yana sallayarak. Portakal suyundan çabucak bir yudum alıp devam etti. "Sen yemek yaparken okumak zaman kazandırıyor işte. Boş boş oturacağıma bir işe yarıyorum." Suratını asarak elindeki sayfalara hızlı bir bakış attı. "Çok fazla tuhaf kelime var, okuyorum ama anlayamıyorum. Senin yardımın olmasa hepsini babam yapmak zorunda kalacaktı."

"Resmi yazışmalarda çok fazla hukuki terim kullanılıyor ve bu, günlük konuşulan Türkçe gibi değil. Anlamaman çok normal.

Ninova

Okuduklarımızda bize lazım olan, yapılan sözleşmelerde ülke aleyhine yazılmış maddeler. Yapılan özelleştirmelerin bir kısmı çok saçma ve enteresan maddeler içeriyor. Açılan ihaleler de öyle."

"Tüm bunları sen nasıl öğrendin?"

Ulun omuz silkti. "İş yaparken de sürekli sözleşmeler imzalıyorum. İlk başta ben de çok fazla anlamıyordum, zaman zaman bazı avukatlardan danışmanlık aldım. Kelimelerin ne anlama geldiğini biraz onlara sorarak biraz da araştırarak öğrendim. Zaman içinde aşina oluyorsun."

"Hiçbiri ilgimi çekmiyor," dedi Zoya elindeki sayfaya dertli gözlerle bakarak.

"Bunlarla uğraşmak zorunda değilsin."

"Şu an sadece okuyarak yardım etmek istiyorum. Bunlar ilgi alanıma girmiyor, öğrenmek istediğimi de sanmıyorum."

"Sen sanat içeren şeyleri seviyorsun, daha keyifli oldukları bir gerçek."

Zoya gözleri parlayarak bir adım ileri atıp "Sanat demişken," dedi. "Mutfağımızda da bir maestronun olması harika bir şey."

Ocağın başındaki Ulun ona yan gözle bakarak "Yine abartmaya başladın," dedi alçak sesle.

"Hiç de bile. Harika yemek yaptığını kabul etmelisin." Hızlı bir bakışı Ferman'ı kontrol etmek ister gibi mutfak tarafından salona doğru attı; sesini fısıltı denecek kadar alçaltarak devam etti. "Babam da çok güzel yapıyor ama sen ondan iyisin. Böyle söylediğimi duymasın sakın yoksa beni nankörlükle suçlar."

"Sanırım bunu ben yapacağım," dedi Ulun yine ona tasvip etmez bir bakış atarak. "Nankörsün. Ferman çok iyi yemek yapıyor. Ben beğeniyorum."

"Ben de beğeniyorum. Çok güzel yaptığını söyledim, değil mi?" dedi Zoya çıkışır gibi. "Ama Sezar'ın hakkı Sezar'a. Sen bu işi sanatsal düzeyde yapıyorsun."

Zoya, o sırada pişirdiği yemeği tabağa dikkatle boşaltan ve düzgün bir şekil vermek için çaba harcayan Ulun'u gözleriyle işaret ederek gülümsedi. Ulun ne yaptığını yeni fark etmiş gibi şaşkınca önündeki servis tabağına baktı. Elindeki kaşıkla yaptığı beğendinin üzerine koyacağı et için tabağa şekil vermeye çalışıyordu.

Ninova

"Nefis kokuyor, yemek için sabırsızlanıyorum," dedi Zoya heyecanla.

"Ferman beğendiyi çok sevdiğini söylemişti. Uzun zamandır yememiş, değişiklik olur diye düşündüm."

"Söyledim sana," dedi Zoya neşeyle yerinde kıpırdanarak. "Mutfağımızda bir maestro var."

Parmaklarının ucunda yükselerek Ulun'un yanağına sesli bir öpücük kondurdu. Bunu yeterli bulmamış olmalıydı ki avuçlarıyla kavradığı suratı kendisine çektiğinde, elindekileri bırakamamış olan Ulun çekiştirildiği gibi genç kadına doğru eğilmişti. Zoya dudaklarını bu kez genç adamın dudaklarına bastırdı. Ulun dudaklarının üzerindeki temasa tepki vermekte gecikmedi. Aklının bir yanı içerideki Ferman'ın her an mutfağa gelebileceği düşüncesiyle mahcubiyet hissederken bir yanı ise yaptıkları kaçamağın tatlı telaşını yaşıyordu. Zoya çoğu zaman gözü kara, haşarı bir çocuk gibiydi ve Ulun'u baştan çıkarma konusunda oldukça başarılıydı.

Şehvetle mühürlenen dudaklar yarım dakika sonra birbirinden zorlukla uzaklaştı ve iki yüz arasında birkaç santim boşluk oluştu; Zoya'nın sıcak kehribarları mesut bir ifadeyle Ulun'un safirlerine bakıyordu.

"Gözlerinin içindeki buzlar," diye fısıldar gibi mırıldandı Zoya. "Bu öpücük yüzünden mi yoksa uzun süredir ocağın başında olduğun için mi eridi, Mavilerin Efendisi?"

Ses tonunda oyuncu bir neşe varsa da bakışları öylesine dikkatle Ulun'a bakıyordu ki adeta sebebi öpücük olsun der gibiydi. Cümlesinin sonunda kullandığı hitap şekli haftalar evvel ona verilmiş olan sözü anımsatıyordu.

Ulun alçak bir sesle masumca karşılık verdi.

"Hangi ocak?"

Zoya'dan alçak sesli, neşeli bir kahkaha çıktı. Dudakları tekrar, bu kez çok daha sert bir baskıyla genç adamın dudaklarına dokundu.

Geri çekildiğinde "Öğreniyorsun şampiyon," dedi takdir eder gibi.

Ninova

Bu kez başarmış olmanın verdiği hoşnutlukla Ulun'un yüzünde beliren minik gülümseme Zoya'nın aklını başından alacak nitelikteydi. Safirlerin içindeki çocuksu parıltı, hafifçe kıvrılan dudaklar ve kirli sakalın çevrelediği yürek hoplatıcı sima, izlemekten bıkmayacağı olağanüstü güzellikte bir manzarayı yansıtıyordu.

"Masayı hazırlayayım mı?" diye sordu Zoya yumuşacık bir tonla.

"İyi olur. Soğumadan yemiş oluruz."

Zoya masayı hazırlamak üzere hareketlenmeden hemen evvel muzip bir edayla göz kırptı. "Şefimiz ne derse o olur."

Dakikalar sonra masaya yerleştiklerinde Ferman ve Zoya'dan yükselen övgüler Ulun'u memnun etse de nasıl karşılık vereceğini bilememenin sıkıntısını yaşıyordu. Övgülere, övülmeye hiç alışık değildi ve o anlarda ne yapacağını bilememenin beceriksizliği ile aşina olmadığı bir telaş hissediyordu. Onun o sıkılgan telaşının farkına varan Ferman sevecen bir gülümsemeyle ona baktı; yüzündeki ifadeyi sabit tutmaya, içindeki sızıyı dışarı yansıtmamaya çabalıyordu.

"Bizim övgülerimize artık alışman lazım," dedi yumuşak bir tonla. "Aşçılığının benden kat kat iyi olduğunun farkındayım."

Zoya dakikalar evvel yaptıkları konuşmanın üzerine baskın yemişler gibi gözlerini kocaman açıp sırıtarak baktığında genç adamın yüzünü, Zoya'nın arsız gülümsemesinin aksine tedirgin bir ifade kapladı.

"Hadi hadi," dedi Ferman iki gencin yüzündeki ifadeleri çabucak yakalayarak. "Zoya'nın midesi bayram yaptığı gibi ben de yemek derdinden kurtulduğum için çok memnunum. Tüm övgüyü sonuna kadar hak ediyorsun." Kısacık bir an susup gülümsedi. "Zoya, sen babamdan daha iyisin demiştir kesin." Ulun'un tedirginliği artınca şakacı bir sesle çabucak ekledi. "Kızım sağ olsun, hiç yalan söylemez, yine doğruyu söylemiş."

Bu sözler henüz Ferman'ın ağzından çıkmıştı ki Ulun hiç düşünmeksizin "Yalan söylemez mi?" dedi imalı bir tonla. Zoya'ya çabuk bir bakış atıp tekrar Ferman'a döndüğünde, adamın kahkahası kulaklarını doldurdu. Aynı esnada Zoya gözlerini kısıp tehditkâr bakışlarını Ulun'a dikerek Ferman'a hitaben konuştu.

Ninova

"Duydun mu baba? Az sonra ilk sevgili kavgamıza şahit olacaksın."

Ferman'ın kahkahası bir oktav daha yükseldi. Ulun gözlerini kırpıştırarak yaptığı gafa bir bahane bulmaya çalıştı fakat Zoya ondan daha hızlıydı.

"Sen beni yalancılıkla mı suçluyorsun?"

"Öyle demek istemediğimi biliyorsun. Yani öncesinde demek istedim... Ferman öyle deyince..."

Ulun sözlerini tamamlayamadı. "Bir daha seni övmeyeceğim," dedi Zoya burnunu havaya dikerek. Yan gözle genç adama baktı. "Ben seni hiç yalancılıkla suçladım mı?" diye sordu alıngan bir edayla.

"Birkaç kez," deyiverdi Ulun yine hiç düşünmeksizin.

Ferman tekrar yüksek sesle güldü. Zoya dert yanar gibi genç adama çıkışırken, Ulun açıklamaya çalışır gibi hızla karşılık vermeye çalışıyordu. İki genç, aylar önceki konuşmalarını hararetle birbirlerine kanıt olarak hatırlatıyorlardı. Fermansa bir ona bir diğerine bakarken yüzündeki gülümsemeyi silemiyordu. Tatlı didişmeyi dinlemek onu eğlendirmişti.

Bakışları bulundukları odanın içinde yavaşça dolaştı. Şömine-deki ateş, ışıl ışıl parlayan çam ağacı, harika yemeklerle donatılmış bir sofra ve enerji dolu iki gencin tatlı tatlı atışmaları sıcacık bir ortam oluşturuyordu. Sımsıcak bir aile ortamı ancak böyle olabilirdi. Yüreği hem huzurla hem de özlemle doldu. Anı mükemmelleştirecek tek bir eksik vardı; hiçbir zaman dolmayacak olan o eksiklik belki mükemmeli onlara yaşatamayacaksa bile, ardında bıraktığı ile en azından yüreklerini hep ısıtacaktı.

Zoya hiç susmayacakmış gibi soluksuz bir tirada başladığında, Ulun çok önemli bir şey anlatıyormuş gibi dikkatle onu dinliyordu. Genç kadın Singapur'daki ilk tanışmalarında genç adamın anlattıklarından girmiş, ilk kez bulunduğunu iddia ettiği Nice'e Atina'dan gelmiş olduğunu söylediğini ve her ikisinin de uydurma olduğunu hatırlatmaya devam edip, Şangay'daki konuşmalarından çıkmıştı.

Ninova

Sözler sitem içerse de genç adam hiçbir tepki vermiyor, aksine sıradan bir sohbeti sürdürüyorlarmış gibi dinliyordu. Genç kadının biten kadehini fark ederek dinlemeye devam ederken bir yandan kadehi doldurdu.

"Bir de bana Hong Kong'da işim var, seni bir gün yalnız bırakssam gücenir misin, demiştin. Güya bana tüccar beyefendi!"

"Evet," dedi Ulun düz bir tonla. "Sen de arkadaşımla Şangay'ı dolaşırım deyip peşimden Hong Kong'a gitmiştin, değil mi?"

"Peşinden niye gideyim? Ben zaten oradaydım."

"Evet, hatırladım," dedi Ulun yine en ufak bir tepki göstermeden. "Geç saatte dışarı çıkmak istemediğini söylerken ertesi sabaha uçak bulmaya çalışıyordun sanırım."

Zoya aniden sustu ve gözleri hülyalı bir gülüşle ışıldarken dudakları keyifli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Güzel kotardın ama," dedi takdir eder gibi. "Nice'teki öküzlüğüne kızmıştım ama Şangay'da yapmaya çalıştığın beceriksiz açıklama gönlümü almıştı." Bakışları düşünüyormuş gibi yukarı kalkıp "Yelkenleri çok çabuk suya indirdim," dedi hayıflanırcasına. "Bence seni biraz daha zorlamalıydım."

"Dayanamazsın ki sen," diyen Ferman araya girdi. Pürdikkat konuşmaları dinlerken suratındaki gülümsemeyi silemiyordu. İki genç yaptıkları sohbetin bir dinleyicisi olduğunu anımsamış gibi çabucak ona döndü. İki çift gözde de mahcubiyet yüklüydü. En çabuk toparlanan Zoya oldu ve bir gerçeği kabullenmek istemezmiş gibi hoşnutsuzlukla sordu.

"Yumuşak kalpliyim, değil mi?"

Ferman bu hoşnutsuz yüze şefkatle baktı ve adeta teselli eder gibi yumuşak bir tonla karşılık verdi.

"Yalnızca sevdiklerine."

Bu iki kelime Zoya'yı memnunlukla gülümsetirken, Ulun'un elini ayağını nereye koyacağını bilemediği bir utanç duymasına yol açtı. Zoya bakışlarını Ulun'a çevirdiğinde genç adamın huzursuz kıpırdanışlarını hemen fark etmişti. Her zaman olduğu gibi onun kullanamadığı kelimeleri Ferman ve Zoya'nın açıkça dile getirmesi karşısında tedirgindi; fakat dile getirmediği ya da getiremediği tüm kelimeleri, Zoya gözlerinin içinde görebiliyordu.

Ninova

Başını kaldırıp safirlerini kendisine dikmiş olan genç adam o esnada öyle yoğun bakıyordu ki kendisine, dile getireceği her kelime bu bakışın yanında zayıf kalırdı.

"Kıyamıyorum," dedi Zoya yumuşak bir sesle. "Sevdiklerime kıyamıyorum."

Safirlerin içinde ansızın bir ışık patlaması gerçekleşti. Bu patlamadan kaynaklanan huzmeler safirlerin içinden dışa taşıp, adeta görünmez bir ele dönüşerek Zoya'nın yüzüne dokundu. Parmak uçları yumuşak bir temasla burnunun ve yanaklarının üzerinde yayılmış olan yoğun çillerde, alnında, pembe dudakların kıvrımlarında ve sonra omuzlarına dökülmüş olan başak sarısı tutamlarda dolaştı. Dile getirilememiş olan kelimeler bu bakışa yüklenmişti ve Zoya sese dökülmemiş olsa da kulağının içine fısıldanmış gibi hissedebiliyordu.

Sıcak bir gülümsemeyi Ulun'a bahşederek şakacı bir tonla devam etti. "Kıyamadığım için yemekleri yapan Ulun olduğuna göre sofrayı toplayıp, bulaşıkları halledecek olan da ben olacağım. Hatta sizi güzel bir kahveyle de ödüllendireceğim."

"Bu fırsatı kaçırmamamız lazım," dedi Ferman alaycı bir edayla. Ulun'a dönerek gülümsedi. "Tembelliğini gözümüze sokmamak için arada böyle iyilikler yapıyor. Şanslı sayılırız, değil mi?"

Ulun bakışlarını karşısındaki genç kadından zorlukla ayırıp başını yavaşça Ferman'a çevirdi. "Şanslıyız," dedi tereddüt etmeden. Yeniden önüne dönerken çok daha alçak sesle "Hem de çok şanslıyız," dedi mırıldanır gibi.

"E ama sana demiştim," dedi Zoya ayağa kalkarken. Ses tonu muzip aynı zamanda sevecendi. "Doğru zamanda doğru yerde olursan şanslı olursun tabii." Masadaki boş tabakları üst üste koyarken kendini beğenmiş bir edayla "Benimle karşılaştığınız an, ikiniz de en doğru yer ve zamandaydınız demek ki," diyerek kendinden hoşnut halde mutfağa doğru yöneldi.

"Bunları makineye yerleştirdikten sonra kahvelerinizi de yapıp geleceğim, kalanları sonra toplarım," diye mutfaktan seslenen genç kadına Ferman karşılık verdi. "Acele etme, biz de kadehlerimizi bitirmiş oluruz o zamana kadar."

Ulun mutfağa doğru hızlı bir bakış atıp, başını hafifçe Ferman'a doğru uzatarak alçak sesle sordu.

Ninova

"Zoya için hediye konusunda bana yardım edeceğini söylemiştin. Bir fikir buldun mu?"

"Fikri sen bulacaktın, ben alternatifler arasından hangisinin daha uygun olacağına yardım edebileceğimi söylemiştim."

Ferman'ın rahat karşılığını Ulun'un beklemediği açıktı. "Ama aklımda hiç alternatif yok ki," dedi şaşkınca.

"Büyük bir şeyler olması gerekmiyor. İçinden ne gelirse."

Bu sözlerin karşısında Ulun sessizlik içinde birkaç saniye geçirdi. Nihayet dudaklarını araladığında utana sıkıla mırıldanır gibi "Bir şey geldi aslında," dedi. Bakışlarını Ferman'dan kaçırarak aşağı eğdiğinde diğeri üsteler gibi "Ee, söylesene o zaman," dedi.

Ulun ona çabuk bir bakış atıp, yeniden masanın üzerine bakarak karşılık verdi. Elindeki yarı boşalmış kadehin sapını kavramış sıkıntıyla çevirip duruyordu. "Senin Zoya'ya hediye ettiğin zincir... Hani ona başka şeyler de ekleyebileceğimizi söylemiştin."

"Evet. Ucuna bir şey mi eklemek istiyorsun? Aklında ne var?" diye sordu Ferman merakla.

"Aklımdakini yaptırabilmek için birkaç gün şehre gitmem gerek."

Ferman tereddütle baktı ona. Birkaç gün uzakta olması nedensizce içini endişe ile kaplamıştı. Yanında güvende olduğundan emin olmak istiyordu; uzağa giderse sanki bir daha onu göremeyecekmiş gibi hissediyor, bu fikre sıcak bakamıyordu fakat makul bir neden sunamadan ona engel olmanın dikkat çekeceğinin de farkındaydı.

"Ne tür bir şeyden söz ediyorsun? Belki ben yardımcı olabilirim," dedi yumuşak bir sesle.

Ulun sıkılgan bir tavırla aklındakini dile getirdiğinde Ferman yüzüne yayılan gülümsemeye engel olamadı. Aynı anda rahatlatıcı derin bir soluğu sessizce içine çekti. Bakışlarına çöreklenen sevgiyi engellemesi mümkün değildi. Hayatının en değerli iki varlığının birbirlerine karşı gün geçtikçe derinleşen duyguları belki ikisinden çok daha fazla onu mutlu ediyordu.

Üçünün kaderi, zamanın bir yerinde kırılmaz halkaların birbirine geçtiği bir zincirle bağlanmıştı. Attıkları her adımda o zincire bir halka eklenmişti. Çok darbeler yemişti o zincir. Acımasız ve

Ninova

hiddetli her darbeye rağmen koparılamamıştı; yazılı kader tüm engellemelere karşın hayata geçmişti.

Seneler önce akıl almaz bir ihanete uğramış, sevdiği herkesi kaybetmiş, ardında birinin kaldığını bilmeden yapayalnız ölüme yürüyen bir adamın yolu, küçücük bir kızla karşılaşmıştı. Onu hayatta tutan, yaşamak için bir sebep veren o küçük kızın varlığı olmuştu.

O küçük kızı hayatta tutan da kendisi olmuştu. Seneler önce annesiz babasız kalan, savaş mağduru kimsesiz bir çocuktu. Anne babasının kolları arasında, kendi topraklarında güven içinde büyümesi gerekirken kötü kalplerin sahip olduğu acımasız ve merhametsiz ellerde tam yedi yıl geçirmişti.

Ve onları birbirine çok daha fazla bağlayacak olan bir başkası, seneler boyunca katlanılmaz olan tüm acıları tek başına yaşamış, varlığından nefret etmiş, sevgiye dair hiçbir şey görmemişti. Sonra bir gün kadife yumuşaklığındaki kehribar gözlerinin içinde neşeli pırıltılar oynaşan bir kadınla tanışmıştı ve hayatı tamamen değişmişti.

Onları birbirine bağlayan kader zincirinin son parçası işte o gün eklenmiş ve artık halka tamamlanmıştı.

FERMAN AKINALP

Ferman, yılbaşından iki gün evvel Zürih'te bazı işleri olduğunu ileri sürerek sabah erkenden yola çıkıp iki genci kulübede baş başa bıraktı. Farahnaz'ın vasisi ile görüşerek durumu hakkında bilgi edinmek, yasal işlemlerin nasıl ilerlediğini bilmek istiyordu. Her ne kadar Majid, Farahnaz'a Fabian Müller'in öldürülmüş olduğunu söylemiş olsa da öncesinde başlatılmış olan boşanma işlemleri yasal prosedürlerle devam ediyordu ve kısa zamanda sonuca bağlanmış olacaktı.

Ninova

Majid, Farahnaz'ın haberi aldığında büyük bir yıkım yaşadığını ve ufak çaplı bir sinir krizi geçirdiğini anlatmıştı. Klinikteki doktorlar ancak ilaç vererek onu sakinleştirmişlerdi. Telefonda yaptıkları görüşmede aynı zamanda bu ölüme sebep olduğunu düşündüğünü ve ağır bir suçluluk duygusu altında kıvrandığını da aktarmıştı.

"Ona yalan söylemek seni rahatsız ediyor," demişti Ferman, Majid'in ses tonundaki huzursuzluğu fark ettiğinde.

"Hayır," demişti Majid samimiyetle. "Beni rahatsız eden ona yalan söylemek değil, olayların nasıl gelişeceğini tahmin edip tedbir almasaydık durum yalan olmaktan çıkacaktı zaten. Yaptığının nelere mal olduğunu anlaması gerekiyor. Beni rahatsız eden şey Farahnaz'ın durumunun ciddiyetini daha evvel fark edememiş olmak. Boş bir hayale, bu denli sıkı sıkıya bağlandığını göremedim. Bu boş hayalin hepimizi nasıl bir felakete sürükleyebileceğini düşünmemişim. Göremediklerim beni rahatsız ediyor."

"Ben de göremedim bunu Majid. Senin hatan değil bu. Ona hiçbir zaman ümit vermedim fakat bazen karşımızdaki insanlar biz bir şeyler versek de vermesek de hayatın yalnızca kendi istek ve arzularından ibaret olduğunu düşünüyorlar."

"Maalesef öyle," demişti Majid düşünceli, durgun bir tonla. "Tıpkı Yılmaz gibi," diyerek devam etmişti. "O da hayatın sadece kendi istek ve arzularından ibaret olduğunu düşünüyor." Ansızın emin olmak ister gibi üsteleyerek birkaç kez sorduğu soruyu yeniden dile getirmişti. "Onun tetikçisinin güvenilir olduğundan eminsin değil mi? Onu tuzağa düşürmek için yaptığın plana yardım ettim ama teklifini bu kadar çabuk değerlendirmesine ve seninle ortak hareket etmeyi kabul etmesine hâlâ inanmakta zorluk çekiyorum."

"Onun da kazançlı çıkacağı bir anlaşma bu," demişti Ferman. "Daha evvel de söylediğim gibi o da çıkmak istiyormuş, birbirimize yardım edeceğiz. İki taraf da kazanmış olacak."

"Yılmaz Halefoğlu kazanmasın da kim olursa olsun onun kazanmasına razıyım."

"Bu kez o kazanamayacak!" diye Ferman kati bir tonla düşüncesini tekrarlamıştı.

Ninova

Konuyu daha fazla uzatmadan sonraki atacakları adımları planlamışlardı. Her ne kadar Yılmaz, Fabian Müller'in öldürülmüş olduğunu düşünüyor olsa da ortada olmayan ceset resmi olarak ölü olduğunu kayıtlara geçirmeye engel olacaktı; bu nedenle daha evvel boşanma işlemlerinin anlaştıkları gibi devam ettirilmesine karar vermişlerdi. Majid'in tanıdığı bir avukat ve onun yakın iş arkadaşı, iki tarafın işlemlerini takip ederek anlaşmalı boşanmayı bir an evvel sonuçlandıracaktı. Fabian Müller eninde sonunda ortaya çıkacaktı elbette ve Yılmaz gerçeği öğrendiğinde Farahnaz'la çoktan boşanmış olacaklardı. Majid, kız kardeşi ile Fabian Müller arasındaki resmi bağ koptuğunda, kendisinin de Ferman Akınalp'le bağının kalmadığına Yılmaz'ı inandırabileceğini düşünüyordu.

Ferman'ın Majid'i aradan çekmek için yaptığı plan bu yöndeydi ve açıkçası Majid'e de gayet uygun görünmüştü. Ailesi ve kız kardeşini bu beladan uzak tutmak istiyordu. Bu kez Yılmaz, Ferman'la bire bir karşı karşıya gelerek kozlarını paylaşmak zorunda kalacaktı. Belki de en başından beri olması gereken adil dövüş bu olmalıydı.

Ferman geçmişteki saflığına öfke duysa da bugün elinden gelen en iyi şey, bilinçli bir şekilde Yılmaz'la dövüşebilmek için kendisine uygun alan açma gayretiydi.

Ferman'ın vasi ile yaptığı görüşme aşağı yukarı bir saat sürdü. Yapılan işlemler beklenildiği şekilde ilerliyordu; ayrı vekaletlere sahip olan her iki tarafın avukatı da anlaşmalı boşanma konusunda gerekli başvuruları yapmışlardı ve yasal prosedürlerin en fazla üç aya kadar son bulacağı öngörülüyordu.

Ferman'ın bir sonraki durağı ara sıra görüştüğü bir kuyumcu oldu. Birkaç gün evvel mail üzerinden verdiği sipariş hazırlanmıştı. Gerçi bu kendi siparişi değildi. Bu sefer ki Ulun'un isteği ile ona yardımcı olmak üzere hazırlanmasını istediği bir sipariş olmuştu; Ulun'un Zoya'ya vermek istediği yılbaşı hediyesi hazır bir şekilde onu bekliyordu.

Ulun konuşamadıklarını göstermeye devam ediyordu. Ferman ona uzatılan kutunun içindekine beğeni dolu gözlerle baktı. İyi bir seçimdi ve tam da Ulun'un çizerek anlattığı şekilde yapılmıştı. Zoya'nın beğeneceğine de son derece emindi. Kutu oldukça şık

Ninova

bir hediye paketi haline dönüştürülerek hazırlandığında, teşekkür ederek dükkandan ayrıldı.

Kulübeye ertesi gün dönmeyi planlıyordu. Bu süreçte hem iki gençten uzakta yapmak istediği telefon görüşmelerini gerçekleştirmek hem de ikisini bir süre de olsa baş başa bırakmak amacındaydı. İkisinin baş başa zaman geçirmeye ihtiyaç duyduklarından emindi.

Bir zamanlar Ada ile ne zaman bir araya gelseler, her ne kadar anne ve babasıyla da birlikte olmalarından hoşlansa da, ikisinin baş başa kalacağı anları sabırsızlıkla beklediğini hatırlıyordu. Bir zamanlar sevdiği kadının ailesinin ona gösterdiği hoşgörüyü şimdi o kendi öz oğluna gösteriyordu ve kimi zaman bu durum ona acınası bir ironi gibi görünüyordu.

"Çünkü hayat, birinin tüm kalbiyle senin yanında olduğunu bildiğinde güzelleşiyor."

Can Yücel

ZOYA & ULUN

Bir zamanlar asla yapmayacağına, hayalini dahi kurmayacağına söz verdiği şeyleri yaşıyor olması Zoya'ya bazen ütopik bir başka evrende yaşıyor olduğu izlenimini veriyordu.

Sencer evvel bir karar vermişti ve önüne sunulan şartları tereddüt etmeksizin hatta çok da düşünmeksizin kabul etmişti. İstediği tek şey bir kez daha kendisini savunamayacak kadar güçsüz olmamak, bir zavallı gibi yaşamaya son vermek ve gerektiğinde, içinde varlığını keşfettiği o vahşi yaratığı da özgür bırakmaktı.

Ninova

Yaşadığı ikili hayatı oldukça hünerli bir şekilde sürdürmüştü ve kendi gerçeklerini tamamen bilecek olan bir başkasının varlığına hiç ihtiyaç duymamıştı; çünkü böyle birinin var olabileceğine hiç ihtimal vermemişti. Şu anda yaşadığı şekliyle elbette. Bugüne kadar dünyada onun gerçeklerini bilen yalnızca üç kişi vardı ve onlar ailesiydi; birbirlerini her türlü şekilde kabul etmiş ve hep birbirlerine destek olmuşlardı. Zoya onların dışında kendisini olduğu gibi kabul edebilecek bir başkası olabileceğini hiç düşünmemiş ve bu nedenle de geçmişte verdiği karara hep sadık kalmıştı.

Bu sadakati bozan kişi Ulun olmuştu. Hayalini dahi kurmadığı, kurmaya cesaret edemediği şeyi Ulun'la yaşıyordu. Ferman'ın geçmişte yaşadığı aşka hep imrenmişti. Birini yıllar geçse de unutamayacak kadar çok sevmek, kaybının acısı gün geçtikçe yüreğini çok daha fazla dağlasa da, o kısacık zamanları tekrar yaşayabilmek uğruna, ömrünün geri kalanını bile feda edebilecek hissiyatta olmanın nasıl bir duygu olduğunu hep merak etmişti.

Merak ettiği her duyguyu iliklerine kadar yaşıyordu şimdi. Sadakatsizliğin en büyüğünü kendisine yapmıştı; bir zamanlar verdiği sözü çiğnemiş, aldığı karara sadık kalmamıştı. Zerre pişmanlık duymuyordu. Hele o anda çırılçıplak kollarının arasında yattığı adamın koynundayken bu duygunun esamesini bile hissetmiyordu. Kendisine ihanetin en güzel nedeniydi bu adam.

Gözleri kapalı halde ona sarılı kolların arasında yatmaya devam ederken, kalçasını hafifçe kımıldatıp arkasındaki sert bedene biraz daha sokuldu. Dudakları memnunlukla kıvrıldı ve o anda yaşadığı huzurun tadını çıkarır gibi gırtlağından belli belirsiz bir mırıltı yükseldi. Onu saran kolların baskısı hafifçe artıp sırtı yaslandığı göğse iyice bastırıldığında, kulağının içine alçak sesli bir fısıltı doldu.

"Artık uyandın sanırım."

"Epeydir uyumuyorum zaten," diye mırıltı bir sesle karşılık verdiğinde gözleri hâlâ kapalı, dudakları hâlâ hafifçe kıvrıktı.

"Farkındayım."

Dudaklarının arasından çıkardığı alçak sesli, neşeli kıkırtıyı yanağına bastırılan dudaklar takip etti. Bir kedi gibi mırıltılı sesler çıkararak bedenini yeniden arkasındaki bedene yasladı ve memnunlukla karşılık verdi.

Ninova

"Anın tadını çıkarıyorum."

"Aslına bakarsan ben de," diyen genç adamın sesinde az da olsa bir hoşnutsuzluk vardı. Zoya bu hoşnutsuzluğun nedenini biliyordu ve tahmin ettiği gibi açıklama gecikmedi. "Ferman bu akşam dönüyor. Yine sensiz uyumaya başlayacağım."

"Özlem ilişkileri canlı tutarmış," dedi Zoya çocuksu bir alaycılıkla.

Ulun, "Yalnız uyumayı tercih ediyorsun o zaman?" diye sorarcasına kelimeleri sarf ettiğinde, Zoya genç adamın kaşlarını çattığına yemin edebilirdi. Tahminini doğrulamak ister gibi onu saran kolların arasında bedenini çevirerek, yüzünü genç adama döndüğünde gözlerini de açmıştı. Yanılmamıştı. Ona bakan safirler dikkatle onu izlerken kaşları çatıktı. Safirlerin içindeki endişe öyle belirgindi ki Zoya bu endişeyi sonsuza kadar yok etmek istedi. Yüzüne tatlı bir gülümseme oturttu ve dudaklarını hafifçe birkaç santim ötesindeki dudaklara dokundurdu.

"Hayır, sevmiyorum," dedi üzerine basarak. "Özellikle sensiz uyumayı hiç sevmiyorum, sadece durumu hafifletmeye çalışarak şaka yapıyorum."

Kelimeleri adeta bir çocuğu ikna etmeye çalışır gibi yumuşak bir ifadeyle dile getiriyordu. Genç adamın kendisi hakkındaki kuşkusu hiç bitip tükenmeyecek görünüyordu. Zoya'nın onunla olmayı ne kadar çok sevdiğini hâlâ anlayamıyor ya da inanmak istemiyor gibiydi. Hayatı boyunca kendisini öylesine değersiz hissetmişti ki birilerinin ona değer verebileceğini aklına bile getirmemişti ve görünen oydu ki bu kuşkusu hiç silinmeyecekti.

"Bu durum sence daha ne kadar sürer?" diye tatsızca sordu Ulun. Bakışlarının içine bu kez bıkkınlık ve hoşnutsuzluk oturdu. Canı sıkılmış gibi derin bir soluğu dudaklarının arasından koyuverdiğinde ılık soluğu genç kadının yüzünü yaladı.

Zoya, çoğu zaman olduğu gibi gözlerinin içinde hınzır pırıltılar yanıp sönerken aklındakileri tereddüt etmeden pat diye dile getirdi.

"Benimle evlenip resmi bir şekilde kocam olarak koynuma girene kadar," deyiverdiğinde Ulun'un yüzünde beliren şaşkınlığı muhtemelen hayatının sonuna kadar unutamayacaktı. Bu görüntü sesli bir kahkaha atmasına yol açtı. Pembeleşen esmer surat

Ninova

neşesini katlamış gibi kahkahası bir oktav daha yükseldi ve onu saran kolların arasında kıpır kıpır hareket ederken kahkahaların arasında yüksek sesle devam etti.

"Benimle evlenme düşüncesinin seni böyle dehşete düşüreceğini biliyordum."

"Dehşete düşmedim!" dedi Ulun karşı koyarak. Kollarının arasında hiç durmadan hareket eden bedeni sımsıkı sararak hareketsiz kılmaya çalışırken, bir yandan ters denecek bir sesle devam etti. "Bunu istediğini düşünmemiştim sadece."

Zoya'nın neşesi sönmeyecek gibiydi. Aklından geçeni tereddüt etmeden dile getirmek, kendisini olduğu gibi ona sunmak ve herhangi bir önyargı ile karşılaşmayacağından emin olarak hareket etmek özgürlüğün en büyüğü idi ve Zoya bu özgürlüğü sonuna kadar kullanmaktan imtina etmiyordu. O gerçekti. Ulun gerçekti. Yaşadıkları her şey gerçekti ve rol yapmadan, hesap kitap yapmadan biriyle olmak hayatın en büyük özgürlüğü idi.

"Babam sürekli evde kalmış kızlar gibi davrandığımı söylüyor ya," dedi neşeyle devam ederek. "Elbette istiyorum." Hınzır bakışlarını karmakarışık safirlere dikti. "Kabul et, sen korktun ama. Bunu aklından bile geçirmedin, değil mi?"

Ulun isteksizce başım salladı. "İtiraf ediyorum, geçirmedim," der demez hızla devam etti. "Ama ben istemediğimden değil, senin isteyebileceğini düşünmedim."

Zoya hayrete düşmüş gibi gözlerini iri iri açtı. "E o kadar sinyal verdim," dedi itiraz edercesine.

"Sevgili olmak başka, evlenmeyi istemek başka," dedi Ulun anlayışlı olmaya çalışır gibi.

Zoya, hayatının geri kalanında genç adamın kendisini değerli hissetmesi için elinden gelen her şeyi yapacağına içten içe söz verirken, birkaç saniye boyunca sessizce onu izledi. Nihayet yavaşça genç adamın bedenine sokularak karşılık verdiğinde, sesi yumuşacık çıkıyordu.

"Seninle ilk seviştiğim anda birlikte olacağım adam böyle olmalı diye düşünmüştüm; sonra senin aslında kim olduğunu öğrendiğimde de evleneceğim adam bu olmalı demiştim." Dudaklarını hafifçe genç adamın dudaklarına sürttü. "Bu fikrim hâlâ değiş-

Ninova

medi. Evleneceğim adam sen olacaksın." Adeta dikte eder gibi işaret parmağını Ulun'un göğsüne bastırarak sözlerini tamamladı. "Ve sen de bundan kaçamazsın."

"Kaçmam!" diye çabucak karşılık verdi Ulun.

Ansızın hızla hareket ederek ikisinin birbirine dolanmış bedenlerini çevirdi ve genç kadını altına aldı. Dudaklarını sertçe yumuşak, pembe dudaklara bastırdı. Başını hafifçe geri çekerek ışıldayan safirleri adeta erimiş gibi kendisine bakan kehribarlara sapladı.

"Ne zaman?" diye sordu sabırsız denecek bir edayla.

Altındaki beden sesli, neşeli bir kahkaha ile titredi. "Benden daha sabırsız görünüyorsun."

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemediğimi söylemiştim," diye masumca hatırlattı Ulun.

Zoya kaşlarını hınzırca yukarı aşağı indirip kaldırdı. "Evet şampiyon," dedi oyuncu bir edayla. "Yatakta!" diye üzerine basarak devam etti. "Hünerlerini göstermeye başlasan iyi olur."

"Dün gece gösterdiğimi sanıyordum."

"Yeni bir hatırlatmaya ihtiyacım var. Hafızam son zamanlarda çok zayıfladı."

Ulun bedenini genç kadının bacaklarının arasına yerleştirirken, bu hatırlatmaya hazırlandığını belli edip üstelercesine yeniden sordu.

"Ne zaman?"

Zoya, boynuna sürten dudakların etkisiyle hazla içini çekti ve tereddüt etmeden karşılık verdi.

"Bütün bu pisliği temizler temizlemez, ikimiz de soluğu nikah masasında alacağız. Söz veriyorum."

Bacaklarının arasındaki sertlik hızla içine girdiğinde Zoya şehvetli bir çığlık attı. Kulağına dayanmış olan dudakların arasından benzer şehvetli bir hırıltının ardından Ulun'un fısıltısı duyuldu.

"Bu sözünü unutma!"

"Asla!" diyerek karşılık verdiğinde sesi son derece kararlı çıkıyordu. Üzerindeki bedenin hareketlerine eşlik etmekte gecikmedi. Onu bambaşka bir diyara alıp sürükleyen o beden, ömrünün sonuna kadar yanında kalmasını istediği tek bedendi.

Ninova

"Kökeninizi düşünün. Canavar gibi yaşamak için değil, erdem ve bilgiyi takip etmek için yaratıldık."

İlahi Komedya, Dante Alighieri

FERMAN & ULUN & ZOYA

31 Aralık, 2020

Ferman'ın yeniden kulübeye dönüşünün ardından geçen ikinci gün akşamı üçü birlikte masaya oturduklarında, önlerindeki sofra adeta bir şölen sofrası gibiydi.

O gece yılbaşı idi ve oturdukları masanın görüntüsünü elbette Zoya'nın hevesi ve Ulun'un marifeti sağlamıştı. Genç kadının çocuksu hevesi diğer iki adamı da ağına almış gibiydi. O gece üçü de dünyada başka hiçbir dertleri olmayan, sıradan bir aile gibi davranmak konusunda adeta söz birliği etmiş gibi hareket ediyordu. Hatta Ferman'ın dönüşüyle bir önceki gece tekrar kendi yatağında tek başına uyumak zorunda kalan Ulun bile bu neşeyi bozmadan hareket ediyordu. Her zaman olduğu gibi gözleri bir an bile genç kadının üzerinden ayrılmıyor, onu mutlu eden tüm talepleri yerine getirmekte zaman kaybetmiyordu.

O gece üçünün birlikte geçirecekleri ilk yılbaşında, tüm yemekler Zoya'nın istediği gibi hazırlanmıştı. Elbette masayı kurma görevini kendisi üstlenmişti. Bunu adeta lütufta bulunur gibi söze dökmüş olsa da Ulun onun bu tavrını sevimli buluyordu. Genç kadın açık bir kitap gibiydi. Yapmak istedikleri ve yapmak istemedikleri konusunda oldukça istikrarlı bir tavrı vardı ve Ulun bunu doğal karşılıyordu.

Yemeklerini son derece keyifli şekilde sürdürdüler. Ferman'ın yokluğunda ormanda yaptıkları yürüyüşlerden, takip ettikleri birtakım gelişmelerden söz ettiler. Bu süre içinde Ulun ve Zoya ayrı ayrı birkaç saatliğine kasabaya indiklerini de aktarmışlardı. Ulun almak istediği birkaç şey olduğundan söz ederken, Zoya da hem ufak bir alışveriş yapmış hem de sipariş verdiği kargosunu teslim almıştı. Onlar yaptıklarını aktardıktan sonra Ferman da vasi ile yaptığı görüşmeden ve birkaç ay içinde gerçekleşecek olan boşanmadan söz etti. Majid ile yaptığı görüşmeyi de kısaca anlattığında Zoya merakla atıldı.

"Sence Yılmaz, Majid'le yeniden irtibata geçer mi ki?"

"Muhtemelen geçecek. Şimdi değil ama benim yaşadığım ortaya çıktığında mutlaka geçecek."

"Ondan nasıl yardım alabilir ki?" diye soran Ulun olmuştu.

"Geçmişte ortak çalıştılar. İkisi de birbirlerinin açığını biliyor. Birbirlerine karşı kullanacaklar. Majid'in ona bulaşmaya niyetinin olmadığını biliyorum. Hele ailesini şimdi koruyan benken bunu asla yapmaz ama Yılmaz'ın nasıl hareket ettiğini artık öğrendiğim için şundan eminim ki kendisini sağlama almak için her türlü tehdidi kullanır. Gidişat, şu an tam olarak görünmese de yakın zamanda Yılmaz'ın çok fena köşeye sıkışacağını gösteriyor. Elinin altındaki tüm kaynakları kullanmak isteyecektir."

"Yani diyorsun ki," diyen Zoya anladıklarını söze döktü. "Yılmaz çaresiz kaldığında, yani artık işin içinden çıkamaz duruma geldiğinde ülkeden kaçmak için Majid'in ona yardım etmesini isteyecek."

"Bu muhtemel senaryolardan biri," dedi Ferman başını sallayarak. "Birkaç aya kalmaz tüm bağlantıları ile arası bozulacak, yalnızlaşacak, üzerine gitmeye devam edeceğiz. Tüm gerçekler ortaya çıktığında ülkeden kaçmaktan başka çaresi kalmayacak. Yılmaz'ın ağırbaşlı bir tutumla cezasını hapiste çekmek isteyebileceğini sanmıyorum. Ona yardım etmek zorunda kalacak olan tek kişinin Majid olduğunu düşünecek bence. Majid'in açığını bildiği için ona karşı kullanacak bunu ve kendisine yardım etmeye zorlayacak."

Ninova

"Bu durumda Majid seninle bir bağı kalmadığını söylese de bir anlam ifade etmiyor," dedi Zoya. "Kız kardeşinden boşanmış olman hiçbir şeyi değiştirmeyecek gibi görünüyor," diyerek tatsızca ekledi.

"Bu durum zaman kazandırmış olacak sadece."

"Kime zaman?"

"Bize," dedi Ferman. "Yakın zamanda ortaya çıkacağım. Yılmaz'ın ilk hedefi Majid olacak. Benimle bağlantıya geçmesi için ona baskı yapacaktır. Majid'in onun isteklerine hemen boyun eğmesi inandırıcı olmaz. İlk etapta benimle arasında hiçbir bağının kalmadığını söyleyerek, ayak diretecek elbette. Kaçınılmaz sona yaklaştığında, onun ülkeden çıkmasına yardım edip etmemek Majid'in tercihi. Hangisi daha büyük açığa sahip o zaman belli olacak?"

"Sen bu açıklar konusunda herhangi bir şey biliyor musun?" diye soran bu kez Ulun oldu.

Ferman alt dudağını bükerek bir süre düşünceli gözlerini masaya dikmesinin ardından cevap verdi bu soruya.

"Farahnaz'ın başına gelenin sorumlusu olan büyükelçiyi, Majid'in ortadan kaldırdığını Yılmaz biliyor. Bu gerçeğin ortaya çıkması Majid'i çok zor durumda bırakır. Kişisel sorunlarını devlet işlerine bulaştırmış oldu. Yıllardır kız kardeşini sakladığını, beni hayatta tutarak kaçmama yardım ettiğini, ülkenin bir büyükelçisini de onun ortadan kaldırdığını üstleri öğrenirse Majid'in felaketi olur. Diğer yandan Yılmaz'ın açığı da bana kurduğu tuzak. Asıl vatan haini o. Majid her şeyi onun planladığını gösteren tüm belgeleri saklı tuttuğunu söyledi. Bununla birlikte hissettiğim başka bir şey daha olduğu; ama ne olduğunu henüz bilmiyorum. Majid, Yılmaz'a karşı hayat sigortam dedi bana, mecbur kalırsa açığa çıkarırmış. Fakat Yılmaz'ın tüm kirli çamaşırlarını biz ortaya döktükten sonra elindekiler hâlâ geçerliliğini sürdürecek büyüklükte mi orasını bilemiyorum."

"Eğer Farahnaz Yılmaz'la irtibata geçmeseydi Majid'in açığı olmazdı. Kadın resmen ailesinin dibine dinamit yerleştirdi," dedi Zoya öfkeyle.

"Farahnaz'ın ruh sağlığının iyi olmadığını daha evvel fark etmeliydik. Bu konuda ben de üzerime düşen suçu kabul etmeliyim."

Ninova

Ferman'ın dalgın çıkan sesi suçluluk barındırıyordu. Zoya bunu kabul etmez gibi ısrarla karşı koydu.

"Senede yalnızca iki kez, o da kısa aralıklarla gördüğün birinin sağlıklı olup olmadığını nasıl anlayabilirdin ki? Bu konuda senin en ufak suçun yok, baba. Lütfen bunu da üstlenme."

Ferman yan gözle ona bakarak karşılık verdi. "Sen beni çok uyardın ama seni dinlemedim. Söylediklerine kulak vermeliydim."

"Kadın kadını anlar diyelim," dedi Zoya geçiştir gibi. "Bu konuda senin suçun yok. Sen iyi niyet gösterdin sadece. Herkese yaptığın gibi." Elini uzatarak Ferman'ın elini sıktı. "Boş ver artık. Olan oldu. Bundan sonrasına bakarız. Boşandın kurtuldun işte."

"Henüz değil, üç aya kadar bitmiş olacak."

Zoya ortamdaki kasveti dağıtmak ister gibi yine aklındakini pat diye dile getirdiği esnada, kadehinden bir yudum almakta olan Ferman istemsizce ağzındakini püskürttü.

"Sen boşanma işlemlerini takip ederken ben de sevgilime evlenme teklif ettim."

Ferman aceleyle önündeki peçeteye uzanırken bir yandan öksürmeye devam ediyordu. Ulun bu ani çıkışla ne yapacağını bilemez gibi telaşla Zoya'ya bakıyordu; fakat genç kadın her iki erkeği de umursamadan neşeyle devam etti.

"Çok şaşırdın, değil mi baba? Ulun da ilk anda dehşete düştü. Ama onu ikna etmem çok sürmedi. Sonuçta benim gibi birini nereden bulacak, değil mi ama? Çok garip bir zamana denk geldi gerçi. Sen boşanmayla uğraşırken ben evlilik teklif ediyordum. Aslında bence komik bir durum." Ansızın ciddileşerek düşünceli bakışlarını Ferman'a çevirdiğinde, adamın yüzüne kapanmış olan peçete nedeniyle yalnızca şaşkın gözleri görünüyordu. Zoya ne diyeceğini bilemez gibi ona bakmaya devam eden gözlere aldırmadan şüpheyle sordu.

"Acaba kadınların evlilik teklif etmesi çok mu garip karşılanır? Yani illa erkekten beklemek mi gerekiyor?" Kimse ona cevap vermemiş olsa da adeta savunma yapar gibi kendi sorusunu kendisi cevaplayarak hızla devam etti. "Neden böyle olsun ki? Sonuçta ben de erkek egemen bir işte son derece başarılı olduğuma göre evlilik teklifi de yapabilirim." Bir elini yumruk yaparak havaya

Ninova

kaldırdı ve neşeyle gülerek "Yaşasın kadın özgürlüğü!" dedi slogan atar gibi.

"Edepsiz!"

Tek kelime, yine aynı anda iki adamın ağzından senkronize şekilde çıkmıştı. Ferman elindeki peçeteyi masaya atarken bıkkın bir edayla duyulur bir tonda, Ulun'sa tasvip etmez gibi mırıldanarak konuşmuştu.

İki adamın yüzünde beliren iki farklı ifade, kulübenin içinde yankılanan Zoya'nın kahkahalarına neden oldu. Ferman ben seninle ne yapacağım der gibi ona bakıyordu. Fakat gözlerindeki sevgi açıkça ortadaydı. Zoya'ya cesaret veren, onu özgür kılan bu sevgiydi. Ellerini birbirine çarparak neşesini sürdürdü.

"Hadi hediyelerimizi de verelim artık," dedi sabırsız bir edayla.

"Ben zaten sizin hediyelerinizi verdim," dedi Ferman umursamaz bir tonla. "Her dakika hediye bekleme küçük hanım."

"Evet, sen sıranı savdın. Şimdi sıra bizde." Bakışlarını karşısındaki Ulun'a çevirdi ve gözdağı verir gibi "Sakın bana yılbaşı hediyesi almadığını söyleme," dedi gözlerini kısarak.

Ulun çabuk bir bakışı Ferman'a atarak "Aldım elbette," diye karşılık verdi hızlıca.

"Gördün mü?" diye sordu Zoya, mutlu bir gülümsemeyle Ferman'a dönüp. "İyi bir seçim yaptığımı inkar edemezsin. Hediye almayı unutmayan bir sevgili buldum. Bu bana değer verdiğini gösterir."

Ferman gözlerini devirerek söylendi. "Başka türlüsünü düşünemiyorum bile, dilinden kurtulamazdı."

Zoya hevesle yerinden kalkıp odasına doğru ilerlerken, laf yetiştirmeyi ihmal etmedi.

"Elbette kurtulamazdı. Hediye almayı seviyorum, bunu dile getirmenin nesi kötü ki?"

Genç kadının gözden kaybolması ile Ulun'un alçak çıkan sesi duyuldu.

"Teşekkür ederim. Eğer sen yardımcı olmasaydın bu işi halledemezdim."

Ferman ona gülümseyerek göz kırptı. "Kızımı iyi tanıyorum sadece. Ama merak etme adil bir adamım, seni de ona ezdirmem." Elini uzatarak Ulun'un başını okşadı. "Teklifi değerlendirmene

Ninova

sevindim," dedi yumuşacık bir sesle. "Zoya'yı çok mutlu ediyorsun. İkiniz de hep mutlu olun istiyorum."

Ferman dile getiremediği her kelimeyi adeta bakışlarına yüklemişçesine bakıyordu Ulun'a. Ulun ona bakan kara gözlerin içini ısıttığını hissediyordu. Her ne kadar Zoya'nın olağandışı kişiliğine alışık olsa da son duruma adamın az da olsa karşı çıkacağını düşünmüştü. Oysa karşı çıkması bir yana bilakis destekliyor gibiydi. Emin olmak istercesine sordu.

"Kızının benimle evlenmek istemesine karşı çıkmayacak mısın?"

"Hayır," dedi Ferman keskin bir tavırla. "Yeryüzünde birbirini anlayabilecek iki kişi varsa o da sizsiniz. Siz mutlu olduğunuz sürece ben size sadece destek olurum."

Ulun'un safirleri minnetle bir çift kömüre saplandı. Hayatı boyunca hayalini bile kurmayı bilmediği şey tam başının üzerindeydi. Ona uzanmış olan o güçlü eldi bu. Kara gözlerin içinde sese dökülmemiş kelimeler adeta beyninin içinde yankılanıyordu.

"*Seni bırakmam.*"

Gecenin ilerleyen saatlerinde Zoya'mn bileğindeki altın zincire bir figür daha eklenmişti. Ulun kalbindekileri daha iyi dile getiremezdi. Zoya büyülenmiş gibi minik bir kalp şeklindeki safir taşa bakmaya devam ederken, Ulun açtığı paketin içindekileri önüne sıralamış tıpkı Zoya gibi büyülenmiş şekilde yan yana duran kar kürelerini izliyordu.

Biri Singapur, bir diğeri Nice, bir başkası Şangay ve sonuncusu İstanbul'u simgeleyen kar küreleriydi bunlar. Zoya birlikte bulundukları şehirlerin kar kürelerini ona verirken, bundan sonrakileri de birlikte alarak ona güzel bir koleksiyon oluşturabileceklerini söylemişti mutlulukla. Ulun'un gerçekten sahip olduğu ilk şeylerdi bunlar.

İkisi birbirlerine verdikleri hediyelere hayranlıkla bakarken Ferman da onlardan farksızdı. İki gencin henüz farkında olmadıkları gerçekle, yılbaşının en büyük hediyesi oğlu ve kızıyla birlikte olmaktı ona göre. Yeni seneye sevdikleri ile güzel bir başlangıç yaparak girmek hiç adeti olmasa da iyi şeylerin olacağını işaret eden bir batıl inanç gibiydi.

Ninova

Mutluluk göğsünün içinde kabararak artarken, o da iki gence uyum sağlayıp hayranlıkla elindekilere bakıyordu. Oğlunun ona vermiş olduğu ilk hediye idi bu. Bir çift deri eldiven, o an dünyadaki en paha biçilmez şeyden bile daha kıymetliydi. Zoya'nın almış olduğu yün atkıyı şefkatle okşayıp, eldivenleri adeta incitmeye korkar gibi üzerine koydu; şimdi iki eli de bundan sonra en çok kullanacağı eşyaların üzerindeydi. Tıpkı iki yanında oturan iki gencin de hep üzerlerinde olacağı gibi.

Ninova

"Bir şeyleri başarmanın sırrı, harekete geçmektir."
Dante Alighieri

AZRAİL

Napoli

Son haftaları hiç alışık olmadığı bir şekilde geçiren Ulun, tek başına yürüdüğü Napoli sokaklarında yaşadığı günlerin hayal olup olmadığını düşünüyordu; gerçi öyle ise bile Ulun olarak yaşadıkları çok güzel bir hayaldi.

Üç gündür tek başına dolaştığı şehirde her şey tıpkı eskisi gibiydi. Yine tek başına, yine bir hedef peşindeydi. Ve yine Azaril'di.

Dört gün evvel Aziz'le yaptığı konuşmayı tekrar zihninden geçirdiğinde adımları Dante Meydanı'na doğru ilerliyordu. Geceye teslim olmuş olan alan sessizlik içindeydi. Ocak ayının ilk haftasında Napoli'deki hava şartları birkaç gün evvel bulunduğu yere oranla çok daha iyi denebilirdi. En azından hava sıcaklığı eksilerde seyretmiyordu ve etrafta kar yoktu; fakat yine de yüzüne vuran sert serinlik birilerine göre oldukça soğuk denebilirdi. O birisini Azrail şimdi düşünmek istemiyordu; düşünmesi hata yapmasına neden olabilirdi ve şu an üzerinde çalıştığı işe odaklanmak zorundaydı.

Ferman'ın, savaşın ilk saldırılarını başlattığı sosyal medyadaki kaos, gün geçtikçe artış göstermişti ve artık her kafadan bir ses

çıkmaya başlamıştı. Her konuda olduğu gibi bu konuda da iki taraf ortaya çıkmış ve tartışmalar iyice kızışmıştı. Bir taraf, bir an evvel soruşturmaların başlatılması yönünde ısrarcı olurken bir diğer taraf, sızdırılanların sahte evraklar olduğuna hükmediyor ve dış güçlerin hükümeti yıpratmak için kurdukları bir komplo olduğu yönünde argümanlar sunuyordu. Hükümet kanadı tüm bu tartışmalara rağmen herhangi bir yorum yapmaktan kaçınıyor, ulusal kanallar konu hakkında en ufak bir açıklama yapmıyor ve ardı ardına bu haberlere karşı yasaklar ve gizlilik kararları çıkarılıyordu.

Yılbaşından üç gün sonra Ferman'ın birtakım yolsuzluklarla ilgili sızdırdığı bilgiler ateşi biraz daha harlamıştı. Ve tam da o günün akşamı Aziz, Ulun'la iletişime geçmişti.

"Biliyorum, hâlâ iz peşinde takiptesin ama araya almanı istediğim bir iş var," demişti. "Şu an hedefe en yakın konumda olan sen olduğun için bunu halledebileceğini düşündüm."

Aziz daha evvel yaptıkları konuşmada söz ettiği gibi iş birliğine açık davranacağını, Haldun gibi hükmedici olmayacağını ispatlamaya çalışırcasına dostça çıkan bir sesle konuşuyordu; fakat Ulun bu tavrın tamamen stratejik olduğunu düşünüyordu. Yine de herhangi bir tepki göstermeden her zaman olduğu gibi donuk bir şekilde karşılık vermişti.

"Hedef Londra'da mı?"

"Hayır," demişti Aziz sıkkın bir sesle. "Napoli'de. Şu an Avrupa'da sadece sen varsın ve Londra'dan Napoli'ye kolayca geçebileceğini düşünüyorum."

"Dediğin gibi takipteyim ve Hayalet her an görüş açıma girebilir. Napoli'ye gitmem buradaki takibi baltalar."

"Farkındayım, fakat Hayalet'in tam olarak ne zaman o Yahudi'nin yanına gideceğini bilmiyoruz. Günlerdir takiptesin ve hâlâ ortalarda görünmedi. Bu iş haftalar sürebilir ve senin yapmanı istediğim başka işlerimiz de var. Bu iş çok acil."

"Hayalet'in peşini bırakmamı mı istiyorsun?"

"Kesinlikle böyle bir şey olmayacak. Şimdilik önceliklerimizi değiştirmemiz gerekiyor."

"Benim önceliğim belli. Bana söz verdiniz. Hayalet'i alt ettikten sonra özgürlüğümü verecektiniz bana."

Ninova

"Anlaşma hâlâ geçerli."

"Herhalde geçerli olacak! Hele şimdi çok daha sağlam olmak zorunda. O herife söyle, ortaya çıkan ateşe bir bidon benzini zevkle dökerim. Haberleri takip etmiyor muyum sanıyorsun? Yaptığı pisliklerin hepsinden kurtulacağını sanıyorsa bile benden kurtulamaz. Sözünde dursa iyi olur."

Aziz alttan alır bir tonla karşılık vermişti. "O gelip geçici biri Ulun. Çiftlik her zaman hayatta kalacak. Sana ne çeşit bir anlaşma önerdiğimi biliyorsun. İkimizin iş birliği hep devam edecek. O olsa da olmasa da. Çiftlik eskisi gibi olmayacak demiştim sana, bunda ciddiyim. Burayı profesyonel düzeyde işleyen bir çeşit şirket gibi düşün. Ticaret yaptığın diğer şirketler gibi. Seninle iyi sözleşmeler yapacağız... Ama gizliliğimiz en önemli unsur. Daha önce de dediğim gibi sen beni kollarsan ben de seni kollarım."

"Yani," demişti Ulun küçümser bir sesle. "Sen çeneni tutarsan ben de seni özgür bırakırım diyorsun?"

"Bu kadar kaba ifade etmezdim ama böyle de diyebiliriz. Bana güvenebilirsin ama ben de sana güvenmek istiyorum. Çiftliği ifşa etmen birçok kişiye zarar verir. Üstelik eline geçecek olan ne var? Hiçbir şey. Kurulu düzeni neden bozasın ki?"

"O kurulu düzen hayatımın ağzına sıçtığı için olabilir mi?" diye sormuştu Ulun kinle.

"Hayatının kontrolü artık sende olacak. Anlaşma şartlarını yerine getirdiğin anda özgür olacaksın ve bağımsız bir çalışana dönüşeceksin. Yaptığın işte iyisin. Bunu neden heba edesin ki?"

"Bu dediklerin yalnızca göz boyama!"

"Değil! Ben Yılmaz'ı ikna ederim," diyen Aziz'in tavrı öyle kendisinden emindi ki Ulun kaşlarını çatmıştı. Yalnızca isim kullanması bile kendisini Yılmaz'dan daha güçlü gördüğüne işaretti. Sessizliğini koruyarak Aziz'in devam etmesini beklemişti. "Şu sıra zaten başında yeterince bela var. O belalardan sıyrılsa bile çiftliğe eskisi kadar karışamaz. Risk almak istemeyecektir. Buradan uzak durmak zorunda. Aldığım kararları sorgulayacak durumda olmayacak. Sen özgürlüğünü istiyorsun ve ben de sana bunu sağlayacağım. Ben seninle iş birliğine açığım. Ya sen?"

Ninova

Ulun uzun denecek bir süre boyunca cevap vermemişti. Aziz'in sabırsızca bir karşılık beklediğini biliyordu; adeta durumu değerlendiriyormuş gibi sessizliğe bürünmesinin inandırıcı olduğunu düşünmüştü. Nihayet konuşmaya karar verdiğinde sesi isteksiz çıksa da anlaşmaya yanaşır şekildeydi.

"Sürekli araya iş alırsan anlaşma şartlarını nasıl sağlayacağım ki?"

"Bu hedefin bir an evvel ortadan kalkması gerekiyor. Hayalet'i eninde sonunda eline düşüreceğini biliyorum. Bugün olmazsa yarın. Fakat günleri bekleyerek geçiremeyiz."

"Hayalet konusunda bana zaman kaybettireceksin," diyerek ayak diremişti Ulun. Kilitlendiği hedefi kaybetmekten hoşlanmadığını belli etmesi ondan beklenen bir tavırdı. Ama asıl hoşlanmadığı bulunduğu yerden uzaklaşmak zorunda kalacağı idi. Kulübede geçen zaman adeta bir masalın içinde bulunduğu hissini veriyordu ve henüz bu masaldan dışarı çıkmak istemiyordu.

"Bu riski göze almak zorundayız. Şu an ki durumun aciliyeti var."

"Bu kadar acil ortadan kalkması gereken kim?"

Aslında sormak istediği neden bu kadar acil olduğu idi fakat kuralı bozamazdı. Azrail hedeflerin neden ortadan kaldırılması gerektiğini sorgulayamaz yalnızca yapması gerekeni yapardı.

"Müşteri bir an evvel halledilmesini istiyor. Sana güvenli ağdan hedef hakkındaki bilgileri göndereceğim," demişti Aziz ve çabucak eklemişti. "Sana söz verdiğim gibi iş birliğine açık davranıyorum ve ücretin daha çok olacak. Yalnız bu sefer kaza süsü vermek zorundasın. Suikasta uğradığı anlaşılmamalı."

"Öyle istiyorsan ölüm haberini hemen bekleme o zaman. Öncesinde değerlendirme yapmam ve uygun şartları oluşturmam gerek. Birkaç gün sürer bu."

Ulun'un sesi talep edilenden hoşlanmadığını açıkça belli ediyordu. O hızlı ve çabucak biten işleri severdi. Öte yandan istenen şey, içinde bulunduğu masaldan çok daha uzun süre ayrı kalmasını gerektirecekti ki asıl hoşlanmadığı buydu.

"Biliyorum," demişti Aziz anlayışlı bir sesle. "Fakat hedefin programını biliyoruz. Önümüzdeki haftayı Napoli'de geçirecek.

Ninova

Uygun şartları oluşturacağına eminim, bu işin sorunsuz halledilmesini istiyorum. Bu haftayı istediğin gibi değerlendirebilirsin."

"Ve Hayalet'i de elimden kaçıracağım."

"Belki... Belki de kaçırmazsın. İşini halleder halletmez Londra'ya dönüp durum kontrolü yap. Eğer elinden kaçmışsa bir sonraki hamleni belirlersin." Aziz kısacık bir an susup gülümsediğini belli eden alaycı bir sesle devam etmişti. "Eğer bu süre içinde ortaya çıkmışsa ve elinden kaçmışsa şansına dua etsin. Ama unutma, ne demişler; çekirge bir sıçrar iki sıçrar. Sonsuza kadar Azrail'den kaçamaz."

Kulağına dayamış olduğu cihazdan bu kelimeleri dinlerken bakışları, karşısında büyük bir dikkatle onu izleyen kadına saplanmıştı. Hayalet, Azrail'den değilse bile Ulun'dan kaçamamıştı. Ya da belki de Hayalet'ten kaçamayan Azrail olmuştu. Hayalet'in elinde ehlileştirilmiş ve derinlere gömdüğü gerçek kimliği ortaya çıkmıştı. Asla şikayetçi değildi.

"İş bitince bilgi veririm," diyerek sertçe karşılık verip telefonu kapamıştı.

Sonraki zamanı ona gönderilenleri inceleyerek geçirmişlerdi ve ertesi sabah erkenden Ulun kulübeden ayrılmıştı. Aziz'in gösterdiği tavra uyum sağlamak ve anlaştıkları gibi iş birliğine açık şekilde hareket ettiğini ispatlamak zorundaydı. Çiftlikle bağını sürdürebilmesi için Aziz'e ihtiyacı vardı ve bir süre boyunca bu oyunu devam ettirecekti.

Her ne kadar Ferman yardım teklif etmiş olsa da Ulun bu işi tek başına yapması gerektiğini söyleyerek hareket etmişti. Pasaport kontrollerine girmemek için Zürih'te çaldığı bir araca sahte plaka takmış ve on bir saatlik yolda bir kez dışında mola vermeden karayolu ile Napoli'ye ulaşmıştı.

Napoli'ye varır varmaz, Aziz'in yönlendirdiği, şehir merkezine yakın fakat gözlerden uzak, dikkat çekmeyen köhne bir daireye yerleşmişti. Çiftlikte yetişen tetikçilerin kullanması için zaman zaman ayarlanan güvenli evlerden biriydi bu.

Hedef, sevgilisi ile birlikte Napoli'de tatil yapan Amerikalı bir yatırımcı idi. Azrail, hedefin CIA'nin taşeronluğunu yapan çiftliğe verildiğini anlamakta gecikmemişti. Daha evvel CIA ile ortak çalışan adamın palazlandıkça onlarla ters düştüğü açıktı ve şimdi

Ninova

ortadan kalkması gerekiyordu. Evli olan adam, tanınmadığı şehirde sevgilisiyle sıradan turistler gibi rahatça zaman geçiriyordu. Kaldıkları Palazzo Alabardieri, liman bölgesine yakın oldukça lüks bir oteldi. Gün içinde kalabalığa karışarak çifti takip etmesi zor olmuyordu; fakat en sıkıcı zaman çiftin otelden çıkmadığı süreydi.

Üç gün boyunca çifti izlerken aklından birçok senaryo geçirmişti fakat hepsini rafa kaldırmak zorunda kalmıştı. İşini çabucak bitirememesinin en büyük nedeni gün içinde ya da nadiren akşamları dışarıda dolaşan çiftin etrafındaki kalabalıktı. Adeta sıradan turistler gibi davranacaklarına söz vermişler gibi etraflarındaki kalabalıktan kaçınmadan ve sürekli yerel halkla iletişim kurarak şehri dolaşıyorlardı. Geç vakit otellerine döndüklerinde, bazen öğlene kadar tekrar dışarı çıkmıyorlardı ve Ulun henüz adamın otel odasında nasıl bir kazaya kurban gidebileceğini bulamamıştı.

Fakat şimdi ağır adımlarla Dante Meydanı'nı geçerken nihayet bir şans elde ettiğini düşünüyordu. Tüm gece artık onundu. Planını devreye sokmakta acele etmeden yürüyor, telaş yapmaya gerek duymuyordu. Soğuk gecenin tadını çıkararak yürürken, önünden geçmekte olduğu Dante heykelinin karşısında kısa bir an durarak başını yukarı kaldırdı.

Meydanın tam ortasındaki bu heykel, özlem duyduğu bir simanın zihninde canlanmasına neden oldu. Dante'nin Beatrice'e karşı hissettiği o güçlü aşk, belki de Dante'yi Dante yapan en büyük etkendi. Böylesine güçlü bir duyguya sahip olmanın bir adamın hayatını nasıl değiştirebileceğini birinci elden öğrenmişti artık. Ve aynı zamanda Dante'yle kıyaslandığında ne kadar yetersiz olduğunu da. Dante o büyük aşkı ilham almış, yüzyıllardır dünya üzerindeki en büyük eserlerden biri olarak kabul edilen İlahi Komedya'yı ardında bırakmıştı.

Başını hafifçe bir omzuna yatırıp heykeli dikkatle incelerken, aklındaki düşünceleri biri duysa muhtemelen kahkahalarla kendisine gülerdi. Dante'yle kendisini kıyaslaması akıl alır şey değildi fakat bunu yapıyordu şimdi.

Ninova

Dante, cennetteki Beatrice'e kavuşmak için cehennem ve ardından Araf yolculuğu yapmıştı. Cennette ise ona rehberlik eden Beatrice'di.

Azrail'se bir hayaletin peşine takılmadan evvel kelimenin tam anlamıyla bir cehennemin içindeydi. Şimdi bir ayağı hâlâ o cehennem çukurunda, bir ayağı ise vadedilen cennetin kapısındaydı. Tam bir Araf olarak kabul edilebilirdi burası. Yolculuğu Dante'yle benzerlik gösteriyordu belki de. Beatrice cennette Dante'yi beklerken, Zoya bir kulübede onu bekliyordu. Ulun'un Aurora Borealis'i aslında Azrail'in Beatrice'i idi.

Aklındaki düşünceleri uzaklaştıramadan bedenini geriye çevirdi ve dalgın adımlarla Toledo yoluna doğru ilerledi. Gecenin içinde ilerlerken önünden geçtiği ve birçoğu kapalı olan dükkan ve kafeler günün hareketliliğinden uzak ve bomboştu. Yol boyu yanından geçen tek tük insan oldu fakat kimseye dikkat etmeden ve kendisi de dikkat çekmeden adımlarına devam etti. Aslında yapmayı planladığı işi bir an evvel bitirmek için aracı kullanabilirdi fakat hem yürümek istemişti hem de aracı zaten uygun bir yere park etmek zorunda kalacağı için yaya devam etmeye karar vermişti. Omzuna asılı olan sırt çantasının sapını yeniden sıkıca tuttu. Palazzo Alabardieri'ye olan iki kilometrelik yolu bir an evvel bitirebilmek için adımlarını hızlandırdı.

Bir önceki gün edindiği bilgiye göre Amerikalı, sevgilisi ile birlikte Pompei'yi ziyaret etmek için bir araç kiralamıştı ve Azrail bunun iyi bir fırsat olduğunu düşünmüştü. En geç bir saat içinde, otelin otoparkında duran aracın frenlerinde gerekli oynamayı yapacak ve ertesi gün yola çıkan adam bir kazaya kurban gidecekti. Sevgilisinin de aracın içinde olacağı detayı Azrail'i değilse bile Ulun'u rahatsız ediyordu; fakat yapabileceği hiçbir şey yoktu. Şu an tamamen Azrail iş başındaydı ve ikinci derece zayiatlar göze alınması gereken detaylardı.

Ninova

"Umutlanma boş yere, sürdükleri kirli yaşam öyle karartı ki
yüzlerini, tanınmaz hale geldi bu soysuzlar."

İlahi Komedya, Dante Alighieri

APİKO

Çiftlikte birtakım değişimlerin olduğunu, birkaç gün önce Aziz onunla bağlantıya geçtiğinde öğrenmişti. Haldun'un artık olmadığı bilgisi verildiğinde kısacık bir an duraksamıştı. O çiftliği Haldunsuz düşünemiyordu bile. Orada yetişen herkesi şekillendiren Haldun olmuştu ve kendisine Apiko ismini koyan da oydu. Haldun'un kişisel tetiği, kendisine ilk boyun eğenlerden biri olan Apiko, düşünmeksizin ve sorgulamaksızın onun her isteğini yerine getiren biriydi. Bu tavrı doğruydu ki bir süre sonra diğerlerinin çektiği acılardan nasibini almamıştı. Haldun istediği her şeyi yaptırdığı sürece Apiko'nun canını yakması söz konusu bile olmazdı ve o, diğerlerinden çok daha akıllıydı ki bunu çabucak keşfederek uyum sağlamıştı.

Bir kukla olduğunu ara sıra düşünüyor olsa da bu onu rahatsız etmiyordu. Haldun'un gözünde önemli biriydi ve Apiko için bu yeterliydi. Gerçi ona verilen hedefler risk barındırmayan, kolayca başa çıktığı vasat işlerdi ve zaman zaman evhama kapılmıyor değildi. Haldun potansiyelini ve becerisini tam olarak göremediği için mi düşük riskli hedefleri ona yönlendiriyordu yoksa zarar görmesini mi istemiyordu hiçbir zaman emin olamamıştı. Bazen bu düşünce yüzünden içinde kabaran kini bastırmakta zorlanmıyor değildi. Haldun belki de onun gerçek potansiyelini görmeyecek kadar yetersiz biriydi ve Apiko, onu gözünde fazla büyütmüştü.

Yıllar sonra hayatının fırsatı bugün eline geçmişti. Aziz'in onunla irtibata geçip verdiği bilgiler ve sonrasmda aktardığı görev kesinlikle hayatının fırsatını ona sunmuştu. Haldun'un ortadan

Ninova

kaldırıldığı gerçeğini, duraksadığı o kısacık anın ardından çabucak sindirmesi kolay olmuştu. Onun için üzülecek değildi. Zaten günün birinde ölecekti nasılsa. Ha bugün ha yarın, ne önemi vardı ki?

Azrail'in defterini düren Apiko olacaktı. Ve bu, onu belki de bir numaraya yükseltecekti. Kazanacağı değeri hesaplayamıyordu bile. İyice düşününce Haldun'un ortadan kaybolması onun için de iyi olmuştu. Artık gerçek potansiyelini gören birilerinden emir almak ve değerinin bilinmesi gururunu okşamıştı. Her ne kadar verilen görev zorlu olsa da Aziz kesinlikle bunu başarmasını istiyordu ki daha önce kimseye verilmemiş olan imtiyazları da sağlamıştı ona. Çiftlikte yetişenlerden kendisine bir ekip kurabilecekti ve o ekibi yöneten de Apiko olacaktı. İstenilen tek şey, Azrail'in bulunacağı konumda tespit edilerek peşine düşülmesi ve neye mal olursa olsun mutlaka ortadan kaldırılmasıydı. Apiko daha önce hiç bu kadar geniş yetkiyle çalışmamıştı ve ona sunulanlar başını döndürüyordu.

Onu yıllardır görmemişti.

Azrail'in bulunduğu konum iletildiğinde vakit kaybetmeksizin bu noktaya ulaşmıştı. Çiftliğin güvenli evlerinden birinden çıkan adamı gördüğünde, aklından ilk geçen şey şaşkınlık mı yoksa ansızın içinde beliren o eski rekabet duygusu muydu emin olamamıştı. Bu iki duyguyu henüz özümseyemeden başka bir duygu çabucak ortaya çıkarak bunları bastırmıştı. Nasıl tahmin edememişti? Daha evvel düşünememiş olduğu gerçek tam karşısında duruyordu. Azrail'in adını elbette çok duymuştu; fakat çiftlikten yetişen biri olabileceğini aklının ucundan bile geçirmemişti. Onu hep bağımsız bir tetikçi olarak düşünmüştü. Neden böyle düşünmesin ki? Çiftlikte yetiştikten sonra görevlendirilen hiçbir tetikçiyle iletişimi olmamış, nerede ne yaptıkları ya da onlara hangi adın verildiğini hiçbir zaman bilememişti. Tıpkı onun da Apiko olduğunu diğerlerinin bilmediği gibi.

Fakat Azrail başka bir kulvardaydı. Hiçbir zaman başarısız olmamıştı ve namı gün geçtikçe artarak çoğalmıştı. Çiftlikten böyle bir tetikçinin çıkabileceği aklının ucundan bile geçmemişti. Ulun'un yeteneklerini göz önünde bulundurursa buna şaşırmamalıydı fakat inkar ettiği kıskançlığı buna engel oluyordu.

Ninova

Çiftlikteki eğitim döneminde kendisine rakip gördüğü tek bir kişi olmuştu; zaman zaman ona ne olduğunu merak etmiş olsa da çoktan geberip gitmiş olduğunu varsaymıştı. Öyle asi bir varlığın uzun süre hayatta kalabileceğine ihtimal vermemişti. Her ne kadar Haldun diğerlerinden çok daha fazla onun canına okusa da çözemediği bir nedenden ötürü kafasına sıkmamıştı da. Fakat aynı asi tavrı sürdürmeye devam eden birinin dışarı salındığı anda uzun yaşamayacağından emindi. Oysa tüm bu düşündüklerinin aksine şimdi oldukça canlı görünüyordu. Hem de işini bitirdiği hedeflerden ötürü başarısına hayranlık duyduğu kişinin de aslında kim olduğu gerçeğini yüzüne vurarak.

Hırsla dişlerini birbirine bastırıp içinde kabaran tüm duyguları bastırmaya çalıştı. Kıskançlık en başta geliyordu. Eski rekabet duygusu her yanını ansızın sarmaladı ve kinle kendi kendine mırıldandı.

"Demek Azrail sensin ha. Hâlâ yaşıyor olman benim için şans oldu pislik. Senin de son soluğunu ben alacağım."

Tam üç gün boyunca takip etmişti onu. O hedef peşinde, Apiko da onun peşindeydi. Geçen üç günün ardından takip edildiğini hiç anlamamıştı ve Apiko başarısından ötürü sık sık kendisini kutluyordu. Tıpkı geçmişte olduğu gibi hâlâ iyi bir takipçiydi. Sessiz, sinsi ve asla fark edilmeyen. Seneler önce o ikisini takip ettiğinde de anlamamışlardı ve birinin sonunu Apiko getirmişti, kalanın sonu da yine onun ellerinden olacaktı.

Birkaç kez sabırsızlığına yenik düşüp işini bir an evvel bitirmek üzere hareket etmeye meyletmişti; fakat onu engelleyen dış etkenler bunun bir hata olabileceğini hatırlatır gibi sürekli karşısına çıkmıştı.

Azrail'in peşindeki çift sürekli kalabalıklar içindeydi ve tıpkı Apiko gibi Azrail de uygun bir fırsat bulamamıştı. Uzaktan ateş edebilecek bir pozisyon yaratamayacağı gibi işi bitirdikten sonra herhangi birine yakalanmadan ortadan kaybolacak fırsat da bulunmuyordu. Kameraların dışında, görgü tanığı olabilecek onlarca insan vardı etrafta. Kimsenin yüzünü görmesine izin veremezdi.

Apiko bir an gözünü karartarak, Azrail'in yakınına sokulup bir bıçakla çabucak işini bitirmek istemişti. Hiç beklemediği bir anda

Ninova

yanında geçiverirken aniden saplayabilirdi; fakat buna cesaret edemediğini kendisine itiraf etmek yerine gereksiz bir risk olduğunda karar kılmıştı. Azrail'in yakınına sokulup onu öldürebilmek o kadar kolay değildi. Bire bir karşılaşmada hayatta kalma olasılığı her zaman Azrail'den yanaydı. Apiko o kadar aptal değildi. Hatta bazı konularda Azrail'den çok daha akıllıydı ki şimdi onu yeryüzünden silecek olan kişi olarak o seçilmişti.

Son üç gündür olduğu gibi yine çaktırmadan peşindeydi. Saat sabaha karşı üçe geliyordu. Yürüdüğü istikameti dikkate alırsa yine hedefinin kaldığı otele doğru gidiyor olmalıydı. Belki de hedefini bu gece indirecekti. Apiko'nun anlam veremediği şekilde gündüz hedefinin peşini bırakıp bir saate yakın süreyi kaldıkları otelde geçirmişti. İçeride ne yaptığını anlayamamıştı ama hedefin otelde olmadığını biliyor olmalıydı ve neden bu saçmalığı yaptığını anlamamıştı. Daha sonra otelden çıkıp araç kiralayan bir dükkana girmiş ve yine orada da yarım saate yakın kalmıştı. Sonrasında ise sanki görevde değilmiş gibi güvenli eve geri dönmüş ve bütün gün oradan çıkmamıştı. Böyle saçma sapan hareket ederek nasıl iş bitirebildiğini sorgulamıştı Apiko. Zaten çiftlikteki eğitim döneminde de onun hareketlerine bir anlam veremezdi ve şimdi yine aynı duygular içindeydi. Ulun denen pisliğin yaptıkları hakkında kimse bir anlam çıkaramazdı.

Bir saat evvel güvenli evden çıkmış adeta gece yürüyüşü yapan biri gibi sokaklarda dolaşmaya başlamıştı. Apiko'nun peşine takılması gecikmemişti. Öylesine dikkatliydi ki Azrail peşinde birinin olduğunu asla anlayamamıştı. Apiko her zaman dikkatli ve sinsi hareket ederdi; takip konusunda kimse eline su dökemezdi. Metrelerce öteden, dikkatli bir şekilde avının peşinde devam ederken suratında sinsi, intikam yüklü bir gülümseme belirdi. Seneler önce ona nasıl bir acı çektirdiğini bugün gibi hatırlıyordu. Dinçer'in bedenine bıçağı sokarken bakışları Ulun'un üzerinden ayrılmamıştı. Gözlerinin içindeki acı ona inanamayacağı kadar büyük bir zevk vermişti. İkisinin dostluklarından hiçbir zaman hoşlanmamıştı ve birbirlerini sürekli kollamalarından da nefret etmişti. Onları birbirinden ayıran Apiko olmuştu ve belki de hayatındaki en büyük zafer hâlâ oydu.

Ninova

Hatta öyle bir zaferdi ki bu, çiftlikte yaşı dolmadan dışarı çıkma şansını edinen tek kişi de o olmuştu. Haldun'un ona verdiği ödül büyüktü gerçekten. Önüne konan fırsatı değerlendirebildiği için kendisini hep takdir etmişti ve seneler sonra yine bir başka fırsat önüne çıkmıştı. Kendisine hakim olamasa neredeyse sesli şekilde kıkırdayacaktı. Hayatındaki güzel fırsatlar hep Ulun yani bugün nam-ı diğer Azrail tarafından önüne çıkarılıyordu. Tırmandığı kariyer merdiveninde dönüm noktaları, üzerine basa basa onu ezerek çıktığı basamaklardı. En büyük fırsatsa bugün önündeydi. Zirveye oturduğunda ayaklarının dibinde Azrail'in cesedi olacaktı.

Görüş açısındaki Azrail otelin önüne vardığında adımlarını yavaşlatmadan doğruca otoparka yönelince, aralarındaki mesafeyi koruyarak o da yine peşine takıldı ve oldukça uzak bir mesafeden ne yaptığını görmeye çalıştı. Yan yana duran araçların önünden geçerken hızlıca plakaları kontrol ediyordu. Bunları yaparken aynı zamanda otoparktaki kameraları da kontrol etmeyi ihmal etmiyor ve kör noktalarda hareket ediyordu. Nihayet hedefini saptamış gibi bir aracın yanında durduğunda, hızlıca etrafını kontrol edip bir anda bakış açısından yok oldu. Apiko hızla saklandığı yerden çıkıp, sessiz adımlarla koşarak konumunu değiştirdi ve uzaktan izlemeye devam etti. Aracın altına girmiş olan bedeni görebiliyordu. Yalnızca birkaç dakika süren işlem sonrası aracın altına uzanmış beden yeniden toparlanarak dışarı çıktı ve eğilerek hızlıca duvar kenarına ulaştı. Kameraları kontrol ederek yeniden çıkışa doğru yöneldi ve sokağa çıkar çıkmaz adeta hiçbir şey olmamış gibi aheste adımlarla geldiği yönü gerisin geri adımlamaya devam etti.

Güvenli eve geri döndüğünü Apiko'nun tahmin etmesi zor değildi. Bakışları önce otoparktaki araca sonra yeniden uzaklaşan bedene çevrildi. Azrail çoktan planını yapmıştı demek. Kurcaladığı aracın peşindeki hedefe ait olduğunu tahmin etmesi zor değildi. Demek bu nedenle çiftin peşini bırakıp otelde zaman geçirmişti. Çiftin planını öğrendikten sonra yapacağı şeye karar vermiş ve daha sonra uğradığı dükkanda kiralanan aracı tespit etmiş olmalıydı. Ve şimdi o araç, bugün, gün içinde bir saatte hedefin işini

Ninova

bitiren bir silaha dönüşmüştü. Arkasında hiç iz bırakmayacağından emindi Apiko. Sıradan bir kaza gibi görünecekti her şey.

Hâlâ olduğu yerde kımıldamadan dururken, aklındakileri sıraya dizmeye çalışıyordu. Azrail en fazla bir gün daha Napoli'de kalacak gibi görünüyordu. Gün içinde kaza haberini duyup hedefin öldüğünden emin olduğunda, Napoli'de daha fazla kalması için hiçbir neden yoktu ve Apiko'nun çok az zamanı kalmıştı.

Çabucak cebindeki telefonu çıkarıp ekrana baktı. İstediği ekibin bir araya gelmesi için hâlâ zaman vardı. Daha hızlı hareket etmeliydi; gereksiz bir şekilde zaman kaybetmişti. Aşırı özgüven ve Ulun'a karşı hissettiği nefret neden olmuştu buna. O evden çıkan kişiyi yıllar sonra ilk kez gördüğü anda bunu tek başına yapabileceğini düşünmüştü. Hatta bunu öylesine çok istemişti ki hayalinde canlanan görüntü adeta kutlama niteliğindeki bir geçit töreni olmuştu. Herkes onu kahraman ilan ediyor, coşkuyla alkışlayarak ardı ardına tebrik ediyordu. Azrail'i tek başına alt etmenin ona kazandıracağı prestij baş döndürücüydü. Fakat geçen birkaç gün içinde bunun kolay olmayacağını kabul etmek zorunda kalmıştı ve Aziz'den aldığı irtibat bilgilerini kullanarak o sabah birtakım mesajlar çekmişti. Dünyanın farklı yerlerinde olan ve bir araya getireceği kişiler öğlene kadar toplanamayacaktı.

Bu süreye kadar Azrail güvenli evde kalırsa tam bir saldırı yapabileceklerdi; fakat öncesinde şehirden ayrılırsa yine peşine düşmekten başka çaresi yoktu. Tek korkusu izini kaybedebilecek olmasıydı. Sindiği yerden hareketlenip ileri atıldı ve başka yolları kullanarak bir saat sonra tekrar güvenli evin olduğu noktaya ulaştı. Bıraktığı aracı sokağın ucunda, diğer araçların arasında dikkat çekmeden duruyordu. Sessiz, ağır adımlarla sokakta ilerlerken bir yandan evin pencerelerini kontrol etti. İçeride ışık yanıyordu; tahmin ettiği gibi Azrail eve geri dönmüştü.

Aracın içine girerken, uzun bir nöbet süresinin başladığını düşünüyordu. Sabahın ilk ışıkları ortaya çıktığında hâlâ sabırla aracın içinde oturmaya devam ediyordu. Uykusuzluk sorun olmamıştı çünkü uykusuzluğa alışıktı. Kabul etmeliydi ki iyi bir eğitimden geçmişlerdi. Direksiyonun arkasındaki bakışlarını hedefi olan evden ayırmadan tıpkı bir heykel gibi oturuyordu. Sabahın

Ninova

erken saatleri geride kalarak saat dokuza vardığında, avını yeniden görüş açısında buldu.

Azrail gece yaptığı gibi bir omzuna astığı deri sırt çantasıyla evden çıkmıştı. Sokağın başına doğru ilerledi ve sağa dönerek gözden kayboldu. Apiko da yolcu koltuğunda duran çantasını kaparak hızla araçtan çıktı. Avının gözden kaybolduğu noktaya doğru koşar adımlarla ilerledi. Çıktığı cadde çoktan hareketlenmeye başlamıştı fakat şanslıydı ki avı oldukça uzun boyluydu ve yeniden bakış açısına girmekte gecikmedi. İnsanların arasında göze batmadan yürürken, çantasının içinden çabucak bir şapka çıkarıp başına taktı. Boynundaki atkıyı yüzünün yarısını kapayacak şekilde başının etrafında doladı ve adımları sekmeden yüz metre ilerisindeki bedeni takibe devam etti.

Avı, Dante Meydanı'na vardığında kafelerden birine yöneldi ve sıradan bir turist gibi siparişlerini vererek pencere kenarında bir masaya oturdu.

Ocak ayının soğuğuna teşekkür edebilirdi Apiko. Şapkası ve atkısı onu gizlerken hiç dikkat çekmeden aynı kafeye girip, avının yanından geçerek arka masalarda bir yere oturdu ve avına gözlerini dikerek o da gelen garsona siparişlerini verdi. Sabrının en fazla zorlandığı anlar böylece başlamış oldu.

Azrail saatlerce, oturduğu yerden kalkmadan önce kahvaltısını yaptı ve sonra ardı ardına kahve içmeye başladı. Onun bakışları sürekli meydandaki hareketlilikte, Apiko'nun bakışlarıysa onun üzerindeydi. Bir şeyleri beklediği açıktı ve Apiko artık o lanet kafeden çıkmasını diliyordu. Ekranına düşen bir mesaj dikkatini çekince çabucak telefonunu kontrol etti. İstediği ekipten ilk kişi Napoli'ye vardığını haber veriyordu. Bu dakikadan sonra diğer mesajların da peş peşe düşeceğini tahmin ediyordu. Çabucak bu mesaja cevap vererek daha evvel hazırladığı yerin konum bilgisini ulaştırdı ve diğerlerini de orada beklemesini istedi. Azrail tekrar güvenli eve döndüğünde, orada kıstırılarak şiddetli bir saldırıyla karşılaşacaktı ve o evden canlı çıkması mümkün olmayacaktı.

Ancak ilerleyen dakikalar aklındaki planı değiştirmesine neden olacaktı.

Kafede bulunan televizyon ekranında beliren haberle birlikte, içeride önce bir sessizlik ardından birçok sesin birbirine karıştığı

Ninova

bir uğultu meydana geldi. Haberde, Pompei yolu üzerinde direksiyon hakimiyetini kaybeden bir aracın birkaç araca çarparak denize uçtuğu bildiriliyordu. Aracın içindeki iki kişi hayatını kaybetmişti; kurtarma ekipleri cesetlerin ardından aracı denizden çıkarma çalışmalarına hâlâ devam ediyordu. Ekranda olay yerinden canlı yayın yapan bir habercinin ulaştığı bilgilere göre kimlikleri belirlenen cesetlerin Amerikalı iki turist olduğu, hatta aracı kullanan kişinin oldukça başarılı, tanınan bir yatırımcı olduğu yönündeydi.

Apiko'nun gözleri ekrana çevrili olsa da bir yandan yan gözle Azrail'in tepkilerini izliyordu. Adeta sıradan bir haber dinliyormuş gibi tepkisizdi. Ekranda olay yerinden verilen görüntüleri kahvesini içmeye devam ederek olağan bir edayla izliyordu. O anda ceset torbalarına konan iki bedenin görevliler tarafından ambulansa taşındığını gösteren ekranda bir yandan muhabirin sesi duyuluyordu. Bir süreliğine durdurulan trafiğin yarım saate kadar açılacağını, bu elim kazanın oldukça üzücü olduğunu anlatıyordu.

Azrail'in elindeki telefonda bir şeyler yazdığını fark etmesinin üzerinden geçen iki dakika içinde kendi telefonuna da bir mesaj düştü. Mesaj Aziz'dendi.

"Güvenli eve dönmüyor, doğruca Londra'ya gidiyor. Peşini bırakma ve işini bitir!"

Kafenin içinde bulunanlar, ahlar vahlar eşliğinde bir süre konu hakkında birbirlerine laf atarak haberi değerlendirdiler ve sonra yeniden herkes haber öncesi yaptıklarına döndü.

Azrail, kahvesini bitirdikten sonra hesabı ödemek üzere sakin adımlarla bankoya ilerlediğinde, çoktan hesabını ödeyip önündeki kahveyle oyalanan Apiko harekete geçmek üzere hazırdı. Dikkat çekmeden olağan bir edayla yerinden kalktı ve çıkış kapısına doğru ağır adımlarla ilerledi. Tezgahın önünde, sırtı ona dönük olan adamın arkasından geçmek üzereyken, tam o esnada yanından geçen kadına kenara çekilip yol verdi. Bu minicik hareket avına hafifçe çarpmasına ve omzunda takılı olan çantanın kenarına elindeki vericiyi yerleştirmesine olanak sağladı. Omzunun üzerinden geriye dönüp kendisine bakan adama yüzünü çevirme-

Ninova

den, çabucak özür diledi ve acelesi varmış gibi hızlı adımlarla kapıya yöneldi. Arkasında bıraktığı kadının, kendisine yol veren nazik adam için kendi adına da özür dilediğini duyduğunda memnun bir edayla sırıttı ve gözden kayboldu.

Artık Azrail'i kaybetmesi mümkün değildi. Nereye giderse gitsin peşindeki ve onu alt edecek kişi Apiko olacaktı. Hızlı adımlarla ilerken, bir yandan çabucak Aziz'e bir mesaj attı.

"Üzerine verici yerleştirdim. Peşindeyim. Ekibi hazırlayıp uygun anda saldıracağım. İş bitince güzel haberi iletirim. Benden haber bekle."

"Öyle inanıyorum ki sana, başka sözlerin değeri sönmüş kömür gibi, seninkilerin yanında."

İlahi Komedya, Dante Alighieri

FERMAN & ULUN & ZOYA

8 Ocak, 2021

Daha evvel Azrail kimliğinden sıyrılmak onu bu kadar mutlu etmemişti. Yine Ulun Azaphan olarak yola koyulduğunda içinde pır pır eden sevinç, bir kulübede onu bekleyen kadına dönüyor olmasından kaynaklanıyordu.

Beş gündür ne sesini duymuştu ne de yüzünü görmüştü. Özlem duygusu tıpkı onu göremediği zamanlarda olduğu gibi yüreğinin tam ortasına oturmuştu ve bir an evvel ona kavuşabilme sabırsızlığıyla hızlıca hareket ediyordu.

Görevin tamamlandığını Aziz'e bildirdikten sonra vakit kaybetmeden oturduğu kafeden çıktı; çalıntı aracı bıraktığı noktaya

Ninova

vardı ve yola koyuldu. Uzun sürse de yine güvenli olduğu için kara yolunu tercih etmişti. Zürih'e kadar süren on bir saatte, hız kameralarının bulunmadığı noktalarda gaza olabildiğince yüklendi ve yalnızca bir kez depoyu doldurmak için mola verdi.

Zürih'e ulaştığında sahte plakayı söktükten sonra çalıntı araçtan kurtuldu ve belirledikleri yerde Ferman'ın onun için bıraktığı aracın direksiyon koltuğuna oturdu. Omzundaki çantayı yandaki yolcu koltuğuna fırlatır gibi atıp vakit kaybetmeden marşa bastı. On bir saatlik yolculuktan sonra kulübeye varmasını sağlayacak olan iki saatlik yol bitip tükenmek bilmez gibi geliyordu. Gece çoktan çökmüş, gün artık bir sonrakine devrilmişti; neredeyse kırk sekiz saattir uyumuyordu fakat kendisini hiç de yorgun hissetmiyordu. Aklında olan tek şey kulübedeki güneş saçlı kadına bir an evvel kavuşma isteği idi.

Onun bahar bahçesi, yolunu aydınlatan ışığı, karanlığını parçalayan Aurora Borealis'i, cennette bekleyen Beatrice'i. O kadın için onlarca tanımlama yapabilirdi. Ve onlarca tanımlamayı tek bir kelimeye yükleyebilirdi. Mutluluk.

Hayatı boyunca hiç hissetmediği bu duyguyu ona hissettiren o kadındı. Görüntüsü zihninde canlandığı anda bile içi mutlulukla doluyordu.

Nihayet kulübeyi çeviren arazinin sınırlarına vardığında saat sabaha karşı ikiye geliyordu. Özel mülk olduğunu belirten yazının asılı olduğu demir kapılara varınca aracın torpidosunda bulunan kumandayla demir kapıların açılmasını sağladı. Kapıların açıldığını belirten uyarıyı kulübedekiler de almış olmalıydı. Birkaç dakika sonra duracağı kulübenin önünde onu bekleyeceğinden emin olduğu bedene bir an evvel kavuşmak ister gibi gaza biraz daha yüklendi. Tekerlekler karlı yolda yaptığı hız nedeniyle hafifçe kayınca, sabırsızlığını bastırmaya çalışarak az da olsa hızını düşürdü ve direksiyona tüm dikkatiyle sıkıca sarıldı. Aracın farları önünü aydınlatıyordu fakat birçok kez geçtiği bu yolu hafızası öylesine iyi ezberlemişti ki karanlıkta da rahatlıkla aracı sürebilirdi. Nihayet bir buçuk kilometrelik dar yolda ilerleyen aracın farları açıklığa çıktığında bir başka ışıkla çarpıştı. Kulübenin önündeki aydınlatmalar, basamakların dibinde ayakta dikilen ince bedeni sarmalamıştı.

Ninova

Ulun frene basarken gözlerini bu ince bedenden ayıramıyordu bile. Açık uzun saçları esen rüzgarla salınıyordu. Üzerinde gri bir eşofman olan kadın omuzlarına aldığı kalın yün şala sarınmış sabırsızlığını belli eder şekilde kıpır kıpır hareket ediyordu. Yüzünde sevincini belli eden geniş bir gülümseme vardı. Onun arkasında, kulübenin açık kapısında bir omzunu kirişine yaslamış olan adamın yüzünde de aynı gülümseme olsa da genç kadına oranla daha sakin duruyordu. En azından göğsünün üzerine bağladığı kollarıyla sakin duruşundan bunu çıkarmıştı Ulun.

Araç durduğu anda, daha motoru susturmadan Zoya ileri atılmıştı bile. Ulun çabucak motoru durdurup kapıyı açtı ve öne attığı birkaç adımda ona doğru ilerleyen kadınla buluştu. İnce kollar boynuna sıkıca sarıldığında taşkın, coşkun sesi yankılandı.

"Sevgilim nihayet döndü!"

Kollarını Zoya'nın beline sarıp, ayaklarını yerden keserek karşılık verdi.

"Kesinlikle güzel karşılama. Sık sık bunu yapmalıyım sanırım."

Zoya dudaklarını yanağına sertçe bastırdı ve avuçlarıyla kısa, siyah saçları kavradı. Ulun yüzünü sıcak boyuna bastırarak bu öpücüğe bir başka öpücükle karşılık verdi. Sarı saçlar yüzüne çarpıyor, genç kadının taze kokusu ciğerlerine doluyordu. Kehribar gözler, safirlere kilitlendiğinde içlerindeki mutlu ışıltı kalbini yerinden oynatacak güzellikteydi.

"Hayır, yapmamalısın," diye karşı koydu Zoya çocuksu bir neşeyle. "Sen yokken aç kaldım. Sevgilini ihmal etmemelisin."

"İftiracı!" diyen ses arkasından duyulduğunda Zoya kısa bir kahkaha attı. Ulun utangaç bir gülümsemeyle Ferman'a baktı. Ferman kollarını çözüp ileri adımlarken şakacı bir sesle devam ediyordu. "O aç kalmadı ama ben neredeyse onun yapmaya çalıştıklarıyla zehirlenecektim."

"Sana mozaik pasta yaptım, biliyor musun?" diye şakıdı Zoya.

"Yapmayı denedin diyelim," dedi Ferman araya girerek. Nihayet hâlâ birbirine sarılı halde duran iki gencin yanı başına vardığında adeta sitem eder gibi "Çocuğun boğazını sıkmayı bırakacak mısın?" diye sordu.

"Sevgilimle hasret gideriyorum," dedi Zoya aldırmaz bir arsızlıkla.

Ninova

"Edepsiz!" dedi Ferman çıkışır gibi. "Hadi, in tepesinden oğlanın. Böylece ben de bir hoş geldin diyebilirim. Belki sen de o sırada yiyecekleri masaya taşırsın."

Ulun, isteksizce de olsa kollarını gevşettiğinde Zoya ayaklarını yere bastı; fakat kolları bu kez genç adamın bedenine sarılmıştı. Başını yukarı kaldırıp yürek hoplatıcı bir gülümseme sundu.

"Açsın değil mi? Aç olacağını tahmin ettik. Mozaik pasta yaptım."

"Bunu söylemiştin," dedi Ferman çabucak. "Mozaik pastadan başka her şeye benziyor ama ilk denemeyi mazur görebiliriz." Ulun'a sıcak bir edayla göz kırptı. "Hadi, bir an evvel içeri girelim. Uzun yoldan geldin, yorgun ve aç olmalısın."

Ulun başını sallayarak karşılık verdi. "Yalan söyleyecek durumda değilim. Bir an evvel dönmek için mola vermedim. Açım gerçekten."

Zoya üzgün bir nidayı dudaklarının arasından bırakır bırakmaz, göreve amade bir tavırla aceleyle genç adamı çekiştirdi.

"Hadi o zaman, hemen içeri girip karnını doyuralım. Babam harika yemekler yaptı. Belki de pastayı denemeden evvel önce karnını doyurman daha akıllıca olur. Mideni bozmak istemem."

"Çocuğu çekiştirip durma," dedi Ferman azarlayan bir tonla. "Hadi, sen koş içeriye. Biz de peşinden geliyoruz."

"Peki peki," dedi Zoya neşesini bozmadan. "Hadi siz de hasret giderin." Kapıya doğru ilerlerken, başını omzunun üzerinden geriye çevirip imalı bir alaycılıkla devam etti. "Gelecekteki damadınla iyi anlaşıyor olman beni mutlu ediyor. Bir kız daha ne isteyebilir ki?"

Ulun utançla inlememek için kendisine zorlukla hakim olurken, Ferman sabır diler gibi başını yukarı kaldırıp ağzının içinde homurdandı. Nihayet genç kadın gözden kaybolduğunda iki adam karşılıklı dikiliyorlardı. Ferman duraksamadan kollarını uzatıp Ulun'a sarıldığında, böyle bir karşılama beklemeyen genç adam bir an duraksayarak öylece kalakaldı. Baba kızın sıcak tavırlarına artık aşina olsa da hâlâ alışamamış gibi ne yapacağını bilemeden öylece dikiliyordu. Sırtına vuran hafif şaplaklar eşliğinde Ferman'ın sıcak sesi kulağına doldu.

"Zoya'ya katılıyorum. Özlettin kendini. Hoş geldin."

Ninova

"Hoş buldum," diye zorlukla mırıldandı. Onu saran kolların kuvveti öylesine korumacıydı ki Ulun utançla bu kollardan uzaklaşmak istemediğini düşündü. Bir başka alışık olmadığı duygu içinde fırtınalar koparıyordu yine. Kendisini korunmaya muhtaç küçük bir çocuk gibi hissetmişti. Ona sarılan beden hafifçe kendisinden uzaklaştığında bedenini saran soğuk adeta içine işledi. Ancak beden uzaklaşsa da korumacı eller şimdi omuzlarını sıkıca kavramış, kara gözler şefkatle safirlerine saplanmıştı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Ferman sevecen bir sesle. "Sorun yaşamadın, değil mi?"

Öylesine ilgili bir sesle soruyordu ki Ulun tıpkı içinde saklı kalan o küçük çocuk gibi karşılık verdi.

"Her şey yolunda. İşi tamamladım. Aziz'le bağlantı hâlâ devam ediyor."

Ferman bir kolunu omzuna atarak onu eve doğru çevirdi ve kendi adımlarına eşlik etmesini sağlayarak konuşmaya başladı.

"Harika. Her şey planladığımız gibi gidiyor o zaman. Birkaç gün dinlen, sonra planın diğer adımına geçeriz. Günlerdir çok yoruldun, kesinlikle kısa bir tatili hak ettin."

"Gerek yok, çok yorgun değilim. Bu tempoya alışığım."

"Yine de fırsat buldukça dinlenmeliyiz. Bazen buna fırsat bulamayacağız ve bu günleri kaçırdığımız için pişman olmamalıyız."

"Siz neler yaptınız?"

"İlk adım gayet iyi gidiyor. Yılmaz'ın iyice sıkışmış hissettiğine eminim. Aldığım haberlere göre şimdiden birtakım destekçilerini kaybetti. Partî içinde de dışlanmak üzere fakat bunu kamuoyuna hemen belli etmezler. Herkes önce kendi kıçını kurtarma derdine düştü."

"Diğer hamlelerin hazırlığı ne durumda?"

"Yeni sevkiyatın tarihini ve rotasını saptadık. Yılmaz kaybettiği para açığını bu sevkiyatla kapatabileceğini düşünüyor olmalı ama o da elinde patlayacak."

"Sevkiyatın patlayacağına eminsin, değil mi?" Ulun'un şüpheli tavrına Ferman geçiştirir bir edayla karşılık verdi.

"Merak etme, her şey kontrol altında. Sevkiyat Türkiye'den çıkmadan ele geçirilecek."

Ninova

"Hâlâ bunu nasıl yapacağını söylemedin bize. Neden bir şeyleri gizlediğine dair garip bir his var içimde?"

Ferman tam kapıdan girmek üzerelerken alınmış gibi yandan bir bakış attı Ulun'a. "Gelir gelmez beni sorgulamaya mı başlayacaksın, yoksa karnını doyurmayı mı tercih edersin?"

"Ayna anda iki şey yapabiliyorum," diyerek karşılık verdi Ulun. Alaycı bir tonu sesine oturtmaya çalışsa da pek başarılı olduğu söylenemezdi ki Ferman alçak bir sesle güldü.

"Zoya'mn derslerine rağmen hâlâ çok başarılı olduğun söylenemez," dedi sıcak bir sesle. Genç adamın omzuna sarılı kolunu indirip sırtını şefkatle sıvazladı. "Hadi geç, önce senin karnını doyuralım sonra daha ayrıntılı konuşuruz."

"Gizemli bir adamsın Ferman Akınalp," dedi Ulun söylenir gibi. Zoya'mn hazırladığı masaya doğru birlikte yan yana yürürlerken adeta söz verir gibi devam etti. "Ama eninde sonunda çözeceğim senin bu gizemini."

Ferman şaşırmış gibi gözlerini iri iri açtı. "Açık bir kitap gibiyim ben. Hakkımı yiyorsun ama."

Ulun birkaç saniye incelercesine ona baktı ve ansızın yüzünü buruşturdu. "Bu numaraları Zoya yapıyor, biliyorsun değil mi? Onda yemiyorsam sende de yemiyorum. Bence şansını zorluyorsun."

Bu sözlere Ferman'ın verdiği karşılık yüksek sesli bir kahkaha oldu. Her ne kadar Ferman'ın bu kahkahası onu umursamıyormuş gibi hissettirse de Ulun bu sesten hoşlandığını düşündü; çünkü aynı zamanda içten, neşeli bir kahkaha idi. Hislerine rağmen yine de ters ters bakmaktan geri durmadı. Ancak bu bakış Ferman'ı hiç etkilememiş olmalıydı ki gülümsemesi yüzünde silinmeden konuştu.

"Hadi geç masaya. Madem aynı anda iki iş yapabiliyorsun hem karnını doyur hem de neler yaptığını anlat bize."

"Eğer siz de ben yokken neler yaptığınızı ayrıntıları ile anlatırsanız."

"Sürekli pazarlık halindesin," dedi Ferman alaycı bir sitemle.

"Alışkanlık işte, ne yaparsın," dedi Ulun tatsızca.

Ferman yüzündeki gülümsemeyi korumaya çalışarak masaya oturdu. Bakışlarını genç adamdan ayıramıyordu. Ulun hayatını

Ninova

hep pazarlık yaparak geçirmişti. Bir iş adamı olarak kılıf kimliği ile yaptığı pazarlıklar değildi bunlar; hayatta kalmak üzere sürdürdüğü bir alışverişti. Gönülsüzce de olsa bir aldıysa iki vermek zorunda kalmıştı. Bugün kendisinde kusur bulduğu her şey vermek zorunda kaldıklarından kaynaklanıyordu. Ödün verdiği her şey ondan bir parça alıp götürmüştü ve Ferman onun bu hisle başa çıkmakta zorluk yaşadığını görebiliyordu. Fark edilmediğini düşündüğü anlarda ne zaman Zoya'yı ya da kendisini izlese, Ulun'un yüzündeki ifadeden bunu okuyabiliyordu. Tek dileği oğlunun bundan sonra yalnızca istediklerini yapabilmesi ve kimseye karşı boyun eğmemesiydi. Oğlunu korumaya çalışmak öylesine ezdemdi ki onun için, bugün hem Ulun'dan hem de Zoya'dan bir şeyleri saklıyorsa sırf onu koruma uğruna yapıyordu. Ada'nın karşısına yüzü ak çıkabilmesi için verdiği sözü tutmak ve ne olursa olsun hayatı pahasına da olsa onu korumak zorundaydı.

Ulun yiyecek dolu masada Ferman'm karşısına oturdu. Tam o esnada Zoya elindeki bir tabakla daha yanlarına vardı ve ilgili bir telaşla hızlıca konuştu.

"Hadi başla yemeğine. Kim bilir kaç saattir bir şeyler yememişsindir."

"En son bu sabah Napoli'de kahvaltı yaptım."

"Dün sabah demek istedin herhalde. Birkaç saat sonra yeni bir sabah olacak."

Ulun bu tür durumlara alışık olduğunu söyleme gereği duymadı. Birilerinin onu düşünüyor olmasını, üzerine titremesini garipsiyordu fakat bu aynı zamanda tarifi imkansız derece güzel de bir histi. Bu hissi ona yaşatan kadına aynı ilgiyle sordu.

"Sen en son ne zaman yedin? Gece yemeyi seversin sen, hadi gel sen de ye biraz."

"Tabii ki sana eşlik edeceğim," dedi Zoya hevesle iki adamın arasına, masanın başına otururak. Yan gözle Ferman'a sitemli bir bakış attı. "Babam gece yemek yapmaya üşeniyor. Gece gece yersem hazımsızlık çekermişim."

Ferman şikayetçi bir tonla Ulun'a çıkıştı. "İstediği anda gece yemek yapmaya bir son vermen gerek. Alışınca benden de aynı şeyi bekliyor. Bence bu konuda bazı kurallar belirlemeliyiz."

Ninova

"Kurala gerek yok, artık burada olduğuma göre ben yaparım. Sorun değil."

Zoya gördün mü der gibi memnun bir gülümsemeyi Ferman'a sunarak oyuncu bir pozla gözlerini kırpıştırdı.

"Sevgili seçimim için beni tebrik etmelisin," dedi şımarık bir tavırla.

Ferman ya sabır dercesine gözlerini devirdi. "Ben seni fazla mı şımartıyorum acaba?" dedi söylenir gibi.

"Çünkü babalar kızlarını şımartır."

"Edepsiz olsunlar diye mi?"

Zoya cevabı yapıştırmakta gecikmedi. "Hayır, mutlu olsunlar diye." Gözlerini Ulun'a çevirdiğinde bakışlarındaki derinlik her iki adama farklı duygular hissettiriyordu. "Kızını mutlu eden birinin karşısına çıkması seni de mutlu etmeli. Ada'nın neler hissettiğini artık çok iyi biliyorum. Bence herkese nasip olmayan böyle kıymetli duyguların hakkını vermemiz gerek."

Bu sözler Ulun'un içinde iki zıt duyguyu ortaya çıkardı. Bir yanı Zoya'nın hayatına girmesine, sevgisini hiç gizlemeden ona sunmasına minnet duyarken diğer yanı ansızın evhama kapılmıştı. İçinden tıpkı Ada'ya olduğu gibi Zoya'ya da bir şey olursa, yeryüzünde taş taş üzerinde bırakmayacağına yemin etti. Aynı esnada bir gece evvel bir heykelin önünde dikilerek düşündüğü şeyler tekrar zihninden geçti. Dante, büyük aşkı Beatrice'i erken yaşta kaybetmişti ve bu kayıp onu başka bir evrene sürüklemişti. Bu bilginin Ulun'da tezahürü çok başkaydı. Beatrice'in kaybı ile dünya belki müthiş bir eser kazanmıştı fakat Zoya'nın kaybı ile durdurulamaz bir katil kazanırdı. İşte o gün, geri dönülmez şekilde sadece Azrail olurdu ve Zoya'nın Ulun'u yeryüzünden tamamen silinip giderdi.

Ulun sessizlik içinde yemeğini yerken Zoya hem ona eşlik ediyor hem de geçen süre içinde Ferman ile yaptıklarını anlatıyordu. Ancak bu kez tavrı oldukça ciddiydi. İş söz konusu olduğunda Ulun onun nasıl da bir anda profesyonel bir kimliğe bürünebildiğine şaşırmıyordu artık. Zoya hayranlık uyandıracak bir dengeyi içinde barındırıyordu. Babasının şımarık kızı olabildiği gibi aynı zamanda babasının en iyi öğrencisi idi de. Son beş gündeki geliş-

Ninova

meleri adeta rapor verir gibi aktarmasının ardından aynı ciddiyetle Ulun'un Napoli seyahati hakkındaki tüm detayları da incelikle sordu.

Her ne kadar verilen görevi tamamlamış olduğunu, o daha kulübeye varmadan haberlerden öğrenmiş olsalar da Zoya'nın ayrıntıları öğrenmek istediği belliydi. Ulun sorulara tekdüze bir sesle karşılık verirken başını neredeyse tabağından kaldırmamıştı. Onunla göz göze gelmekten adeta kaçınıyordu. Daha evvel umursamadığı detaylar şimdi rahatsızlık vericiydi ve genç kadının gözlerinde göreceğinden emin olduğu kınamayı kaldıramayacağından endişeleniyordu.

Onun düşüncelerinin aksine Zoya bunları aklından geçirmiyordu. Ulun'un durgun tavrından çekincesini tahmin etmekte gecikmedi ve nereden geldiği belirsiz bir şefkat duygusu yüreğini sarmaladı. Ulun'un derinlerinde gömülü olan o iyi benlik, yapmak zorunda kaldıkları nedeniyle acıyla kıvranıyordu ve Zoya bunu açıkça görebiliyordu. Sırf onu rahatlatabilmek için geri kalanların önemi yokmuş gibi merakını gidermiş olduğunu belli eder şekilde çabucak konuyu değiştirdi.

"Her şey yolunda gittiğine göre artık önümüze bakabiliriz," dedi sıradan bir edayla. Ardından yine hevesli küçük kız haline geri dönerek "Babam birkaç gün aylaklık yapabileceğimizi söyledi, kayağa gidelim mi?" diye sordu.

"Önce birkaç saat uyusa daha iyi olur," diyen Ferman öne atıldı. Ulun'un yorgun yüzüne çaktırmadan endişeli bir bakış atıp devam etti. "Uzun yoldan geldi. Öğlene kadar uyuyup dinlensin, öğleden sonra gidersiniz."

Zoya, Ferman'a gücenik gözlerle baktı. "Ben de hemen demedim zaten."

"Fark etmez," diyen Ulun bakışlarını pencereden dışarı çevirdiğinde dışarısı hâlâ karanlıktı. Gözlerini pencereden ayırmadan ekledi. "İstiyorsan hemen gideriz, tepeye çıkana kadar gün ağarır zaten."

"Hayır. Öğleden sonrası için düşünmüştüm. Zaten bu kez daha önceki kadar çok yol gitmeye gerek yok. Arazinin arkasında slaloma uygun harika bir mevkii var, bu kez oraya gideriz."

Ninova

"Planınızı yaptığınıza göre artık gidip biraz dinlenin, buraları ben toplarım."

Ferman'ın hareketlenmesi ile Zoya ikiletmeden ayağa kalktı ve adeta kaçar gibi banyoya yönelirken seslendi.

"Hazır babam iyi niyet gösterirken ben hemen yatmaya gidiyorum."

Çabucak kapanan kapının ardından Ferman alayla söylendi. "Sırf işten kaçmak için lafımı ikiletmedi bile."

"Ben yardım ederim sana," diyen Ulun boş tabağı ile bir başka tabağa uzandığında Ferman ona karşı koydu.

"Hayır, ben hallederim. Hadi sen de gidip dinlen biraz."

"Sen?" diye sorarcasına ona bakan Ulun'a gülümseyerek karşılık verdi. "Ben akşamüzeri birkaç saat kestirmiştim. Tazo ile konuşacaklarım var. Saat farkı nedeniyle oyalanıyorum biraz. Tazo istediklerimi öğlene kadar yetiştireceğini söylemişti." Kolundaki saate çabucak bakarak "Yarım saat sonra görüntülü konuşacağız," diye düşünceli bir sesle ekledi.

"Kendi işlerinle mi ilgili yoksa peşinde olduğumuz konuyla mı?"

"Her ikisi de," diyen Ferman hınzır bir edayla göz kırptı ve boş tabakları üst üste koyup mutfağa yöneldi.

Mutfağa giren adamın ardından Ulun yerinden kalkmadı. Tek başına otururken bakışları etrafta yavaşça gezindi. Şöminedeki ateşten çıkan aheste çıtırtılar yorgun ruhuna huzur veriyordu. Gözleri gelişigüzel halde kanepenin sırtına atılmış olan yün örtüye takıldı. Zoya ne zaman kanepeye yayılsa bu örtüyü üzerine alırdı, muhtemelen o gelmeden önce yine bu kanepede oturuyordu ve örtüyü adeta hızlıca üzerinden atmış gibiydi. Şöminenin çaprazındaki tekli koltuğun üzerinde bir kitap duruyordu. Ulun kitabın arasındaki ayracı zorluk çekmeden fark etti. Ortadaki sehpanın üzerinde, Zoya'nın kapalı dizüstü bilgisayarının yanında iki boş fincan vardı. Baba kızın onu beklerken kahve içtikleri belliydi. Biri kitap okurken diğeri kendisini kim bilir neyle meşgul ederken. Yüksek ihtimalle hayranı olduğu vahşi doğa fotoğraflarına bakarak zaman geçirmişti.

Birileri onun dönüşünü beklemişti. Bu öyle garip bir duyguydu ki hislerini bir türlü, doğru düzgün tarif edemiyordu. Bir yanı

Ninova

mutluluk hissederken diğer yanı korku içindeydi. Hiç hissetmediğini sandığı bir duyguydu bu fakat geçmişte yaşadığı tecrübelerin neticesinde bugün korku gömüldüğü yerden çıkmıştı. Bir zamanlar Dinçer'le hiç ayrılmayacaklarını, çiftlikten birlikte kurtulacaklarını hayal ederdi. Dinçer'i kaybetmişti. Ömrünün sonuna kadar Dost'un yanında kalacağını düşünürdü; onu ise çok daha acımasız bir şekilde kaybetmişti. Biri neredeyse kendisini feda etmişti, diğerine ise o ihanet etmişti.

Yalnızlığını paylaşan, onu düşünen, onun için endişelenen, çektiği tüm işkencelere rağmen hissettiği sınırlı mutluluğu ona tattıran Dinçer ve Dost olmuştu ve ikisini de acımasızca kaybetmişti. Kısacık mutluluk mu yoksa içinden hiç çıkmayan acı mı daha ağır basıyor, diye sorsalar hiç düşünmeden acı derdi. Mutlu olmanın insanı korkutabileceğini daha evvel hiç düşünmemişti ama şimdi bu düşünce aklından hiç çıkmıyordu. Ya aynı şeyleri bir kez daha yaşamak zorunda kalırsa? Kayıpların acısına yenilerini eklemek zorunda kalırsa? Bunun altından kalkacak gücü gerçekten var mıydı?

Banyonun açılan kapısını duyduğunda başını çevirip geriye bakmadı. Açılıp kapanan bir başka kapıyı duyduğunda Zoya'nın odasına girmiş olduğunu anlasa da dalgınca yerinde oturmaya devam etti. Oysa istediği tek şey gidip genç kadını sıkıca kollarının arasına almaktı.

Ferman masa ile mutfak arasında iki kez daha gidip geldi. Ulun'un dalgın haline anlayış gösterir gibi hiç sesini çıkarmadı fakat bakışlarındaki endişeyi gizleyememişti. Ulun'un neler düşündüğünü merak etse de sormaya cesaret edemedi. Başını yukarı kaldırmayan Ulun'sa bu endişeyi hiç fark etmedi bile. İkilemler içindeki karanlık dünyasında kaybolmuş gibiydi.

Dakikalar sonra onu o karanlık dünyadan çekip çıkaran, son zamanlarda başına sıkça konan bir el oldu yine. Ferman'ın yüreği onun durgun haline daha fazla dayanamamıştı. Sandalyede oturan beden orada olsa da ruhu bambaşka yerlerde sürükleniyor gibi görünüyordu. Bir kez daha kaybolmasına izin vermeden sürüklendiği yerlerden çekip çıkarmak istercesine, avucunu usulca Ulun'un omzuna koyarak okşadı ve yumuşak bir sesle konuştu.

"Daldın bir yerlere. Gidip yatmayacak mısın?"

Ninova

Ulun daldığı düşüncelerden sıyrılarak birkaç saniye boş boş yanında, ayakta dikilen adama baktı ve ansızın kelimeler dudakları nın arasından düşünmeksizin dışarı süzüldü.

"Ada'yı hiç tanımamış olmayı diler miydin?"

"Asla!"

Ferman tek kelimelik keskin karşılığı hiç duraksamadan verdi. Gözlerini Ulun'un safirlerinden ayırmadan, yavaşça masanın başındaki sandalyeye oturarak sorarcasına baktı. Ada'yı hiç tanımasaydı şimdi oğlunun yanına da oturamazdı. Onu tanıdığı her güne, acısına rağmen şükretmişti ve şimdi çok daha fazla şükrediyordu. Ada şimdi yanında olmasa bile kendisinden bir parçayı geride bırakmıştı; onu tanımamayı nasıl dileyebilirdi ki?

Ulun, ona bakan gözlerin dile getirmediği soruyu duymuş gibi üstelercesine konuştu.

"Önemsemediğin birinin ölümüne üzülmezsin. Ama diğer türlüsü çok ağır değil mi? Onu tanımasaydın bunca sene acı çekmezdin."

"Acı çektiğim her güne şükrediyorum," dedi Ferman tereddütsüz bir edayla.

"Mazoşist bir tarafın var o zaman," dedi Ulun alay eder gibi.

"Hayır. Sadece hayatı olduğu gibi kabul ediyorum. İnsan acı çekmekten korkarak sevmekten kaçmaz. Birçoklarına nasip olmayan bir şeyi yaşadım. Her günü lütuftu benim için. Bana yaşattığı mutluluğun karşılığı ömür boyu acı çekmekse bunu da kabullenirim."

"Romantiksin," dedi Ulun düz bir sesle.

"Belli etmiyorum, değil mi?" dedi Ferman hafifçe gülümseyerek. Kendisiyle alay ediyor gibiydi. Birden ciddileşerek sükûnet dolu bir tonla devam etti. "Bu romantizm değil Ulun," dedi anlayışla. "İyiye tutunma arzusu. Dünya kötülerle, kötülüklerle dolu. Tüm bunları yok edecek tek şeyin sevgi olduğuna inanıyorum ve bana bu duyguyu yaşatan şeye tutunuyorum. Aksi halde ben de kötülüğe teslim olurdum. Fakat bunu yapmak istemiyorum. Sevgi her şeyi iyileştiren tek şey. Acıları bile. İçindeki sevgiye tutunduğun sürece tamamen geçmese bile acıların da hafifliyor. Kaybedeceğim diye sevmekten korkma." Kısacık bir süre sözlerine ara verdi. Geçen süre içinde Ulun'un içinde savaş verdiği şeyi tahmin

Ninova

etmiş gibi alçak sesle çekinerek devam etti. "Ama önce kendini sevmeyi bilmelisin. Kendisini seven huzur içinde yaşar."

Bu sözlere Ulun'un küçümseyen karşılığı gecikmedi. "Söz ettiğin kötülükleri kendisini aşırı sevenler gerçekleştiriyor diye düşünüyordum."

"Kendini sevmekle bencilliği karıştırma."

"Sence ikisi aynı şey değil mi?"

"Değil. Bencil insanlar aslında eksiklerini kabullenemedikleri için kendilerini sevmeyen, hırslarına ve arzularına yenik düşen insanlardır. Eksiklerini bencillikleriyle kapatabileceklerini sanırlar. Oysa neysen o'sundur ve bunu kabullendiğin anda elindekilerle mutlu olmayı başarırsın."

Ulun uzun denecek bir süre boyunca, bu sözlere cevap vermeden başı öne eğik halde oturmaya devam etti ve nihayet adeta itiraf eder gibi duyulur duyulmaz bir sesle mırıldandı.

"Ben ne olduğumu biliyorum. Bu beni mutlu etmiyor ama rahatsız da etmiyor."

"Fakat yargılanma düşüncesi seni huzursuz ediyor."

"İyiyi kötüyü sizin gibi keskin çizgilerle ayırt etmiyorum, sadece yapmam gerekeni yapıyorum."

"Ama içten içe bu durumdan rahatsızlık duyduğunu hissediyorum."

"Kendi adıma değil," dedi Ulun dürüstçe.

Ferman tespitini dile getirir gibi düşünceli bir sesle karşılık verdi. "Zoya adına endişeleniyorsun. Onun gözündeki değerinin değişebileceğini düşünüyorsun. Başta sorduğun soruyu göz önünde bulundurursam, şu an içinde bulunduğumuz şartları da eklersek her an onu kaybedebileceğin düşüncesi de var. Ve şimdi ikilem içindesin. Hayatında olması mı yoksa olmaması mı daha iyi, karar veremiyorsun."

Ulun başını yavaşça kaldırdı ve safirlerin içinde belki de ilk kez açıkça okunan duygularla kederli bir bakışı Ferman'a dikti. "Ben senin gibi değilim. Senin yaşadığın acıyı metanetle karşılayamam."

"Zoya'yı kaybetmekten korkuyorsun ama bu olmayacak." Ferman kendinden son derece emin bir tavırla bu sözleri dile getirerek devam etti. "Buna asla izin vermem."

Ninova

Ulun dimdik Ferman'ın kara gözlerinin içine baktı. "Olduğum kişi yüzünden benden uzaklaşmaya karar verirse bununla yaşayabilirim. Fakat düşünmek istemediğim şey olursa, yalnızca olduğum şey olurum ve bu herkes için kaçınılmaz bir mutsuzluk olur." Adeta söz verir gibi dik dik bakarak "Yaptığın planlar ters giderse ve ona bir şey olursa, seni temin ederim sen de dahil herkesi çok mutsuz ederim," diyerek sözlerini tamamladı.

Ferman kendisini tutmasa belki de bu sözlere kahkaha atabilirdi. Oğlunun onu tehdit etmesi nedensizce hoşuna gitmişti. Baba oğul çekişmesi ancak böyle güzel olabilirdi. Değer verdiği, hatta ve hatta söze dökmekten imtina etse de aslında sevdiği kadını böylesine sahiplenmesi ve koruma çabası Ferman için oldukça değerliydi. Kendisinin bugün yapmaya çalıştığı gecikmiş eylemleri, Ulun en başta yapmayı kafasına koymuştu ve bu sözler Ferman'ı korkutmak ya da rahatsız etmekten öte hayli mutlu etmişti.

Gülümseyerek yerinden kalkıp "Bu tehdidini kesinlikle dikkate alacağım," dedi kabullenerek. "Hatta sırf seninle karşı karşıya gelmemek için her şeyi tekrar kontrol edeceğim." Şakacı bir sesle bu sözleri sarf ederken bir yandan kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı. Askıdaki kalın kabana uzanırken "Yürüyüş yaparken daha iyi düşünebiliyorum," dedi. "Aklımdakileri yeniden gözden geçirmek için dışarı çıkıyorum. Biraz yürüyüş yapacağım. Sen de git dinlen artık."

"Tazo'yla konuşacağını söylemiştin."

"Mesaj atıp bir saat öteleyeceğim. Biraz temiz havaya ve düşünmeye ihtiyacım var şu an."

Ferman sırıtarak kapıdan çıktığında, Ulun şüpheyle kaşlarını çattı. Nedense Ferman'ın sunduğu bahane ona hiç inandırıcı gelmemişti. Daha çok beş günlük ayrılıktan sonra Zoya ile kendisini bir süre de olsa baş başa bırakmak istediğini hissetmişti.

Ferman'ın gösterdiği anlayışa minnet duyarak yerinden kalktı ve döndüğünden beri yapmak istediği şeyi gerçekleştirebilmek üzere sabırsızca Zoya'nın odasına doğru ilerledi. Belki de çoktan uyumuştu; fakat daha kapının açıldığı anda dikileceğine de emindi.

Ninova

Tıpkı tahmin ettiği gibi oldu. Kapıyı aralayıp içeri doğru daha ikinci adımını atmamıştı ki Zoya'nın alçak sesi duyuldu.

"Buraya girmek için babamı öldürdüğünü söyleme lütfen."

Ulun'un yüzünde beliren tebessümü genç kadının görmesi olanaksızdı. Karanlık odayı aydınlatan tek şey, aralanmış olan kapıdan içeri sızan arkasındaki solgun ışıktı. Adımları çabucak yatağa ulaştı ve yavaşça kenarına oturdu.

"Kendisini tehlikeye atmayı istemedi bence, yürüyüşe çıkacağını söyledi. Sanırım bu da bir çeşit tedbir sayılır."

Zoya alçak sesle kıkırdayarak yatağın içinde doğruldu. Önüne düşen saçları eliyle geriye attı ve muzır bir edayla sordu.

"Şu anda yaptığın şeyi epeydir kafana koyduğunu anladı sanırım."

Ulun usulca elini kaldırıp genç kadının yüzüne düşmüş olan birkaç tutamı yavaşça kulağının arkasına sıkıştırırken, verdiği karşılık ona uyum sağlamaya çalıştığını gösteriyordu.

"Coşkulu karşılamanda bir eksilik hissettim. Acaba ne diye sorup duruyordum kendime."

Zoya tek kaşını kaldırıp, oyuncu bir pozda alt dudağını kıvırarak sordu.

"Allah Allah halbuki pasta bile yaptım."

"Bu arada pasta çok güzeldi, ellerine sağlık."

"Yalancı!" dedi Zoya eliyle genç adamın omzuna vurarak.

Ulun geriye savurulurken gülerek karşı çıktı. "Hayır, doğruyu söylüyorum. Şekli biraz garipti ama tadı güzeldi."

Zoya gözlerini kısarak şüpheyle baktı. "Kalbim kırılmasın diye öyle diyorsun?"

"Hayır, gerçeği söylüyorum. İlk deneme için bence harika olmuş."

Zoya mutlulukla gülümsedi ve tekrar oyuncu pozuna geri döndü.

"E peki o zaman başka ne eksikti? Benim aklıma bir şey gelmiyor. Sen bulabildin mi?"

"Buldum."

"Benimle de paylaşmayı düşünüyor musun?"

"Söylemekten ziyade göstermek daha açıklayıcı olur sanırım."

"Kesinlikle sana katılıyorum. Zaten ben sözlü bilgilendirmeden ziyade uygulamanın daha akılda kalıcı olduğunu düşünürüm."

Aralık kapıdan sızan solgun ışık genç kadının yüzünü rahatça görebilmesini sağlıyordu. Ulun hiç bıkmadan saatlerce bu yüzü izleyebilirdi. Pijamalarının içinde yatakta oturan ince beden, ona gülümseyerek bakan surat, uykulu olmasına rağmen parlayan kehribar gözler, omuzlarına dökülmüş olan sarı saçlarıyla öyle güzel görünüyordu ki karşısında cennetten çıkmış bir meleğin olduğunu düşündü.

"Bunu duyduğuma sevindim," diye mırıldandı. Başı yavaşça genç kadına doğru eğilirken gözlerini bir an bile beklenti içindeki kehribarlardan ayıramıyordu. Tüm sabırsızlığına rağmen dudaklarını genç kadının dudaklarına değdirmek için ağırdan alıyor, geçen beş günün özlemini en az kendisi kadar hissettiği belli olan genç kadının yüzündeki hevesli ifadeyi zihnine kazıyordu.

Nasıl bir şans onu karşısına çıkarmıştı aklı hâlâ almıyordu. Hayatı boyunca şu an yaşadığı gerçekliğe hiçbir zaman sahip olamayacağım düşünürdü. Aksini nasıl düşünebilirdi ki? Onun ne olduğunu bilen biri bunu nasıl kabullenir, kendisi tüm gerçeği nasıl ortaya koyabilirdi? Karşısındaki kadın inanılamayacak kadar gerçekti ve Ulun bunun ispatına yeniden ihtiyaç duyuyormuş gibi dudaklarını usulca pembe dudaklara dokundurdu. Gözleri istemsizce kapandı ve burnundan çektiği kısacık soluk ciğerlerinde bayram havası estirdi.

Yumuşak dokunuşlar dozunu arttırarak devam etti. Boynuna dolanan kollara eşlik ederek kollarını ince bedene sarıp, genç kadını kucağına çekti. Dudakları az evvelki yumuşak teması hızla terk ederek hasretle ve arzuyla birbirine kenetlendi. Zoya cüretkâr bir edayla öpüşlerine karşılık veriyordu, Ulun yine ona uyum sağladı ve bedenini sarmalayan şehvete teslim olup dilini sertçe genç kadının ağzının içine daldırdı. Kulağına çarpan arzulu inilti adeta başını döndürdü ve kontrolünü kaybetti. Dudakların temasını kesmeden hızla hareketlendi; kucağındaki kadının sırtını yatağa bastırdı ve üzerine uzandı.

İki beden birbirine düğüm olmuş gibiydi. Yine de bu yakınlık bile Zoya'ya yetersiz geliyormuşçasına parmakları siyah tutam-

Ninova

lara, bacakları genç adamın beline dolandı. Ulun bedenini yuvasına giren bir anahtar gibi genç kadının bacaklarının arasına yerleştirdi.

İkisi de soluk soluğa kalarak dudaklarını birkaç santim birbirinden koparabildiklerinde Zoya nefes nefese konuşabildi.

"Hoş geldin," dediğinde sesi arzulu, suratı ışıl ışıldı. Dişlerini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle genç adama bakıyordu. Parmaklarının ucuyla usulca yanağını okşadığında, Ulun bu teması içine çeker gibi gözlerini yumarak başını hafifçe yana yatırdı.

"Bu kesinlikle şimdi mükemmel bir karşılama oldu işte," diye mırıldandı.

Genç kadının neşeli kıkırtısı öyle melodikti ki bu kez kulaklarının bayram ettiğini hissetti.

"Uygulamalı anlatmış olmana sevindim. Böylesi daha akılda kalıcı."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Zoya hınzır bir edayla gözlerini kısmadan evvel kısacık bir öpücüğü dudaklarına kondurdu ve çabucak sordu.

"Babamın yürüyüşü ne kadar sürecekmiş, söyledi mi?"

"Tazo'yla görüşmesini bir saat öteleyeceğini söyledi."

Genç kadının gözleri heyecanla parladı. "Bu süreyi hemen değerlendirmemiz lazım şampiyon. Odana gitmeden evvel şu karşılama törenini kusursuz tamamlamaya ne dersin?"

"Aklımdan geçeni söyledin."

Zoya neşeli bir kahkaha attı. "Tam bir uyum içinde, harika bir çiftiz bence."

Zoya'nın canlılığını Ulun hayranlıkla izliyordu. Sahip olduğu şeye inanmakta güçlük çekiyormuş gibi dalgınca mırıldandı.

"Sen gerçek misin sahiden?"

Zoya aheste bir edayla kollarını boynuna doladı ve burnunu hafifçe kulağının altına sürterek fısıldadı. "Az sonra ne kadar gerçek olduğumu anlayacaksın. Hatta önce anlatacağım sonra göstereceğim."

Dilinin ucunu genç adamın tenine değdirdi; Ulun boynunda hissettiği ıslak sıcaklıkla derin bir iç çekti. Zoya dudaklarını hafifçe boynuna bastırıyor, ardından öptüğü yerlere dilini sürtü-

Ninova

yordu. Aynı esnada bir yandan fısıltıyla konuşmaya devam edi. yordu. Dudaklarının arasından çıkan her kelime baştan çıkarıcı ve tahrik ediciydi. Ulun'un kulağından içeri süzülen bu ses, tüy. lerini diken diken eden ve adeta onu genç kadına mühürleyen bir büyü gibiydi.

Ninova

"Beceri edinmeden avlanmak isteyen, gerçeklik denizinde,
boşuna ayrılır sahilden; çünkü gittiği gibi dönmez geri."

İlahi Komedya, Dante Alighieri

APİKO

İnsanın başını döndürecek kadar özgüvenini yükselten tek şey Güç'tür.

Birçoklarına göre güç, para ile eşdeğer olsa da Apiko için kendisine sunulmuş olan imkanlardı. İlk kez attığı her adımda hesap vermeden ilerliyordu ve ilk kez adeta tek yetkili kendisiymiş gibi hareket ediyordu. Kurduğu ekibin başında o vardı ve şimdi emrine girmiş olan sekiz kişi, yalnızca onun ağzından çıkacak olan talimatlara itaat etmek üzere görevlendirilmişlerdi. Hepsi emirlerini sorgulamaya cüret etmeden, yalnızca onun isteklerini yerine getireceklerdi. Böylesi bir güç daha evvel Apiko'ya verilmemişti ve daha iki gün geçmeden bunun bağımlısı olmuştu. Edindiği imtiyazı kaybetmeye niyeti yoktu ve attığı her adım ileriye dönük planlar yapmasına neden olmuştu. Bu görevi başarı ile sonuçlandırdığında, yönettiği ekibin emrinde kalmasına ve daha birçok başarılı görevi yerine getirebileceğine Aziz'i ikna edebileceğini düşünüyordu.

Haldun'un ortadan kaybolması gerçekten de çok iyi olmuştu. Haldun ondaki potansiyeli hiçbir zaman anlayamamıştı zaten.

Ninova

Düşük kalibreli işlerle Apiko'yu küçümsemiş, parlamasına engel olmuştu. Fakat nihayet biri ondaki yeteneğin farkına varmıştı; bu fırsatı değerlendirmemesi aptallık olurdu. Her adımında hesap veren bir çocuk ya da beceriksiz biri gibi görünmemek için iş bitene kadar Aziz'le bağlantı kurmayı aklından çıkarmıştı. Buna gerek yoktu ki. Zaten Aziz ondan yalnızca olumlu bir sonuç bekliyordu, süreç içinde olan bitenden haberinin olması hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Bu düşüncesi nedeniyle Azrail'in Londra'ya gideceğini söyleyen Aziz'e, onun peşinden Zürih'e geldiğini söyleme gereği de duymamıştı. Azrail'in aklından nelerin geçtiğini kim bilebilirdi ki. Muhtemelen Aziz'i kandırmıştı ve onun neden bunu yaptığını, neyin peşinde olduğunu öğrenme merakı her şeyin üstüne geçmişti. Azrail'i avucunun içine alan ilk kişi belki de kendisiydi. Hiç beklemediği anda ona en ağır darbeyi indirecek olan da yine kendisi olacaktı.

İçinde oturduğu SUV aracın arka koltuğunda, elindeki ekrandan Azrail'in üzerine yerleştirdiği vericiyi kontrol ediyordu. Dünden beri takip ettiği nokta olduğu yerden kımıldamamıştı. Söz konusu nokta Glarus Alplerinde, Bristen Dağı eteklerinde bir yerdi. Bir gün evvel uydu görüntüsüyle haritadan kontrol ettiği kadarıyla, ağaçlarla çevrili arazinin içinde bulunan bir evden başka etrafta bir yerleşim görünmüyordu. Apiko sinsice gülümseyerek Azrail'in herkesten gizleyebildiği zula mekanını, güvenli evini tespit ettiğini anlamıştı. Adamları organize etmesi, tüm lojistiği sağlaması ve planını oluşturması on iki saat sürmüştü ve şimdi de hedef noktaya doğru iki SUV araçla birlikte peş peşe ilerliyorlardı.

Dokuz adam da saldırıya hazır halde baştan aşağı silahlanmıştı. Apiko, Azrail'i hazırlıksız yakalamak için vaktin gece yarısını geçmesini beklemişti. Saldırıya uğrayacağını düşünemeyen Azrail'i uykusunda yakalayacaktı ve o kulübeyi ona mezar edecekti.

Hedefe yaklaşık yarım saat kalmıştı. Adeta bir patron gibi arkasına yaslanarak memnunlukla gülümsedi ve öndeki yolcu koltuğunda oturana seslendi.

"Hedefe vardığımızda hızla içeri gireceksiniz, hazırlıksız olacak ama karşı koyarsa oranın delik deşik edilmesini istiyorum. Diğerlerine yeniden hatırlat. Son kurşunu ben sıkacağım."

Ninova

"Anlaşıldı," dedi öndeki duygusuz bir sesle.

O kulağındaki telsizin mikrofonundan arkada bulunan araçtakilere yeniden hatırlatma yaparken Apiko kımıldamayan noktaya tekrar kinle baktı. Azrail bu dünyadaki son soluklarını alıyordu ve en geç bir saat sonra yeryüzünden tamamen silinmiş olacaktı.

"Bu geceyi unutma... Çünkü bu her zamanın başlangıcı."

İlahi Komedya, Dante Alighieri

FERMAN & ULUN & ZOYA

9 Ocak, 2021

Ferman masanın başında, bilgisayar ekranının karşısında dışarıya belli etmediği bir gerginlikle oturuyordu. Parmakları klavyenin tuşlarında hızlı hızlı bir şeyler yazarken o anda yapmış olduğu yazışmayı diğerlerinin görmesi imkansızdı. Zoya bir saat evvel uyumak için odasına gitmiş, Ulun'sa yine mutfakta bir şeylerle uğraşıyordu. Arada sırada Ulun oturma alanına girse de arkası ona dönük olan ekranda Ferman'ın yine Tazo'yla yazıştığını tahmin ediyor olmalıydı.

Oysa Ferman henüz onlara söylemediği bir başka plan üzerinde çalışıyordu. Gizlemesi için bir neden yoktu aslında fakat Ulun'un azıcık bile olsa gerilmesine izin vermemek için her şey bittikten sonra müjde vermek istiyordu. Olur da bir aksilik çıkarsa onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Bakışları çabucak yukarı

Ninova

kalkarak, etrafı kontrol etti ve mutfaktan gelen seslere kulak kabarttı. Yaptığı kısa konuşmayı bir an evvel bitirmek üzere son satırları çabucak yazdı.

"Operasyonun başarılı geçeceğine inanıyorum. Sonucunu bana bir an evvel bildirirsen sevinirim."

"Bir saate kadar hareket etmiş olacağız. Ani bir şafak operasyonu olacak. Sonrası tufan gibi görünüyor. Bağlantıda kalalım."

"Allah yardımcınız olsun."

"Senin de. İşin çok zor ve bu daha başlangıç."

"Benim için artık geri dönüş yok. Müspet ya da menfi bu iş sona ermek zorunda."

"Akınalp her zorluğun üstesinden gelir. Ben senden yanayım."

"Sağ ol dostum, bu iyiliğini hiçbir zaman unutmayacağım."

"Bunu senin için yapmıyorum Akınalp. Bana borçlu değilsin. Bunu neden yaptığımı çok iyi biliyorsun."

"Evet, biliyorum. Vatan sevgisi. Benim için de aynı şey geçerli ama aynı zamanda kişisel olduğunu da biliyorsun. O yüzden yine de sana borçluyum."

"Git işine Akınalp. Yaşlandıkça çenen düşmüş. Neyse, benim operasyonun son hazırlıklarını kontrol etmem gerek. Sen de dikkatli ol. Hâlâ ölüyken öyle kal ve şimdilik ortaya çıkma."

"Eyvallah."

Ferman son kelimeyi çabucak yazıp, açtığı özel görüşme penceresini hızla kapadı ve derin bir soluk çekip arkasına yaslandı. Az evvel yaptığı görüşme penceresi, ekranda görünmese de gözleri yine de öylece ekrana kilitli kalmıştı. Kafasının içinden öyle çok düşünce geçiyordu ki. Hepsini belli bir sıraya dizmeye çalışsa da her biri birbiriyle yarışır gibi yan yana gelmeye çalışıyor, bu karmaşa onun da zihnini bulandırıyordu. Fakat en öne atılan tek düşünce, az evvel yaptığı konuşmanın neticesini öğrenme isteği idi. Saatleri nasıl geçireceğini bilemiyor, sabırsızlığı içinde kıpır kıpır dans ediyordu.

"Kahve ister misin?" diyen sesle silkinerek dikkatini toplamaya çalıştı ve bakışlarını mutfağın kapısından ona bakan Ulun'a çevirdi.

"Çok iyi olur."

Ninova

Gerginliğini belli etmemeye çalışarak hafifçe gülümsemişti. Ulun birkaç saniye dikkatle ona baktı ve arkasını dönüp gözden kaybolmadan evvel aklından geçeni sese döktü.

"Sende bir gariplik var. Sürekli bir şey sakladığın hissinden nedense kurtulamıyorum."

Ferman kontrollü bir adam olmasa bu sözlerin ardından mutlaka açık verirdi fakat çelik gibi sinirlere sahip olması onun en büyük avantajıydı. Yerinden kalkıp mutfağa doğru ilerlerken şakacı bir sesle Ulun'un arkasından seslendi.

"Sende de geniş bir paranoya var."

"Beni hayatta tutan en iyi özelliğim."

"Sadece seni değil," dedi Ferman. Tezgahın üzerinde duran taze kekten bir parça koparıp ağzına atarak, takdir eder gibi yanındaki genç adama baktı. İki fincana kahve dolduruyordu. "Zoya'yı da hayatta tutmaya yarıyor görünüyor."

"Büyütülecek bir şey yok," dedi Ulun umursamaz bir tonla. "Biraz evham yaptım sadece. Başa çıkabilirdi."

"Dün kayağa gittiğinizde sen olmasan ciddi bir sakatlık geçirebileceğini söyledi. Sen hızını düşürmesinde ısrar edip, önünü kesmeseymişsin devrilmiş ağacı son anda fark ettiğinde çok büyük bir felaket yaşayabileceğini söyledi. Ona bariyer olmuşsun, sayende son anda kurtardığınızı söyledi."

"Zoya iyi bir kayakçı. Sadece bazen fütursuz davranıyor." Ulun son cümleyi tatsız bir tonla dile getirdiğinde Ferman sevecen bir gülüş sundu ona.

"Haklısın. Bazen gerçekten çok fütursuz oluyor."

Ulun elindeki fincanı Ferman'a uzatırken merakla sordu.

"Zor bir çocuk muydu?"

Ferman fincana uzanıp buruk bir gülümsemeyle başını eğdi. Dalgınca karşılık verdi.

"Değildi aslında. İlk başlarda çok ürkekti. Sanki yapacağı her harekete sert bir karşılık gelecekmiş gibi temkinli ve tutuktu. Bu tutukluğu üzerinden atıp, kendisine güvenmeye başlaması biraz zaman aldı."

"Sana güvendikçe."

Ferman usulca başını salladi. "Onu mutlu eden her şeyi yapmasını istedim. Bir çocuk olarak tüm yaramazlıkları yapmaya hakkı

Ninova

vardı. İlk başlarda beni denedi de diyebilirim. Kendince hata olduğunu düşündüğü bir şeyi yaptığında dikkatle benim tepkimi beklerdi. Ona hiç kızmadım. Kızamazdım. Zamanla cesareti artarak büyüdü."

Ansızın başını kaldırıp, alayla gülümseyerek "Belki de onu fazla şımartmış olabilirim," dedi. "Şimdi de başa çıkamıyorum, görüyorsun."

Ulun bakışlarını kaçırarak tezgaha döndü ve bir şeylerle uğraşır gibi az evvel Ferman'ın bir parça kopardığı kekin üzerini kapadı. Zoya gece uyanıp mutfağa daldığında, taze havuçlu kek onu bekliyor olacaktı.

"Özgürce hareket etmesi güzel bir şey," diye mırıldandı. "Ne yaparsa yapsın ne olursa olsun senin hep yanında olacağını biliyor. Ona bunu hissettirmen güzel bir şey."

Ulun'dan çıkan takdir dolu sözler düz bir tonla dışarı dökülmüştü ama bu sözlerle Ferman'ın yüreği sızladı. Zoya'ya imrenir gibiydi Ulun. Ferman ansızın onu saran suçluluk duygusuyla huzursuzca yerinde kıpırdandı; oğlu böylesi bir şansı hiç edinememişti. Bir gün gerçeği öğrendiğinde bu takdir dolu sözlerin yerini suçlama ve hakaret alacaktı muhakkak. Ona vermediği şansı bir başkasına sunmuş olduğunu düşünecekti ve bu düşüncesinde haksız olmayacaktı bir yerde.

Tam uygun bir karşılık bulmaya çalışır halde yerinde dikilirken, kulağına çarpan kısık bir sesle başını istemsizce hızla yana çevirip oturma alanına baktı. Elindeki fincanla birlikte süratli adımlarla masanın başına ilerlerken Ulun da arkasından onu takip etti. Açık bilgisayar ekranının önüne aynı anda vardılar ve Ferman çıkan sesin nedenini kontrol etmek üzere birkaç tuşa basıtğında, ekranda özel mülk arazisinin giriş kapısındaki kamera görüntüleri belirdi.

İki SUV araç özel mülk alanına açılan yüksek demir kapıların önündeydi. Açılan kapıların ardından araçlardan çıkan adamların niyetini anlamaları zor değildi çünkü hepsi siyahlar içinde, yüzleri kar maskeli ve silahlıydılar. Her iki araçtan çıkan toplam sekiz kişi olmuştu.

Ninova

Ulun bu görüntüye kaşlarını çatarak bakarken yüzü oldukça gergindi. Adeta ince bir çizgi haline gelmiş olan dudaklarının arasından soğuk bir sesle, duygusuzca sordu.

"Ne kadar vaktimiz var?"

Ferman'ın gerginliği de ondan aşağı değildi fakat yine de telaş yapmadan göreve hazır bir asker gibi seri hareket edip, dizüstü bilgisayarını ve etrafındaki birkaç sayfayı süratle toplarken karşılık verdi.

"En fazla on dakika. Hazırlıklı geldikleri belli. Telleri geçemeyeceklerini anlayınca kapıyı patlatıcıyla indirirler birazdan. Git Zoya'yı uyandır. En geç iki dakika içinde evi terk ediyoruz."

Ulun elindeki fincanı çabucak masaya bırakıp, Zoya'nın odasına doğru ilerlerken sesini yükselterek sordu.

"Planın ne?"

"Etrafı bizim kadar iyi bilemezler. Tüm malzemeler garajda hazır. Çantalarınızı sırtınıza takıp hemen evden çıkın ve ormana girin. Zoya arazideki tuzakların yerini biliyor. Peşinize takılanları tuzaklara doğru çekin ve işlerini bitirin."

Ulun tam kapalı kapının önündeyken duraksayarak "Sen?" diye sordu.

"Siz kuzeye doğru ilerlerken ben güneye yöneleceğim. Onları ikiye bölüp tek tek indirmemiz lazım. Bir arada olurlarsa başa çıkamayız."

"Ya bölünmezlerse?"

"Bölünecekler. Arkanızdan iz bırakın, ben de öyle yapacağım. Hangisinin doğru iz olduğunu bilemezler. Her iki izin de peşine düşmek zorunda kalacaklar."

Ulun süratle kapıyı açtığında Zoya'nın çoktan yatağın içinde doğrulduğunu gördü. Genç kadın endişeyle ona bakarak "Neler oluyor?" diye sordu.

"Baskın yedik," dedi Ulun ifadesizce. "Hazırlanmak için iki dakikamız var."

Zoya beklemeksizin bir çırpıda üzerindeki yorganı atıp yataktan fırladı ve koşar adımlarla dolaba yöneldi. Üzerindeki pijamayı çıkarıp aceleyle dolaptan aldığı giysileri üzerine geçirmesi bir dakika sürmemişti bile. Aynı esnada Ulun çoktan garaja yönelmiş ikisinin de çantalarını içeriye taşımaya başlamıştı.

Ninova

Bir dakika boyunca küçük oturma alanındaki üç kişi süratle fakat oldukça seri hareket etti. Üçü de neyle karşı karşıya olduklarının bilincinde, koordineli bir şekilde çalışıyordu. Ferman kendi sırt çantasına dizüstünü sokarken bir yandan talimat verir gibi konuşuyordu.

"Birbirinizle sürekli iletişimde kalın. Telsizlerin mesafesi sizin için uygun ama benimle irtibatınız kesik olacak. Ben evden çok fazla uzağa gitmeyeceğim. Kameraları kontrol ederek onları geniş bir daire etrafında döndürürüm. Hiçbirinin bu arazinin dışına çıkmasına izin vermeyeceğiz."

"Sence kameraları fark etmezler mi?" diye sordu Ulun.

"Sen fark etmiş miydin?" diye başka bir soruyla karşılık verdi Ferman.

Ulun'un bu soruya cevap vermesi gereksizdi. Ferman sahip olduğu araziye tamamen hakimdi. Eve yakın mesafelerde belli noktalara yerleştirdiği minik kameralar öylesine iyi gizlenmişti ki Ferman gösterene kadar o da fark etmemişti. Fakat ormanın derinliklerini takip etmek mümkün olamayacaktı. Başlarının çaresine bakmak zorundaydılar.

"Gece bizden yana," dedi Ferman kendine güvenen bir tonla.

"Onların da gece görüş teçhizatları olabilir. Ben olsam taşırdım."

"Muhtemelen vardır ama karda bir işe yaramayacak. Umarım termal görüşleri yoktur ama sizin var," dedi Ferman karşılık vererek. "Burayı onlardan daha iyi biliyoruz. Elimizdeki avantajları değerlendireceğiz. Telefonlarınızın sesini kapatın, gelenlerin hepsini temizlediğimizden emin olduğumuzda mesajla birbirimizi bilgilendiririz ve yine evin önünde buluşuruz."

"Sence burası artık ifşa olmuş olabilir mi baba? Buraya bir daha dönemeyecek miyiz?"

Zoya bir yandan silahlarını üzerine yerleştirirken çabucak sormuştu.

"Henüz bundan emin değilim. Bunların işini bitirdikten sonra birkaç gün takip edeceğiz, arkasından bir başka grup gelmezse bunların dışında burayı bilen yok diyebiliriz."

Ninova

"Bunlar kesinlikle çiftlikten," dedi Ulun kendinden emin bir tonla. "Aziz'in bana tuzak kurduğu belli. Başkalarını da gönderirler."

"Başkalarının gelip gelmeyeceğini henüz bilmiyoruz. Burayı hemen gözden çıkarmayacağım ama risk de almayacağım. Emin olana kadar takip edeceğiz," dedi Ferman soğukkanlı bir tavırla.

"Hepsi benim yüzümden," dedi Ulun tatsızca mırıldanarak.

"Değil!" dedi Ferman sert bir sesle karşı çıkarak. Elindeki çantayı omzuna atıp, kara gözlerini güven verircesine Ulun'a dikti. "Senin yüzünden değil. Bu işe girdiğimizde her olasılığı değerlendirdik. Bu durum da olasılıklar arasındaydı. Yılmaz'ın sıkıştıkça üzerimize birilerini göndereceği belliydi. Senin peşinde olduğu kadar Hayalet'in de peşinde. Eninde sonunda burayı bulurlardı." Konuyu çabucak kapatarak bakışlarını Zoya'ya çevirdi. "Her aksiliği göz önünde bulundurmak zorundayız. Benimle irtibatınız kesilirse, sana aylar önce yerlerini söylediğim zulalara ulaşacaksın ve ortalardan kaybolacaksınız. Tazo dışında kimseyle iletişime geçme. Tazo, Ulun için de gerekli belgeleri hazırlatıp sana ulaştıracak. Gözlerden uzak kalın ve güvende olduğunuza emin olana kadar saklanın."

"Ne demek irtibatımız kesilirse? Seni burada bırakıp asla hiçbir yere gitmem!"

"Zoya!" dedi Ferman keskin bir sesle. "Kötü senaryoyu söylüyorum. Her türlü aksilik olabilir. Teknik sorun çıkabilir. İrtibat kesilirse panik yapmıyorsunuz. Planladığımız şekilde hareket etmeye devam edin."

"Baba," diyerek itiraz eden Zoya'nın devam etmesine izin vermeden elini kaldırdı.

"Tartışarak vakit kaybedemeyiz. Bana bir şey olmayacak, merak etme. Sadece dediğimi yapın." Kapıya doğru hızla ileri atıldı. "Hadi, acele edin, yarım dakika kaybettik bile."

Üçü de tam olarak hazır halde kapıya yöneldiler. Ulun ve Zoya yan yana ilerlerken her ikisinin de omuzlarında birer adet keskin nişancı tüfeği vardı. Sırtlarındaki küçük çantalarda gerekli olan tüm teçhizat mevcuttu.

Ninova

Dışarı çıktıklarında, Ferman üzerindeki kar montunun üst cebinden çıkardığı telefon ekranına başını eğip alçak sesle diğer ikisini bilgilendirdi. Cep telefonunun ekranından kameraları takip edebiliyordu ve şimdi ön kapıyı izliyordu.

"Tahmin ettiğim gibi elektrikli telleri geçemedikleri için kapıyı patlatmak üzere hazırlanıyorlar. Araçları içeri soktuktan sonra birkaç dakika içinde burada olurlar. Önce evin içini kontrol edeceklerdir ama bir şey bulamayacaklar." Eliyle evin yan tarafını işaret etti. "Siz bu yönden gidin," der demez zıt yönü gösterip "Ben bu taraftan gideceğim." Bakışlarını tembihler gibi Zoya'ya çevirdi. "Ağaçların sıklaştığı yere kadar Ulun'un ayak izlerinin üzerine basarak ilerle. İki çift iz olduğunu fark etmesinler. Ormanın içine girene kadar izleri temizlemeyin ama sonrasında arkanızda hiç iz bırakmayın."

Zoya çabucak başını salladı. "Bu taraf bende, hiçbirini sağ bırakmayacağız. Lütfen sen de dikkatli ol."

Ferman aniden öne atılıp kollarını iki gence sardı ve tereddüt dahi etmeden, önce Zoya'nın saçlarını içine sakladığı siyah beresinin üzerine ve ardından Ulun'un başındaki bereye dudaklarını bastırdı.

"İkiniz de çok dikkatli olun, tamam mı? Bana sakın evlat acısı yaşatmayın."

"Merak etme," dedi Ulun keskin bir sesle. "Ona bir şey olmasına izin vermem."

Ferman, onun donuk safirlerine bakıp hafifçe gülümsedi. Kendisine hakim olamasa sımsıkı oğluna sarılıp hiç bırakmazdı ama iradesini zorlayarak kontrolünü kaybetmemeyi başardı.

"Sana da bir şey olmasın," dedi şefkatle. "Başımın etini yemesini istemezsin değil mi? Çok dikkatli ol, olur mu?" Bakışları iki genç arasında gidip geldi. "Gereksiz kahramanlık yapmayın. Yakın mücadeleye de girmeyin. Tüfeklerinizin termal dürbününü kullanın ve uzaktan işlerini bitirin."

Elleriyle her iki genci hafifçe kendisinden uzaklaştırıp yollarına devam etmelerini ister gibi geriye itti. "Hadi gidin, hızlı hareket etmelisiniz."

Zoya ileri atılıp sıkıca Ferman'a sarıldı. "Sakın, beni sensiz bırakma."

Ninova

Ferman bu sözlere karşılık vermeden, güvence verir gibi yalnızca başını salladı ve çenesiyle acele etmelerini istercesine tekrar geriyi işaret etti. Ulun endişesini Zoya gibi belli etmiyordu fakat arkasını dönüp uzaklaşmadan evvel "Sen de kahramanlık yapmaya kalkma," demekten geri durmadı.

Ferman bir süre boyunca uzaklaşan iki genci izledi. Zoya, Ulun'un attığı adımların üzerine basarak ilerliyordu ve kısa bir süre sonra iki beden de ağaçların arasında kayboldu. Ferman'ın o andaki tek dileği üçünün de sağ salim bu işin üstesinden gelmesiydi. Geçmişte yaşadığı iki veda çok acı şekilde sonuçlanmıştı ve Ferman aklından bile geçirmediği bir yerlere savrulmuştu. Bugün yaşadığı vedanın ağırlığı ise bambaşkaydı. Duygularını her iki gence de belli etmemeye çalışmıştı fakat tüm vedaların ağırlığı omuzlarındaydı. Biri kanından, diğeri canından olan iki evladı ondan uzaklaşırken ne pahasına olursa olsun ikisini de hayatta tutmak için çabalayacaktı.

Uzaktan gelen bir patlama sesi ile çabucak hareketlenerek, vakit kaybetmeden öne atıldı ve kenarda duran küçük kürekle evin önündeki ayak izlerini gelişigüzel dağıtarak yok etti; küreği elinden atıp gideceği yöne doğru dikkatli bir şekilde iz bırakarak adımladı. Birkaç dakika sonra evin önüne varacak olanlar iki yöne doğru giden iki farklı ayak izi fark edeceklerdi ve ister istemez iki gruba ayrılmak zorunda kalacaklardı.

Ulun ve Zoya'nın yeteneklerini düşünerek içini rahatlatmaya çalıştı. Eğer sekiz adam iki gruba ayrılırlarsa kolaylıkla dördünün hakkından geleceklerine emindi. Kendisi için ise diğer dört adam sorun değildi. Aldığı üst düzey eğitimler, seneler boyunca girdiği çatışmalar ve katıldığı operasyonlardan edindiği tecrübelerle onunla başa çıkmaları kolay olmayacaktı. Ferman kendi ormanında vahşi bir avcı gibi hareket edecekti.

Ninova

"Umarım cenneti hiç görmemişsindir. Sizi diğer kıyıya yönlendirmeye geldim; sonsuz karanlığa, ateşe ve buza."

İlahi Komedya, Dante Alighieri

AZRAİL & HAYALET

Zoya, ağaçların arasında avucunun içi gibi bildiği arazide hızla koşarken on metre kadar uzağında olan Ulun paralelinde ona eşlik ediyordu. Birkaç dakika evvel kulaklarına uzaktan gelen bir patlama sesi ulaşmıştı. Arkalarında bıraktıkları izler peşlerindekini yönlendirir şekilde belli bir noktaya kadar sürmüş ve sonra ansızın kaybolmuştu. Ulun söktüğü bir çalıyla bir süre izleri temizlemişti; peşlerindekiler kaybolan izleri takip etmek için dağılmak zorunda kalacak ve sonra yine fark ettikleri başka izlerin peşine düştüklerinde, onları teker teker saf dışı bırakabileceklerdi.

Zoya temposunu bozmadan koşarken bir yandan sesini genç adama duyurmaya çalıştı.

"Üç yüz metre sonra küçük bir açıklığa çıkacağız. Oraya vardığımızda duralım ve uygun planı yapalım."

Ulun ona karşılık vermeden yalnızca başıyla onayladı ve hızını kesmeden koşmaya devam etti. Bir dakika geçmeden Zoya'nın söz ettiği küçük açıklığa vardıklarında ikisi de adımlarını yavaşlattı. Zoya açıklığın bir yanındaki adama bakıp eliyle etrafı gösterdi.

"Burayı merkez alabiliriz. Etrafımızdaki beş yüz metrelik çapın içindeki tuzakları kullanabiliriz."

Ulun başını yukarı kaldırıp etrafını dikkatle inceledi ve gözüne kestirdiği yüksek bir ağacı gösterip "Buna tırmanabilir misin?" diye sordu.

Zoya ağaca bakıp "Rahatlıkla," diye karşılık verdi.

Ninova

"O zaman sen buna tırmanıp yukarıda kalıyorsun ve aşağı inmiyorsun. Buradan geçen olursa uygun açıyı bulduğunda tüfeğini kullan."

"Tuzakların yerini ben biliyorum. Bence sen yukarı tırman, ben aşağıda kalayım."

"Zoya!" dediğinde Ulun'un sesi adeta hırlar gibi çıkmıştı. "Tuzakların nerelerde olduklarını söylemen yeter. Aşağıya inmeyeceksin!"

"Babam kahramanlık yapmamamızı söylemişti. Şu an kahramanlık yapmaya çalışıyorsun. Onlarla baş edebilirim."

"Kahramanlık yapmıyorum sadece sağduyulu hareket ediyorum."

"Bu sağduyu değil, kedi yavrusu korumaya çalışır gibisin. Ben kedi yavrusu değilim!"

"Farkındayım!" dedi Ulun ters bir sesle. Ansızın fikir değiştirmiş gibi elini öne salladı. "Ya da dürüst olmam lazım. Bence tam bir vahşi kedisin."

Zoya duyduklarıyla gözlerini iri iri açtı. "Ben mi?" diye sordu inanamıyormuş gibi.

"Gerçekten tartışmaya devam edecek miyiz?" dedi Ulun bıkkın bir tonla. Bakışları yeniden gözüne kestirdiği ağaca kalktı ve ikna edici olduğunu düşündüğü bir sesle devam etti. "Merkez komutanın sende olması daha iyi olur diye düşündüm. Buradan her şeye hakim olabilirsin ve telsizden beni yönlendirebilirsin. Birinin bunu yapması gerek ve sen bu konuda benden daha iyisin."

Bu sözler Zoya'yı ikna etmiş olmalıydı ki birden heveslenerek karşılık verdi. "Komutan benim o zaman?"

"Her zaman," dedi Ulun kabullenircesine.

Zoya'nın harekete geçmesi gecikmedi. Söz konusu ağaca doğru ilerleyip başını yukarı kaldırdı ve derin bir nefes çekti. Omzundaki tüfeği çapraz takarak kendisini tırmanışa hazırladı ve bir sıçrayışta ağacın gövdesine tutunup bedenini yukarı çekmeye başladı.

O tırmanışı gerçekleştirirken Ulun ağacın yakınındaki tüm izleri temizleyerek ağaçtan oldukça uzağa dikkatle yeni izler bıraktı. Yüzeyi kaplamış olan birkaç santimlik kar işini oldukça kolaylaş-

Ninova

tırıyordu. İşini bitirdikten sonra başını yukarı kaldırdığında, ağaç-
cın dalları ve beyaza bulanmış yaprakları arasındaki Zoya nere-
deyse görünmez olmuştu. Ferman'ın mevsim şartlarına uygun
olarak beyaz kamuflaj giysileri hazırlamış olması oldukça akıllı-
caydı. Kulağındaki telsize dokunarak kısık bir sesle konuştu.

"Duyabiliyorsun beni, değil mi?"

"Oldukça iyi. Buradan her şeye hakim olduğumu söyleyebili-
rim. Seni yönlendireceğim."

"Güzel. Mümkün olduğunca yukarıda kal ve yerini belli etme."

"Beni sürekli tembihleyip durma! Kim olduğumu unutmuş gibi
davranıyorsun."

"Kim olduğunu asla unutamam," dedi Ulun yumuşak bir tonla.
"Sen Hayalet'sin. Hayalet gibi davran."

"İltifat mı ediyorsun yoksa beni kandıramaya mı çalışıyorsun?"

"Tabii ki iltifat ediyorum. Yine belli olmadı mı?"

Ulun'un karşılığı öylesine masumdu ki Zoya maksadından bir
türlü emin olamıyordu. Gerçekten onu takdir mi ediyordu yoksa
aşırı evhamı nedeniyle onu korumaya çabalarken kandırmaya mı
çalışıyordu karar verememişti.

"Pekala," dedi usanmış gibi. "Seninle şimdi tartışmayacağım.
Bulunduğun noktayı baz alarak tüm tuzakların yerlerini sana ak-
tarıyorum. Aklında tutabilecek misin?"

"Kağıt kalem çıkarmamı ister misin?"

"Ulun!" dedi Zoya şikayetçi bir tonla.

"Ama sen de beni hafife alıyorsun. Her şeyi aklımda tutabilece-
ğimi biliyorsun. Kim kimi küçümsüyor?"

"Tamam tamam. Affedersin."

"Özrün kabul edildi," dedi Ulun alçakgönüllü bir tonla.

Ağacın tepesindeki Zoya'nın göz devirdiğine yemin edebilirdi
ancak bunu ispatlayamazdı. Suratındaki tebessüme engel olamadı
fakat sevdiği o ses, ciddi bir tonla kulağının içine dolmaya başla-
yınca tebessümü solarak yok oldu. Tüm dikkati ile aktarılanları
dinliyor ve etrafında dönerek verilen bilgileri kafasının içine kay-
dediyordu. Adeta bakışları ağaçları delip geçerek ileri görüyor ve
söz edilen noktaları zihnindeki haritaya işaretliyordu.

Ninova

"Tamam, anladım," dedi Zoya konuşmasını bitirince. "Arada sırada telefonunu kontrol et ve Ferman'dan haber alıp almadığını bana söyle."

"Sen de endişeleniyorsun, değil mi?" diye sordu Zoya gergin bir tonla.

"Hayır, başının çaresine bakabileceğine eminim. Sadece koordineli hareket etmek istiyorum."

Ulun endişesini belli etmeden bu sözleri dile getirmişti fakat içinde bir yerlerde kıpırdanıp duran huzursuzluk onu rahatsız ediyordu. Kendisine sürekli onun Hades olduğunu hatırlatsa da eğer tahmin ettikleri gibi gelenler iki gruba ayrılırsa, Ferman'ın dörde karşı bir olacağı düşüncesi ona haksızlık gibi görünüyordu. Ona destek verebilmek için buradaki işi bir an evvel bitirmeleri gerekiyordu.

Zoya yerleştiği ağacın tepesinde silahının uzun menzilli termal dürbünüyle etrafı kontrol ediyordu. Bulunduğu yerde etraflarını çevreleyen arazinin oldukça büyük bir bölümüne hakim konumdaydı. Evin olduğu yöne doğru dürbünü çevirerek menzile göre görüşünü netleştirmeye çalıştı. Sık ağaçlar nedeniyle açık bir görüş elde edememiş olsa da termal objektif hayli fikir veriyordu.

Evin önündeki hareketliliği bir süre nefesini tutarak izledi ve kısacık bir soluk çekerek telsizden Ulun'u bilgilendirdi.

"Evin önünde sekiz beden var. Birkaçı evin içine girdi. Diğerleri etrafı kontrol ediyor gibi görünüyor."

"Sanırım sana yeni bir kek yapmam gerekecek."

Ulun'un sitem içeren sesi kulağına dolduğunda yüzünde minik bir tebessüm belirdi. Gözünü dürbünden çekmeden karşılık verdi.

"Kekinin lezzetine vardılarsa sık sık bizi ziyaret etmek isteyebilirler."

"Gelsinler tabii. Zıkkımı da çok güzel yaparım."

Zoya alçak sesle kıkırdadı. "Babam yemek beğenmeyen birileriyle karşılaşınca zıkkım yesin der hep."

"Çok haklı."

"Babamla çok ortak yanınız var, biliyor musun?" dedi Zoya aniden. O anda yaptığı işe odaklanmış halde olsa da sesli düşünür

Ninova

gibi Ulun'la konuşmaya devam ediyordu. "Belki de ona benzedi ğin için seni seçtim. Bir yerlerde okumuştum, kızlar genelde ba baları gibi erkekleri seçerlermiş."

Ulun, ağaçların arasında ağır adımlarla ilerleyerek pusu kura cağı yeri belirlemeye çalışıyordu. Alçak sesle yaptıkları sohbet ne densizce hoşuna gidiyor, Zoya'nın hiç susmadan konuşmaya de vam etmesini istiyordu. Onu yüreklendirmek ister gibi "Hangi yönlerimiz ortak?" diye sordu.

Bakışları az ilerisindeki tümseğe takılınca kendi etrafında döne rek çevreyi kontrol etti. Hesapçı gözleri on metre ilerideki ağacın üzerindeki işarete yöneldi. Bir başkasının ne olduğunu bilemeye ceği işaret Ferman tarafından yapılmıştı. Geniş ağacın gövdesinde sanki kabukları düşmüş gibi paralel iki kısa iz vardı. Başını kaldı rıp yukarı baktığında, on metre yüksekte yaprakların arasına giz lenmiş olan tuzağı gördü. Gözleri, ağaç dallarına benzeyen ince urganı takip etti. Ferman'ın tuzağı buraya kurması oldukça akıl lıcaydı. Az evvel gördüğü tümseğin hemen yakınındaki bir başka ağaca urganın ucu uzanıyordu. Sırt çantasına uzanarak beyaz ka muflaj örtüyü çıkarıp üzerine aldı ve tümseğin yanında yere yü zükoyun uzanıp kendisini etrafındaki beyaza uygun şekilde ka mufle etti. Tüfeğinin ucunu örtünün altından çıkarıp bakışlarını dışarıya diktiği esnada Zoya'nın sesini dinlemeye devam edi yordu.

"İkiniz de güzel yemek yapıyorsunuz," diyordu Zoya. "İkiniz de çok sert görünüyorsunuz ama aslında yufka yürekli siniz. Bunu söylemeden geçemeyeceğim, ikiniz de yaptığınız işte çok başarılı sınız. Gerçi sen çok gülmüyorsun ama birkaç kez yakalamıştım, ikinizin de gülümsediğinde dudağınızın sol ucu hafifçe yukarı kıvrılıyor. Bunu çok hoş buluyorum."

Ulun nereden çıktığı belli olmayan bir ısıyla yüzünün yandığını hissetti. Zoya'nın filtresiz düşünceleri onu mahcup etmeye devam ediyordu fakat genç kadında en çok sevdiği yan belki de buydu. Zoya onun aksine içinden geldiği gibi konuşuyordu. Ulun kalıp ların içinde yaşamaya, duygularını asla belli etmemeye kodlanmış biriydi; Zoya ise kalıpların çok uzağındaydı. Rol yeteneği Ulun'la eşdeğerdeydi elbette ama sevdiklerinin etrafında yalnızca Zoya idi

Ninova

ve içinden geldiği gibi fütursuzca kelimeleri sarf etmekten çekinmiyordu. Ulun ruhuna işlemiş olan ve onu yöneten kontrolden bir gün çıkıp çıkamayacağını merak ediyordu. Gidecek öyle uzun bir yol vardı ki önünde, bu yolun bir yerinde Zoya ondan ümidi kesip bırakır mıydı acaba? Bu düşüncenin yarattığı endişeyi henüz sindiremeden kulağına dolan ses dikkatini tamamen o ana çevirdi.

"Babamın tahmin ettiği gibi oldu," dedi Zoya gergin bir sesle. "Dört kişi babamın gittiği yöne doğru diğer dört kişi de bize doğru geliyor."

"Hepsini takip edebiliyor musun?"

"Hayır," dedi yine Zoya'nın sesi bu kez hoşnutsuzca. "Bize doğru gelenleri takip edebilirim," der demez kısa bir süre susup devam etti. "Onlar da şimdi dağılmaya başladılar. Birilerini gözden kaçırmaktan korkuyorum."

"Sorun değil. Bize yaklaşanları tespit etmen yeterli."

"Yay şeklinde buraya doğru ilerliyorlar." Zoya gözünü ayırmadığı dürbünden uzaktaki bedenleri izlerken, alçak sesle bilgilendirme yaparak devam etti. "Yayı iyice genişletiyorlar. Birbirleriyle iletişim kurdukları belli. Hepsini görüş açısına alamıyorum." Dürbünü bir sağa bir sola çevirerek dört kişinin de yerini belirlemeye çalıştı. "Sana en yakın iki kişi solundan gelecek gibi görünüyor. Saat on yönünde."

"İyice yaklaşmalarına izin ver."

Ulun adeta dudaklarını kımıldatmadan kısık sesle karşılık vermişti. Uzandığı yerde bedenini söylenen konuma doğru hafifçe çevirip namlusunu karşıya dikti. Termal dürbünden ilerideki bedeni seçebiliyordu fakat sık ağaçlar nedeniyle temiz bir atış yapması mümkün görünmüyordu. Diğerlerini gafil avlayabilmek için ilk atışın kesinlikle başarılı olması gerekiyordu. Namluyu çabucak çevirerek, diğerinin yerini de tespit etmeye çalıştı.

"Hepsi görüş açında mı?" diye sordu.

"Hayır, sana yakın olan iki kişiyi takip ediyorum. Diğer ikisi zıt yöndeler sanırım."

"İkisini de gördüm. Benden işaret bekle. Temiz atış şansı elde edebilirsem on yönündeki bende, diğerini sen yukarıdan indirmeye çalış."

Ninova

"Anlaşıldı."

Ulun soluğunu tutarak hedefin yaklaşmasını bekledi. Aynı şekilde Zoya yukarıdan izleme yaparak Ulun'un hamlesine hazırlandı. Diğer ikisinin nereye kaybolduklarını bilmek istiyordu ancak her an tetiğe basmayı beklediğinden namluyu bir başka yöne çevirmeye cesaret edemedi. Önce bu ikisinin işini bitirmeleri sonra diğer ikisinin icabına bakmaları gerekiyordu.

Ulun her an avının üzerine atılmaya hazır bir yırtıcı gibi sessizce nefes alıyor, ağaçların arasında ilerleyen hedef için açık bir pozisyon kolluyordu. Etraf öylesine sessizdi ki ara sıra dallardan düşen kar birikintilerinin çıkardığı ses bile top atışı gibi geliyordu kulağına. Hedef şimdi ondan yirmi beş metre uzaktaydı; bu, onun için kusursuz atış yapacağı bir mesafe olsa da sık ağaçlar izlediği bedene kalkan oluyordu. Namludan çıkacak olan kurşun kuvvetle muhtemel bir ağaca saplanacaktı ve bu da avının saklanmasına neden olurdu. Aradığı fırsat adeta bir mucize gibi ortaya çıktı. Hedefin duraksamasına neden olan bir çıtırtı Ulun'un tereddüt etmeden isabetli, hızlı bir atış yapmasını sağladı. Karlar içinde zıplayarak kaçan bir tavşandı bu.

Ağaçların arasında sessizce adım atan beden duyduğu çıtırtıyla aniden durduğunda, iki ağaç arasında kısacık bir süre duraksamış ve açık bir pozisyonda kalmıştı; bu, Ulun için yeterli bir mesafeydi. Tereddüt dahi etmeden tetiğe bastığında o daracık aradan süzülen kurşun hedefine saplanmıştı. Aynı esnada Zoya'ya "Şimdi!" diye fısıldamıştı. Peş peşe basılan tetiklerin neden olduğu ses karanlık ormanda adeta gök gürültüsü gibi yankılandı ve o dakikadan itibaren ormanın sessizliği hükmünü kaybetti.

"Lanet olsun!" dedi Zoya hırsla. "Yaraladım ama ağaç yüzünden tam isabetli bir atış yapamadım. Sana doğru geliyor."

Zoya'nın takip ettiği adam adeta uçar gibi koşarak Ulun'un olduğu konuma doğru ilerliyordu. Fakat ateş edilen noktaları saptamış olduğu belliydi ki hem Zoya'nın bulunduğu yukarıya hem de Ulun'un bulunduğu yere doğru ateş ediyordu. Zoya'nın karşılık vermesi gecikmedi fakat hepsi de benzer dezavantaja sahiptiler. Kurşunlar ardı ardına ağaçlara saplanıyordu.

Ulun üzerindeki örtüyü atıp doğrulmaya çalışırken, gözlerini bir an bile üzerinden ayırmadığı adam vahşi bir ifadeyle onu

Ninova

doğru yaklaşıyordu. Seçebildiği tek şey, kar maskesinin açıkta bıraktığı gözlerdi. Ruhsuz, boş bakan fakat oldukça kararlı baktığına emin olduğu gözler. Saniyenin onda biri kadar kısacık bir zaman diliminde Ulun'un fark ettiği şey, beyaz karların üzerine düşen kırmızı lekelerdi. Zoya'nın yaralamış olduğu adam bunun hiçbir önemi yokmuşçasına, hedefe kitlenmiş bir torpil gibi ileri doğru uzattığı silahını ardı ardına ateşlerken hızını kesmeden üzerine geliyordu. Tüfeği bırakıp ayağa kalkan Ulun'un çektiği silahıyla karşılık vermesi gecikmemişti fakat kurşunlar tıpkı ona atılanlar gibi ağaçlara saplandı. Yaklaşan düşmana rağmen tek bir milim bile yerinden kımıldamadı. O da en az karşısındaki kadar kararlıydı. Aralarında artık hiçbir engelin kalmadığı bir mesafe ortaya çıktığında iki ruhsuz varlık birbirini yok etmek üzere karşı karşıya gelmişti.

Ulun safirlerini dimdik karşısındakine diktiğinde gözünü dahi kırpmadı. Birkaç metre ilerisinde yüzüne doğrultulmuş olan silaha rağmen kendi adına en ufak endişesi yoktu; fakat duyduğu seslerin yarattığı öfke neredeyse burnundan solumasına neden oluyordu. Karşısındakinin diğer kalan ikisine Zoya'nın konumunu iletmiş olduğu belliydi ki belli aralıklarla çıkan silah sesleri kulağına çarpıyordu. Düşüncelerini doğrulayan açıklama karşısındakinin duygusuz sesinden geldi.

"Ortağın birazdan olgunlaşmış meyve gibi düşer aşağıya."

Maskeden tam olarak görünmese de Ulun yüzünde buz gibi bir gülümseme olduğuna emindi. Adeta düello yapan iki düşman gibi namluları birbirlerine doğrultulmuşlar ve önce kimin hareket edeceğini kollar gibi apartta bekliyorlardı.

Ulun hiçbir karşılık vermedi bu sözlere. Öylece dimdik karşısındaki genç adama bakıyordu fakat diğeri merakına yenik düşmüş gibi başım hafifçe bir omzuna yatırarak alayla üsteledi.

"Hiç değişmemişsin... Senin yalnız çalıştığını sanıyordum. Bir ortağının olması şaşırttı. Dinçer hortladı mı yoksa?"

Ulun hafifçe gözlerini kıstı. Çenesi sıktığı dişleri nedeniyle gerildi; fakat cevap vermeye tenezzül etmedi.

Diğerinin gözleri güldüğünü belli eder şekilde hafifçe küçüldü. "Başını bu kez gerçekten belaya sokmuşsun. Bütün çiftliği peşine

Ninova

taktılar. Söylesene," dedi kısacık bir an susarak. "Yine Haldun'u mu kudurttun?" derken eğlenir gibiydi.

Bu kez gülümseme sırası Ulun'a geçmiş gibiydi. Yüzünde sinsi bir tebessüm belirdi ve nihayet dudakları aralandı.

"Haldun, az sonra senin gideceğin yere çoktan ulaştı."

Diğerinin duyduğu sözleri sindirmeye fırsatı olmadı. Ulun bu kısacık şaşkınlıktan yararlanarak hızla kendisini yana attığında dürtüsel olarak çekilen tetikten çıkan kurşundan kıl payı kurtuldu. Karşısındakinin ikinci kez tetiğe basmaya fırsatı olmadı. Ulun öylesine hızlı davranmıştı ki bacağının üzerindeki bıçağı daha yere düşmeden kavramış ve tuzağın ipine sert bir darbe indirmişti. Bedeni bir külçe gibi yere düştüğünde kalın kar tabakası onu kucakladı. Yukarıdan kopup gelen ucu sivri kazıkların henüz ne olduğunu bile anlamamış olan bedene saplanması saliseler içinde olmuştu. Ormanı kaplayan çığlık öylesine acı doluydu ki silah sesleri bile kısa bir süreliğine kesildi.

Ulun'un kaybedecek vakti yoktu. Hızla yerden doğrulurken birkaç metre ötesinde acı dolu hırıltılar çıkmaya devam ediyordu. Yan gözle çabucak yerdeki bedene baktığında fazla vaktinin kalmadığını düşündü; belki en fazla iki dakika. Göğsüne saplanmış olan iki kazık yerde öylece mıhlanıp kalmasına neden olmuştu. Ulun ardına bile bakmadan hareket etti. Bir yandan ağaçların arasında koşarken bir yandan kulaklığını yeniden yerine yerleştirdi ve telaşla sordu.

"Ne durumdasın?"

"Rastgele etrafıma ateş ediyorlar."

"Sakın karşılık verip yerini belli etme!"

"Beni vurmalarını bekleyemem."

"Tam yerini bilmiyorlar. Sadece yukarıda bir yerde olduğunu biliyorlar."

"Burada olduğumu bu kadar çabuk tespit etmelerine şaşırdığımı söylemeden edemeyeceğim."

"Benim hatam. Onları küçümsedim. Çiftlikten çıkan kimseyi küçümsememeliydim."

Sözler öfkeyle çıkmıştı ağzından fakat öfkesi kendisineydi. Gerçekten de Zoya'nın yerini bu kadar çabuk belirleyebileceklerini

Ninova

tahmin etmemişti ve onun yukarıda güvende olacağını düşünmüştü. Büyük yanılgı. Çiftlikteki eğitimleri göz önünde bulundurarak daha dikkatli olmalıydı.

"İki dakika sonra yanındayım!"

Kulağına çarpan silah sesleriyle öfkesi katlanarak arttı ve hızını elinden geldiğince yükseltti. Kalın kar tabakası hızını oldukça düşürüyordu. Zoya'nın sakin sesi kulağının içine dolduğunda yüreği adeta boğazında atıyordu.

"Telaş yapma, idare ediyorum." Birkaç silah sesinden sonra yeniden sesi duyuldu. "Neyse ki atışları yer tespiti yapmaları kadar başarılı değil."

"Sık dallar yüzünden," diye karşılık verdi nefes nefese. "Az sonra oradayım. Ben onları hallederken aşağıya in ve saklan."

"Saklanmak mı?" diyen Zoya'nın sesi öyle sinirli çıkmıştı ki Ulun karşılık vermeden koşmaya devam etti. Onunla tartışması anlamsızdı. Küçük açıklığa yaklaştığında ansızın hızını kesti ve bir ağacın gövdesine yaslanıp etrafı dinledi. İki kişi birbirinden beş metre uzakta, ağaçların üst dallarına doğru aralıklarla gelişi güzel ateş etmeye devam ediyordu.

"Yukarıda bir yerde olduğunu biliyorlar," diye fısıldadı Zoya'ya. "Tahmin ettiğim gibi termal görüşleri yok."

"İkisi de çaprazında, senden elli metre uzakta."

"İkisinin de nerede olduğunu hissediyorum. Sakın karşılık verme. Olduğun yerde kal."

"Tüfeğin yanında değil mi?" diye soran Zoya'nın sesi kızar gibi çıkmıştı.

"Yalnızca termal dürbün işe yarıyor, ağaçlar yüzünden uygun atış yapamıyorum. Taşımak istemedim. Yakın dövüşe gireceğim."

Zoya'nın fısıltısı öfkeli çıktı. "Ulun! Yakın dövüşe girmeyin demişti babam."

"Şu an yaptıkları tahrik atışı birazdan yaylım ateşine dönüşecek. Buna izin veremem."

"Diğer ağaca geçebilirim, yerimi değiştirebilirim."

"Sakın!" diye fısıldadı Ulun panikle. "Sakın hareket etme. Dallar esnemeye başladığında seni duyarlar. Olduğun yerde kal!"

Ninova

Ulun yavaş hareketlerle sırtındaki çantayı çıkarıp yere bıraktı. Az evvel tuzağın ipini kestiği bıçağı tekrar bacağındaki kından çıkarıp sıkıca eline aldı. Yaslandığı geniş ağacın çevresinde sessiz adımlarla döndü ve hedeflerin bulunduğu yönc doğru aynı sessiz adımlarla yavaşça ilerlemeye başladı. Ayağının altında ezilen karlardan ses çıkmaması için öylesine ağır ilerliyordu ki eğdiği gövdesi ve attığı yavaş adımlarla, adeta avının üzerine saldırmak üzere olan vahşi bir yırtıcıya benziyordu.

"Diğer ikisinden cevap gelmiyor," diyen bir ses duydu ileride.

"İşleri bitmiştir," dedi bir diğeri umursamadan.

"Keskin nişancının buralarda bir yerde, yukarıda olduğunu söylemişti ama hiç hareket yok."

"Keskin nişancı orada bir yerde," dedi ikinci ses üzerine basarak. "Yerini belli etmemek için karşılık vermiyor. Onu kıstırdık. Eninde sonunda açık verecek."

"Diğer gruptan haber yok. Kaç hedefin peşindeyiz anlayamıyorum."

"Bir şey anlaman gerekmiyor. Önüne çıkanı indireceksin!"

"İki ayrı iz bulduk. Apiko son kurşunu ben sıkacağım demişti. Hangisine sıkacak?"

"Apiko umurumda bile değil. Ben sadece işimi yaparım. Ona hazır hedef götürecek değilim."

"Ama Çiftlik her dediğine itaat etmemizi söyledi."

"Ediyorum," dedi diğeri umursamazca. "Bana vur dedi, ben de vuracağım."

Ulun kaşlarını çatarak konuşmaları dinledi. Apiko'nun kim olduğunu düşündü fakat çıkaramadı. Aziz'in gerçekten onu gözden çıkardığı belliydi ki birçok kişiyi peşine takmıştı. Bu belki de Çiftlik tarihinde ilk kez gerçekleşen bir şeydi. Haldun'un akıbetinden sonra belli ki Aziz kendi sonundan da korkmuştu. Tam tahmin ettiği gibi Haldun konusunda masum olduğunu söylemiş olsa da Aziz'in inanmadığı belliydi. O da Aziz'e inanmamıştı zaten. İçinde bulunduğu an bunun ispatıydı.

Aklındaki düşünceleri geriye itip ana odaklandı. Avının biri beş metre ötesinde diğeri ise on metre uzaklıktaydı. Zoya'nın yukarıdan olan biteni izlediğini biliyordu. Sessizce termal dürbünün ar-

Ninova

kasında aşağıdaki bedenlerin hareketini izliyordu ve onun ne kadar yaklaşmış olduğunu görüyordu. Duyduğu ikinci sesin sahibi bir adım öne çıkarak silahını uzattı ve yine birkaç el yukarı doğru ateş etti. Hâlâ ufacık bir hareket bekliyor, göreceği o hareketin ardından silahını tespit ettiği noktaya boşaltmayı hedefliyordu.

Ulun nasıl saldıracağını kafasının içinde planlayıp tam harekete geçeceği esnada planlarının çok dışında gelişen ani bir şanssızlıkta her şeyi geri plana atıp içgüdüsel olarak hareket etmek zorunda kaldı.

"Kahretsin!" diyen Zoya'mn sesi kulağının içine dolduğu anda bir çatırtı duydu. Aynı çatırtıyı diğer ikisinin duyması da kaçınılmazdı. "Dal kırılıyor," diyen Zoya'mn sesi panikten uzaktı fakat şanssızlığına kızdığı belliydi.

Ulun'un yüreğini ağzına getiren iki şey oldu. İki silahtan çıkan kurşunların Zoya'mn bulunduğu noktaya doğru hızla ilerlemesi ve ağaç dallarındaki çatırtıların yükselen sesiydi.

"Zoya!" diye korkuyla bağırmaktan kendisini alamadı.

Zoya'mn kırılan dallardan aşağı düşmeye başladığı belliydi. Ancak bu düşüş isabet eden kurşunlar nedeniyle miydi yoksa kırılan dallar yüzünden miydi emin olamıyordu. Hiç düşünmeksizin ileri atılıp en yakınındaki hedefe arkadan saldırdı ve tereddüt dahi etmeden elindeki avcı bıçağıyla boğazına kalın bir çizgi çekti. Avcı bıçağı yine Azrail'in orağı olmuş, bir baş daha son nefesini vermişti.

İlerisindeki diğer beden bu ani saldırıyla harekete geçmekte gecikmedi. Elindeki silahın yönü yukarıdan karşıya döndü ve tetiğe ardı ardına basmaya başladı. Fakat silahtan çıkan kurşunlar Ulun'un kendisine siper aldığı bedene saplanıyordu. Sarıldığı beden şiddetle sarsılarak ona çarpıyordu fakat Ulun boynuna sardığı kolunu azıcık bile gevşetmedi. Avcı bıçağı bu kez mızrağa dönüştü; boştaki elinde tuttuğu bıçağı hızla ileri doğru fırlattı. Bıçak havada süzülerek karşıdaki bedenin omzuna saplandı.

Geriye savrulan adam sırtı üstü yere düşerken elindeki silah birkaç metre ötesine düştü. Omzunda saplı duran bıçağa rağmen hızla toparlanıp kalkmaya çalışırken, Ulun da vakit kaybetmeden artık kollarında cansız olan bedeni yana savurup ileri atıldı. Attığı birkaç adımın ardından hızını alıp adeta havada uçarak yerdeki

Ninova

bedenin üzerine atladı. Sert bir yumruk maskeli yüzün çenesine indi. İki el yukarı uzandı ve onu durdurmak ister gibi yakalarına yapıştı. Birbirine dolanmış olan iki beden yerde birkaç kez yuvarlandılar. Omzundaki bıçağa rağmen adam can havliyle bir fırsatını bulup Ulun'un yüzüne bir yumruk indirebildi fakat bu onu durduracak şiddette değildi. Ulun'un tek duyabildiği kırılan ağaç dalları ve bu dalların kırılmasına neden olan aşağı düşen bedendi.

Bir an evvel ona gitme isteği içinde öylesine şiddetle büyümüştü ki öfkesi harlanarak yükseldi ve adamın omzunda hâlâ saplı duran bıçağı kavrayarak aşağı bastırdı. Karanlık ormanda acı dolu bir haykırış yankılandı. Ulun hiç düşünmeksizin altındaki adama tüm hiddetiyle bir kafa attı. Öylesine sert vurmuştu ki kırılan burnun çatırtısı kulaklarına doldu. Tüm acısına rağmen bir ölüm kalım savaşının içinde olan adam, kolay pes edecek gibi değildi. Ulun'un yanına, belinin boşluğuna sert bir yumruk indirdi. Soluğunu kesen bu yumrukla Ulun kısacık bir an duraksadığında, adam bu fırsatı değerlendirip onu üzerinden atmaya çalıştı. Eli yanına doğru uzanmıştı, yere düşürdüğü silaha uzanmaya çalışırken bir yandan debelenmeye devam ediyordu. Parmakları silahı kavrayarak kendisine çekti.

Ulun hızla atılıp uzandı ve sımsıkı bir kıskaç gibi adamın bileğini kavrayarak sertçe yere vurdu. Kalın kar tabakası bu vuruşun şiddetini oldukça azaltmıştı. Adam kavradığı silahı bırakmadan ona doğrultmaya çalıştı, bacaklarıyla debelenerek kurtulmaya ve hâlâ savaşmaya devam ediyordu. Ulun diğer elini zorlukla uzatıp omuzda saplı duran bıçağı kavradı ve tüm gücüyle geri çekti. Adamdan acı dolu bir bağırtı daha çıktı ama umursamadı. Kavradığı bıçağı ardı ardına adamın karnına saplamaya başladı. Düşünebildiği tek şey az evvel Zoya'yı öldürmeye çalıştıkları idi. Öylesine büyük bir kin besliyordu ki darbelere bir türlü son veremiyordu. Altındaki beden son soluğunu çoktan vermiş olsa da o hırsla saplamaya devam etti.

"Ulun," diyen sesi arkasında duyduğunda, nihayet kendisine gelerek soluk soluğa kalmış halde darbelere son verdi. Kontrolünü kaybetmiş olduğunu o anda anladı. Alt üst olmuş bir yüzle yavaşça geriye çekilerek yana kaydı ve kalçasını yere bıraktı.

Ninova

Yavaşça etrafına baktı. Kanlar içinde bir bedenin yanında, yerde oturuyordu ve az ilerisinde boğazını kestiği delik deşik olmuş bir başka kanlar içindeki beden cansız yatıyordu. Onun doğası buydu. Vahşetle şekillendirilmişti ve o da yine bunu sergilemişti.

Ormanı çevreleyen beyazlık hükmünü kaybetmişti. Etrafını çevreleyen kar kırmızıya bulanmıştı ve o da bir kan gölünün ortasında duruyordu. Birkaç metre uzağında dikilen Zoya, üstü başı yırtıklarla kaplı tulumunun içinde olsa da beyazlar içindeydi. Ona öyle zıttı ki görüntüsü. Ama hayattaydı. Bunun yarattığı rahatlamayla kısa bir soluğu iç çeker gibi aldı ciğerlerine. O hayatta olduğu sürece kan gölünün ortasında olmaya razıydı.

Endişeyle kendisine bakan yüze gözlerini kaldırıp baktığında, safirlerin içindeki keder ve utanç elle tutulacak nitelikteydi. Her ne kadar hayatta olması rahatlatıcı olsa da sergilediği vahşeti kınayacaktı mutlaka. Bakışlarındaki keder ve utanç yerini korku ve endişeye bıraktı. Gösterilecek tepkiye boğun eğmiş gibi gözünü bile kırpmadan Zoya'ya bakmaya devam ediyordu.

Zoya ise kendisine bakan gözlerin içindeki kıyameti anlamakta gecikmedi. Yaşadığı ikilem Ulun'u paramparça ediyordu. Safirlerin içindeki korkuya yüreği sızlayarak baktı. İleri doğru yavaş bir adım attı ve yumuşak bir gülümsemeyle kalkmasına yardım etmek ister gibi elini ileri uzattı.

Ulun uzanan ele tereddütle baktı önce, ardından çekinerek ona uzanan eli kavradı. Ayağa kalktığında sorarcasına genç kadına bakıyordu. Zoya parmaklarının baskısını arttırıp sıkıca tuttu elini.

"İyi misin?" diye zorlukla sordu Ulun. "Bir yerin incindi mi?"

"Düşerken dallar hızımı kesti, üstümdekiler biraz parçalandı ama hayattayım." Kısacık bir an durdu ve gururla gülümsedi. "Sen de."

Ulun ne yaptığını bile düşünmeden elini tuttuğu bedeni hızla kendisine çekti ve dudaklarını sertçe Zoya'nın dudaklarına bastırdı. Geçen birkaç dakika içinde öylesine büyük bir korku yaşamıştı ki bu korkuyu zihninden silip atmak istercesine açlıkla genç kadını öpüyordu. Zoya'nın bu öpüşe karşılık vermesi gecikmedi. Ulun'un kolları bedenini sardığında kendi avuçları genç adamın yüzünün iki yanına kapandı. Karşı konulmaz bir arzuyla devam eden öpüşme nihayet son bulduğunda yüzleri arasındaki boşluk

Ninova

yalnızca birkaç santimdi. Ulun'un safirleri içine çeker gibi kehribarlara saplandı.

"Canın yanmadı, değil mi?" diye sordu emin olmak istercesine.

"Sen öpünce geçti," dedi Zoya erir gibi ona bakarak.

Ulun bu sözlere gülümsemek istese de yapamadı; utançla başını eğip gözlerini kaçırdı. "Ortalık biraz dağıldı," diye mırıldandı.

"Olsun," dedi Zoya hiç duraksamadan. "Önemli olan hayatta kalmak." Yavaşça geri çekilip yeniden tuttuğu eli çekiştirerek ilerı adımlamaya başladığında, kendinden oldukça emin konuşmaya devam etti. "Biz her zaman hayatta kalacağız... Ne olursa olsun..." Elini genç adamın beline atıp ona yaslandığı esnada üstü başı kan içindeki Ulun yeni fark etmiş gibi telaşla araya mesafe koymak istercesine geri çekilip mırıltılı bir sesle karşılık verdi.

"Üstümdeki pisliği sana bulaştırdım."

Zoya bu sözleri umursamadı. Adımları durdu ve başını kaldırıp genç adama yine gülümsedi. Ona bakan gözlerin içindeki dile getirilmemiş sevgi ile kehribar gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Muzip bir edayla karşılık verdi.

"Ben karların içinde doğmuşum, biliyor musun? Annem tıpkı böyle bir ormanda, bembeyaz karların içinde tek başına doğurmuş beni. Yine kırmızı beyaza karıştı."

Ulun ses çıkarmadan ona baktı. Keşke o zaman da onu sarıp sarmalayabilse, yine ısıtabilseydi. Zoya umursamazca devam etti sözlerine.

"Bence güzel oldu böyle. Tıpkı babamın bayrağı gibi. Güzel renkler."

Bu kez Ulun ona dik dik bakarak karşılık verdi. "Hiç etkilenmedim."

Zoya alçak sesle gülüp omuz silkti. "Milliyetçi olmadığını biliyorum. Ama kabul et, şiir gibi konuştum."

Ulun bıkkınlıkla gözlerini devirip söylendi. "İş bitince ciddiyetini kaybettin yine."

Zoya'nın yüzü bu sözleri reddeder gibi ansızın ciddileşti. "Hayır, hâlâ ciddiyim ve işimiz henüz bitmedi. Babamla irtibatım kesildi. Ona ulaşamıyorum. Attığım mesajlara cevap vermedi."

Ulun tek kaşını kaldırıp dikkatle sordu. "Dediğini mi yapacağız tersini mi?"

Ninova

"Sence?"

Ulun kararlılıkla başını salladı ve sımsıkı genç kadının elini tuttu. "Kesinlikle tersini. Eve geri dönüyoruz. Ferman'ı almadan buradan gitmeyeceğiz."

Zoya hevesle yanında adımladı. "Sana söyledim, bir kez daha söylüyorum. Biz harika bir çiftiz bence."

"Bence de."

Ulun onu onayladığında ses tonu alçaktı ancak hissettiği rahatlama ve memnuniyet yeteri kadar açıktı. Başını kaldırıp ağaçların elverdiği ölçüde karanlık gökyüzünü görmeye çalıştı. Yanında yürüyen kadını karşısına çıkaran kaderi yazan kim varsa yukarıda, tüm kalbiyle teşekkür etti ona.

Ninova

"Mutlu günleri anmak acılı günlerde
inan ki acıların en büyüğü."

İlahi Komedya, Dante Alighieri

FERMAN AKINALP

Bu geçmişe dönmek gibiydi.

Çok ama çok uzun yıllardan sonra ilk kez böyle hissediyordu. Damarlarında şahlanarak akan kan gururla doluydu.

Her santimini ezbere bildiği ormanın içinde koşarken ne nefesi tükanıyordu ne de bacaklarında en ufak bir güçsüzlük hissediyordu. Adeta gençleşmiş gibiydi. Sanki o an, yıllar öncesinin Ferman'ıydı. Asker Ferman. Vatanı için çarpışan, düşmana operasyon yapan, karşısına çıkan zorlukları alt eden, yılmadan dövüşen, göğsü gururla kabaran Ferman Akınalp.

Şimdi çocukları için savaşıyordu. Çocukları için çarpışacaktı. Bu birileriyle yaptığı anlaşma gereği peşine düştüğü bir hedef değildi, bizzat ailesi için gururla savaş verdiği bir çarpışmaydı. Bu duygudan öyle uzun süredir uzaktaydı ki adeta yeniden doğmuş gibiydi.

Onun namı Hades'ti. Ölüler Diyarının Efendisi. Ne çok ölü bırakmıştı ardında. Hak etmeyen kimseye el uzatmamıştı ama hepsi hak etmişti ölümü. Fakat hiçbirinden gurur duymamıştı. Kendi içindeki etik kuralları bozmamış, yalnızca suçluları yok etmişti.

Ninova

Yaptığından ne gurur duymuş ne de kendisini önemsemişti. Rüzgarın savurduğu başıboş bir yaprak gibiydi.

Oysa bugün yine tıpkı seneler önceki gibi hissediyordu. Genç bir fidan gibi. Geleceğe ümitle bakan, hayaller kuran, hiçbir zorluğun onu yıldıramayacağına inanan, ailesini bilmese de köklerinin bağlı olduğu ülkeyi bilen, ona kucak açan vatanına aşkla hizmet eden genç bir asker gibi.

Sapsız köksüz savrulan yapraktan bir fidana dönüşmüştü yine. Zamanın bir yerinde bir yerlere bilmeden tohum bırakmış kendi köklerini salmıştı toprağa. Uçar adımlarla koşarken bedeni yine genç bir fidan gibi yaşam dolu hareket ediyor; fakat yıllar sonra yeniden ortaya çıkan gururla ulu bir çınarın mağrurluğunu hissediyordu.

Şimdi Hades değildi; artık bir asker de değildi. Fakat iliklerine kadar Ferman Akınalp'ti. Baba olan Ferman Akınalp. Çocukları için mücadele eden, onları hayatta tutmak için çabalayan bir baba.

Peşindekilerin arkasında olduğunu biliyordu. Henüz güvenli bir mesafede, ondan uzakta olsalar da karları ezen adım seslerini duyabiliyordu. Bıraktığı izlerin peşine düşeceklerini öngörmüştü ve tıpkı planladığı gibi hareket ediyorlardı. Ava giderken avlanacaklarının hâlâ farkında değillerdi.

Aklının bir köşesinde çocukları vardı. Yüreğinde minicik bir endişe taşıyor olsa da onlara güveni tamdı. Yüzünde, içindeki coşkuyu yansıtan minicik bir tebessüm belirdi; koşmanın hızıyla suratına vuran soğuk rüzgar bu tebessümü adeta dondurdu yüzünde. Yüreğindeki gurur katlanarak arttı.

Onun namı Hades'ti. Ölüler Diyarının Efendisi. Hades'i görünmez yapan bir miğferi ve Bident denen iki uçlu bir asası vardı. Bident denen asanın bir ucu ölümü, bir ucu yaşamı temsil ediyordu.

Miğferi kızı, kendi yetiştirdiği Hayalet'ti. Yine görünmez olacaktı, biliyordu.

Asası oğlu, Ölümün Efendisi Azrail'di. Sevdiğinden emanet, hayatta kalan oğlu; aynı zamanda ölüm olan oğlu. Ölümün Efendisi hem kendisini hem kızını koruyacaktı, biliyordu. Gözlerinde görmüştü bunu.

Ninova

Öncesinde belirlediği noktaya gelince adımlarını yavaşlatıp, ça bucak etrafına göz gezdirdi ve kararlı adımlarla bir ağaca doğru ilerledi. Bir sıçrayışta kalın ağaç gövdesine sarılarak yukarı tır manmaya başladı. Birkaç dakika sonra peşindekiler burada ola caklardı ve o da onları bekliyor olacaktı.

Sık yaprakların gizlediği kalın dala tünercesine yerleşti ve en ufak çıtırtıyı duymak üzere kulaklarını kabarttı. Gözleri yan tara fındaki ağaçların arasında bağlı duran kalın kütüğe kaydı ve bu kütüğü yerinde tutan ipi izledi. Usulca sırtındaki çantaya uzanıp içindeki termal dürbünü çıkardı. Çantayı yeniden bir omuzuna taktı ve dürbünü gözlerine dayadı. Adım sesleri iyice ona yaklaşı yordu. Seslerin geldiği noktaya dürbünü çevirdi. İki beden fark etti. Diğer ikisinin henüz ne tarafta olduğunu belirleyememişti fa kat fazla uzakta olamazlardı. Muhtemelen izlerin etrafını çevire cek şekilde birbirlerinden ayrılmışlardı.

Belindeki avcı bıçağını çıkarıp eldivenli parmaklarıyla sımsıkı sapını kavradı ve ilk çarpışmaya kendisini hazırladı. İzleri takip edenler nihayet ortaya çıktığında, ağacın üstünde her an atılmaya hazır bir şekilde biraz daha yaklaşmalarını bekledi.

"İzler burada yok oluyor," dedi biri.

"Buhar olup uçmadı ya, buralarda bir yerde olmalı," dedi diğeri ona karşılık vererek.

Yan yana duran iki kişi etraflarında dönerek çevreyi tarıyor lardı. Biri hafifçe yere eğilip izleri kontrol etti.

"Bizimle oyun oynuyor piç kurusu," dedi yine ilki sinirli bir sesle. "Ormanın içinde bize çember çizdirdi."

"Öyle ya da böyle elimizden kaçamaz. Çizdiği çemberin içinde kalacak."

Ferman adeta nefesini tutarak birkaç adım daha atmalarını bekledi. Beklediği şey gerçekleştiği anda elindeki bıçağı yanındaki dalda bağlı duran ipe ansızın vurarak ipi kesti. Kesilen ipten kurtulan ağır kütük büyük bir hızla salınarak havada süzüldü ve arkaları dönük iki bedene sertçe çarptı. Çarpmanın etkisiyle iki beden de öne doğru savruldu. Darbeyi tam olarak alan kişi yüzükoyun öne düşerken diğeri çok daha az hasar almıştı ve yanının üzerine düştü; fakat elindeki silah birkaç metre ötesine savruldu. Aynı esnada Ferman bıçağını çabucak kınına takıp bedenini aşağı

Ninova

bırakarak yere atladı ve öne doğru bir takla attı. Bir omzunda asılı olan çanta bir yana savrulsa da onu umursamadan hızla toparlanıp ayağa kaktı. Vakit kaybetmeden, önce az hasar alanın üzerine çullandı. Diğerinin kafasına aldığı darbeyle birkaç dakika daha toparlanamayacağından emindi.

Üzerine çullandığı beden çok çabuk kendisini toparlamıştı. Amansız bir dövüş başladığında Ferman karşısındakinin gerçekten de iyi yetiştirilmiş olduğunu düşündü. İndirdiği darbeler herhangi birinin karşılayamayacağı kadar ağırdı fakat karşısındaki, acının önemi yokmuş gibi tüm gayretiyle ona karşılık veriyordu. Sert bir tekmeyle sırt üstü yere yatırdığı adamın üzerine atlayan Ferman şiddetli birkaç yumruğu daha maskeli yüze indirdi. Ona bakan gözler öyle ifadesizdi ki adeta canı yanmıyormuş gibi görünüyordu. Yerdeki, bacaklarıyla Ferman'ın beline sarıldı ve tüm gücüyle sıkmaya başladı. Ferman nefesini kesen bu baskıyı azaltmak için bu kez yumruğu bırakıp dirseğini sertçe maskeli yüze indirdi. Baskı anlık hafifleyince fırsatı değerlendirip bedenini hızla yana kaydırdı ve bu kıskaçtan kurtuldu; bu kez kıskacı gerçekleştiren kendisi oldu.

Sırtı karlara gömülerek yere uzanmıştı ve adamın bir kolunu ters bir şekilde bükerek kendisine çekiyordu; aynı şekilde bacakları adamın boynuna dolanmış var gücüyle sıkmaya başlamıştı. Adam debelenerek kurtulmaya çalışıyordu fakat nafile bir çabaydı. Kaptırdığı kolu öylesine ters bir pozisyondaydı ki dönmeye çalıştığı esnada kırılacağını o da biliyordu. Ancak boynundaki baskı az sonra nefesinin tükeneceğini işaret edince can havliyle yine de bunu yaptığında, Ferman bir an için karşısındakilerin gerçek birer insan olamayacaklarını düşündü. Adeta birer robot gibiydiler. Adam kalan son gücüyle bedenini çevirmeye çalıştı, kırılan kolun çıtırtısı tüyleri ürpertecek ölçüdeydi; boğazından yükselen hırıltı öfke doluydu ve artık panikle debeleniyordu. Çok az vakti kaldığını anlamış olmalıydı. Yanılmamıştı. Debelenme çeyrek dakika sonra yavaşça duruldu ve nihayet debelenen beden kımıltısız halde öylece karların üzerinde kala kaldı.

Ferman soluk soluğa kalarak uyguladığı kıskacı gevşetti ve bedenini yavaşça yarım metre öteye sürükledi. Sırtı üstü yattığı

Ninova

yerde gözlerini gökyüzüne çevirdiğinde hiçbir şeyi göremedi. Görebildiği tek şey karanlığın içinde beyaza bulanmış ağaçlardı. Bu beyazlık olmasa etrafı zifiri karanlıkla çevrilmiş diyebilirdi kesinlikle.

Karanlık, ışığın yokluğuna verilen addır; ona şu an ışık olan tek şey etrafını çevreleyen beyazlıktı.

Derin bir soluk alarak ciğerlerine buz gibi havayı çekti. Burnuna dolan kar korkusu ile gözlerini birkaç saniye kapayarak bu kokunun tadını çıkardı. Kar kokusu her yerde aynıydı ve birkaç saniye de olsa yıllar öncesine gitti. Karlı dağlarda nöbet tuttuğu, çarpıştığı günler zihninden öylesine hızla geçti ki; o birkaç saniye ona bir ömür gibi geldi. Güzel bir ömür gibi.

Kulağına çarpan hafif bir sesle hızla gözlerini açıp bakışlarını yanına çevirdi. Az evvel kalın kütüğün en ağır darbeyi vurduğu toparlanmaya çalışıyordu. Başından sızan kan yerdeki karları kırmızıya bulamıştı. Ferman çabucak yerinden kalkıp birkaç metre ötesindeki adamın işini tamamen bitiremeden adam önce davranmıştı. Bilinçsizmiş gibi yerde yatarken fısıltıya benzer bir sesle kulaklığından diğerlerine bilgi geçmekte gecikmemişti ve bulundukları yeri söylemişti bile. Yüzükoyun sürünerek ilerliyor, eli az ilerisinde yerde duran silaha doğru uzanıyordu.

Ferman ayaklarının üzerine hızla dikilerek ileri atıldı ve birkaç adımı süratle koşarak, yerdeki silaha şiddetli bir tekme atıp ileri savurdu. Hızını hiç kesmeden bir dizini yere bastırıp adamın sırtına bindi ve tereddüt dahi etmeden bir koluyla sardığı boynu ansızın çevirdi. Boynu kırılan adamın cansız bedeninden uzaklaşıp az ilerisindeki sırt çantasına doğru yürüdü.

Sessiz hareket etmeye çalışması çok da işe yaramamıştı, diğer ikisinin gelmesi gecikmeyecekti. Hızlı hareket etmeliydi. Çantayı çabucak sırtına takıp adımlarını hızlandırdı. Bir sonraki tuzak yeri buradan çok uzakta değildi. Peşindekilerin istikrarlı tavırları göz önünde bulundurulursa yine onu takip edeceklerdi.

Dakikalar sonra gözlerini ileriye dikerek yüzükoyun yattığı yerde, bakış açısına girenlerle yanılmadığını anladı. Diğer ikisi izleri takip etmişti. Ferman üzerine aldığı beyaz bir kamuflaj örtünün altındaydı. Önünde, birkaç metre ilerisindeki tuzağa onları çekebilmek için biraz daha yaklaşmalarını bekledi. Ani hareket

Ninova

etmesi onların da ani hareket etmelerine yol açacaktı ve düşünmeksizin ileri attıkları adımlara ihtiyacı vardı Ferman'ın.

Ağaçların arasında hareket eden iki beden birbirinden birkaç metre uzaklıktaydı. Az sonra küçücük bir açıklığa çıkacaklardı ve Ferman da bu anı bekliyordu. İstediği mesafeye ulaştıklarında üzerindeki örtüyü hızla kaldırıp açığa çıktı ve birkaç adım koşarken ileri doğru ateş etti. Bu fırsatı da bir şekilde değerlendirmek istemiş olsa da kurşunlar önündeki ağaçlara saplandı; fakat yine de istediğini elde etmiş oldu. Onu fark eden iki adam aynı anda ileri atılarak, yan yana ona doğru koşmaya başladıklarında silahlarını ileri uzatmış peş peşe tetiğe basıyorlardı.

Ferman hızla geri çekilip kalın bir ağaç gövdesinin arkasına saklandı. Kurşunlar gizlendiği ağacın gövdesine ardı ardına saplanıyordu. Başını hafifçe çıkarıp birkaç kez ateşe karşılık verdi. Onu kısıtlandığını düşünen iki adam, aralarındaki mesafeyi kapatma çabasıyla koşar adım ağaçların arasında ilerliyorlardı ve birkaç adım sonra tam da Ferman'ın istediği noktaya vardılar. Kalın kar tabakasının örttüğü ve hiç bozulmamış yer Ferman'ın bulunduğu yere en yakın geçişi sağlıyordu ve iki adam düşünmeksizin ileri koştular. Sadece iki adım atabilmişlerdi. Bir anda ikisi birdenbire gözden kayboldu. Ferman'ın kulağına birbirine karışan iki haykırış ve ardından peş peşe edilen küfürler geldi. Birkaç saniye sonra havaya doğru birkaç el ateş edildi.

Ferman yavaşça yaslandığı ağaçtan uzaklaştı ve derin bir çukur olarak hazırlamış olduğu tuzağa doğru ilerledi. İkisinin de henüz ölmediğini biliyordu. Çukurun içine yerleştirmiş olduğu mızrak benzeri ince sopalar bedenlerine saplanmıştı muhakkak fakat henüz ölmemişlerdi. Ağır adımlarla çukurun başına ilerlerken havaya doğru bir kurşun daha sıkıldı. Temkinli bir tavırla çukurun başına ulaştı ve iki metrelik derinliğin içine baktı. Birinin sırtı yukarı bakıyordu ve kurtulmaya çalışmanın faydasızlığını anlamış gibi kımıltısızdı. Sırtında bedenini delip geçen dört sopa vardı. Hırıltılı soluklar son nefeslerini aldığını gösteriyordu. Diğeri bir yanının üzerindeydi ve saplanıp kaldığı bir mızrak ucu karnından, bir diğeri omuzundan çıkmıştı. Çukurun başında Ferman'ı gördüğünde bir elinde hâlâ tutmakta olduğu silahı yine kaldır-

Ninova

maya çalıştı; fakat bu hareket adeta dakikalarını alacak gibi gö nüyordu. Zorlukla kaldırdığı eli artık taşıyamayacağı bir yük omuzlanmış gibi pes etti ve elindeki silah çukurun dibine düş Nefretle Ferman'a baktı. Maskenin kapadığı dudaklarından bo ğuk bir hırıltı eşliğinde zorlukla çıkan sesi duyuldu.

"Herkes peşinde. Azrail'i kimse kurtaramaz."

Ferman küçümser gibi gülümsedi.

"O zaman herkesin sonu senin gibi olacak. Önce beni geçmele gerekecek."

Gurur dolu bir tonla son sözlerini tamamladığında, son nefesin vermek üzere olan adamın gözleri hayretle açıldı ve adeta bir hey kel gibi öylece dona kalarak öldü.

"Kimse oğluma dokunamaz!"

Kaşları çatılı halde çukurun başından geriye doğru birkaç adım attı ve bedenini çevirip ileri yürüdü. Buradaki işi bitmişti. Sırtın daki çantayı öne çekip telefonuna ulaşmaya çalıştı. Bir an evvel Zoya ile temasa geçmek ve durumları hakkında bilgi almak isti yordu. Çantanın önündeki küçük fermuarlı göze elini uzattığında dudaklarının arasından sessiz bir küfür savurdu. Fermuar açıktı ve telefon yerinde yoktu. Derin sesli bir soluk çekip gözlerini yumdu. Düşüncelerini yalnızca birkaç saniye geriye sardı ve ilk saldırı yerinde telefonu düşürmüş olabileceğini tahmin etti. Ge riye dönüp telefonu bulması gerekiyordu. Adımlarını hızlandıra rak birkaç yüz metre gerideki noktaya doğru hareketlendi.

Ondan haber alamadıklarında Zoya'nın paniklemesini isteme diği gibi başına kötü bir şey geldiğini düşünmelerini de istemi yordu. Adımlarını hızlandırarak kontrollü bir hızla koşmaya baş ladı. Zoya ve Ulun yola çıkmadan onları yakalayabileceğini düşü nüyordu. Ondan haber alamadıklarında ortadan kaybolmalarını istemişti fakat boşu boşuna yola çıkma zahmetine girmemiş ola caklardı.

İlk saldırı noktasına geldiğinde yerde yatan iki cansız bedeni umursamadan etrafı araştırmaya başladı. Cesetlerin işini daha sonra halledecekti. Ağaçtan atladığı anda omzundaki çantanın savrulduğu yere ilerleyip, bedenini eğerek dikkatle zemini ince ledi. Ezilip bozulmuş karlar darmadağınıktı. Ayağının ucuyla bir kaç yeri de kendisi dağıttı. Çantanın savrulma açısını hesap edip

Ninova

tahmini bir çap belirledi ve dizlerinin üzerine çökerek elleriyle karların içini yoklamaya başladı. İsteğine ulaşması beş dakika sürdü ve nihayet parmaklarının ucuna dokunan cihazı karların içinden çekip çıkardı. Çabucak üzerini temizleyip ekrana baktı. Neyse ki hâlâ çalışıyordu. Ekranı kontrol ettiğinde Zoya'mn aralıklarla atmış olduğu mesajları gördü. Tıpkı tahmin ettiği gibi endişelendiği belliydi.

Çabucak tuşa basıp cihazı kulağına götürdü.

"Baba?" dedi endişeli ses soluk soluğa. "Neredesin? İyi misin? Her şey yolunda mı? Sana ulaşamayınca çok korktum."

"Soruları sırasıyla sorsan daha mutlu olurum," dedi sevecen bir sesle. "Her şey yolunda," diye devam etti fakat dikkatsizliğini itiraf etmeye utanarak "Biraz meşguldüm, sana cevap veremedim sadece," dedi.

"Bizim tarafta da her şey tamam. Seni merak etmiştik, eve doğru ilerliyoruz Ulun'la."

"Size benden haber alamazsanız ortadan kaybolun demiştim."

Ferman azarlar gibi hatırlattığında Zoya aldırmaz bir edayla karşılık verdi.

"Seni almadan hiçbir yere gitmemeye karar verdik."

"İkiniz bir olup bana karşı bir isyan mı başlattınız?" diye şüpheci bir alayla sordu.

"Sevgilim zaten hep başkaldıran biri, ben de ona uyum sağlamaya çalışıyorum. Sanırım beni baştan çıkarıyor."

Ferman, Zoya'nın masumca karşılık vermesine rağmen o anda suratında büyük bir sırıtma olduğuna emindi.

"Bu baştan çıkarmayı kesinlikle beni de isyankâr biri yaptığı anlamında kullandım," diyen Zoya aceleci bir edayla çabucak devam etti. "Aslında onu ilk gördüğümde beni baştan çıkarmıştı zaten."

Muzır sesi kulağına dolduğunda bu kez Ferman'ın suratında bir sırıtma belirdi ancak kendisine hakim olarak ciddiyetini bozmamaya çalıştı ve son zamanlarda sık sık tekrarladığı tek kelimelik cevabı yapıştırdı.

"Edepsiz!"

Zoya'mn kıkırtısına eş yine utandığı belli olan Ulun'un tatsız homurtusu bu kez kulağının içine doldu. Zoya'ın neşesi ansızın

Ninova

yerini ciddiyete bıraktı. "Umarım bir süre başka ziyaretçilerimiz olmaz," dedi durgun bir tonla.

"Kontrol edeceğiz merak etme. Kim gelirse gelsin, onların akıbeti de aynı olacak."

"Cesetleri ne yapacağız?"

"Önce bir durum değerlendirmesi yapalım, başka gelen olmadığından emin olduğumuzda hepsini ortadan kaldırırız."

"Tamam, kalanı evde konuşuruz o zaman. Biraz soluklansak iyi olacak."

"Evde görüşürüz güzelim."

"Görüşürüz baba."

Ferman cihazı bu kez cebine atıp eve doğru olan birkaç kilometreyi seri adımlarla kat etmeye başladı. Orman her zaman alışkın olduğu bir sessizliği barındırıyordu. Yüreğinin bir yanında huzur bir yanında karmaşa vardı. Huzur duyuyordu çünkü evlatları iyiydi ve büyük bir belayı savuşturmuşlardı; karmaşa yaratan şeylerse gelecek günlerde de karşılarına çıkacak olan belalardı. Adımlarını bozmadan ilerlerken, cebindeki telefonu çıkarıp yeniden ekrana baktı. Beklediği bilgi hâlâ gelmemişti. Sabırsızca kendisi aramak istese de hassas durum nedeniyle bu düşünceden hemen vazgeçti. Olumlu ya da olumsuz mutlaka haber verecekti nasılsa. Gece henüz bitmemişti. Saat farkını da göz önünde bulundurursa hâlâ haberlerin gelmesine birkaç saat vardı. Yeni günün şafağı belirdiğinde oğlu da yeni bir hayatın şafağını kucaklıyor olacaktı.

Adımlarının altında ezilen karların çıkardığı tek düze ses ona huzur veren bir melodi gibiydi. Burası onun topraklarıydı. Topraklarını istilaya gelmiş olanlar umduklarını bulamamışlardı. Seneler evvel bu araziyi almasına neden olan en büyük etken, yılın büyük zamanında varlığını koruyan kardı. İlk başta tereddüde düşmemiş değildi. Zoya'nın soğuktan nefret etmesi bu tereddüde yol açmıştı fakat burada aldığı koku eskiye dair onda kalan duyguları anımsatıyordu ve her şeye rağmen riski göze almıştı. Neyse ki Zoya korkularının üzerine giden inatçı bir kızdı ve bu arazi her ikisi için de yuva olmuştu. Birlikte çok güzel anılar biriktirmiş-

Ninova

lerdi: bu arazi onlara hep huzur vermişti ve bugünkü istila girişimine rağmen bundan sonra da aynı huzuru hissedeceklerine emindi Ferman.

Dudaklarının ucunda hafif bir tebessüm belirmesine neden olan fikir zihninde belirdiğinde kendi kendine alçak sesle konuştu.

"Sanırım çocuklara özel alan bırakmak için kulübeyi büyütmem gerekecek."

Başını kaldırıp karanlık gökyüzünü görmeye çalıştı. Sık ağaçların arasından seçilen tek tük yıldıza buruk bir gülümseme sundu.

"Orada bir yerdesin, biliyorum. Beni büyüleyen gözlerindeki yıldızlar gökyüzünde işte. Bir gün oğlumuzun gözleri de seninkiler gibi ışıldayacak. Andım olsun, Ada. Oğlumuz hep güvende olacak. Sana söz gözümün nuru. Oğlunu bir daha kimse incitemeyecek."

"Şeytan, boyandığı kadar siyah değildir."

İlahi Komedya, Dante Alighieri

FERMAN & ULUN & ZOYA

3 Ocak 2021

Ulun, Aziz'le yaptığı görüşmeyi bitirdiğinde kulübenin içinde bulunan üç kişi de çeyrek dakika kadar süren bir sessizlik içindeydi. Bu sessizliği bozan Ferman'ın sesi oldu.

"Sence söylediklerinde ne kadar samimiydi?"

Ulun keskin bir tonla "Hiçbirinde," dedi tereddüt etmeden. "Söyledim sana Aziz, Haldun'dan daha kontrollü, sinsi ve daha tehlikelidir. Beni yemlemeye çalışıyor."

Ferman adeta düşüncelerini teyit etmiş gibi başını onaylarca sına hafifçe salladı ve düşünceli bir tonla karşılık verdi.

"Bana kurduklarını sandıkları tuzağı sana kuracaklar."

"Muhtemelen."

"O zaman onların oyununa oyunla karşılık vereceğiz."

"Bana yaptığın gibi," diye karşılık verdi Ulun kinayeli bir edayla.

"Bu kez başrol sen olacaksın, merak etme," dedi Ferman tatlı bir ifadeyle gülümseyerek.

Ulun bıkkın bir soluk alıp karşılık verdi. "Başrol umurumda değil. Tek istediğim beni rahat bırakmaları."

"Bunu sağlayacağım," dedi Ferman söz verircesine. Ulun'a çevrili gözleri bana güven der gibi bakıyordu. "Kontrollü gidiyoruz, bence çok yol aldık. Az kaldı. Biraz daha dayan."

"Mesele benim dayanıp dayanmamam değil," dedi Ulun alçak sesle. "Bu pisliğin ucu size dokunacak," der demez bakışları Zoya'ya çarptı. Onun peşinden gelen belaların özellikle genç kadına zarar verebilecek olma düşüncesi her gece gördüğü bir kabus gibiydi. Bu kabustan bir türlü kurtulamıyordu.

"Bizim için endişelenme," dedi Zoya atılarak. "Babam her türlü tedbiri alıyor. En ince detayı bile düşünür, merak etme."

Ulun bir süre boyunca sesini çıkarmadı. Önüne eğdiği başını kaldırmadan öylece oturduğu yerde düşünceli bir halde duruyordu. Zoya yavaşça yerinden kalkarak onun yanına oturdu ve elini uzatıp genç adamın elini tuttu.

"Asma suratını yine," dedi alçak bir sesle. "Bu yalnızca senin savaşın değil. Bizim de savaşımız. Güç birliği yaptığımızı bilmiyorlar. Onlardan bir adım öndeyiz. Olumlu düşün biraz."

Ulun bu sözlerin ardından birkaç saniye daha sessizliğini korudu ve nihayet başını kaldırıp Ferman'a baktı. Aynı esnada elini tutan eli sıkıca kavramıştı. "Planın ne?" diye sordu sert bir sesle.

Ferman'ın bakışları kısacık bir an birbirine tutunmuş iki eli kaydı ve tereddüt etmeden karşılık verdi.

"Peşine takılanları buraya çekeceksin."

"Sen aklını mı kaçırdın?" diyen Ulun öyle sert bir edayla karşı koydu ki bu fikre, hızla yerinden kalkmıştı. Zoya bıkkın bir soluk alıp arkasına yaslandı ve gözlerini aynı bıkkınlıkla devirdi. Fakat

Ninova

sesini çıkarmadan iki adamı izlemeye karar vermiş gibi kollarını göğsünde kavuşturarak oturmaya devam etti.

Ferman, Ulun'un tepkisini göz ardı ederek sakince konuşmaya başladı. "Burası benim arazim. Bilmedikleri toprakta savaşmaya gelenlerin elde edeceği tek şey ağır bir mağlubiyet olur." Öne eğilip dirseklerini dizlerine dayadı ve adeta dikte eder gibi devam etti. "Peşine birilerini takacakları açık. Azıcık aklı olan seninle teke tek kalmak istemez. Aziz de bunu biliyordur. Seni onlar yetiştirdi. Bu nedenle belki de çok daha fazla sayıda birilerini görevlendirecekler. Bizim takibimizden kaçanlar olabilir. Sisteme girmeden kaçak hareket edenler olur mutlaka. Gözünü dört aç. Sürekli kalabalık içinde ol ve etrafında her zaman birilerinin olmasını sağla. Verilen hedefi indirdikten sonra her zamanki gibi bilgilendirmeni yap, iş birliğine devam ettiğini göster. Sonra onları buraya çekeceksin. Peşine takılırlarsa fark etmemiş gibi davran. Buraya geldiklerinde biz hazır olacağız. Bu süre içinde tüm tuzakları hazırlayacağım. Peşinden kaç kişi gelirse gelsin, bir teki bile buradan canlı çıkamayacak."

"En gizli yerini ifşa mı edeceksin?" dedi Ulun inanamıyormuş gibi.

Ferman oturduğu yerde doğrularak arkasına yaslandı. Sakince bacak bacak üstüne atıp karşılık verdi. "Şah'ı ele geçirmek için iyi bir oyun kurduysan ve tüm hamlelerini planladıysan, ara sıra bazı piyonlarını gözden çıkarman gerektiğini de bilirsin. Burayı gözden çıkarmamız gereken bir piyon gibi düşün."

"Burası senin kalen!" dedi Ulun üzerine basarak.

Ferman umursamıyormuş gibi omuz silkti. Ulun'u çıldırtan bir sakinlikle "Evet, bazen kaleni de feda etmen gerekir. Sonuçta Şah'ı ele geçireceksin ve oyunu alacaksın. Kalenin bir önemi yok," dedi.

Zoya rahat bir ifadeyle "Babamda kale çok," diye kendi kendine konuşur gibi mırıldandı. Bacaklarını önündeki sehpaya uzatıp heyecanlı bir film izliyormuş gibi gözlerini iki adama dikmeye devam etti. Ulun salonun içinde huzursuz birkaç adım attı ve yeniden Ferman'a döndü.

"Burayı feda etmeni ben akıllıca bulmuyorum," diye fikrini söyledi.

Ninova

"Senin fikrin ne?" diye soran Ferman'ın sesi öyle yumuşaktı ki Ulun kaşlarını çatarak baktı. Nedense Ferman'ın kendisiyle alay ettiğini hissetmişti. Buna rağmen sert bir sesle karşılık verdi.

"Peşime takılan olursa başka bir yere çekerim onları. Kaç kişi oldukları fark etmiyor, başa çıkabilirim. Yönlendirdikleri güvenli evler hep dinleniyor, bunu bilmediğimi sanıyorlar ama biliyorum. Onları yanıltabilirim. Buradan uzakta neresi olursa olsun fark etmez ama burası kesinlikle olmaz. Bu benim hesabım. Çiftlikle ters düşen benim. Onların hedefi haline gelen benim. O belayı buraya sürüklemek bile bile açık vermek olur. Peşimdekiler buranın kime ait olduğunu bulamazlar mı sanıyorsun? Zoya'yı bu işten uzak tut!"

Ferman yine sakince gülümsedi. "Buranın Zoya'ya ait olduğunu söylerken birilerinin adına kolayca ulaşabileceklerini mi söyledim sana?"

Ulun kaşlarını çatıp, sorarcasına baktığında duraksamıştı. Aynı esnada Zoya bilmiş gibi başını iki yana salladı. Ulun'un bakışları ikisine gidip geldi ve yeniden Ferman'a saplandı.

"Burası Zoya'nın hissedar olduğu şirketlerden birine ait. Şirketin aldığı gizlilik kararı nedeniyle hissedar bilgileri herkesle paylaşılmıyor. Ellerine geçecek tek şey Tokyo'daki bir şirket merkezi olur."

"Yine de burayı mimlemiş olursun," diye üsteledi Ulun.

Ferman umursamaz bir edayla elini boşlukta salladı. "Göreceğiz," dedi sakin bir tonla. "Öyle olsa bile kaybedeceğim tek şey bir kulübe olur. Üç beş odunu başka bir yerde yine üst üste koyarım." Kara gözleri ayakta dikilen genç adamın safirlerine kilitlendi. "Ama etrafımdaki birkaç sevdiğim kişiye kimsenin dokunmasına izin vermem. Bu bir daha asla olmayacak! Onlara sahip çıkacağım."

"Yani," diyen Zoya araya girerek atıldı. "Babam diyor ki seni tek başına bırakmayacağım." Oturduğu yerden kalkarak Ulun'a yaklaştı ve tuttuğu eli çekiştirerek daha evvel oturduğu yere sürükledi. Yan yana oturduklarında bir bacağını kanepenin üzerine çekip bedenini Ulun'a çevirdi. İki elinin arasına genç adamın elini alarak "Ben de seni tek başına bırakmam. Burada hepsinin icabına bakabiliriz," dedi.

Ulun başını hafifçe çevirip genç kadına baktığında, gözlerinin içine yerleşmiş olan şey sevgiye bulanmış minnetti. Goethe'nın haklı olduğunu düşündü. Yalnızlık tek kelime, söylenişi ne kadar kolay, yaşaması o kadar zordur ki, demişti okuduğu bir kitapta. Ulun bu zorluğu tüm zerresiyle biliyordu. Yaşamıştı. Neredeyse tüm hayatını tek başına bu yalnızlıkla geçirmişti. Oysa şimdi ona gülümseyerek bakan yüzdeki kehribarlar sımsıcaktı ve buz gibi yalnızlığını paramparça ediyordu.

Kehribarların büyüsüne kapılmış Ferman'ın varlığını tamamen aklından silmişti. Ellini çevirip genç kadının elini avucunun içine hapsetti ve sıkıca kavradı.

"Benim yüzümden eğer sana bir şey olursa," diye mırıldanır gibi alçak sesle konuşmaya başladığında Zoya sözlerini bitirmesine izin vermedi. Karşısındaki adamı ne kadar iyi tanıdığını belli eder şekilde gülümsedi ve gözlerini yumarak başını salladı.

"Mavilerin Efendisi, Ölümün Efendisine dönüşecek ve elindeki orak herkesin başını biçecek."

"Aynen öyle olacak," dedi Ulun keskin bir tonla.

Ferman'ın gözleri bu konuşmayı anlamadığı belli şekilde ikisi arasında gidip gelirken, Zoya iç çeker gibi derin bir soluk alıp başını yukarı kaldırarak gülümsedi.

"Ne kadar romantik," dedi eriyen bir tonla. "Sevgilim benim için herkese savaş açabilir." Bakışlarını Ferman'a çevirip huşu içinde baktı. "Paris de Helen için Truva'yı ateşe atmıştı, değil mi?"

"Aslında savaş Helen yüzünden çıkmamıştı," dedi Ferman bilge bir tonla ders anlatır gibi. "Yunanlıların maksadı, Asya kıyısında önemli bir konumda olan Truva'yı işgal etmekti. Helen yalnızca bir bahaneydi."

"Ayrıca Paris salağın tekiydi," diyen Ulun çabucak ekledi.

Zoya aniden öfkeyle yerinden kalkıp iki elini beline dayadı. "İkiniz de hiç romantik değilsiniz!" dedi çıkışarak. "Sonuçta Helen uğruna oldu mu olmadı mı? Benim Helen'den neyim eksik?"

İki adam kelimenin tam anlamıyla şaşkın gözlerle öfkeli genç kadına bakarken dillerini yutmuş gibiydiler. Cevap alamayan Zoya'nın öfkesi katlanarak arttı ve sorgulayan gözleri iki adam arasında gidip geldi. Tehdit eder gibi bedenini öne hafifçe eğip, sesini yükselterek yeniden sordu.

Ninova

"Neyim eksik?"

Ferman gönlünü almak ister gibi çabucak "Hiçbir şeyin," diyerek karşılık verdiğinde aynı esnada Ulun telaşla "Fazlan var, eksiğin yok," diye karşılık verdi.

Zoya hayal kırıklığına uğramış gibi başını iki yana salladı. Şikayetçi bir tonla "İkiniz de hiç romantik değilsiniz," diye tekrarladı. İleri doğru adım attığında baştan savma bir el hareketi yaptı. "Ben kahve yapacağım. Planı konuşmaya başlayın siz." Mutfağa doğru ilerlerken söylenmeye devam ediyordu. "Zaten sizinle romantik bir şey konuşulmaz ki. Plan yapın siz, plan. En iyi bildiğiniz şey. Neymiş Truva çok önemli bir yerdeymiş. Helen bahaneymiş. Paris salakmış. Siz ne anlarsınız romantizmden." Mutfağın içinden ansızın çıkan yüksek sesle iki adam da neredeyse yerlerinden sıçrayacaklardı.

"Helen için çıktı o savaş, tamam mı?! İkiniz de kabul edin bunu!"

"Ben hep yanlış şeyler söylüyorum sanırım," diye mırıldandı Ulun suçluluk barındıran bir tonla.

Ferman onu teselli ederek karşılık verdi. "Böyle düşünme. Bu haline alışık değilim, ben de yanlış şeyler söylüyorum belli ki. Onu onaylayıp tatlıya bağlarız bence."

Ulun adeta dert yanar gibi fısıldadı. "Beni Paris'le eş tutmasını kabul edebileceğimi sanmıyorum. Paris salaktı!" diye üzerine basarak tamamladı sözlerini.

"Kesinlikle sana katılıyorum," dedi hemen Ferman. "Bir kere iyi bir savaşçı değildi."

"Değil mi?" diye atıldı Ulun. Bu karşılıktan memnun olmuştu. "Doğru düzgün dövüşmeyi bile bilmeyen biri nasıl prens olur?" diye sordu küçümser gibi.

"Pabucumun prensi," dedi Ferman burun kıvırarak.

Ulun hevesle karşılık vererek arkasına yaslandı. "Aynen," derken kollarını göğsünde kavuşturup bakışlarını mutfağın kapısına çevirdi.

Ferman'ın sımsıcak bir gülümsemeyle ona baktığın farkında değildi. Kendisinin Ferman'ın prensi olduğunun da. İki adam ses-

Ninova

sizlik içinde otururken birinin bakışları mutfak tarafında diğerinin ki onun üzerindeydi. İkisi de kendi dünyalarına dalmış gibiydi.

Onları kendi dünyalarından koparan az evvelki krizi ortaya çıkan genç kadın oldu. Sakinleşmiş bir şekilde salona geri döndüğünde sessizlik içindeki iki adama baktı. Birinin gözleri onun üzerindeydi.

"Eee, planı konuşmuyor musunuz?"

Ferman'ı dalgınlığından çıkaran bu sözler oldu. Çabucak kendine gelip derin bir soluk aldı ve çenesiyle Ulun'un yanındaki boşluğu işaret etti.

"Sen de geç o zaman yerine, hep birlikte başlayalım."

Zoya yerine oturduğunda iki gencin bacakları birbirine değiyordu. Zoya küskün bir yan bakışı Ulun'a attığında diğeri bu bakışın nedenini anlamamış gibi gözlerini kırpıştırdı ve verilmesi gereken doğru yanıt oymuş gibi çabucak "Truva savaşı Helen yüzünden çıktı," dedi.

"Biliyorum," dedi Zoya çenesini havaya dikerek.

Ulun yardım dilenir gibi çabucak Ferman'a baktı. Ferman konuyu yumuşatarak girizgah yaptı.

"Savaş demişken," diye başladı sözlerine. "Bizim planımız da bir savaş taktiği üzerinden kurulacak."

Zoya'mn az evvelki tavrı çabucak değişerek, pür dikkat bu sözlere yöneldi. Gözlerinde yeni bir bilgi edinecek olmasının hevesi vardı. Ferman'ın bir planı daha ustalıkla kuracağından emin halde adeta ders dinleyen dikkatli bir öğrenciye dönüşmüştü.

"Hilal Taktiğini hiç duydunuz mu?" diye sordu iki gence bakarak.

Zoya gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Soru bilmediği yerden gelmişti. Ancak Ulun ondan daha iyi bir öğrenci olduğunu ispat eder gibi ifadesizce karşılık verdi.

"Turan taktiği de deniliyor. Selçuklulardan kalma bir savaş taktiği."

Ferman takdir eder gibi başını salladı. Gözleri iki genç arasında gidip gelerek konuşmaya devam ederken, daha çok Zoya'yı bilgilendirmek ister gibi ayrıntılara girdi.

Ninova

"Ayrıca bu taktiğe Kurt Kapanı da denir. Turan, kelime anlamı olarak Ay'ın bir halidir. Özellikle Malazgirt Meydan Muharebesinde uygulanan bir savaş stratejisi olarak tarihe geçti. Ordu, Hilal taktiğinde sağdan, soldan ve ortadan olmak üzere üçe bölünerek hareket eder. Ortadaki, düşman karşısına çıkar ve korkar gibi kaçarak düşmanı peşine takar. Düşman bir noktada sıkıştırılır; sağ ve sol koldaki diğer kuvvetler de harekete geçerek sıkıştırdıkları düşmanı hep birlikte yok eder. Kurt Kapanı böylece oluşturulmuş olur."

Zoya'nın gözleri hayranlıkla parladı ve Ferman'ın her zaman takdir ettiği zekasıyla hızla atıldı.

"O zaman bizim yapacağımız stratejide Ulun merkez olacak. Düşmanın karşısına çıkacak ve sonra onları peşine takarak buraya getirecek. Biz de sağ ve sol koldan hepsini çevreleyip yok edeceğiz."

Ferman onaylar gibi başını salladı. "Araziyi biz tanıyoruz, tuzaklar kuracağız ve onları kurduğumuz tuzaklara çekeceğiz."

Ulun düşünceli bir tonla bu sözlere ekleme yaptı. "Bu durumda iki aşamalı olan bu taktiği tam anlamıyla gerçekleştirmiş olacağız. Sahte ricat ve pusu."

"Ricat ne demek?" diye merakla sordu Zoya.

"Bu bir askerlik terimi," diye cevap verdi Ferman yumuşak bir tonla. "Bozguna uğrayarak geri kaçma, geri çekilme anlamına geliyor."

"Peşime takılan olursa geri kaçma olarak değil pusuya çekme olarak kullanacağım bu durumu," dedi Ulun düz bir sesle.

Ferman bakışlarını ona çevirdi ve onaylayarak başını salladı. Ulun'un korkarak geri çekilebilmesi söz konusu bile değildi. Aksine sonu ölüm de olsa o hep ileri adım atan biriydi ve Ferman bu tavrından içten içe gurur duysa da yüreğindeki korku daha baskındı. Ancak bu hislerini belli etmemeye gayret ederek moral verici bir karşılık vermeyi tercih etti.

"Evet, bu stratejiyi kendi durumumuza göre kullanacağız. Geri çekilmeyeceksin, sadece peşine takıp getireceksin. Sonuçta bu bir meydan savaşı değil ama en az onun kadar zorlu ve kanlı olacak. Gücümüzü iyi kullanmamız gerek."

Ninova

Ferman girdiği savaşta tüm askerlik becerilerini kullanıyordu ve akılcı hareket ederse bu savaşın galibi olacağını biliyordu.

Tarihte Türk devletleri tarafından sıklıkla kullanılan bu taktiği uygulamanın tam da zamanı olduğunu düşünüyordu. Bu taktik iki aşamalı olarak uygulanırdı.

Sahte Ricat ve Pusu.

Ferman bu taktiğin işe yarayacağından emindi. Ulun'un peşinden gelen düşmanı ona ait olan topraklarda alt edeceklerdi. Kendisini gerçek bir asker gibi hissetmeyeli yıllar olmuştu. Yüreğinde pır pır eden çarpıntının seneler evvel oraya yerleşmiş olan gururdan kaynaklandığını düşünüyordu.

Çok daha sonra ise bu çarpıntının aslında bir uyarı olduğunu, onu hiç yalnız bırakmayan bir ruhun elini uzatarak yüreğine dokunup uyarmaya çalıştığını düşünecekti. O ruh uzaktan ama çok uzaktan adeta ona seslenmişti.

"Oğlumuzu koru."

"Korkma, kaderimiz bizden alınamaz; bu bir hediye,"

İlahi Komedya, Dante Alighieri

ULUN & ZOYA

Zoya, yanında yürüyen Ulun'un sessizliğini kırmak istiyordu. Eve varmalarına birkaç yüz metre kalmıştı ve Ulun yine kabuğuna çekilmiş gibi dakikalardır sessizlik içindeydi. Aklından geçen düşünceleri az çok tahmin edebiliyordu. Zoya'nın zarar görmemiş olması ile rahatlamış ve bu düşüncenin dehşetinden o an

Ninova

sıyrılmıştı fakat şimdi yine aynı duyguya geri dönmüştü; vahşiliğinden utanıyordu ve Zoya'nın sözlerine rağmen ikna olmuş değildi.

Oysa Zoya söylediklerinde samimiydi. Hayatta kalmak en önemlisiydi ve bunu gerçekleştirebilmek için vahşi olması gerekiyorsa, olurdu. Zoya için teslim olmak söz konusu bile değildi. Teslim olan binlerce soydaşını acımasızca katletmişlerdi, hayatta kalmak için neden vahşi olmasındı ki?

Ulun'u bugüne taşıyan vahşiliği olmuştu. Duygularını yok etmiş, onu zayıflatabilecek tüm hislerini derin bir çukura gömmüştü. Hayatta kalmayı seçmişti. Belki yalnızca yaşamak için değil, nedeni intikam da olsa, kafasını amansız bir kurt gibi kemiren sorulara cevap bulma isteği de olsa fark etmiyordu; hayatta kalmayı seçmişti ve bu uğurda kendisini korumak için vahşiliğini kullanabilirdi. Öğrendiği ve işe yarayan tek şey buydu; Zoya onu nasıl ayıplayabilirdi ki?

Geçmişi zihninden kopuk kopuk görüntüler eşliğinde hızla geçiyordu. O da hayatta kalmayı seçmişti. Nedenini tam olarak bilemese de yüreğinin derinliklerinde bir yerden gelen sesin hep kulağına fısıldadığını düşünmüştü. O ses en çaresiz anlarında bile dayanmasını, ne olursa olsun hayatta kalmasını fısıldamıştı. Bu düşünceye öylesine amansızca tutunmuştu ki adeta hayatının gayesi olmuş bir zaman sonra her tavrı, her düşüncesi yalnızca bu amaç uğruna eyleme dönüşmüştü. İşe yarayan tek şey buydu; başka türlü nasıl davranabilirdi ki?

Başka türlüsünü ona Ferman öğretmişti. İçgüdülerine hakim olmayı, kontrollünü kaybetmemeyi ama en önemlisi artık yalnız olmadığını babası öğretmişti ona. Ulun'unsa öğretecek kimsesi yoktu.

Sessizliğinde kaybolan adamın yalnız olmadığını hatırlatmak ister gibi döküldü kelimler dudaklarından. Bu kez konuşan çocuksu bir neşeyi ona da bulaştırmak için çabalayan Zoya değildi; onunla aynı acılı çocukluktan geçmiş olan Zoya idi.

"Babamla yaşamaya başladıktan sonra da hırsızlığa devam ettim," diye mırıldandı ansızın.

Ninova

Ulun hiç beklemediği anda duyduğu bu sözlerle bakışlarını yanındaki kadına çevirip sorarcasına baktı. Kaşları belli belirsiz çatılmıştı, bu sözlerin ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyordu.

Zoya ise ona bakmadan yanında adımlarken konuşmaya devam etti.

"Güvende olmayan ve buna alışan bir çocuk kolayca teslim olmuyor. Birilerine güvenmek ise hiç kolay olmuyor. Sanıyorsun ki güvenirsem beni yarı yolda bırakır, en iyisi bildiğim yolda ilerlemek."

Bakışlarını çabucak yukarı kaldırıp, yan gözle hızlı bir bakış attı Ulun'a. Yeniden önüne bakarken "İçgüdüsel davranıyorsun," dedi mırıldanır gibi. "Başlarda babam her öğün önüme yemek koysa da ben bunun devamlılığına güvenemezdim ve gizli gizli çaldığım yiyecekleri bir yerlere saklardım. Hani bulduğu kemikleri sonra yemek üzere bir yerlere gömen köpekler olur ya, onlar gibi davranıyordum."

"Kendini böyle tanımlama!" dedi Ulun sert bir sesle.

Zoya onun sertliğine aldırmadan burukça gülümsedi.

"Bu tanımlama seni rahatsız ediyor," dedi alçak sesle. "Ama boşuna takılıyorsun buna." Bu kez açıkça gözlerini Ulun'a kaldırıp kararlı bir edayla devam etti. "Köpekler sadık olur, ihanet etmezler, seni yarı yolda bırakmazlar. Köpek olmak küçültücü bir şey değil, bilakis benim gözümde iltifat olur."

Ulun suçluluk barındıran gözlerini hızla kaçırdı ve başını aşağı eğdi.

"Hain olan insanlar," dedi tiksinir gibi kabullenerek. "Benim gibi."

"Kendini suçlama," dedi Zoya elini hafifçe Ulun'un koluna dokundurarak. "Dost'un seni anlamış olduğuna eminim ben. Senin için kendisini feda ettiği için mutlu olmuştur. Gerçek dostlar bunu yapar çünkü."

"İhanetimin onu mutlu ettiğini sanmıyorum. Sadece hayal kırıklığı hissetmiştir."

"Ona ihanet etmedin, Ulun. Seni seçime zorlayanlar suçlu. Başka çaren yoktu."

"Kendi kafama sıkabilirdim!"

Ninova

"Hem kendini hem onu feda etmiş olurdun," dedi Zoya çabucak. "O zaman seni tanıyamazdım." Bu düşüncenin yarattığı üzüntü kehribar gözlerinde asılı kalmıştı. "O zaman karşılaşamazdık. Şimdi olduğu gibi yan yana olamazdık."

"Ne zamana kadar?" diyen Ulun, nihayet aklındaki zehri dışarı boşaltmıştı. Verdiği karşılık diklenir gibi çıksa da daha çok içinde sinsi bir düşman gibi saklanan korkuyu yansıtmıştı.

Zoya ansızın adımlarını durdurup tüm inancıyla ona baktı ve kararlı bir tonla karşılık verdi.

"Kıyamete kadar!"

Ulun inanmak istemez gibi şüpheyle ona baktığında, üzerine basarak tekrarladı.

"Kıyamete kadar Ulun!" dedi. "Seninle evleneceğimi söylerken şaka yapmadığımı çok iyi biliyorsun. Bu geçici bir heves değil. Seni bırakacağımdan korkuyorsun, değil mi? Bir an gelecek, seni terk edeceğim sanıyorsun. Ama yanılıyorsun. Senden kıyamete kadar ayrılmayacağım!" İşaret parmağını sertçe Ulun'un göğsüne vurarak devam etti. "Sen de benden ayrılmayacaksın!"

"Benim senden ayrılmam için aklımı kaçırmış olmam lazım," dedi Ulun durgun, alçak bir sesle. "Gerçi benimle olmayı istemen aslında senin aklını kaçırmış olduğunu gösteriyor."

Zoya anlayışlı gözlerle genç adama bakarak gülümsedi. "Baştaki sözlerimle varmak istediğim konuya dönelim. Bunu daha evvel söyledim, yine söylüyorum. Ben seni yargılamam Ulun. Ne olursan ol ne yaparsan yap seni yargılamam. İnsan tek başına kalınca vahşileşiyor. Kendini karanlık bir cangılda korunmasız hissettiğinde, içgüdüsel olarak tüm vahşi duygularını açığa çıkarıyor. Zamanla bu yanını törpülüyorsun ama. Artık yalnız olmadığından emin olduğunda bunu kontrol edebilir hale geliyorsun."

"Bir yerde usanacağını ya da korkup gideceğini hissediyorum."

Ulun düşüncesini isteksizce de olsa açığa döktüğünde kendine verdiği sözü tutmaya devam ediyordu. Ne olursa olsun Zoya'ya yalan söylemeyecekti.

"Hislerin sana doğruyu söylemiyor o zaman," dedi Zoya çabucak karşılık vererek. Kendisinden oldukça emin görünüyordu.

"Hislerim beni hiç yanıltmadı."

Ninova

Ulun'un üsteleyen tavrı ile Zoya bıkkın bir soluk alıp, yan gözle ters ters baktı.

"Bu konuda yanılıyorlar. Tetikte olduğun zaman hislerine kulak vermen güzel bir şey ama söz konusu ben olduğumda hislerin yalnızca evham yapıyor. Hiçbir yere gitmeyeceğim ve sen de bunu göreceksin."

Zoya inatçı bir edayla sözlerini bitirir bitirmez kararlı adımlarına geri döndüğünde, Ulun da ona eşlik ederek hızını artırdı ve yine yanında yürümeye devam etti. Bu sözlere tutunmayı öyle çok istiyordu ki. Yanında yürüyen kadın, daha evvel önünü görmeden ilerlediği karanlık yolu aydınlatıyordu ve Ulun ilk kez geleceğe dair, yolun ilerisine dair bir ışık görüyordu. Bu ışığın kaybolmasından öylesine korkuyordu ki. Tekrar umutsuz olmak, yeniden karanlıkta kalmak ve lanetlenmiş gibi sonsuza kadar o karanlık içinde devinip durma düşüncesi ruhunu sömürüyordu. Bu kadın ona lütuf değil de neydi?

İnatçı, havaya kalkık burna çabuk bir bakış attı. Kendisine yaşattığı mutluluğa karşılık, onu azıcık bile neşelendirme çabasıyla çekingen bir sesle konuştu.

"Aç mısın? Kahvaltı saati yaklaşıyor. Eve vardığımızda, kahvaltıda ne yapayım sana?"

Zoya, yandan gücenik bir bakış attı ona. "Bana güvenmediğin için ceza olarak zahmetli bir şeyler düşünmem gerek."

Bu kez gücenik ton Ulun'dan çıktı. "Sana güvenmediğimi söylemedim. Dinçer'den sonra güvendiğim tek kişisin."

"Ama bir gün seni bırakıp gideceğimi düşünüyorsun."

Bu kez Ulun'un adımları aniden durduğunda, Zoya da durarak sorarcasına ona baktı. Genç adamın sessizliği öylesine uzadı ki Zoya, safir gözlerin içindeki kavgayı açıkça izleyebiliyordu. Ulun'un söyleyip söylememekte karar veremediği sözler nihayet dudaklarından firar ettiğinde, adeta kelimeler zorlukla ağzından çıkıyordu. Kendine verdiği söz galip gelmişti.

"Korkuyorum," dedi fısıltı gibi itiraf ederek. "Seni de kaybetmekten korkuyorum."

Genç adamın bir çaresizlik abidesini andıran ifadesi Zoya'nın yüreğini sızlattı. Öyle çok yalnızlık çekmişti ki tekrar karanlık yalnızlığına dönebileceği düşüncesi onu harap ediyordu. Öne doğru

Ninova

minicik bir adım attı ve kollarını yavaşça Ulun'un boynuna sardı Sımsıcak bir tonla kulağına fısıldadı.

"Sana güzel bir haberim var," dedi yumuşacık bir sesle. "Benden asla kurtulamayacaksın." Daha çok Ulun'u rahatlatmak ister gibi konuşmaya devam etse de aslında kendisinin de henüz farkına varmadığı bir gerçeği dile getirdi. "Benim kaderim seninle bağlanmış bile Mavilerin Efendisi. Bizim yolumuz bir."

Ulun kollarını sımsıkı onun beline sararak kalın, beyaz tulumun içindeki bedeni kendisine bastırdı. Yanağını sarı saçların örttüğü siyah bereye dayadı.

"Güzel kadermiş," dedi fısıltı gibi bir sesle.

"Aynı fikirdeyim," dedi Zoya son derece ciddi bir tonla. "Ben seninle karşılaşmasam ömrümün sonuna kadar yanız kalırdım. Yalnızlık çok zor. Bunu yaşadım ben. Babamdan başka kimsem olmadı. Ama o çok başka bir yerde. Büyüyünce bunu anlıyorsun. Kalbin boşken o yalnızlık hep içinde kalıyor ve hayatının sonuna kadar hep o yalnızlık duygusuyla kalacağını sanıyorsun. Kalbi hep dolu bir adamın yanında, ona imrenerek yaşadığında anlıyorsun bunu. Hatta madem böyle olacaktı neden hayatta kaldım diye düşünüp durdum hep. Oysa şimdi yaşamamın bir nedeni varmış gibi hissediyorum."

Zoya usulca geri çekildi ve eldivenli ellerini Ulun'un iki yanağına kapadı. Kehribarları ışıl ışıl parlayarak içinde boğulduğu safirlere saplandı.

"Seninle karşılaştım," dedi yumuşak bir sesle. "Kalbim doldu artık ve bu his bana yaşamı daha güzel hissettiriyor. Seni beklemişim meğer. Bunca zaman beklediği şeye sahip olan birisi asla onu bırakıp gitmez. O Ölümün Efendisi olsa da gitmez." Parmaklarının ucunda hafifçe yükselip dudaklarını nazik bir dokunuşla genç adamın dudaklarına bastırdı. Yüzünde kendinden emin tatlı bir gülümsemeyle, "Çünkü o, yalnızca benim için Mavilerin Efendisi olacağını söyledi," dedi. "Ve ben ona güveniyorum. O da bana güvenecek."

"Her zaman," dedi Ulun duraksamadan. Zoya'nın gözlerinin içindeki kararlılık onu da sarıp sarmalamıştı. Genç kadının ona aşıladığı güven çelik sertliğindeydi ve Ulun bu güveni hiçbir gücün kıramayacağını düşündü.

Ninova

"Hızlı öğreniyorsun," dedi Zoya takdir eder gibi başını sallayarak. "Aferin şampiyon," diyerek devam ettiğinde kaybettiği neşesini geri kazanmış görünüyordu. Muzip bir edayla gülümseyip, göz kırparak "Ama yine de benim hakkımda tereddüde düştüğün için ceza olarak kahvaltıya krep yapmana karar verdim," dedi çabucak.

Ulun üzerinden adeta büyük bir yük kalkmış gibi hafiflemiş bir ifadeyle başını salladı. "O zaman bir an evvel eve varalım, işe koyulayım ben." Genç kadının elini tuttu ve birlikte tekrar ileri adımlamaya başladılar. "Çabuk affeden biri olduğun için şanslıyım," dedi alçak bir sesle. "Yufka yüreklisin."

Zoya omzunu hafifçe Ulun'a vurarak çocuksu bir edayla "Yalnızca sana karşı," dedi gülümseyerek. "Acımasız bir yanım olduğunu çok iyi biliyorsun."

Ulun onaylayarak başını sallasa da düşünceli bir sesle karşılık verdi. "Evet, biliyorum. Sendeki bu karışım beni sana daha çok hayran bırakıyor. Nerede, nasıl davranman gerektiğini çok iyi biliyorsun. Bazen bu kontrolü kıskanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum."

"Bu bir kontrol değil. Etrafımda yalnızca sevdiklerim olduğunda kendimi özgür bırakıyorum o kadar. Hayalet ve Zoya ayrı kişiler. Bunun ayrımını yapabilmeyi babamdan öğrendim."

"Sanırım ben hep Azrail'dim." Ulun'un tatsızca çıkan alçak sesi umutsuzluğunu işaret ediyordu. "En baştan beri böyle yetiştirildim. Bir başkası nasıl olunur bilmiyorum, bu hiç gerekmedi."

"Hayır," diyerek karşı koydu Zoya. "Sen aynı zamanda Ulun'sun. Şu beladan bir kurtulalım, ikimiz de yalnızca gerçek kimliklerimiz olan kişiler olacağız. Sen Ulun, ben de Zoya olacağız sadece."

"Gerçek kimliğim ne, onu bile bilmiyorum," dedi Ulun söylenir gibi.

"Gerçek kimliğin senin yüreğinde," dedi Zoya atılarak. "Sana verilen ismi kimin verdiğinin ya da ne olduğunun hiç önemi yok. Hatta istersen bunu değiştirebiliriz bile. Hayatımızın kontrolü yalnızca bizde olacak. Böyle düşün. Bu küçük detayları kendine dert etme. Her şeyi çözümleyeceğiz."

"İnancın bana güç veriyor."

Ninova

"Çünkü senin gücüne inanıyorum. Sen savaşmayı bırakacak biri değilsin. Tıpkı babam gibi."

"Bir ortak nokta daha buldun sanırım," dedi Ulun yan gözle ona bakarak. Fakat bu sözlerin onu memnun ettiği belliydi.

Zoya sırıtarak ona baktı. "Demiştim. Kızlar babaları gibi erkekleri seçerlermiş."

Ulun dışarıya belli edemese de bu sözler ona iltifat edilmiş gibi göğsü kabardı. Ferman gibi birisi olmak son derece kıymetliydi. Bakışlarını karşıya diktiğinde evin önüne varmışlardı. Evin önündeki aydınlatmaların açığa çıkardığı kadarıyla etraf oldukça dağınık görünüyordu. Kapıları açık olan iki tane SUV araç kulübenin önündeki açıklıktaydı. Atlattıkları tehlikenin boyutunu yeni fark etmiş gibi dudakları sinirle gerildi.

"Sen içeri girip üzerini değiştir," dedi alçak sesle. "Ben şunları arka tarafa çekeyim. Ferman gelince ne yapacağımıza karar veririz."

Zoya başını salladı ve elini tutan eli yavaşça bıraktı. "Çantaları bana ver o zaman, içeri götüreyim," dedi Ulun'un sırtında ve bir omzunda asılı olan iki çantayı işaret ederek.

Genç adam ikiletmeden iki çantayı da ona uzattı. Zoya birini omzuna asıp diğerini eline alarak eve doğru ilerlerken, başını omzunun üzerinden geriye çevirip seslendi. "Çayı da koyarım. Kahvaltının kalanı sende. Etrafı daha sonra hep birlikte toplarız. Eminim evin içi de darmadağınıktır."

Ulun tamam der gibi elini sallayarak en öndeki araca doğru yöneldi. Anahtarın üzerinde olduğuna emindi. Bir an evvel iki aracı da arka tarafa çekip evin önünü açmak istiyordu.

İlk araca girmeden evvel bakışları evin kapısından içeri girmekte olan kadına kaydı. Adeta kendisine bakıldığını hissetmiş gibi Zoya başını omzunun üzerinden geriye çevirip Ulun'a baktı ve yüzünde güneş gibi parlayan bir gülümseme belirdi. Kehribar gözlerinden birini muzur bir edayla kırpıp dudaklarını büzerek, ilerideki adama çocuksu bir öpücük gönderdi.

Ulun'un yüzünde anlık olarak istemsiz bir gülümseme belirdi. Genç kadın gözden kaybolup kapı kapandığında, yüzündeki gülümseme silinmiş az evvel hissettiği anlık keyfin yerini huzursuz edici bir duygu almıştı.

Ninova

Sanki kapanan o kapı yüzüne vuran güneşi, kalbine kadar ulaşan ışığı engellemiş gibiydi.

Ninova

on sekizinci bölüm

"Ruhu büyük bir güçle kendine çeken bir şey görülürse duyulursa, zaman bir çırpıda akıp gider, çünkü zamanı algılayan yeti başka, ruhu içeren yeti başkadır. Biri bağımsız, öteki bağımlıdır."

İlahi Komedya, Dante Alighieri

FERMAN AKINALP

"Truva Atı!"

Ferman'ın dudaklarından bu iki kelime adeta bir fısıltı gibi çıktı. Gözleri elinde tuttuğu telefonun ekranına saplanıp kaldığında, dudaklarının arasından çıkan kelimelere engel olamamıştı.

Eve ulaşmasına birkaç kilometre kala ağır adımlarla ilerlerken, iki gencin eve varıp varmadıklarını öğrenmek üzere cebindeki telefonu çıkarıp kamera görüntülerine göz attığında neredeyse aklını kaybedecekti. Hiç tereddüt etmeden koşmaya başladığında bir yandan çıldırmış gibi Zoya'nın telefonunu çaldırıyordu ancak cevap veren yoktu. Hat boşa düştüğünde bu kez Ulun'un telefonunu çevirdi ancak ondan da bir cevap alamıyordu. Adımları süratle ileri koşuyor kulağına dayadığı telefonu sürekli çaldırıyordu. Onları uyarmalı, garajda bir başkasının daha olduğunu söylemeliydi fakat iki gencin de telefonu cevap vermiyordu.

Adımları yere saplanmış gibi ansızın durup yeniden telefon ekranından kamera görüntülerini kontrol etti. Ne durumda olduk-

Ninova

larını bilmek istiyordu. Ekranda gördükleri asla görmeyi ummadığı bir sahneydi. Kalbi göğsünün içinde öylesine gümbürdemişti ki kemikleri kırılsa ancak böyle bir acı hissedebilirdi.

Günler önce görünmez bir el o kalbe dokunmuş, sanki onu uyarmaya çalışmıştı ama bu hissi başka bir şeye yormuştu Ferman. Oysa bu uyarıyı hissetmesi gerekirdi.

Yalnızca birkaç saniye boyunca felç olmuş gibi kasılıp kalmış olan bacaklarındaki kasların çözülmesi gecikmedi. İleri atılan adımları metreleri yutar gibi yeniden hızla hareket ediyordu. Yüzüne çarpan dalları umursamadı. Sızlayan kaslarını hissetmiyordu bile. Ciğerlerini yakan soluklar sesli şekilde dudaklarından dışarı çıkıyor, bu sese eşlik eden kelimeler yine aynı dudaklardan çıkarak soluk soluğa durmaksızın tekrarlanıyordu.

"Yetişeceğim Ada... Yetişeceğim Ada... Yemin ediyorum, yetişeceğim Ada. Oğlumuz hayatta kalacak. Sana söz, hayatta kalacak. Yetişeceğim Ada."

Zihninin çok gerisinde dönen düşünceler günler öncesine aitti. Ne hızı düşmüştü ne de dudaklarından çıkan kelimeler kesilmişti; fakat aynı anda günler önce plan yaparken konuştukları şeyler beyninin içinde dönüp dolanıyordu. Kurdukları oyun kusursuzdu. Planları işe yaramış, Ulun'un peşine düşenleri kapana kıstırmışlardı. Planın öncesindeki o tatlı didişmeyi hatırladığında, bunu ilahi bir işaret olarak değerlendirip değerlendiremeyeceğine karar veremiyordu.

Zoya'nın o çocuksu romantizm düşüncesi, Helen, Truva, Paris...

Ferman'ın zihninde başka kelimeler uçuşuyor, dudaklarından başka kelimeler çıkıyordu.

"Yetişeceğim Ada... İkisine de bir şey olmayacak."

"Benim Helen'den neyim eksik?"

"Kızım," dedi inler gibi.

"Eksiğin yok, fazlan var."

"Oğlum," dedi bu kez aynı iniltili tonla. Tabanları yere basmıyormuş gibi uçarcasına koşmaya devam ediyordu.

"Paris, Helen için Truva'yı ateşe atmıştı."

"Paris salağın tekiydi."

"Romantizmden hiç anlamıyorsunuz."

Ninova

"Doğru düzgün dövüşmeyi bile bilmeyen biri nasıl prens olur?"

Tüm bunlar onun için bir işaret olmalıydı ve Ferman bunu nasıl gözden kaçırmış olduğuna inanamıyordu.

İçeride bir Truva Atı vardı. Nasıl becerdiyse kendisini gizlemiş, onlar diğerleriyle uğraşırken sinsice evde dönüşlerini beklemişti.

Şimdi o Truva Atı'nın elinde bir silah vardı; namlusu kızının şakağına dayanmış olan bir silah. Karşısında ise oğlu duruyordu. Onun da elinde ileri doğrultulmuş olan bir silah vardı. Ferman yalnızca bu kadarını görebilmişti, koşarken ekrana bakarak vakit kaybedemezdi. Bildikleri yeterliydi ve onu kahreden şey bilemedikleri idi.

Oğlu elindeki silahı bırakır mıydı?

Paris, Helen için Truva'yı ateşe atmıştı.

Ulun, Zoya için neyi ateşe atardı? Hayatını mı?

"Yetişeceğim Ada..." dedi yine soluk soluğa. Adeta histeri krizine tutulmuş sürekli aynı kelimeleri tekrarlamaya devam ediyordu.

"Oğlumuz hayatta kalacak... Yetişeceğim Ada..."

Ninova

"Cennete giden yol, cehennemde başlar."

İlahi Komedya, Dante Alighieri

ULUN & ZOYA

Ulun'un araçları evin arkasına çektiği sırada Zoya elindeki iki çantayla birlikte doğruca odasına ilerledi. Kapıdan içeri girdiği esnada evin alt üst edildiğini görmüştü fakat umursamadı. Birkaç saatlik çalışmayla eski haline getirebileceklerini biliyordu. Bir an evvel üzerindeki tulumdan kurtulmak ve daha hafif bir şeyler giyinmek istiyordu. Çantaları külçe gibi yere bırakıp, çabucak tulumu çıkarmaya koyuldu. Birkaç dakika sonra üzerinde siyah bir tayt ve beyaz bir kazakla karmakarışık olan oturma alanına döndü. Başındaki bereden kurtulmuş, ördüğü saçlarını açmıştı. Sarı tutamlar sırtına bir pelerin gibi yayılmıştı şimdi.

Sönmek üzere olan şömineye birkaç odun atıp ateşi karıştırdı. Ateş hafifçe güçlenmeye başladığında bu kez adımları mutfağa yöneldi. Mutfak da salondan farksızdı. Dolap kapakları açık, tezgahın üzerindekiler yerlerdeydi. Ulun'un yaptığı havuçlu kek tabağıyla birlikte yere atılıp ezilmişti.

"Güzelim kek mahvolmuş," dedi kızgın bir ifadeyle. Yerleri süpürüp temizlemesi gerekiyordu fakat önce çay suyunu koymaya karar verdi. Ferman geldiğinde çayın hazır olacağını tahmin ediyordu. Mutfağın içinde hareket ederken bir yandan söylenmeye devam etti.

"Evin altını üstüne getirmenin maksadı nedir anlayamıyorum. Kanepedeki minderlerin arkasında, halının altında saklanan mı var sanki? Baktın içeride kimse yok, çıkıp gitsene evden. Dağıtmakla eline ne geçiyor yani?"

Yüzü ocağa dönük halde çaydanlığın altını kısarken, sırtına vuran bir hava akımıyla garaj kapısının açıldığını anladı ve gelenin

Ninova

Ulun olduğuna emin olarak arkasını dönmeden çok daha sesli bir şekilde söylendi.

"Evin altını üstüne getirmişler. Çünkü biz kanepedeki minderin arkasına saklanmıştık. Bu zekayla bugüne kadar nasıl yaşamışlar anlamıyorum."

"Aslına bakarsan, ben de sevgilinin bugüne kadar nasıl hayatta kaldığını anlamıyorum."

Zoya duyduğu yabancı sesle ansızın donakaldı fakat bu donukluk yalnızca iki saniye sürdü. Ocağa uzanmış olan elini adeta ağır çekimdeymiş gibi yavaşça geri çekerek arkasını döndü ve yüzüne doğrultulmuş olan bir silahla burun buruna geldi.

"Sen de kimsin?" diyebildi zorlukla çıkan bir tonla.

Türkçe sorduğu soru dudaklarının arasından son derece alçak bir sesle çıkmıştı. Az evvelki sözlerini duyduğuna göre Türkçe bilmiyormuş gibi davranmasının artık imkanı yoktu.

Karşısındaki yüzde, ki yüzünü saklamaktan çekinmediği belliydi ki maske yoktu, öylesine sevimsiz bir sırıtma ortaya çıktı ki kendisine hakim olmasa suratını buruşturabilirdi; fakat soğukkanlılığını yitirmedi. Gözlerine korkulu bir bakış yerleştirdi ve masum, güçsüz bir kadın gibi korkuyla baktı bu yüze.

"Sevgilini birazdan öldürecek olan kişiyim."

Kulağına çarpan bu sözler, karşısındakinin dudaklarından zevkli bir tınıyla çıkıyormuş gibi geldi ona. Sanki ömrü boyunca beklediği fırsatı nihayet yakalamış ve az sonra bu fırsatı değerlendirmek üzere olacak birinin keyfi vardı adamın yüzünde.

Zoya, o birkaç saniyede öyle çok şey geçirdi ki aklından. Olasılıklar, yaşanabilecekler, nerede açık verdikleri, neden böylesine büyük bir hata yaptıkları ve sonraki dakikalarda neler olabileceği ile ilgili onlarca düşünce geçti zihninden.

Hissettiği ilk his ferahlamaydı. Ferman'ın henüz eve gelmemiş olması nedense onda büyük bir ferahlık hissettirmişti. O ve Ulun hayatta kalamasa bile Ferman hayatta olacaktı ve ne olursa olsun bunun hesabını mutlaka soracaktı. Geçmişte Zoya'ya yapılanların hesabını sormuş, oldukça acımasız bir şekilde o hesabı kapamıştı. Bugün de aynı şeyi yapacağından en ufak şüphesi yoktu ve bu anlamsız düşünce, ona o sırada son derece ferahlık hissettiriyordu. Kanı yerde kalmayacaktı.

Ninova

Sonraki düşüncesi Ulun'un nerede olduğu idi. Belli ki bir düşmanı gözden kaçırmışlardı ve Ulun'un tıpkı kendisi gibi hazırlıksız olarak bu düşmanla karşı karşıya gelmemesini diledi. O kısacık sürede bile karşısındakinin Ulun'a özel bir kini olduğunu hissetti. Bakışlarında gördüğü ve tanımlayamadığı bir şey ona bunu hissettirmişti. Ulun'u tanıyordu ve onu özellikle alt etmek istiyordu.

Zoya'yı korkutan bir düşünceydi bu. Ulun'un kaçıp kurtulmasını ve hayatta kalmasını istiyordu.

"Lütfen, beni vurma," dedi titreyen bir sesle ellerini kaldırarak. İnandırıcı olduğuna emindi.

"Maalesef güzelim," dedi diğeri umursamadan. "Onunla tanıştığın günden beri sen bir ölüsün aslında."

Zoya adeta ne demek istediğini anlamamış gibi şaşkınca adama baktı. Diğeri ise onun şaşkınlığından zevk alır gibi gülümsedi. "Merak etme, seni hemen şimdi burada öldürmeyeceğim. Onun gözlerinin önünde öldürmek daha zevkli olacak." Sadist, zafer dolu bir gülümsemeyle "Daha önce yaptığım gibi," diyerek ekledi ve ansızın yüzündeki gülümseme silinerek sert bir baş işaretiyle mutfağın kapısını işaret etti. "O tarafa doğru yavaşça adım at."

Elindeki silah en büyük tehdidiydi ve Zoya ürkek görünmeye çalışarak bu emre uyum sağlayıp, yavaşça kapıya doğru küçük bir adım attı. Kafasının içindeki düşüncelerin hızına yetişemiyordu, bir çıkış yolu bulmak ve bu beladan en az hasarla kurtulmak için doğru hamlenin ne olacağını hesaplamaya çalışıyordu. Önüne çıkan ilk fırsatı değerlendirmeliydi, fakat bunu ona belli etmeden yapmalıydı.

Karşısındakinin artık kim olduğundan son derece emindi. Ulun'un anlattıkları hızla zihninden geçerken, karşısındakinin kimliği konusunda doğru bir tahmin yürüttüğünü düşünüyordu. Ulun gözlerinin önünde ölen tek bir kişiyi ve onu, kimin öldürdüğünü anlatmıştı. Bunun ona ne tür bir acı yaşattığını da. O kişiyle bir gün yine karşılaşacaklarına emindi; o gün geldiğinde intikamını alacağına yemin etmişti ama muhtemelen bu şartlar altında ve bugün karşılaşacaklarını asla tahmin etmemişti.

Ninova

Zoya ağır adımlarla salona doğru geri geri ilerlerken, yüzüne doğrultulmuş olan silah da mesafeyi açmadan onu takip ediyordu. Karşısındakinin gözleri araştırır gibi çabucak etrafı taradı ve tehdit içeren gözler yeniden ona çevrildi.

"Nerede o?"

Sırf zaman kazanmak için aptal numarası yapmanın daha akıllıca olacağını düşündü; sanki karşılaştığı tehditle kafası durmuş gibi korku dolu, tutuk bir edayla "Kim?" diye sordu.

Ansızın suratına inen tokat asla beklemediği bir hamleydi. Yediği tokadın şiddetiyle yana doğru sallanırken bu kez yüzündeki şaşkınlık için numara yapması gerekmedi. Fakat aniden içinde yükselen öfkeyi zorlukla saklayabildi.

"Bana aptal numarası yapma, kaltak!" dedi karşısındaki öfkeyle bağırarak. "Sevgilin olacak o ezikten bahsediyorum. Burada birlikte yaşadığınız belli. Bu dağ başında seni gözlerden uzakta tutmayı başarabilmiş ama benden kaçıramadı."

Zoya'nın avucu istemsizce ateş gibi yanan yanağına kapandı. Bakışlarını hızla aşağı indirdi ve gözlerinin içini kaplayan öfkeyi gizlemeye çalışırken mırıldanır gibi "Bilmiyorum, dışarıda bir yerde olmalı," diyebildi.

"Dışarı!" diye bağırdı karşısındaki. Aniden öne atılıp parmaklarını Zoya'nın saçlarına doladı ve sürüklercesine evin kapısına doğru çekti. Zoya ellerini kaldırıp saçlarına asılan elden kurtulmaya çalıştığı esnada adam diğer elinde tuttuğu silahı bu kez şakağına dayadı. İkisinin adımları birbirine karışmıştı. Saç diplerinde amansız bir sızı yaratan baskı birkaç saniye sonra yok oldu ancak bu kez baskıyı boynuna dolanan kol oluşturmuştu. Sırtını sertçe kendisine yaslayan adam arkasında duruyor, dirseğinin içiyle boynuna sardığı kolunu boğazına, diğer elindeki silahı da şakağına basturıyordu. Sürüklenircesine atılan birkaç adımda kapının önüne varmışlardı.

"Aç kapıyı!" diye sertçe emir verdiğinde genç kadının bedenini şiddetle sarstı.

Zoya, nefes almasını zorlaştıran baskıya rağmen tüm gücüyle soğukkanlılığını kaybetmemeye ve bir açık bulana kadar bu oyuna devam etmesi gerektiğine kendisini inandırmaya çalışı-

Ninova

yordu. Şakağına dayanmış olan namlu başında ansızın ortaya çıkan bir ağrıya neden olmuştu. Adeta şakağını delip çekecekmiş gibi bir baskıyı teninde hissediyordu; yanlış bir hamlenin, tetiğinde parmak olan o silahın namlusundan çıkıp beynini dağıtacak olan kurşuna neden olacağını biliyordu.

"Yakın temasa girmek zorunda kaldığında doğru hamleyi yapana kadar dayanmaya çalış."

Ferman'ın kelimeleri zihninin içinde yankılanıyordu.

"Gerekiyorsa yenilmiş gibi görün ve karşındakinin ilk zayıf anından faydalan."

Zoya, seneler boyunca ona öğretilen her türlü taktiği bir araya getirmek ve ilk bulduğu fırsatı değerlendirmek zorundaydı. Düşüncelerinin içinde o an canlanan resim öylesine saçmaydı ki; haftalar önce evin önünde dikilip izlediği ağaç dalının görüntüsüydü bu. Karların ağırlığı altında boynu bükülen dal iyice eğilmiş ve nihayet üzerindeki ağırlığı atarak hafiflemişti. Zoya o anda kendisini o ağaç dalı gibi hissediyordu. Yapması gereken belki de buydu. Yenilmiş gibi görünecek ve gerekiyorsa bu yenilgiyi kabullenir gibi iyice eğilecekti. Bu düşünceler içinde eli kapının kulpuna uzandı ve açılan kapıyla birlikte yüzüne sert fakat aynı zamanda ferahlatıcı bir soğuk çarptı.

Arkasındaki, bedenini kendisine yaslayarak öne doğru onu ittirince adımları verandaya ulaştı. Bakışları önce, az evvel düşündüğü ağaç dalına saplandı. Adeta el uzatan bir dost gibi dal ona bakıyordu. Ardından gözleri hızla etrafı taradı. Evin önündeki açıklık alışık olduğu şekilde yine boştu. Her iki aracı arka tarafa çekmiş olan Ulun her an bakış açısına girebilirdi ve karşılaşacağı manzaraya nasıl bir tepki gösterecekti emin olamıyordu. Tüm eski anılar zihnine hücum edecekti muhakkak. Bu onu duraksatır mıydı yoksa daha çok öfkesini ateşleyip ani fakat yanlış bir hamle yapmasına mı neden olurdu, bir türlü kestiremiyordu Zoya. Tek umudu Ulun'un her zamanki soğukkanlılığına sahip çıkması ve bu belayı birlikte, bir şekilde atlatabileceklerini düşünmesiydi. Eğer birlikte hareket ederlerse mutlaka ikisini de kurtaracak bir yol bulabileceklerine emindi. Tek yapmaları gereken, boğazını sıkan kolun sahibini oyalamak ve bu esnada fırsatını bulup ondan kurtulmaktı.

Ninova

Arkasındaki beden onu birkaç basamak olan merdivenlere doğru ittirince adımları mecburi olarak öne doğru ilerledi. İtilip kakılarak indiği basamakları neredeyse ayakları birbirine dolana. rak aştı ve evin önündeki düzlüğe çıktılar. Boğazındaki baskı ne. deniyle başını sağa sola çeviremediği için gözleri her iki yanı te. laşla taradı.

"Nerede?" dedi arkasındaki yine onu sarsarak.

"Bilmiyorum," dedi hırıltılı bir karşılıkla. Gittikçe sinirlenmeye başlamıştı ve şakağındaki baskıya rağmen tüm riski göze alıp sa. vunmaya geçmek istedi; fakat şakağındaki baskı sanki bir matkap ucu derisine batıyormuş gibi hiddetlendi.

"Bana numara yapma, kaltak. Garajda beklerken birlikte geldi. ğinizi gördüm. Arabalar da yok ortada. Nereye gitti o ezik?"

"Arabaları arazinin dışına götüreceğini söylemişti."

"Bana yalan söyleme! Tek adam iki arabayı birden nasıl götüre. cek? En azından biri burada olmalıydı? Döndüğünüzden beri çok zaman geçmedi, demek ki fazla uzakta olamaz! Nerede?"

Bedenine yasladığı Zoya ile birlikte hızla etrafında dönerek çev. reyi kontrol ederken, Zoya bu savrulmalara ve itilip kalkılmaya daha ne kadar sabredebileceğini düşünüyordu. Ona engel olan tek şey şakağına adeta yapışmış gibi duran namluydu. Dişlerini birbirine bastırarak sakin olmaya çalıştı. Aynı anda hem sakin ol. maya çalışmak hem de korkmuş numarası yapmak yorucuydu gerçekten.

Fazla zaman kalmadığını biliyordu. İkinci araba da çekildiğine göre Ulun her an ortaya çıkabilirdi. Bakışları endişeyle evin arka. sına giden yola kaydı ancak arkasındaki onun tam olarak nereye baktığını göremiyordu. Bir tur daha dönmek üzere hareketlen. diklerinde Zoya'nın adımları yine birbirine dolanır gibi oldu. Ar. kasındaki azıcık bile nezaket göstermiyor onu sürüklemeye de. vam ediyordu. Dönüşü tamamlamalarına fırsat kalmadı. Ulun'u ilk fark eden Zoya oldu ve bakışlarıyla da olsa onu uyarmaya ça. lışır gibi baktı.

Nafile bir çabaydı bu.

Ulun evin önüne doğru ağır adımlarla gelirken, başını kaldırdığı esnada karşılaştığı manzara ile saliseler içinde yaptığı ilk şey, be. lindeki silahı hızla kavrayarak yukarı kaldırmak oldu. Bir diğer

Ninova

eliyle silahı tutan elini desteklediği sırada Zoya'yı çekiştiren onu nihayet görmüştü. Zoya'yı kendisine siper ederek bedenini Ulun'dan yana çevirdi. Önünde tuttuğu canlı kalkan ona güven veriyor olmalıydı ki konuşmaya başladığında sesi son derece rahat çıkıyordu.

"Nihayet," dedi adeta beklemekten sıkılmış birinin sitemiyle. "Ben de nerede kaldığını merak etmeye başlamıştım."

"Onu bırak!" dedi Ulun dişlerinin arasından. Safir gözlerinden taşan ateş öylesine yakıcıydı ki Zoya bir an için elle tutulacak kadar canlı olduğunu düşündü. Attığı adımlar sayesinde aralarındaki mesafe on metreye kadar inmişti; ikisi de bulundukları yerde kımıldamadan birbirlerini tartıyorlardı.

Zoya bakışlarıyla Ulun'a sakin olmasını ister gibi baktı ancak onun bakışları diğerine kilitlendiğinden bunu görmüyordu bile. Zoya görse de umursamayacağını hissetti. Ulun'un bakışlarındaki karanlık öylesine derindi ki o bataklığa düşenin canlı çıkması imkansızdı.

"Onu bırak!" diye tekrarladı buz gibi bir sesle.

"Tarih tekerrürden ibaretmiş derlerdi de inanmazdım," dedi diğeri alaycı bir sesle. "Yine değer verdiğin birini gözlerinin önünde öldüreceğim kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Dersini almamış olmalısın. Kimseyle bağ kurmamalıydın. Bu kaltağa değer veriyorsun değil mi? Evet evet, herkesten sakladığına göre kesinlikle değer veriyorsun."

"Serdar," dedi Ulun ismin üzerine basarak. Her heceyi tehditkar ve uyarı dolu bir tonla telaffuz etmişti. "Onu bırak!"

"Apiko!" diye neredeyse haykırdı diğeri. "Benim adım Apiko!" Ansızın hastalıklı bir kahkaha atıp "Bir vedaya daha hazır mısın?" diye sormasının ardından, bu kez o ismin üzerine basarak "Azrail!" diye tamamladı sözlerini.

Bileğini büküp, tuttuğu silahı Zoya'nın şakağına biraz daha bastırdı. Bakışlarını bir an bile Ulun'un gözlerinden çekmiyor ancak kendisini olabildiğince genç kadının arkasına gizliyordu. Boynuna sardığı kolun baskısını acımasızca arttırdığında, Zoya kesilen soluğu nedeniyle can havliyle ellerini boynundaki kola sardı. Boğazındaki baskıyı düşürmek istercesine parmakları kavradığı

Ninova

kolu çekiştirmeye çalıştı; diğerinin zerre merhameti yoktu, aksine bu debelenmeden zevk alır gibi baskıyı azıcık bile hafifletmedi.

"Serdar!" diye haykırdı Ulun ileri doğru bir adım daha atarak. Safir gözleri o an gecenin en karanlık tonuna bürünmüştü. İki eliyle tuttuğu silahı hafifçe sallayıp bir adım daha öne attığında Serdar uyarır gibi karşılık verdi.

"Sakın! Sakın bir adım daha yaklaşma, sevgilinin beynini dağıtırım."

Ulun isteksizce de olsa bu uyarıya uyararak adımlarını yere sapladı, hâlâ uygun bir açı yakalayamamıştı. Serdar kendisini Zoya'nın arkasına öylesine iyi saklamıştı ki Ulun tetiği çektiği anda kurşunun Zoya'ya zarar vermesi kaçınılmazdı. Yine de tehdit içeren tavrından en ufak ödün vermedi.

"Acısız bir ölüm istiyorsan, Serdar," dedi buz gibi bir sesle. "Onu hemen bırak. En ufak zarar verirsen ölmek için günlerce yalvarmak zorunda kalırsın."

"Beni öldüremezsin." Serdar'ın sesi şaşırtıcı derecede kendisinden emin çıkıyordu.

"Ona zarar verirsen öldürmekten beterini yaparım. Hâlâ nefes alıyorken tüm organlarını buraya döker, bağırsaklarını boğazına dolarım. Bu kez değil! Duydun mu beni? Bu kez eli kolu bağlı bir çocuk değilim Serdar, bu kez elimden kimse kurtaramaz seni."

Karşısındaki bu sözleri değerlendiriyormuş gibi bir an sessiz kaldıktan sonra ansızın yeniden konuştu.

"Kimseye ihtiyacım yok, beni aptal mı sandın?" dedi kurnaz bir tonla. "Aslında yine elin kolun bağlı Azrail. Benim zekam senin elini kolunu yine bağladı." Elindeki kozu işaret eder gibi Zoya'yı ansızın sertçe sarstığında genç kadın dişlerinin zangırdadığını hissetti. Arkasındaki hırslı bir tonla konuşmaya devam etti. "Seninle bir anlaşma yapacağız ve sen bu anlaşmayı hemen kabul edeceksin."

Ulun tetikte beklese de ifadesizce ona baktı ve devamını getirmesini bekledi. Beklemesi gecikmedi. Serdar sinsi bir gülümsemeyle devam etti.

"Elindeki silahı atarsan kızı senden sonra öldürürüm. Merhamet göstermediğimi söyleyemezsin. Eğer diretirsen, yine değer

Ninova

verdiğin birinin daha gözlerinin önünde ölümünü izlersin. Bence güzel anlaşma. Kabul et, acısız bitsin bu iş."

Zoya telaşla başını iki yana sallamaya çalıştı ancak boynundaki baskı buna çok da imkan vermedi. Ne olursa olsun Ulun'un silahını bırakmasını istemiyordu. Ölecek olsa bile Ulun'un bunu yapmasına izin veremezdi. Adamın tek bir şansı olacaktı ve bunu kendisinden yana kullanmasını umut etti. İkinci kez o tetiğe basamayacak ve Ulun'un silahına hedef olacaktı kesinlikle. Fakat öte yandan içindeki korku gittikçe büyümeye başlamıştı. Ulun ikinci kez böyle bir acıya dayanamazdı. Gözlerinin önünde Zoya'nın ölmesini izlemektense önce kendisi ölmeye razı gelirdi. Zoya, onun ne hissettiğini şimdi çok daha iyi anlıyordu. Ulun'un ölmesini izlemeye dayanamazdı.

Ulun silahını bıraktığı anda arkasındakinin genç adama ateş edeceği son derece açıktı ve bu sahneyi hayal dahi etmek istemiyordu. Gözlerini ayırarak Ulun'a bunu yapmamasını yalvarır gibi baktı. Ulun'un bakışları saliselerle ölçülecek hızda ona çevrilip yeniden Serdar'a saplandı. Sanki bu teklifi düşünür gibiydi ve o kısacık an Zoya endişeden çıldırmak üzereydi. Arkasındaki de Ulun'un duraksamasından durumu değerlendirdiğini düşünmüş olmalı ki yeniden sesi duyuldu.

"Yine seni geçen ben oldum," dedi. Sesi öylesine keyifli çıkıyordu ki Zoya arkasındaki adamın ancak bir psikopat olabileceğinden şüphe etti. "Azrail'in peşine düşmemizi istediklerinde sen olduğunu bilmiyordum. Seni Napoli'de gördüğümde öyle şaşırdım ki... Ama şaşkınlığım çok kısa sürdü. Niye biliyor musun?" diye sorup keyifle kıkırdadı. "Çünkü yine seni yeneceğimi bilmek şaşkınlığımı çabucak yok etti. Ünlü Azrail'i geçen yalnızca ben olmuştum ve kimse bunu bilmiyordu. Ama bu kez herkes öğrenecek. Azrail'i ortadan kaldıranın Apiko olduğunu herkes bilecek."

"Bu ismi daha önce hiç duymadım," dedi Ulun ansızın küçümsercesine. "Burayı kendin bulduğunu mu sanıyorsun? Seni peşime takan benim."

Bu sözlerin Serdar'ı çıldırtmış olduğu belliydi ki Zoya aniden ayaklarının yerden kesildiğini hissetti. Serdar öfkeyle bağırdığında, boynuna sarılı kolu bir kıskaç gibi kullanıp genç kadını yu-

Ninova

kanı kaldırmıştı. Soluğu kesilen Zoya'nın ayakları boşlukta salla-
nırken boğazındaki kolu gevşetmek ister gibi iki eliyle yapıştı. Ne-
fes almakta zorluk çekiyordu ancak yine de panik yapmadı ve
gözlerini Ulun'a dikti. Tıpkı buz gibi gölete daldığında uzun sü-
nefesini tutmayı başardığı gibi ciğerlerindeki havayı içine hap-
setti.

Aynı esnada "Benden daha iyi olduğunu mu sanıyorsun?" diye
kükrüyordu Serdar. "Dinçer'in nasıl inlediğini hatırlıyor musun?
Bak, sevgilin de aynen öyle inliyor!"

Ulun öne doğru atılacakken, Zoya zorlukla da olsa uyarır gibi
yüksek sesli bir inilti çıkardı ve tüm gücünü kullanıp belli belirsiz
başını iki yana sallamaya çalıştı. Ulun'un çaresiz bakışları ona
çevrildiğinde bakışma yalnızca birkaç salise sürdü. Zoya işaret
vermek ister gibi gözlerini kısacık bir an kapatıp açtı ve bakışlarını
aşağı indirdi. Sonrasında yaptığı hamleye yalnızca Ulun hazırlan-
mıştı ve fırsatı en iyi şekilde değerlendirmeye çalıştı.

Zoya, boşlukta sallanan sağ ayağını hafifçe yukarı kaldırıp tüm
gücüyle arkasındaki adamın dizine vurdu. Dizine aldığı şiddetli
darbe bu kez Serdar'ın ansızın acıyla bağırmasına ve gayriihtiyarî
kolunu gevşetmesine neden oldu. Bedeni öne doğru hafifçe kavis-
lendiğinde Zoya'nın şakağına dayamış olduğu silah birkaç santim
uzaklaşmıştı ve tenine teması kesilmişti. Zoya hamlelerini salise-
ler içinde yapmak üzere hazırlanmıştı ve fırsatı kaçırmadan, bu
kez dirseğini Serdar'ın karnına yapabileceği en şiddetli şekilde in-
dirirken başını da tüm gücüyle geriye attı.

Arkasındaki adam suratının ortasına yediği kafayla sarsılıp kol-
larını gevşettiği esnada Zoya kendisini hızla ters yöne atabildi-
ğinde, Ulun'un elindeki silah çoktan patlamıştı ve Serdar'ın elin-
deki silah parmaklarının arasından savrularak öteye fırladı. Fakat
ne burnundan ne de elinden akan kana dahi aldırmadan en ufak
bir şaşkınlık göstermedi ve adeta çıldırmış gibi yerde yatan
Zoya'nın üzerine atıldı. Genç kadın onu kurtaracak olan can si-
midiydi ve henüz ondan vazgeçmeyi aklından geçirmiyordu.
Ulun'un silahından çıkan bir sonraki kurşun kıl payı Serdar'ı te-
ğet geçti.

Ninova

Sırt üstü yere kapaklanmış olan Zoya, iki eliyle yerden destek alıp hızla kalkmaya çalışıyordu. Anlaşılan Serdar'ın silahını yeniden almak üzere hamle yapacağını düşünmek her zamanki iyimserliği idi. Üzerine atılan adamı fark ettiğinde, hızla yerde döndü ve sağ bacağını kaldırıp ayağının üzeriyle suratına bir tekme attı. Serdar neredeyse üzerine düşecekti; yerde kendi etrafında bir tur dönüp ondan uzaklaşmaya çalıştı. Fakat diğeri kolay lokma değildi ve gözü dönmüş bir halde genç kadının üzerine atladı. İkisi birbirine dolanmış şekilde yerde birkaç tur döndüler. Zoya yere saplanan bir kurşunu daha duydu. Ulun'un Serdar'a ateş etmeye çalıştığını fark ediyordu ancak onu vurmaya korktuğu için hedefi tutturamıyordu.

Tüm olan biten yalnızca birkaç saniye sürmüştü. Ulun'un zaman kaybetmek istemediği açıktı. Çoktan ileri fırlamıştı bile. İleri koşarken, silahını çabucak beline yerleştirdi. Parmaklarını Zoya'nın boğazına sarmaya çalışan adamı tam da üste çıktığı anda arkadan kavrayıp tüm gücüyle söküp aldı ve adeta bir çuvalı savurur gibi yana fırlattı. Serdar kendi etrafında birkaç tur yerde yuvarlanıp, bir ağaca çarparak durdu.

Dizlerinin üzerinde durup "İyi misin?" diyen Ulun, soluk soluğa sorduğunda genç kadın başını sallayarak telaşla cevap verdi.

"Beni boş ver. İyiyim. Silahına ulaşmadan çabuk şu manyağı hallet."

Ulun dizlerinin üzerinden hızla kalkıp geriye döndüğünde, birkaç metre ötesindeki Serdar da ayağa kalkmak üzereydi. Elinden savrulup düşen silah beş metre kadar uzağındaydı ama ona doğru koşacak fırsatı yoktu. Kanlı eliyle alnındaki terleri sildiğinde suratında tiksindirici bir görüntü aynı zamanda hastalıklı bir gülümseme oluştu.

"Kendine uygun bir sevgili buldun sanırım. Kolay pes etmiyor, ha?"

Ulun belindeki silahı süratle kavrayıp ona doğrulttuğunda, Serdar sonunun geldiğini anlamıştı fakat kolay pes etmeyeceği açıktı. Sonraki sözlerinin Ulun'u durduracağından emindi.

"Silahsız birine kurşun sıkacaksın yani?" dedi. "Seni yeneceğimden mi korkuyorsun?"

Ninova

Bu sözler Ulun'un tetiğe basmasına engel oldu. Zoya perişan halde yerden kalkmaya çalışırken sıkıntıyla gözlerini yumdu. Diğer adamın amacına ulaştığı öylesine açıktı ki. Ulun'un bu meydan okumaya karşılık vermesi kaçınılmazdı.

"Seni çıplak ellerimle de rahatlıkla öldürebilirim pislik."

"Emin misin?" diye sordu diğeri kışkırtıcasına.

"Zaman kazanmaya çalışıyor," diye neredeyse fısıldadı Zoya bir metre yakınında ayakta dikilerek. "Bence söylediklerini umursama, sık gitsin."

"Farkındayım," dedi Ulun adeta dişlerinin arasından tıslar gibi. Bakışlarını bir an bile karşısındaki adamdan ayırmadan devam etti. "Ama bu kadar kolay bir ölümü hak ettiğini düşünmüyorum."

Zoya inlememek için kendisine zorlukla hakim oldu. Tıpkı tahmin ettiği gibi Ulun bu meydan okumaya karşılık verecekti. Ulun'un sonraki sözlerine karşı çıkmak için atılacakken genç adamın uyaran bir edayla attığı sert yan bakış, ağzını bile açmasına imkan tanımadı.

"Ne olursa olsun bu işe karışmayacaksın!" Elindeki silahı birkaç metre öteye atıp bakışlarını yine karşıya çevirdiğinde, üzerine basa basa tekrar etti. "Eğer müdahale edersen seni asla affetmem. Bu iş teke tek olmak zorunda. Bu benim hesabım. Dinçer de bu kadar kolay olmasını istemezdi."

Zoya çaresiz bir halde olduğu yerde dikilmekten başka bir şey yapamayacağını anladığında, isteksiz bir edayla başını salladı.

"Dediğin gibi olsun. Ama lütfen şu herifin canını yakmasına izin verme."

Ulun ona hiçbir karşılık vermeden öne doğru iki adım attı. Birkaç metre ötesindeki Serdar isteğine kavuşmuş olmanın memnuniyeti ile sırıtıyordu ve avuçlarını birbirine sürterek kendisini dövüşe hazırlıyordu. İkisi de şimdi silahsız şekilde karşı karşıya duruyordu ve ikisinin de gözlerinde biraz sonra amansız bir dövüşün başlayacağı açıkça okunuyordu. İki rakip birbirine diş bileyen gibi bakıyordu.

"Sana seneler evvel dediklerimi hatırlıyor musun Serdar?" diye sordu Ulun buz gibi bir sesle.

Ninova

Adeta biri bam teline basmış gibi "Apiko!" diye hırsla haykırdı diğerdi. "Benim adım Apiko!"

"Adının ne olduğu sikimde bile değil. Sen Dinçer'in katilisin yalnızca."

"Oww," dedi Serdar aniden sırıtarak. "Çok mu acıdı? En azından size vedalaşma zamanı verdiğim için bana minnet duymalısın."

"Sen de o gün ölmüştün, Serdar. Sadece uzatmaları oynadın. Sana ölüm tarihinin o gün olduğunu söylemiştim."

"Ölecek olan sensin. Senin ölüm emrin çıktı ama benimki çıkmadı. Bütün Çiftlik peşinde."

"Umurumda mı sanıyorsun? Senin ölüm emrini ben o gün çıkarmıştım hatırlarsan. Bugün gerçekleştirme günü olacak."

"Bunun kolay olacağını mı sanıyorsun?" dedi Serdar kendine oldukça güvenen bir edayla.

Ulun bir süre boyunca ona baktı ve ansızın yüzünde Zoya'ın takdir edeceği kadar belirgin, alaycı bir gülümseme belirdi. Başını usulca salladı. "Hem de öyle kolay olacak ki. Sen bile inanamayacaksın."

Serdar'ın kaşları ansızın çatıldı ve simasını korkunç bir öfke kapladı. Ulun'un soğukkanlı tutumu onu delirtmiş gibiydi; eğitimde oldukları dönemde ne zaman onları karşı karşıya getirseler galip gelememişti ve bu gerçeğin anısı öfkesini katlamaktan öteye geçmiyordu.

Birdenbire haykırarak öne atıldı ve adeta bir torpil gibi Ulun'un üzerine doğru koştu. Aralarında yarım metre mesafe kala sağ bacağını yukarı kaldırarak sıçradı ve tüm gücüyle Ulun'un göğsüne vurabilmek için hamle yaptı. Fakat bu hamle hiç beklemediği şekilde boşa düştü. Ulun yalnızca yana doğru yarım adım atarak bu hamleyi savuşturmuştu. Yeniden iki ayağı yere basan Serdar beklemeksizin geriye doğru bir tekme savurdu fakat bu tekme de Ulun'un savunmasıyla hedefine varamadı. Genç adam alt koluyla sertçe blok yaparak kesmişti önünü.

Zoya dudaklarını kemirerek adeta kendisine hakim olamıyormuş gibi birkaç adım attı; hareketsiz durmakta zorlanıyordu Çaresiz bir zamandı bu. Ulun'un hesabını tek başına görmek istemesini anlayabiliyordu ama ne zaman Serdar yeni bir saldırı

Ninova

yapsa öne atılmamak için zor duruyordu. Müdahale etmesi için kansızdı. Ulun için adaletli olan teke tek bir dövüştü; bir başkası bu işe karışırsa ömrünün sonuna kadar yarım kalmış bir hesapla yaşamak zorunda kalacaktı ve Zoya ne olursa olsun ona bunu hiç settiremezdi.

İçini ferahlatan tek şey Ulun'un tüm saldırıları ustalıkla savuşturmasıydı. Hatta iki dakikanın sonunda genç adamın neredeyse kedinin fareyle oynadığı gibi Serdar'la oynadığını fark etti. Takdir etmesi gerekirdi ki Serdar da boş biri değildi fakat karşısındaki kadar iyi olmadığı bir gerçekti. Birkaç darbesi Ulun'a değmişti ancak verdiği zarar ciddi boyutta değildi. Zoya bazen hamleleri takip edemiyordu bile. Öylesine hızlı hareket ediyorlardı ki birkaç yumruğu gözden kaçırdığının farkındaydı. Saldırı amaçlı yapılan tekmeler ve yumruklar, savunmaya yönelik bloklar ve savuşturmalar inanılmaz bir hızda, seri şekilde ardı ardına gerçekleşiyordu. Adeta dövüş sanatlarının ustaca performe edildiği bir gösteriyi izler gibiydi.

Ulun tüm konsantrasyonunu dövüşe vermişti. Serdar'ın öfkesini beslemek uyguladığı küçük bir taktikti. Atılan her yumruğu müthiş bir hızla kesiyor ancak kendisi henüz ciddi anlamda bir saldırı yapmıyordu. Karşısındakinin özgüvenini yerle bir ettiğinin farkındaydı. Önü kesilen her yumruk Serdar'ın öfkesini harlayan bir soluktu sanki. Yumrukların boşa olduğunu fark eden adam bu kez tekmelerini kullanmak istemişti fakat Ulun onu delirten bir sakinlikle bacaklarını kullanarak bu tekmeleri de boşa çıkarmaya devam etti. Yüzünde en ufak bir ifade okunmayacak denli boş bakışlı, aynı zamanda inanılmayacak kadar kontrollüydü.

"Kendini benden üstün mü görüyorsun?" diye haykırdı Serdar öfkeyle. "Benimle oyun oynadığını mı sanıyorsun?"

Kinle ileri fırlayıp tekrar bir yumruk atmayı denedi fakat Ulun başını hafifçe geri çekmiş inanılmaz bir hızla kalkan kolu bu yumruğu yana savurarak etkisiz hale getirmişti; aynı kol görünmez bir hızla ileri uzanıp yumruğu sertçe Serdar'ın burnunun üzerine indi. Bu Serdar'ın hiç ummadığı bir darbeydi. Ulun oyun süresinin bittiğine kadar vermiş gibi savunma ataklarını saldırıya dönüştürdü.

Ninova

Zoya bulunduğu yerde neredeyse ağzı açık izliyordu olanları. Birinin bu kadar hızlı olabileceğini daha evvel hiç görmemişti. Ferman'ın da çok iyi dövüştüğünü biliyordu. Kendisi iki adam kadar başarılı değilse bile birçoklarından iyiydi; fakat Ulun çok başka bir yerdeydi. Ulun'un Serdar'ın göğsüne indirdiği yumruklar öylesine seriydi ki birkaç saniye içinde sayısını sayamadığı kadar çok darbe inmişti bedenine. Sarsılan adam geriye doğru savruldu, bir an için iki ayağının üzerinde güçlükle durdu ama yine de devrilmeden toparlanmaya çalıştı. Sık, derin soluklar alıyordu. Fiziksel acıya karşı dayanıklılığı takdire şayandı doğrusu. Ulun ona doğru bir adım attığında bir tekmeyle onu geri püskürtmek istedi; fakat genç adam koluyla bu tekmeyi sertçe kesti ve müthiş bir hızla tek ayağının üzerinde dönüp, havaya kaldırdığı diğer ayağıyla yüzüne hiddetli bir darbe indirdi.

Bu kez Serdar yere kapaklanmıştı. Birkaç saniye boyunca sesli soluklar alarak yerde kaldı. Bu süre boyunca Ulun tepesinde adeta bir cehennem meleği gibi dikilerek bekledi. Serdar ağzına dolmuş olan kanı yere tükürüp başını kaldırdı ve hastalıklı bir sırıtmayla Ulun'a baktı.

"Geçen yıllar içinde kendini bayağı geliştirmişsin."

Kelimeler dudaklarının arasından hırıltılı fakat alaycı bir tonla çıkmıştı. Ulun hiçbir karşılık vermeden buz gibi gözlerle ona baktı. Sırf Ulun'un dikkatini dağıtmak ve sarsmak niyetiyle sonraki sözleri alaycı bir edayla sarf etti.

"Söylese, Dinçer'le son anlarınızı nasıl geçirdiniz? Çok ağladı mı?"

Ulun düşünmeksizin hareket etti ve öylesine sert bir tekmeyi Serdar'ın karnına indirdi ki yerdeki adam kendi etrafında bir tur yuvarlanmak zorunda kaldı. Acıyla inlerken ellerini karnına bastırdı ve bacaklarını yukarı topladı.

Ulun ağır adımlarla ona ilerledi ve bedenini hafifçe aşağı doğru kavisledi.

"Hadi, bir kez daha Dinçer'in adını ağzına al, Serdar!"

Diğeri sırf damarına basmak istercesine üsteledi. Pes etmek niyetinde değil gibiydi.

"Dinçer," dedi alayla ancak acı içinde bir tonla. "Çok ağladı mı?" diye tekrarladı.

Ninova

Bu sözleri takip eden ses yine ondan çıktı ancak bu acı dolu bir haykırış olmuştu. Çenesinin altına yediği bir başka sert tekmeyle başı arkaya savrulmuş birkaç diş kırılarak ağzının içine dolmuştu. Kafasının içinde inanılmaz bir elektriklenme ve beyninin yandığını düşündürten yüksek bir sıcaklık hissetti. İnleyerek yüz üstü döndü ve ağzındakileri yere tükürdü. Ezilmiş, darmadağınık olmuş ve kısmen erimiş karların üzerine kanla birlikte birkaç kırık diş döküldü. Tüm acısına rağmen histerik bir şekilde kıkırtılı bir ses çıktı dudaklarından.

Zoya ne gözlerine ne de duyduklarına inanamıyormuş gibi adeta ağzı beş karış açık halde olanı biteni izliyordu. Serdar'ın sağlıklı biri olmadığına o anda kesinlikle inanmıştı. Yerdeki adam zorlukla toparlanıp kalçasının üzerine oturdu ve sık sık soluk almaya başladı. Başını tepesinde dikilen Ulun'a kaldırdı ve kanlı dudaklar yanlara gerildi.

"Bunu daha ne kadar sürdüreceksin Azrail? Sana yalvaracağımı mı sanıyorsun? En az senin kadar acıya dayanıklıyım ben."

Sesindeki böbürlenme öylesine açıktı ki Ulun acır gibi baktı ona.

"Ve bunun marifet olduğunu sanıyorsun, öyle mi?" diye sordu küçümseyerek.

"Haldun'un korkusundan hiçbiri sana belli edemiyordu ama hepsinin gözünde ilah gibiydin." Serdar'ın itirafı nefret yüklüydü. "Kendi aralarında konuştuklarını duyuyordum. Hepsi sana hayrandı. Haldun senin canına okudukça sana hem üzülüyorlar hem de tapıyorlardı. Ama sana bunu belli etmeye cesaret edemiyorlardı."

Ulun bomboş gözlerle ona bakarken, başını aşağı eğip yine histerik bir sesle kıkırdadı. "Düşünsene seni onlardan biri öldürecek. Hiçbiri senin Azrail olduğunu bilmiyor. Hepsini peşine takacaklar ve bir zamanlar hayran oldukları kişiyi içlerinden biri öldürecek sonunda."

"Hayal etmeye devam et!" dedi Ulun ifadesizce. "Hepsinin sonu senin gibi olacak."

Serdar öylesine hızlı hareket etti ki Ulun son anda fark etti. Bacaklarına vurarak dengesini bozmak amacıyla Serdar bir bacağını süratle yerde sürterek hamle yaptı; Ulun hızla bir ayağını kaldırıp

Ninova

bu darbeyi savuşturmak istedi ancak diğer bacağını kurtaramadı. Yere düşmedi ancak kısacık bir an dengesini kaybetti. Geriye doğru iki adım atıp tekrar iki ayağını sağlamca zemine bastığında Serdar da bir sıçrayışta ayağa fırlamıştı. Eli yüzü kan içindeydi ama pes etmeye niyetinin olmadığını göstermeye çalışıyordu. Ulun'a karşı duyduğu rekabet onu öylesine kamçılıyordu ki yenilmeyi aklından bile geçirmiyordu.

Hissettiği nefret yeni bir güç vermiş gibi öne doğru hırsla atıldı fakat Ulun'un ayak tabanıyla göğsünün ortasına indirdiği şiddetli bir tekme ile gerisin geriye savrulması, adeta uçar gibi havada asılı kalması ve sertçe sırt üstü tekrar yere düşmesi ardı ardına gerçekleşti. Neredeyse beş metreye yakın geriye savrulmuştu.

Ulun son darbeyi indirmek üzere ağır adımlarla ona doğru ilerlerken, Serdar iki kolu yanlara açık vaziyette soluk soluğa idi.

Dövüş boyunca bulundukları alanda öyle çok hareket etmişlerdi ki, Serdar sırt üstü yattığı yerin son nefesinin kesileceği nokta olduğunu düşünmeye başlamıştı. Fakat iki yana açılmış kollarında sağ eline değen nesnenin mucizevi bir işaret olduğunu ve hâlâ bir şansı olduğunu hissetti. En başından beri haklıydı. O Azrail'den daha iyiydi ve bu dövüşten galip çıkacak olan kişi elbette kendisi olacaktı.

Daha evvel Ulun'un vurarak düşürdüğü kendi silahının tam da yanına düşmüş olmasının açıklanacak tek bir sebebi vardı. En iyisinin o olduğunu nihayet herkesin öğreneceği gün, o gündü. Artık ona saygı duyacaklar ve ondan korkacaklardı. Azrail'i tarihe gömen Apiko olacaktı.

Ulun'un hesaplayamadığı şey tam da o anda gerçekleşti.

Serdar'ın elinde birdenbire ortaya çıkan silah kendisine doğrultulmuştu ve tetiğe basmakta kararlı olduğu son derece açıktı.

Zaman adeta donmuştu.

Zoya bulunduğu yerde olanları izlerken donmuş zamanın içinde hızla hareket etmek, zihninin içinde gerçekleşen sahneyi durdurabilmek için tüm gücüyle atılmak istedi. Yere saplanmış tabanları hiç düşünmeksizin ileri atıldı. Ulun'un yere attığı silah on metre ötesindeydi ve yetişebilmeyi umut etti.

Ulun, yüzüne doğrultulmuş namluyu fark ettiğinde öne attığı adım ansızın durdu. Yerdeki Serdar elinde tuttuğu silahı ileri

Ninova

uzatmış bedeninin üstünü hafifçe yukarı kaldırmıştı. Kan revan içindeki yüzünde beliren sırıtmaya, kırık dişleri ve hastalıklı bakan gözler de eklenince ancak bir zebanide görülebilecek bir sima ortaya çıkmıştı.

"Silahsız dövüş buraya kadar, ha?" dedi Ulun umursamaz bir edayla.

"Çok aptalsın," dedi Serdar. Kırık dişlerin arasından çıkan ses bozuk bir tonlamadaydı. "Ben olsam en başta sıkardım sana. Nihayet fırsatı yakaladım işte. Sen hep aptaldın zaten."

"Hayır," dedi Ulun keskin bir tonla. "Hep en iyisi idim. Bildiğinden daha fazlasıyım ve hep senden önde olacağım."

"Geberip gittikten sonra bunun bir önemi yok. Galip her zaman geride sağ kalandır."

Serdar'ın hissettiği haz öylesine belirgindi ki Ulun o suratı darmadağın etmek istedi ama artık çok geçti. Onu rahatlatan tek şey yan gözle koştuğunu fark ettiği Zoya'nın hayatta kalacak olmasıydı. Serdar belki kendisini öldürecekti ama o da hayatta kalmayacaktı. Zoya ele geçireceği silahı kullanmakta tereddüt etmeyecekti ve aslında Serdar her şekilde o gün ölmüş olacaktı. Dinçer'e verdiği sözü tutamadığı gibi Serdar'la aynı anda ölüyor olmak Ulun'a biraz koymuştu ama Zoya'mn geride sağ kalacağını biliyor olmak iç rahatlatıcı bir düşünceydi.

Korkusuz gözlerini Serdar'ın delice bakan gözlerinden hiç ayırmadı. Zoya'yı son kez görmeye ve ondan kopup gidiyor olmaya dayanabileceğini sanmıyordu. Belki de onun sonu böyle olmalıydı zaten.

Zoya, ruhuna iz bırakan yegane canlıydı ve birkaç ay da olsa bir ömre yetecek kadar eşsiz zamanları ona yaşatmıştı; fakat günün sonunda pisliğini genç kadına da bulaştırmıştı ve az daha canından olacaktı. Onun geride, güvende ve sağ kaldığını bilmek huzur içinde ölümü kabullenmesini sağlıyordu.

Dinçer'le birbirlerine kavuşacaklardı nihayet ve aslında ikisinin de intikamını melek yüzlü, sarı saçları güneş gibi parlayan, gülüşü gözlerini kamaştıran, yeryüzündeki en şahane canlı olduğunu düşündüğü kadın alacaktı. Kendisine bundan daha güzel bir son düşünemiyordu.

Ninova

Zaman adeta ağır çekimdeymiş gibi ilerledi. Serdar'ın elindeki silah patladı. Namludan çıkan kurşun havada süzülerek ilerledi. Hedefi Ulun'un kalbiydi.

Akıp giden o birkaç saliselik zaman diliminde aynı anda farklı şeyler gerçekleşti. Ulun'un kalbine saplanmak üzere olan kurşun nereden çıktığı belirsiz bir başka bedene saplandı. İlk silah sesinin hemen peşine bir ikinci silah sesi yankılandı.

Zoya'nın dehşet içinde "Baba!" diye haykıran çığlığına, omzuna saplanan kurşunla elindeki silahı tekrar düşüren Serdar'ın acı içindeki bağırtısı eşlik etti.

Kollarının arasına yığılan Ferman'ı düşürmemek için çabalayan Ulun en az Zoya kadar dehşet içinde "Ferman!" diye bağırmıştı.

Göğsüne saplanan kurşunun şiddetiyle korumaya çalıştığı bedene sertçe çarpan Ferman, aşağı doğru kayarken onu sıkıca tutan Ulun da onunla birlikte yere çökmeye başladı. Nasıl olup da bir anda ortaya çıktığını ve kurşunun önüne atladığını anlayamamıştı bile. Ferman'ın vurulmuş bedeni bir anda kollarının arasında kalakalmıştı.

Zoya şahit olduğu manzara ile delirmiş gibiydi. Kehribar gözleri adeta bir çift kora dönüşmüştü. Gözlerinden ateş saçarak Serdar'a doğru ilerlerken, ileri uzattığı silahın ikinci kez tetiğine bastı. Serdar düşürdüğü silahı tekrar ele geçirmek üzereydi ve Zoya hiç düşünmeksizin buna engel olmak üzere tetiğe bastığında, kurşun bu kez koluna saplanmıştı.

"Seni adi pislik!" dedi adeta haykırır gibi.

Adımları yeri deler gibi ilerliyordu. Tepesine dikildiğinde silahın şarjörünü Serdar'ın üzerine boşaltmaya ant içmişti. Yerdeki silahı bir tekmeyle ağaçların arasına savurup namluyu Serdar'ın suratına çevirdi. Ancak tetiğe bir kez daha basmasma fırsat kalmadan Ferman bağırdı. Sesi sanki son gücünü kullanmış gibi zorlukla çıkmıştı.

"Zoya, hayır!"

"Seni vurdu!" diye haykırdı Zoya.

"Buraya gel," dedi Ferman yine zor çıkan bir sesle. "Yardımına ihtiyacım var, buraya gel."

Ninova

İntikam hırsı Zoya'nın gözünü karartmıştı; yaşadığı şok nedeniyle düşünmeksizin atılmıştı fakat bu sözlerin etkisi öylesine çabuk gerçekleşti ki hızla kendisine geldi. Öncelik sırası bu değildi. Babasının ona ihtiyacı vardı. Bir an bile düşünmeden Ferman'a doğru atıldı. Gözlerinden sicim gibi yaşlar akıyordu. Yerde oturan Ulun'un kucağındaki Ferman'ın göğsü kanlar içindeydi.

Ulun ilk kez ne yapacağını bilemez gibiydi; kendisini öylesine çaresiz hissediyordu ki. Ne çeşit bir tepki göstermesi gerektiğini bile bilmiyor, adeta hayatında ilk kez bir tür şok yaşıyordu. Ferman onu kurtarmak için kendisini feda etmişti. Biri onun hayatını kurtarmak için kendi canını hiçe saymıştı ve Ulun o an ne düşüneceğini bilemiyordu. Hissedebildiği en güçlü duygu ağır bir suçluluktu. Tüm bunlar onun suçuymuş gibi Zoya'ya karşı, Ferman'a karşı ağır bir suçluluk hissediyordu. Yaşadığı mahcubiyetin ağırlığı altında ezilirken yalnızca Ferman'ı sıkıca kollarının arasında tutuyor, bir eliyle kanayan yarasına bastırırken, sayıklar gibi mırıldanıyordu.

"Neden yaptın bunu? Neden önüme atladın?"

Zoya hıçkırıklar içinde ağlayarak dizlerinin üzerine çöktü ve aceleyle üzerindeki kazağı çıkarıp Ferman'ın göğsüne bastırdı.

"İyileşeceksin baba. Lütfen dayan, iyileşeceksin."

Ferman kesik kesik soluk alırken alçak sesle karşılık verdi. Aldığı her nefes göğsünün üzerine konulmuş ağır bir yük gibiydi. Az vaktinin kaldığını hissetmiş gibi elinden geldiğince hızlı konuşmaya çalışıyordu.

"O herifi Ulun'a bırak, hesabını kapasın... Evdeki ilk yardım çantasını kullan, elinden geleni yap. Kurşunu çıkarabileceğini sanmıyorum. Çok kan kaybedeceğim açık, kanamayı durdurmaya çalış. Tazo'yu ara hemen. Zürih'te bir yer ayarlasın. Bilincimi kaybedersem telaşlanma. Soğukkanlılığını korumak zorundasın Zoya. Duydun mu beni? Kontrolünü kaybetme sakın. Başarabiliriz kızım. Birlikte bunu da atlatacağız."

"Baba!" dedi Zoya hıçkırıklarının arasında.

"Ağlama," dedi Ferman kısık bir sesle. "Güçlü ol, her zamanki gibi güçlü ol."

Bakışlarını Ulun'a çevirip güçlükle gülümsedi. "Ona iyi bak. İkiniz de güçlü olun." Gözlerini zorlukla açık tutmaya çalışıyor, sesi

Ninova

bir mırıltı gibi çıkıyordu dudaklarından. "Hesabını kapat... Bu senin hakkın..."

Bilincini kaybetmek üzere olduğunu gösteren şey kapanmak üzere olan gözkapaklarıydı. Gözleri kapanmadan hemen evvel adeta fısıltı gibi çıkan son kelimeleri Zoya yaşadığı telaş nedeniyle tam olarak anlamadı; fakat o an anlam veremediği kelimeler zihninde çoktan bir yere yerleşmişti ve anlamını kısa zaman içinde çözebilecekti.

"*Yetiştim Ada.*"

"Baba!" diye bağırdı Zoya telaşla. Titreyen elini çabucak Ferman'ın boynuna uzatıp, nabzını kontrol etti. Yaşıyordu. Bilincini yitirmişti ama hâlâ hayattaydı. Gözyaşları içindeki yüzü bembeyazdı genç kadının. İçini çeke çeke konuştu.

"Babam ne derse onu yapacağız. Onu içeri taşımama yardım et. Hemen Tazo'yu aramam lazım. İlk müdahaleyi yapacağım, kanamayı durdurur durdurmaz yola çıkıyoruz."

Bir koluyla yüzünü hızla sildi ve kin dolu bakışlarını Ulun'a kaldırdı. "Sen de şu herifin icabına bak ve hemen gel. Kolay ölmesin!" dedi nefret dolu bir sesle adeta emir verir gibi. "Acı çeke çeke ölmesini sağlayacaksın! Duydun mu beni? Bunu benim için yap! Bu kez benim için Ölümün Efendisi ol!"

Ninova

on dokuzuncu bölüm

"Ey sabır, bütün bu şeylere göz yumman için, sen ne kadar tahammüllüsün."

İlahi Komedya, Dante Alighieri

ULUN & ZOYA

Einstein, evrende zaman kavramının göreceli olduğunu savunmuştu. Teoriye göre, zamanı algılama biçimimiz; bulunduğumuz yer, nasıl hareket ediyor olduğumuz ve hareket hızımıza göre değişmekteydi. Einstein'ın göreceli zaman kavramı, en basit haliyle, elde kızgın bir demiri bir dakika boyunca tutmak ile yaşanılan güzel bir anda geçirilen bir saatin, kişi tarafından farklı algılandığı ifadesiyle tarif edilebilinir.

Zoya, daha birkaç gün evvel üçünün birlikte geçirdikleri mutlu zamanları hatırladığında, o anların adeta yüzyıllar öncesinde kalmış birkaç saniyelik zaman dilimi olduğu düşüncesindeydi. Sanki ışık hızıyla geçmiş anlardı bunlar; şu anki zamana göre öyle çabuk bitip tükenmişlerdi ki.

Şimdiyse ilerlemeyen bir zaman diliminin içinde hapsolmuşlardı ve hâlâ kızgın bir demiri elinde tutmaya devam ediyormuş gibi dayanılmaz bir acı duyuyordu.

Bulundukları yer bir aracın içiydi; fakat Zoya ve Ulun için tam anlamıyla sıkışıp kaldıkları demir bir kapandı bu. Ulun, aracın imkan verdiği son ölçüye kadar gaz pedalına basmış, tüm trafik kurallarını hiçe sayarak aracı son sürat kullanıyordu; fakat bu hızı

Ninova

rağmen her ikisi de adeta kaplumbağa hızında hareket ettiklerini hissediyordu.

Zoya, aracın arka koltuğunda başını kucağına koyduğu Ferman'ı sıkıca tutuyor, bir eliyle göğsüne baskı uygulamaya devam ediyordu. Ferman'ın bir koluna bağlı olan hortumun ucundaki serum, aracın arka kapısının üzerindeki tutma yerine sabitlenmişti.

Sıradan birinin zamanı ifade edeceği şekilde, bulundukları andan bir saat öncesi olanlar Zoya için daha birkaç saniye önce gerçekleşmiş gibiydi. Ulun'la birlikte telaş içinde Ferman'ı kulübenin içine taşıyıp kanepeye yatırmışlardı. Zoya gözyaşları içinde olsa da soğukkanlılığını kaybetmemeye çalışmıştı, keza Ferman'ı taşımadan hemen evvel süratle Serdar'ın tepesine dikilip sert bir yumrukla onu bayıltan Ulun da. Ferman için koştururken Serdar'ın yeniden bir tehlike haline gelmesine izin vermemişti.

Ferman'ı yatırır yatırmaz "Yaraya bastırmaya devam et, telefonumu ve ilk yardım çantasını alıp geliyorum hemen," demişti Zoya yerinden fırlayarak.

Ulun, Ferman'ın göğsüne bastırmaya devam ederken Zoya'nın telaşlı adım sesleri kulübenin içinde yankılanıyordu. İlk önce odasına koşup telefonunu almış, bir yandan hızlı hızlı Tazo ile konuşurken bir yandan mutfaktan garaja geçip, Ferman'ın bu tip durumlar için her zaman yenileyip hazır tuttuğu eksiksiz ilk yardım çantasını kapmıştı.

Salona geri döndüğünde, yere bıraktığı ilk yardım çantasını aceleyle açıp hazırlığa girişirken "Git!" demişti Ulun'a dikte verir gibi. "O pisliğin işini bitir ve hemen dön."

"Seni bu halde bırakamam," diyen Ulun'a şiddetle karşı koymuştu. "Tazo yer ayarlıyor, birazdan adresi gönderecek. Ben ilk müdahaleyi yapacağım. İşini bitir, aracı hazırla. Kanamayı durdurur durdurmaz yola çıkıyoruz."

Ulun çaresizce Zoya'nın direktiflerine uymaktan başka bir yol olmadığını anladığında vakit kaybetmeden harekete geçmişti. Zoya ne yaptığını gayet iyi bildiğini gösterir şekilde becerikli ellerle işe koyulmuştu.

Ninova

Ulun'un yaptığı baskı ortadan kalkınca kanama yeniden artmıştı. Zoya, Ferman'ın üzerindeki giysilerin önünü çabucak kesmiş ve göğsünü açığa çıkarmıştı. Tek tesellisi kurşunun sağ göğsüne saplanmış olduğu idi. Fakat bir an evvel kanamayı durdurması lazımdı; iki saatlik yolu sağ salim kat etmek ve bir an evvel ameliyat için Ferman'ı yetiştirmeleri gerekiyordu. Lastik eldivenleri çabucak ellerine geçirdi. Büyükçe bir parça pamuğun üzerine alkol dökmesinin ardından önce yarayı dezenfekte etti. Ardından üzerine kanamayı durdurucu ilaç döktüğü büyükçe bir tamponu yaraya bastırarak sağlamca bantladı. Becerikli ellerle Ferman'a bir damar yolu açtı ve kaybettiği kan nedeniyle kanın sıvı volüm dengesini sağlamak amacıyla çabucak bir serum bağladı. Yol boyu her ne kadar yaraya baskı yapmaya devam edecek olsa da kanama durdurucu ilacı seruma da eklemeyi ihmal etmemişti.

Elinden geleni yapmıştı ve artık her şey hastaneye yetişmelerine bağlıydı. Kanepenin üzerinde duran battaniyeyi çekerek bilinci hâlâ kapalı olan Ferman'ın üzerini örttü.

On dakika sonra Ulun kulübeden içeri girdiğinde Zoya, Ferman'ı yolculuk için hazırlamış, önemli olduğunu düşündüğü her şeyi Ferman'ın ve kendi sırt çantasına doldurmuştu. Bu süre boyunca soluk almak için bile durmamıştı, aceleci adımlarla kulübenin içinde koşturup durmuştu. Terk edecekleri kulübeye yeniden birilerinin gelip gelmeyeceğini bilemiyordu fakat geride hiçbir iz bırakmaya niyeti yoktu.

Ulun'un derin sessizliği Zoya'nın dikkatini çekmiş olsa da ikisi de gerekli olmadıkça konuşmamışlardı. Ulun tıpkı Zoya gibi sadece yapması gerekene odaklanmıştı. Ferman'ı tek başına taşıyarak araca yerleştiren Ulun, kolundaki serumu tutmaya devam eden Zoya olmuştu. Eşyaları çabucak bagaja atan Ulun süratle direksiyona geçmişti.

Üzerinden bir saatten fazla geçmiş olsa da tüm bunlar sanki birkaç saniye önce olmuş gibi geliyordu Zoya'ya. Zaman akmıyormuş gibi anın içinde takılıp kalmıştı. Yüzündeki tüm kan çekilmiş, bembeyaz bir suratla sık sık aracın ön camından yola bakıyordu. Endişeli, telaşlı ve sabırsızdı. Yol adeta sonu gelmez uzunluktaydı; araç, aç bir canavar gibi hızla kilometreleri yutsa da

Ninova

Zoya boşa dönen tekerlerin üzerinde aynı noktada duruyorlarmış gibi hissediyordu.

Direksiyondaki Ulun'un aklı karmakarışıktı. Yaptıkları kusursuz planın nasıl böyle sonuçlanmış olabileceğine aklı almıyordu. Kalbi hâlâ ritmini toparlayamamış gibi yoldan çıkmış bir hızla atmaya devam ediyordu. Zoya'nın şakağına dayanmış olan namluyu gördüğü andan itibaren kalp atışları kontrolden çıkmış, sonrasında gelişen olaylar da üstüne gelince normal ritmine bir türlü kavuşamamıştı. Dışarıdan görünen halinin son derece soğukkanlı olduğu söylenebilirdi fakat Ulun'un içinde kıyametler kopuyordu.

Ferman'ın kanlar içinde kucağına düştüğü an, bozuk bir filmin tekrar tekrar oynayan birkaç karesi gibi zihninin içinde dönüp duruyordu. Ferman neden kendisini feda etmişti? Her şey o kadar hızlı olmuştu ki, Serdar'ın silahından çıkan kurşunun Ferman'ın sağ göğsüne saplanması tamamen büyük bir şanstı. Tam kalbinin üstüne de gelebilirdi o kurşun. Böylesi bir riski nasıl göze almış, neden kurşunun önüne atlamıştı?

Aradan ne kadar zaman geçti hesaplayamıyordu ama yolun bitmek üzere olduğunu biliyordu. Dikiz aynasından geriye baktığında Zoya'nın endişe içinde başını aşağı eğdiğini ve gözlerini Ferman'dan ayıramadığını gördü. Genç kadının kahrolmuş yüz ifadesi Ulun'un canını öylesine yakıyordu ki, o kurşunun asıl hedefine ulaşmasını ve şimdi gördüklerine şahit olmamayı dilerdi.

Öte yandan içinde zorlukla bastırdığı öfke benzeri bir duygu onu salıvermesi için adeta savaş veriyordu. Bu işten Zoya hiç zarar görmeden çıkmaları gerekiyordu fakat bu olmamıştı. Az daha genç kadını kaybedecekti. Bunun düşüncesi bile parmaklarının arasındaki direksiyonu parçalayacak denli çıldırmasına neden oluyordu. Aziz'in onu tuzağa düşüreceğini tahmin etmişti, tüm planı da bu tahmin üzerine kurmuşlardı fakat yüreğinin derinliklerinde bir ses bunun olmamasını dilemişti.

Onu yönlendirdiği güvenli evde beklerken her an tetikteydi: her an o kapının kırılarak açılmasını ve onu öldürmek için birilerinin gelmesini beklemişti. Son gün o kafede birilerinin ona çarptığında üzerine takip cihazı yerleştirilmiş olduğunu da fark etmişti

Ninova

ve tüm yol boyunca yine birilerinin karşısına çıkmasını beklemişti. Kulübeye varana kadar her şeyin yolda olup bitmesini istemişti fakat bu gerçekleşmeyince, Ferman'ın planına uyum sağlamaktan başka çaresi kalmamıştı.

Zihninin içinde öylesine çok düşünce muazzam bir hızla dolaşıyordu ki, bu düşüncelerin yarattığı girdap adeta vızıldayan bir çark hızıyla dönüyor ve bu dönüşün ortaya çıkardığı ısı kafasının içinde gittikçe yükseliyordu.

"Seni kendi ellerimle öldüreceğim Aziz," diye mırıldandı kendi kendine. Ateş saçan safirlerini yola dikmiş halde aracı sürmeye devam ederken duyulması zor, alçak bir sesle devam etti. "Senin sonun da Haldun gibi olacak. Bunun sorumlusu sensin. Seni mahvedeceğim Aziz."

Arka koltuktan bir inilti gelince, tüm dikkatini bu sese verip telaşla dikiz aynasından geriyi kontrol etti. Zoya endişeyle Ferman'ın üzerine eğilmişti. Ferman'ın yüzünde biriken terleri avucuyla çabucak silip adeta yardım dilenir gibi Ulun'a seslendi.

"Kanama azalsa da hâlâ tam olarak durmadı. Canı çok yanıyor olmalı, ne kadar kaldı?"

"Çok az kaldı, yetişeceğiz, merak etme."

Zoya'nın acınası bir tonla "Baba," diye inlemesi Ulun'un yüreğini paramparça etti. Şakağından akan bir damla ter, yanağının üzerinden kayarak aktı.

"Özür dilerim," dedi alçak sesle suçluluk içinde. "Çok özür dilerim, böyle olmasını istememiştim."

Zoya, gözyaşları yanaklarından akarken teselli eder bir tonla karşılık verdi. Bir avucuyla Ferman'ın yüzünü okşarken "Senin suçun değil," dedi. "Babam sevdiklerini hep korur." Sesindeki güven ve gurur son derece açıktı; fakat buna rağmen bu sözler Ulun'u teselli etmedi.

"Bunu yapmamalıydı," dedi Ulun özür diler gibi.

"Babam iyileşecek," dedi Zoya büyük bir inançla. "O her zaman en doğru şeyleri yapar. İkinizi de kaybetmeye dayanamam. Babam iyileşecek."

Ulun dişlerini birbirine bastırıp bakışlarını yeniden yola çevirdi. Tazo'nun gönderdiği adrese ulaşmalarına birkaç dakika kalmıştı.

Ninova

Şehir içinde seri manevralarla aracı sürerek hedefe doğru hızla ilerliyordu.

Tam o esnada aracın içinde çalan telefonun sesi yankılandı. Ulun'un bakışları ön panele kayınca Tazo'nun adını gördü ve direksiyonun üzerindeki tuşa çabucak bastı.

"Ameliyat için hazırlar mı? Bir dakika içinde varmış olacağım," diyen Ulun doğrudan giriş yaptı.

"Her şey hazır, kapıda sizi bekliyorlar," dedi Tazo duraksamadan. "Durumu nasıl?"

Ulun yeniden çabucak arka koltuğu kontrol edip cevap verdi. "Çok iyi değil ama dayanıyor. Çok kan kaybetti."

"Bilgileri var, bu tür ameliyatlar orada yapılmıyor o yüzden sadece bir ünite kan bulmuşlar, takviye bulmaya çalışıyorlar."

"Kan gurubu ne?"

"B pozitif."

"Ben veririm," diye atıldı Ulun. "Aynı kan grubundayız."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Tazo rahatlamış bir sesle. "Dinle," diyerek çabucak devam etti. "Özel bir uçak ayarladım. İki saate buradan yola çıkmış olacak. Her şeyin yolunda gideceğini umut ediyorum. Bu geceyi atlatır atlatmaz, doktor izin verdiği anda yola çıkıyorsunuz. Uçakta her türlü teçhizat ve doktor olacak. Tüm ekip güvenilir. Yol boyu Ferman kontrol altında olacak. Zürih'ten bir an evvel çıkmanız lazım. Tokyo'da her şeyi daha iyi kontrol edebiliyorum, burası hepimiz için daha güvenli olacak. Önümüzü görene kadar burada olmanızın daha iyi olacağını düşünüyorum. Bu saldırının devamı olacak mı olmayacak mı güven içinde gözlemlemiş oluruz."

Ulun ana yoldan çıkıp sağa saptı; birkaç yüz metre ilerledikten sonra solda bulunan bir binanın önündeki boş alana doğru direksiyonu hızla kırdı. Kapıda, boş bir sedyenin yanında bekleyen üç adam vardı. Birinin doktor olduğu son derece açıktı; son sürat gelen aracı görür görmez yanındakilere talimat vermiş olduğu belliydi ki diğer iki adam sedyeyi öne iterek birkaç adım öne attılar.

Binanın kapısına doğru sürerken Ulun telaşla karşılık verdi. "Geldik," dedi neredeyse yüksek sesle. "Ayrıntıları konuşmak için birazdan seni ararım."

Ninova

"Tamam. İkisine de iyi bak!" diyen Tazo'nun son sözleri uyarı ile rica karışımı bir tondaydı.

Ulun, hedefe vardığında frene sertçe bastı ve süratle kapıyı açıp dışarı çıktı. Aracın arka kapısına koşarken, sedyeyi taşıyanlar da çoktan açılan kapının yanına varmışlardı.

Sonraki dakikalar ışık hızıyla geçti. Ferman'ı yatırdıkları sedye hızla binanın içine doğru hareket etti. Geride kalan şey, çoktan bitmiş olan serum torbasının aracın açık kapısından görünen sa. lınımıydı.

Zoya ve Ulun koşar adımlarla sedyeye eşlik etseler de koridorun sonunda, vardıkları kapının önünde durmak zorunda kalmış. lardı. Kapanan kapıların önünde ikisi de yan yana dikildiklerinde, ardını görmek ister gibi ikisinin de bakışları bir süre boyunca ka. palı kapılara saplanıp kalmıştı.

Işık hızıyla geçen dakikalara artık hiç ilerlemiyormuş gibi gelen saatler eşlik etti. Yine durmuş bir zamanın içinde hapsolup kal. mışlardı.

Ne kadar süre kapalı kapının önünde dikildiklerini bilemiyor. lardı ama ilk kendine gelen Ulun oldu. Zoya'nın elini tutup ya. vaşça çektiğinde genç kadın karşı koymadı. İkisi de perişan hal. deydi fakat Ulun, Zoya'nın çökmüş görüntüsüne dayanamı. yordu. Elleri kan içindeki kadını kollarıyla sararak kendisine bas. turdı ve ağır adımlarla yürüterek bir kapının önüne getirdi. İçeri girdiklerinde Zoya birkaç kabinin olduğu tuvalete geldiklerini fark etti.

Ulun onu bir lavabonun önüne çekti ve musluğu açarak genç kadının ellerini yıkamaya koyuldu. Bir yandan düz, alçak bir sesle konuşuyordu.

"Üzerini temizledikten sonra araçtan temiz kıyafet getireceğim. Burada beni beklemeni istiyorum."

"Senin üzerindekiler de kanlı," diye mırıldandı Zoya. O an dü. şündüğü şey çok manasız olsa da sanki düşünceleri birkaç par. çaya bölünmüştü. Zihninin içinde dönüp duran felaket senaryo. suyla yüzleşmekten korkuyordu; düşüncelerini başka bir yöne çekmeye çalışarak sordu.

"Ellerin... Senin ellerin de kanlıydı... Ama şimdi..." Gözleri şaşkınca ellerini temizleyen ellere kilitlenmişti.

Ninova

Ulun durgun bir tonla, "Dönerken ellerimi karla temizlemiştim," diye açıklama getirdi. Nereden döndüğünü söylemeye gerek duymamıştı. Zoya'nın tutuk tavrına endişeyle baktı.

"Geri kalanı ben hallederim. Sen üzme kendini, tamam mı? Her şey yoluna girecek."

Başını hafifçe sallayıp "Babam güçlüdür, bunu da atlatacak," dedi Zoya rüyada gibi durgun bir edayla. Dudaklarından çıkan kelimelerin sihirli olmasını ve tutmasını diliyordu. Ne kadar inanır ne kadar çok söylerse gerçekleşeceğine inandığı bir dilek gibiydi.

"Elbette atlatacak. O tanıdığım en güçlü adam. Bunun da üstesinden gelecek."

Zoya başını kaldırıp karşısında bulunan aynadaki aksine baktı. Feri sönmüş gözleri ile birkaç saniye boyunca kendi yüzünü inceledi, neden sonra o cansız kehribarların içinde hafif bir kıvılcım çaktı. Kıvılcım güçlenerek arttı ve minik bir ateşe dönüştü. Bakışları artık hiddet yüklüydü.

"O pisliği ne yaptın?" diye sordu birdenbire kin dolu bir tonla.

"Ormana götürüp bir ağaca bağladım," dedi Ulun donuk bir sesle karşılık vererek.

İşi bitince musluğu kapattı; temizlediği elleri bir avucunun içine aldı ve boştaki eliyle duvarda sabitlenmiş olan havlu kutusundan birkaç kağıt çekti. Zoya, onun ne yaptığını fark etmiyormuş gibiydi. Dikkati duyduklarına yönelmişti ve inanamıyormuş gibi şaşkınca sordu.

"Öylece baraktın mı?"

"Evet."

"Ya kurtulursa?" diye sordu kabul edemediği bir şüpheyle.

"İplerini çözebileceğini sanmıyorum."

Ulun öylesine duygusuz bir tonla, dümdüz karşılık veriyordu ki adeta o andaki tek derdi Zoya'nın ellerini kurutmakmış gibiydi. Avucunun içindeki ellerin soğukluğunu hissettiğinde kaşlarını çattı. Kendi kendine konuşur gibi "Sıcak suyun akmaması çok kötü," dedi kızgın denecek bir edayla. Aynı esnada Zoya çıkışır gibi konuşuyordu.

Ninova

"Yetiştirildiğiniz yerde bu tür durumlar için eğitildiğinizi bili. yorum. Babam Londra'da seni kelepçelediğinde, kolayca kurtula. bileceğini biliyordu. O pislik de kurtulur."

"Doğru," dedi Ulun dalgınca. Avucunun içindeki elleri ovarak ısıtmaya çalıştı. "Ama ağaca bağlandığı iplerden kurtulabilmesi için ellerine ihtiyacı var."

Zoya anlamayan bakışlarını ona diktiğinde kısacık bir an ne di. yeceğini bilemeden sustu. Ellerini saran avuçları yeni fark etmiş gibi başı bir an aşağı eğildi ve yeniden bakışlarını Ulun'a kaldırdı.

"Ne demek istedin?" diye üsteledi. Parmakları Ulun'un ellerine saplanmıştı.

Ulun bakışlarını usulca yukarı kaldırdı ve birkaç ton koyulaşmış safirlerini merakla ona bakan kehribarlara dikti. Gözlerinin içinde en ufak duygu ya da ruh yoktu o anda. Kelimeler dudaklarından aynı ruhsuzlukla döküldü.

"En son gördüğümde iki eli de ayaklarının dibinde duruyordu."

Zoya duyduklarını kısacık bir süre sindirmeye çalıştı. Dudakları aralandığında kısık bir sesle sordu.

"Ve hâlâ yaşıyordu?"

Ulun bakışlarını yukarı kaldırıp derin bir soluk aldı ve tavanı izlerken düşünceli bir edayla karşılık verdi.

"Bas bas bağırdığına göre epey canlı olduğunu söyleyebilirim."

"Ne kadar sürer sence?" diye üsteledi Zoya.

Ulun bakışlarını yeniden ona çevirdi. "Hak ettiğinden daha az acı çekeceği bir gerçek ama fazla vaktim yoktu. Bekleyemezdim."

"Verdiği son nefesi göremediğin, Dinçer'in intikamını gerektiği gibi alamadığın için üzgün müsün?"

Zoya'nın sorusu düşünmeksizin çıkmıştı dudaklarından. Ulun, uzun denecek bir süre boyunca derin bakışlarını tereddütle kendisine bakan kehribarlardan çekmeden öylece durdu. Başı belli belirsiz iki yana oynadı.

"Hayır," dedi alçak sesle. "Dinçer için süreç değil sadece sonuç önemliydi. Mutlu olduğuna eminim, benim de mutlu olmamı isterdi."

Zoya ne demek istediğini sorarcasına ona baktığında, Ulun boş bakışlarla genç kadına bakarak cevap verdi.

Ninova

"Ölümün Efendisi olmamı ve hemen dönmemi istedin. Seni mutlu eden, beni de eder."

Zoya'nın dudaklarının arasından çıkan acı dolu bir nida istemsizce dışarı süzüldü. Sarfetmiş olduğu kelimelerin Ulun'a ne kadar ağır geldiğini o anda fark etti. Ulun onun gözünde başka bir yerde olduğunu düşünüyordu ve bu sözler sanki genç kadının gözünde düşündüğü yerde olmadığını hissettirmişti. Zoya gözlerine hücum eden yaşları durduramadı. Elleri, onları saran avuçlardan usulca çekildi ve kolları genç adamın boynuna dolandı. Sıkıca sarıldığı genç adama iç çeker gibi bir tonla, özür dilercesine karşılık verdi.

"Sen her zaman benim için yalnızca Mavilerin Efendisisin. Hep öyle kalacaksın."

Yüzünü genç adamın boyun boşluğuna kapadığında yanaklarından süzülen yaşlar Ulun'un tenine damladı. Beline sarılan güçlü kollar kendisini sıkıca bedenine bastırdı.

Ulun'un rahatlamış gibi çektiği solukla göğsü havalandı. Zoya'mn yüreğindeki yeri hâlâ aynıydı; değişmemişti. Yaşanılanların dehşetini yeniden hatırlamış gibi sımsıkı genç kadına sarıldı.

"Çok korktum," diye mırıldandı Ulun. "Sana bir şey olacak diye çok korktum."

"Ben de o silahı bırakacaksın diye çok korktum ama yapmadın."

"Bir şeyler yapacağını biliyordum. Sen kolay pes etmezsin."

Zoya burukça gülümsese de Ulun bunu göremedi ancak alçak tonda çıkan kelimeleri duydu.

"Bana güvendiğin için teşekkür ederim. Buna hep devam et, tamam mı?"

"Sen yanımda olduğun sürece ne istersen olurum. Yeter ki sen hep yanımda ol."

"Buradayım," dedi Zoya teselli eder gibi. "Yanımdayım. Sen hep Mavilerin Efendisi olacaksın, ben de hep senin yanında olacağım."

Ulun dudaklarını Zoya'nm saçlarına bastırdı ve alnını genç kadının başına dayadı. İkisi de birbirlerini teselli eder gibi uzun süre birbirlerinin kollarından sıyrılmadan öylece dikilmeye devam ettiler. Günler önce Berlin'de Zoya'mn dedikleri zihninde tekrar yankılandı.

Ninova

"Neşeyi paylaştığımız gibi yasımızı da paylaşmalıyız."

Çok şükür henüz paylaşmaları gereken bir yas yoktu o anda ama endişe, hüzün ve umudu yine onunla paylaşıyor olmak da Ulun'u mutlu ediyordu. Yıllardır öylesine yalnızdı ki hüznün bile paylaşıldığında insanı ne denli iyi hissettirdiğini yeni idrak ediyordu.

"Sadece yanında ol, yeter," demişti Ferman. *"Yalnız olmadığını hissetsin, yeter. Bazı zamanlar yalnızca sessizlik paylaşılır. Ama bu bile yeterli olur."*

Yine haklı çıkmıştı Ferman. Devam eden sessizliğine rağmen Zoya'nın kendisine sıkıca sardığı kolları öyle çok şey anlatıyordu ki. Ulun içindeki suçluluğun da yalnızlığın da katlanabilir olduğunu hissediyordu. Sessizlik içinde onu saran kollar bile yeterli gelmişti gerçekten. Söze dökülecek hiçbir kelime bu kadar iyi hissettiremez, donmuş yüreğini böyle ısıtamazdı.

"Çok sevdin beni, haklıydın sevmekte; sevgimin
yapraklarından başka şeyler de gösterirdim sana,
kalabilseydim yeryüzünde."

İlahi Komedya, Dante Alighieri

FERMAN AKINALP

Yemyeşil bir korunun ortasında bulunan eve ulaşımı sağlayan dar patikada, Ferman aceleci sabırsız adımlarla ilerliyordu. Etraf, baharın ilk günlerini işaret eder gibi yemyeşildi; ağaçlar yakın zamanda verecekleri meyvelerin çiçekleriyle bezenmişti. Havada tatlı bir esinti ve bu esintinin taşıdığı baş döndürücü kokular vardı.

Ninova

Yaprakların arasından sızan güneş ışığının yarattığı huzmeler boşlukta oynaşıyor, adeta bir masalın içinde hareket ediyormuş hissi veriyordu.

Ferman kendi masalının içindeydi ve oradan hiç çıkmak istemiyordu. İstediği tek şey attığı adımlarla kısalan yolu bir an evvel bitirmek ve içinde onu bekleyen sevdiğinin olduğu yuvasına kavuşmaktı.

Jilet gibi tertemiz üniformasının içinde seri adımlarla dimdik ilerlerken yüzünde parlak, heyecanlı bir gülümseme bulunuyordu. Heyecanı öylesine büyüktü ki etrafındaki hiçbir güzelliğin dahi farkında değildi; asıl güzellik biraz sonra varacağı evin içinde onu bekliyordu. O her zaman onu beklemişti.

Nihayet evin önündeki yemyeşil çimenlerle kaplı açıklığa çıktığında kara bakışları hemen karşısındaki manzaraya kilitlendi. Birkaç metre ötesindeki iki katlı evin geniş verandasında, ayakta dikilen kadının gökyakutu gözlerine saplanıp kaldı. Adımları ansızın durmuştu. Yüreği göğsünün içinde öylesine şiddetle atıyordu ki nefesinin kesildiğini hissetti.

Etekleri hafif rüzgarda uçuşan beyaz bir elbisenin içindeki kadın suratında kalbini tekletecek güzellikte bir gülümsemeyle ona bakıyordu. Bu yüzü görmeyeli öyle uzun zaman geçmişti ki bir süre boyunca olduğu yerde öylece kalıp, tüm özlemini gidermek ister gibi kımıldamadan ona bakmaya devam etti. Bal rengi saçları omuzlarından aşağı, göğsüne dökülmüştü. O saçları okşamayalı ne kadar zaman geçmişti? Yüzyıllar mı? Özlemden kuruyan yüreği karşısındaki manzaranın etkisiyle adeta bir çağlayana dönüştü ve bu kez kalbi gürül gürül atarak damarlarındaki kanı şahlandırdı.

Saplanıp kaldığı gökyakutu bakışlardan gözlerini alamıyordu. Titreyen dizleri bedenini taşıyamıyormuş gibi aniden güçsüzleşmişti. İleri doğru bir adım atmak istiyor ama kollarının boşluğu saracağı korkusuyla ilerleyemiyordu. Gördüğü bir düş müydü yoksa? Karşısındaki kadın onun tereddüdünü hissetmiş gibi bir elini ileri doğru uzattı. Korkusunun yersiz olduğunu ispatlamak ister gibiydi. Yüzündeki gülümseme biraz daha büyürken duymaktan hiç usanmadığı o şahane yumuşak ses tonuyla konuştu.

"Evine hoş geldin üsteğmen."

Ninova

Bu daveti geri çevirmesi olanaksızdı. Bacakları istemsizce hareket etti ve adımları ileri atıldı. Ona uzanmış olan elc parmakları dokunduğunda bedeni baştan aşağı ürpermişti. Kolları sımsıkı genç kadını sardı ve yüzünü ipek gibi tene, boynuna gömdü. Burnuna çektiği derin nefesle ciğerlerine dolan havayı ve onun kokusunu sonsuza kadar içinde hapsetmek istedi ancak dudaklarından çıkan kelimelerle birlikte nefesi de tekrar dışarı süzüldü.

"Hoş buldum gözümün nuru. Nihayet seni buldum. Öyle çok zaman geçti ki. Öyle çok özledim ki seni. Bir daha göremeyeceğim sandım."

"Ben her zaman seni beklerim demiştim," dedi kadın sevgi dolu, yumuşak sesiyle. Kolları Ferman'ın boynuna sıkıca dolandı. "Ne kadar sürerse sürsün, ben hep seni beklerim."

"Sana gelmek çok uzun sürdü. Beklemekten usandın sandım."

"Asla," dedi kadın kati bir tonla. "Ben seni sonsuza kadar usanmadan beklerim."

"Ben de ne kadar sürerse sürsün hep sana gelirim."

"Biliyorum," dedi kadın bu kez kendinden oldukça emin, tatlı bir ses tonuyla. Bundan en ufak bir şüphesi olmadığı açıktı.

Ferman'ın boynuna sardığı kollarını hafifçe gevşetip yüzünü birkaç santim geriye çekti. Avuçları adamın iki yanağına kapandı. Gökyakutu gözler mutlulukla fakat aynı zamanda heyecanla titriyordu.

"Sana bir sürprizim var," dedi fısıltı gibi alçak bir sesle.

Ferman merakla o güzel yüze bakarken hafifçe kaşlarını çatmıştı. Sabırsızca sürprizin ne olduğunu açıklamasını isterken, genç kadının konuşmasına fırsat kalmadan kulağına hiç aşina olmadığı bir ses çarptı.

Başı gayriihtiyari yavaşça yana döndü ve gözleri evin açık kapısından içeriye çevrildi. İçeriden dışarı taşan ses bir bebek ağlamasıydı. Yalnız bırakıldığı için isyan eden, adeta küskünlüğünü belli etmeye çalışan yüksek sesli iç çekişler kapıdan dışarı taşıyordu. Ferman bakışlarını kapıdan alamıyordu. Bebeğin ağlayan sesine kulağına dolan o yumuşak ses eşlik etti.

"Tuğra doğdu, Ferman."

Ninova

Ferman ağır ağır yüzünü yeniden genç kadına çevirdi ve şaşkınca baktı.

"Tuğra doğdu?" dedi adeta sayıklar gibi sorarcasına.

Genç kadın gülümseyerek başını salladı. "Tuğra doğdu," dedi yineleyerek.

Ferman'ın kara bakışlarını heyecanla dans eden alevler kapladı. Kadını taklit ederek tekrarladı.

"Tuğra doğdu," dedi fısıltıyla. "Oğlum doğdu," diye ekledi inanamıyormuş gibi. Yüreği mutlulukla dolmuştu.

Genç kadının verdiği müjdeyi kutlamak istercesine, ansızın birbiri ardına öten kuş sesleri kulaklarına doldu. Birbirine karışan sesler iç içe geçmiş birkaç senfoniyi andırsa da Ferman bu seslerin duyduğu en güzel melodi olduğunu düşündü. Evin önündeki rengarenk çiçekler ansızın yapraklarını biraz daha açmış, tüm rayihalarını etrafa saçmışlardı. Burnuna dolan kokulara kuş sesleri eşlik ediyor, adeta doğa, oğlunu ona müjdeleyen kadına yoldaşlık ediyordu.

Genç kadın elini tutup çekiştirir gibi evin içine yönlendirdiğinde Ferman yüreğinin heyecanla attığını hissediyordu. Evden içeri adımı attığı anda ruhu huzurla kuşandı. Nihayet yuvasına dönmüştü.

Tamamen beyaz eşyalarla döşenmiş, güneş ışıklarının sarmaladığı aydınlık salonun ortasında minik bir beşiğe doğru yanındaki genç kadınla ilerledi. Öylesine heyecanlıydı ki kalbinin bu heyecana dayanamayacağını sandı; kalbi göğsünün içinde depara kalkmış gibi delice bir hızla çarpıyordu.

Beşiğin yanına ulaştıklarında ağlama sesi ansızın kesilmişti. Minicik bir beden, bembeyaz tulumun içinde sırt üstü beşiğin içinde yatıyordu. Sanki bu kavuşmayı o da çok uzun zamandır bekliyormuş gibi yüzünde kocaman bir gülümseme ile aniden heyecanla çıplak bacaklarını ve kollarını sallamaya başladı. Ferman'ın yüreğini yerinden oynatan, bebeğin gözleri oldu. Gökyakutu gözlerin aynısı beşiğin içinden ona bakıyordu.

"Tuğra," dedi sayıklar gibi. Kolları iradesi dışında ileri uzandı ve kocaman elleriyle minik bedeni avuçlarının içinde yukarı kaldırdı. Oğlu ile ilk yüz yüze gelişiydi bu. İlk tanışma, ilk karşılaşma.

Ninova

Minnetle gözlerini yumdu ve o göz açıp kapama süresinde anlı-zın görüntü değişti. Gözleri geri açıldığında avuçları karşısında duran bir genç adamın kollarını tutuyordu. Bildiği, tanıdığı bir yüzdü bu. Bu yüzü nerede olsa tanırdı. Parmakları sıkıca sarıldığı kollara saplandı. Aynı ihtimam, aynı sahiplenme, aynı gururdu hissettiği. Kara gözleri bir kez daha safirlere kilitlenmişti.

"Tuğra?" dedi yine fısıldar gibi.

"Çok bekledim seni," dedi karşısındaki genç. Ses tonu Ferman'ın yüreğini acıyla kavuracak denli küskündü. "Çok bekledim."

"Geldim," dedi Ferman af diler gibi. "Geldim oğlum... Geldim Tuğra'm."

Hemen yanında dikilen genç kadın bir adımda öne çıktı ve iki kolunu karşılıklı dikilen iki adama sardı. Dudaklarını önce Ferman'ın yanağına, ardından oğlunun şakağına bastırdı.

"Söylemiştim," dedi yumuşak sevgi dolu bir tonla. "Ferman, Tuğra'sız olmaz. Artık kimse sizi birbirinizden ayıramaz. Sizi birbirinize mühürledim."

"Ada," dedi Ferman inler gibi bir sesle. "Ada'm... Gözümün nuru..."

"Oğluna iyi bak Ferman," dedi Ada gülümseyerek. "Seni çok bekledi. Birbirinizden artık ayrılamazsınız. Ona iyi bak."

"Artık hep birlikteyiz gözümün nuru," dedi Ferman güvence verircesine. "Artık hep yanınızdayım."

"Bundan sonra hep mutlu olacağız," dedi Ada rahatlamış gibi derin bir soluk alarak. Bakışları oğlunun safirlerine döndü ve sıcacık gülümsedi. "Baban artık hep yanında. Birlikte çok mutlu olacağız."

Ferman güçlü kollarını sevdiği kadına ve oğluna sararak ikisini de bedenine yasladı. Dudaklarını genç kadının başına bastırdıktan sonra başını salladı.

"Bundan sonra hep birlikte mutlu olacağız. Artık hep yanınızdayım."

Çok uzun, çok çetrefilli bir yoldan gelmişti ama çektiği tüm sıkıntılara değerdi. Gelip buldukları tüm zorlukların ödülüydü ve ömrünün sonuna kadar onların yanında kalacaktı. Gözlerini yumup alnını oğlunun başına yasladı. Özlem dolu bir tonla fısıldadı.

"Tuğra'm..."

Ferman'ın bilinçsizce yattığı üçüncü gündü bu. Etrafındakilerin endişesinden de arada fısıltıyla çıkan sayıklamalarından da habersizdi.

Derin bir uykunun içindeydi Ferman. Fakat ona mutluluk veren bir uyku idi bu. İçinden hiç çıkmak istemiyor, özlemiyle tutuşup yandığı kadını da oğlunu da bırakmak istemiyordu. Sonsuza kadar bu uykunun içinde kalmak, hayalini kurduğu yuvada yalnızca onlara sarılarak ömür geçirmek istiyordu.

Ona yazılan kader, acılar ve özlemler üzerineydi. Kader bu kez yüzüne gülmüş ve tek bir kurşunla onu özlemiyle yandığı kadına, cennetine kavuşturmuştu. Sevdiği kadına verdiği sözü tutmuştu. Oğlunu koruyacağına yemin etmişti ve korumuştu. Ödülü onunla ve oğluyla birlikte geçirdiği sonsuz bir rüyaydı. Neden bu rüyadan çıkmak istesin ki? Uzaktan, çok uzaktan duyulur duyulmaz bir ses çarpıyordu kulağına. Onu huzursuz eden, suçluluk hissettiren tek şey bu sesti.

"Baba," diyen bir genç kızın sesiydi bu. Endişeli, kederli bir sesti. Fısıltı gibi çıkan ses ara sıra yalvarır bir tona bürünüyordu. "Baba," diyordu. "Lütfen beni bırakma."

Ferman, sonunda varabildiği yuvasında mutlulukla parlayan gözlerini sevdiği kadından ve oğlundan ayırmadan onlarla zaman geçiriyor olsa da ara sıra kulağına çarpan sesi susturamıyordu.

"Baba, lütfen pes etme. Beni bırakma."

İkiye bölünmüş gibiydi. Bir yanı yaşadığı cennetten çıkmak istemiyor, diğer yanı başka bir evrenden ona seslenen kişiye uzanmak istiyordu. Sevdiği kadının eli bir avucundaydı, hiç bırakmak istemiyordu; fakat diğer eli boşluğa doğru uzanmış haldeydi.

Hayatında en çok değer verdiği iki kadın arasında kalmıştı.

Biri oğlunu doğuran, diğeri oğlunu onu getirendi.

Hayatla ölüm arası bir savaştı bu.

Hangisi galip gelirdi? Hangisi daha güçlüydü?

Ferman evin önünde dikilirken, şaşkınlıkla ağaçların arasından çıkıp gelen genç adama bakıyordu. Az evvel beş yaşındaki oğluyla, Tuğra'yla top oynarken ağaçların arasına kaçan topu almaya gi-

Ninova

den oğlunun gözden kaybolduğu noktaya sabırsızca gözlerini dik mişti. Gelen oğluydu, elinde ağaçların arasına kaçmış olan to vardı ama hiç beş yaşında gibi görünmüyordu.

"Ferman," dedi oldukça tanıdık, alçak bir ses tonuyla.

Ferman onun neden baba demediğine ve neden suçluluk barın diran bir tonla konuştuğuna anlam veremeyerek şaşkınca bak maya devam etti.

"Tuğra?" dedi sorarcasına.

"Ulun," dedi ses adeta çok uzaktan geliyormuş gibi. "Benim Ulun. Artık uyanmalısın."

Ferman şaşkınca etrafına baktı. Zaten uyanıktı. Oğluna benze yen ama adı farklı olan bu genç adamın ne demek istediğini anla yamıyordu. Evin önünde dikilen Ada'nın gülümseyerek ona baktı ğını fark etti.

"Git ona," dedi genç kadın yüreklendirir gibi. Veda edercesine elini hafifçe yukarı kaldırmıştı. "Bana söz verdin. Oğlumuzu koru yacaktın. Git ona."

Ferman'ın gözleri nereden geldiğini bilemediği yaşlarla nem lendi. Ada neden ona veda eder gibi bakıyordu? Bunun Ferman için ne kadar ağır olacağının farkında değil miydi?

"Ferman," dedi yine karşısındaki genç adam. Neden adını tek rarlayıp duruyordu ki? Baba demesi gerekmez miydi? Ona seslenil mesine rağmen yüreği paramparça olmuş halde gözlerini Ada'dan ayıramıyordu.

"Git ona," dedi Ada yine yumuşacık bir tonla. "Seni bekliyor, onu daha fazla bekletemezsin."

Başını yavaşça çevirerek yine beklenti içinde kendisine bakan genç adama döndü. Artık elinde top yoktu. Boş elleri iki yanında sallanırken kederle ona bakıyordu.

"Bizi bırakamazsın," dedi üzüntüyle. "Zoya çok üzgün. Artık uyanmalısın."

Dile dökülen isim öylesine tanıdıktı ki. İnler gibi "Kızım," demek istese de kelimeyi bir türlü dudaklarının arasından çıkaramadı. Yüreği paramparça olmuştu. Onu hayatta tutan, oğluna kavuştu ran kızı olmuştu.

Ninova

"Bu gerçek değil," diyen sesle başını tekrar Ada'dan yana çevirdi ve kahrolmuş gözlerle gülümseyen genç kadına baktı. "Bu gerçek değil Ferman. Onlara dönmelisin," dedi Ada üzerine basarak. Anlayış dolu bir gülümsemeyle "Henüz zamanın değil üsteğmen," diyerek devam etti. "Onlara geri dönmelisin. Ben burada seni beklemeye devam edeceğim. Henüz zamanın gelmedi. Oğluna geri dön. Kızına geri dön."

"Ada," dedi Ferman inler gibi. Göz pınarlarına dolan yaşlar artık durdurulamaz şekilde yanaklarından aşağı kaymaya başlamıştı. Ada'ya veda etmeye hazır değildi. Hiçbir zaman olmayacaktı. "Ada," dedi yine keder içinde.

Ada gülümseyerek ona bakarken usulca başını salladı. "Git," dedi yine. "Oğluna git, Ferman. Tuğra'ya git. Sana ihtiyacı var."

Ferman çaresiz gözlerini yeniden karşısında dikilen genç adama çevirdi. Safirleri beklentiyle ona bakmaya devam ediyordu.

"Uyan artık," dedi fısıltı gibi bir sesle yalvarır gibi. "Uyan Ferman."

Ferman elini uzatıp genç adamın yüzüne dokunmaya çalıştı. Ne kadar çabuk büyümüştü. Oysa daha kısacık bir süre evvel top peşinde koşan küçücük bir çocuktu. Zaman ne çabuk akıp gitmişti.

"Tuğra," dedi sevgi dolu bir sesle.

Ancak genç adam ona karşılık vermeden arkasını döndü ve adeta başka bir çaresi yokmuş gibi yeniden ağaçların arasına doğru yürümeye başladı. Ferman nedensiz bir hisle o ağaçların arasına girerse onu tekrar kaybedeceğinden korktu. Başını telaşla omzunun üzerinden geriye çevirip Ada'ya bakmak istedi. Öylesine büyük bir ikilemdi ki bu. Ada'yı bırakıp gitmek acıların en büyüğü idi. O da tıpkı onun gibi düşünüyor olmalıydı ki gözleri acı yüklü olsa da ısrarla kendisine seslendi.

"Peşinden git. Kaybolmasına izin verme."

Oğlunu kaybetmekten korkan Ferman'ın başka seçeneği yoktu. İleri doğru atıldı. Cennet arkasında kalmıştı. Hava aniden değişmiş ve güneş kaybolmuştu. Ansızın kararan ormanda oğlunu yalnız bırakamazdı. Hayat, ne zaman nereden çıkacakları belli olmayan canavarların saklandığı karanlık bir ormana dönüşmüştü

Ninova

şimdi, buna rağmen Ferman'ın oraya girmekten başka çaresi yoktu.

Oğlu oradaydı ve yolunu aydınlatmak zorundaydı.

"Erdemle tutuşan bir sevgi, tutuşturur hep başka bir sevgiyi,
yeter ki dışarı vursun alevi."

İlahi Komedya, Araf
Dante Alighieri

ZOYA & TAZO

12 Ocak, 2021
Tokyo

Japonca'da Doğunun Başkenti anlamına gelen Tokyo, otuz sekiz milyondan fazla nüfusuyla bir megapol, aynı zamanda dünyanın en büyük kentidir. Subtropikal iklim kuşağı sınıfında yer alan ılıman dönence altı iklimine sahip olan şehirde, ılıman-soğuk kışlar yaşanmaktadır ve ocak ayında ortalama sıcaklık beş derece civarı olur.

Şehrin doğu kesiminde yirmi üç adet özel semt bulunur; ticaret ve iş merkezi olan Shibuya, bu semtlerin arasında en önemlilerinden biridir. Gökdelenler diyarı da denilen Shibuya'da, Minato semtinde bulunan bir mahalle olan Aoyama uluslararası moda evleri, kafeleri ve restoranlarıyla ünlü, şehrin en pahalı ve lüks semtidir.

Ferman, on yıl evvel bu mahallede lüks bir konut binası satın almış ve dubleks penthouse'u bir başka ikametgahı yapmıştı. Ödediği astronomik rakamı ise hiç umursamamıştı. Kendisi ve

Zoya olmadığı zamanlarda, devasa dairede Tazo tek başına yaşıyordu. Burayı satın almasının sebebi ne Tazo'nun dışarıya yansıtması gereken prestijli lükstü ne de iyi bir yatırım olabileceği düşüncesiydi.

Binayı satın almasının tek bir nedeni vardı. Mahallenin adı. Japonca'da Aoyama, Mavi Dağ demekti.

Mavi Dağ'ın üstüne kurulmuş olan bu bina, yine mavi gökyüzüne uzanıyordu ve Ferman ne zaman burada zaman geçirse kaybettiği gökyakutu gözlü sevdiğini, kendi mavi dağını özlemle anıyordu.

Sokakların çoğunda isim olmayan, apartman ve daire numaralarına göre adres belirlenen Tokyo, Ferman'ın arzularını gerçekleştirmesinde oldukça etkili olmuştu. Satın aldıktan hemen sonra binanın adını da yine bu arzular nedeniyle değiştirmişti.

Binanın adı Shima'ydı. Ada.

Son üç gündür yalnızca birkaç saatlik uykuyla ayakta duran Zoya, perişan halde olmasına rağmen gözlerini bile kapatmak istemiyordu. Başından bir an bile ayrılmadığı Ferman'ı, kısacık bir süre de olsa temiz hava alabilmek için yarım saat evvel Ulun'a emanet edip bu dairede en çok sevdiği ve huzur bulduğu yere çıkmıştı.

Penthouse'un üst kat terası tipik bir Japon bahçesi şeklinde düzenlenmişti. Adeta gökyüzü ve yeryüzünün iç içe geçtiği, yer de mi gökte mi olduğu kuşkusunu sonlandırmayan, gözlerden uzak bir gizli bahçeydi bu.

Arkalıklı ahşap kanepede sırtını kola yaslamış, bacaklarını karnına çekerek oturmuştu. Omuzlarının üzerinde Ulun'un ısrarla almasını istediği ince bir battaniye sarılıydı. Dışarıdaki hava sıcaklığı neredeyse dört dereceydi ve Ulun bu sıcaklığın Zoya için yeterli olmadığının farkındaydı; fakat genç kadının zaman zaman burada temiz hava almak bahanesiyle yalnız kalma isteğine boyun eğmişti. Yine de üşümemesi için elinden geleni yapmaya çalışıyordu.

Zoya çenesini dizlerine yaslayarak yorgun gözlerini etrafta dolaştırdı. Cennet bahçesini tarif et deseler kesinlikle burayı anlatırdı. Yüksek katlı bir binanın terasında böyle bir bahçe ortaya çıkarılabileceği belki de kimsenin aklına gelmezdi fakat Ferman'ın

Ninova

görevlendirdiği peyzajcılar bunu başarmıştı. Minik ağaçların çevrelediği alan yemyeşildi. Ocak ayında olmaları nedeniyle bazı bitkiler yeşilliklerini dökmüştü ama yine de bahçe hâlâ göz alıcı görünüyordu. Yapay, minik şelaleden akan su sesi Zoya'yı en çok dinlendiren şeydi. Gözlerini yumup, çeyrek dakika boyunca bu sesi huzurla dinledi. Usulca gözlerini tekrar açıp dalgınca akan suya bakmaya devam ederken, son birkaç günde olanları yine düşünmeye başladı.

Tokyo'ya geleli iki gün olmuştu ve Ferman hâlâ derin bir uykudaydı. Yol boyu elinden gelen tüm ilk müdahaleleri yapsa da Ferman çok kan kaybetmişti. Ulun'la kan gruplarının aynı olması bir mucize gibi görünmüştü Zoya'ya. Aksi halde yeterli kan stoğu bulunmayan özel klinikteki ameliyat masasında, Ferman'ı kaybetmeleri işten bile değildi. Başarılı geçen ameliyat sonrası doktor hayati tehlikenin ortadan kalktığını bildirmişti fakat Ferman'ın bilinci henüz açılmamıştı. Zoya'yı en çok endişelendiren şeydi bu. Doktorun iyi olduğunu söylemesine rağmen Ferman neden uyanmıyordu?

Bedeninin yorgun olabileceği ve kendisini iyi hissettiğinde uyanacağına emin olduğunu söyleyen doktor, yolculuk için izin verdiğinde, içinde bir başka doktor ve hemşirenin bulunduğu özel jetle yola çıkmışlardı. On üç saatlik direk uçuşla Tokyo'ya indiklerinde, Tazo tıpkı Zürih'te olduğu gibi burada da tüm ayarlamaları çoktan gerçekleştirmişti.

Ferman'ın odası adeta bir çeşit yoğun bakım ünitesine dönüştürülmüştü. Günde iki kez gelen doktor titizlikle tüm değerlerini kontrol ediyordu ve görünen oydu ki korkulacak bir şey yoktu. Fakat Zoya yine de Ferman'ın hiç uyanmayacağından korkuyordu. Öylesine derin bir uykudaydı ki Zoya'nın çaresiz yalvarmalarını bile duymamış, şimdiye kadar ne gözünü kırpmış ne de parmağını oynatmıştı.

"Her neredeysen lütfen geri dön, baba."

Çenesi dizlerine yaslı, dalgınca küçük şelaleden akan suyu izlerken dudaklarından çıkan fısıltı adeta bir yakarıştı.

Gözkapakları yorgunca gözlerini örttüğünde bu kez zihnine üşüşen sahneler Ulun'a aitti. Yola çıkmadan evvel Tazo ile sık sık telefonda konuşup, tüm düzenlemeleri takip eden o olmuştu. Her

Ninova

ne kadar dışarıdan bakan biri için son derece soğukkanlı görünüyor olsa da Zoya, onun içinde kopan kıyametin farkındaydı. Zaman zaman onu rahatlatmaya çalışsa da hâlâ Ferman'ın şu anda bulunduğu durumun suçlusu olarak kendisini görüyordu. Ve bu durumun en büyük sorumlusunun da Aziz olduğunu düşünüyordu ki öfkesini kusabilmek için birkaç kez telefonla adama ulaşmaya çalışmıştı ve henüz bu konuda bir ilerleme kaydedememişti.

Aziz ya gönderdiği adamların ortadan kaldırıldığını bir şekilde anlamış ya da öğrenmişti ve Ulun'dan kaçmaya ya da başarısız eyleme bir kılıf bulma çabasıyla zaman kazanmaya çalışıyordu. Ulun ulaşılmayan hatta her defasında ağza alınmayacak küfürlerle karşılık veriyordu. Zoya onun öfkesini boşaltamadıkça patlamaya hazır bir bombaya dönüştüğünün farkındaydı ancak bu öfkeyi durultacak bir çözüm aklına gelmiyordu. Çünkü o da son derece öfkeliydi. Her ne kadar Ulun kadar yaratıcı küfürler edemiyorsa da aklına gelen tüm küfürleri sıralamaktan geri kalmıyordu.

Ulun tüm gerginliğine rağmen Zoya'nın etrafındayken oldukça kontrollü olmaya çalışıyordu. Zoya'nın üzüntüsünü kendi içinde hissediyor, genç kadının gözünün içine bakıyordu. Ağzına birkaç lokma sokmaya çalışan Ulun'u kırmamak için zorlukla yemek yiyor, bazen Ferman'ın yatağının ucuna başı düşüp gözleri kapandığında, üzerine örtülen örtüyü fark etse de kımıldayamıyordu.

Ulun tüm zamanını yanından ayrılmadan geçiriyordu. Kimi zaman temiz hava almak için terastaki bahçeye çıktığında içi rahatlasın diye Ferman'ı yalnız bırakmayan yine oydu. Zoya'nın aksine neredeyse üç gündür gözünü bir an bile kırpmamıştı ve uykusuzlukla mücadelesi Zoya'nın aksine çok daha başarılıydı. Yüzünde gözle görülür şekilde derinleşmeye başlamış olan yorgunluk izlerini Zoya gözden kaçırmamıştı ama adeta tek başına tüm yükü omuzlamış olan Ulun bundan şikayetçi görünmüyordu. Aksine yapabildiği tek şey Zoya'yı rahat ettirmek ve gözünü bir an bile Ferman'ın üzerinden ayırmamakmış gibi tüm enerjisini onlara harcıyordu.

"Seninki nöbette yine galiba?"

Ninova

Zoya, duyduğu sesle gözkapaklarını zorlukla açıp ona doğru ağır adımlarla ilerleyen Tazo'ya baktı. Asık bir suratla ters ters baktığı genç adam, yaklaşarak ayak dibine oturdu.

"Tam görev adamı değil mi?" diye üsteleyerek sözlerine devam etti Tazo. "Sanırım gözüne iyice girmek istiyor." Söylenir gibi devam etti. "Girememiş gibi sanki."

Zoya ayak tabanıyla genç adamın bacağına sertçe vurdu. "Onunla uğraşmayı bırak!"

"Uğraşmıyorum ki," dedi Tazo masumca bakarak.

"Külahıma anlat! Bakışların bile seni ele veriyor. Yeteri kadar üzgün, o bakışlarındaki ifadeyi bir an evvel düzelt yoksa gözlerini oyarım senin."

"İftira atıyorsun," dedi Tazo savunmacı bir edayla. "Ferman'ın yanından ayrılmıyorsunuz ki. Hasta yatağında yatan adamın önünde ona nasıl bakmış olabilirim ki?"

Zoya iç çeker gibi sesli bir soluk alıp ayaklarını Tazo'nun bacaklarının üzerine uzattı ve arkasına yaslandı.

"Olanların sorumlusu olarak kendisini görüyor. Sen de hiç yardımcı olmuyorsun."

Zoya'nın gücenik bakışlarına kıyamayan Tazo ellerini uzatıp Zoya'nın ayaklarını ovmaya başlarken, yandan bir bakış atarak karşılık verdi.

"Şımarmaması için cesaret vermiyorum sadece. Yoksa olanlardan onu sorumlu tutmadığımı biliyorsun."

"Şımarmanın ne demek olduğunu bildiğini sanmıyorum," dedi Zoya alçak sesli, dalgın bir ifadeyle. "Bizim kadar şanslı değildi." Ansızın başını kaldırıp yine ayak tabanıyla Tazo'nun göğsüne vurdu hafifçe. "Hele senin kadar hiç değildi."

"Benim şanslı olduğumu da nereden çıkardın?"

Zoya kendini beğenmiş bir edayla burnunu havaya dikip "Beni ondan önce tanımış olman şanslı olduğunun en büyük kanıtı," dedi.

Tazo bakışlarını gökyüzüne kaldırıp düşünceli bir edayla hafifçe başını salladı. "Evet, bu doğru olabilir," diye mırıldandı ve hızla bakışlarını Zoya'ya çevirip, suçlar gibi elini sallayarak devam etti. "Şimdi de seni onunla paylaşmamı bekliyorsun. Bu gördüğüm en büyük acımasızlık."

Ninova

Zoya gözlerini ayıplar gibi kıstı. "Ağlayacak mısın?" diye sordu küçümser bir tonla.

Tazo sevimli bir gülüşle ona bakıp "Bunu düşünüyorum ama ağlama sebebimin bu olacağını sanmıyorum," dedi. Zoya sorarcasına ona baktığında, başını hafifçe genç kadına eğip sesini alçaltarak devam etti. "Yıllar sonra babam ilk kez Tokyo'ya adım attı. Bu beni gerçekten ağlatabilir."

Ansızın Zoya'nın bakışları yumuşadı ve yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. "Babam için," dedi alçak bir sesle.

Tazo başını sallayarak onayladı. "Ferman'ın vurulduğunu ve onu buraya getirttiğimi duyunca biletimi yolla oraya geliyorum, dediğinde az daha küçük dilimi yutacaktım."

"Ben de olsam en iyi dostumu yalnız bırakmazdım," dedi Zoya minnet dolu bir tonla ve çabucak merakla sordu. "Nerede şimdi? Babamın yanından çıktığımda göremedim."

"Mutfakta. Ferman'a Dashi yapıyor."

"Yine," dedi Zoya kederle. Minoru, Tokyo'ya geldikleri günden beri Ferman'a iyi geleceğini düşündüğü et suyu çorbasını yapmaktan vazgeçmemişti.

Tazo ona anlayışla bakarak devam etti. "Uyandığında taze taze yiyebileceğini düşünüyor."

"Uyanacak mı Tazo?" diye sordu Zoya acınası, çaresiz bir tonla.

"Elbette uyanacak. Sadece çok yoruldu ve dinlenmeye ihtiyacı var. Doktor tüm değerlerinin iyi olduğunu söyledi. Kendini güçlü hissettiğinde uyanacak."

Tazo'nun inancı hiç kırılmamıştı ve Zoya o anda en çok duymayı istediği kelimeleri sarf ettiği için ona minnetle baktı. Ruhunu sarmalayan yastan uzaklaşabilmek için düşüncelerini başka bir yöne çekmeye karar vererek konuyu değiştirdi. Ses tonu bu kez son derece ciddi çıkıyordu.

"Bulduklarını anlat bana," dedi. "Kaç gündür doğru düzgün konuşamadık. Biz neyi gözden kaçırdık?"

Tazo derin bir soluk alıp arkasına yaslandı ve kucağındaki ayakları ovmaya devam ederken karşılık verdi.

"Gözden kaçan değil de kontrol edemediğimiz parametreler neden oldu diyebilirim. Listedeki herkesi takibe almıştık ancak ba-

Ninova

zısı kaçak geçişlerle karayolunu kullandığı için kontrolümüz dı şında kaldı. Baskın için kaç kişiyi gönderdiklerini bilmiyorduk Kulübedeki kameraların hepsini gözden geçirdim. Aslında sizin suçunuz yok. Kim olsa aynı yanılgıya düşerdi. Giriş kapısının önünde sekiz adam belirmiş, doğal olarak hepsinin bu kadar ol. duğu düşünülmüş. Evin önüne geldiklerinde de yine aynı sayıda. lardı. Ortalığı birbirine kattıklarını ve izleri belirlediklerini gör. düm. Sonra da ikiye ayrılıp izlerin peşinden gidiyorlardı. Görün. tüleri ikinci kez izlediğimde, birinin sonradan araca yanaştığını fark ettim. Aracın içinde bekleyen biri olabileceğini ben de başta fark etmedim. Hepsi ortadan kaybolduktan sonra aracın içindeki çıkıp eve girdi. Peşinizdekilerle uğraştığınız için geride birinin kalmış olabileceğini düşünmemeniz çok normal. Sonuçta gelen imha timiydi. Hep birlikte hareket etmeleri gerekirdi. Eve giren epeyce bir etrafta dolaştı, karmaşaya biraz da o ek yaptı. Sizin eve yaklaştığınız esnada garajı araştırıyordu ve muhtemelen sesleri. nizi duyup orada saklanmayı tercih etti. Hiç beklenmeyen şekilde aniden saldırmanın akıllıca olduğunu düşünmüş olmalı. Bir yere kadar zekice bir hamleydi. Neyse ki düşüncesi başarılı olmadı."

Tazo alaycı bir yan bakışı Zoya'ya fırlatarak imalı bir tonla devam etti. "Seninki epeyce hırpalamış herifi."

"Az bile yaptı," dedi Zoya hırsla. "Bana kalsa doğrudan alnına sıkardım ama onunla kapanmamış bir hesabı vardı, engel olmak istemedim."

"Hesabını bayağı etkili bir yöntemle kapamış," dedi imalı bir tonla. Aniden yüzü ciddileşerek devam etti. "Sonradan olacakları bilmesem kafana silahı dayadığını gördüğümde kalp krizi geçirebilirdim. Seninkini sadece bu yüzden bile sevebilirim. Silahını bıraksaydı ikinizin de şansı olmazdı."

Zoya dalgın bir sesle karşılık verdi. "Kısacık bir an da olsa bunu aklımdan geçirmedim değil. Aynı acıyı bir kez daha kaldıramazdı."

Tazo sorarcasına ona baksa da Zoya bu sözlere açıklık getirmedi. Başka bir konuya geçmeyi tercih ederek yeniden sordu.

"Babamın planları konusunda ne kadar bilgin var? O uyanana kadar nasıl ilerleyeceğiz?"

Ninova

Tazo omuz silkti ve yerinde kıpırdanıp, kaykılarak oturdu. Elleri hâlâ Zoya'nın ayaklarını ovuyordu.

"Sınıflandırdığımız dosyaları onun istediği şekilde kısım kısım ifşa etmeye devam ediyoruz. Türkiye'de ortalık epeyce karışık ama kamuoyundan olabildiğince saklamaya çalışıyorlar. Düşman sosyal medyada her gün TT oluyor. Uzun süre bu durumu gizlemeye çalışmaları olanaksız hale gelecek. Yakın zamanda yapacakları bir açıklama olacağını düşünüyorum. Ferman'ın tahminine göre ortalığı azıcık da olsa durultabilmek için kendi isteği ile görevden çekildiğini açıklayacaklar. Hükümet art arda gelen bu darbelere sessiz kalamayacaktır ve ondan kendi isteği ile çekilmesini isteyecekler. O da kendisini kahramanlık yapmış gibi gösterecek muhakkak. Soruşturma açılacağını düşünüyorum ama sonucundan emin değilim. Soruşturmayı manipüle edebilir bence."

"Hiç şüphesiz," dedi Zoya kinli bir tonda.

"İnsan dostuna bunu nasıl yapar?" diye soran Tazo'nun sesi hayret doluydu.

"Dost olan yapmaz. En baştan beri babamın dostu değilmiş zaten."

Zoya'nın öfkeli sesine Tazo aynı hayretle karşılık verdi. "Ferman nasıl olur da hiç şüphelenmemiş?"

Zoya dik dik ona baktı. "Sen bana kazık atsan ben nasıl bilebilirim ki?" dedi pat diye.

Tazo ayıplar gibi bakarak "Ben sana asla kazık atmam!" dedi üzerine basarak.

"Heh işte," dedi Zoya. "Babam da böyle düşünmüş. Kendisi kazık atmayacağı için arkadaşının da ona atmayacağını düşünmüş. Adam şeytanın önde gideni."

"Benim şu kısa zamanda öğrendiklerimi şeytan da biliyorsa kesin kendisinden utanmıştır. Şeytana pabucunu ters giydirmiş." Aniden farkına varmış gibi çabucak konuşmaya devam etti. "Az evvel söylediklerin senin bana kazık atabileceğin anlamına mı geliyor? Ben kazık atmayacağım için senin de atmayacağını düşünüyorum yoksa yanılıyor muyum?"

Zoya gözlerini kısarak haince ona baktı. "Damarıma basarsan atarım!"

"O damar seninki mi oluyor?" dedi Tazo eğlenen bir tonla.

Ninova

Zoya bir ayağını Tazo'nun elinden kurtarıp tekrar genç adamı bacağını tekmeledi. "Ulun'dan uzak dur! Kalbini kıracak tek bir hareket ya da söz gerçekleştirirsen kazık atmakla kalmam, o kazığı kalbine saplarım."

Tazo çekik gözlerini elverdiği ölçüde irice açarak dudaklarını büzdü. Yediği tekmeyi umursamadan bir elini Zoya'ya doğru sallayarak alçak sesli bir kahkaha attı. "Şu tavrın var ya," dedi eğlenen bir edayla. "Tıpkı seninle ilk tanıştığımızda beni diğer çocuklardan koruduğun zamanki gibi. Beni sevdiğini biliyorum."

"Sevgimi suistimal etme," dedi Zoya üzerine basarak. "Bunu biliyorsun zaten. Ulun'u da seviyorum ve üzülmesini istemiyorum. Üzülmeyi hak etmiyor."

Tazo yandan bir bakış atıp gözdağı verir gibi göz kırptı. "Onu benden çok sevmene sinir oluyor olabilirim. Bu nedenle arada sırada onunla uğraşmama karışamazsın. Senin sevgini onunla paylaşmayı kabul ettiğime göre bedelini de ödemek zorunda."

Zoya küçümseyerek ona baktı ve ayıplar gibi başını iki yana salladı. "Şu tavrın hiç de uluslararası bir kuruluşu idare eden yöneticiye yakışmıyor. Çocuk gibisin."

"Şu evin dışında yeterince rol yapıyorum. Benim de kapasitem bir yere kadar. Daha fazlasını beklersen asıl sana ayıp."

Zoya bıkkınlıkla gözlerini devirdi ve ayağını yeniden Tazo'nun kucağına uzatıp ucuyla genç adamı dürttü. "Ovmaya devam et!" dedi dikte eder gibi. Tavrı adeta bunun bir ceza olduğu yönündeydi.

Tazo sırıtarak göreve devam etti. İkisi de bir süre boyunca sessizliğin tadını çıkarmak ister gibi suskunlaşmıştı. Aklındaki düşünceleri değerlendirdiği belli olan Tazo, nihayet bir süre sonra yeniden konuşmaya başladığında Zoya bakışlarını ona çevirdi.

"Bir ara Ferman'ın dosyalarını gözden geçirmemiz lazım. Aldığı notlar olmalı. Hamlelerin sıralaması üzerinde dikkatle çalışmıştı. Benim talimatlarıma göre ilerleyeceğiz demişti. Eğer kısa zaman içinde uyanmazsa, bizim hazırlıklı olmamız lazım. Yanlış bir adım atmak istemiyorum."

"Tüm dosyaları ve dizüstü bilgisayarını çantasına koydum, kulübede hiçbir şey bırakmamıştım. Belki yine birileri gelir diye düşündüm."

Ninova

"Kontrol ediyorum. Gelen giden yok. Her şey eskisi gibi durgun. Belki de yeri bildirmeye fırsat bulamadılar."

"Yine de bir süre takip etmemiz gerekecek. Emin olamıyorum." Zoya derin bir soluk aldığında omuzları yükseldi. "Ben notlar üzerinde çalışırım bu akşam. Sonraki adıma ona göre karar veririz."

Tazo onaylar gibi başını yavaşça aşağı yukarı salladı ve düşünceli bir sesle konuştu. "Takip etmemizi istediği listede dokuz isim silindi. Şimdilik kalanlarda bir hareket görünmüyor ama çok dikkatli olmamız lazım. Senin sert çocuğun peşine çok adam taktılar, bir şekilde onlardan kurtulmamız gerekiyor. Ona ulaşırlarsa zararı size de dokunur."

"Ona ulaşmalarına izin vermeyeceksin!"

Tazo başını yana çevirip durgun gözlerle Zoya'ya baktı. "Merak etme, ona zarar vermelerine izin vermeyeceğiz. Ona bir şey olursa ne kadar üzüleceğini biliyorum. Bu olmayacak."

Zoya emin olmak ister gibi ısrarla baktığında Tazo yumuşak bir gülümsemeyle devam etti. "Seni çok mutlu ettiği açık. Şu anki üzüntüne rağmen ilk defa gözlerinin içinde gerçek bir hayat belirtisi görüyorum. Bu ışıltıları sevdim. Sana bunları hissettirdiği için ona saygı duyuyorum. Bunu daha evvel başaran olmamıştı."

Zoya'nın gözleri minnetle doldu. Kısık, alçak bir sesle karşılık verdi. "O çok başka biri. Yıllardır babamın gıptayla merak ettiğim hislerini bana öğreten biri. Aşık olmak çok güzel bir şeymiş. Birini bu derece sevmek çok başka bir şeymiş."

Tazo başını usulca yukarı kaldırıp kararmak üzere olan gökyüzüne baktı. Vakit henüz öğleden sonra beş civarı olsa da kışın erken kararan hava nedeniyle maviliğini kaybeden gökyüzü, koyu gri bir tona ulaşmıştı.

"Shima," dedi fısıltı gibi. "Ferman, Aoyama'nın üzerine Shima'yı yerleştirdi. Babamsa yıllarca Tokyo'ya ayak basmadı. Gerçekten çok derin ve güçlü bir duygu olmalı aşk."

"Kendinden bile önce onu düşündürtecek kadar güçlü bir duygu."

Tazo başını indirip bu kez o gıptayla Zoya'ya baktı. "Şanslısın," dedi mırıltı bir tonla. "Bu duyguyu yaşadığın için şanslısın ve senin adına çok mutluyum."

Ninova

Zoya'nın bu sözlere karşılık vermesine fırsat olmadı. İki çift göz duydukları adım seslerine döndü. Bahçenin ilerisinde, ahşap yolun üzerinde onlara doğru seri adımlarla gelen genç adama merakla ve sorarcasına baktılar.

Ulun'un bakışları karşısındaki manzarayı en ince ayrıntısına kadar zihnine kazımıştı. Gördükleri ile safirlerini kaplayan bulut önlerine vardığında çoktan yok olmuştu ancak bakışlarını bir an için Tazo'nun ellerine ve o ellerin arasındaki ayaklara indirmekten kendisini alamadı. Yüzünde en ufak ifade okunmuyordu. Yalnızca Zoya'ya bakıyordu. Dudakları aralandı ve aynı ifadesiz düz sesle gelişinin nedenini açıkladı.

"Ferman uyandı."

Ninova

"Bu kutsal mı kutsal sudan, yeni yapraklara bürünmüş taze bir fidan gibi canlanıp da, arınmış olarak eski yerime vardığımda çıkmaya hazırdım, artık yıldızlara."

İlahi Komedya, Araf
Dante Alighieri

ULUN AZAPHAN

Ulun, oturduğu sandalyede kollarını göğsünde kavuşturmuş bacaklarını ileri uzatarak ayak bileklerini çapraz yapmıştı. Başı önüne eğikti. Odanın içindeki derin sessizlikte yalnızca duyulur duyulmaz düzenli soluk sesleri vardı. Derin bir uykuda olan Ferman'ın ve kendisinin birbirine karışan soluk sesleriydi bunlar.

Günlerdir uyamamıştı; yorgunluğa ve uykusuzluğa karşı verdiği savaşı henüz kaybetmemişti fakat itiraf etmekten imtina etse de bitap haldeydi. Zoya'nın yanında tüm direncini ortaya koyup güçlü olmaya çalışıyordu ve zaman zaman düşüncesi tiksinti verici olsa da geçmişte eğitim adı altında onu günlerce uykusuz bıraktıkları zamanların faydasını gördüğünü kabul ediyordu. Bazen direnci düşüp yalnızca birkaç saniye boyunca gözleri kapanıp, başı önüne düşse silkinerek gözlerini geri açıyordu. Bu kez gönüllü şekilde uyumamayı başarıyordu, o bir anlık iç geçişin karşılığı bir kova dolusu buzlu su değildi, bilakis kendi iradesiydi.

Yorgun bakışları dalgınca ayaklarının ucuna saplanmıştı. Kafasının içi öylesine karışıktı ki. Son üç günde olanları bile doğru

Ninova

düzgün bir sıraya koyup düşünememişti. Ferman'ın uyanmadan geçirdiği her dakika içten içe onu da endişelendiriyordu. Zoya'nın üzüntüsünü katlamamak için soğukkanlı olmaya çalışıyor fakat belli etmemeye çalıştığı endişe katlanarak artıyordu. Bununla birlikte içinde artarak büyüyen başka şeyler de vardı.

Aziz'e hâlâ ulaşamamış olması bastırmaya çalıştığı öfkeyi an geçtikçe çok daha fazla besliyordu. Aziz'in onu aptal yerine koymaya ve kandırmaya çalışması sürpriz olmamıştı elbette fakat yine de ikiyüzlü tavrı midesini bulandırıyordu. İster istemez Haldun'u takdir ettiğini fark etti. Aptal Haldun hiç değilse neyse oydu; Aziz'se kelimenin tam anlamıyla su katılmamış ikiyüzlü bir piç kurusuydu.

Şimdiyse telefonunun ulaşılmaz olmasını nasıl değerlendirmesi gerektiğini düşünüyordu Ulun. Telefona cevap vermeyişini anlayabilirdi ama hattı kapalı tutması ne anlama geliyordu? Bir şekilde olanları öğrenmiş miydi acaba? Gönderdiği ölüm timi yok edilmişti; onlara ulaşamadığında yaşadığı hayal kırıklığı hangi boyuttaydı? Bir başka ekibi daha peşine takma hazırlığını yapıyor ve zaman kazanmak için Ulun'dan mı kaçıyordu? Yoksa başka türlü planları mı vardı?

Ulun yorgun gözlerini kısarak kaşlarını çattı. Ne tür plan yaparsa yapsın Aziz kendi sonunu yazmıştı ve o kaçınılmaz son yakın zamanda onu da bulacaktı. Kafasının içinde, Aziz'e sunacağı kanlı sonu yaşayacak olan bir başkasının daha görüntüsü belirdi. Yılmaz Halefoğlu. Şeytanın yeryüzündeki beden bulmuş hali.

Ulun'un kaşları biraz daha çatıldı. Dişleri öfkeyle birbirine kenetlendiğinde çenesindeki kaslar oynadı. Belki de olaya başka bir çerçeveden bakması gerekiyordu. Aziz'e ulaşamadığı ikinci gündü ve belirlenen protokole göre ikinci kez ulaşılamadığında sisteme mesaj bırakması gerekiyordu. Gerçi bu iki gün içinde defalarca aramıştı Aziz'i. Protokolü siktir edeli çok olmuştu. Şimdi sisteme neden mesaj bırakacaktı ki? Peşine ölüm timi taktıkları adamın, aptal gibi onlarla iletişime geçeceğini beklemiyorlardı herhalde?

Eğer çiftliğe ulaşamıyorsa, ulaşabileceği ve öfkesini kusabileceği bir başka adres olduğunu düşündü. Yılanın başı zaten o değil

Ninova

miydi? Aziz kendi fikriyle onu ortadan kaldırmaya karar vermemişti muhakkak. Yılanın başının haberi olmadan tek bir adım bile atamazlardı. Geçmişte bunu yaşamamış mıydı? Tüm benliği ile can atsa da Haldun'un bir türlü onu öldürmemesinin nedeni o değil miydi? Her ne kadar planı yapan Aziz olsa da emri veren kesinlikle o şerefsizdi. Bir zamanlar Haldun'a öldürmemesini emretmişken şimdi Aziz'e öldür emri vermişti.

Yorgun zihnini toparlayıp, çok daha derin düşünmesi gerektiğine karar vererek yerinde kıpırdandı. Aklındaki soruları düzgün bir sıraya dizip doğru mantığı bulması gerekiyordu. Hayalet'in peşindelerken neden birdenbire hedef sırasını değiştirip Ulun'un peşine düşmüşlerdi? Sorması gereken ilk soru buydu. Bu soruya doğru cevabı bulduğunda, adımlarını daha sağlam atarak ilerleyecekti.

Bir dakika boyunca zihnindeki karmaşık düşünceleri bir düzene oturtup, gelişen olayları kronolojik bir sıraya dizdiğinde farkına vardığı gerçekle nefesini tutarak öylece kalakaldı. Birkaç ay evvel, Ferman'la ilk karşılaştıklarında konuştukları şeyler ve onun değerlendirmesi yeniden zihninden geçti. Öne çapraz yaptığı bacaklarını düzelterek topladı ve dirseklerini dizlerine dayayarak bedenini öne eğdi. Parmakları birbirine sıkıca dolandı ve bakışları adeta konsantrasyonunu bozmamak ister gibi aynı noktaya; yere, ayaklarının ucuna kilitlendi.

Yılmaz'ın şu anda içinde bulunduğu durumu düşündüğünde Azrail, şu an onun için Hayalet'ten daha büyük bir tehlikeydi. Hayalet, Hades'in intikamı için Yılmaz'ın peşine düşmüş biriydi. Evet, başucuna girecek kadar tehlikeli biriydi. Fakat Yılmaz'ın itibarını yerle bir edecek ne yapabilirdi? Yalnızca üst düzey birkaç kişinin bildiği, dosyası kapanmış ve artık unutulmuş eski bir hikayeyi ortaya koyacak olan bir üçüncü kişiydi. Hades ortadan kaldırıldığına göre olayın aslını anlatacak gerçek başrol yoktu ve Hayalet'in girişeceği suikast, eğer Yılmaz kurtulursa onu kahraman bile yapabilirdi. Birileri tarafından para ile tutulmuş olan bir tetikçiden başkası değildi sonuçta. Devlet adamlarına suikast girişiminde bulunan kaçıklar yok muydu? Hayalet'in aklını kaçırmış bir kukla olduğunu ileri sürdüğünde kim ona inanmazdı ki? Yılmaz'ın yazacağı ve oynatacağı kadar kolay bir senaryoydu bu.

Ninova

Öte yandan, Azrail bambaşka bir konuydu. Yılmaz ortaya çıka pisliklerini şimdi canla başla örtmeye çalışıyordu. Birçok kişiy para ile susturacak, paranın yeterli gelmediği yerlerde korku veya şantajla boyun eğdirecekti. Elindeki gücü sonuna kadar kullan maktan çekinmeyecekti ve bir yerde başarılı olma ihtimali de ol dukça yüksekti.

Azrail'i susturabilir miydi?

Azrail köprüleri çoktan yakmıştı. Onu ne parayla ne de şantajla susturabilirdi. Elindeki tek koz Ulun'un dosyası idi. Peki bu nok tada dosyayı ifşa edebilir miydi? Özellikle şu anki karmaşa orta mında ve yanında hâlâ olmaya devam eden işbirlikçilerine çok daha fazla ihtiyaç duyduğu anda bunu yapmaya cesaret edebilir miydi? Ulun'un bildikleri, Yılmaz'ı işbirlikçileriyle karşı karşıya getirebilecek kadar tehlikeliydi. Onların aleyhine kaç cinayet iş lettirmişti? O cinayetler için Azrail'i kim görevlendirmişti? Dos yayı ifşa ettiği anda Azrail'i susturabileceğini mi sanıyordu? Or taya çıkacak gerçekler Yılmaz'ı öyle dar bir köşeye sıkıştırırdı ki orada bırak kımıldamayı nefes dahi alamazdı.

Ulun adeta bir aydınlanma yaşadığını fark etti. Yılmaz'ın hedef sırasını değiştirmesinin nedeni korkuydu. Öyle büyük bir korku yaşıyordu ki bu korku onu delicesine bir paniğe sürüklemişti ve ilk hatalarından birini yapmasına neden olmuştu.

Yılmaz, Azrail'in şahitliğinden korkuyordu. İşlettiği tüm cina yetlerin ayrıntılarını kolayca verebilirdi. Şu an üzerini örtmeye çalıştığı yolsuzluk ve rüşvet skandalları başka bir konuydu fakat parmağının olduğu suikastların ortaya çıkması çok başka bir bo yuttaydı. Her bir cinayet onun lehine olmuştu; vatan hainliği ile suçlanacak cinayetlerdi bunlar. Bununla birlikte, yüksek miktar lar karşılığında ortaklarının aleyhine işlettiği cinayetler dostlarını ona düşman edecekti. Özellikle bu günlerde yapayalnız kalmayı göze alamazdı ve gerçeklerin ortaya çıkmasını engellemek için ya pacağı en iyi şey Azrail'i ortadan kaldırmaktı.

Ulun farkına vardığı gerçekle birlikte sessiz, derin bir soluk aldı. Yılmaz yaptığı aptalca hamle ile Ulun'a rahatça oynayabileceği bir alan açmıştı şimdi. Maksadının ne olduğunu ortaya koyması en büyük hatasıydı. Elindeki kozu şu an öne sürmesi mümkün de ğildi. Ulun nefes aldığı sürece bu kozu ortaya süremezdi. Ya da

Ninova

kendisi tamamen batmadan bunu yapamazdı. Belki artık atacak tek bir adımı kalmadığında, kendisiyle birlikte Ulun'u da gömmek isterse son bir hamle olarak bunu gerçekleştirecekti. O zamana kadar Ulun'un kimliğini ifşa edemezdi.

Ulun'un zihninde, sinsi bir gülümsemeyle ellerini birbirine sürten kendi aksi canlandı. Yılmaz, ona sıktırdığı fakat Ferman'a isabet eden kurşunun hesabını çok fena verecekti. Her gün Azrail'le karşı karşıya gelecek, orağının önünde ecel terleri dökecekti.

Bedenini yeniden geriye yaslayarak doğruldu ve kolundaki saate baktı. Zamanı hesaplaması ve bir ecel konuşması yapmayı planlıyordu. Kısacık bir an bu saatin koluna takıldığı zamanın görüntüleri zihninde belirdi. Elini kaldırıp saatin cam yüzeyini usulca okşadı. Adeta incitmeye korkar gibiydi. Her ne kadar Tokyo'da saat o vakitlerde akşamüzeri beş civarında olsa da Ulun'un kolundaki saatin kadranı hâlâ İsviçre zamanındaydı. Kolundaki saat sabahın onunu gösteriyordu. Ulun saati bozmaktan korkarak, düzeneği olduğu gibi bırakmayı tercih etmişti. Sahip olduğu en değerli birkaç eşyadan biriydi bu saat.

Kederli bakışları koluna bu saati takan, kalbine saplanmak üzere olan kurşunun önüne atlayan ve hayatını kurtaran adama yöneldi. Daha evvel onun gibi birisini tanımamıştı. Birlikte geçirdikleri kısacık sürede ne çok şey öğretmişti ona. Eksikliğinin farkına bile varmadığı ne çok duyguyu hissettirmişti.

Kim bilir şimdi nasıl bir rüyanın içindeydi. Belki de orada mutluydu ki uyanmak istemiyordu. Ara sıra Ada ya da Tuğra diye sayıklıyordu. Üç gün boyunca ondan duyabildikleri kopuk kopuk kelimeler yalnızca bunlardı ve Ulun, Ada'yı anlayabilse bile Tuğra konusunda henüz sağlam bir fikir yürütememişti. Bir kişi adı mıydı yoksa başka bir anlamda mı bu kelimeyi sayıklıyordu emin olamamıştı.

Sessizce yerinden kalkıp derin uykusundan hiç uyanmayacakmış gibi görünen adamın başucuna ilerledi. Dizlerinin üzerine çökerek dirseklerini yatağın kenarına yasladı. Çekinen bir edayla parmaklarının ucunu Ferman'ın elini üzerine dokundurdu ve soluk bir sesle fısıldadı.

"Ferman."

Ninova

Yataktaki adam yine hiçbir tepki vermedi. Ulun kederli bir tonla yeniden fısıldadı. "Bizi bırakamazsın. Zoya çok üzgün. Artık uyanmalısın."

Günlerdir Zoya'nın yaşadığı üzüntüye şahitlik etmek ve elinden hiçbir şey gelmemesi onu öylesine kahrediyordu ki hissettiği suçluluk adeta fiziksel acıya dönüşmüştü. Göğsüne oturan ağrı hiç geçmiyordu ve Ulun fiziksel acılara karşı dayanıklı olsa da bu ağrıyı bazen katlanılmaz buluyordu. Yapabileceği bir şeyler olmalıydı; yine öncesinde olduğu gibi Ferman'ın ve Zoya'nın gülümsemelerini görmek, baba kızın birbirine karışan alaycı sözlerini duymak istiyordu.

"Ada," diye sayıkladı yine yataktaki adam.

Ulun derin bir acıyla gözlerini yumdu. Ferman uyanmak istememekle belki de haklıydı. Sevdiğini rüyasında gördüğü belliydi ki yine onu sayıklamıştı. Ama yaşayanların ona ihtiyacı vardı. Zoya'nın ona ihtiyacı vardı. Kendisinin de.

Gözlerini açmadan "Uyan artık," dedi yalvarır gibi. "Uyan artık Ferman."

Bu kez yataktaki adam Ulun'un ezberlediği diğer kelimeyi sayıkladı.

"Tuğra."

Ulun gözlerini geriye açarak bilinçsiz bedene umutsuzca baktı. Kendisine hakim olamasa Ferman'ın omuzlarına sarılmak ve onu sertçe sarsmak istiyordu. Fakat bunu yapamazdı. Çıplak göğsündeki geniş bandaj, kendisine nasıl kalkan olduğunu ve hayatını nasıl kurtardığını hatırlatıyordu. Ona bir can borcu vardı ve ömrünün sonuna kadar bu borçla yaşayacaktı, onu incitemezdi. Bitkin bedeni dayanamamış gibi alnını yatağın kenarına yasladı ve derin bir soluk alarak gözlerini yumdu. Beklemekten başka çaresi yoktu.

Yenilgin bir edayla bekleyişine devam ederken geçen dakikalar birbirini kovaladı. Alnı yatağa yaslı şekilde dizlerinin üzerinde öylece dururken, yatakta yatan adamın usulca gözlerini açtığını ve uzun denecek bir süre boyunca o yaslı başı izlediğini göremedi. Bakışlarının içindeki özlem ve sevgiye de şefkatli bir tebessümle ona bakmaya devam ettiğine de şahit olamadı. Bir an eli o saçları

Ninova

okşamak ister gibi yukarı kalktı fakat bu dokunuşu hemen hissedeceğinden korkar gibi uzanan el usulca yatağa geri düştü.

Ulun alnını yasladığı yerde birkaç saniye boyunca içinin geçtiğini, duyduğu alçak sesle ansızın başını kaldırdığında fark etti. Yorgun gözleri çabucak yukarı kalkarak, yataktaki bedene saplandı.

"Kaç gün oldu?" diye sordu Ferman alçak bir sesle. Kurumuş boğazı nedeniyle sesi hırıltı çıkmıştı.

Ulun öyle hızla ayağa kalktı ki kısacık bir an başı döndü. Ayağının altındaki zemin kaymış gibi hissettiğinde tüm direnciyle bunu belli etmemeye çalıştı.

"Bugün üçüncü gün," diye karşılık verdi tarazlı bir tonla.

Ferman kara bakışlarını yorgun safirlere dikti ve belli belirsiz gülümsedi.

"Başımda mı bekliyorsun?"

"Aslında Zoya ile bekliyorduk. Yarım saat evvel temiz hava almak için dışarı çıktı."

Ferman bakışlarını yavaşça etrafında gezdirdi ve mırıltılı bir sesle düşüncesini dile getirdi.

"Tokyo'dayız sanırım."

"Evet."

Ulun hiç beklemediği anda gerçekleşen bu uyanışın onu serseme çevirdiğini yeni yeni fark ederek hızla toparlanmaya çalıştı ve yatağın başındaki komodinin üzerinde bulunan su bardağına çabucak uzandı.

"Boğazın kurumuş olmalı. Biraz su içer misin?"

"İyi olur," dedi Ferman düşük bir tonla. Kendi kendine kalkmaya çalıştığı esnada Ulun yine çabucak atıldı ve yatağın başındaki düğmeye basarak başlığı kaldırmaya girişti. Arkasına bir yastık daha yerleştirip rahat etmesini sağladı. Ferman nihayet yatakta oturur hale geldiğinde Ulun'un uzattığı bardağı kavradı.

"Neler oldu?" diye sordu birkaç yudum suyun ardından. Bardağı bacağının üzerine yasladı ve bakışlarını Ulun'a çevirdi.

Ulun kısaca son üç günde olanları anlatmaya girişeceği esnada Ferman boştaki elini yatağın kenarına hafifçe vurarak oturmasını istedi. Kalçasını çekingen bir edayla gösterilen yere yerleştirip olan biteni özetledi.

Ninova

"Zoya nasıl?"

"Çok üzgün. Doğru düzgün hiç uyumadı. Başından hiç ayrılmak istemiyor."

Ferman bu sözlere anlayışla gülümseyerek başını salladı. Aralarında kısacık bir sessizlik meydana geldiğinde Ulun'un tutuk sözleri ile çıkan sesi bu sessizliği bozdu.

"Neden yaptın?" diye sordu. "Neden önüme atladın?" Adeta suçlar gibi "Ölebilirdin," dedi üzerine basarak.

"Ama ölmedim," dedi Ferman umursamaz bir tonla. Bardakta kalan suyu bitirerek boş bardağı sakince Ulun'a uzattı. Arkasına rahatça yaslanıp bakışlarını Ulun'un çözemediği garip bir ifadeyle yorgun safirlere dikti. "Sen hiç uyumamışsın," dedi bu kez o suçlar gibi. "Çok yorgun görünüyorsun. Bu gece uzun ve dinlendirici bir uyku çek. Seni böyle yorgun görmek istemiyorum."

Ulun şaşkınlığa benzer bir ifadeyle ona bakıp "Ölümden döndün ve kalkmış bana, beni yorgun görmek istemediği mi söylüyorsun?" dedi.

"Ben epey dinlenmiş hissediyorum. Gayet iyiyim." Umursamaz bir edayla bir elini kaldırıp boşlukta salladı. "Son zamanlarda çok uyuyamamıştım, bu uyku iyi geldi."

"Aşırı kan kaybıyla birlikte aklını da kaybettin herhalde? Durumu bu kadar hafife aldığına göre. Üç gündür gözlerini açmadın. Zoya da ben de öleceksin sandık. Bir daha hiç uyanmayacaksın sandık."

Ferman kesik kesik gülerken omuzları sarsıldı. Yan gözle yatağın kenarındaki genç adama baktı ve her zamanki şakacı tavrına büründü.

"Acı patlıcanı kırağı çalmazmış derler. Bunun gibi çok badire atlattım. Sayısız kurşun yedim şimdiye kadar. Tek kurşun beni öldürmezdi merak etme. Fırsatı değerlendirip biraz dinlenmek istedim."

Ulun esef eder gibi sesli bir soluk alıp gözlerini devirdi. Konunun uzamasının hiçbir anlam ifade etmeyeceğinin farkına vardığında, yine görev adamı kimliğine büründü.

"Aç olmalısın. Minoru sana Dashi yapıp duruyor. Bu kez yiyeceğin için mutlu olur. Haber vereyim en iyisi."

Ninova

Ferman'ın gözleri hayretle açıldı ve yüzünde inanamadığı belli bir gülümseme belirdi.

"Minoru burada mı?"

"Genç çekik, gelen yaşlı çekiğin babası Minoru olduğunu söyledi. Aynı Minoru'dan söz ediyorsak, evet burada."

Ferman komik bir espri duymuş gibi alçak sesle güldüğünde ansızın yüzü acıyla buruştu ve eli göğsündeki bandaja uzandı. Ayıplar gibi Ulun'a bakarken bir yandan göğsünü hafifçe ovmaya çalıştı.

"Kulağını çekmemi istemiyorsan Minoru'ya saygılı ol. Benim için çok değerli biri." Ansızın düşünceli bir tebessüm belirdi yüzünde. "Ben de onun için önemli olmalıyım ki yıllar sonra Tokyo'ya ayak basmış."

"Onun için önemli olduğun belli. Adamın ağzını bıçak açmadı ama üzüntüsü açıkça okunuyordu."

Ferman onaylar gibi başını salladı. Ulun yerinden kalkmak üzereyken, uyarıcı denebilecek bir bakışla elini genç adama doğru uzattı.

"Minoru'dan önce Zoya'ya haber ver. Önce kızımın içini rahatlatalım sonra yemeğimi Minoru ile birlikte baş başa yemek istiyorum. Yemeğin acelesi yok."

"Nasıl istersen," dedi Ulun kuru bir tonla. Odadan çıkmadan evvel dikkatli araştıran bakışlarını emin olmak ister gibi bir süre onun üzerinde tuttuğunda, Ferman güvence vermek ister gibi başını salladı.

"İyiyim, merak etme. Sizi henüz bırakmaya niyetim yok. Yolun henüz başındayız ve yapacak daha çok işimiz var."

"Bence de," dedi Ulun dik dik bakarak. "Bir daha hedefi sen olmayan kurşunların önüne atlamasan iyi edersin."

Ferman yan gözle bakıp alayla "Bana borçlandığın için bozuk musun yoksa?" dedi.

"Ben kimseye borçlanmam," diye karşılık verdi Ulun inatçı bir edayla. "Eninde sonunda öderim."

Durumun onu ne kadar rahatsız ettiğini belirtir şekilde ters ters Ferman'a bakıp odadan çıktığında, arkasından kapalı kapıya bakan adamın alçak tonlu sözlerini duyamadı.

Ninova

"Yirmi beş yıllık bir ömrün borcu nasıl ödenir? Kaç kez hayatını kurtarsam sana olan borcumu ödeyebilirim peki?"

Ulun'un seri adımları Zoya'nın bulunduğundan emin olduğu terastaki bahçeye doğru ilerlerken içindeki coşkuyu bastırmaya çalışıyordu. Ferman'ın nihayet uyanmış olmasının sevinci bir taraftan adamın oldukça iyi olduğunu da görmek bu coşkuyu arttırıyordu. Vereceği haberin Zoya'yı ne kadar mutlu edeceği ve güneş gibi parlayan gülümsemesinin yeniden yüzünde belireceği gerçeği öyle güzeldi ki. Hiç alışkın olmadığı hatta bilmediğini düşündüğü şeyi yapma isteği doğuruyordu. Neşeyle gülmek. Yüzündeki kaslar istemsizce gerildi ve dudakları yanaklarına doğru uzandı. Neredeyse başaracaktı. Gerçek bir gülümseme yüzünde belirmek üzereydi.

Güzel haberi vermek üzere sabırsız adımları terasa çıktığında gözleri otomatik bir şekilde belirlediği noktaya çevrildi ve başarmak üzere olduğu şey ansızın soluverdi. Adımlarını durdurmadı; fakat yüzüne oturan boşluğa da engel olamadı. Şahit olduğu manzara daha evvel nerelerde saklanıp durduğunu bilmediği, varlığından bile haberi olmadığından emin olduğu bir duyguyu birdenbire ortaya çıkarmıştı.

Kıskançlık.

Adeta kalbinin üzerine yeni bilenmiş keskin bir bıçak sokulmuş gibi bir acı hissetti. Kıskançlığın bu derece yakıcı bir duygu olabileceğini kırk yıl düşünse aklına getiremezdi. O birkaç saniyede, Zoya'nın ayaklarını kucağında, ellerinin arasında tutan çekiği sayısız ölüm şekliyle, sayısız parçalara böldü. Attığı her adımda bir başka ölüm şeklini gerçekleştirdi. Adımları nihayet ahşap bankta oturan iki kişinin önünde durduğunda görebildiği tek şey Zoya idi. Yanındaki genç çekik parçalar halinde un ufak olmuştu ve yoktu.

Zoya ona sorarcasına baktığında, dudaklarının arasından dışarı taşan ses ifadesizmiş gibi çıksa da güvenilirliği yalnızca kendisi hissediyordu.

"Ferman uyandı."

Zoya ansızın yüzünde beliren gülümsemeyle öylesine bir hızla yerinden fırlamıştı ki, hiç niyet etmemiş olsa da ayak tabanı

Ninova

Tazo'nun boşluğuna vurmuştu. O esnada nefesi kesilen genç çekik iki büklüm olmuşken bunu fark etmeyen genç kadın çoktan iki ayağını yere basmıştı bile. Müjdeli haberi ona getiren adamın boynuna sıkıca sarılarak neşesi zirvede bir kuş gibi şakıdı.

"Babam uyandı!"

Ulun kollarını kendisine sarılan kadının beline dolayıp Zoya'nın arkasında kalan çekiğe gözdağı verir gibi kötücül bir bakış attı. Diğeri kendisini toparlayarak nefes nefese başını yukarı kaldırdı; ikisi adeta birbirine nispet eder gibi kısacık bir an bakıştılar. Ulun bakışlarını Tazo'nun üzerinden çekmeden aynı nispete devam etti.

"Seni görmek istiyor. Gidelim hadi."

"Siz gidin," dedi Tazo elini ileri doğru sallayarak. Nefesini toparlamaya çalıştığı için çıkan sesi cılızdı. "Ben daha sonra Ferman'ın yanına uğrarım. Hep birlikte doluşmayalım."

"Seni istemedi zaten," dedi Ulun üzerine basarak. Kolunu Zoya'mn beline sarıp, genç kadını kendisine yaslayarak ileri yönlendirdi. Olanın bitenin farkına varmayan ve sevinçten tabanları adeta yere basmayan Zoya koşarcasına ona eşlik ediyordu.

"Babam uyandı!" dedi sanki şarkı söyler gibi melodik, yüksek bir sesle.

Ulun onun yanında hızla yürürken, istemsizce başını omzunun üzerinden geriye çevirip arkada kalan adama baktı. Ayağa kalkmış, ellerini pantolonun ceplerine sokmuş halde uzaklaşan çifti izliyordu ve yüzünde Ulun'un hiç hoşuna gitmeyen bir sırıtma vardı. Ulun adeta tehdit eder gibi gözlerini kısıp çenesini hafifçe öne uzattı. Diğeri ise arsız bir gülümseme eşliğinde, dalga geçer gibi aynı mimiği gerçekleştirip umursamazca el salladı.

İşe yararlığını bir tarafa koysa Ulun kesinlikle onu ortadan kaldırmak için elinden geleni yapardı.

Ninova

"İnsanın kendinden başka dönebileceği bir yer var mıdır ki?"

Kadınsız Erkekler, Haruki Murakami

FERMAN & MİNORU

Ferman, gözlerini açmasının ardından geçen bir saatin sonunda nihayet Minoru ile baş başa kalabilmişti. Bilinçsiz geçirdiği üç gün Zoya için öylesine endişe vericiydi ki yataktan çıkmak istediğinde genç kadın şiddetle itiraz etmişti. Onun içini rahatlatmak için elinden geleni yapmıştı ve zaman zaman göğsünde hissettiği sızıyı da belli etmemişti. Yarası tamamen iyileşene kadar bu sızıyı hissetmeye devam edeceğini biliyordu ve geçmiş tecrübeleri bununla nasıl başa çıkacağını öğretmişti. Sızıyı umursamayarak.

Zoya'nın endişeden sıyrılması ve gerçekten iyi olduğuna inanması için bir saat harcamıştı. O bir saatte genç kadın anaç bir tavuk gibi etrafında dönmüştü. Bir süre boyunca Ferman'ın yataktan çıkmamasını ve hiçbir şey düşünmeden iyice dinlenmesini istiyordu. Ferman onun gönlünü kırmamak için isteklerine boyun eğer gibi görünmüş ve yatağın içinden çıkmamıştı. Minoru'nun yaptığı çorbayı onunla baş başa sohbet ederek yiyeceğini söylediğinde, nihayet yaşlı dostuyla yalnız kalmıştı ve yaptığı ilk şey kapanan kapının ardından yatağından çıkmak olmuştu.

Minoru'nun hazırlayıp getirdiği tepsi odadaki küçük yuvarlak masanın üzerindeydi. Karşılıklı iki sandalyenin olduğu masaya oturmadan evvel geniş sargı bezinin sarılı olduğu çıplak göğsünü kısa kollu bir tişört giyerek kapamıştı. Kolunu kaldırmakta güçlük çektiğinde Minoru'nun yardım etmesi gecikmemişti. Nihayet karşılıklı şekilde sandalyelere yerleştiklerinde Ferman ağır hareketlerle çorbasını içmeye başladı.

"Her zamanki gibi çok lezzetli olmuş," dedi takdirini belirterek.

"Bir an evvel sağlığına kavuşmana yardımcı olacaktır," diye karşılık verdi Minoru her zamanki ağır başlı tavrıyla.

Ferman bakışlarını kaldırıp ona yumuşak bir gülümseme sundu. Gözlerinin içindeki minneti gizlememişti.

"Benim için Tokyo'ya gelmiş olman beni çok gururlandırdı. Bunu yapmanın senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum."

"Sahip olduğum tek dostumu kaybedebileceğimi düşünmek daha zordu."

Ferman bakışlarını aşağı indirip yavaşça çorbasından bir kaşık daha almadan evvel "Henüz değil," dedi alçak sesle. "Henüz ölemem, merak etme."

"Bir ara gittiğin yerden dönmeyeceğini düşünmeye başlamıştım."

Minoru'nun bu sözleri eleştiri gibi değil açıkça gözlemini dile getirir şekilde sarf edilmişti. Ferman kabullenir gibi başını usulca salladı. Başını yukarı kaldırmamıştı.

"Dönmek istemediğimi söylesem yalan olmaz ama mecburdum."

"Oğlun için mi? Kızın için mi?"

"Her ikisi için de."

"Doğru kararı vermişsin. İkisinin de sana ihtiyacı var. Şu an pes edilecek zaman değil."

"Maksadım pes etmek değildi, sadece uyurken rüyamda bulduğum kişiyi bırakmak zor geldi."

"Eninde sonunda ona döneceksin. Acele etmene gerek yok."

Ferman bakışlarını kaldırıp ayıplar gibi baktı karşısındaki adama. Diğeri ise bu bakışa aldırmadan devam etti.

"Zamanı geldiğinde herkes gider. Henüz senin zamanın gelmedi."

Ferman uzunca bir süre dalmış gibi Minoru'ya baktı ve tekrar kendisine gelerek çorba kasesine dönmeden evvel onaylar gibi başını salladı.

"O da öyle dedi," dedi alçak bir sesle. Dalgın bir edayla bir kaşığı daha yavaşça ağzına soktu.

Minoru ansızın konuyu değiştirip pat diye "Oğlun sana benziyor," dediğinde başını hızla yukarı kaldırdı Ferman. Sorarcasına bakarken "Aslında annesine benziyor," dedi fısıldar gibi. "Her geçen gün bunu daha net görüyorum. Gözlerini annesinden miras almış."

Ninova

"Annesinin nasıl bir dış görünüşe sahip olduğunu bilmiyorum. Zaten dış görünüşünden bahsetmemiştim. Yapı olarak sana çok benziyor."

Ferman elindeki kaşığı masaya bırakıp yavaşça arkasına yaslandı ve Minoru'nun devam etmesini ister gibi baktı.

"Her şeyi belli etmeden gözlemliyor, ona ihtiyaç duyulduğunda da yine belli etmeden gerekeni yapıyor. En az senin kadar açık sözlü, düşüncesini belirtmekten çekinmiyor. Zoya'ya da çok düşkün, tıpkı senin gibi. Onu mutlu edeceğini düşündüğü en ufak ayrıntıyı bile atlamıyor." Minoru bir an susup, dikkatli gözlerle Ferman'a bakarak devam etti. "Ve en az senin kadar ketum. Ona bakınca tıpkı senin gibi aklında sürekli kendi gündemi olduğunu hissediyorum."

Ferman buruk bir tebessümle bakışlarını aşağı indirdi ve alçak sesle sordu. "Sence ne olabilir?"

"Seninkini bilemediğim gibi onunkini de bilemiyorum," dedi Minoru çekinmeksizin.

Ferman bu kez gözlerini yukarı kaldırıp gücenik bir bakış attı. "Benim özel gündemimin ne olduğunu bilmediğini söyleyemezsin. Bu son derece açık değil mi? Senden hiçbir şeyi gizlemedim."

"Evet, oğlun hakkındaki gerçeği benden gizlemedin. Ama başka birtakım şeyleri anlatmadığını da hissediyorum."

Ferman onaylar gibi başını sallarken sesli bir soluk aldı. "Senden gizleme maksadıyla yapmadım bunu, yalnızca konuşacak uygun zamanımız olmadı. Bazı şeyleri telefonda konuşmaktan hoşlanmadığımı biliyorsun."

Minoru devam etmesini ister gibi gözlerini kırpmadan ona bakmayı sürdürdüğünde, "İstanbul'a gittiğimde eski bir dostu ziyaret ettim," dedi ifadesizce. "Bugünkü planlarımın gerçekleşmesi için onun yardımına ihtiyacım vardı."

"Riskli ama gerekli olduğunu düşündüğün bir adım attın yani?"

"Başta sana söyleseydim, risk nedeniyle bana engel olmaya çalışırdın."

"Muhtemelen," dedi Minoru düşünceli bir edayla. "Görünen o ki risk ortadan kalkmış."

Ninova

"Geçmişte kalan ama bugün de hâlâ bana güvenen ve inanan birilerinin var olduğunu bilmenin, iyi hissettirdiğini inkar edemem."

"Seni gerçekten tanımışsa başka türlüsünü düşünemem."

"Beni gerçekten tanımış olsa da görev bilinci ağır basabilirdi. Benimle iş birliği içinde olmak onun için de büyük risk."

Minoru bir süre boyunca dikkatle Ferman'a bakıp aklındaki düşünceyi dile getirdi. "Bu riski oğlun için aldın, öyle değil mi?"

Ferman tereddüt etmeden başını salladı. "Onun özgür olmasını istiyorum. Prangalarından kurtulmasını istiyorum."

"İşe yaradı mı peki?"

"Henüz bilmiyorum." Ferman yaslandığı yerde bakışlarını yavaşça etrafında gezdirdi. "Vurulduğum için iletişimimiz koptu. Üç gündür benden haber alamadığı için endişelenmiş midir bilemiyorum. Ona bu saatte ulaşamam. Yarın sabah erken saatlerde yeniden iletişim kurmaya çalışacağım."

"Tanıştığınızdan beri sürekli oğlunla birbirinizin hayatını kurtarıyorsunuz."

Minoru'nun yumuşak bir tonla dile getirdiği sözler, Ferman'ın bakışlarını çabucak ona çevirmesine ve sorarcasına bakmasına neden oldu. Yaşlı fakat bilge çekik gözler durgun bir göl gibiydi.

"Kim olduğunu bilmeden tuzağa düşürdüğünde amacın onu öldürmek değildi. Öyle olsaydı bugün hayatta olmazdı. O gün bilmeden de olsa ilk kez oğlunun hayatını kurtardın. Seninle anlaşmaya yanaşmayıp hedefini yok etmek konusunda ısrar etseydi, seni öldüreceğinden eminim. Bunu yapabilecek kadar yetkin biri. Bir nevi o da senin hayatını kurtardı sayılır." Kısacık bir soluk alan adam yeniden sözlerine devam etti. "Onu öldürecek olan kurşunun önüne atladın ve yaralandın. Yine oğlunun hayatını kurtardın. Ve o da senin."

Ferman anlamaya çalışır gibi baktığında Minoru düz bir sesle bu bakışa karşılık verdi. "Çok kan kaybettin, sana kan veren oğlundu. Tazo ve Zoya, ikinizin aynı kan grubuna sahip olmanızın mucizevi bir tesadüf olduğunu düşünüyorlar."

Ferman'ın bakışlarına aniden telaş ve tedirginliğe benzer bir ifade yerleşti. Minoru başını hafifçe iki yana sallayarak onu sakinleştirmeye çalıştı.

Ninova

"Merak etme, henüz akıllarından geçirdiklerini bile sanmıyorum." Kısacık bir an sustu ve uyarır gibi ekledi. "Şimdilik."

Ferman sıkıntılı bir nefes aldı. Önündeki su dolu bardağa uzandığı esnada yine Minoru'nun sesi duyuldu. "Bunu daha ne kadar onlardan gizleyeceksin?"

Ferman su bardağını geri bırakırken "Sence bu doğru bir zaman mı?" dedi diklenir gibi. "Bunu pat diye nasıl söyleyebilirim?"

"Bir yolunu bulmak zorundasın. Bu gerçeği ne kadar uzun gizlersen, ortaya çıktığı an o kadar sıkıntılı olur."

"Tüm bu pisliğin sona ermesine çabalıyorum. Şu anda Ulun'un aklını karmakarışık edecek bir gerçeği ortaya dökemem. Ulun'un da Zoya'nın da odaklanmasına ve dikkatli olmalarına ihtiyacım olduğu bir dönemdeyiz. Gerçeği öğrendiklerinde, ikisinin de farklı şekillerde sarsılacağına eminim. Bunu şimdi ortaya dökmek sonradan yaşanılacak sıkıntılardan daha tehlikeli."

"Bunlar arkasına saklandığın korkunun öne sürdüğü bahaneler."

Minoru'nun açık sözlülüğü Ferman'ı kızdırsa da tepki vermemeye çalıştı. Kısmen haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Kontrollü bir tavırla karşılık verdi dostuna.

"Bunu daha önce itiraf etmiştim sana. Korktuğum bir gerçek. Fakat korkunun ecele faydası olmadığını da biliyorum. Şimdi doğru bir zaman olmadığına inandığım için erteliyorum sadece. Eninde sonunda gerçeği ikisi de öğrenecekler. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var. Rahat bir soluk aldığımızda konuşmayı tercih ediyorum."

Minoru düz bakışlarını Ferman'ın üzerinden çekmeden bir süre boyunca dikkatle izledi ve uysal bir edayla hafifçe başını salladı.

"Yemeğine devam et. Bir an evvel toparlanman ve eski gücüne kavuşman gerek. Bu iş ne kadar çabuk biterse o kadar iyi olur. O genç adam, gerçeği ondan uzun süre sakladığın için öfkelenecektir. Zamanı geldiğinde bu öfkeyi karşılayacak kadar güçlü olman gerek."

"Gözümün önünden ayrılmasın da öfkesinin şiddetine razıyım."

"Zoya'nın tepkisinden hâlâ emin değilim," dedi Minoru düşünceli bir tonla. Bu kez onun bakışları masaya indi. Adeta kendi

Ninova

kendine konuşur gibi devam etti. "Birbirlerine karşı hissettikleri sevgi durumu hafifletebilir belki." Kaşları hafifçe çatıldı ve bakışları Ferman'a kalktı. Bu bakışların içinde şaşkınlığa benzer bir ifade vardı. "Hangisi daha çok diğerinin üzerine titriyor anlayamadım. İkisi de birbirlerine karşı aşırı korumacı. Biri sözleriyle öteki davranışlarıyla belli ediyor. Son iki gündür Zoya, Tazo'yla sürekli tartışıyor."

Ferman'ın yüzünde minik bir tebessüm belirdi. "Tazo, Ulun'un damarına basıyor sanırım," dedi tahminini dile getirerek.

"Tazo'yu bilirsin. Zoya'yı kızdırmaya bayılır. Şu an elindeki koz epey güçlü."

"Ulun, Tazo'yla başa çıkabiliyor mu?"

Minoru dik dik Ferman'a baktı. "Zaman zaman oğlumu öldürmeye kalkacağından şüphe ediyorum."

Ferman neşeli denecek alçak sesli bir kahkaha attı. "Merak etme, sırf Zoya'yı üzmemek için bunu yapmaz. Tazo'nun güvende olduğuna eminim."

Minoru elbette der gibi suratını buruşturdu ve karşılık vermedi. Ferman'sa bu esnada gülümseyerek çorbasını bitirmeye koyuldu. Nihayet kaşığı masaya bıraktığında Minoru tekrar konuşmaya başladı.

"Bundan sonraki adımın ne olacak?"

Ferman peçeteyle ağzını yavaşça silip arkasına yaslandı. Peçeteyi masaya bırakırken alçak sesle karşılık verdi.

"Yılmaz'ın tüm para kanallarının önünü kesmem lazım. Yakın zamanda yapılacak uyuşturucu sevkiyatını engellemek bir sonraki adım olacak."

"Bunun yeterli olacağını düşünüyor musun? O adamın arkasında çok güçlü işbirlikçileri var. Konumu oldukça önemli. Para sorununu kısa zamanda yine çözebilir."

"Biliyorum. CIA'nin silahlarını Türkiye üzerinden Ortadoğu'ya gönderilmesini sağlıyor. CIA ona ihtiyacı olan desteği ve parayı verecektir. Bu nedenle o konumu bir an evvel elinden almam lazım."

"Bununla ilgili bir planın var mı?"

Ferman ağır ağır başını salladı. "Başta minik bir kartopu yapıp yavaş yavaş yuvarladım ve şimdi o minik kartopu önüne gelen her

Ninova

şeyi ezip geçebilecek büyüklüğe ulaştı. Birkaç gün içinde çok daha ses getirecek gerçekler ortaya çıkmış olacak. Hükümet bu skandalın altından kalkabilmek için onu görevden almak zorunda. Görevden alındığında gücü de sarsılmış olacak."

"Hâlâ birçok noktada emrinde olan adamlar vardır. Yıllardır birçok kişiyi rüşvete bağladığına eminim. Görevden alınsa bile gerekli koordinasyonu yine sağlayacaktır."

Ferman bakışlarını Minoru'ya dikip hafifçe gülümsedi. "Muhakkak öyledir. Ama uyuşturucu sevkiyatının ardından silah sevkiyatını da engellersem, ona destek olanların güveni sarsılacaktır ve hâlâ desteklemeye devam edip etmemeleri yönünde şüphe duyacaklardır. Eskisi kadar etkin olmadığını düşünmeye başladıklarında ona olan desteklerini de çekeceklerine eminim."

"Silah sevkiyatı ile ilgili bilgilere henüz ulaşamadık," dedi Minoru tatsız bir sesle. "Rota belli elbette ama silahların ne zaman yola çıkacağı ve ne zaman teslim edileceği hâlâ bilgimiz dışında."

"Bununla ilgili başka bir kanal kullanmayı düşünüyorum. Bu bilgiyi edinebilecek birilerine ulaşabileceğime eminim."

"Senin şu İranlı istihbaratçıdan mı söz ediyorsun?" Minoru'nun yüzünde beliren tatsız ifade oldukça açıktı.

Ferman bu bakışı gözden kaçırmadı ve konuştukları konuyu öteleyerek nazikçe sordu.

"Ailesi iyi durumda, değil mi?"

Minoru tersler bir bakış attı. "Hoşlanmadığım kişi o adam. Ailesinin bana emanet olduklarını söyledin. Elbette iyiler. Her şeyden habersiz bir kadın ve iki masum çocuğu suçlayacak değilim. Güven içinde sakin bir hayat yaşıyorlar. Ters bir durumda müdahale etmeleri gerektiğini bilen adamlar etraflarında, yakın korumadalar."

Ferman teşekkür eder gibi başını salladığında Minoru yeniden konuya döndü.

"O adamın istediğin bilgiye ulaşabileceğine inanıyor musun?"

"Onun da kulağını açık tutmasını isteyeceğim elbette fakat bir başka kanal daha kullanmayı düşünüyorum. Bu işlerin içinde olan birileri mutlaka bilgi edinebilir."

Minoru çekik gözlerini mümkünmüş gibi iyice küçülttu ve şupheyle sordu. "Hayatını bağışladığın şu adamdan mı söz ediyorsun? Ölmüş bir adam nasıl bilgi edinebilir ki? Tek bir kişiyi bile araması hayatta olduğunu ilan etmesi demek olur. İstediğini yapacağını düşünüyor musun?"

Ferman umursamazca omuz silkti. "Onun da Yılmaz'la kapanmamış bir hesabı var, ben bir şekilde yardım edeceğine inanıyorum. Ayrıca bana borcu var. Hayatta olduğunu ilan etse bile şu anki kimliği hakkında kimsenin bir bilgisi yok. Saklanmaya devam etmek ve tabii istediğim bilgiyi de bir şekilde edinmenin yolunu bulmak zorunda."

Minoru dikkatle Ferman'a baktı ve az da olsa şaşkınlığını belirterek "Seni ilk kez bu kadar acımasız görüyorum," dedi.

"Bu yola çıkarken, gerektiğinde acımasız olmayı göze almıştım Minoru. O adama hiçbir borcum yok. Hayatını bağışladım ve karşılığında şimdi bir iyilik isteyeceğim. Bu normal zamanlarda asla yapmayacağım bir şey olurdu. Fakat normal zamanlar yaşamıyorum. Çocuklarımın geleceği için özellikle oğlumun güvenliği için her şeyi göze aldım. Yılmaz gibi ikiyüzlü bir yılanın karşısında eski Ferman dikilemez. Prensiplerimin bir kısmını bir süre boyunca rafa kaldırmak zorundayım. Ona benimle düşman olmanın nasıl olacağını göstermem gerekiyor. Bu yolda her şeyi, herkesi kullanırım."

"Çünkü söz konusu olan oğlun."

Ferman keskin bir edayla başını salladı. "Evet. Söz konusu olan oğlum." Sesli bir soluk çekerek hayıflanır gibi devam etti. "Hiç uyanmak istemediğim bir rüyadan uyandım. Geri dönmek benim için çok ağırdı. Bunu oğlum için yaptım. Utandığımdan sevdiğim kadının mezarına bile gidemiyorum ama ona bir söz verdim. Yattığı yerde huzurla uyumasını istiyorum. Verdiğim sözü neye mal olursa olsun tutacağım ve oğlumun hayatını güven altına alacağım. Bu yolda kimin canının yanacağı umurumda bile değil. Dostlarımı yine korumaya devam edeceğim... Ama düşmanlarım ve onların çevresindekiler için acımasız biri olmak zorundayım. Bunun başka yolu yok."

Ninova

Odanın içine çöken sessizlik ve ağırlaşan hava bu sözlerin gücünü işaret ediyordu. Ferman girdiği yolda taş taş üstünde bırakmamaya ant içmiş gibiydi. Minoru bazen olağanüstü durumlarda olağanüstü tedbirlerin alınması gerektiğini düşünüyordu. İnsanın sevdikleri söz konusu olunca prensipler rafa kalkmak zorundaydı. Kendisi o prensipler uğruna sevdiği kadını kaybetmişti ve şimdi geriye dönme şansı olsa tıpkı Ferman gibi davranması gerektiğini kabul ediyordu. O da zaten geride kalan tek oğlu için prensiplerinden ödün vermemiş miydi? Parasızlık yüzünden oğlunu da kaybetmek istememişti. Bugün oğlunun da kendisinin de sahip olduğu güç, Ferman tarafından onlara sunulmuştu ve en başta Minoru'ya ağır gelse de Ferman'ın teklifini kabul etmesinin tek nedeni oğlu olmuştu.

Yavaşça yerinden doğruldu ve masanın üzerindeki tepsiye uzanırken alçak sesle tavsiyede bulundu.

"İlk gün için yeterince yoruldun. Artık dinlenmen lazım. Yatağına gir ve iyi bir uyku çek. Önümüzdeki birkaç gün iyice dinlen ve eski gücüne bir an evvel kavuş."

Ferman uysalca başını sallayarak yavaşça yerinden kalktı. "Yorgunum gerçekten. Tazo'ya yarın sabah görüşeceğimizi söyle lütfen. Şimdilik daha evvel kararlaştırdığımız şekilde sızıntıya devam etsin."

Minoru onaylar gibi başını sallayarak elindeki tepsiyle kapıya yöneldi. Ferman yatağına doğru hareketlendi ve yavaşça kenarına oturdu. Minoru kapıdan çıkmadan evvel tembihler gibi seslendi.

"İlaçlarını içmeyi unutma. Komodinin üzerindeler."

Ferman dostça bir gülümsemeyle başını salladı. Kapı Minoru'nun arkasından kapandığında bir süre boyunca düşünceli gözlerle kapalı kapıya baktı. Yapacağı çok iş vardı fakat o an kendisini o kadar çok yorgun hissediyordu ki. Zihninde gördüğü rüyanın resimleri diziliydi. Özlem dolu bir ifade yüzünde belirdi ve sesli bir soluk alarak, yatağın içine yerleşip bacaklarını uzattı. Bu gece yine o rüyayı görür müydü acaba? Başını arkasına yaslayıp gözlerini yumdu. Dinmeyen hasret yüreğini sızlatıyordu; tek tesellisi o an yalnız başına kaldığı odanın, kapalı kapısının ardında olan oğlunun varlığını bilmekti.

Ninova

Dudaklarının arasından, tıpkı rüyasında olduğu gibi tek kelime fısıltılı bir sesle istemsizce döküldü.

"Tuğra'm."

Ninova

yirmi birinci bölüm

"Seni Seviyorum demek değil ki marifet, önemli olan o kelimenin tüm sorumluluklarını alabilmek."

Can Yücel

ULUN & ZOYA & TAZO

Kendine gelen Ferman'ın yanında bir saat geçiren Zoya, eski neşesine kavuşmuştu ve bu durumdan en çok memnuniyet duyan kişi Ulun'du. Zoya adeta solgun bir kahverengiye bulanmış olan sonbaharın tüm hüznünü geride bırakmış, yeniden rengarenk çiçeklerin açtığı bir bahar bahçesine dönüşmüştü. Bu neşe Ulun'un son birkaç gündür zorlanarak yaptırdığı bir eylemi de ortadan kaldırmıştı; Zoya eskisi gibi iştahla yemeğini yediğinde yüreği hafiflemişti.

Minoru'un Ferman'ın yanında olduğu esnada üç genç, geniş mutfaktaki masada birlikte yemek yiyorlardı. Zoya ve Tazo, birbirlerine daha ziyade laf sokmak olduğu söylenebilecek neşeli bir sohbeti sürdürüyordu; Ulun'sa dinleyici pozisyonundaydı. Başı tabağına eğik ağır ağır yemeğine devam ederken, sarf edilen tüm sözleri kaçırmadan dikkatle diğer ikisini dinliyordu.

Dışarıdan bakan biri oldukça durgun olduğunu söyleyebilirdi; fakat içindeki karmaşa bastırması güç bir iç savaş halindeydi. An geçtikçe perde perde artan bir öfkeye sahipti ve henüz o öfkeyi kusacak adrese ulaşamamıştı.

Ninova

Bu öfkenin aslında açık gizli birçok nedeni vardı. Açık olan neden elbette Ferman'ın vurulmasıyla sonuçlanan saldırıydı. Kendisini tuzağa düşüreceklerinden emin olmuş olsa da Aziz'in onu aptal yerine koymaya çalışmasını ve ortaya çıkan durumu sakince karşılayamıyordu.

Öte yandan gizli ve aslında asıl neden ise Ulun'un iç hesaplaşmasıydı. Çalınmış bir hayatı vardı. Diğer normal insanlar gibi olamıyordu. Ne duygularını açıkça dile getirebiliyor ne de sevgi dolu ortamlarda nasıl davranacağını bilebiliyordu. Kendisini öylesine parçalanmış hissediyordu ki adeta her bir parçası etrafa saçılmış gibiydi; tam olamıyordu. Yeni tanıştığı imrenme duygusundan nefret ediyor, kıskançlığından tiksiniyordu.

İki gündür bulundukları evin büyüklüğüne rağmen hatırı sayılır kez Minoru ve Tazo ile karşılaşmıştı, bazen onları uzaktan izlemişti. İkisi de Zoya'nın hareketli yapısının belki tam tersiydi. Dışarıdan bakan birinin ilk gözlemi, her ikisi için de ağırbaşlı, durağan ve sakin bir yapıya sahip oldukları yönünde olabilirdi. Tazo elbette Zoya'nın yanındayken haşarı bir çocuğa dönüşüyordu fakat Minoru ile beraberken, son derece dingin ve ağırbaşlı bir genç adamdı. Birbirlerine karşı dile getirmesi güç bir sevgi ve saygı besledikleri öylesine açıktı ki. Ulun'u etkileyen de baba oğulun o dingin, huzurlu görünüşleriydi.

O ikisini ne zaman görse kıskançlık içini bir kurt gibi kemiriyordu. Ondan alınanların, hatta kelimenin tam anlamıyla çalınanların değeri izlediği görüntülerde ortaya çıkıyordu. Hiç yaşayamamış olduğu şeylerin kaybını daha evvel düşünmemişti; ne olduklarına dair bir fikri bile yoktu. Oysa şimdi şahit olduğu şeyler, kaybının büyüklüğünü ona gösteriyordu ve Ulun bu hırsızlığa karşı büyük kin besliyordu.

Diğer yandan, kıskançlık duygusunun türlü türlü şekli olduğunu da keşfetmişti. Belki de Ulun'u bu kadar çok öfkelendiren şey, hiç bilmediği birçok duygunun adeta bir tufan gibi hızla ve şiddetle aynı anda ortaya çıkmasıydı. Daha yeni keşfettiği bir duyguyu sindiremeden bir başkasıyla yüzleşiyordu ve sağanak yağmur altında kalmış gibiydi.

Ninova

Tazo ve Zoya'nın yakınlığı onu deli ediyordu. Tazo gibi Zoya'yla şakalaşamıyor, ikisinin yaptığı gibi kahkahalar atamıyordu. Adeta donuk bir heykel gibiydi ve gözlemlediği kadarıyla Zoya, Tazo ile çok mutluydu. Hangi kadın kendisini güldüren bir erkeği sevmezdi ki? Ya da soruyu başka bir şekilde soracak olsa, hangi kadın yanında duygusuz bir heykel isterdi?

Ulun eksik olduğunu fark ettiği hangi yönüyle yüzleşse, bugünkü onu ortaya çıkaranlara olan öfkesi katlanılmaz boyuta ulaşıyordu. Bu öfkeyi kusacak birilerine ihtiyacı vardı. Ve o tek adres de belliydi.

Kulağına çarpan kelimelerle öfkesini tekrar bastırmaya çalışarak dikkat kesildi. Diğer ikisinin iğneleyici neşeli sohbeti sona ermiş görünüyordu ki Zoya'nın sesi iş üzerinde olduğu zamanlardaki gibi ciddi çıkmıştı.

"Babamın birkaç gün yataktan çıkmadan çok iyi dinlenmesini istiyorum. O yüzden önümüzdeki birkaç gün işin yükünü bizim omuzlamamız gerekiyor. Onun hiçbir şeyi kafasına takmasını istemiyorum. Sen de ona göre programını yap."

"Benim birkaç günlük programım belli. Daha evvel karar verdiğimiz gibi sırası gelen belgeleri ve kayıtları sızdıracağız. Ferman sonraki adımlar için daha sonra talimat vereceğini söylemişti."

"Ben bu gece babamın dosyaları üzerinde çalışacağım. Plan dahilinde dosyaları sınıflandırmıştık ve her adımı ona göre belirlemiştik. Sonrakilerin hangileri olduğunu sana söylerim öyle ilerleriz, şu sıra babamı da yormamış oluruz."

Tazo başını sallayarak onayladı. "İçerikleri anlamıyorum zaten, belgeleri numaralandırarak bana göndermişti. Aynı şekilde gönder, gerisini ben hallederim."

Zoya yanındaki Ulun'un sessizliğinin farkındaydı ancak üzerine gitmemek için bu sessizliği anlayışla karşılamaya çalışıyordu. Ulun'un aşina olmadığı bir ortamda son derece huzursuz olduğunu ve uyum sağlamakta güçlük geçtiğini fark ediyordu ama bu onun için önemsiz bir konuydu. Önemli olan tek şey Ulun'un yanında olmasıydı. Zamana ihtiyacı vardı ve Zoya ona tüm zamanları verebilirdi. Yanında olmasının bile yeterli olduğunu hissettiren bir davranışla, ortadaki tabaklardan aldığı yemekleri Ulun'un tabağına doldurmaya devam etti.

Ninova

Tazo karşısındaki ikiliyi izlerken, dudağının ucunda çaktırmamaya çalıştığı bir gülümseme belirdi. Zoya, Ulun'un tabağına yemek dolduruyor, diğeri bir yandan yemeğine devam ederken bir yandan konan yemeklerin içinde genç kadının sevdiği şeyleri onun tabağına aktarıyordu. İki çubuğun arasına sıkıştırılmış bir karides daha Zoya'nın tabağına konulduğunda Tazo sırf damarına basmak ister gibi Ulun'a hitaben tekrar söze girdi.

"Sen bu süreçte ne yapmayı planlıyorsun sert çocuk?" diye sordu alaycı bir sesle.

Zoya'nın, içinde şimşekler çakan gözleri uyarır gibi hızla Tazo'ya döndüğü esnada başı hâlâ tabağına eğik olan Ulun son derece sakin, ifadesiz bir sesle ona karşılık verdi.

"Seni çatıdan mı atsam yoksa beynine mi sıksam diye karar vermeye çalışacağım," deyip kısacık bir an bekleyip, üzerine basarak ekledi. "Çekik."

"Duydun, değil mi?" diyen Tazo şikayetçi bir edayla Zoya'ya baktı. "Bana hakaret ediyor. Beni tembihlediğin gibi sevgilini de tembihleyecek misin?"

Zoya kısacık bir an ne yapacağını bilemez gibi bir Tazo'ya bir Ulun'a baktı. Arada kalmış olmaktan nefret ediyordu ve bu durumdan en kolay şekilde kurtulmanın yolunun geçiştirmek olduğuna karar verip sevimli bir gülüşle Tazo'ya baktı.

"Tabii ki sana hakaret etmiyor, sadece çekik gözlü olduğunu söylemek istedi. Tüm Uzakdoğulular öyle zaten, değil mi? Bence çok sevimliler. Bu hakaret sayılmaz."

"Bana hakaret gibi geldi," dedi Tazo üsteleyerek. "Üstelik beni öldürme planlarından söz ediyor, duydun değil mi?"

"Tabii ki seni öldürmeyecek," dedi Zoya saçmalama der gibi çıkışarak.

"Senin üzülmeyeceğini bilsem hiç düşünmem," dedi Ulun söylenir gibi.

Zoya bakışlarını bu kez hızla yanma çevirdi ve adeta küçük bir çocuğa anlatır gibi tane tane kelimeleri sıraladı.

"Hem de çok üzülürüm. O yüzden bu düşünceyi hemen kafandan uzaklaştır."

Ulun uysal bir edayla başını sallayıp "Tamam, yaparım," dedi.

Ninova

"Gördün mü?" diyen Zoya nispet yapar gibi Tazo'ya döndü tekrar. "Sevgilim beni üzmemek için kendinden ödün veriyor. Sen benim için ne yapıyorsun peki?"

"Çeneni çekiyorum," dedi Tazo bıkkın bir tonla. Ardından sesli usanç dolu bir nefes koyuverdi.

Ulun gözlerini yukarı kaldırıp düşmancıl bir bakış attı ona. Zoya'nın en sevilesi yanı çenesiydi. Nasıl şikayetçi olurdu ki? Derin bir sessizliğin ne kadar yorucu ve yalnız hissettirici olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu karşısındakinin. Neşeli bir kuş cıvıltısına benzer sesin hiç durmadan konuşmasının ne kadar rahatlatıcı ne kadar huzur verici olduğunu hiçbir zaman bilemeyecekti. Düşmancıl bakışlar birkaç saniye içinde acımaya dönüştü. Bu bakışı fark eden Tazo başını salladı ve tamamen yanlış anladığı belli bir tavırla karşılık verdi.

"Sen de şikayetçisin değil mi? Nihayet ortak bir nokta bulduk seninle. Kendime acıyordum, artık sana da acıyorum."

"Ben senin çeneni çektiğim için acıyorum kendime," dedi Ulun dik dik bakarak. "Senin kadar boş konuşan bir adam görmedim."

"İşte bu yüzden hep terk ediliyor," diyen Zoya hevesle araya girdi.

"Kimse beni terk etmiyor, asıl ben terk ediyorum."

Tazo'nun şiddetli itirazma Ulun küçümseyerek baktı ve bir lokmayı ağzına atarak yavaşça çiğnemeye başladı. Sessizliği Tazo'nun canını sıkmış olmalıydı ki üsteleyerek "Ne?" dedi. "Ne diye öyle bakıyorsun? Terk edilen hiçbir zaman ben olmadım."

Tazo'nun böbürlenen tavrına Ulun boş gözlerle bakarak "Ne dememi bekliyorsun? Aferin mi?" diye karşılık verdi.

Zoya ortamın gerilmemesi için çabucak araya girmeye karar verdi ve hızla konuyu değiştirdi.

"Aziz'i tekrar arayacak mısın?" diye sordu birdenbire. "Yoksa sisteme mesaj mı bırakacaksın? İkinci kez ulaşamadığında öyle yaptığınızı söylemiştin."

Ulun bakışlarını yanına çevirip merakla kendisine bakan kehribarlara döndü. Doğruyu söyleyip söylemek konusunda bir an kararsız kaldı. Fakat ona bakan gözler öyle güzeldi ki kendisine verdiği söze sadık kalması gerektiğini düşündü ve tereddüt etmeden doğrudan cevap verdi.

Ninova

"Hayır," dedi ifadesizce. "Sisteme mesaj bırakmamın hiçbir anlamı yok. Aziz'in de sırası gelecek ama emri asıl verenin kim olduğunu ikimiz de biliyoruz."

"Onu mu arayacaksın?" diye sordu Zoya gözlerini iri iri açarak.

"Neden olmasın?" dedi Ulun umursamazca omuz silkerek. "Artık onun peşinde olacağımı anlamış olur."

"Şu an şimşekleri üzerine çekmen doğru olur mu? Ya senden kurtulmak için seni ifşa etmeye kalkarsa?"

"Hiç sanmıyorum," dedi Ulun rahat bir tonla. "Şu an içinde bulunduğu şartlarda müttefiklerine ihtiyacı var. Onu, o müttefiklerle öyle ters düşürürüm ki kendi topuğuna sıkmış olur. O da bunu biliyor."

"Blöfünü yer mi sence?"

"Tek başıma olduğumu ve köprüleri tamamen yaktığımı düşünüyor. Bu riski almaya götü yemez."

"Zaman kazanmaya çalışır yani?" dedi Zoya düşünceli bir edayla.

"Kendince, götünü kurtarana kadar karşılıklı hamlelerle oyuna devam edebileceğimizi düşünecek. Bir sonraki hamlesine kadar benim hamlemi sindirmeye çalışır."

"Ferman'ın bundan haberi var mı?" diye soran Tazo araya girdi. Ortam aniden ciddileşmişti ve o da son derece ciddi bir ifadeyle diğer ikisini dinliyordu. Neyse ki nezaket gösterip İngilizce konuşuyorlardı. Gerçi bunda Zoya'nın etkisini göz ardı edemezdi. Zoya, ne zaman üçü bir araya gelse ısrarla İngilizce ya da Japonca konuşuyordu ve Ulun itiraz etmeden ona uyum sağlıyordu.

"Yok," dedi Ulun kestirip atar gibi. "Edecek bir çift sözüm var ve Aziz'e ulaşamıyorsam onun tepesindeki ulaşırım. Ferman'dan izin almam gerekmiyor."

"Aslına bakarsan benim açımdan da mantıklı. Hem kendisini daha çok köşeye sıkışmış hisseder," diyen Tazo bir an tereddüt ederek devam etti. "Ama Ferman yapılan aramaların da bir sistematiği olması gerektiğini söylemişti. Doğru zamanda yapılan aramaların onu panikletip hata yapmasına neden olacağını düşünüyordu. Sence bu doğru zaman mı?"

Ulun kaşlarını çatarak dümdüz Tazo'ya baktı. "Bundan daha doğru bir zaman olduğunu düşünmüyorum. Beni öldürme emri

Ninova

vererek ipleri koparan o oldu. Bundan sonra aramızdaki savaşın ne derece kızışacağını bilse iyi olur. Sönmüş ateşe odun atan oydu. Harına da katlanacak."

"Sana neden özel muamele yapıyor sence?" diye sordu Tazo merakla. Önündeki bir lokmayı çabucak ağzına atıp, gözlerini Ulun'a dikti.

Ulun'sa bakışlarını yeniden tabağına indirip bilmiyorum der gibi omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Ama öğreneceğim."

"Kimlere ne kötülükler etmiş o pislik," dedi Zoya hiddetli bir edayla. "Babama yaptıklarına baksanıza. Dostuna bunu yapan başkalarına ne yapmaz."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Ulun cılız bir tonla. "Benimle ne alıp veremediği var bilmiyorum ama eninde sonunda öğreneceğim."

"Bence," diyen Tazo düşünceli bir edayla araya girdi. "Ailenle ilgili bir şey olmalı. Nasıl bir hırsa kapıldıysa hâlâ dinmemiş acısı. Belki de geçmişte onun önüne taş koyan birileriyle bağın var. O pisliğin geriye dönük geçmişini iyice kurcalamak lazım, belki bir ipucu yakalarız."

Ulun'un bakışları hızla yukarı kalkıp Tazo'ya dikildi. Kısacık bir an, yalnızca saliselik bir zaman diliminde gözlerinin içinde medete benzer bir ışık yanıp söndü ve safir gözler yeniden ifadesizliğe büründü.

"Bunu yapabilir misin?" diye sorarken ses tonu dümdüzdü fakat Tazo yakaladığı o kısacık zaman diliminin çok şey ifade ettiğini biliyordu. Yakaladığı şeyden Ulun'un hoşlanmayacağını, mahcup olacağını hissederek çabucak kararını verdi. Bakışlarını Zoya'ya şöyle bir çevirip yeniden Ulun'a döndüğünde, muzır bir edayla sırıtarak karşılık verdi.

"Sevgilinin hatırına bunu yapabilirim," dedi böbürlenir bir tonla. "Bir daha bana, benim için ne yaptın diye sormaz belki."

Zoya gözlerini devirip homurdanır gibi bir ses çıkardı. Fakat Ulun, Tazo'nun hiç beklemediği bir karşılık verdi.

"Bunu yaparsan sana ben borçlanmış olurum. Borç benim borcum. Onun için bir şey yapacaksan sadece onun için yap, kıvırtma çekik."

Ninova

Tazo elindeki çubukları usançla masaya bırakıp ayağa kalktı ve şikayetçi bir edayla "İkiniz tam birbirinizi bulmuşsunuz," dedi. "Sürekli ikiye karşı bir savaşıyorum. Bunun haksızlık olduğunu umarım yakın zamanda anlarsınız. Ben çalışmaya gidiyorum, devamlı bana nispet yapmanızdan usandım."

Tazo çenesini havaya dikip uzaklaşırken Zoya, Ulun'un omzunu dürterek "Kıskandı," dedi neşeli bir edayla.

"Hoş bir duygu değil," dedi Ulun ağzının içinde mırıldanarak. Daha birkaç saat evvel hissettiği kavurucu duygu ilk anki tazeliğiyle yüreğinde asılı kalmıştı. Ancak sözlerini farklı şekilde değerlendiren ve Tazo'yu eleştirdiğini düşünen Zoya "Bence de," dedi çocuksu bir tonla. "İnsan hiç sevdiği kişileri kıskanır mı? Ne ayıp."

Ulun'un araştıran bakışları Zoya'ya dikildi ve merakla sordu. "Kıskanmaz mı?"

Soru öylesine garip bir tonla çıkmıştı ki genç adamın dudaklarından, Zoya dikkatle genç adama bakıyordu şimdi. Birkaç saniye sonra alçak bir sesle "Aslında kıskanır," dedi dürüstçe. "Yani sevdiklerini paylaşmak bazen zor gelir insana. Ama ben Tazo'yla alay etmek için öyle dedim." İnceleyen gözleri Ulun'un yüzünden çekilmemişti. Safirler sözlerini değerlendirir gibi dikkatle ona bakıyordu.

"Sen kıskançlık mı hissediyorsun?" diye sordu Zoya anlayışlı bir tonla.

Ulun ansızın gözlerini ondan kaçırıp önüne döndü ve homurdanır gibi karşılık verdi. "Elbette hayır," dedi kestirip atar gibi fakat kendisine hakim olamamış olacak ki ters bir sesle süratle ekledi. "Ama yine de ayaklarını ona ovdurma. Bunu ben de yapabilirim."

Zoya'nın kolları birdenbire Ulun'un boynuna dolandı ve oturduğu yerde bedenini genç adama yasladı. Ağzından öylesine garip nidalar çıkıyordu ki Ulun hiçbirine bir anlam veremiyordu ama çocuksu sesler kulağına hoş geliyordu.

"Beni kıskandın mı sen?" diyordu Zoya çocuksu bir sesle. "Hem de Tazo'dan? Yaaa, ama bu çok komik... Gerçi hoş olduğunu iti-

Ninova

raf etmeliyim. Erkek arkadaşımın beni kıskanacağı kırk yıl dü. şünsem aklıma gelmezdi. Demek sevgili kıskanması böyle bir şey. Yaaa, ama bu çok tatlı."

Ulun boynuna sıkıca sarılmış olan kolların elverdiği ölçüde ba. şını çevirmeye çalışarak, omuzlarına dökülmüş olan sarı saçlara baktı. Zoya adeta bir kedi gibi başını omzuna sürtüp duruyor ve hiç susmadan o garip nidalar eşliğinde konuşmaya devam edi. yordu. Bulundukları pozisyon çok saçma, yaşadıkları an son de. rece gülünçtü; fakat Ulun nedensizce bu anın içini ısıttığını hisse. diyordu. Dudaklarının ucu minik bir kıvrılmayla yanlara doğru gerildi.

"Bu saçmalığı çok sürdürecek misin?" diye sorsa da sesi kontrol edemediği şekilde yumuşacık çıkmıştı.

Zoya omzuna yaslı başını kaldırıp içinde ışıltılar saçan gözlerini ona dikti. Gülümsemesi tüm simasını kaplamıştı. Boynunu yu. karı uzatıp dudaklarını Ulun'un çenesine bastırarak geri çekildi ve şakır gibi karşılık verdi.

"İlk sevgili kıskançlığını yaşıyorum. Tadını çıkarmam lazım," dedi kendisini savunarak.

Mest olmuş bir gülümsemeyle ona bakan genç kadın öyle gü. zeldi ki Ulun ona asla karşı koyamayacağını düşünüyordu. Fakat birkaç saat evvel hissettiği duygu içinde tekrar kıpırdandığında somurtmasına engel olamadı. Asık bir suratla "Hiç güzel bir duygu değil bu," dedi itiraf edercesine.

Zoya'mn yüzündeki gülümseme anlayışlı bir tebessüme dö. nüştü. Avuçlarını genç adamın yanaklarına kapadı ve tatlı bir ses tonuyla karşılık verdi.

"O zaman güzel olmayan hiçbir duyguyu yaşamayalım," dedi. "Bir daha Tazo'ya ayaklarımı ovdurmam," der demez af diler gibi "Çok mu kıskandın? Seni çok mu üzdüm?" diye sordu.

Ulun uzun denecek bir süre boyunca, ona sevgiyle bakan kehri. barları izledi. Kadife yumuşaklığındaki gözler onu sarıp sarmalar, içine çeker gibiydi. Dudaklarından çıkan kelimeleri sanki içinde kontrol edemediği bir başkası dile getir gibi konuşmaya başladı. ğında o, kehribarların içindeki girdapta kaybolmuş gibiydi.

"Kıvranıyorum," dedi mırıldanır bir tonla. "Kıskançlıktan kıv. ranıyorum hem de. Ama öte yandan yanımdaki güzelliği herkes

Ninova

görsün de istiyorum. Bunun çocukça olduğunu biliyorum. Ama böyle hissediyorum. Yanımdaki varlığının eksikliğimi yok ettiğini, beni bütün hissettirdiğini biliyorum. Her şeye sahip olan o şımarık çocuklar gibi görünüyorum belki. Sahip olduklarını göze sokan o şımarık çocuklar gibi. Oysa bunun tam tersiyim. Fakat bu kez nispet yapan benim... Hiçbir şeye sahip olmamış olan ve ilk kez bende de artık güzel bir şey var diyebilen, o zavallı çocuklar gibiyim. Kıskançlığın bu kadar yakıcı bir duygu olduğunu bilmiyordum. Bu beni harap etse de yanımdaki varlığın beni bir nebze bile olsa değerli kılıyor. Ve bu his öylesine baş döndürücü ki çektiğim ıstırabı katlanılabilir kılıyor."

Zoya duyduğu sözlerle nefesinin kesildiğini hissetti. Soluk dahi almadan genç adamın sözlerini içine çekiyor, kulaklarından giren kelimeler önce beyninde ardından damarlarında dolaşarak tüm bedeninde dans ediyordu. İkisinin de henüz birbirlerine karşı dile getirmediği iki kelime bu sözlerin karşısında öylesine aciz, öylesine basitti ki; Zoya yüreğinden kopup gelen o iki kelimeyi ansızın dudaklarından çıkarmak üzereyken, utançla yutkunarak geri gönderdi. Ulun en iyisini hak ediyordu. Zoya'ya hissettirdiği tüm baş döndürücü duyguların karşılığı yalnızca iki kelime olamazdı.

Ulun konuşmasını sona erdirdiğinde ikisi de hipnotize olmuş gibi birbirlerine bakmaya devam ediyorlardı. Zoya nasıl becerebildiğini bilmeden başını hafifçe ileri çıkardı ve dudaklarını yumuşak bir dokunuşla Ulun'un dudaklarının üzerine kapadı. Kalbindeki yoğun sevginin eşliğinde, yumuşacık bir temasla adeta okşar gibi öptü genç adamı. Aldığı karşılık tıpkı sunduğu gibiydi. İncitmeye korkar gibi yumuşacık bir ihtimamla öptü genç adam onu.

Zoya geri çekildiğinde içinde parıltılar oynaşan safirlere saplanıp kaldı. Avuçları genç adamın yanağında hâlâ yaslı duruyordu. Bileğinden sarkan minik kalp şeklindeki safir taşı, tam o esnada üzerine vuran ışıkla parıldadı. Bu pırıltı, karşısındaki gözlerin içindeki pırıltıyla boy ölçüşür denli göz kamaştırıcıydı. Gözlerinin rengindeki safiri bileğine takan adam, tam nabzının üzerine kalbini bırakmıştı.

"Öyle olağanüstü bir adamsın ki," diye mırıldandı Zoya yoğun bir tonla. "Eksik hissetmen çok yanlış. Birçok kişide olmayan özel

Ninova

bir şeye sahipsin ve aslında tam olduğunun farkında bile değilsin."

Ulun sorarcasına ona bakarken, Zoya gülümsedi. "Ruhun," dedi kısık bir sesle. "Ruhun öyle güzel ki." Dudaklarının arasından çıkan sıcacık bir nefes genç adamın yüzünü yaladı ve Ulun istemsizce gözlerini yumup bu nefesi içine çekti. Adeta bir masal anlatır misali kulağına çarpan kısık tonlu kelimeler yine tılsıma dönüşmüştü. Birlikte geçirdikleri gecelerde olduğu gibi kulağına fısıldanan o aşk dolu sözler, bedenini baştan aşağı titretti.

"Sana aydınlık bir ruh üfleyen, seni öyle tam yaratmış ki ademoğlunun karanlığı bile seni parçalayamamış. Uzun bir yolculuk yaptın; öyle bir yolculuğun sonunda hâlâ ruhunu kaybetmemiş biri asla eksik olamaz. Ruhun sana ilk üflenen an kadar saf ve duru." Zoya alnını genç adamın alnına dayayarak "Söylesene Mavilerin Efendisi," dedi yumuşak, alçak bir sesle, "Sen hangi cüretle benim sevgilimin eksik olduğunu söyleyebilirsin?" diye sordu çıkışır gibi.

Ulun yanağını genç kadının başına yaslayarak kısa bir nefes çekti ve duyulur duyulmaz bir sesle karşılık verdi.

"O ruhu yalnızca senin yanında hissediyorum."

"Bu iyi bir şey. Çünkü hep senin yanında olacağım sen de bunu hissetmeye devam edeceksin."

Ulun buruk bir edayla gülümsediğinde kıvrılan dudaklarını Zoya göremedi. Genç kadının saçlarının üzerine şefkatli bir öpücük bıraktığında tembihler gibi karşılık verdi.

"Ve ayakların ağrıdığında da bana söyleyeceksin."

Zoya'nın dudaklarının arasından kaçan kıkırtı Ulun'un kalbini tekletecek denli cıvıltılıydı. Omzuna attığı hafif bir yumruğun ardından "Kıskanç," dedi genç kadın neşeli bir sesle. Yeni bir öpücüğü genç adamın dudaklarına kondurmak üzere başını uzattığı esnada, yan taraftan yükselen öksürüğe benzer bir sesle irkilip süratle geri çekildi. Başım hızla yana çevirdiğinde, Minoru ile göz göze geldi ve yüzüne yayılan pembelik eşliğinde gülümsemeye çalıştı.

"Babam karnını doyurdu mu?" diye sordu çabucak.

Minoru bir ona bir uygunsuz bir vaziyette yakalandıkları için yerinde huzursuzca kıpırdanan Ulun'a baktı. Başını sallayarak bu

Ninova

soruyu onayladı, hemen ardından düz bir sesle öneride bulunur gibi karşılık verdi.

"Sizde oynaşmayı bırakıp bir an evvel karnınızı doyursanız iyi olur."

Zoya şikayetçi yüksek bir sesle "Minoru!" dedi itiraz eder gibi. "Bizi utandırman hiç hoş değil."

Yaşlı adam umursamadan "Sizin de mutfakta oynaşmanız hiç hoş değil," diye lafı yapıştırdı.

Ulun hızla yerinden kalkıp saygılı bir baş selamı verdi ve kaçmadan evvel mırıldanan bir sesle "Benim karnım doydu zaten, bir telefon açmam gerekiyordu," dedi yeni hatırlamış gibi.

Adımları bir an evvel oradan uzaklaşmak istercesine aceleciydi. Arkasından bakan Minoru'nun bakışları ifadesizdi ancak Zoya kızgın bakışlarını yaşlı adama dikmişti. Minoru'nun bakışları ona çevrildiğinde, oturduğu yerden ayağa kalktı ve burnunu havaya dikerek öfkeli bir sesle konuştu.

"Sevgilimi utandırman hiç hoş değil!"

"Hoş olmayan şeyleri sıralamamız konusunda ısrarcı mısın?" diye sordu yaşlı adam düz bir tonla. "Bu iş sabaha kadar sürecekmiş gibi hissediyorum."

Zoya gözlerini kısarak ona baktığında, Minoru aldırmaz bir edayla konuştu. "Karnın doyduysa git Tazo'ya söyle, bu gece Ferman'ı rahatsız etmesin. Onunla yarın sabah görüşecek."

Zoya tabanlarını yere vurarak ileri adımlarken, yüksek sesle söyleniyordu. "İlk kez bir sevgilim oldu ama ailem ona ne kadar da kaba davranıyor. Beni mutlu etmesi yetmiyor mu sizin için? Herkesin ona nazik davranmasını istemem bu kadar büyük bir şey mi? Hepinizle birden nasıl başa çıkabilir ki? Tazo bir yandan, sen bir yandan. Hiç sevgi göstermiyorsunuz ona. Ailemin ona kucak açacağını ummakla hata mı ettim acaba? Neden beni ona karşı mahcup edip duruyorsunuz ki?"

Minoru uzaklaşan genç kadının arkasından bir elini kaldırıp, boşlukta açıp kapatarak "Bıdı bıdı bıdı bıdı, hiç susmuyor, hiç susmuyor," diye söyleniyordu. Başını iki yana sallayıp arkasını döndü. Suratında oluşan minicik tebessümle çekik gözleri iyice kapanmıştı.

Ninova

"Siz, bana suçu öğreten insan değilsiniz; siz, bana bir suçlunun kişiliğini kazandıran insansınız."

Şeytanın Çırağı, Shiro Hamao

ULUN

"Suç tarihi incelendiğinde, işlenen suçların açığa çıkma sürecinde, bir suçlu için en tehlikeli şeyin kendi vicdanı olduğu görülür. Cesurca suç işlemelerine rağmen sonrasında son derece korkak davranırlar. Birçok vaka, suç işledikleri zamanki kadar soğukkanlı oldukları takdirde suçluların yakayı ele vermeyeceklerini gösterir," der Shiro Hamao, Şeytanın Çırağı isimli kitabında.

Ulun'un şimdiye kadar ki başarısının nedeni, seneler evvel Dinçer'in cansız bedeninin üzerine attığı toprağın altına gömdüğü insani duygularıydı. Bu duyguların yanında başı çeken ve terk ettiği en değerli şeyse vicdanı, kişiye doğruyu ve iyiyi yapma yükümünü yükleyen o içsel güçtü. Vicdanını, benliğinin çok derinlerinde kalan sessiz ve karanlık mezarlığa gömmek zorunda kalmıştı ve bir kez bile arkasından su döküp dua etmemişti.

Oysa bugün kendisini bu denli hırpalayan şey, o sessiz mezarlıkta bırakmak zorunda kaldığı vicdanıydı. Hayatta kalmak için vazgeçtiği o içsel güç, sanki birdenbire hortlar gibi öylesine ansızın ve öylesine hiddetli ortaya çıkmıştı ki Ulun, yüzleştiği vicdanıyla kendi kendine hesap soruyor, adeta zihninde yarattığı hayali karakterlerle kendi kendine konuşan bir şizofrene dönüşmek üzere olduğunu hissediyordu.

Dışarıya belli etmemeye çalıştığı karmaşa onu alt üst ediyordu. Kimi zaman yorgun düştüğünde, yalnızca kısacık bir süre de olsa

Ninova

dinlenebilmek adına tutunduğu şeyler Ferman'ın ya da Zoya'nın onu rahatlatan kelimeleri oluyordu.

Bir dönüşümün eşiğini çoktan geçmişti; bunun son derece farkındaydı ve içindeki kanlı muharebeye katlanmak zorundaydı.

Yorgun adımları Zoya'nın en çok sevdiği köşeye doğru ilerliyordu. Ahşap bank adeta içindeki boşluğu simgeler gibiydi. Soğuk havada tek başınaydı.

Boş banka oturarak arkasına yaslandı ve başını karanlık gökyüzüne çevirdi. Şehrin ışıkları belli belirsiz huzmeler halinde gökyüzüne sızmaya çalışıyordu. Bulunduğu yükseklik az da olsa bu huzmeleri bertaraf ediyordu; fakat yıldızlar da bu yapay ışıklara yenilmiş gibi ortalarda görünmüyordu.

Birkaç dakika boyunca aklındaki tüm düşünceleri geri plana atmaya ve her karanlığa kapatıldığında olduğu gibi zihnindeki o durgun göle ulaşmaya çalıştı. Gözlerini usulca kapatıp kısa bir soluk çekerek, tamamen o karanlığın içine çekilmeyi denedi. Fakat bastırmayı bir türlü başaramadığı öfke buna izin vermiyordu. Karanlık zihninde patlayan bir silah sesi ve sonra kollarının arasına düşen kanlı beden, ardmdan gözyaşları içindeki perişan yüz buna engel oluyordu.

Gözlerini yeniden açıp, kararlı bir tavırla cebindeki telefonu çıkararak ezberlediği numarayı çevirdi. Zaman zaman genç çekiği öldürme planları yapsa da şu an sahip olduğu teknolojik tedbirler için ona minnet duyuyordu. Ferman sahip olduğu tüm olanakları kullanarak Ulun'un üzerine koruyucu bir şemsiye açmıştı ve Ulun izin vermediği sürece artık kimse onu takip edemezdi.

Kulağına yasladığı telefonda hat çalmaya devam ediyordu. Yılan kim bilir o an nerede, kimlerleydi hiçbir fikri yoktu ama bunu umursamıyordu da. En azından Aziz'in hiç ses çıkmayan kapalı hattından farklı olarak çalan telefon içinin kıpır kıpır olmasını sağlıyordu.

Beşinci çalıştan sonra nihayet hattın karşısından gelen sesle birlikte Ulun ansızın sakinleşmiş gibi rahatlatıcı bir soluk aldı. Öfkesinin adresi karşısındaydı ve içindeki irini boşaltabilirdi.

"Kimsin?" dedi karşıdaki ses kabaca. Yılmaz'ın tipik tavrı telefonda da geçerliliğini koruyordu ki çıkan ses tonu, kimin olduğunun önemi yokmuşçasına aşağılar gibiydi.

Ninova

"Umduğun kişi olmadığıma eminim," dedi Ulun, yarı tehdit yarı küçümseme dolu bir tonla.

"Sen?" dedi karşısındaki bu kez şaşkınlık barındırır bir tonla. Ulun'un sesini hemen tanıdığı son derece açıktı.

"Sesimi hemen tanımış olman ne güzel. Bana değer verdiğini gösterir, gözlerim yaşardı doğrusu."

"Sen hâlâ gebermedin mi?" diye sordu hırsla.

"O kadar aptalsın ki," dedi Ulun karşısındakini çıldırtan bir sakinlikle. "Bu aptallıkla, o koltukta bunca zaman nasıl oturdun hayret ediyorum. Sence gönderdiğin birkaç işe yaramaz çakal beni öldürmeye yeter mi? Kendi yarattığın kötülüğün ölçüsünden habersiz olacak kadar salak mısın?"

"Sen ne cüretle benimle böyle konuşmaya cesaret edebiliyorsun?" diye adeta haykırdı Yılmaz.

Ulun'un gözlerinin önüne serilen manzara öyle keyif vericiydi ki sinsi bir gülümseme dudaklarının ucunda belirdi.

"Korku denen şeyi içimden söküp aldıran sensin. Şimdi ne sikime böyle aptalca bir soru soruyorsun ki?" dedi dalga geçer gibi.

Öfkesi ansızın dinmiş, kaybettiğini sandığı iç kontrolü yeniden ele geçirmiş gibi tuhaf ama huzur verici bir dinginlik hissediyordu.

"Söylesene geri zekâlı, benim canıma okuturken, bir gün karşına çıkıp seni de çok pis becereceğimi aklımdan geçirdin mi hiç?"

"Haddini bil!" diye kükredi bu kez Yılmaz.

Ulun ondan çok daha fazla öfkeli olan birinin varlığına öyle sevinmişti ki keyfi gittikçe artıyordu. Cüretkarlığı da keyfiyle aynı oranda artış gösteriyordu.

"Beni dinle çük kafalı!" dedi üzerine basarak. "Gönderdiğin çakalların hepsi cehennemi boyladı. Sırada Aziz var. O kendini çok akıllı sanan kuklana söyle, benden kaçamayacak. Sonra sıra sana gelecek. Bana tecrübe ettirdiğiniz tüm acıları size bizzat yaşatacağım. İşte o zaman nasıl bir hadde sahip olduğumu göreceksin."

"Sen bana parmağının ucunu bile süremezsin köpek!" dedi Yılmaz hırsla bağırarak. "Seni başka köpeklerin önüne atıp parçalatamayacağımı mı sanıyorsun? Boynunda tasman yok diye özgür olduğunu mu düşünüyorsun? Sana bu dünyada nefes aldırmam!

Ninova

Duydun mu beni! Sana bu dünyada bir nebze bile nefes aldırmam."

Ulun keyifli bir sesle gülüp karşılık verdi. "Götün yiyorsa durma geri zekâlı. Şu sıra başının epey dertte olduğunu duydum. Götünü kurtaracak birkaç dostunla karşı karşıya gelmek istiyorsan tereddüt dahi etme. Koz olarak kullandığın dosyadaki her satırı sana ben yazdırdım. Bildiklerimi söylemek için sabırsızlanıyorum. Eminim Amerikalı dostların da öğreneceklerinden epey memnun olurlar. Koyunlarında yılan beslediklerini öğrenmek onları aydınlatır bence."

Bu sözlerin peşinden gelen derin sessizlik Ulun'un düşüncesinde haklı olduğunu işaret ediyordu. Yılmaz'ın üzerine gitmeye devam ederek blöfünü büyüttü.

"Peşime o itleri taktığında kendi topuğuna sıktın piç kurusu. Karşında kendin gibi geri zekâlı birinin olduğunu mu sanıyorsun? Yaptığımız anlaşmaya uymayacağına emindim zaten. Ama artık umurumda bile değil. Dosyayı at ortaya. Ekmeğime yağ sürmüş olursun. Köprüleri çoktan yaktım ben. Seni de yakacağım göreceksin. Birileri senin ipini çekmiş belli ki. Ayaklarının ucuyla üzerinde durduğun o idam sehpası var ya," dedi Ulun üzerine basarak. Buz gibi bir sesle devam etmeden evvel kısacık bir es verdi. "O sehpaya tekmeyi ben basacağım."

Yılmaz haykırışa benzer öfkeli bir sesle bağırdığında, hattın gerisinde adeta bir şeylerin kırıldığını düşündürten sesler de geldi. Muhtemelen öfkesinden, eline geçirdiği bir şeyleri bulunduğu yerde duvara fırlatmıştı.

"İşte böyle havlamaya devam et pislik," dedi Ulun kin dolu bir sesle. "Çaresizlik ne kadar kötüymüş değil mi? Bana yaşattığın her şeyin acısını senden kat be kat çıkaracağım, göreceksin. Bundan sonra bir numaralı hedefim sensin orospu çocuğu. Kendini koyduğun yerden memnunsundur umarım. Peşine en azılı iki tetikçiyi taktın. Artık ben de peşinde olmadığıma göre eminim çok daha rahat hareket edecektir. Bakalım sana önce ben mi yoksa Hayalet mi ulaşacak?"

Yılmaz ardı ardına öfkeli küfürleri sıralamaya başladığında, Ulun onu duymazdan gelip son sözlerini sarf ederek hattı adamın suratına kapadı.

Ninova

"Aynen böyle devam et şerefsiz, aynen böyle. Daha yüksek sesle havla."

Elindeki telefonun ekranına bir süre boyunca düşünceli gözlerle bakıp yavaşça cebine yerleştirdi. Az da olsa kendisini rahatlamış hissediyordu. Yılmaz'ın epeyce tutuştuğu belliydi. Son günlerde gelişen olayların onu yıprattığı ve sinirlerine hakim olmakta güçlük çektiği öyle açıktı ki adamın kontrolü tamamen yitirmek üzere olduğunu düşündü. Bu iyiydi. Bu gerçekten iyiydi. Şimdiye kadar sinsice at koşturmuş olan adam kısmen açığa çıkmıştı ve bunu hiç beklemediğinden nasıl hareket edeceğini bilemiyordu. Şimdi bilmediği denizlerde yüzen oydu ve boğulmamak için çaba sarf ediyordu.

"Daha çok su yutacaksın," diye kendi kendine mırıldandı Ulun.

Ansızın gözünün önüne elini kolunu bağlayarak onu attıkları havuz geldi. Ciğerlerinin havasızlıktan patlayacak raddeye geldiğinde, hissettiği kavurucu acı öylesine net hafızasındaydı ki istemsizce derin bir soluk alarak bu görüntüyü zihninden uzaklaştırmaya çalıştı.

Dışarısının soğuğunu yeni fark etmiş gibi ellerini kollarına sürterek bedenini ısıtmaya çalıştı. Üzerinde yalnızca bir kazakla bu havada dışarı çıkmış olması aptallıktı; buz gibi soğuk içine işlemişti. Günlerdir uykusuzlukla verdiği mücadele sonrası yorgun düşmüş bedeni önceki gibi soğuğu dirençle karşılayamıyordu. Verdiği nefesin dudaklarının arasından buharlaşarak havaya karıştığını fark ettiğinde, içi titreyerek oturduğu yerden ayağa kalktı.

Yorgunluk sanki ansızın bastırmış gibi kendisini öyle bitkin hissediyordu ki. Ferman'ın tavsiyesini dinlese iyi olurdu. Bu gece deliksiz bir uyku çekip dinlenmesi gerekiyordu. Zoya'nın ona ihtiyacı vardı; gerektiği anda genç kadının yanında olabilmek için güçlü olmak zorundaydı.

Adımları evden içeri girdiğinde, yüzüne vuran sıcaklık çabucak bedenini ısıttı fakat nedensizce içinin hâlâ buz gibi olduğunu hissediyordu. Günlerdir yatak yüzü görmemişti ama yine de ona ayrılan odadaki yatak gözüne sevimli gelmiyordu. Üst kata çıkan merdivenlere yönelmeden evvel önünden geçmekte olduğu mut-

Ninova

fağa başını uzattığında, Minoru'nun yine ocağın başında olduğunu gördü. Bu eve geldiğinden beri kendisi mutfağa girememişti. Adam geldiğinden beri Dashi yapıp duruyordu ve bu Ulun'a son derece saçma geliyordu.

"Mutfakta epey becerikli olduğunu duydum," diyen Minoru'nun alçak, durgun sesiyle az daha yerinden sıçrayacaktı.

"Arkanda da gözün olduğunu bilmiyordum," dedi aksi bir sesle karşılık vererek.

"Benim her yerde gözüm var," dedi yaşlı adam. Ulun ses tonundaki hafif alaycılığı gözden kaçırmamıştı.

"Ne mutlu sana. Epey işe yaradığına eminim."

Minoru usulca geriye döndü ve yumuşak bir gülümsemeyle ona baktı. "Yarıyor gerçekten," der demez çenesiyle masayı işaret etti. "Gel bir tas çorba iç. Bu havada sadece bir kazakla uzun süre dışarıda kalmak pek akıllıca değil. Üşümüş olmalısın."

Ulun başını iki yana salladı. "Aç değilim. İçerisi sıcak, üşümüyorum."

Minoru bir süre dikkatli gözlerle onu inceledi ve peki der gibi başını salladı. Arkasına dönmeden evvel direktif verir gibi kelimeleri sıraladı.

"Yarın tüm gün evde olmayacağım. Mutfağı sana bırakıyorum. Yemekleri sen yapmak zorundasın. Tazo'nun dışarından sipariş vermesine ve kendi başına yemek pişirmesine izin verme sakın. Burayı bıraktığımız gibi bulamayabiliriz."

"Yarın Dashi yok mu yani?" diye sordu Ulun alay eder gibi kaşlarını kaldırarak.

Minoru ayıplar gibi baktı ona. "Ferman için yarın sabaha hazır ediyorum. Bir an evvel sağlığına kavuşması lazım ve bunun için et suyu çorba her zaman en iyisidir."

"Haklısın," dedi Ulun uysalca başını sallayarak. Yavaşça arkasına dönmeden evvel "İyi geceler," dedi mırıldanır gibi.

"Sana da," diyen Minoru'nun, yorgun adımlarla ilerlerken bir süre boyunca kendisini izlediğini fark etmedi.

Üst kata çıktığında, karşı konulmaz şekilde ihtiyacı varmışçasına adımları iradesi dışında Zoya'nın odasına doğru ilerledi. Kapıyı yavaşça vurduğunda genç kadının sesini duyar duymaz içeri girdi.

Ninova

"Hâlâ uyumadın mı?" diye sordu kızar gibi.

"Babamın dosyaları üzerinde biraz çalışmak istedim," dedi Zoya gülümseyerek. Ulun masanın üzerindeki açık bilgisayar ekranına, üst üste dizili dosya ve dağınık sayfalara çabucak göz attı. Zoya önünde oturduğu çalışma masasından kalkıp, genç adama doğru ilerlerken devam ediyordu. "Birkaç gün hiçbir şeyi kafasına takmadan dinlenmesini istiyorum. Tazo'ya gerekli belgeleri aktaracağım."

Kollarını Ulun'un bedenine sarıp başını sert göğse yasladı. "Nasıl geçti konuşma?"

Ulun umursamazca omuz silkmeden evvel ona sarılan bedene kollarını doladı ve çenesini sarı saçların üzerine yasladı. "Epeyce telaşta olduğu belli. İyice sıkışmış gibi sadece hırlayıp durdu."

"Gebersin pislik."

"Yakında inşallah."

Zoya başını kaldırıp gözlerini yorgun safirlere dikti ve uyarır gibi "Her ne kadar gebermesini istiyorsak da o kadar kolay kurtulmamalı, o yüzden kendine hakim olmalısın," dedi.

Ulun gözlerini yumarak başını salladı. "Biliyorum. Acele etmeyeceğim ve Ferman'ın planına uyacağım, söz."

"Aferin benim sevgilime," dedi Zoya tıpkı bir çocukla konuşur gibi. Kısacık bir an genç adamın yorgun yüzüne baktı ve ilgili bir sesle "Artık uyuman lazım, günlerdir hiç uyumadın," dedi.

"Onu da biliyorum," dedi Ulun bıkkın bir sesle ve gözlerini zorlukla geriye açıp kendisine dikili kehribarlarla göz göze geldi. "Burada uyuyabilir miyim?" diyen soru dudaklarından hesaplamaksızın çıktı. Birdenbire içinden kopup gelen bir dürtü gibiydi. Telaşlı denecek bir edayla çabucak ekledi. "Sabah erkenden, kimse uyanmadan kalkıp odama giderim."

Zoya yumuşak bir tebessümle ona bakıp hafifçe başını salladı. "Uyuyabilirsin tabii ki. Sabah erkenden kalkmana da gerek yok."

"Minoru ya da Tazo'nun tenkit eden bakışlarıyla karşılaşmak istemiyorum."

"Minoru sabah erkenden çıkacağını söyledi. Tazo da sabaha kadar çalışacağı için ancak sabah yatağa girer, geç uyanır. Sen bu gece burada rahatça, deliksiz ve güzel bir uyku çekebilirsin."

"Ben sana sarılıp uyumak istiyorum. Ne zaman gelirsin yanıma?"

"Çok az işim kaldı, birkaç belgeyi Tazo'ya gönderip sana eşlik ederim hemen." Hüzünlü, ilgili bakışlarını ona dikili safirlerden ayırmadan bir elini kaldırdı ve genç adamın yanağını şefkatle okşadı. "Çok yorgun görünüyorsun, bir an evvel dinlenmen lazım," diye ekledi.

Ulun uysalca başını salladı ve dudaklarını Zoya'nın alnına bastırdı. Burnundan verdiği sıcak nefes genç kadının yüzünü yaladı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Ulun. Teninden henüz uzaklaştırmadığı dudakların teması Zoya'mn içini ısıttı. Ama en çok içini ısıtan sonraki sözler oldu.

"Var olduğun için teşekkür ederim."

"Muhtemelen aynı öyküye, eşzamanlı olarak dahil olmuşuz."

1Q84 – 3. Kitap, Haruki Murakami

ZOYA

Zoya, çalışma masasmın üzerindeki dosyaları ses yapmaya çekinerek yavaşça üst üste koymaya başladığında, Ulun'un yatağa girmesinin üzerinden on beş dakika geçmişti.

Odasının içinde bulunan banyoda, çekmecedeki yedek diş fırçalarından birini kullanan Ulun, üzerinde yalnızca boxerla yatağa girmiş ve birkaç dakika içinde derin bir uykuya dalmıştı. Zoya ise bu zaman içinde bilgisayar ekranında Tazo'yu yönlendirecek dosyaların numaralarını art arda sıralayarak ona mail atmıştı.

İşini bitirdikten sonra masaya yaydığı dosyaları sessizce üst üste dizmeye başladı. Kulübeden çıkmadan evvel Ferman'ın üzerinde

Ninova

çalıştığı dosyalarla birlikte başka birtakım dosyaları da aceleyle Ferman'ın çantasına tıkıştırmıştı. Ferman'ın odasındaki dolabın içinde, gizli bir çekmenin içinde bulunan özel kasadaki evraklar ve yedek pasaportlar bulunuyordu; Zoya baskının ardından geride onlara dair hiçbir şeyin kalmamasına özen göstermişti. Şimdi üzerinde çalışmayı bitirdiği dosyaları tekrar çantaya koymadan evvel tıkıştırdığı her şeyi çıkarıp düzgün bir şekilde yerleştirmeye başlamıştı.

Birkaç dosyayı üst üste dizerek itina ile düzeltti ve düzgün bir şekilde çantaya geri koydu. Dağınık halde duran pasaportları bir araya getirip çantanın ön gözündeki bölmeye yerleştirdi ve kalan diğer dosyalara döndü.

Odanın içinde huzur verici bir sessizlik hakimdi. Arkasında kalan yatakta uyuyan Ulun'dan çıkan alçak soluk sesleri bu huzuru katlıyordu. Onun nihayet dinlenebildiğini görmek Zoya'yı öylesine mutlu etmişti ki bu uykuyu bölmemek için hareketlerini oldukça sessiz gerçekleştiriyordu.

Geçen günler içinde kendisi kısa süreli de olsa uykuya yenik düşmüştü; Ferman'ın odasında yan yana oturdukları kanepede defalarca kez Ulun'un göğsüne yaslanarak uyuyakalmıştı. Bu anlarda onun gözünü bile kırpmadığını biliyordu Zoya. Üzerine örtülen ince örtüden ve onu saran kolların pozisyonunun hiç değişmemesinden anlamıştı.

Şimdi onu rahat ettirme sırası kendisindeydi. Başını omzunun üzerinden geriye çevirip dingin bir ifadeyle uyuyan genç adama baktı. Yüzünde şefkatli bir tebessüm belirdi. Bir yanının üzerine yatmış, kolunu dirseğinden bükerek başının altına koymuştu. Genelde hafifçe çatık olan kaşları uykusunda gevşemiş gibi düzdü şimdi. Koyu kirpiklerinin gölgesi gözlerinin altındaki yorgun koyuluğu gizlemiş, birkaç gündür tıraş olmadığını belli eder şekilde hafifçe uzamış sakallar yüzünü çevrelemişti. Kısa saçları onu ilk gördüğü andakinden biraz daha uzundu. Alnına düşmüş olan birkaç kısa tutam hoş görünse de Zoya ilk gördüğü andaki gibi onun kısa saçlı halini daha çok sevdiğini düşündü. Kısa saçlar kemikli, ince yüzünü ve güzelliğini daha çok ortaya çıkarıyordu.

Ninova

Bir an evvel genç adamın kollarının arasına girebilmek için yeniden başını öne çevirdi ve kalan dosyaları da çabucak toparlamaya devam etti. Daha evvel görmediği iki dosyayı eline aldığında, meraklı denecek bir edayla hafifçe kaşlarını çattı ve ne olduklarını anlamak üzere üsteki dosyanın kapağını kaldırdı.

Bir liste halinde sıralanmış isimlere göz atınca bazılarını hemen hatırlamıştı; bunların çiftlikte yetiştirilenlerin isimleri olduğunu anlaması gecikmedi. Ferman'ın haftalar evvel takip edilmeleri için Tazo'ya gönderdiği isim listesinin ana kaynağı idi bu. Üzeri çizili isimlerin hayatta olmayanlar olduğunu tahmin etti. Ferman bu listeyi baz alarak kendi listesini oluşturmuştu ve oluşturduğu listeyi Zoya da gördüğü için isimleri gayet net hatırlıyordu.

Dosyanın kapağını kapatıp kenara koydu ve altında bulunan diğer dosyanın kapağını açtı. Kapağı kaldırdığı anda neden olduğunu hiç anlamadığı şekilde kalp atışları ansızın hızlanmıştı. Hafızasında ses bulan birkaç konuşma hızla zihninden geçti. Bu dosyaların varlığı hakkında konuştukları zamanlarda Ulun'un kendi dosyasından da bahsettiğini hatırlıyordu. İstanbul'dan döndükten sonra Ferman'ın dosyalar üzerinde çalışmış olduğunu biliyordu ve Zoya bu dosyayı daha evvel hiç görmemiş olduğunu yeni fark ediyordu.

Neden görmek için herhangi bir eylemde bulunmamıştı acaba? Düşüncelerini hızla sıraya dizdiğinde araya hep bir şeylerin girdiğini kabul etti fakat dosya hakkında neden hiçbir merak duymadığını anlamaya çalıştı. Belki ortada bir yerde olsa ve gözüne çarpsa merak edip içeriğine bakardı ama hiç ortalarda görmemişti.

Kapağı kaldırdığında önüne çıkan ilk sayfa kimlik bilgilerinin yazılı olduğu bir form niteliğindeydi. Formun sağ üst köşesinde küçük bir fotoğraf iliştirilmişti. Bu Ulun'un en fazla bir sene evvel çekilmiş olduğu belli olan vesikalık bir fotoğrafıydı. Parmağının ucunu fotoğrafın üzerinde okşarcasına gezdirdiğinde, yüzünde şefkatli bir tebessüm belirdi yine. Bakışları usulca sayfanın en üstünden aşağıya doğru indi. Her satırda yazılan bilgileri istemsiz bir dikkatle okumaya başlamıştı.

Ninova

Okuduğu her satırda yüzündeki ifadenin değişime uğradığını fark etmiyordu; fakat fark ettiği başka şeyler vardı. Kalbi göğsünün içinde delicesine çarpmaya başlamıştı mesela. Damarlarındaki kan akışının hızlandığını kulaklarındaki uğultudan anlıyordu; çağlayan kanın sesini duyar gibiydi. Nabzı boğazında atıyor, kuruyan boğazı yutkunmasına bile engel oluyordu. Nefesi uzun aralıklarla ciğerlerine doluyordu. Aldığı her derin nefeste göğsü şişiyor ama sanki nefes vermeyi unutmuş gibi bir süre sonra tutulmuş soluklar, dudaklarının arasından yakıcı bir acıyla dışarı süzülüyordu.

Saç diplerinde hissettiği acı bambaşkaydı. Adeta onlarca minicik iğne kafa derisine saplanıyormuş gibiydi. Her satırda, tek bir kelime dahi atlamadan okuyup çevirdiği her bir yeni sayfada, ensesinden başlayan ağrı şakaklarına doğru uzanmaya başlamıştı. Zaman kavramını çoktan yitirmişti. Ne kadar süredir elinin altındaki dosyayı okumaya devam ediyordu bilmiyordu. Okuduğu her satır, aynı esnada aklından geçen onlarca düşünce adeta bir yapbozun parçalarını bir araya getiren bir bileşimdi.

Fark ettiği gerçekle birlikte bakışlarının altında akan satırlar öylesine sarsıcıydı ki oturduğu sandalyede sallandığını sanıyordu. Bedeni durduramadığı bir şiddetle titriyordu. Kırpmaya korktuğu gözleri yanıyor, nemlenen bakışları bulanıklaşıyordu.

Bedenindeki izlerin sebebini Ulun öylesine geçiştirircesine anlatmıştı ki Zoya o gün duydukları ile ne kadar üzülmüş olsa da gözünde büyütmemişti de.

"Çok sıkı eğitimden geçiyorduk, bazen yaralanıyor olmamız beklenen bir şeydi," demişti Ulun İstanbul'da konuştukları gece. *"Rekabeti oldukça yüksek tutuyorlardı ve zaman zaman vahşileşmemiz kaçınılmaz oluyordu."*

Yara izleri Ferman'ın bedenindeki bazı izlere benziyordu ve onun da benzer eğitimden geçtiğini, Ferman kadar güçlü olduğunu düşünmüştü. Oysa aynısı değildi. Aynı nedenlerle o izlere sahip olmamıştı.

Hiçbiri eğitim izi değildi, şimdi okuduklarıyla birlikte tarif edebileceği tek gerçek açıklama, son derece açık şekilde işkence izi olduklarıydı. Küçücük bir bedene, gencecik bir bedene yapılmış işkence izleriydi hepsi.

Ninova

"... yirmi iki gündür tutulduğu karanlık hücrede..."
"...elleri ayakları sandalyeye bağlı... atıldığı havuzda..."
"...tüm gece boyunca sağanak yağmur altında çıplak halde..."
"...çıplak olarak eksi üç derecede, gece boyunca dışarıda..."
"...işaret parmağı kırılan..."
"...bıçaklanan..."
"...elektrik verilerek yapılan sorgulamada..."
"...yemek verilmeden geçirdiği..."
"...düzenli aralıklarla dövülmüş..."
"...uykusuz bırakıldığı 72 saatin..."

Ne çok acı çekmişti. Bunca acıya nasıl katlanabilmişti?

Son sayfayı da okuyup bitirdiğinde, ağır çekimde hareket ediyormuş gibi yavaşça kapağı kapadı. Kolları dosyanın üzerine uzandığında kendisini adeta bir rüyanın içinde gibi hissediyordu. Gerçi buna rüya değil ancak kabus diyebilirdi. İnsanın dünyası başına yıkılıyorsa gördüğü bir rüya değil yalnızca kabus olabilirdi.

Okuduklarını ve bildiklerini bir araya getirdiğinde, vardığı sonuç öylesine korkunçtu ki Zoya kendinde ayağa kalkacak gücü bile bulamıyordu. Ferman'ın bu dosyayı neden ortadan kaldırmış olduğunu, neden özellikle o kasada tuttuğunu şimdi anlıyordu. Zoya, daha evvel bu dosyayı görmüş olsaydı gerçeğe çok daha evvel ulaşırdı. Ferman gizlemekte haksız sayılmazdı. Normal şartlar altında kasanın yerini bilse de içindekilere hiçbir zaman bakmazdı. Ferman'ın birtakım evrakları ve değerli kağıtları tuttuğu yer Zoya'nın ilgi alanına hiç girmemişti. Gerekli olduğu zamanlarda Ferman ona ihtiyacı olanları kendisi verirdi hep.

Şimdi ise belki de bir tesadüf denecek şekilde eline geçen bu dosya ona kahredici gerçeği sunmuştu. Zoya daha evvel şaşırmış olsa da üzerinde durmadığı ayrıntıları şimdi daha iyi analiz edebiliyordu.

Ferman'ın Ulun'u çabucak kabullenmesi onu şaşırtmış olsa da işine geldiği için durumu fazla kurcalamamıştı. Ferman, onu hep mutlu etmeye çalışırdı ve yine mutluluğunu bozmak istemediğine yormayı tercih etmişti.

Ulun'a gösterdiği ihtimam ve şefkat, ara sıra başını okşaması, bazen dalıp gider gibi Ulun'a bakıp kalması, uzağa gittiğinde en

Ninova

az Zoya kadar endişe içinde dönüşünü beklemesi, döndüğünde sıkıca onu kucaklaması. Bunların hepsi. onun kim olduğunu bildiği için iradesi dışında gerçekleştirdiği eylemlerdi.

En sevdiği saati Ulun'a verirken öne sürdüğü bahane tamamen gerçek dışıydı. Zoya bunu şimdi anlayabiliyordu. O saatin Ferman için önemini yalnızca kendisi biliyordu. Ada'dan ona kalan iki parçadan birini başka hiç kimse için Ferman asla elden çıkarmazdı; fakat Zoya o zaman da bunu kendine göre yorumlamıştı. Ne kadar safça bir düşünceydi bu. Oysa tek nedeni, annesinden kalan bir parçayı oğluna verme arzusuydu.

Zoya acı içinde gözlerini yumdu ve dudaklarının arasından çıkacak olan iniltiyi zorlukla bastırdı. Bir elini yumruk yapıp ağzının üzerine kapadı. Kalbi acıyla kavruluyordu.

Daha evvel dikkat etmediği ne kadar çok şey vardı aslında. Benzer fiziksel özellikleri şimdi daha net görebiliyordu Zoya. İki adamın da gülerken dudaklarının bir ucunun sola doğru büküldüğü ve onun da bayıldığı o çarpık gülümseme aynıydı. Ulun'un çok sık gülmediği düşünülürse bu benzerliği gözden kaçırmış olması olasıydı elbette; ama aynı olan keskin çene yapılarını daha önce fark etmeliydi. Gözlerinin rengi annesine çekmiş olmalıydı çünkü bunu Ferman'dan duymuştu Zoya.

Bu evin bu mahallede olmasının sebebi de o göz rengi değil miydi zaten?

Fakat bu ayrıntıyı gözden kaçırması, Ada'nın yalnızca bir kez gördüğü resminden kaynaklanıyordu. Ölüm haberinin yazıldığı gazetede siyah beyaz bir vesikalık kullanılmıştı ve Zoya göz rengini fotografik hafızasına kaydetmemişti. Hatırladığı tek şey, genç kadının muazzam güzelliği idi.

Üçü bir aradayken Ada konusu kaç kez açılmış, kaç kez Ferman konuyu değiştirmişti? Hatırlayamıyordu bile Zoya. Oysa Ferman, Ada hakkında konuşmayı hep sevmişti; fakat Ulun'la birlikteyken konu açıldığında, hep dikkatlerini dağıtmıştı.

Tüm detaylar adeta güçlü bir hortum gibi zihninin içinde dönüyor, dönüyor, beyni bu hortumun yarattığı kuvvetli akımla parçalanıyordu sanki.

Parçalanan o kadar çok şey vardı ki. Geçmiş, bugün ve gelecek paramparça olmuştu Zoya için.

Ninova

İlk parça, ilk sayfada gördüğü doğum günüyle düşmüştü önüne. Neden daha evvel Ulun'un pasaportunda gördüğü doğum tarihinin gerçek olabileceğini düşünmüştü ki? Neden bu kadar aptal ve saf olabilmişti?

"14 Şubat 1995," diye fısıldadı istemsizce. Dirseklerini masaya dayayıp yüzünü ellerinin arasına gömdü. Gözlerinden akan iki damla yanaklarından aşağı süzüldü.

Ada aynı tarihte ölmüştü. Belli ki doğumun ardından hayatını kaybetmişti. Bir ilk olarak yeni doğmuş Ulun aynı tarihte çiftliğe götürülmüştü.

Ve Zoya aynı tarihte doğmuştu.

"Benim kaderim seninle bağlanmış bile Mavilerin Efendisi," demişti daha birkaç gün evvel.

Bilmeden sarf ettiği bu sözler gerçeğin ta kendisiydi.

Ulun, Ferman'ın öz oğluydu; kader öylesine acımasız bir oyun oynamıştı ki onlara, geçmişte bir yerlerde onları çoktan birbirine bağlamıştı gerçekten de. Bu gerçek Zoya'ya yalnızca acı veriyordu. Altından kalkamayacağı kadar büyük bir acı ve üstesinden gelemeyeceği kadar büyük bir suçluluk duygusu.

Kendisini, Ulun'un hayatını çalmış adi bir hırsız gibi hissediyordu.

"Çünkü karanlıkta kalmama izin vermeyen bir el beni hep aydınlıkta tutuyor. En karanlık anda bile onun uzanıp beni çekeceğini biliyorum."

"Baban sana ışığı gösterdi."

"Hayır. Benim ışığım o oldu."

Ulun'un hakkı olan her şeyi çalmıştı. O bir yerlerde karanlıkta yol bulmaya çalışırken babası bir başkasının ışığı olmuştu. O bir yerlerde acı çekerken babası bir başkasının çocuğunu acıdan kurtarmıştı.

Ona ait olacak her şeyi Zoya almıştı. Adi bir hırsızlık değil de neydi bu?

"Yetiştim Ada."

Dört gün evvel vurulduğunda bilincini kaybetmeden hemen evvel Ferman'ın dudaklarının arasından çıkan fısıltı şimdi Zoya'nın zihninde bir anlam kazanmıştı. Oğlunun annesine, sevdiği kadına gönderdiği mesajdı bu.

Ninova

Sayıkladığı diğer kelimeye öncesinde bir anlam verememişti fakat şimdi beyninin içindeki taşlar yerine oturuyordu. Tuğra yalnızca bir kelime değil bir isimdi. Ferman zamanın bir yerinde oğluna Tuğra adını vermişti hiç şüphesiz ve bilinçsiz olduğu sürede bu adı sayıklamıştı. Oğlunun ismini.

Oğlunu kurtarmak için çabalamıştı; onun uğruna hayatını hiçe sayarak o kurşunun önüne atlamıştı.

İyi ki de öyle yapmıştı.

Zoya yavaşça yüzünü ellerinin arasından kaldırıp yaşlı gözlerle camdan dışarıya baktı. Başka zaman olsa içini kıpır kıpır edecek doğa güzelliği o an ortaya çıkmıştı; nazlı nazlı süzülen kar taneleri boşlukta salınıyordu. Bu görüntü Zoya'yı mutlu etmekten ziyade içini acıyla dolduruyordu şimdi.

Kendisini buz gibi havada, kar altında kalmış çaresiz, küçük bir kız çocuğu gibi hissediyordu.

"Var olduğun için teşekkür ederim."

Daha iki saat evvel duyduğu ve içini ısıtan bu sözler şimdi ruhunu üşütüyordu. Gerçeği bilse böyle der miydi acaba? Hayatını çalan kadının varlığına, gerçekten de teşekkür mü yoksa lanet mi ederdi?

Ninova

"Kendini kandırma zehrini bir kez tadan insanlar, bir daha kendilerini asla kurtaramazlar."

Kenzaburo Oe, Kişisel Bir Sorun

YILMAZ HALEFOĞLU

11 Ocak, 2021

Her şey bir anda bu kadar hızlı nasıl alt üst olmaya başlardı anlam veremiyordu. Son iki gündür üst üste gelen şeyler nedeniyle oturup doğru düzgün düşünmeye henüz fırsat bulamamıştı. Yapabildiği tek şey etrafındakileri ikna etmeye yönelik laf kalabalığı idi ve maalesef onun yaptığı laf kalabalığına eş değerde bir kalabalıkla çevrelenmişti. Parti bir yandan, devletin başındakiler bir yandan, basın bir yandan, irtibatta olduğu birtakım kişiler bir yandan derken bir de evdekiler vardı.

Eşi Nergis'in ailesi ansızın ziyaretlerini sıklaştırmışlardı ve en başta da abisi sürekli onu arayıp hesap sorar olmuştu. Ortaya çıkanların bir kısmının doğru olduğunun o da farkındaydı; Yılmaz vasıtasıyla şirketleri birtakım ortaklıklar kurmuştu ve hâlâ devam eden iş birliklerinin başta nasıl bağlandığını gayet iyi biliyordu. Yılmaz'ın düşmek üzere olduğu çukura girmeye hiç niyetinin olmadığı açıktı ve alınan tedbirleri öğrenmek istiyordu. Etrafındaki bazılarından ziyade onu ikna etmek daha fazla enerji gerektiriyordu ve Yılmaz bazen Nedim'in boynunu kırmak istiyordu.

Ninova

Adeta bir hız treninin içindeydi ve tren oldukça kontrolsüz ilerliyordu. Bu benzetme Yılmaz'ı yeni bir endişeye düşürdü. Sanki tren bir yol ayrımına varmak üzereydi ve raylar makas değiştirerek, onu bir uçuruma doğru sürükleyecekti.

Az evvel makam odasında bulunan beş parti yöneticisini ikna etmek için akla karayı seçmiş, bin bir dereden su getirmişti. Özgüveninin sarsılmadığını göstermek ve her şeyin bir komplodan ibaret olduğunu anlatabilmek için tüm gücüyle savaşmıştı. Odadan ayrılan adamların tam olarak tatmin olduklarını söyleyemezdi. Yüzlerindeki tatsız ifade bunu açıkça ortaya koyuyordu ve ileriki günlerde ne tür karar alacaklarından pek emin olamamıştı. Hissettiği tek şey, o kararların pek hayra alamet olmayacağı idi.

Bu da yetmezmiş gibi o sabah önüne konan raporun yarattığı öfkeyi de henüz dışarı kusamamıştı. Tam dosyayı incelemek üzereyken gelmişti parti yöneticileri. Apar topar çekmeceye attığı raporu yeniden ortaya çıkardığında gözlerinden ateş saçıyordu.

Bilgisi dışında böyle bir operasyon nasıl yapılabilmişti aklı almıyordu. Sunulan bahane asla kabul edilir değildi ve bunun acısını birilerinden mutlaka çıkarmalıydı.

Elindeki dosyayı masaya çarpıp yüksek sesle "Gizlilikmiş!" dedi küfreder gibi. Böyle bir şeyi ondan habersiz nasıl gerçekleştirebilirlerdi? "Siz kim olduğunuzu sanıyorsunuz?" diye haykırdı öfkeyle. Dosya yeniden hiddetle masaya çarpılmıştı.

O sabah İstihbaratın gönderdiği rapor, dışarıya herhangi bir bilgi sızmaması için kurulmuş olan küçük bir ekibin yaptığı operasyon bilgisini kapsıyordu. Ülke içinde ve ülke dışında belirlenmiş olan bazı noktalarda gerçekleştirilen bir eşzamanlı operasyondu bu.

İstihbaratın gerçekleştirdiği operasyon büyük bir gizlilikle yürütülmüş ve yine aynı gizlilik içinde görevlendirilen özel taktik tim, ülke sınırları içinde varlığı tespit edilen çok tehlikeli bir yerleşkeye baskın yapmıştı.

Gerçek varlığı daha evvel gözden kaçmış olan yerleşkenin son derece tehlikeli kişilerin yetiştirildiği bir eğitim kampı olduğu, burada yetiştirildiği saptanmış olan birtakım kişilerin de daha evvel epeyce ciddi suçlara karıştığı tespit edilmişti. Bu suçlar ülke-

Ninova

nin varlığına ve birliğine el uzatan nitelikteydi. Devlete ciddi zararlar vermiş, faili meçhul kalmış bazı cinayetleri işledikleri öğrenilmiş ve daha birçok önemli kişinin öldürülmesinde rol almışlardı.

Gerçekleşen operasyonla, özel tetikçilerin eğitim kampı olan yerleşke tamamen ortadan kaldırılmıştı. Burada yetiştirildikleri teyit edilen ve yurtdışında farklı şehirlerde yerleri belirlenen altı kişi, görevlendirilmiş özel ekipler vasıtasıyla eşzamanlı olarak etkisiz hale getirilmişti.

Yerleşkeye baskın yapıldığı sırada ateş açarak karşı konulduğu için şiddetli bir çatışma ortaya çıkmıştı ve çatışma sonunda yerleşkedekilerin gerçekleştirdiği büyük bir patlama olmuştu; fakat taktik timin ani baskını nedeniyle bu çatışmadan büyük hasar almadan çıkmayı başarmışlardı. Taktik timde bulunan iki ağır yaralı personelin dışında, yerleşkedekiler etkisiz hale getirilmişti. Ağır yaralanan ancak hayati tehlikeyi atlatan iki personelin sağlık durumlarının iyi olacağı yönünde geri bildirim alınmıştı ve hastanedeki tedavileri devam ediyordu. Operasyon sonrası yerleşkede bulunanların akıbeti ise şu şekildeydi.

On iki yaşın altında sağ kalan dokuz çocuk, devlet koruması altına alınmıştı. Bunların dışında yaralı olarak ele geçirilen altı kişiden dördü, gönderildikleri hastanede hayatını kaybetmişti, diğer ikisinin kontrol altındaki tedavileri devam etmekteydi ve sorgulamalarına daha sonra başlanacaktı. Yerleşkede birtakım temizlik, yemek yapmak gibi işleri gerçekleştirdikleri ve çalışan oldukları belirlenmiş dokuz kişi gözaltına alınarak, sorgu için istihbaratın belirlediği özel bir gizli sorgulama merkezine gönderilmişlerdi. Yapılacak sorgular sonrası yeni bir rapor gönderileceği ve ayrıntıların bu raporda verileceği yazılmıştı.

Yerleşke tümüyle boşaltılmış ve etrafı güven altına alınarak çevrilmişti. Bir süre boyunca etrafında askeri personel nöbet tutacak ve daha sonra yerleşke içinde bulunan binaların yıkımına başlanacaktı.

Direnen ve teslim olmayı reddedenler çatışma sonucunda ölü ele geçirilmişti. Ölü ele geçirilen ve kimlikleri belirlenenlerin isimler, raporun son sayfasına eklenmişti.

Ninova

Yılmaz'ın telaşlı bakışları süratle son sayfadaki isimlerin üzerinde dolaştı ve gördüğü isimle adeta soluğu kesilmiş gibi kalakaldı. Aziz'in bu şekilde ansızın öleceğini kırk yıl düşünse aklına getirmezdi.

Yıllardır uğraştığı ve emek verdiği her şey bir gecede yok olmuştu. Çiftlik tamamen ortadan kaldırılmıştı ve artık onun yerine tetiğe basacak tek bir kuklası bile kalmamıştı. En büyük gücü elinden alınmıştı. Hangi cüretle bunu ona yapabilirlerdi? Hırlamaya benzer hiddet dolu bir nida dudakların arasından fırlarken elindeki dosyayı öfkeyle yana fırlattı. Yapraklar birbirine çarparak havada süzüldüler ve dosya pat diye önce duvarı sonra da yeri boyladı.

Çıldırmak üzereydi.

Onun haberi olmadan, ona en ufak bilgilendirme yapmadan nasıl böyle bir operasyon gerçekleştirebilirlerdi? Öfkeyle saldırır gibi masasındaki telefona atıldı ve karşısına çıkan özel kalemine bağırarak isteğini dile getirdi.

"Bana İstihbarat Başkan'ı Selçuk Türkmen'i bağla! Hemen!"

Ninova

KARANLIK SARMAL

"İnsan denen şey, anılarını yakıt olarak kullanıp yaşamını sürdürüyor olamaz mı acaba?"

Karanlıktan Sonra, Haruki Murakami

FERMAN AKINALP

8 Aralık, 2020
İstanbul

Günün ışıkları gökyüzünde henüz belirmeye başlamış olsa da etraf henüz tam olarak aydınlanmamıştı. Dışarıdaki hava ilikleri donduracak soğukluktaydı; fakat Ferman buna rağmen en ufak rahatsızlık belirtisi göstermeden, bulunduğu yerde dikilmeye devam ediyordu. Daha iki saat evvel bu havada boğaz sularının derinliğinde kulaç attığını düşünürse şu anki durumu oldukça konforlu denebilirdi.

Yapmak üzere olduğu şeyi, hayatında olan birkaç kişi bilse aklını kaçırmış olduğunu düşünebilirdi belki de. Gerçi henüz öğrenmiş olduğu gerçek kısmen aklım kaçırmasına da neden olmuştu zaten. Aldığı risk öylesine büyüktü ki; fakat içinde zerre korku yoktu. Bu, aklındaki planları gerçekleştirebilmek için alması gereken en büyük risklerden biriydi ve bunu çoktan kabullenmişti. En kötü senaryoyu bile göze almıştı; kaybedeceği tek şey zaman olacaktı.

Karşısına çıkmayı planladığı kişi, umutlarının aksine bir tavır sergilerse en kötü ihtimalle onu tutuklayacak, oldukça gizli bir yerde sorgulanmasını sağlayacaktı. Yıllar önce iftiraya uğradığı suçlara karşılık ya ömür boyu hapse mahkum edilecek ya da zaten kapanmış dosyanın gün yüzüne çıkmaması için onu gizlice öldürerek ortadan kaldıracaklardı.

Ninova

O tutuklamayı gerçekleştiremeden, Ferman ortadan kaybolabilecek imkanı ve zamanı bulabileceğini düşünüyordu. Bu kötü senaryo gerçekleşirse, planlarını hayata geçirmek için başka yollar bulabilirdi ve kaybedeceği tek şey zaman olurdu.

Neredeyse bir saattir dikildiği yer, bahçeli villaların yan yana dizili olduğu sessiz bir sokaktı. Sokağın iki yanında da erguvan ağaçları dizilmişti. Nisan ayından sonra çiçek açmaya başlayan bu ağaçlar, yazın muazzam bir renge bürünürdü; ancak bu tarihlerde yapraklarını dökmüş ağaçlar, kışın ortasında, soğukta kalmış üstü başı olmayan yoksul birer evsiz gibiydiler.

Sakin sokakta, bu saatte henüz kimsenin dışarıda dolaşmayacağını bilse de tedbiri elden bırakmamıştı; bedenini gözlerden uzak tutabilmek için erguvanlardan birinin arkasına saklanmıştı. Karşısına çıkacağı kişinin, bir saattir gözlerini dikerek izlediği evden çıkacağını biliyordu. İçinden bir ses bunun iyiye işaret olduğunu söylüyordu. Kader belki de ona gülüyordu artık; bugüne denk geldiğine göre mutlaka öyle olmalıydı. Her sene bir geceyi bu evde geçirirdi. Çok az kişinin bildiği özel bir bilgiye sahip olduğu için buradaydı ve şansını denemekten başka çaresi yoktu.

Ferman beklemeyi sürdürürken aklından saçma sapan düşünceler geçiriyordu. Onu bu düşüncelere iten sokakta dizili olan erguvanlar olmuştu. Avrupa'da Yahuda ağacı, bir başka adıyla Judas diye bilinen bu ağaçlara, inanışa göre Hz. İsa'yı ihbar eden havarinin adı verilmişti. Yahuda yaptığı şeye pişman olarak kendisini erguvan ağacına asmıştı. Bu olaydan önce beyaz olan yaprakları, kandan ve utançtan pembeleşmişti. Ferman bu hikayeyi aklından geçirirken, beklediği kişinin de kendisini ihbar edip etmeyeceğini düşünüyordu. Erguvanlar bir ihanete daha şahitlik edecekler miydi acaba? Endişelerini aklından uzaklaştırarak odaklanmaya çalıştı; bekleyip görmekten başka çaresi yoktu.

Beklediği kişi nihayet kapıdan dışarı çıktığında, o da hareketlenerek başını hafifçe ileri uzattı. Paltosunun cebine soktuğu ellerini dışarı çıkarıp usulca birbirine sürttü. Deri eldivenler bile ellerini soğuktan koruyamamıştı. Buz dibi olmuş parmakları derinin içinde kasılıp kalmış gibiydiler. Parmaklarını açıp kapayarak ellerini gevşetmeye çalıştı. Aynı esnada bakışlarını sapladığı hedeften çekmeden izlemeye devam ediyordu.

Ninova

Geçen yıllar içindeki değişiklikleri zihnine kazır gibi ilerideki ikiliyi dikkatle izliyordu. Kapıdaki kadının saçları epeyce beyazlamış, bedeni eskiye nazaran incelmişti. Ama yüzündeki ifade hiç değişmemişti; hâlâ sevgi dolu bir gülümsemeyle karşısındaki, kendisinden neredeyse yirmi santim uzun olan adama bakıyordu.

Tanıdığı zamanlarda gencecik olan bu adam, yaşla birlikte birkaç kilo da almış görünüyordu elbette ama hâlâ geçmişte olduğu gibi dimdik duruyordu. Ona sevgiyle gülümseyen kadının elini öptüğünde, başına şefkat dolu bir öpücük bırakıldı. Adam nihayet geriye dönüp bahçe kapısına doğru ilerlerken, kapıdaki kadın gülümsemeye devam ederek el sallıyordu.

Ferman kaldırımın dibine iyice sokulup, ağaçların yardımıyla görünmeden sessizce ilerleyerek adamın biraz sonra içine oturacağı araca doğru yürüdü. Bahçe kapısından çıkan adam, hemen evin önünde park edilmiş olan araca doğru seri adımlarla yürüdü. Elindeki kumandaya bastığımda aracın kapılarının açıldığına dair otomatik bir ses sokakta yankılandı. Adamın bir eli şoför kapısına uzandığında bedenini geriye çevirip kapıda hâlâ kendisini izleyen kadına, duvarın üzerinden gülümseyerek el salladı. O geriye dönüş esnasında aracın diğer yanında eğilerek hızla hareket eden bedeni görememişti. İki kapı aynı anda açıldı ve adam aracın içine oturduğu esnada yolcu koltuğuna da Ferman yerleşti.

İlk tepkisi irkilme olan adam, hızla yanına dönerken dudaklarının arasından anlaşılmaz bir nida çıktı. Fakat yılların tecrübesi hemen kendisini göstermiş olmalıydı ki kısacık bir sürede kendisini toparladı; soğukkanlılığı elden bırakmaya niyetinin olmadığını gösterir gibi otoriter bir sesle konuştu.

"Sen de kimsin be adam?" dedi oldukça yüksek sinirli bir sesle. "İn arabamdan hemen!"

"Selma anne şüphelenmeden gaza bassan iyi olur," dedi Ferman, kendinden son derece emin bir sesle. "Aynı rutinde yaşaman hiç doğru değil. Birileri bilse çok kolay pusuya düşersin."

"Ne?" dedi adam gözlerini ardına kadar açarak. Henüz aydınlanmaya başlayan hava nedeniyle içerisi oldukça karanlık olan araçta şaşkın gözleri yanındakine dikili kalmıştı. Yaşadığı şok öylesine büyüktü ki donup kalmış gibiydi. Gördüğü kişinin gerçek olup olmadığına emin olmaya çalışıyordu.

Ninova

"Selma anne arabayı neden hâlâ çalıştırmadığın için şüphelenecek. Aracı çalıştır!" dedi Ferman uyarır gibi soğukkanlı bir sesle.

Yanındaki hiç beklemediği bir tepki gösterdi. Ferman kendisini birçok şeye hazırlamıştı ancak bu tepkiyi görebileceğini asla düşünmemişti.

Hırsla kontağı çeviren adam "Seni adi piç kurusu!" dedi adeta kükrer gibi. Gaza aniden yüklendiği için araç hiddetlenmiş gibi öne doğru fırladı; fakat yanındaki adam araçtan daha hiddetliydi. "Seni şerefsiz piç kurusu! Ulan yapılır mı bu be? Sana inandım lan ben? Sana güvendim ben!"

"Ben yapmadım," dedi Ferman önce mırıldanır gibi. Bakışları bir yola bir yanındaki adama gidip geliyordu.

"Nasıl yaparsın lan bunu?" diye diğeri öfkeli bir sesle bağıra bağıra devam ediyordu. "Bana nasıl yaparsın bunu?"

"Ben yapmadım!" diye bu kez bağıran Ferman oldu. "Ben hain değilim! Ben ülkeme ihanet etmedim!"

"Biliyorum, geri zekâlı!" diye öyle yüksek sesle bağırdı ki yanındaki, Ferman donakalmış gibi öylece ona bakakaldı. Yanlış duymuş olabilir miydi acaba? Ancak diğeri hızını alamamış gibi bağıra çağıra konuşmaya devam etti.

"Biliyorum, piç kurusu!" dedi son derece sinirli bir sesle. "Hain olmadığını biliyordum. Hayatta olduğuna da emindim." Aracı hızla sürmeye devam ederken bakışlarını çabucak Ferman'a çevirdiğinde, yüzündeki öfke en ufak azalma göstermemişti. "Bunca sene niye bekledin amma kodumun malı? Bunca sene niye benimle irtibat kurmaya çalışmadın Allah'ın geri zekâlısı?"

Şimdi şok olması sırası Ferman'a geçmiş gibiydi. "Biliyor muydun?" diyebildi zorlukla.

"Hayatımı kurtardığın o gün verdiğim söze de mi inanmadın? Ne olursa olsun ben de ihtiyacın olduğunda yanında olacağıma söz vermiştim, hatırladım mı sik kafalı? Beni bu borçla nasıl bırakırsın lan?"

Ferman hiç planlamadığı bir şekilde gelişen bu karşılaşmayı sindirmeye çalışırken dut yemiş bülbüle dönmüştü. Ağzını açıp ne diyeceğini bilemez gibiydi, yalnızca şaşkın halde yanındaki adama bakıyordu. Diğerinin öfkesi dinecek gibi görünmüyordu.

Ninova

"Dur sen dur, şu arabayı uygun bir yere park edeyim o zaman ağzına sıçacağım senin."

Ferman'ın aklı karmakarışık haldeydi. İradesi elinden alınmış gibi başını yavaşça önüne çevirdi ve boş gözlerle kayıp giden boş yola baktı. Sabahın bu saatinde yavaş yavaş dışarı çıkan araçlar henüz trafiği yoğunlaştırmamışlardı. Yanındaki adam sinirden kudurmuş halde keskin hareketlerle aracı sürmeye devam etti. Beş dakika sonra direksiyonu aniden sağa kırıp bir korunun içine doğru yöneldi; henüz güne başlamadıklarını belli eden lüks evler sessizdi. Araç iki yanı da sık ağaçların dizili olduğu asfalt yolu hızla kat etti; gözlerden uzak sessiz bir köşeye vardıklarında aniden yapılan fren nedeniyle iki beden de hafifçe öne kavislendi.

Araç durur durmaz Ferman ne olduğunu bile anlamadan suratına sert bir yumruk yedi.

"Hey!" diye bağırdı eliyle çenesini ovuşturarak. Kaşlarını çatıp yanındakine döndüğünde kara gözleri en az diğerininkiler kadar öfkeliydi. "Karşılığını almayacağını düşünmüyorsun herhalde?"

"Siktir git!" dedi diğeri dinmeyen öfkesiyle. Bir başka yumruğa daha hazırlandığını işaret edercesine eli yeniden havaya kalktığında, Ferman da kolunu kaldırıp ona vurmaya hazırlandı.

"Bu kadar sene niye bekledin lan?" diye bağırdı adam.

"Öyle gerekti!" diye aynı tonla karşılık verdi Ferman. "Nasıl ortaya çıkacaktım? Her şey aleyhime düzenlenmişti. Kimi, nasıl inandıracaktım?"

"Birlikte bir yolunu bulurduk. Bunu yapmayacağına inanan insanlar vardı. Kendine öldü dedirtmen mi doğru yoldu?"

"Ben kendime öldü dedirtmedim! Bunu yaptıklarını öğrendiğimde göt kadar bir hücrede aylarım geçmişti bile."

"Bir şekilde kurtulmuşsun. Kurtulduğunda niye çıkıp gelmedin?"

"Kurtulmadım! Sadece önüme sürülen anlaşmayı kabul etmek zorunda kaldım!"

Diğeri duyduklarıyla ansızın duraksayarak şüpheyle baktı ve küçümser gibi gözlerini kıstı. "Sakın bana daha sonradan bilgi karşılığı anlaştım deme!"

"Siktir git!" dedi Ferman öfkeyle. "Bunu yapacağımı düşünmüşsün işte!"

Ninova

Diğeri birdenbire sakinleşmiş gibi derin sesli bir soluk alıp, az evvel yumruk atmak için döndüğü koltukta yeniden hareketlendi ve önüne bakarak oturdu. Ellerini meşgul etmek ister gibi direksiyona sıkıca sarıldı ve otoriter bir sesle konuştu.

"Neler olduğunu en baştan başlayarak anlatıyorsun ve seneler sonra neden karşıma çıkman gerektiğini de açıklıyorsun."

Ferman paltosunun yakalarını çekiştirerek düzeltti ve o da koltuğuna yeniden yerleşerek önüne döndü. Sonraki dakikalarda aracın içinde, yalnızca tek düze bir sesle konuşan Ferman'ın sesi duyuldu. Hikayeyi en baştan itibaren tüm açıklığı ile yanındaki adama anlatmaya başladığında geçen her dakika omzundaki yükün hafiflediğini hissediyordu. İki şey dışında hiçbir şey saklamadan yaşadıklarını bir zamanlar silah arkadaşı olan Selçuk Türkmen'e aktardı. Söz etmediği iki şey Ulun ve Zoya idi. Onları koruma içgüdüsü öylesine güçlüydü ki bunu yalnızca onların varlığını saklayarak başarabilirmiş gibi geliyordu.

Babası eski bir istihbaratçı olan Selçuk Türkmen'le doğuda birlikte görev yapmışlardı. Ailesinin oldukça güçlü bir vatan sevgisi vardı ve tek çocuklarına da bu sevgiyi aşılamışlardı. O zamanlar babasının izinden değil hayatı boyunca hayalini kurduğu askerlik yolundan gitmeye karar verdiğinde, ilk büyük hayal kırıklığını yaşayan annesi olmuştu. Babası da başta karşı çıkmıştı fakat Selçuk'un inadını kıramayınca kabullenmekten başka çaresi kalmamıştı.

Selçuk doğuda görevliyken girdikleri bir çatışma sonucu vurulduğu ana kadar kararından geri dönmemişti; fakat ölümden döndüğü bu yaralanma annesini kahretmişti. O çatışmada hayatını kurtaransa Ferman olmuştu.

Selçuk, hastane odasında annesinin neredeyse diz çökerek yalvardığı anı hiç unutamıyordu. Gözyaşları içindeki kadın, tek çocuğunu kaybetmeye dayanamayacağını söyleyerek yalvarmıştı ve Selçuk bu gözyaşlarına yenik düşmüştü. Gönülsüzce de olsa annesini üzmemek için ordudan istifa etmek zorunda kalmış, babasının izinden devam ederek istihbarata geçmişti. Masa başı bir işe geçtiği için annesi artık eli yüreğinde yaşamak zorunda kalmamıştı. Tek çocuğunu kaybetmek istemiyordu ve etrafında sürekli

Ninova

uçuşacak olan kurşunlardan onu uzak tutabilmeyi sonunda başarmıştı.

Seneler içinde, Selçuk'un istihbaratta yükselmesi kaçınılmaz bir başarıydı. Babasının kuvvetli bağlantıları vardı elbette fakat oğlu da neyse ki yüzünü kara çıkarmamıştı. İki sene evvel İstihbaratın başına geçirilmesi bu haklı başarının sonucuydu.

Ferman dakikalar süren hikayesini anlattıktan sonra paltosunun içinden çıkardığı dosyayı Selçuk'un kucağına koydu.

"Ele geçirebildiğim dosya bu. Tüm isimler burada yazılı. Hepsini tek tek araştırdığında gerçeği sen de göreceksin. Seyahat kayıtlarını ortaya çıkardığında cinayetlerle bağlantıları bulmuş olacaksın. Oldukça geniş ve gizli bir ağa sahipler. Onlara bu alanı sağlayan Yılmaz ama fiziki bağlantı kurmak imkansız. Çok dikkatli hareket etmiş."

"Vay amına koduğumun çakalı," dedi Selçuk düşünceli bir edayla. Başını yana çevirip keskin bir bakış attı Ferman'a. "Tahmin ettim, biliyor musun?" dedi kızgın bir tonla. "Tevekkeli o yüzden birdenbire değişik bir havaya girmişti."

"Nasıl?" diye sordu Ferman merakla. Selçuk henüz kucağındaki dosyaya açıp bakmamıştı bile. Hâlâ anlatılanları sindirmeye ve değerlendirmeye devam ediyordu. Bu kez uzun uzun konuşmaya başlayan kendisi oldu.

"Senin şu düzmece haber gelince burada ortalık çok karıştı. Ben o sıra İstihbarata yeni girmiştim ve olan biten konusunda tam bilgi edinemiyordum ama babam sayesinde bazı şeyler öğreniyordum. Çoğu kişi şaşırmış olsa da bir süre sonra ikna oldular ve bilgileri senin sızdırdığına inandılar. Ama durum benim pek aklıma yatmamıştı. Askeri istihbaratta bir arkadaşım vardı, birlikte durumu değerlendirdiğimizde onun da pek aklına yatmadığını anladım ama somut bir delil sunamıyorduk. Karşı tarafa verilen bilgiler her askerin bilebileceği şeyler değildi ama senin bir yolunu bulup bunları edindiğini söylediler. Zaten olay öyle büyük bir zaaf olarak görüldü ki dışarı bilgi sızıntısı olmaması için bir an evvel üzerini kapatmak istediler."

Yan gözle Ferman'a çabuk bir bakış atarak devam etti. "Eşref Komutan yıkılmıştı ama dik durmaya çalışıyordu. Senin geri alı-

Ninova

nıp sorgulanman ve gerçeği senden öğrenmemiz gerektiğinde ısrar ediyordu. Sorgulama yapılmadan kesin hükme varılmasını doğru bulmadığını, eğer söylenenler gerçekse cezanın da ülken tarafından verilmesini söylüyordu. Yalçın Komutan da ona destek verdi doğrusu. Birçok kişiyle gizli ikili görüşmeler yapıp ikna etmeye çalıştılar ve nihayet ısrarları bir karşılık buldu. Eşref Komutan küçük bir ekip kurulmasını ve seni aldırmak için gizli bir operasyon düzenlenmesini istedi. Hazırlıklara başlanmıştı, yerini tespit etmeye çalışıyorlardı; ancak daha nasıl olacak bile diyemeden bu kez ölüm haberin geldi." Suratını buruşturarak küfretti Selçuk ve yan gözle tekrar Ferman'a baktı. "Neymiş, baştaki anlaşma şartlarıyla yetinmemişsin, daha çok taleplerde bulunmuşsun. Sözlü çatışma tehditlere varmış ve adamlar seninle uğraşmamak için öldürmüşler."

Ağır bir küfür savurup "Külahıma anlatsınlar!" dedi ters bir sesle.

Ferman medet umar gibi "Eşref Komutan söylenenlere inandı mı sence?" dedi bir ümitle.

"Tam net bir şey söyleyemem," dedi Selçuk tatsızca "Çok göremiyordum onu, gördüğümde de duygularını hiç belli etmiyordu zaten. İnanıp inanmadığına emin değilim. Ama onun da benim gibi kafasının karışmış olduğuna eminim. Dedikoduların önüne geçilmiyordu. Herkes fısır fısır senin ihanetini konuşuyordu. Bu sefer konunun enine boyuna araştırılmasını talep ederek bir araştırma ekibi kurulmasını istedi, hatta Yalçın Komutanın da desteğiyle bu talebi nihayet kabul edildi. Sanırım emin olmak istiyorlardı. Ama daha ekip bile kurulmadan suikasta kurban gitti. Konunun daha fazla uzamaması için her şeyi rafa kaldırıp üzerini kapadılar. Dedikoduların bir an evvel kesilmesini ve her şeyin unutulmasını istiyorlardı."

Ferman dalgınca önüne bakıyordu. Senelerce yüzlerini kara çıkardığını, onları büyük bir utanca boğduğunu ve hayal kırıklığına uğrattığını düşünerek acı çekmişti. En çok değer verdiği iki adamın, hakkında yanılmış olduklarını sanmaları öyle ağır gelmişti ki ona; yaşadıklarının arasında en acı veren şeylerden biri olmuştu bu düşünce. Azıcık bile şüphe etmiş olmaları Ferman için

Ninova

bir nebze de olsa iç rahatlatıcıydı; fakat gerçeği hiçbir zaman bilemeden bu dünyadan göçmüş olmaları da içinden asla çıkmayacak bir ukde olarak kalacaktı gönlünde.

"Ya Ada?" diye fısıltı gibi bir sesle sordu korkarak. "Ada inanmış mıydı?"

"Hee inanmıştı," dedi Selçuk küçümsercesine dalga geçerek. "Sen benle taşak mı geçiyorsun lan?" dedi diklenir gibi. "O kızın çektiklerini bir bilseydin keşke. Ama her şeye rağmen dik durdu. Senin böyle bir şey yapacağına asla inanmadığında ısrar edip duruyordu. Bazıları kızı bu yüzden küçümsedi, hatta dışlamaya başlamışlardı ama bunu da umursamadı. Ölüm haberin geldiğinde öyle bir yıkıldı ki anlatamam sana. Yine de seni savunmaktan geri durmadı. Tam toparlanmaya başlamıştı, bu sefer anne babası suikasta kurban gidince kız tamamen dibi boyladı. En son anne babasının cenazesinde gördüm. Konuşmaya çalıştım ama ne diyeceğimi de bilemiyordum."

Bir süre aracın içinde derin bir sessizlik oldu ve Selçuk karşıya boş gözlerle bakarken dalgınca mırıldandı. "Daha birkaç ay evvel nişanınızı kutlamıştık. Herkes ne kadar da mutluydu. Bu kadar kısa sürede her şey nasıl o hale gelmişti anlayamamıştım. Sanki ağır bir ateş altında kalmıştık ve başımızı bile kaldıramıyorduk."

"Sonra Ada'yı bir daha görmedin mi?" diye sordu Ferman şüpheyle.

Selçuk başını olumsuzca iki yana salladı. "Telefonla ulaşamıyordum. Cevap veren yoktu. Birkaç kez eve gittim ama ev kapatılmıştı. Dış İşlerini aradım, belirsiz bir süre için izin aldığını söylediler. Depresyonda olduğunu, bir süre çalışamayacağını söylemiş."

"Ya Yılmaz?" diye sordu bu kez Ferman kin dolu bir tonla. "Onunla görüştün mü?"

Selçuk bu kez başını salladı. "Ara sıra Ada'yla görüştüğünü söyledi. O da pek görmüyormuş. Olanlar Ada'yı çok yıkmış, kimseyle görüşmek istemediğini, kimsenin onu rahatsız etmesini istemediğini söylemiş. Toparlayınca geri dönecekmiş ama nerede olduğunu kimsenin bilmesini istemiyormuş. Kafa dinleyecekmiş." Yan gözle Ferman'a suçluluk barındıran bir bakış attı. "İnandım,"

Ninova

dedi hayıflanır gibi. "Çok inandırıcıydı. Olanları düşününce haklıydı belki de. Kimsenin kolay kolay üstesinden gelemeyeceği felaketleri çok kısa sürede yaşamıştı. Etrafında sürekli fısıldayan ve dedikodusunu yapan insanlardan uzaklaşmak istemesi normal geldi."

Ferman öylece karşıya bakarken yüz hatları gerilmişti. "Hepsini o planlamış," dedi kinle. "Ada'yı yalnızlaştırıp, etrafındaki herkesi uzaklaştırmış. Aylarca dağ evine kilitlemiş. Kimsenin ona ulaşamamasını sağlamış."

Selçuk yeniden önüne dönerek konuşmaya devam ettiğinde, bu kez sesi kederli bir tonda alçak çıkıyordu. "Ada'yla yalnızca birkaç kez, o da seninle birlikteyken görüşmüştük. Sık sık aramam yakışık kalmaz diye düşünmüştüm. Benim de hatam var. Ne olursa olsun peşini bırakmamalıydım. Birkaç ay sonra o elim haberi aldım. Kendisini toparlayamamış güya. Peş peşe gelen acı haberlerin ağırlığına dayanamamış, intihar etmiş dediler." Dalgınca bir edayla ekledi. "O sıra Yalçın Komutan da hayatını kaybedince kız tamamen yapayalnız kaldı diye düşünmüş olmalı, dedim kendi kendime. Ben bile altından kalkamıyordum, o nasıl dayansın ki diye düşünmüştüm. Herhangi bir insanın dayanamayacağı kadar kötü şeyleri üst üste yaşamıştı."

"İntihar değildi," dedi Ferman aynı dalgın edayla. "Bana o lanet küçücük hücrede bunu söylediklerinde de inanmamıştım. Hiçbir zaman inanmadım. Ada intihar edecek kadar zayıf biri değildi. Her şeyle başa çıkacak kadar güçlü bir kızdı. Benden bile daha güçlüydü."

"O zaman niye dönüp gelmedin?" diye ansızın hiddetle sordu Selçuk. "Ada'nın intihar ettiğine inanmadıysan niye çıkıp gelmedin? Neyin ne olduğunu araştırırdık!"

Ferman suçluluk içinde başını önüne eğdi ve zayıf bir sesle karşılık verdi. "Haberi aldığımda öyle yıkıldım ki ben de yaşamak istemedim. Gerçeği ortaya çıkarsam kime ne faydası vardı ki? Sevdiğim herkesi kaybetmiştim. Artık dönüp gelecek bir ailem bile yoktu." Kısacık bir soluk alıp cılız bir sesle ekledi. "Ben de ölmek istedim. Bana sunulan anlaşmayı bu yüzden kabul ettim. Ölüme gidişti o, ben de seve seve teklif edileni kabul ettim."

Ninova

Selçuk sesli bir solup alıp gözlerini devirdi ve sinirle avuçlarını önündeki direksiyona vurdu. "Ama ölmemişsin! Bunca sene ne sikime bekledin?"

Bu kez Ferman umursamazca omuz silkti. "Sadece tesadüfler beni hayatta tuttu. Oradan oraya savrulup durdum ve bir baktım o kadar çok zaman geçmiş ki artık geriye dönmenin hiçbir anlamı yok. Geriye döndüğümde, birkaç dostumu da zor durumda bırakabileceğimden endişelendim. Benin yüzümden en çok sevdiğim, en çok saygı duyduğum insanların ne kadar büyük bir zarara uğramış olduklarını tahmin ediyordum, başkalarının daha başının belaya girmesini istemedim. Geride kalan birkaç arkadaşımı korumaya çalıştım sadece."

"Hee," dedi Selçuk hiddetli bir alayla. "Maşallah öyle bir dostmuş ki, Allah düşmanıma vermesin."

Ferman sorgulayan bakışlarını Selçuk'a çevirdi ve merakla sordu. "Senin bu hiddetin şimdi öğrendiklerinden kaynaklanmıyor belli ki. Yılmaz'la senin ne alıp veremediğin var?"

Selçuk tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "O herifi tanıdığım günden beri hiç hoşlanmadım. Kibirli pezevengin tekiydi, hâlâ öyle. Bazen senin onunla nasıl o kadar yakın olduğuna şaşırıyordum ama askeri okuldan beri bir arada olduğunuzu söylemiştin, insan çocukluk arkadaşını her haliyle kabulleniyor herhalde dedim. Tabii bir de ailesi vardı. Gerçekten nezih bir aileydi, babasına çok saygı duyuyordum, o yüzden tepki göstermedim ama onunla da samimi olmadım. Sana da hakkında hiç yorumda bulunmadım çünkü aranıza nifak sokuyormuş gibi hissederdim. İhanet ettiğin söylendiğinde, en yakın arkadaşın birdenbire hakkında atıp tutmaya başlamıştı; herifin boynunu kırmamak için kendimi zor tuttum ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. İlk şüphem o zaman başlamıştı. Hiçbir insan yıllarca yan yana zaman geçirdiği insanı bu kadar çabuk satamaz diye düşündüm. Elbette hepimiz yanımızdakiler hakkında yanılabiliriz ama seninle onun kadar zaman geçirmediğim halde hakkında bu kadar kesin ve kati olamadım hiç. İnsan ne olursa olsun ilk başta yok canım, diyor. Ada'yla nişanlanalı çok kısa bir zaman olmuştu; deli gibi aşık olduğunu anlamamak imkansızdı. Ne onu ne de babasını o duruma sokmaya-

Ninova

cağından emindim. İhanet etmeyi planlayan biri hayatına birilerini almazdı. Bazıları sırf babasının imkanlarını kullanmak için onunla ilgilenmiş olduğunu söylüyordu; bu dedikoduların nereden çıktığını da anlamadım. Seni hiç tanımayan insanlar söylüyordu bunu. Hep bir yerlerde bir yanlışlık var deyip durdum. Ama Yılmaz, en baştan beri öyle emindi ki hain olduğundan, bu eminliğe çok şaşırdığımı hatırlıyorum."

Yan gözle Ferman'a bakarak burun kıvırdı. "Benim onunla ne alıp veremediğim olsun, amına koyayım. Durumun bu kadar ciddi boyutta olduğunu fark etmediğim için şimdi kendime kızıyorum. Bir de istihbaratçı olacağım. Ulan götümüze kazık sokulmuş, hâlâ mal mal bu koltukta kıçıma batan bir şey var diyoruz."

Ferman'ın ısrarlı bakışları altında bıkkınlık barındıran bir soluk alıp düz bir sesle devam etti. "Uzun zamandır edindiğim ya da önüme gelen bazı bilgiler var. Hoşuma gitmeyen bilgiler. Ama dile getiremiyorum çünkü herif ülkenin İç İşleri Bakanı. Ortalığın ne kadar karışacağının farkındayım ve birilerine bu bilgileri sunmadan evvel elimde somut delillerin olması gerekiyor. Herif kendisine inanılmaz bir ağ kurmuş. Her yerde muhbirleri var, rahat adım atamıyorsun. Sürekli önün kesiliyor." Avuçlarını yeniden hırsla direksiyona vurup öfkeyle "Ağrıma gidiyor ama," dedi. "Çok ağrıma gidiyor. Ne yaptığını biliyorum. Ülkeme, vatanıma zarar veriyor. Aşağılık şerefsizin teki. Ama herif birçok kişiyi rüşvete bağlamış ya da şantajla susturmuş. Kimse tanıklık etmek istemiyor. Ele geçirdiğim evrakların hepsine bir kılıf bulacağı çok açık, en iyi ihtimalle suçu başkalarının üzerine yıkıp işin içinden yine sıyrılır. Açığını kollamaya çalışmaktan başka bir şey yapamıyorum."

Selçuk sustuğunda aracın içinde yeniden derin bir sessizlik oluştu. Ferman, yanındaki adamın çaresiz öfkesini öyle iyi anlıyordu ki. Şüpheler insanın beynini kemirirken, o şüpheleri doğrulayacak somut kanıtlar elle tutulmadıkça çıkış bulunmuyordu ve bu durum yalnızca öfke ya da çaresizlik hissettiriyordu.

Ferman nihayet kararlı bir edayla başını sallayıp keskin bir sesle "Sana yol haritası çizeceğim," diye söze girdi. "Eğer birlikte hareket edersek onu alt edebiliriz. Şu an beni hâlâ ölü sanıyor ve bunu avantaj olarak kullanacağız. Senin elini uzatamadığın yerlere ben

Ninova

el uzatacağım, benim ulaşamadığım noktaları da sen kontrol edeceksin."

Selçuk dikkatle onu dinlerken onaylar gibi başını salladığında, Ferman üzerine basarak çabucak ekledi. "Seninle iletişimimiz gizli kalacak, yalnızca ikimizin bileceği özel bir kanaldan irtibatı sürdüreceğiz. İhtiyacın olan tüm kanıtları ele geçirip sana göndereceğim, bunları nereden bulduğunu soran olursa gizli bir muhbirin olduğunu söyle. Bu yöntemi ne kadar uzatabilirsen uzat. Kim olduğunu bilmek isteyecekler ama bir süre boyunca benden kimseye söz edemezsin. Bu şimdilik bizim en büyük kozumuz olacak."

Selçuk düşünceli bir edayla gözlerini kısıp tamam der gibi başını salladı. "En doğrusu bu olur," dedi alçak sesle.

Ferman çenesiyle hâlâ Selçuk'un dizlerinin üzerinde olan dosyayı işaret etti. "O dosyadaki herkes hakkında tüm bilgileri edin ve hepsini takibe al. Ben de bir yandan takip ediyor olacağım. Birimizin atladığını diğeri yakalamaya çalışacak."

Selçuk dosyayı hafifçe yukarı kaldırıp yeniden başını sallarken merakla sordu. "Sen nasıl takip ediyor olacaksın?"

"Benim de kendime göre bir sistemim var. Benimle ilgili ayrıntıları daha sonra konuşuruz, anlatırım sana. Şimdi bununla vakit kaybetmeyelim."

Selçuk ona yandan bir şüpheli bakış attı. "Eğer tanıdığım Ferman Akınalp'sen az çok ne boklar çevirdiğini tahmin edebiliyorum. Yeteneklerinin oldukça farkındaydım ve hâlâ aynı fikirdeyim."

Ferman geçiştirircesine başını salladı. "Birtakım şeyler hoşuna gitmeyecek, o yüzden zamanı gelince tüm ayrıntıları anlatırım."

Selçuk bu sözlere hafifçe gülümsedi ve Ferman'ın o an anlamlandıramadığı garip bir ifadeyle ona baktı. Duyduklarını kabullenir gibi başını sallayıp "Öyle olsun Akınalp," dedi alaycı bir sesle. "Sabırsızlıkla bekleyeceğim," diye ekledi adeta uyarır gibi.

Ferman'ın gözleri inceler gibi hafifçe kısıldı ama diğeri çenesini devam et der gibi sallayıp, ısrarla bakmaya devam edince yeniden konuşmaya başladı.

Ninova

"Yapman gerekenlerin içinde önceliklerin şunlar," deyip bir elini kaldırıp parmaklarını tek tek kapamaya başladı. "Çiftlik denen bu yer hakkında tüm bilgileri edin. Bulunduğu koordinatlar dosyanın içinde var. Orada yetişmiş ve aktif olan herkesin isimleri sendeki listede. Hepsini birlikte takip edeceğiz. Orayı ortadan kaldırmak için çok gizli hareket etmen gerekiyor. Yılmaz'ın kulağına gidecek en ufak şey elimizi boşa çıkarır. Orası onun en büyük gizli silahı. Yapabilirsen minimal bazda, en güvendiğin kişilerle küçük bir ekip kur ve araştırmalarını onlarla yap. Hazır olduğunda yurt dışındaki tetikçilerle birlikte, hepsini aynı anda alman gerekiyor. Belki ulaşılamayan birkaçı olacak ama içeriyle bağlarını koparırsak başıboş kalacaklar, eninde sonunda yakayı ele verirler."

"Bunu yapabilirim," dedi Selçuk keskin bir baş sallamasıyla. "Bu bilgiyi edindikten sonra oturacak değilim. Ülke sınırları içinde böyle bir yer varsa bir an evvel ortadan kaldırmam lazım zaten. Şimdiye kadar gözden kaçmış olması büyük bir zaaf."

"Yılmaz herkesi uzak tutmuş oradan. Özel mülk gibi görünüyor, gerçekten orada ne yapıldığını kimse bilemezdi."

"Diğer şeyler ne?"

Ferman kısacık bir an duraksayıp bir diğer parmağını bükerek karşılık verdiğinde, sesinin titrememesi için üstün bir çaba harcamıştı. "Ada'nın otopsi raporu. Rapora ulaş, kimin imzaladığını bul ve mümkünse ona ulaş. Hâlâ hayattaysa tabii."

Selçuk anladığını belirtir şekilde başını salladığında destek olmak ister gibi baktı ona. "Az evvel aklımdaydı zaten. O iş bende."

Ferman kederle başını eğdi ve kısacık bir soluk aldı. Yeniden odaklanmaya çalışarak kendisini toparladı ve başını kaldırmadan içindeki bir başka şüpheyi dile getirdi. "Geçmişte art arda gelen felaketlerin bu kadar kısa sürede gerçekleşmesi çok garip bir tesadüf. Ada'nın tam da ailesine ihtiyacı olduğu anda ölmüş olmaları çok acı olsa da her şeyin olağan şekilde gerçekleştiğinden şüpheliyim. Tamam, geldim mi hep peş peşe gelir ama bu kadarı çok fazla." Başını kaldırıp dimdik Selçuk'un gözlerinin içine baktı. Kahverengi gözler dikkatle ona bakıyordu. "Eşref Karamanlı'nın suikastını çok daha derin araştırmaya çalış. Bulduklarım beni tatmin etmedi. Çok fazla araştırma yapılmamış. Birileri suçu böbür-

Ninova

lenir gibi üstlenmiş, yetkililer bunu yeterli bulup ayrıntılı bir araştırma yapmamışlar. Bu tür suikastlarda her zaman adını duyurmak isteyen manyaklar ortaya çıkar. Onlar dedi diye, onlar tarafından gerçekleştirilmiş olamaz o suikast."

"Anladım," dedi Selçuk düşünceli gözlerle. "Hatırlıyorum olayı. İran'la epey gerginlik yaşanmıştı. Senin olayından sonra bir de o suikastın altından İranlılar çıkınca ortalık bayağı gerilmişti. Molla Hükümetini suçlamak için karşıt grupların düzenlediği bir komplo olduğunu, konuyla hiç ilgilerinin olmadığını söylemişlerdi. Hükümet bu açıklamayı kabul etmişti çünkü yakalananların gerçekten de onlarla bağı yoktu. Fakat çok da üstüne düşülerek araştırma yapılmamıştı. Suçlular yakalanınca, İran'ın yaptığı açıklama kabul edilmiş, yakalananların cezasını kesmiş, konuyu kapamışlardı. İki ülke arasındaki gerginliği tırmandırmak istememişlerdi."

Çeyrek dakika boyunca, iki adam da susarak başlarını öne eğip düşüncelere gömüldü; bu sessizliği bozan, adeta bir aydınlanma yaşamış gibi birdenbire gözlerini kocaman açarak başını kaldıran Selçuk oldu.

"Tam da o zamanlardı. Eşref Komutanın araştırma ekibini kuracağı zamandı. Onlar daha sık görüşüyorlardı, belki de Eşref Komutan senin hain olduğuna inanmıyordu ve Yılmaz işi kurcalamasını istemedi. Onu engellemek için yaptırdı belki de." Hırsla elini direksiyona vurup "Bunun altından da o çıkarsa var ya," dedi öfkeyle devam ederek. "Asıl vatan haini kimmiş herkes öğrenecek."

"Çıkabilir," dedi Ferman oldukça sakin bir tavırla. "Vatan haini olduğunu ben biliyorum zaten. Bana attığı iftirayı üzerinde çalışarak düzenledi, o bilgiler onun tarafından İran'a verildi. Teyit ettim zaten. Ama İranlı bir istihbaratçı ortaya çıkıp bunu açıkça söylemez. Onu, tüm bunlarla bire bir bağlayan delilleri bulamazsak bunların hiçbir önemi yok."

"Ceza alanlar hâlâ içeride mi kontrol edeceğim? Ömür boyu hapse mahkum olmuşlardı."

"Bence çoktan ölmüşlerdir. Bunun ardında da Yılmaz varsa arkasında şahit bırakmaz. Çoktan işlerini bitirtmiştir."

"Yine de kontrol edeceğim."

Ninova

"İyi olur. Hiçbir şeyi atlamamış oluruz."

"Ya tüm araştırmalarımıza rağmen suçunu ortaya çıkaracak kesin bir şeyler bulamazsak?" dedi Selçuk endişeli bir sesle.

"O zaman sana söz ettiğim adamı ortaya çıkarmak zorunda kalırız. İtirafçı olarak tanık korumaya alırsınız."

Selçuk yüzünü buruşturdu. "Adamın güvenliğini garanti edemem. Sana söylediğim gibi her yerde muhbiri var. Emniyetin içinde ona haber ulaştıran çok kişi bulunuyor, adamı ortadan kaldırması bir gün sürmez."

"Ben de onu son çare olarak düşünüyorum zaten. Şimdilik araştırmayı sürdürelim, çok çaresiz kalırsak ifadesini alırsınız. Muhtemelen mahkemeye çıkmadan ortadan kaldırmaya teşebbüs eder ama yazılı ifade vermesinin ardından, mahkemeye çıkmak üzereyken öldürülmüş olması epey kafa karıştırıcı olacaktır."

"Evet, bu durum epey şüphe uyandırır," dedi Selçuk. "Başka bir şey?" diyerek devam etmesini istedi.

"Diğer bir konu, Yılmaz'ın eşinin ailesi," dedi Ferman bir parmağını daha bükerek. "Bildiğin gibi çok zengin ve güçlü bir aile. Benim edindiğim bilgiler, bu ailenin şirketleri üzerinden epey dolaplar dönüyor olduğu yönünde. Adamların haberi var mı, tam emin değilim. Damatları İç İşleri Bakanı olduğu için birçok işte avantaj sağlamışlar. Şirketler üzerinden kara para aklanıyor. Uyuşturucu ve silah sevkiyatı da yapıyorlar. Bence bilmemeleri imkansız ama emin olmak lazım. Bu konuyu enine boyuna araştır. Ama ses çıkmasın. Bunu da gizli yürütmek zorundasın."

"Vay amına koyayım," dedi Selçuk esefle. Başını iki yana sallayıp sesli bir soluk aldı. "Adam bildiğin örümcek ağını örmüş, yemediği bok kalmamış." Başını süratle Ferman'a çevirdi. "Kaç kez el altından denetleme yaptırmak istedim hep engellendi biliyor musun?" dedi sinirle. "Oradan bir şey yakalayabilirim diye çaktırmadan birkaç teşebbüste bulundum ama hep geri döndü. Sadece bir keresinde önüme gelen rapor oldu; o da bildiğin gayet özenle hazırlanmış paçavra sayfalardı."

"Şaşırtıcı değil," dedi Ferman. "Haberi alır almaz gerekli kişileri ayarlayıp, istediği gibi yaptırmıştır her şeyi."

Selçuk alaycı bir bakış atarak "Yersen, dedi yani," dedi küçümsercesine.

Ninova

Ferman omuzlarını maalesef der gibi silkerek karşılık verdi. "Yapacaklarımızın hiçbirisi kolay olmayacak, önüne taş koyacaklar biliyorsun, değil mi?"

"Epeyce bir engelle karşılaşacağım kesin. Ama elimdeki dosya ve o kampla ilgili bilgileri birilerinin önüne koyduğumda, bana destek vereceklerine eminim. Yola babamla çıkacağım. Şu an ilk adımda tereddütsüz güvenebileceğim tek kişi o. Beni yarı yolda bırakmayacaktır. Tüm bağlantılarını kullanarak bana yardım edeceğine eminim. Ona da danışarak sağlam adımlar atacağım. Güvenli ekip konusunda birkaç kişi var aklımda. Epeyce ağzı sıkı ve sağlam adamlar. Şimdilik onlar benim için yeterli."

"Babana benimle ilgili hiçbir şey söyleyemezsin. Her şey ortaya çıkmadan bunu yapamayız."

"Farkındayım. Dediğin gibi gizli bir muhbirim olduğunu söyleyeceğim. Babam eski toprak, bildiği standartlarda ilerlemek ister. Senden söz edersem, gelsin teslim olsun, araştırıp sonuca bakalım diyecek ama Yılmaz pisliğiyle bu şekilde savaşamayız. Onun gibi sinsi adımlarla ilerlememiz gerek."

"Bunu duyduğuma sevindim. Seninle aynı fikirdeyim. Teslim olmak mesele değil ama onunla açıkça savaşmak da mümkün değil. Adımlarımızı gizli atmak zorundayız."

Selçuk başını onaylarcasına sallarken, yine bakışlarını karşısına çevirdi. Çeyrek dakika süren sessizliğin ardından başını yana çevirip hafifçe gülümsedi ve elini uzatıp Ferman'ın omzunu sıktı.

"Hayatta olmana sevindim. Gerçekten. Seninle omuz omuza çatışmayı özlemişim."

Ferman gözlerini devirip ters bir bakış attı. "Manyak mısın oğlum? Bu yaşta hâlâ çatışmada mı aklın?"

"Askerlik benim hayalimdi biliyorsun. Ama anneme kıyamadım. O hastane odasında, dizlerinin üzerine çöküp yalvarışı hâlâ gözlerimin önünde. Tek evladını kaybetmek istemedi. Ona bu acıyı yaşatamazdım. Onun yerine ben hayallerimden vazgeçtim."

"En doğrusunu yaptın. Selma annenin, baban ve senden başka kimsesi yok. O yüzden size çok düşkün." Alaycı bir bakış attı. "Onlara gideceğin günleri iple çekiyordur."

Ninova

Selçuk ters ters ona baktı. "Bu gece burada kalacağımı hatırla. mana şaşırdım desem yalan olur. Sendeki hafıza da ne bileyim ar. tık."

Ferman dudağının ucuyla buruk bir tebessüm sergiledi. "Dün Selma annenin doğum günü olması güzel bir tesadüf oldu, yoksa sana ulaşmam çok zordu. Her sene bir geceyi burada geçirdiğini hatırlıyordum ve şansımı denemekten başka çarem yoktu."

Selçuk bu sözlerin üzerine dalgınca ona baktı. "Belki artık şans bizden yana güler," dedi alçak bir sesle.

"Şans cesareti olanın yüzüne gülermiş," dedi Ferman kısık bir tonla. "Şimdiye kadar buraya dönmeye cesaretim olmamıştı. Uzaktayken her şey daha kolay geliyordu. Ada'nın kaybını kabul. lenmem imkansızdı. Hâlâ öyle. Ama gerçeklerden kaçmak da çözüm değilmiş. Kader seni bir şekilde tüm acılarla yüzleştiriyor." Gözlerini yana çevirip derin bakışlarını Selçuk'a dikti ve kararlı bir tonla devam etti. "Artık cesaretimi topladım ve her şeyle yüzleşeceğimi biliyorum. Şansın da benden yana olacağına inanıyorum."

"Yine de neden birdenbire buna karar verdiğini bilmek istiyorum."

Selçuk'un şüpheli ısrarına Ferman ters ters baktı. "Sana söyledim. Aslında neler olduğunu, beni tuzağa kimin düşürdüğünü daha yakın zamanda öğrendim. Daha evvel bunu umursamamıştım ama bana en yakın olan adamın, arkamdan kazdığı kuyuları öğrenmek bu kararı almama neden oldu. Ben sırf ona da zarar vermemek için uzak durmayı tercih etmiştim. Birine daha zararım dokunmasın istedim. Ben bunları düşünürken meğer beni arkamdan bıçaklayanın o olduğunu bilmenin nasıl hissettirdiğini düşünebiliyor musun? İlk öğrendiğimde delireceğim sandım."

"Sen o adamı nasıl ele geçirdin?" diye yeniden üsteldi Selçuk. "Şurada oturmuş anlattığın her şeyi dinliyorum, söylediklerinin doğru olduğuna da inanıyorum ki seninle iş birliği yapmak için ikinci bir kez düşünmeyi de gereksiz buldum. Ama o adamı nasıl ele geçirdiğini söylemedin?"

Ferman gözlerini kaçırarak karşısına döndü ve ağzının içinde geveler gibi geçiştirir bir açıklama yapmaya çalıştı. "Bunun önemi yok. Başka bir tesadüf diyelim."

Ninova

"Hoşuma gitmeyeceğini düşündüğün ve sonra anlatacağını söylediğin ayrıntılar söz konusu herhalde."

Selçuk, kendi kendine konuşur gibi mırıldandıktan sonra bir süre boyunca sessiz kaldı. Neden sonra ansızın karar vermişçesine o da tıpkı Ferman gibi gözleri karşıya dikili halde alçak sesle yeniden konuşmaya başladı. Ferman bu konuşmayı dinlerken yerinde gerildiğini hissediyordu ve sessizliğini korumaya devam etti.

"Seninle doğuda birlikte görev yaptığımızda, bazen atış talimi yapardık. Hatırlıyor musun? Dağlarda dolaşırken bazen günlerce hiçbir hareket olmazdı. Biz de zaman zaman kendi aramızda zorlu atışlar üzerine iddiaya girerdik. İnanılmaz zor hedefler oluştururdu, bunları kimin vuracak kadar iyi olduğuna dair birbirimizle atışırdık. Senin atışlarını gördükten sonra senden başka kimseye oynamadım. Ne kadar iyi bir keskin nişancı olduğunu görmüştüm. Her defasında sana oynadım, hiç kaybetmedim. Hele vurduğun bir hedefi hiç unutmuyorum. O kadar uzun bir mesafeden öyle bir hedefin vurulması imkansızdı. Her şeyi doğru hesaplamıştın. Rüzgarın yönünü ve hızını, kurşunun alacağı ivmeyi, havada kalacağı süreyi, her şeyi öylesine mükemmel hesaplamıştın ki... Bu sana doğuştan verilmiş bir yetenekti. Herkesin sahip olamayacağı kadar özel bir yetenek..."

Bakışlarını manidar bir edayla Ferman'a çevirdiğinde diğeri karşıya bakmaya devam ediyordu. Yüzünde en ufak bir ifade okunmuyordu ama Selçuk'un sözü nereye getireceğine emindi. Konuşma devam ettiğinde yanılmadığını anladı.

"Sözde ölümünden beş yıl sonra gerçekleşen bir olay oldu. Bizden tamamen bağımsız bir konuydu ama haberi gördüğümde dikkatimi çekmişti. Afrika'daki diktatörlerden biri, ülkesine yasadışı silah sokmak için anlaşma yapmak üzere gittiği Uzakdoğu'da suikasta kurban gitmişti. Kaldığı otelin yirmi dördüncü katındaki odasında vurulmuştu. Tam salonun ortasında. Keskin nişancının bu atışı, otelin etrafında bulunan yüksek binalardan birinin çatısından gerçekleştirdiğini ortaya çıkarmışlardı. Mesafe bir buçuk kilometreydi. Kim olduğunu bulamadılar elbette. Ama herkesin emin olduğu bir şey vardı. Öyle bir atışı gerçekleştirmenin ne ka-

Ninova

dar üstün bir yetenek gerektirdiğiydi bu. Kimse öyle bir atışı yapacak yetenekte birinin var olabileceğine inanmak istemiyordu." Kısacık bir süre sözlerine ara verdi ve manidar bir edayla gülüp kısaca ekledi. "Benim dışımda."

Ferman istemsizce başını aşağı eğdi, kucağındaki elleri birbirine sıkıca dolanmıştı ancak sessizliğini korumaya devam etti.

"O gün hayatta olduğuna emin oldum," dedi Selçuk yumuşak bir sesle. "O atışı senden başka kimse gerçekleştirmiş olamazdı. O gün hâlâ yaşıyor olduğuna emin oldum işte." Sesi alaycı bir tona bürünerek ekledi. "Seni gördüğümde niye çok şaşırmadım anlayabiliyor musun?" diye sordu. "Çünkü eninde sonunda bir gün ortaya çıkacağını biliyordum. Artık kim olduğunu bildiğim gibi bir gün yeniden karşılaşacağımızı da biliyordum."

Son cümle ile Ferman süratle başını kaldırıp, yarı şaşkınlık yarı şüpheyle sorarcasına yanındaki adama baktı. Selçuk'sa bu bakışa alaycı bir edayla karşılık vererek söze dökülmemiş bu soruyu cevapladı.

"Seneler içinde namın oldukça yükseldi. Bende de seni takip etmek takıntı haline geldi. Gerçekleştirdiğin her iş oldukça yüksek bir uzmanlık istiyordu ve ben her geçen gün daha çok emin oldum. Dünyadaki tüm servislerde olduğu gibi bizde de sana ait bir dosya açıldı ama gerçek kimliğinin asla tespit edilemediği meşhur uluslararası tetikçinin, kim olduğunu hiç kimse bilmiyordu." Dudaklarının arasından ansızın neşeli denecek bir gülüş çıkararak, koltuğunda şöyle bir kıpırdanıp arkasına yaslandı. "Övünmek gibi olmasın, bunu bilen tek kişi bendim."

"Ve bunu kimseye söylemedin?" diye inanamayan bir tonla sordu Ferman.

Selçuk umursamazca omuz silkti. "Gerek yoktu. Birçok iş alıyordun ama Türkiye aleyhine bir tane bile iş almadın. Birkaç kez seni denedim," dedi aniden başını yana çevirerek. Ferman'ın gözleri iri iri açılarak şaşkınca ona baktığında, aynı umursamazlıkla devam etti. "Kontratları dark web üzerinden yaptığını öğrendiğimde ben de bu yolu denedim ve sana birkaç kez iş teklif ettim. Hepsini reddettin. Çünkü ülke aleyhine olan suikastlardı onlar." Selçuk rahatlamış gibi derin sesli bir soluk aldı. "İşte o zaman daha çok emin oldum. Ülkene sen ihanet etmemiştin. İçimde hep

Ninova

bir yanlışlık olduğunu söyleyen o ses beni yanıltmamıştı. Hain olmadığını en baştan beri hissediyordum ve geçen yıllar içinde de kendi kendime bunu kanıtlamıştım."

"Bu yüzden ne beni gördüğüne şaşırdın ne de hain olmadığımı söylediğimde hiç sorgulamadın."

Selçuk bilmiş bir edayla dudaklarını birbirine bastırıp yavaşça başını yukarı aşağı salladı. Bu kez sesli bir soluk alıp arkasına yaslanan ve şaşkınca gözlerini karşıya diken Ferman oldu. Ne düşüneceğini şaşırmış gibiydi.

Yanındaki adamla neredeyse yan yana bir yıla yakın zaman geçirmişti ama kendisini bu kadar iyi tanımış olabileceğine hiç ihtimal vermemişti. Bir umutla onun karşısına çıkmıştı. O minicik umut şimdi ardına kadar açılmış bir kapıydı ve bu tamamen bir dost kapısıydı.

Omzunda hissettiği elle düşüncelerinden sıyrılıp başını yana çevirdi. Selçuk tıpkı içinden geçirdiği gibi dostça bir gülümsemeyle ona bakıyordu.

"Artık gitmemiz lazım," dedi hatırlatırcasına. "Nerede kaldığım daha fazla merak edilmeden teşkilata dönmem gerekiyor. Bir saat sonra bir toplantım var. Senin planın ne?"

"Dönüyorum," dedi Ferman alçak bir sesle. "Beni alana yakın bir yere bırak, kâfi." Hızlıca bir mail adresi söyledi. "Bu benim mail adresim. Anonim bir hesap aç ve buradan benimle irtibata geç. Sonraki iletişim için sana gerekli bilgileri ulaştıracağım. İletişimi sizin sistemler üzerinde asla kurma. Yalnızca sana ileteceğim kanal üzerinden bana ulaş. Kimsenin takip edemeyeceği, güvenli bir kanal olacak. Başının derde girmesini istemiyorum."

Selçuk başını sallayarak onayladı ve yavaşça uzanıp, yeniden aracın kontağını çevirdi. "Çok pis dolap çevireceğiz lan," dedi eğlenen bir tonla. "Yılmaz puştunun ipliğini pazara sermek için sabırsızlanıyorum. Yaptığı her şeyin bedelini ödeyecek inşallah."

"İnşallah," dedi Ferman tüm kalbiyle inanarak.

Arkasına yaslandığında yüreğinde tarif edilmez bir hafiflik hissediyordu. Geçmişi her düşündüğünde yüreğine saplanan acı azalmış gibiydi. Geride bıraktığı herkesin onun hakkında neler söylemiş olabileceklerini düşündükçe kahrolmuştu ve şimdi öğrendikleri, yüreğindeki ateşe bir nebze olsa da su dökmüştü. Bu

Ninova

ateş an geçtikçe kavurucu sıcaklığını yitiriyordu ve Ferman çok uzun zaman sonra ilk kez, aldığı solukların artık ferahlatıcı olduğunu düşünüyordu.

"Oğlumuz yüreğime su serpti."

Bu sözleri haykıralı daha bir gün bile olmamıştı. Artık tamamen aydınlanmış olan havada, gittikçe hareketlenen şehir trafiğinde ilerleyen aracın içinde, dalgın gözleri yola dikilmişti. Neredeyse bir buçuk saattir konuştukları her şey, yeniden ve yeniden zihninde ses buluyordu. Daha sonra da uzun uzun bu konuşmayı aklından tekrar geçirecekti ama o anda yalnızca tek bir şeye tutunmuştu.

"İnanmamışsın," dedi içinden. *"İnanmamışsın Ada. Hâlâ elin üzerimde, hâlâ yüreğin benimle. Ah, gözümün nuru. Ah, gökyakutu gözlüm. Ah, gönlümün dinmeyen ateşi. Yine yaptın. Yine yüreğimi sen serinlettin."*

Ninova

"Tek cezamız umutsuz bir özlemle birlikte yaşamamız."

İlahi Komedya, Dante Alighieri

ZOYA

13 Ocak, 2021

Pencereden sızan soluk gün ışığı Zoya'nın yüzüne vurduğu esnada saatlerdir açık olan gözleri hâlâ kapanmamıştı. Tüm geceyi kollarının arasında tuttuğu adamın başı göğsünde, gözleri açık halde geçirmişti.

Farkına vardığı gerçek onu büyük bir ikilime sokmuş uzun süre yatağa girmekte güçlük çekmişti. Bir yanı büyük bir suçluluk duyuyor, Ulun'un yanına sokulmaya utanıyordu; diğer yanı ise çaresizce ondan uzaklaşamadığı gibi çalmış olduğunu düşündüğü her şeyi ona geri sunmak istiyordu. Beklentisiz, koşulsuz ve güven dolu bir sevgi.

Yüreğinden gelen sese teslim olmuştu. Nihayet içinde sürdürdüğü savaşa yenilerek usulca yatağa girdiğinde, sanki varlığını hissetmiş gibi genç adam hemen ona sokulmuş ve kollarını ince bedenine sarıp, başını huzurla göğsüne yaslamıştı.

Zoya, savunmasız bir çocuğu teselli edercesine kollarıyla onu sarmalamış, parmaklarıyla saçlarını okşayarak huzurlu uykusuna devam etmesini sağlamıştı.

Saatlerdir aklından geçirdiği düşünceler hep aynı noktada başlayıp hep aynı noktada sona ermişti. Gözden kaçırdığı öyle çok detay vardı ki; her şeyi en baştan itibaren yeniden düşündüğünde göz ardı ettiği onlarca şeyi fark etmişti.

Aklındaki en büyük soru ise şuydu: Ferman gerçeği ondan neden gizlemişti?

Ulun'dan neden gizlemiş olduğunu tahmin edebiliyordu. Böylesi büyük bir gerçeği pat diye genç adama söyleyebilmesi öyle güçtü ki. Aynı güçlüğü şimdi kendisi yaşıyordu çünkü. Gerçeği Ulun'a söylemek büyük bir cesaret gerektiriyordu ve Zoya bu cesareti kendisinde bulamıyordu. Ona engel olan en büyük şey Ulun'un nefreti ve öfkesiydi.

Elbette genç adamın düşünceleri ilk baştaki kadar katı değildi; yaşadıklarından onu terk eden ailesinin sorumlu olduğuna dair inandığı fikir ilk baştaki kadar güçlü değildi. Yılmaz'ın kötülüklerinin kudretini az çok öğrendiğinde, kendi ailesinin de talihsiz bir şekilde onun düşmanca oyunlarının hedefi haline gelmiş olabileceğini değerlendiriyordu; ki aslında safi gerçek de buydu zaten. Ancak yine de bu ufacık esnekliğe bel bağlayamıyordu Zoya. Onun Ferman'dan nefret etmesini istemiyordu. Bu öyle büyük bir haksızlık olurdu ki Zoya'mn yüreği bu haksızlığı da kaldıramazdı.

Adeta bir mengenenin içinde sıkışıp kalmış gibiydi. İki adama karşı duyduğu, farklı ama derin sevgi, doğru yolun hangisi olabileceğini bulmasını ve ona göre adım atmasını söylüyordu. Tüm gece boyunca düşünmüş olsa da henüz doğru yolun ne olabileceğini bulamamıştı maalesef.

Her şeyi en baştan itibaren tekrar tekrar gözden geçirmiş, birçok şeye açıklık getirmişti ama hâlâ aynı soru cevapsız halde havada asılı kalmıştı.

Ferman, gerçeği ondan neden gizlemişti?

Akla en yakın sebep üzüleceğini düşünmüş olmasıydı. Bu fikir aklından geçince Zoya açığa çıkan gerçeğin yarattığından çok daha fazla acı hissetti. Sırf o üzülmesin diye Ferman gerçeği dile getiremediyse bu çok daha fazla kahredici idi.

Kaçırdığı bir şeyler olup olmadığından emin olmak istercesine, yeniden en başa dönmesi ve soru cevapla ilerlemesinin daha iyi olacağına karar vererek kaşlarını çattı.

Ninova

Ferman gerçeği tam olarak ne zaman öğrenmişti?

Zoya, derin derin düşünerek bu soruya cevap bulmaya çalıştı. Ferman'ın gerçek düşmanının kim olduğunu ve tıpkı tahmin ettiği gibi Ada'nın intihar etmediğini öğrendiği an, Ammar Maksoud'u sorguladığı zamandı. Tüm gerçeği ondan öğrenmişti ve tahminince Ammar Maksoud o sorgulamada Ferman'ın bir çocuğu olduğunu da söylemiş olmalıydı. Değişim o döneme rastlıyordu. Ferman başka hiçbir şey için o adamın hayatını bağışlamazdı, tahminen bu olağanüstü sırrın karşılığında hayatını bağışlamasını istemişti.

Tam da o döneme denk gelen bir tesadüfle, Zoya ona Azrail'in kimliğini açıkladığında başka zaman olsa Ferman düşünmeksizin hedefi ortadan kaldırmaya yönelik plan yapardı; fakat en ufak tereddüt göstermeden, oldukça kararlı bir şekilde onu ele geçirme planı üzerine yoğunlaşmıştı. Öne sürdüğü bahane Zoya'ya mantıklı gelmişti gerçi ama çiftlik hakkında ısrarla bilgi almak istemesini de garip bulmuştu. Zaman alırdı belki ama bunu başka yollardan da yapabilirdi. Yılmaz'ın peşine takacağı tetikçilerden kurtulması da zor olmazdı.

Birkaç kez Ulun'un söz ettiği dosyaların nerede olduğunu sormuştu ve Ulun'un direten tavrına alttan alarak sabırsızlığını bastırmaya çalışmıştı. Ferman'ı çok iyi tanıyordu Zoya ve ne zaman alttan aldığını ne zaman doğrudan açık davrandığını çok iyi biliyordu. Tüm bunları gözden kaçırmasının sebebi Ulun ve kendi arasındaki ilişkinin varlığı idi. Kafasının karışık ve dikkatinin dağınık olduğu bir döneme rastlamıştı bunlar ve Zoya kendi karışık hisleriyle boğuşurken, birçok şeyi gözden kaçırdığını şimdi fark ediyordu.

Ferman bir çocuğu olduğunu kuvvetle muhtemel Ammar Maksoud'dan öğrenmişti ancak kim olduğunu bilmiyordu. Dosyalara bir an evvel ulaşmak istemesinin nedeni kuşkusuz sabırsızlığı idi.

Kaşlarını çatarak Ulun'un anlattıklarını hatırlamaya çalıştı. İstanbul'da uzun uzun konuştukları ve birbirleri hakkında neredeyse her şeyi açıkladıkları sohbeti yeniden zihninden geçirdi. Doğru düzgün bir şey öğrenemediği için hissettiği hüsranla Haldun'dan öğrendiklerini de anlatmıştı genç adam. Hatta bir süre

Ninova

öğrendikleri hakkında birlikte değerlendirme de yapmışlardı fakat ellerinde fazla bir şey yoktu ve bu değerlendirme çok kısa sürmüştü.

O günlerde dosyalar, üzerinde inceleme yapan Ferman'ın elindeydi. Ulun'un dosyasını açtığı anda gerçeği öğrenmiş olmalıydı. Öylesine basit bir denklemdi ki bu. Ada'nın ölüm tarihinin yanına Ulun'un gerçek doğum tarihini koymuş, üstüne çiftliğe girdiği tarihi de eklemişse buz gibi gerçek ortadaydı. Ulun'dan başka hiçbir çocuk o çiftliğe doğduğu gün girmemişti. Başka hiçbir alternatif yoktu ki. Çiftliğin asıl sahibinin Yılmaz olduğunu, şimdiye kadar gerçekleştirdiği kötülükleri de göz önünde bulundurursa bunu yapmaya muktedir tek kişi oydu.

Belki de farkına vardığı bu gerçek Ferman'ın gözünü öylesine karartmıştı ki o gece Yılmaz'ın evine girmeyi dahi göze almıştı. Zoya, o ani hamlenin nedenini şimdi daha iyi anlayabiliyordu.

Tüylerini diken diken eden bir başka gerçekle o anda yüzleşti. En başa döndüğünde yüreğini buz gibi eden şey, Yılmaz'ın ne çeşit bir şeytan olduğu idi. Baba oğulu neredeyse birbirine kırdıracaktı.

Londra'daki o gece Ulun az daha Ferman'a sıkmak üzereydi. Belki kendisi orada olmasa her ne olursa olsun hedefinden şaşmazdı da ama Ulun'u durduran şeyin kendisi olduğunu biliyordu. Başına vurduğu darbeyle yapmamıştı bunu. Ulun'un yeteneklerinin ve gücünün farkındaydı; o an olmasa bile sonrasında öldürmediği müddetçe kimse Ulun'u durduramazdı. Adına merak, şaşkınlık ya da her ne derse desin Ulun'u durduran şey Zoya'nın varlığı idi. Birbirlerini ilk gördükleri andan itibaren, ne olduğunu bilmedikleri bir şey onları bir arada tutmuştu ve birbirlerinden kopamamışlardı. Tıpkı Zoya gibi Ulun da o bağa tutunmuştu.

Zoya, Ferman'a açıkça söylememiş olsa da en baştan beri Ulun'u ortadan kaldırma fikrinde olmadığı için derin bir minnet duymuştu. Birçok kez şakacı yollarla bunu dile getirmişti elbette ama hissettiği derin minnet ve şükran, kelimelerle ifade edemeyeceği kadar ölçüsüzdü.

Karmakarışık düşünceleri yeniden dağılarak başka bir sahneyi daha gözünün önüne getirdi. Ferman'ın Yılmaz'ın evine girdiği

gece, başucuna bıraktığı iki parçadan söz ettikleri an tüm netliği ile hafızasındaydı. O asker künyesinin ve eşarbın, Yılmaz'ın başucuna bırakılmasının altında yatan mesaj Ferman için oldukça açıktı ve başka kimse henüz anlamamış olsa da onun için yeterliydi. Bıraktığı eşarptan söz etmekten kaçınıyormuş gibi o an Zoya'nın sözlerini bölerek konuyu değiştirmişti; tıpkı İstanbul'da gezdikleri yerlerden söz ederken bir sonraki sefer hep birlikte aynı yerlere gitmek istediğini söylediği anda olduğu gibi. Ferman, Ulun'a Ada'dan söz etmeye kaçınıyordu ve günler sonra kayağa gittiklerinde anlattığı şeyler, belki de sindirdiği gerçeğin ardından kendisini konuşabilecek kadar iyi hissettiği için gerçekleşmişti.

Zoya, bir başka anıyı daha gözlerinin önüne getirdi. Berlin'de aileleri hakkında konuştuklarında Ulun'un öfkesi hâlâ tazeydi. Onu terk ettiklerine inandığı kişilere karşı hiçbir şey hissetmiyordu ve ailesine karşı olan duygusuzluğuna üzülmüş olsa da onun tarafından bakınca genç adamı anlamaya da çalışmıştı. Terk edildiğini düşünmek insana tarifsiz bir acı ve değersizlik hissi verirdi elbette fakat üstüne bir de Ulun'un yaşadıklarını koyarsa, bu duygulara nefret ve öfkeyi de eklemesi oldukça anlaşılır bir tutumdu.

Parmakları siyah tutamlara usulca dokundu. Ne çok acı çekmişti. Kötülüğü kendisine rehber almış bir şeytan tarafından öyle çok acılar çekmişti ki. Yılmaz, Ferman ve Ada'ya karşı hissettiği habis kıskançlığın acısını çocuklarından çıkarmıştı. Annesini kaybettiğini bilmeden, uzaklarda bir yerlerde olan ve kendisi hakkında hiçbir şey bilmeyen babasından ayrı küçücük, masum bir çocuk, Yılmaz'ın elinde senelerce acı içinde kıvranmıştı.

Zoya kederle gözlerini yumdu. Oğlunun varlığını bilse Ferman'ı kim durdurabilirdi ki? Zoya için yaptıklarının kat be katını oğlu için yapardı muhakkak. Ulun senelerce tek başına acı çekerken babası başka bir çocuk için çabalamıştı. Onca sene Zoya güven içinde Ferman'ın sevgisiyle büyürken, Ulun kimsesiz ve acılar içinde büyümüştü.

Yüreği öylesine sızlıyordu ki. Ulun'un sahip olabileceği her şeyi o almıştı. Hissettiği suçluluk duygusu öyle ağırdı ki bunun altından nasıl kalkabileceğini bilemiyordu. Altından kalkılamayacak kadar büyük bir yüktü bu.

Ninova

Acaba Ferman bu yüzden mi ona gerçeği söylemekten kaçınmıştı?

Kederli gözleri geriye açıldığında gün ışığı içeriye tamamen dolmuştu. Yorgunluk bedenini ele geçirmiş olsa da gözlerini kapatamıyordu. Zihni durmadan çalışan gürültülü bir makinaya dönüşmüştü ve uyuması imkansızdı.

Bakışları yatağın diğer tarafında, komodinin üzerindeki dijital saate kayınca bu saatten sonra uyumasının anlamsız olduğuna karar verdi. Bu kez erkenden kalkıp Ulun'u mutlu eden o olmalıydı. Yavaşça onu saran kollardan süzülmeye çalıştığında Ulun'un boğuk, uykulu sesi duyuldu.

"Nereye?"

Dudakları yumuşak bir temasla genç adamın yanağına dokundu ve fısıltı gibi bir sesle karşılık verdi.

"Uyumaya devam et. İyice dinlenmeden yataktan çıkmıyorsun. Ben babama bir bakacağım."

"Hmm," dedi Ulun gözlerini açmadan. Uykulu, boğuk ses hoşnutsuz bir edayla mırıldandı. "Sabah seksi düşünmek hayal olur sanırım."

Zoya istemsizce kıkırdadı ve bu kez dudaklarını genç adamın sıcacık boynuna bastırdı. Parmakları siyah tutamları nazikçe okşadı.

"Bir sonrakine sözüm olsun."

"Ümit vadediyor," diyen Ulun'un mırıltısı bu kez çok daha memnun çıkmıştı.

Zoya yüzünde oluşan tebessüme engel olamadı; son kez dudaklarını bu kez genç adamın dudaklarına çabucak değdirerek yataktan çıktı. Yatağın içinde tek kalan Ulun'un yorgun bedeni huzursuzca hareketlendi ve yüzüstü dönerek pozisyon değiştirdi. Zoya, yorganı çekiştirip üzerini yavaşça örttü. Bu eylemi gerçekleştirirken yine hüzün bulutları onu sarmalamıştı ve bakışları genç adamın bedeninde kederle dolaştı.

Birkaç dakika sonra banyodaki işlerini bitirmiş, üzerini çabucak değiştirerek odasından çıkmıştı. Üst kat oldukça sessizdi. Tsukiji Balık Pazarına gideceğini söyleyen Minoru'nun sabahın çok er-

ken vaktinde çıktığını tahmin ediyordu. O da bugün geçmişe yolculuk edecekti belli ki; bir zamanlar sevdiği kadınla, canla başla çalıştıkları balık pazarı onu özlem duyduğu geçmişine taşıyacaktı.

Sabaha karşı ancak uyumaya gittiğini düşündüğü Tazo ise yeni dalmış olmalıydı. Ferman'ı henüz rahatsız etmemek için onun odasının önünden geçip sessiz adımlarla aşağı indi. Önce Ferman için kahvaltı hazırlayıp, odasına götürecek sonra Ulun için elinden gelen en güzel şekliyle büyük bir kahvaltı hazırlayacaktı.

"Bunu başarabilirim," diye kendi kendine mırıldandı. Mutfağın ortasında dikilerek etrafına baktı. "Kahvaltı zor bir şey değil. Hem haftalardır erkek arkadaşından ders alıyorsun kızım. Ona güzel bir sürpriz yapmalısın. Artık onu yormayı da bırakmalısın tabii." Kısacık bir an duraksayıp tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Parazit gibisin," dedi kendisine karşı hissettiği öfkeyle. "Her şeyini çalmışsın ve onu hâlâ konforun için kullanıyorsun. Sen açgözlü bir parazitsin."

Ansızın gözleri doldu. Göz pınarlarından süzülen iki damla yanaklarından aşağı akmaya başladığında sessiz bir iç çekiş dudaklarından süzüldü. Avuçlarını yüzüne kapatıp birkaç saniye boyunca toparlanmaya çalıştı. İçindeki suçluluk duygusuyla nasıl başa çıkacağını bilemiyordu; kendisini öylesine işe yaramaz ve korkunç biri gibi görüyordu ki yüreğini ferahlatacak tek bir iyi şey gelmiyordu aklına. Omuzları, üzerlerine adeta tonlarca yük yüklenmiş gibi düşmüştü. Bununla nasıl başa çıkacaktı?

Zorlukla derin bir soluk alıp, gözyaşlarını sildi ve burnunu çekerek ileri bir adım attı. Kefaretini bir şekilde ödemeliydi; öyle ya da böyle bir yerden başlamalıydı ve şu anda elinden gelen ilk şey ise kendisinin yıllarca yaşadığı konforu Ulun'a sunmaya çalışmaktı.

Ninova

"Açgözlülük insanın doğasını aşağılayarak başka şeyler ararken, sevgi diğer her şeyi aşağılayarak insanı arar."

İlah, Komedya, Dante Alighieri

FERMAN & ZOYA

Zoya büyük bir hevesle hazırladığı kahvaltıyı, ayaklı bir kahvaltı tepsisine yerleştirdikten sonra adeta değerli bir hazineyi taşır gibi dikkatli adımlarla ilerleyerek Ferman'ın odasının önüne vardı.

Tepsiyi bir koluna yaslayıp kapıyı usulca açarak içeri girdiğinde, düşündüğünün aksine Ferman epeydir uyanık olduğunu belli eder şekilde yatağın içinde oturuyordu. Odanın içinde kısık şekilde çıkan ses Ferman'ın gözlerini diktiği televizyon ekranından geliyordu. Çoğu zaman takip ettiği şekilde haberleri izliyordu. Açılan kapı ile birlikte gözleri Zoya'dan yana çevrildi ve gülümseyerek genç kadına baktı.

"Beni yatakta gördüğüne göre günü mutlu geçirebilirsin artık."

Zoya bu gülümsemeye aynı şekilde eşlik ederek yatağa doğru ilerledi ve tepsiyi itina ile Ferman'ın kucağına koyarken karşılık verdi.

"Evet, öyle olacağım."

Elinden geldiğince normal davranmaya çalışıyordu ve ses tonundaki gerginliği Ferman'ın anlamamış olduğunu umdu. Sindirmeye çalıştığı gerçek henüz çok tazeydi ve doğal davranmaya çalışmak epeyce zorlayıcı idi.

Ferman özenle hazırlandığı belli olan tepsinin üzerine bakıp takdirle gülümsedi bu kez.

"Minoru sabah erkenden çıkmadan evvel Dashi getirmişti aslında. Ama bu tepsinin iştahımı yeniden kabarttığımı söyleyebilirim."

"Saat neredeyse sekiz oldu. Minoru'nun sabah dörtte çıktığına eminim, o sayılmaz."

Ninova

"Beni oldukça şımarttığınızı kabul etmeliyim."

"Hak ediyorsun," dedi Zoya yavaşça yatağın ucuna oturarak. "Sen de beni çok şımartıyorsun."

Ferman bakışlarını kaldırıp sevecen gözlerle genç kadına baktı. "Seni şımartmak aslında beni mutlu ediyor."

"Şimdi de bu şekilde mutlu olması sırası bende o halde," diyen Zoya zorlukla gülümseyerek çenesiyle tepsiyi işaret etti. "Hadi, başla yemeye." Usulca uzanıp komodinin üzerindeki ilaçları tepsinin üzerine koydu. "Ardından ilaçlarını içeceksin. Antibiyotik saatin yaklaştı. Antibiyotik alacağın için meyve suyu hazırlamadım ama zaten çayı tercih edeceğini düşündüm. İlaçların bittikten sonra daha renkli bir tepsi hazırlayabilirim. Tabağındakilerin hepsini bitirmelisin. Yumurtayı tam senin sevdiğin gibi yaptım. Bugün doktorun gelmesine gerek yok dedin, o yüzden kahvaltını yaptıktan sonra pansumanını ben yapacağım, bandajını değiştirmemiz lazım."

Ferman taze demlenmiş olduğu belli çaya uzanırken yan gözle Zoya'ya baktı ve şakacı bir sesle araya girdi. "Sabah sabah enerjin zirvede bakıyorum."

Zoya endişeyle Ferman'a bakıp "Çok konuşuyorum yine, değil mi?" diye sordu.

"Konuşmanı seviyorum. Sesin bana iyi geliyor." Bir parçayı ağzına atıp çabucak çiğnedi ve şakacı bir tonla devam etti. "Umarım Ulun da benim gibi düşünüyordur."

Zoya gözlerini çabucak kaçırarak, başını aşağı eğdi. "Şikayet etmedi şimdiye kadar," diye mırıldandı. Zorlukla başını kaldırıp araştırır gözlerle yataktaki adama baktı. "Bıkar mı? Belki de az konuşmayı öğrenmeliyim artık."

"Anlattığın saçma sapan şeyleri bile pür dikkat dinlediğini gördüm. Şu ana kadar bıkma emaresi göstermedi, aksine anlattığın şeyin önemi yokmuş gibi sadece seni dinlemeyi sevdiğini düşündüm. Tıpkı benim gibi."

Zoya bu sözlerin üzerine cesaret almak ister gibi sessiz, derin bir soluk alıp alçak bir sesle "Tıpkı senin gibi," diye tekrarlayarak devam etti. Dikkatle Ferman'ı takip ediyordu. "Birbirinize çok benziyorsunuz aslında. Babama benzer bir adam bulmuş olmam mucize gibi. Şanslıyım sanırım."

Ninova

Bu kez gözlerini kaçıran Ferman oldu. Önündeki tepsiyle oyalanıyormuş gibi birkaç saniye boyunca bu sözlere karşılık vermedi ve ağzına attığı lokmayı çiğnerken vakit kazanmaya çalıştı. Nihayet hafifçe gülümseyerek Zoya'ya gözlerini çevirdiğinde, zorlukla yutkunabilmişti.

"Şanslı olan belki de biziz," dedi yumuşak bir sesle. "Senin gibi hayat dolu, neşeli birinin ikimizin birden hayatında olması hem onu hem de beni şanslı yapar bence."

Zoya bakışlarını yeniden aşağı indirdi. İçinde bastırmaya çalıştığı suçluluk, enerjisini emiyormuş gibi sesi zorlukla çıkıyordu.

"Şimdiye kadar yaşadığı hayatı göz önünde bulundurursak şanslı olduğunu düşündüğünü sanmıyorum. Benim hayat dolu olmamı sen sağladın. Sana sahip olan o olsaydı, o da neşeli ve hayat dolu biri olurdu eminim."

Odaya çöken derin sessizlik bir süre boyunca devam ederken duyulan tek şey televizyondan çıkan kısık, tek düze sesti. Her ikisi de bu sözlerin ortaya çıkardığı ihtimalleri düşünüyordu. Ferman, Zoya'mn haksız olmadığını düşünüyordu. Ulun en baştan beri onun yanında olsaydı, bugünün aksine hayat dolu, neşeli bir genç adam olabilirdi. Ferman öyle olması için elinden gelen her şeyi yapardı çünkü.

Zoya'nın aklından geçirdiği düşünceleri tahmin bile edemiyor yalnızca varsayımda bulunuyordu. Muhtemelen genç kadının aklından geçenler çocukluğunda yaşadığı eziyetli döneme aitti. Ferman onu kurtarmamış olsa nasıl bir hayat yaşayacağını düşünüyor, Ulun'un kendisi kadar şanslı olamadığı için üzüntü duyuyordu. Aynı hüznü Ferman da hissediyordu.

Zoya'nm aklından geçenlerse bambaşkaydı. Eğer Ferman'la yolları kesişmese belki de onun peşinden gelmek yerine ülkesine dönerdi. Bunu hiç düşünmediğini söylemişti ama Zoya olmasa belki de dönerdi ve döndüğünde bir oğlu olduğunu öğrenir, onun peşinden giderdi. Ferman'ı öyle iyi tanıyordu ki onun ne olursa olsun yolundan dönmeyeceğini ve eninde sonunda oğlunu bulacağına emindi. Bu bilgiyi edinememesine bir nevi Zoya engel olmuştu.

Ninova

Ulun'un kurtuluşuna engel olanın kendisi olduğunu düşünmek Zoya'yı öylesine kahrediyordu ki bu hisle başa çıkmaya çalışması bir yana aksine katlanarak artıyordu.

Ferman odanın içine çöreklenen ağır havayı dağıtmak ister gibi konuyu değiştirerek aklındaki soruyu sordu.

"Bilgisayarım nerede?"

Zoya düşüncelerine öylesine dalmıştı ki sorulan soruyu duymadı bile. Ferman üsteleyerek "Zoya?" dedi sesini çok hafifçe yükselterek. Genç kadın gözlerini kırpıştırarak ona seslenen adama döndüğünde Ferman sorusunu yineledi.

"Bilgisayarım nerede? Bazı şeyleri kontrol etmem gerekiyordu ama odamda yok sanırım. Etrafta göremedim."

"Senin birkaç gün dinlenmeni istedim. Benim odamda, dün gece Tazo'ya üzerinde çalıştığımız dosyaları gönderdim. Bir iki gün onlar için yorulman gerekmiyor."

"Anladım," dedi Ferman düşünceli bir edayla. Küçük bir lokmayı daha ağzına attı ve yavaşça çiğneyerek "Başka dosyalar üzerinde daha çalışmam gerekiyor," dedi. "Kahvaltıdan sonra getirebilirsen iyi olur."

"Çok çalışmayacağına söz verirsen?"

Ferman küçük bir tebessümle başını salladı. "Çok çalışmayacağım, söz. Takip etmem gereken önemli bir durum var. Birinden bir bilgi bekliyorum. Eğer umduğum gibi bir yanıt alabilirsem, Ulun'la birlikte yanıma gelmenizi istiyorum. Size söyleyeceklerim olacak."

Zoya tedirgin bir merakla kıpırdanarak "Ne hakkında?" diye sordu. Ümitle Ferman'ın gözlerinin içine bakıyor, orada bir şeyler yakalamaya çalışıyordu. Belki de gerçeği her ikisine birden aynı anda söyleyecekti.

"Eve yapılan baskın ve sonrası hakkında."

Duydukları ile süngüsü düşen Zoya hüsranla baktı adama. "Henüz sonrası olmadı," diye mırıldandı. "Tazo evi kontrol ediyor, hâlâ başka gelen olmadı. Belki de yeri bildirmeye fırsatları olmamıştır."

Ninova

"Bu da bir ihtimal ama emin olmak istiyorum," diyen Ferman ansızın aklına gelmiş gibi telaşlı denecek bir edayla "Ulun'la irtibata geçen oldu mu? Ya da o, çiftlikle hiç konuştu mu?" diye sordu.

Zoya başını iki yana salladı. Ümitle Ferman'a baksa da onun bu konu üzerinde konuşmaya devam edeceğini anlamıştı.

"Hayır," dedi ümitsizce. "Ulun, Aziz denen o adama ulaşamadı. Sanırım telefonunu kapamış. Muhtemelen gönderdiği adamlardan haber alamayınca durumu anladı. Ulun'dan kaçmaya çalışıyor ya da inandırıcı bir bahane bulmak için vakit kazanmaya çalışıyor." Çekingen bir bakış atarak sözlerine devam etti. Bunu Ferman'a söylemek zorundaydı. "Ulun çok kızgın. Sen vurulduğun için kendisini sorumlu tutuyor. Aziz'e ulaşamayınca çok öfkelendi. Dün gece Yılmaz'ı aradı."

"Ne?" dedi Ferman donakalmış halde. Bu donukluk yalnızca birkaç saniye sürdü ve telaşlı bir tavırla kucağındaki tepsiyi kaldırmak üzere hareketlendi. "Planladığımızın dışında onunla irtibata geçmeyecektik!" dedi azarlar gibi. "Yılmaz'ı aramaması gerekiyordu. Ulun nerede şimdi? Hemen çağır, gelsin."

Zoya derin bir soluk alıp, ısrarlı denecek bir tavırla tepsiyi Ferman'ın kucağında tutmaya çalışarak karşılık verdiğinde ses tonu oldukça otoriterdi.

"Hayır!" dedi kati bir tonla. "Ulun şu an uyuyor ve kendisi uyanana kadar kimse onu rahatsız etmeyecek. Ayrıca Yılmaz'ı aramasını ben senin gibi değerlendirmiyorum. Sen vurulduğundan beri öfke içinde, her ne kadar tuzağa düşürüleceğini tahmin etse de bunu ona yapmaya çalıştıkları için haklı olarak çok kızgındı. Acısını çıkarmak istemesini ben çok iyi anlıyorum ve ona hak veriyorum."

Ansızın ayağa kalkarak Ferman'a tepeden baktı ve aynı ses tonuyla çabucak ekledi. "Kahvaltını bitirmeden hiçbir şey yapmıyorsun. Birazdan bilgisayarını getiririm. Bize söylemen gereken bir şeyler varsa, Ulun'un uyanmasını ve kahvaltısını yapmasını beklemek zorundasın. Günlerdir çok yorgun ve gözünü açar açmaz yine sağa sola koşturmasını istemiyorum."

Ninova

Çenesini inatçı bir tavırla yukarı kaldırıp yatakta, ağzı bir karış açık ona bakan adama keskin bir bakış gönderdi. Arkasını dönmeden evvel dudaklarından çıkan kelimeler adeta bir çocuğu tembihler gibiydi.

"Kahvaltını bitir ve yataktan çıkma. Bilgisayarını geri almak istiyorsan o tepsideki her şey bitecek"

"Yılmaz ne tepki vermiş bari onu söyle."

"Sormadım bile! O pisliğin ne dediği ile hiç ilgilenmiyorum. Ulun rahatlamış görünüyordu bu da benim için yeterli."

Zoya, Ferman'ın gözlerini hayretle iri iri açmasına neden olacak bir saç savurmayla arkasını dönerek kapıya ilerledi. Bir elini kapı koluna uzatırken başını omzunun üzerinden geriye çevirip diğer eliyle "gözlerim üzerinde" der gibi iki parmağını önce gözlerine sonra Ferman'a uzattı.

Kapının kapanmasının ardından geçen yarım dakika boyunca Ferman'ın ağzı açık halde hâlâ kapıya bakmaya devam ettiğini göremedi.

Ninova

"Sana hepsinden ağır gceni, uçurumun içine beraber yuvarlanacağın fena ve budala insanlarla bir arada bulunmak olacak."

İlahi Komedya, Dante Alighieri

YILMAZ HALEFOĞLU

12 Ocak, 2021

Bir gün için bile olsa Ankara'dan uzaklaşmak Yılmaz'a azıcık soluk aldırmıştı. Gerçi az evvel İstanbul'da evdeki çalışma odasında kayınbiraderi ile yaptığı görüşme, bu soluğu kısmen düşürmüştü ama en azından o andan itibaren kafasını dinleyecek vakti nihayet bulabilmişti.

Ankara'daki yoğunluk öylesine boğucuydu ki tek başına kalıp enikonu düşünmeye fırsatı olmamıştı hiç. Makama gelip gidenler dışında, kendisinin de gitmek zorunda kaldığı makamlar olmuştu. Bu görüşmelerde ise yapabildiği tek şey, makul olduğunu düşündüğü aynı açıklamaları ardı ardına sıralamaktı. Aynı esnada bağlantıda olduğu birçok kişiyle temas kurmuş ve üzeri kapatılabilecek her şeyin sumen altı edilmesini sağlamaya çalışmıştı. Öylesine büyük bir telaş yaşıyordu ki gözden kaçırdığı bir şey olup olmadığını sürekli düşünüyor, ortaya nelerin çıkabileceğine kafa yorup bunları bir an evvel yok etmeye çabalıyordu. Telefonları susmak bilmemişti.

Bir yerlerde ipin ucunu kaçırmıştı ve şimdi telaşla kaçırdığı o ucu yakalamaya çalışıyordu. Adeta nefes alamaz hale gelince de çareyi İstanbul'a kaçmakta bulmuştu. Yalnız kalıp kafasını toparlaması ve önündeki günlerde neler yapacağını planlaması gerekiyordu.

Eşi Nergis'i başından atmak güç olmamıştı. Her zamanki taktik işe yaramıştı elbette. Seneler boyu ona veremediklerine karşın, o

Ninova

nasıl destekleyici, iyi bir koca olduysa eşinin de şimdi onu destek-lemesi gerekiyordu. İftiraya uğramış kocasının yanında olmaya-cak da ne yapacaktı. O mükemmel adamın ne çok düşmanı vardı ve Nergis o düşmanlara karşı kocasını asla yalnız bırakmayacaktı. Kan koca çetin bir dönemden geçiyorlardı ve Nergis bu dönemi atlatabilmeleri için elinden geleni yapacaktı.

Yılmaz'ın yönlendirmesiyle az evvel abisi Nedim'e de aynen bunları söylemişti Nergis. Ailesinin bu iftiralara karşı onların ya-nında olması gerektiğini rica ettiğinde, abisi düşünceli gözlerle kardeşine bakmış ve isteksizce de olsa başını sallayarak bunu ya-pacaklarını söylemişti.

Yılmaz'ın sinsi gülümsemesini ikisi de görmemişti. Nergis, aile-sinin göz bebeği idi ve abi kardeş arasındaki bağ çok güçlüydü. Kız kardeşinin bir çocuk sahibi olamaması aileyi oldukça üzmüş ancak damatlarının bu meseleyi olgunlukla karşılamasına da se-vinmişlerdi. Çocuk sahibi olamayacağı için kocasının onu bırak-ması Nergis'i yıkabilirdi; bu yıkım gerçekleşmediği için Yılmaz'a hepsi minnettardı. Bugün yaşananlar elbette büyük talihsizlikti ancak Nergis'in hatırına eşinin yanında olmaları gerekiyordu.

Nedim, durumdan hoşnut olmasa da kardeşinin iyiliği için bazı şeylere göz yumması gerektiğini kabullenerek Yılmaz'ın çalışma odasından ayrılmıştı; ardından Nergis, Yılmaz'ın dinlenebilmesi için onu yalnız bırakmıştı. Eşi son günlerde çok çalışıyor, çok üzülüyor, çok yıpranıyordu. Hiç değilse evinde kaldığı süre içinde elinden geldiğince hoşnut etmek ve yardımcı olmak zorundaydı.

Yılmaz nihayet tek başına kaldığında, çantasından iki telefon ve not defterini çıkarıp masanın üzerine koydu. Şimdi sakince dü-şünmek ve içine düştüğü bu pislikten bir an evvel kurtulmanın yollarını bulmak zorundaydı. Onu oldukça zorlayan rakipleri vardı. Medyayı şimdilik kontrol altına almıştı ama sosyal medya-daki kaos hâlâ tüm şiddetiyle devam ediyordu. Bunu durdurma-nın yolunu henüz bulamamıştı. Elbette yurtdışındaki yanında olan işbirlikçileri bunu engellemek üzere birtakım çalışmalar yap-mışlardı fakat sonuç hüsrandı. Sağanak halinde sızdırılan belge-lerin nasıl ele geçirildiğini öğrenemedikleri gibi sızıntı yapan he-

Ninova

saplara da ulaşamamışlardı. Birçoğu Rus ve Çin kaynaklı sunucu-lardan bağlanmış olan bot hesaplardı ve bu hesapları kapatmaya güçleri yetmiyordu.

Yılmaz'ı bu hesaplardan daha çok endişelendiren şey bir gün evvel önüne gelen rapordu. Hâlâ İstihbarat Başkan'ı Selçuk Türk-men'le görüşememişti. Her aramasında adama ulaşılamamıştı ve imkan olan en kısa zamanda dönüş sağlanacağı söylenmişti. Yıl-maz'ın öfkesi arşa çıkmıştı. Raporu çantasından çıkarıp yeniden masaya serdi ve adeta burnundan soluyarak tekrar göz gezdirdi. Tüm tetikçileri ortadan kaldırılmıştı. Asıl bugünlerde onlara ihti-yacı varken şimdi hiçbiri yoktu ve Yılmaz şantajla ya da parayla susturamayacağı kişileri nasıl ortadan kaldıracağını düşünmek zorundaydı.

Elindeki kalemi farkına varmadığı bir tikle hızlı hızlı masaya vu-rarak kara kara düşünürken, az evvel masanın üzerine koyduğu telefonlardan biri çalınca bakışları süratle ekrana kaydı. Dünden beri ulaşmaya çalıştığı adam nihayet onu arıyordu. Öfkesini ku-sacak bir adres bulabilmenin coşkusuyla çabucak cihaza uzandı ve hattı açar açmaz adeta kükrercesine söze girdi.

"Bu ne hadsizlik Selçuk?"

"Dünden beri bana ulaşmaya çalışıyormuşsunuz, fakat malum haberler nedeniyle devlet üst kademesiyle acil toplantılarım vardı size dönemedim, kusura bakmayın."

Yılmaz duyduğu sözlerle ansızın duraksamış olsa da hiddetini sürdürmeye karar verdi.

"Malum haberlerin hedefi benim! Mağdur olan benim! Acil olan benim mağduriyetim!"

"Biz de bu mağduriyeti nasıl yok edebileceğimizi, çıkan haber-lerin doğru olup olmadığını araştırmak üzere görüşmeler yapmış-tık. Söz konusu olan hükümetin güvenilirliği sonuçta."

"Elbette hepsi palavra! Bana komplo kurmak isteyen düşmanla-rın oyunu!"

"Muhakkak öyledir. Araştırmalarımız sonuçlandığında sizin de rahatlayacağınıza eminim."

"Ne tür bir araştırmadan söz ediyorsun?" diyen Yılmaz, Sel-çuk'un aksine resmiyetten uzaktı.

"Çıkan haberlerin bir tarafı siz olduğunuz için şu an bunu paylaşmam mümkün değil. Gizlilik kararı alınmasına karar verildi."

"Beni ilgilendiren bir konuda araştırma yapılacak ve benim bundan haberim olmayacak öyle mi? Sen benim kim olduğumun farkında değilsin herhalde!"

"Oldukça farkındayım; fakat hükümet yetkililerinin almış olduğu karara uymak zorundayım. Durumun net değerlendirilebilmesi için öncelikle teşkilatın çalışma yapmasına, hükümetin zarar görmemesi için şimdilik soruşturma açılmamasına karar verildi."

"Sen ne dediğinin farkında mısın? Ne soruşturması!?"

"Halkın güveninin sarsılmaması için şu an her şeyin kontrol altına alınmasına ve soruşturma açılmamasına karar verildi. Fakat artan baskılar nedeniyle yakın zamanda ikna edici bir açıklama yapılması gerekiyor. Ortaya çıkan belgelerin gerçek olup olmadığını kamuoyu öğrenmek istiyor, hükümetin bu açıklamayı yapabilmesi için elinde tam kapsamlı bir rapor olması gerekiyor. Başkan'ın emri bu yönde oldu. Bundan haberiniz vardır sanırım."

Yılmaz açık kalan ağzını kapatmakta oldukça zorlandı. Bundan elbette haberi yoktu çünkü kimse ona bu bilgiyi vermemişti. İpin bir ucu daha elinden kaçmış gibi hissetti. Araştırmayı kimler yapacaktı, tam olarak neyi araştıracaklardı bilemiyordu ve takip edemediği, üzerinde kontrol sağlayamadığı hiçbir şeyi işine geldiği gibi yönlendiremezdi.

"Bu tür araştırmalar benim kontrolümde olur!" dedi hırlar gibi. "İç İşleri Bakanıyım ben, emniyetin yapacağı tüm soruşturmaların raporu bana gelecek!"

"Emniyet karışmayacak bu konuya. Devlet güvenliği söz konusu olduğu için doğrudan teşkilat ilgilenecek. Ben özel olarak bir ekip kurdum zaten."

"Raporları bana da göndereceksin! Kendi kafana göre hareket edemezsin!"

"Raporların doğrudan Başkan'a iletilmesi istendi. Eminim o da size gerekli bilgilendirmeleri yapacaktır."

"Kim olduğunu sanıyorsun sen?" diyen Yılmaz oturduğu yerden ayağa fırlamıştı ve sesinin yettiğince bağırmaya başladı. "Dün

Ninova

gönderdiğin saçma sapan rapor, üstüne bu! Benim kuyumu kazmaya çalışan sen misin, söyle? Bu ülkenin İç İşleri Bakanına gösterdiğin saygı bu mu?"

"Dünkü raporla sizin kuyunuzu kazmaya çalıştığım izlenimini nereden edindiniz?" diyen Selçuk'un sesi öylesine sakindi ki.

Yılmaz kurduğu cümlenin ne kadar yanlış olduğunu fark eder etmez süratle toparladı ve öfkesi bir nebze azalmadan karşılık verdi.

"Operasyon yapılacağı bilgisi bana verilmedi! Benden gizlemeni gerektiren şey nedir? Beni yok saymanın maksadı nedir?"

"Edindiğimiz bir istihbaratı değerlendirdik ve senelerdir sınırlarımız içinde bir eğitim kampı olduğunu ortaya çıkardık. Kamp yok edildi, bilgisi de size verildi."

"Operasyon yapılacağından neden haberim olmadı?"

"Raporda da söz ettiğim gibi. Gizlilik nedeniyle az sayıda kişinin bilgisi vardı. Başkan'a bizzat kendim iletmiştim durumu. O da bana destek verdi."

Yılmaz sinirle elini seyrelmiş saçlarına doladı. Neredeyse hepsini yolmak istiyordu fakat parmaklarına gelen tutamlar öyle azdı ki bunu başaramadı. Selçuk'un Başkan'la böylesine rahat görüşebilmesinin tek bir açıklaması vardı. Babası. Ona bunu babası sağlıyordu muhakkak. İstihbaratın duayenlerinden olan babasının uzak geçmişte kalan arkadaşı, bugünkü ülkenin Başkan'ıydı ve nadiren de olsa görüşmeye devam ediyorlardı. Selçuk bu görüşmeleri yapabilmek için mutlaka babasından yardım almış olmalıydı. Elbette kendisi de bilgilendirmeleri içeren birebir rutin görüşmeler yapıyordu ve hepsinin bilgisi Yılmaz'a geliyordu. Fakat bu görüşmelerden haberi olmamıştı. Demek ki gizli yapılmış görüşmelerdi bunlar ve babası onayak olmuş olmalıydı. Bir zamanlar ona da böyle kapılar açan bir babası vardı; ancak onun açtığı kapılar Yılmaz'a yetmiyordu. İstediği kapıya kendisi uzanmak arzusundaydı ve bu his hiç değişmemişti; Ortadaki engeli kaldırmıştı sonunda, acaba erken mi davranmıştı?

Bu düşünceyi hızla zihninden uzaklaştırdı. Geç bile kalmıştı. Geçmişte az daha yakayı ele vermek üzereydi ve yapılacak en doğru şeyi yapmıştı.

Ninova

"Başkan'dan önce beni bilgilendirmen gerekiyordu!" diye bağırdı sinirle. "Devlet hiyerarşisini görmezden mi gelıyorsun! Sen haddini iyice aştın! Operasyon için önce benden izin alman gerekiyordu!"

Selçuk bir süre boyunca bu sözlere sessiz kaldı. Adeta Yılmaz'ın öfkesini körüklemek ister gibi inadına sessizliğini biraz daha sürdürdü. Nihayet son derece kontrollü bir sesle karşılık verdiğinde, görüşme boyunca sürdürdüğü resmiyeti de bir kenara bırakmıştı.

"Ülke çıkarları söz konusu olduğunda kimseden izin almam gerekmiyor. Rahatsız olduysan dava aç. Raporun ayrıntılarını mahkemeye sunmaktan memnuniyet duyarım. Oldukça enteresan ayrıntılar var, eminim bu ayrıntıların da kayıtlara geçmesi iyi olacak."

"Sen..." diye hırlayan Yılmaz'ın söze devam etmesine engel oldu ve aynı sakinlikle devam etti.

"Olanlar senin sinirini bozmuş anlaşılan," dedi adeta teselli eder gibi yumuşak bir sesle. "Başka bir toplantı için beni bekliyorlar, görüşmeyi sonlandırmak zorundayım. Sen de çok kafana takma. Madem iftira atılıyor, eninde sonunda gerçek ortaya çıkar nasılsa. Ülkeme zarar verilmesini asla istemem ve bunun arkasında kimler varsa mutlaka ortaya çıkarırım." Kısacık bir an sustu ve alaycı bir tonla son sözlerini sarf etti. "Eski günlerin hatırına elimden gelenin en iyisini yapacağıma kuşkun olmasın."

Telefon yüzüne kapandığında, Yılmaz inanamıyormuş gibi elindeki cihaza bir süre boyunca donakalmış halde baktı. Onu bu donukluktan çıkaransa bu kez çalan diğer cihaz oldu. Kaç kez çaldığının farkında bile değildi ama titreyen cihaz masanın üzerinde sanki dans ediyor gibi kımıldayıp duruyordu. Donukluğundan sıyrılarak kaşlarını çatıp, bu kez diğer cihazı eline aldı ve ekrana baktı. Tanımadığı bir numara görünüyordu.

Cihazı kulağına yaslayıp "Kimsin?" dedi kabaca.

Neredeyse on dakika süren beklemediği bu görüşme bir öncekinin üstüne gelince allak bullak olmuş gibi hissediyordu. Azrail'le yaptığı konuşma esnasında hakim olamadığı öfkesiyle fırlattığı bardağa telefon kapanır kapanmaz sürahi eklendi. Masanın üzerinde ne var ne yok hepsini delirmiş gibi etrafa saçarken adeta kudurmuş gibiydi.

Ninova

Ona çarpmak üzere olan tırın amansız kornası kulaklarında çınlıyordu. Ses öyle yüksek çıkıyordu ki beyninin içinde sanki borazanlar ötüyordu ve Yılmaz bu sesi susturmak için hiçbir şey yapamadığını hissediyordu.

Onu, o lanet yolun ortasına kim sürüklemişti?

"Kaderin okları, beklendiğinde, yavaş ilerliyor."

İlahi Komedya, Dante Alighieri

FERMAN AKINALP

Ferman, odasında yalnız kalır kalmaz kucağına koyduğu bilgisayarda Selçuk'la görüştüğü güvenli kanalı açtı. Günlerdir irtibat kuramadığı adamın neler yaptığını öylesine merak ediyordu ki. Operasyon başarıyla sonuçlanmış mıydı? Ulun artık yeni bir başlangıç için özgür müydü? Bir an evvel ulaşmak istediği bilgi buydu ve saat farkını göz önünde bulundurarak sabırla beklediği vakte nihayet ulaşmıştı. Türkiye'de saat gece yarısını geçmişti ve Selçuk evinde olmalıydı.

Ekranda açılan pencerede peş peşe düşen mesajları görünce aceleyle yazılan satırları okudu.

"Uygun olduğunda buraya gel."

"Hâlâ senden haber bekliyorum."

"Akınalp? Neredesin?"

"Akınalp? Sana ulaşamıyorum, bir an evvel benimle irtibat kur."

"Neredesin be adam?"

"Ulan kıçıma kazığı sokup ortadan mı kayboldun?"

"Bana ulaş! Hemen!"

"İyi misin oğlum? Bari onu söyle!"

Ninova

"Akınalp, endişelenmeye başlıyorum."

Ferman suratında oluşan gülümsemeye engel olamadı. Selçuk'un geçen zaman içinde farklı ruh hallerine girip çıktığı belliydi. Aceleci bir tavırla parmakları klavyenin üzerinde hareket etti.

"Orada mısın?"

Yazdığı bu satıra on saniye geçmeden cevap geldi.

"Ben buradayım da sen neredesin Allah'ın belası?"

"Kusura bakma, sana ulaşmam mümkün olmadı. Bazı aksilikler çıktı."

"Ne tür aksilik lan? Asıl burada aksilikler birbirini kovalıyor."

"Neler oldu? Operasyon nasıl geçti? Önce onu söyle."

"Operasyon başarılı. Hepsi ortadan kaldırıldı."

Ferman rahatlatıcı derin bir nefes aldı ve kendi kendine "Çok şükür," diye mırıldandı. Parmakları yeniden klavyenin üzerinde hareket etti.

"Büyüksün. Çok tebrik ederim."

"Yalakalık yapma lan bana. İşim bu."

"Herhangi bir sorun çıktı mı?"

"Şu ana kadar planladığımız gibi hareket ediyorum. Eğitim kampının ortadan kaldırılması en büyük hedefimizdi ve sonunda başardık."

"Sayende. Bir buçuk aydır bunun için koşturuyordun. Muvaffak olmana çok sevindim."

"Sende giden aksilik nedir? Neden dört gündür ortada yoksun?"

Ferman kısacık bir an duraksadı ve gerçeği yazmanın en doğrusu olduğuna karar verdi.

"Vuruldum ama endişelenme. Ciddi bir şey değil. Şu an iyiyim. Sadece sana ulaşmam mümkün olamadı."

"İyi olduğuna kesinlikle eminsin, değil mi?"

"İyiyim, merak etme. Ölmeye henüz niyetim yok."

"Kimin marifeti? Yılmaz sinsisinin mi?"

Ferman bu soruya nasıl cevap vermesi gerektiğini düşündü. Selçuk'un ağız aradığını düşünmüyordu; muhtemelen onun da farklı kanallardan Yılmaz'ın peşinde olduğunu bildiği için sorumlusunun o olabileceğini düşünerek sormuştu bu soruyu.

Ninova

Çiftliğin gönderdiği tetikçilerden birinin onu vurduğunu söylese, kendisine nasıl ulaşmış olabileceklerini sorabilirdi. Ulun'dan bahsetmeden bunu açıklaması zordu. Yılmaz onun öldüğünü düşünüyorken nasıl peşine birilerini gönderebilirdi ki? Öte yandan aklına o an gelen fikri hemen yazmaya koyuldu.

"*Yılmaz öldüğümü sanıyor biliyorsun,*" diye yazdı hatırlatma yapar gibi. Ardından süratle ekledi. "*Kim olduğumu anladığını söylemiştin. İş kazası diyelim.*"

"*Siktir git oradan!*"

"*Şu an bilmek istediklerim var, siktir olup gidemem,*" yazan Ferman sırıtmadan edemedi. "*Bunu daha sonra yüz yüze gelirsek o zaman konuşuruz. Sen bana olan biteni anlat.*"

"*Tamam. Özet geçiyorum sana.*"

"*Merakla bekliyorum.*"

"*Operasyon başarılı geçti. Gizli hareket etmemiz işe yaradı. Kimsenin haberi olmadığı için haber uçurulmadı, ani baskın yaptık ve orayı tamamen ortadan kaldırdık. Tutuklananların hiçbir değeri yok. Sıradan çalışanlar. Tehlikeli olanların hepsi ortadan kaldırıldı. Karşı koydular, bizim de karşılık vermekten başka çaremiz yoktu. Hepsi intihar komandosu gibi yetiştirilmiş zaten. İki kişi sağ ele geçti ama ağır yaralılar. Hâlâ hastanedeler, sorgularını henüz yapamadık. Yurtdışındaki elemanlar da ortadan kaldırıldı. Bana verdiğin listeye göre eksikler var ama onların da artık içeriyle bağlantıları kalmadı. Heriflerin sisteminden onlara ulaşabilirdik ama baskın sırasında her şeyi havaya uçurdular fakat edindiğim bilgiye göre dışarıda kalanlara para akışı yapan olmayacak, bilgi de geçmeyecek, başıboş dolaşacaklar yani. Bir yerde yakayı ele verecekler muhakkak.*"

"*Ben de öyle düşünüyorum. Çiftlikle bağlantıları kopunca, sudan çıkmış balığa döneceklerdir. Ne yapacaklarını bilmeden uzun süre tek başlarına dolaşamazlar. Bir yerde tek tek çıkarlar ortaya.*"

"*Yılmaz tetikçilerini kaybettiği için çok öfkeli. Üç gün evvel operasyon raporunu ona gönderdim. Kudurduğu belli ki yana döne beni arıyordu. Sırf kıllık olsun diye telefonlarına çıkmadım. Dün akşamüzeri aradım, gerçekten kuduruyordu.*"

"*Sana zarar vermeye kalkmasın?*"

Ninova

"O biraz sıkar. Şu an tetik sıkacak kimsesi kalmadı ama boşlayacak da değilim. Ayrıca şu an böyle bir şey gerçekleştirirse tüm şüpheleri üzerine çeker."

Kısacık bir an pencerede akan satırlar durdu ve Ferman yazılanlara hak vererek merakla bir başka satırın düşmesini bekledi. Nihayet yeni bir satır düştü pencereye.

"Sana bilgi vermem gereken bazı durumlar var."

Ferman kaşlarını çatarak merakla üsteledi.

"Yaz, bekliyorum."

"Başkan'la görüştüm. Soruşturma bir süre açılmayacak. Ortalık çok karışık, kamuoyunun güveni sarsıldığı için sağlam adımlar atmak istiyorlar. Doğru karar vermeden alelacele hareket etmek de istemiyor. Henüz elle tutulur bir delil olmadığını düşünüyor. Eğitim kampı konusunda çok destekçi oldu ama orayı Yılmaz'la birebir bağlayan bir şey de yok elimizde şu an. Sızdırılan belgelerin gerçek olup olmadığını belirlememiz gerekiyormuş. Bu nedenle araştırma yapmamı ve olup bitenin aslını astarını ortaya çıkarmamı istedi. Bu biraz zaman alacak."

"Sızdırılan belgelerin orijinallerine ulaşmanı sağlayacak adresleri sana ileteceğim. Gizli hareket edip ani baskın yaparsan ele geçirirsin. Bir kısmını çoktan yok etmiş de olabilirler. Yılmaz yaş tahtaya basmaz. Sızdırılan belgelerinin birçoğunun orijinali çoktan imha edilmiştir bence."

"Ben de öyle düşünüyorum. Orijinalleri sunamadığım sürece sızdırılanların uydurma olduğunu iddia edecektir."

"Elimizden geleni yapacağız, yapacak bir şey yok. Uyuşturucu sevkiyatından bir haber var mı?"

"Evet, sevkiyat tarihi ve rota senin dediğin gibiymiş. Şimdilik bilgimiz olduğunu çaktırmadık. Haftaya, o sevkiyat gerçekleşmeden gereğini yapacağız. Ülkeye girdiği anda yakalanacaklar."

"Çok iyi. Bunu halledersen büyük darbe indirmiş olacağız. Silah sevkiyatı için henüz tam bilgi edinemedim ama olacağı kesin görünüyor."

"Bizim yurtdışındaki ajanlar bunu teyit ettiler. Amerikalılar birçok görüşme yapmışlar, anlaşmayı da sağlamışlar fakat henüz ne zaman olacağını biz de belirleyemedik. Bilgi edinmeye çalışıyoruz."

Ninova

"Tüm kanalları kullanalım, artık hangimiz bilgiye ulaşırsak."

"Tamamdır."

"Başka bir şey var mı?"

Pencerede yine kısa süren bir hareketsizlik meydana geldi. Ferman bu hareketsizliği Selçuk'un sessizliği olarak tanımladı ve bu sessizliğe neden olan tereddüdü hemen hissetti.

"Belli ki söylemeye çekindiğin bir şey var. Söyle. Başka bir şeyler daha var, değil mi?"

Nihayet pencereye yeni bir satır düştü.

"Ada ile ilgili."

Bir bıçak adeta Ferman'ın kalbine saplandı. Gözlerinin önündeki satırı okuduğu anda kalbinden ansızın geçen sızı ancak böyle tanımlanabilirdi.

"Hiçbir şeyi atlamadan söyle!" Yazar yazmaz çabucak ekledi. *"Lütfen."*

Sonraki satırları içine çeker gibi büyük bir dikkatle okudu. Her kelime adeta bir kurşundu ve her bir kurşun bedenine ardı ardına saplanıyordu.

"Haklıymışsın. İntihar etmemiş. Otopsi raporunu yazan doktoru nihayet buldum. Hayatta kalmış olmasının nedenini de anladım. Yoksa Yılmaz onu da çoktan ortadan kaldırıldı. Alkolik ayyaşın teki ama hafıza hâlâ zehir gibi maşallah. Yirmi yıldır doktorluk yapmıyormuş, diploması elinden alınmış. Yılmaz'ın otopsi raporu için yaptığı şantaj da zaten bu nedenle gerçekleşmiş. Geçmişte birkaç ameliyata alkollü girmiş ve hastaları kaybetmiş. Ama bunları sumen altı yapan Yılmaz olmuş o zamanlar. Adamı daha sonra Adli Tıp'a aldırmış. Ada'nın raporunu hazırladığında, cesedi görmesine izin vermeden Yılmaz nasıl istiyorsa onları yazdığını söyledi. O raporu yazdıktan birkaç sene sonra doktorluktan tamamen menedilmiş ama önceki tüm dosyaları, ortalık karışmasın kimse sorgulamasın diye hiç irdelenmeden üstü kapatılmış. Ödenecek tazminatları gözleri yemedi sanırım. Medyada duyulsaydı yine ortalık karışırdı ama sessizce her şeyin üzerini kapamışlar. Adam şimdi berbat bir yerde üç kuruş emekli maaşıyla yaşamaya çalışı-

Ninova

yor, onu da yine içkiye yatırıyor. Bugün anlatacağı hiçbir şeyin kıymeti yok. Doğrusunu biz bilsek de adamı mahkemeye çıkarsak ayyaşın teki Yılmaz'dan para koparmak için iftira atıyor denilir."

Ferman okuduklarını sindirmeye çalışırken bir süre hareketsiz kaldı. Derin bir soluk alıp yeniden klavyeye uzandı.

"Nasıl konuşturmayı başardın?"

"Sence? Birkaç şişeye bülbül gibi şakıdı tabii ki."

"Doğru söylediğine eminsin misin?"

"Eminim. O da zamanında şüphelenmiş durumdan ama korkusundan ses çıkaramamış. Fakat cenazeden önce morgdan alınmadan evvel çabucak bir göz atmış. İntihara dair hiçbir şey yoktu dedi."

Ekran yine adeta sessizliğe bürünür gibi yeniden hareketsizleştiğinde, Ferman'ın yüreği delicesine bir hızla çarpıyordu. Bu sessizliğin ardından gelecek gümbürtüyü hissetmiş gibi nefesini tutup, pencerede görünecek olan satırı bekledi.

"Kan kaybından ölmüş olduğunu teyit etti... Ama bunun sebebinin başka olduğunu... Gördüğü beden ancak yeni doğum yapmış bir kadına ait olabilirmiş."

Ferman'ın tuttuğu nefes boğazında sıkışıp kalmış gibiydi. Gırtlağına oturan yumru öyle büyük ve sertti ki boğazının yırtıldığını hissediyordu.

"Doğum sonrası ölüm olduğundan eminmiş."

Düşen son satır neredeyse yarım dakika sonra geldi. Titreyen parmakları zorlukla klavyenin üzerinde duruyordu. Ciğerlerini patlatmak üzere olan soluk dudaklarının arasından adeta can havliyle sızıntı gibi dışarı süzüldü.

"Bir yerlerde bir çocuğun olabilir Akınalp."

"Evet, benim yanımda," demek istese de bunu yapamadı Ferman. Oğlunun güvenliği onun için öylesine elzemdi ki başka kimsenin bunu bilmesine izin veremezdi. İsteksizce de olsa bu satırlara karşılık vermek zorunda kaldı.

"Ya da o da tıpkı annesi gibi çoktan öldü."

"Bunu bilemezsin. Ben yaşıyor olduğuna inanıyorum. Yılmaz'ın mutlaka ondan haberi vardır. Ada'yı herkesten uzaklaştırmasının nedeni belki de buydu. Senin hayatta olduğunu öğrendiği an, eğer

Ninova

yaşıyorsa çocuğunu sana karşı kullanacağından da eminim. Çok dikkatli olmalısın. Ben araştırmaya devam edeceğim. Bir şeyler bulabilir miyim bilmiyorum ama elimden geleni yapacağım."

"Bir şey bulabilirsen haber ver bana. Ama ben yaşıyor olduğunu sanmıyorum."

"Bu kadar çabuk ümidini kesme. Eğer yaşıyorsa onu mutlaka bulacağız."

Ferman bu konuşmayı yazışarak yaptıklarına şükretti. Aksi halde değişen yüz ifadesinden de sesinden de Selçuk mutlaka bir şeylerden şüphelenebilirdi. Ondan sakladıkları konusunda kendisini Selçuk'a karşı suçlu hissetse de Ulun'dan bahsetmesi olanaksızdı. Yılmaz'ın Ulun'un başına sardığı bela kolayca sıyrılabileceği kadar basit değildi. Ulun'un işlediği cinayetler Selçuk'un bile göz ardı edemeyeceği kadar ciddiydi ve gerçek ortaya çıktığında, kanun önüne çıkması konusunda ısrarcı olabilirdi. Halihazırda tüm ömrü bir cehennemde geçmiş olan oğlunun, ömrünün geri kalanını da bir hücrede geçirmesine asla izin veremezdi. Suçlulukla kıvranarak Selçuk'un sözlerine karşılık yazdı.

"Eyvallah. Çok sağ olasın dostum. Ama benim pek ümidim yok. Boşa kürek sallamaktansa şu an elimizdekilerle ilerleyip bir an evvel Yılmaz'ın defterini dürmemiz daha doğru olacaktır."

"Beklentiye kapılmak istemediğini anlıyorum. Haklısın. Şimdilik bu durumu kenarda tutacağım ve acele etmeden bilgi edinmeye çalışacağım."

"En doğrusu bu olur."

"Diğer bir konu daha var."

"Nedir?"

"Eşref Komutanın suikastını düzenleyenleri araştırdım. Tıpkı tahmin ettiğimiz gibi birkaç yıl önce içeride öldürülmüşler."

"Şaşırmadım. Fakat sence neden o kadar sürmüş öldürülmeleri? Ben içeri girdikleri anda öldürülmüş olabileceklerini düşünmüştüm?"

"Kayıtlardan anladığım kadarıyla öldürülmeden kısa bir süre önce bazı görüşmeleri ve telefon trafiği olmuş. Sanırım uzun yıllar içeride olmaktan bıktılar. Ya da en başta o kadar kalacaklarını dü-

Ninova

şünmemiş olabilirler. Belki şantaj yapmaya kalktılar. Konuşacaklarını söylemişlerse ölüm fermanlarını çıkarmışlardır. Telefonları ve görüşmeye gelenleri araştırdım ama elim boş kaldı. Sahte kimlikler kullanılmış, telefonlar da artık kullanım dışı görünüyor."

"Buradan eli boş döndük yani. Başka bir yol bulmamız gerekecek gibi görünüyor."

"Bunu tesadüf olarak değerlendiremem. Bu durum bana o suikastta da mutlaka parmağını olduğunu işaret ediyor. Sadece elle tutulur bir delile ihtiyacım var. Onu da nasıl buluruz şu an bilemiyorum."

"Bir iz mutlaka vardır. Konunun üzerini henüz örtmüyorum, araştırmaya devam ederim ben."

"Ben de devam edeceğim. Hangimiz bir bilgiye ulaşırsak birbirimizi haberdar ederiz."

"Anlaştık o halde."

"Benim anlatacaklarım bu kadar. Sende başka bir şey var mı?"

"Sana söz ettiğim şu adamla görüşeceğim. Birkaç gün sürecek olan bir yolculuğa çıkmam gerekiyor. Bir süre seninle irtibata geçemeyebilirim, acil bir durum olursa mail at bana. Maillerimi mutlaka kontrol ediyor olacağım. Herhangi bir bilgi edinebilirsem ben de hemen sana mail atarım."

"Eyvallah. Hadi gazamız mübarek olsun."

"Amin Türkmen, amin."

Ferman konuşma biter bitmez ekrana öylece bakmaya devam etti. Her satırı tekrar tekrar yeniden okudu. Bir yanı Selçuk'un tüm yardımlarına ve iş birliğine karşın tam anlamıyla ona karşı dürüst olmadığı için burkuluyordu; diğer yanı ise başka çaresinin olmadığını tekrarlayarak onu ikna etmeye çalışıyordu. İkna eden yanı daha güçlüydü ki kararlı bir şekilde pencereyi kapattığında yüreğindeki burulma az da olsa hafiflemişti.

Tamamen ortadan kalkmasını ise açılan kapıdan içeri giren beden sağladı. Ulun, arkasında Zoya ile odadan içeri girdiğinde Ferman'ın yüreğinde en ufak pişmanlık kalmamıştı. Oğlu her şeye değerdi. Kara gözlerini kendisine doğru ilerleyen genç adamın safirlerine diktiğinde yüzündeki gülümseme iradesi dışında ortaya

Ninova

çıktı. Gökyakutu gözlerin kopyası olan bu gözlere her şey feda edilirdi.

Hayatı bile.

Ninova

yirmi dördüncü bölüm

"İnsanın özgürlüğü; istediği her şeyi yapabilmesinde değil, istemediği hiçbir şeyi yapmak zorunda olmamasındadır."

Jean-Jacques Rousseau

FERMAN & ULUN & ZOYA

Ferman odasına giren iki genci görür görmez, kucağındaki bilgisayarı yatağın üzerine koyarak onlara döndü ve yüzündeki tebessüm silinmeden ilgili bir şekilde doğrudan Ulun'a sordu.

"Dinlenebildin mi?"

Ulun bu soruyu duyunca hafifçe kaşlarını çattı ve ters denecek bir karşılık verdi. "Vurulan ben değilim. Asıl sen dinlenebildin mi?"

Zoya, genç adamı uyarır gibi hafifçe öksürdüğünde Ulun anlamayan bakışlarını ona çevirdi ancak Ferman aldırmaz bir tavırla gülümsemeye devam ederek "Diklenmeye başladığına göre dinlenmişsin," dedi alayla.

"Diklenmiyorum," diyen Ulun bu tespite itiraz eder gibiydi.

"İlgiye alışık olmayınca ne yapacağını bilemiyor herhalde," diyen Zoya kendi kendine alçak sesle mırıldanınca Ferman soran gözlerini ona çevirdi. Zoya bu bakışa öyle işte der gibi omuz silkerek karşılık vermek zorunda kaldı. Ölümden dönen adamın kendisinden daha çok Ulun için endişelenmesi onun için anlaşılabilir olsa da bunu açıkça dile getirmeye cesareti yoktu.

Ninova

"Ona da kahvaltı hazırlamıştım ama masaya oturduğundan beri tersliği üzerinde," diyerek açıklama getirmeye çalıştı.

Ferman'ın gözleri şaşkınca açıldı ve bu kez bakışları Ulun'a çevrildi. Ancak genç adam ona bakmadan Zoya'ya çıkışmakla meşguldü.

"Gözyaşları içinde hazırladığın kahvaltıdan nasıl memnun olabilirim?"

"Sadece sinirlenmiştim!" diyen Zoya şiddetle savunmaya geçtiğinde, Ulun bu sözlere aldırmadan devam etti.

"Pankeklerin şekli istediğin gibi olmadı diye mi?"

"Senin yaptıkların gibi olmasını istedim ama olmadılar. Hayal kırıklığına uğramam normal değil mi?"

Ulun dert yanar gibi Ferman'a döndü. "Mutfağa bir girdim, ocağın başında gözyaşlarına boğulmuştu. Bana sürpriz yapmak istiyormuş. Onu ağlatacak bir şeyi nasıl isteyebilirim ki? Mutsuz olduğun hiçbir şeyi yapma dedim, bu sefer de işe yaramaz biri olduğundan girdi herkese yük olduğundan çıktı. Konu oraya nasıl geldi anlamadım."

Ulun ne yapması gerektiğini bir türlü bulamıyormuş gibi çaresiz bakışlarını medet umarcasına Ferman'a dikmişti.

"Benim için bir şey yapmasına gerek olmadığını söyledim ama burnunu çeke çeke hiçbir şeyi doğru düzgün yapamadığını söyleyip durdu." Ters ters Zoya'ya bakıp sitem eder gibi devam etti. "Aylarca beni peşinden koşturan rakibim kendisi değilmiş gibi. Aylarca beni başkası olduğuna inandıran kendisi değilmiş gibi. Saçma sapan birkaç pankeki yapamadığı için nasıl kendisini bu kadar küçümser anlamıyorum."

"Yani şekli güzel olmayan pankekler yüzünden kavga mı ettiniz?"

Ferman'ın şaşkın bakışları ikisi arasında gidip geliyordu. Zoya başını kederle yere eğmişti, Ulun ise bu manzara onu daha da sinirlendiriyormuş gibi kızgınlıkla genç kadına bakıyordu.

"Ben kavga etmiyorum," dedi üzerine basarak. "Saçma sapan şeyler için neden üzüldüğünü anlamaya çalışıyorum ama faydasız. Hâlâ suratı asık. Uyandığımdan beri gülmedi bile."

Ulun'un son cümlesi öylesine garip bir tonla çıkmıştı ki ağzından, adeta şikayet eden bir çocuk gibiydi. Göremediği o gülümsemeyi hiçbir şey telafi etmiyordu. Krallara layık mükellef bir kahvaltı da sunulsa önüne, o gülümsemenin karşılığı olamazdı; Zoya'nın neden bunu dert ettiğine de anlam veremiyordu.

Elinden geldiğince onu teselli etmeye çalışmıştı ama genç kadının hüznü yok olmamıştı ve Ulun'un belki de en büyük hatası, en sonunda tüm pankekleri çöpe atması olmuştu. Maksadı onlara baktıkça burun çeken Zoya'nın yeniden neşesine kavuşmasıydı; fakat yaptığı şey genç kadında bambaşka şekilde tesir etmişti ve burun çekişler yeni bir gözyaşı seline dönüşmüştü. Ulun elinden gelen her şeyi yapmıştı ve genç kadın bir türlü gülümsememiş aksine saçma bir şeyi kendisine dert etmeye devam etmişti.

O noktada yine kendisinden şüpheye düşmüştü; bir ilişkinin nasıl yürütüleceğini, genç kadını nasıl teselli edeceğini bile bilmiyordu ve belki de hiçbir zaman öğrenemeyecekti. Neyin Zoya'yı iyi hissettirebileceğini bulamıyorsa, sonsuza kadar devam etmesini istediği bu ilişkiyi nasıl sürdürebilirdi? Onu nasıl yanında tutabilirdi?

Aynı esnada Zoya ise bambaşka nedenlerle keder içindeydi. Yapmaya çalıştığı pankekler ve çıkan kötü sonuç kederini katlamaktan öteye geçmemişti. Bu da bir nevi işaretti aslında. Ne yaparsa yapsın çaldığı hayatı telafi edemeyecekti, ki en ufacık girişimde bile başarısız olmuştu. Bu kadar basit bir şeyi bile becerememişken onca senenin açığını nasıl kapatabilirdi? Omuzlarındaki yükün ağırlığı altında eziliyordu ve kendisini yapmayı beceremediği o şekilsiz pankekler gibi berbat hissediyordu.

"Çocuklar," diyen sesle, iki asık surat yataktaki adama döndü. Biri, omuzları düşük mahcup halde diğeri, onu neşelendirmeyi başaramadığı için kızgın haldeydi.

"Belki de son günlerde yaşadıklarımız yüzünden ikiniz de gerginsiniz ve bu yüzden bazı şeyler gözünüzde büyüyor olabilir," dedi Ferman yumuşak bir tonla.

Üzerindeki örtüyü kaldırıp yataktan çıkmaya hazırlanırken, Zoya ileri atıldığında eliyle onu durdurdu ve aynı yumuşak tonla "Endişelenme, kendim çıkabilirim," diyerek yavaşça ayaklarını

Ninova

yere bastırdı. "Hadi şuraya geçin, size güzel haberlerim var. Belki keyfiniz yerine gelir, günün kalanını daha güzel geçirirsiniz."

Odadaki oturma grubuna ilerlerken eliyle ikili kanepeyi işaret edip kendisi tekli koltuğa yerleşti. Karşısına oturan iki gence gülümseyerek baktı.

"Bazen ruh halimiz inişli çıkışlı olabilir ve öncesinde umursamadığımız şeylere takılıyor olabiliriz." Sevecen bakışlarını Zoya'ya çevirdi. "Önemli olan çabalamış olman, pankeklerin şeklinin önemi yok ki. Ulun onun için çaba harcadığını anlamış olmalı. Kendini üzmen onu da üzüyor." Bu kez aynı sevecen bakışlar Ulun'a çevrildi. "Bazen insan, ona gösterilen ihtimamı o da başkasına göstermek ister ve bunu başaramadığını düşündüğünde üzülebilir. Zoya da böyle hissetmiş olmalı. Ona çok ihtimam gösteriyorsun, sana karşılığını vermek istediğine eminim. Anlık üzülmesi dünyanın sonu değil, sadece sabırlı olmaya çalış. Kendini suçlu hissetmen gerekmiyor."

"Sadece güzel olsunlar istedim," dedi Zoya cılız bir sesle. Başını Ulun'a çevirip mahcup bir edayla ekledi. "Seni üzmek istemedim."

Ulun, bu durum karşısında hissettiklerini nasıl anlatması gerektiğini bulamayınca her zaman yaptığı gibi kelimeleri doğrudan sarf etmeyi tercih etti. "Seni üzen şey beni endişelendiriyor. Çözüm bulamayınca sinirleniyorum. Elimde değil."

Ferman gülümseyerek "Bir daha ufak şeyler için üzülmemeye çalışırsınız," dedi ve arkasına yaslanıp çabucak ekledi. "Bu konuyu hallettiğimize göre asıl meseleye dönebiliriz."

"Şu an ki asıl mesele," dedi Ulun gergin bir sesle araya girerek. "Aziz'e ulaşamamam. Tek bildiğim şeyse, Yılmaz'ın ortaya çıkanlar konusunda epeyce telaşlı olduğu."

Ferman azarlar gibi ona bakarak "Yılmaz'ı aradığını öğrendim," dedi. "Bu seferlik sorun etmiyorum fakat bundan sonrasında benim haberim olmadan onunla iletişim kurmanı istemiyorum."

"Aksine," dedi Ulun dik dik bakarak. "Bundan sonra ona soluk bile aldırmaya niyetim yok. Benim peşime tüm çiftliği taktıysa ben de onun nefesini kesene kadar üstüne gideceğim."

"Hamlesi başarısız oldu," dedi Ferman son derece rahat bir ifadeyle.

"Bu seferlik," dedi Ulun üzerine basarak. "Bir sonraki saldırıyı ne zaman yapacakları belli değil. Bir daha sana uyup risk almayacağım. Peşime taktıklarım az daha seni öldürecekti." Çenesiyle yanındaki genç kadını işaret ederek "Onun kafasına silah dayandığını da unutmadım. Bunun hesabını da verecekler," diye devam etti buz gibi bir sesle. "Çiftlikten haber alabilmek için Aziz'le iletişimin devam etmesini istedin ama artık onu oyundan çıkarsan iyi olur. Çünkü şimdi ben Aziz'in peşine düşeceğim. Madem artık açık oynuyoruz ben de kartlarımı ortaya serdim. Bunu o Yılmaz puştuna da söyledim."

Ulun'un adeta nefes almadan gerçekleştirdiği gergin konuşma Ferman'ın rahat ifadesinde en ufak değişime neden olmamıştı.

"Aziz'in peşine düşmene gerek yok," dedi sakince. "Artık senin peşine düşecek kimse de yok," diye ekledi.

Ulun anlamayan bakışlarını ona diktiğinde, kaşları sorarcasına çatılmıştı. Ferman bu sessiz soruya doğrudan karşılık verdi.

"Çiftlik artık yok."

"Ne?" diyen soru iki gencin ağzından aynı anda çıktı. Zoya yerinde dikildi; Ulun karışık bir yüz ifadesiyle karşısındaki adama bakıyordu.

"Çiftlik tamamen ortadan kaldırıldı," dedi Ferman açıklama getirerek. "Dört gün evvel, kulübeye baskın yapıldığı esnada İstihbaratın yönettiği gizli bir operasyonla orası yok edildi. Yılmaz'ın artık kontrol ettiği hiçbir tetikçisi kalmadı. Aziz de bu operasyonda ölü ele geçirildi."

Ulun, kelimenin tam anlamıyla ağzı bir karış açık Ferman'a bakarken Zoya'mn gözleri ardına kadar açılmıştı. Ulun'un soramadığı soruyu genç kadın sabırsızlıkla dile getirdi.

"Nasıl oldu bu?"

Ferman olanları kısaca ikisine de özetlerken Ulun hem anlatılanları dinliyor hem de karmakarışık duygular içinde savruluyordu.

Bunun adı özgürlük müydü? Artık özgür müydü gerçekten? Attığı her adımı hesap etmeden, gittiği her yeri öncesinde kontrol etmek, dinlenip dinlenmediğini, takip edilip edilmediğini, boğazındaki görünmez tasmanın sürekli çekiştirilip çekiştirilmediğini kontrol etmek zorunda değil miydi artık? Bedeninde hafiflemiş

Ninova

gibi garip bir uyuşma hissediyordu. Kafasının içinde ansızın yükselen bir ses sanki sertçe kapanmış olan bir kapının sesine aitti. Geride kalan hayatı bir daha asla açılamayacak olan o kapının ardında kalmış gibiydi. Hayatının yirmi beş yılını tüketmiş olsa da bir yanı sanki o gün yeniden doğmuş gibi hissediyordu.

"Kulübeyi dert etmenize gerek kalmadı. Konumu iletebildiklerini sanmıyorum, iletmiş olsalar da artık bir önemi yok çünkü çiftlikle birlikte bu bilgiler de havaya uçtu."

Ferman'ın sözleri iki gence de rahatlatıcı derin bir soluk aldırmıştı fakat hâlâ kafalarında birtakım sorular vardı. Merakını ilk dile getiren yine Zoya oldu. Ulun nasıl bir tepki göstermesi gerektiğine henüz karar verememiş gibiydi.

"Neden bu planından daha evvel haberimiz olmadı?"

Ferman af diler gibi ona hızlı bir bakış atıp bu soruya açıklama getirdi.

"Operasyonun yapılıp yapılamayacağını ya da başarılı olup olamayacağını kestiremiyordum ve Ulun'a boşa ümit vermek istemedim. Her şey bittikten sonra eğer başarılı olursa bilgi vermek istiyordum ve şimdi bu isteğim gerçekleşti."

"Ulun artık özgür mü?"

"Bence artık özgür," dedi Ferman şefkatli bir gülümsemeyle genç adama bakarak. "Artık kimse tarafından kontrol edilemeyecek. Kimseden emir almak zorunda da değil."

"Ya Yılmaz?" diye sordu Zoya üsteleyerek. "Yılmaz'da Ulun'un dosyasının bir kopyası olduğunu söylemiştiniz? Ya bu dosyayı kullanmaya kalkarsa?"

Ferman'ın kaşları duyduklarıyla belli belirsiz çatıldı ve düşünceleri hızla sabahki sahneye kaydı. Kahvaltısını yaptıktan sonra Zoya bilgisayarını ve kulübeden topladığı tüm belgeleri de içine koyduğunu söylediği çantayı kendisine tekrar teslim etmişti. Ferman büyük sırt çantasını kontrol ettiğinde Ulun'un dosyasının da içinde olduğunu fark etmişti. Zoya'nın normalde hiç kurcalamayı aklına getirmediği kasadakileri de orada bırakmayacağını tahmin etmişti elbette; fakat dosyanın dikkatini çekip çekmediğini ve akabinde okuyup okumadığını kestirememişti. Merakını gidermek isterçesine dikkat çekmeden yarım ağız tüm dosyaları aldı-

Ninova

ğından emin olup olmadığını sorduğunda Zoya sadece omuz silkip kulübede hiçbir şey bırakmadığını, kasadaki her şeyi de çantaya tıkıştırdığını söylemişti.

"Dün gece numaralandırdığımız evrakları Tazo'ya göndermek için üzerinde çalıştığımız dosyayı çıkarmıştım sadece ama diğerlerini kontrol etmedim. Fakat evdeki tüm dosyaları aldığıma eminim. İstersen sen yine bir kontrol edersin," demişti kendinden emin bir tonla.

"Kasadakileri de aldıysan geride bir şey kalmamış demektir. Kullandığımız pasaportların bir başkasının eline geçmesini istemem," diyerek teşekkür edercesine gülümsemeye çalışmıştı Ferman. Bahanesinin gerçekçi olmasını ümit etmiş dikkatle Zoya'nın yüzünü incelemişti.

"Çok hızlı hareket etmem gerekiyordu. Pasaportları çantanın ön gözüne koymuştum, diğer her şeyi de çantaya tıkıştırdım."

"Gerisini ben hallederim," diyerek konuyu kapatan Ferman dikkatli gözlerle genç kadını incelemeye devam etmişti. Yüzündeki yorgunluk izleri ansızın dikkatini çekmiş gibi ilgiyle sormuştu.

"Çok yorgun görünüyorsun sen bu sabah. İyi uyuyamadın mı?"

"Yoo," demişti Zoya aldırmaz bir tavırla. "Tazo'ya belgeleri göndermem gerektiği için geç yatmak zorunda kaldım ama yorgun değilim. Belki az uyuduğum için yorgun görünüyor olabilirim." Ardından bir an evvel gitmesi gerekiyormuş gibi eklemişti. "Hadi ben seni yalnız bırakayım, Ulun uyanmadan ona da kahvaltı hazırlamak istiyorum."

"Peki," diyen Ferman arkasından hatırlatırcasına seslenmişti. "Kahvaltınızı yaptıktan sonra odama gelin ikiniz de."

Zoya çabucak başını sallayıp odadan çıkmıştı ve şimdi karşısında oturan kadın, birkaç saat evvel hissettirdiği endişeyi yeniden ortaya çıkarmıştı. Şüphelendiği bir şeyler olabilir miydi? Normal şartlarda saklamasına gerek olmayan o dosyayı neden kasada tuttuğunu bile sormamıştı. Hızlı hareket ettiği için dosyanın içeriğini kontrol etmeden almış olabilir miydi gerçekten de?

Dikkatle genç kadını gözlemleyerek, sorduğu soruya sakince karşılık verdi.

Ninova

"Şu an onu kullanmaya cesaret edemez. O dosyayı ondan bir şekilde alacağız."

"Doğru," diyen Ulun nihayet araya girdi. İki çift göz kendisine çevrildiğinde bu sözlere açıklık getirdi. "Beni dosyamla tehdit etmeye kalktı ama cesaret edebiliyorsa hemen kullanmasını söyledim. Bence blöfümü yedi. Tek başına olduğumu ve kaybedecek hiçbir şeyim olmadığını düşünüyor. Ateşe girersem onu da beraberimde sürükleyeceğimin son derece farkında. Ben yanarsam o da yanar."

Oldukça masum bir tavırla "Bu dosya neden bu kadar tehlikeli?" diye soran Zoya, her iki adamın da huzursuzca yerlerinde kıpırdanmalarına neden oldu. "Dosyada ne yazıyor? Sahi, ben neden hiç göremedim o dosyayı?" diye üsteleyerek sorduğunda, Ulun bakışlarını yere indirip ellerini kucağında birleştirdi.

Soruya cevap veren Ferman oldu. Oldukça ifadesiz bir tonla bilgilendirme yaptı.

"Benim diğer dosyaların arasında bir yerlerdeydi. Ulun anlatmış sana zaten, senin de bildiğin şeyler," dedi Ferman geçiştirir gibi. "Herkes için ayrı bir dosya tutup yaptıkları tüm işleri kaydediyorlarmış. Ulun'un kimliğine dair tüm gerçek bilgilerle birlikte şimdiye kadar gerçekleştirdiği hedefler de var. Yılmaz kendince onu öne atıp bu cinayetlerden onu sorumlu tutmaya çalışmak istiyor ama bunu yaparsa kendisini de yakar."

"Tamamen çaresiz kaldığında kullanmaktan çekinmez," diyen Ulun'un sesi duygusuzdu. "O zaman gelmeden o dosyayı da alacağım."

"Bunu bir şekilde halledeceğiz merak etme."

Zoya'nın bakışları iki adam arasında gidip geldi. Dosyanın içeriği yalnızca Ulun'un gerçek kimliği ve indirdiği hedefleri kapsamıyordu ama iki adam da diğer ayrıntıları dile getirmeye imtina ediyor gibiydi. Ulun'a bakan Ferman'ın, o anda Zoya'nın yüzündeki ifadeyi kaçırdığı gibi belli etmemeye çalıştığı acıyı da başı aşağı eğik olan Ulun görmemişti.

Zoya yüreği sızlayarak Ulun'a bakıyordu; çektiği tüm acılar o dosyada satır satır yazılmıştı ama genç adamın derdi bunlar değildi çünkü o esnada onun neyi düşündüğüne emindi. Ferman'dan utanıyordu; çünkü o dosyada gerçekleştirilen cinayetler

Ferman'ın yüzüne bakmasına engel oluyordu. Zoya o anda yüreğinden geçen soğuk esintiyi durduramadı. Ya Ulun, Ferman'ın babası olduğunu öğrendiğinde hissettiği utancı çok daha büyük boyutta yaşarsa? Bu gerçekle birlikte, birçok endişe ve acı da ortaya çıkmış olacaktı.

Zoya neyin daha iyi olacağına emin olamıyordu. Ulun'un öfkesi mi yoksa mahcubiyeti mi daha iyiydi? Nefreti mi yoksa hissedeceği eziklik mi daha iyiydi? Hiç şüphesiz safi gerçek onu kelimelerle ifade edilemez şekilde sarsacak ve belki de bu sarsıntı öylesine şiddetli olacaktı ki kim bilir onu nerelere savuracaktı?

Öte yandan Zoya, Ferman'ın Ulun'u özgürleştirebilmek için ne tür riskler almaya başladığını da açıkça görebiliyordu. Senelerce ülkesinden uzak duran adam Yılmaz'ın evine girmeyi göze aldığı gibi gözünü öylesine karartmıştı ki ele geçme riskine rağmen geçmişte bıraktığı birileriyle de irtibata geçmişti. Sırf o çiftliği ortadan kaldırabilmek için. Sırf oğlunu tutsak eden prangalardan kurtarabilmek için.

İkisi de keskin bir bıçak üzerindeydi sanki. Yaralanmaları kaçınılmazdı ve en çok yarayı kim alacaktı kestiremiyordu Zoya. Bildiği tek şey, iki adamın da alacağı en ufak zarar en çok ona acı verecekti.

Odaya çöken ve bir süre devam eden sessizliği Ferman'ın yeniden duyulan sesi bozdu.

"Yarından sonra yola çıkacağım. Ben dönene kadar sizin burada kalmanızı istiyorum. Herhangi bir şey yapmayın sadece bunun kısa bir tatil olduğunu düşünün."

"Nereye gideceksin?" diye endişeyle soran Zoya oldu. "Daha tam iyileşmedin bile."

"İyiyim, merak etme," dedi Ferman gülümseyerek. "Bundan daha kötülerini yaşadım, onlarla kıyaslarsam şu an çok iyi olduğumu söyleyebilirim." Kısacık bir soluk alıp sözlerine devam etti. "Birkaç gün sonra yapılacak olan uyuşturucu sevkiyatı engellenecek fakat çemberi biraz daha daraltabilmek için boş duramayız. Silah sevkiyatının ne zaman olacağını henüz öğrenemedik. Tüm kanalları kullanmam gerekiyor. Mazhar'ın yanına gideceğim. Onun öğrenebileceğini düşünüyorum."

Ninova

"Şu Ammar Maksoud denen adam mı? Telefonla yapamaz mısın bunu?" diye üsteledi Zoya endişesinde en ufak azalma olmadan.

Ferman başını yavaşça iki yana salladı. "Hayır, bu iş telefonla olmaz. Yanına gidip birkaç gün onunla hareket etmem gerek. Herhangi bir aksilik çıkarsa müdahale edebilmem gerekiyor. Eğer kimliği açığa çıkarsa yeniden ortadan kaybolması için düzenleme de yapmam gerekebilir."

"Çıkarsa çıksın," dedi Zoya ters bir tavırla. "O adamın senin için önemi olmadığını söylemiştin."

"Önemi yok. Ama şu an bilgi alabileceğim herkesi kullanmak en doğru yol olur. Uzun yıllardır bu işi yapıyor, kimlerin bilgisi olabileceğini biliyordur muhakkak."

Bu konuşma boyunca Ulun sessizliğini korumaya devam ediyordu. Konuşulanları kaçırmadan dinlese de Ferman'ın önceki anlattıklarını hâlâ süzgeçten geçiriyordu. Çiftlik tamamen ortadan kalkmıştı ve artık ona emreden birileri olmayacaktı. Peşine takılanlar da olmayacaktı... Kaşları çatık düşünceli halde aklından bunları geçirirken, son düşüncesi ile duraksayıp adeta kendi kendine konuşur gibi çıkan sesi duyuldu.

"Çiftlik dışında kalan tetikçiler?" dedi sorarcasına. Başını kaldırıp Ferman'a baktı. "Çiftlik dışındakiler ne olacak? Serdar tüm çiftliği peşime taktıklarını söylemişti. Herkese hedefi göndermişlerdir."

"Yurtdışında yerleri tespit edilenleri de aldı istihbarat. Yerleri tespit edilemeyen dört kişi kaldı ama arkalarında çiftlik olmadan fazla hayatta kalamazlar. Para ve lojistik destek sağlanmadığında açığa çıkmak zorunda kalacaklar. Bir taraftan biz de takip ediyoruz. Açığa çıktıklarında onları da ortadan kaldıracağız."

Ansızın aklına geleni Ulun hızla dile getirdi. "İsim listesini istihbarata verdiğini söyledin. Listede ben de vardım. O zaman istihbarat beni de almak ister."

"Seni o listeden çıkarmıştım. Senden haberleri yok. Öyle de kalmasını sağlayacağım."

Ulun anlamaya çalışır gibi bakınca Ferman alıngan bir edayla bu bakışa karşılık verdi: "Adını çıkarmadan o listeyi vereceğimi mi düşündün? En başta birbirimize güveneceğimize söz vererek

Ninova

seninle anlaşma yaptık. Sözümden dönmeye niyetim yok. Senin var mı?"

Ulun bir süre boyunca karşısındaki adama bakıp başını yavaşça iki yana salladı ve kısık bir tonla "Yok," dedi. Fakat Ferman'ın yaptıklarına şaşırmış olduğu belliydi. Belki tüm tedbirleri kızı nedeniyle alıyordu. Zoya ile arasındaki ilişki, ilk başta olduklarından farklı bir yere taşımıştı onları ve Ferman kızı için tüm pürüzleri ortadan kaldırıyor görünüyordu.

Bakışları yavaşça yanındaki genç kadına kaydı. Yüzünde anlayamadığı bir ifadeyle babasına bakıyordu. Ulun bu ifadeye bir isim bulmaya çalıştı ama başaramadı. Gurur olabilirdi belki. Sevgi olduğunu da söyleyebilirdi. Garip bir hisle keder olduğunu da düşünebilirdi ama bunu anlamsız buldu Ulun. Zoya, babasına kederle bakmazdı. Hele ancak bir yanılsama olduğuna emin olduğu muşfik bir kederle hiç bakmazdı.

Bakışları Ferman'a çevrili Zoya yavaşça elini yanındaki genç adamın elinin üzerine koyup araya girdiğinde, Ulun hâlâ genç kadının ifadesini tanımlayacak bir isim bulamamıştı.

"İyi ki birlikte hareket etmeye karar vermişsiniz," dedi Zoya alçak bir sesle. "Sizi birbirinize düşman etmeye çalışan adama, en büyük tokadı siz atacaksınız. O nasıl sizin hayatınızı altüst ettiyse, birlikte olduğunuzu öğrendiği gün, onun da hayatı altüst olacak."

Ferman bir süre boyunca kendisine çevrilmiş olan kehribar gözlere baktı. Genç kadının temennisi onun en büyük arzusuydu; bakışları yavaşça kayarak bu kez safir gözlerle buluştu. Yüreğinden geçen bir başka temenni ise oğlu gerçeği öğrendiğinde hayatlarının tekrar tepetaklak olmamasıydı.

"İnşallah canım," dediğinde hem Zoya'nın hem de kendi temennisine karşılık verir gibiydi.

Ninova

"İnsan, kıyıyı gözden kaybetme cesareti olmadan yeni denizler keşfedemez."

Andre Gide

ULUN & ZOYA

Ferman'ın odasından çıkan iki genç bir süre boyunca öğrendiklerini sindirmeye çalışırcasına sessizdi. İkisi sözsüz bir anlaşma yapmışlar gibi yan yana ilerleyerek mutfağa ulaştıklarında Zoya, ortadaki uzun, siyah granit tezgahın önündeki taburelerden birine yavaşça oturmuş Ulun'sa doğrudan kahve makinesine ilerlemişti. Birkaç dakika daha süren sessizlik Ulun'un ikisinin önüne koyduğu fincanlar sonrası nihayet bozulmuştu.

Zoya önüne konan fincana uzanırken, bakışlarını yanına oturan Ulun'a çevirip yumuşak bir sesle sordu.

"Nasıl hissediyorsun?"

Ulun durgun safirlerini kendisine bakan yumuşak kehribarlara dikti ve gözleri gibi durgun olan bir tonla karşılık verdi.

"Aslına bakarsan, şu an ne hissedeceğimi bilemiyorum."

"Sanırım yine beklediğinden daha kısa sürede gelişen durum nedeniyle. Sindirmeye fırsat olmadı, değil mi?" dedi Zoya anlayışlı bir sesle.

"Belki... Sanırım..." dedi Ulun tutuk bir edayla. Yavaşça kahvesinden bir yudum alıp yeniden genç kadına baktı. "Biraz garip hissettiğim bir gerçek." Kısacık bir an susup hissettiklerini açıkça dile getirdi. "Hep bir gün çiftlikten kurtulacağımı düşünmüştüm... Hatta tüm planlarım buna yönelikti... Ama bu kurtuluşun aynı zamandan benim sonum olacağını da hesaba katmıştım. Bir çeşit intihar girişimi gibi yani... Bu şekilde olabileceğini hiç düşünmemişim."

Zoya elini uzatıp sıkıca genç adamın eline sarıldı ve sertçe sıkarak bu sözlere karşılık verdi.

"Böyle düşünmemeliydin," dedi karşı çıkarcasına. "Hayatın çok değerli ve onları yok etme pahasına bile olsa ondan vazgeçemezsin."

"Başka yol görünmüyor gibiydi."

"Her zaman başka bir yol vardır."

Ulun uzun süre kadife yumuşaklığındaki gözlere baktı ve duyulur duyulmaz bir mırıltıyla "Seninle karşılana kadar başka bir yolun var olabileceğinden haberim yoktu," dedi. Elini uzatıp, yumuşak bir dokunuşla Zoya'nın önüne düşen sarı tutamlarını yavaşça kulağının arkasına itti. "Bana başka bir yol açan sen ve Ferman oldunuz. Sanki şimdiye kadar hiç yaşamamışım da hayata bugün gelmiş gibiyim."

Zoya iki kolunu da öne uzatıp sıkıca genç adama sarıldı. Nemlenen gözlerini ondan saklamanın en kolay yolu buydu; aynı zamanda onu sevgiyle sarıp sarmalamanın da.

"Bugünü yeni bir başlangıç olarak görelim, olur mu?" dedi titrememesine çalıştığı sesiyle. "Şimdiye kadar gerçekten yapmak istediğin her şeyi bugünden sonra özgürce birlikte yapalım, olur mu?"

Ulun tıpkı onun gibi kollarını sıkıca ince bele sarıp çenesini sarı saçların üzerine yasladı. "Kulağa çok güzel geliyor," dedi mırıldanarak. İç çeker gibi derin bir soluk aldı ve dudaklarını sarı tutamlara bastırdı. "Kulağa öyle güzel geliyor ki," dedi kısık bir sesle.

"Bu hafta ne yapmak istersin?" diye sordu Zoya yumuşak bir tonla. Yanağını Ulun'un omzuna yaslamış burnunu boynuna dayamıştı. Sıcak nefesi genç adamın boynunu ısıtıyordu; Ulun tenine vuran solukların temasını öyle baş döndürücü buluyordu ki genç kadının hep bu kadar yakınında olmasını diledi.

"Babam bu hafta tatil yapabileceğimizi söyledi. Harika bir fırsat değil mi? Bu hafta ne yapmak istersin?"

Zoya'nın ısrarcı sorusuna Ulun ne cevap vermesi gerektiğini düşünüyordu. Daha evvel gerçek bir tatil yapmamıştı, herhangi bir fikir sunamıyordu.

"Sen ne yapmak istersen onu yapalım," dedi sonunda. "Benim aklıma hiçbir fikir gelmiyor."

Ninova

Zoya başını yasladığı omuzdan hafifçe geriye çekip gözlerini genç adamın yüzüne diktiğinde, Ulun gözlerini hafifçe ona çevirip genç kadının çocuksu ifadesine baktı. Bu halinin kalp durdurucu olduğunun farkında mıydı acaba? Zoya düşünüyormuş gibi gözlerini yukarı kaldırdığında Ulun kalbinin teklediğini sandı. Kehribarlar yeniden safirleriyle buluştu; çocuksu ifadede baş döndürücü bir gülümseme belirdi.

"En sıkıcı şeyleri yapalım," dedi Zoya harika bir fikir bulmuş gibi. "Parkta yürüyüşler yapalım, yan yana saatlerce kitap okuyalım, birlikte güzel yemekler pişirelim ve sonra hepsini birlikte yiyelim. Sinemaya gidelim, saatlerce saçma sapan dizileri izleyelim." Ansızın aklına gelmiş gibi gözlerini iri iri açıp "Sokakta dondurma yiyelim ve bir Japon restoranın önünde durup aldığımız kokularla yarış yapalım," diye ekledi çabucak.

Ulun önce dudaklarını yumuşak bir temasla genç kadının pembe yanağına değdirdi sonra itiraz eder gibi karşılık verdi. "Hepsi tamam ama bu havada dondurma olmaz. Hasta olmanı istemiyorum yoksa bu harika planları gerçekleştiremeyiz." Ansızın kaşlarını çatıp, hafifçe gözlerini kısarak devam etti. "Ayrıca seninle koku yarışı yapmam çünkü hile yapıyorsun."

Zoya aniden geri çekilip şiddetle itiraz etti. "Hiç de bile! Ben hiçbir zaman hile yapmam! Ne zaman hile yaptığımı gördün?"

"Sık sık," dedi Ulun duraksamadan.

Yüzüne yayılan tebessümün kesinlikle farkında değildi ve öylesine doğal bir edayla ortaya çıkmıştı ki bu tebessüm, bu kez kalbi tekleyen Zoya oldu. Fakat oyuncu tavrından ödün vermeden, küskün yan bir bakış atıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Tamamen iftira atıyorsun," dedi alıngan bir tavırla.

"Tamamen rol yapıyorsun."

Zoya kontrol eder gibi yan gözle genç adama bakıp, suratında hâlâ aynı tebessümün varlığını sürdürdüğünü fark ettiğinde yüreğinden binlerce kelebek havalandı. Neşeli bir kahkaha attı ve avuçlarını Ulun'un yanaklarına kapadı. Gözleri ışıl ışıl parlayarak başını salladı ve adeta lütfeder gibi kabullenerek karşılık verdi.

"Beni yakaladın," dedi.

Ulun avuçlarını onun ellerinin üzerine kapadı ve başını hafifçe salladı. "Evet," dedi yumuşacık bir sesle. "Seni yakaladım."

Ninova

Zoya'nın oyununa eşlik ederek devam ettiğinde genç kadının mutluluğu gözlerinde açıkça okunuyordu. "Ama bunu çok daha önce yapmıştım. Seni ilk gördüğümde."

Zoya huşu içinde gözlerini devirdi ve iç çeker gibi bir soluk aldı. "Sevgilim kesinlikle turnayı gözünden vuran cinsten."

"Turna olduğunu mu söylüyorsun?" dedi Ulun oyuna devam ederek. Masumca gözlerini açmış, kaşlarını havaya kaldırmıştı.

Zoya azarlar bir poza büründü ve çıkışarak karşılık verdi.

"Turna çok güzel bir hayvan bir kere. Ayrıca tıpkı benim gibi çok zekidir de. Birçok kuş türüne göre daha hızlı öğrenir. Evcilleştirildiklerinde sahiplerine karşı aşırı bir bağlılık beslerler." Hafifçe gözlerini kısarak adeta gözdağı verir gibi devam etti. "Ayrıca son derece kinci hayvanlardır. Yapılan kötü muameleyi yıllarca unutmaz, kin tutmaya devam ederler."

"O zaman çok dikkatli olmam lazım," dedi Ulun mırıldanarak. Burnunu genç kadının yanağına hafifçe sürterek devam etti. "Sanırım kininden çok bağlılığını tercih ederim."

"Beni sahipleneceğini mi söylemek istiyorsun?" diyen Zoya'nın sesi oldukça şımarık çıkıyordu. "Bunun çok zor olacağını hatırlatmam gerek, biliyorsun."

"Ele avuca sığmaz birini sahiplenemem ama belki evcilleştirebilirim diye düşündüm." Ulun dudaklarını boynuna doğru kaydırdığında Zoya iç çekerek keyifle mırıldandı. "Her zaman doğru yaklaşımın ne olacağını buluyorsun," dedi takdirle.

"İkiniz de hormonlarım zapt edemeyen ergenler gibisiniz."

Arkalarından gelen şikayetçi sesle, iki genç hızla birbirinden uzaklaşıp başlarını geriye çevirdiler. Tazo birkaç metre geride, yüzünü buruşturmuş halde onlara bakıyordu. Az evvel Ulun'un yüzünde uzun süre asılı kalmış olan tebessümün yerini bıkkın bir ifade aldı. Zoya'nın da ondan farkı yoktu.

"Sen de sürekli ayakaltında dolaşan gereksiz birisin, çekik."

Ulun'un ters cevabını umursamayan Tazo ileri adımlayıp çenesiyle önlerindeki fincanları işaret etti.

"Başka kahve var mı?"

"Şeker yerine fare ilacını tercih edersen, var," dedi Ulun yapay, yumuşak bir sesle. Adeta nispet yapar gibi fincanını kaldırıp du-

Ninova

daklarına götürdü. İkisinin konuşmasına katılmayan Zoya da sırıtarak fincanına uzandı. Tazo kendisine söylenene yine aldırmadan karşılık verdi.

"Şeker kullanmıyorum sert çocuk. Şansını kaybettin."

Kahve makinesine ilerlerken, omzunun üzerinden hızlı bir bakış atarak şikâyetçi tavrına devam etti.

"Bulduğunuz her fırsatta oynaşıyorsunuz, bence bu evde olduğunuz sürece bazı kurallar belirlemeliyiz."

"O kuralları bir tarafına sok!"

Zoya gözlerini iri iri açıp yapay bir dehşetle Ulun'a baksa da bu konuşmaya katılmamaya kararlı gibiydi. Ulun ona çabuk bir bakış atıp ne yapayım der gibi umursamazca omuz silkti. Zoya sırıtmasını gizlemek ister gibi yeniden fincanı suratına kapadı. Bakışları Ulun ve Tazo arasında gidip geliyordu. Nedensizce iki genç adamın didişmesi onu çok eğlendiriyordu ve şimdi de bu sohbete karışmadan izleyici konumunu korumaya çalıştı. Müdahale edeceği nokta geldiğinde hiç tereddüt etmeden atılacaktı elbette; fakat Tazo'ya yaptığı uyarıların dikkate alınacağına ve buna gerek kalmayacağına da emindi. Tazo'nun ona çabuk bir bakış attığında gözlerindeki uyarıcı işareti almış olduğuna emin olduğu gibi.

"Uyuduğum sırada yeni gelişmeler oldu mu?" diyen Tazo fincanını alıp, ikisinin karşısına oturmadan evvel Zoya'nın yanağından bir makas alıp sıcacık gülümsedi.

"Henüz yeni bir şey yok," dedi Zoya. Dirseklerini tezgaha dayayıp Tazo'ya doğru eğildi. "Sen çiftlik sorununun ortadan kalktığını biliyor muydun?"

Tazo kahvesinden bir yudum almadan evvel "Tahmin ettim," dedi. Yudumun ardından sözlerine devam etti. "Ferman gece mesaj atıp, takip edilecek yalnızca dört isim kaldığını ve onları da gözden kaçırmamamız gerektiğini tembihleyince öyle bir şey olduğunu tahmin ettim. Ayrıntıları bugün konuşuruz diye sözleştik." Bakışlarını Ulun'a çevirip alaycı bir ifadeyle güldü.

"Özgürlük nasıl bir şey sert çocuk?"

"Bunun tadını çıkaracağımı sanmıyorum," dedi Ulun dik dik bakarak. "Öyle görünüyor ki seni çatıdan attıktan sonra yine bir hücrede olacağım."

Ninova

"Aklından bile geçirme," diyen Zoya çocuksu bir tavırla Ulun'un koluna vurdu.

Ulun ona dönmeden dik dik Tazo'ya bakmaya devam etti "Belki de haklısın. Bu çekik için değmez."

Tazo yine bu sözlere aldırmadan yan gözle Zoya'ya bakıp, eğlendiği belli bir edayla sırıttı. "Beni kıskanıyor," dedi durumdan memnun bir yüzle. Ansızın oyuncu bir pozla yüzüne düşünceli bir ifade oturttu. "Acaba seni benden mi kıskanıyor, yoksa beni senden mi? Sanki karşı konulmaz cazibeme kapılmış gibi hissediyorum ve dikkatimi çekmeye çalışıyormuş gibi geliyor."

Zoya ileri uzanıp Tazo'nun kafasına bir şaplak attı. "O karşı konulmaz caziben birazdan yerlerde sürünecek!"

"Elin çok hafif," dedi yanındaki Ulun hoşnutsuz bir tonla. "Daha sert vurmalıydın." Dik dik Tazo'ya bakarken devam etti. "Sana öğretmek istediğim birkaç vuruş var, bir ara birlikte çalışmamız gerek."

Tazo birdenbire aklıma gelmiş gibi ansızın fincanını alıp yerinden fırladı. "Benim acil birkaç toplantım var, çıkmam gerekiyor." Aceleci adımlarla ilerlerken başını geriye çevirip alayla "Sohbetiniz harika gerçekten. Bir ara yine yapalım," dedi.

"Bu haftayı bu çekikle aynı evde geçirmek zorunda mıyız? Üstelik bir de yaşlı çekik var." dedi Ulun sızlanır gibi.

"Babam yarın gideceğini söyledi. Minoru da durmaz, Okinawa'ya dönmek ister. Tazo'ya da aldırma, damarına basmak için yapıyor."

"Benim de onun damarlarını boynuna dolayasım var. Umarım o da aldırmaz."

Zoya komik bir şey duymuş gibi kıkırdadı. Kahvesinden son yudumu çabucak alarak Ulun'a döndü. "Hadi gidip alışveriş yapalım ve bu akşam hep birlikte yemek yiyelim."

Ulun başını yavaşça salladı. "Yaşlı çekik bu akşamki yemeği benim yapmamı söyledi zaten." Yan gözle böbürlenir gibi Zoya'ya bir bakış attı. "Oğluna güvenmediği belli, onu mutfağa sokmamamı istedi."

"En son mutfağa girdiğinde iki gün boyunca mutfağı toparlamaya çalışmıştık. Tazo için en güvenlisi dışarıdan söylemek."

Ninova

Ulun inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. Yerinden kalkmak üzere hareketlendi ve elini Zoya'ya uzattı. "Hadi gidip şu alışverişi yapalım sonra birlikte yemeği hazırlarız." Aklına gelmiş gibi çabucak ekledi. "Bu kez surat asmak yok ama."

Zoya uysalca başını salladı ve yumuşak bir tebessüm sundu. "Yok," dedi çenesini kaldırarak. "Birlikte yapacağız dedin. Sen yanımda olunca her şey daha güzel ve kolay oluyor."

Ulun dudaklarını genç kadının alnına bastırdı ve kısacık bir süre dikkatle Zoya'nın yüzünü izledi. Dudakları aralandığında kısık bir sesle bu sözlere karşılık verdi.

"Sen de benim yanımda olunca her şey daha güzel ve kolay oluyor."

Sonraki saatler ikisi de son derece keyifliydi. Yarım saatten fazla zamanı markette geçirmişlerdi; Zoya neredeyse gördüğü her şeyi sepete atıyor, Ulun onun sepete koyduğu gereksiz şeyleri çaktırmadan yeniden rafa yerleştiriyordu. İkisi de oyun parkında eğlenceli zaman geçiren birer çocuk gibiydi. Ellerinde birçok paketle eve döndüklerinde bu kez uzun süren bir zamanı mutfakta geçirmişlerdi.

Kendilerini öylesine kaptırmışlardı ki bir ara Ferman'ın mutfağın köşesinden ikisini izlediğini bile fark etmemişlerdi. Zoya, Ulun'un talimatlarını eksiksiz yerine getiriyor, sürekli genç adamı izliyordu. Tezgahın üzerinde sebzeler, etler ve daha birçok malzeme serilmişti ve keyif aldıkları son derece açık şekilde yan yana çalışıyorlardı. Bazen Ulun, Zoya'nın arkasına geçiyor, genç kadının ellerini ellerinin arasına alarak nasıl yapacağını gösteriyordu. Zoya için belki de en güzel ve en dingin anlardı bunlar.

Fakat neredeyse tüm gün boyunca gözlemlediği en güzel şey, Ulun'un zaman geçtikçe üzerine sinmiş olan gerginliğinin dağıldığını görmekti. Adeta derinlerde bir yerlerde gizli kalmış olan özü, nihayet gizlendiği karanlıktan sıyrılmaya başladığını işaret eder gibi başını kaldırıyordu ve genç adamın yüzünde, iradesi dışında, farkına varmadığı minik gülümsemeler beliriyordu. Zoya'nın başını döndürecek kadar güzel bir tebessümlerdi. Safir gözlerin içinde adeta yıldızlar parlıyormuş gibi nefes kesici, bir insanın yüreğini yumuşacık edecek kadar çocuksu, masum gülümsemelerdi.

Ninova

O gün Ferman, sırf ikisinin keyfini bozmamak için yalnızca bir kez kahve almak üzere mutfağa gelmiş bunun dışında ayakaltında dolaşmadan zamanın çoğunu odasında geçirmişti.

Akşamüzeri Minoru eve döndüğünde ise o da bir süre boyunca ortalarda görünmedi. Ulun, eve döndüğünü bildiği yaşlı adamın neden ortalarda görünmediğini sorduğunda, Zoya'mn cevabı uzun süre düşünmesine neden oldu.

"Terastaki bahçede. Sanırım biraz yalnız kalmak istiyor. Onun için zor bir gün olmalı. Yıllar sonra ilk kez geçmişte dolaştığı yollardan geçti."

"Kötülük yalnızca ona yapılan kişiyi etkilemiyor, değil mi?" diye sordu Ulun, uzun süre sonra düşünceli bir sesle.

"Hayır," dedi Zoya durgun bir edayla. "O kişiyle ilişkide olan herkesi etkiliyor. Bir kişiye karşı yapılmış olan kötülük aslında birçok kişiye birden etki ediyor."

Ulun bu sözleri ses çıkarmadan, fakat başını usulca sallayarak onayladı. O esnada iki genç büyük salondaki geniş kanepede yan yana otururak vakit geçiriyorlardı. Yemek için her şeyi hazırlamışlardı ve Tazo'nun dönüşünü bekliyorlardı. Zoya yarım saat evvel aradığında ofisten yeni çıktığını iletmişti ve gelmesine en fazla on dakika kalmıştı.

Zoya, yan gözle yanındaki adama baktığında onun yine farkını varmadan kaşlarını hafifçe çattığını ve derin düşüncelere daldığını gördü. Genç adamın aksine Zoya düşünmemek için kendisini zorluyordu. Onu meşgul edecek her şeye atılıyor, yalnızca Ulun'la zaman geçirmek istiyordu. Düşünmeye başladığı anda altından kalkamayacağı gerçekler vardı ve henüz bunlarla nasıl başa çıkabileceğini dair bir yol bulamamıştı. Bir yanı çaresiz halde gerçeği onunla paylaşmak istese de diğer yanı korkuyla geri çekiliyordu. Buna henüz hazır değildi. Son günler öylesine stresli ve üzüntülü geçmişti ki henüz derin bir nefes alamamış gibi hissediyordu ve şu an sadece o derin nefesi ciğerlerine doldurma çabasındaydı.

Ulun'un düşünceleri ise yine kendisine ve bilmediği geçmişe yönelikti. Bilmeyi öylesine çok arzu ediyordu ki. Ferman ona artık özgür olduğunu söylediğinde bunu kısmen kabul etmişti: onu

Ninova

zorla bir yere bağlayan prangalar yoktu fakat ruhu boşlukta gibiydi. Kendisini tamamen özgür hissedemiyordu ve bunun sebebini çok iyi biliyordu.

Gerçekte kim olduğunu bilmeden bu özgürlüğü hissetmesi imkansızdı. Cevabını bulamadığı sorular onu esir almıştı ve bu esaretten kurtulmasının tek yolu bu cevapları bulmaktı.

Yılmaz neyin cezası olarak onu harcamıştı bilmek istiyordu. Ailesinin başına ne geldiğini, yaşayıp yaşamadıklarını, onu gerçekten terk edip etmediklerini ya da kendisinin hayatta olduğunu bilip bilmediklerini ölesiye merak ediyordu. Ona böyle bir geleceği reva gören geçmişte, gerçekte neler olmuştu? Bu soruların cevabını bulmadan kendisini tamamen özgür hissetmesi mümkün değildi. Evet, bir kişiye yapılan kötülük birçok kişiyi birden etkiliyordu. Eğer Yılmaz onun da ailesine kötülük yapmışsa bu etkiyi en fazla hisseden kişi kendisi olmuştu. Bunun nedenini bilmek en büyük hakkıydı. Kimleri, ne sebeple cezalandırmak için kendisi harcanmıştı?

Daldığı derin düşüncelerden onu çıkaran yanındaki kadın oldu. Elini bacağına koyarak dikkatini çekmeye çalışmıştı.

"Tazo geldi, hadi diğerlerini de çağıralım masaya oturalım. Sen babamı çağır, ben de Minoru'ya haber vereyim."

Ninova

"İnsanlar hükümetten korktuğu zaman, zorbalık; hükümet insanlardan korktuğu zaman, özgürlük vardır."

Thomas Paine

ULUN & ZOYA & TAZO

Son nefesini vermek üzere olan bir insan, geçmişine baktığında birçok şeyden pişmanlık duyar. Fakat en büyük pişmanlığı yapmadıklarından kaynaklanır. Keşkelerle başlayan onlarca cümle kurar ve keşkelerle biten onlarca görüntü geçer zihninden.

O hafta zaman, Zoya için en değerli hazineye dönüşmüştü. Tek bir saniyeyi bile boşa harcamak istemiyor, tüm gücüyle geçen yirmi beş yılı telafi etmeye çalışıyordu. Arzu ettiği tek şey son nefesinde keşkeleri sıralamamaktı. Halihazırda öyle çok keşke ortaya çıkmıştı ki bunlara yenilerinin eklenmesine izin vermeye niyeti yoktu.

Ferman'ın yola çıkmasından önceki akşam hep birlikte yemek yediler. Bir haftaya yakın sürecek olan bu ayrılık öncesi hepsinin bir arada olduğu yemek umulanın aksine son derece eğlenceli geçti. Tazo ve Zoya'nın her zamanki şakacı didişmelerine zaman zaman Ulun'un aksi tavrı eşlik etmişti fakat bu aksilik kimseyi rahatsız etmiş gibi görünmüyordu. Bilakis ara sıra Ferman ve Minoru birbirlerine bıyık altı gülümsemeler atarak üç genci izlemişti.

Ulun'la o haftayı muazzam şekilde geçirdiler. Tazo bile Zoya sayesinde Ulun'un keyfini bozamadı; hatta genç adam kendisine henüz itiraf etmese de bu didişmelerden hoşlanmaya başlamıştı. Belki de Tazo'nun umursamaz ve alaycı tavırlarının ona bir başkasını hatırlatmasından kaynaklanıyordu bu.

Zoya, Ulun'la saatlerce parkta yürüyüş yaptı, inatçı bir tavırla genç adamı ikna ederek kış ortası olmasına rağmen sokaklarda

Ninova

dondurma yedi, sevdiği adamı güldürebilmek için üstün bir çaba harcadı ve her defasında bunu başardı.

Ferman'la ara sıra telefonda konuşma fırsatı buldular ve az çok gelişmelerden haberdar oldular. Ferman ihtiyacı olan bilgiyi edinebileceklerini söylemişti ve birkaç güne daha ihtiyacı olduğunu iletmişti.

Ferman'ın gidişinden beş gün sonra aldıkları haber, olağanüstü derecede onları sevindiren bir gelişmeydi. Tüm haber kaynaklarında geçen bu bilgilendirme Türkiye'de yapılan bir narkotik operasyonundan bahsediyordu. Yaklaşık on ton olduğu belirlenen uyuşturucu ele geçirilmişti ve bu şimdiye kadar yapılmış olan en büyük operasyonlardan biriydi.

Haberleri izlerken Zoya kendi kendine konuşur gibi "Şu an o pisliğin yüzünü görmeyi çok isterdim," dedi.

"Ben de," diyen Ulun gözlerini ekrandan ayırmadan ona eşlik etmişti.

"Muhtemelen yerlerde tepiniyordur," dedi Zoya. Bunun düşüncesi bile hoşuna gitmiş gibiydi.

"Ya da bunun acısını kimden çıkarayım diye kurmaya başlamıştır bile."

Ulun'un donuk karşılığı ile Zoya omzuyla genç adamı sertçe itti.

"Bence şu an yerlerde tepiniyordur. Bunu ancak kendisine geldiği zaman düşünür. Bunu sindirmesi için birkaç gün gerekiyor. Şu an benim hayal ettiğimi düşünüp keyiflenebilir misin lütfen?"

Ulun son birkaç gündür öğrenmeye başladığı gibi bakışlarını ona çevirip hızlıca başını salladı ve çabucak karşılık verdi.

"Hatta yerlerde tepinmekle kalmıyor eline geçeni de kırıp dökküyordur. Son konuşmamda duyduğum seslerden eminim, birkaç şeyi fırlatıp kırdığına bahse giderim."

Zoya'nın yüzünde hoşnut bir gülümseme belirdi, başını takdir eder gibi salladı. "Bu bahiste senden yanayım. Eminim evinin altını üstüne getirmiştir." Alt dudağını uzatarak televizyona doğru başını uzattı ve ekranda Yılmaz'ı göremese de ezici bir alaycılıkla kelimeleri uzatarak "Uf mu oldun sen?" dedi adeta onunla konuşur gibi. "Çok mu canın yandı? Vah vah vah." Aniden geriye yas-

Ninova

lanıp kollarını göğsünün üzerine bağladı ve kin dolu gözlerle ekrana bakmaya devam ederek "Beter ol inşallah! Şeretsiz!" diye bi tirdi sözlerini.

"Yavşak!" dedi Ulun onu taklit ederek. O da arkasına yaslanıp kollarını göğsünün üzerinde bağlamıştı.

"Adi pislik!"

"Sik kafalı!"

"Orospu çocuğu!"

"O olmaz. Ferman, annesi iyi biriydi dedi. Başka bir şey bul."

Ulun'un düzeltmesiyle Zoya şaşkınca ona baktı ve birkaç saniye düşünüyormuş gibi gözlerini yukarı kaldırdı. Hevesle atılarak "Piç kurusu!" dedi, onaylamasını ister gibi bakarak.

Ulun yan gözle ona bakıp yüzünü buruşturdu. "O da pek olmuyor, babası da iyi biriymiş."

Zoya isyanla bağırdı. "Annesi babası hariç olsun o zaman! Göt herif!"

Ulun takdirle baktı ona. "Bak, bu oldu işte."

"Siz ne konuşuyorsunuz?"

Salonun girişinde duyulan ses, iki kafanın o yöne dönmesine neden oldu. Ofiste günü bitiren Tazo eve dönmüştü. Merakla sorduğu soruya Zoya atılarak cevap verdi.

"Küfrediyoruz," dedi mutlu bir ifadeyle

Tazo hayretle bakıp "Birbirinize mi?" dedi inanamıyormuş gibi. "Sevgililik kavramında seviye atlamışsınız doğrusu."

"Saçmalama, çekik!" dedi Ulun araya girerek. Çenesiyle televizyon ekranını işaret etti. "Uyuşturucu operasyon yapılmış, Yılmaz'a düzüyoruz."

Tazo hevesli hızlı adımlarla ikisinin oturduğu kanepeye ilerleyip çabucak oturdu ve gözlerini ekrana dikip, davet edilmemiş olduğunu umursamadan bu etkinliğe katıldı; geri zekâlı anlamına gelen küfrü coşkuyla dile getirdi.

"Orokamono!"

Zafer kazanmış bir gülümsemeyle diğer ikisine döndüğünde, kendisine küçümseyerek bakan iki çift gözle karşılaştı. Yüzündeki gülümseme yavaş yavaş silinirken "Ne?" diye sordu anlamayarak.

Ninova

Zoya gözlerini devirip eliyle saçını savurdu ve Ulun'a dönerek "Sen devam et. Bundaki yaratıcılık bu kadar işte," dedi. "Küfür konusunda Japonca çok fakir. Yazık," dedi acır gibi.

"Yarrak kafalı!" dedi Ulun duraksamadan. Bakışları Tazo'nun üzerindeydi ve Zoya dahi o an Yılmaz'a mı yoksa Tazo'ya mı söv-düğünden emin olamamıştı.

"Ne dediğini anlamadım ama nedense bana etmişsin gibi hisse-diyorum," dedi Tazo gözlerini kısarak.

Ulun son derece ciddi bir yüzle "Kesinlikle Yılmaz'a ettim," dedi güvence vererek. Başını yeniden ekrana çevirdiğinde Zoya'ya hızlı bir yan bakış attı. Zoya tıpkı Tazo gibi gözlerini kısmış şüp-heyle ona bakıyordu. Bu bakış onu rahatsız etmiş gibi safirlerini masumca iri iri açıp "Kesinlikle Yılmaz'a ettim," dedi ısrarcı bir savunmayla.

Yeniden arkasına yaslanırken bu kez Tazo'ya isteksiz bir bakış attı. "Mutfakta yemek hazır, açsan karnını doyur."

Tazo ansızın ileri atılarak kollarını Ulun'a sardı ve coşkuyla kar-şılık verdi. "Beni sevdiğini biliyordum. Daha önce kimse açlığımı düşünmemişti. Şimdi kalbimi çaldın işte."

"Hey!" diyen Zoya telaşla ileri atılıp ikisinin arasına girmeye ça-lışırken, Tazo'nun kollarını Ulun'dan sökmeye çalışıyordu. "O benim sevgilim geri zekâlı! Uzak dur!"

Ulun'sa tiksintiyle yüzünü buruşturup, Tazo'nun kollarından kurtulmaya çalışırken söyleniyordu.

"Yemin ederim çekik, çatıdan atacağım seni en sonunda."

Geniş kanepede üç bedenin kolları ve bacakları birbirine do-landı. Birkaç dakika boyunca süren boğuşmada Ulun'dan çıkan ağza alınmayacak küfürler, Zoya'dan çıkan itiraz dolu isyan çığ-lıkları ve Tazo'dan çıkan inatçı kahkaha sesleri birbirine karıştı. Üçü birbirine dolanmış halde bir top gibi kanepeden yere düştük-lerinde Zoya çığlığı bastı. Ulun onu korumak ister gibi kollarını genç kadına sarmış sırt üstü yere kapaklanmıştı. En üstteki Tazo kollarını ve bacaklarını ikisine de sarıp neşeyle konuşmaya devam ediyordu.

"Bütün gün masa başındaki miskinlikten sonra bu eğlence çok iyi geldi. Bunu sık sık yapmalıyız çocuklar!"

Ninova

"Çekik!" diye soluk soluğa kükreyen Ulun'a, Zoya öfkeyle eşlik etti. "Sevgilimi eziyorsun geri zekâlı! Kalk üstümüzden!"

"Grup sinerjisi yapıyoruz," diyen Tazo umursamazdı. Öylesine gülüyordu ki çekik gözleri neredeyse kapanmış, iki çizgi haline gelmişti.

"Birazdan grup uçuşu yapacaksın Allah'ın belası!" dedi Ulun kızgınlıkla. "Çatıdan düşerken bu sinerjiyi kuşlarla da yapmaya çalış."

Ulun kollarının arasındaki kadını bırakmadan tüm gücüyle yerde dönmeye çalıştığında ansızın üzerindeki ağırlık hafifledi. Ayağa kalkmış olan Tazo vakit kaybetmeden koşmaya başladı. Yukarıya ulaşan merdivenlere koştururken geriye doğru bağırıyordu.

"Odamın kapısını kilitleyeceğim, eğer kapıyı kırarsan Ferman'a sen hesap verirsin! Duştan sonra görüşürüz çocuklar! Çok uzun bir duş olacağını söylememe gerek yok sanırım."

Zoya nefes nefese yere oturduğunda, Ulun da kalçasının üzerinde doğrularak sırtını kanepeye yasladı. Zoya dağılmış saçlarını geri iterken söyleniyordu.

"Geri zekâlı, zaman geçince unutacağımızı sanıyor."

Ulun soluklarını düzene sokmaya çalışırken adeta rica eder gibi "Şu çatı meselesini yeniden gözden geçiremez miyiz?" diye sordu.

Zoya başını arkaya atarak neşeli bir kahkaha savurdu. Kolları Ulun'un boynuna dolandı ve çabucak genç adamın kucağına yerleşti. Suratındaki geniş gülümseme Ulun'un aklını başından alacak kadar güzeldi. Kehribarlardan pırıl pırıl bir enerji saçılıyordu ve Ulun bu gözlerin ona istediği her şeyi yaptırabileceğini düşünüyordu.

"Çatı meselesini unut şampiyon," dedi Zoya neşeyle. "Bu saçmalıkların güzel yanını görmeye çalış. Eğlenceli olduğunu kabul etmelisin. Uzun zamandır çocuklar gibi eğlenmemiştim."

Ulun düz bakışlarla pembeleşmiş yüzü izliyordu; adeta hafızasına kazır gibi dikkatliydi. "*Çocuklar gibi*," diye geçirdi içinden. Her ne kadar ara sıra çekikten hazzetmese de bu anı yaşadığı için memnundu. Kucağındaki kadının neşesi buna değerdi. Son günlerde ondan öyle çok şey öğreniyordu ki yirmi beş yıllık kayıp zaman hızla kapanıyormuş gibi hissediyordu. Daha önce yapmadığı

Ninova

o kadar çok şeyi birlikte yapar olmuşlardı ki Ulun kaçırdığı her şeyi şimdi onunla yapıyor olmaktan içtenlikle mutluydu.

İçinde bir yerlerde gizlenmiş olan o kayıp çocuk nereye gitmişti tam bilemiyordu ama artık hüzünlü değildi.

Tam da düşündüğü gibiydi.

Karanlık bir kuyunun içinde, bir yerlere sokulup başını dizlerinin arasına saklamış olan o çocuk, artık ayağa kalkmış tepesinde parlayan ışığa bakıyordu şimdi. Yüzüne vuran ışık gözlerini kamaştırıyordu fakat aynı zamanda simasına minicik bir tebessümü de yerleştirmişti.

Bu tebessüm yüzüne vuran ışığın yarattığı sıcaklıktan mı yoksa ilk kez gördüğü farklı renklerden mi kaynaklanıyordu bilemiyordu; bildiği ve hissettiği tek şey vardı.

Çok güzeldi.

Ninova

yirmi beşinci bölüm

"Oysa kötülük, önce başkalarının, sonra da senin canını acıtır."

Azil, Hakan Günday

YILMAZ HALEFOĞLU

Yılmaz uykusuz kaldığı bir gece daha, evindeki çalışma odasında tek başına idi. Önünde neredeyse yarısı bitmiş olan bir viski şişesi bulunuyordu.

Tek başına düşünmek, olanları değerlendirmek ve yeni planlar kurmak üzere kendisini bu odaya atmıştı. Günlerdir yalnız kaldığı kısacık bir zaman bile olmamıştı ve şimdi herkesten ve her şeyden uzak kendiyle baş başaydı. Belki de iyi olmuştu bu. Kafasını kaşıyacak zaman bile bulamazken nasıl doğru düzgün düşünebilirdi ki?

Yapmaya çalıştığı her şey önüne geçilmez şekilde yerle yeksan oluyordu. Kaç cephe de savaş veriyordu artık sayısını bile karıştırmaya başlamıştı.

Aksilikler peş peşe sıralanmaya devam ediyordu. Başta minik bir kartopuna benzer olduğunu düşündüğü sorun, sorunlar haline dönüşmüş gün gittikçe büyümeye başlamıştı; avucunda eritip yok edebileceğinden emin olduğu o kartopu devasa bir ölçüye ulaşmak üzereydi. Hem de altında kalacağı bir çığa neden olacak kadar büyük bir ölçüye.

Ninova

Geçen bir hafta boyunca yaptığı görüşmeler oldukça çetin geçmişti. Yıllardır saklamaya çalıştığı gerçek yüzünün bir kısmını ortaya çıkarmak zorunda kaldığı çetin görüşmelerdi bunlar.

Sosyal medya fırtınasını durdurmak mümkün olmadığı gibi sızdırılan belgelere birkaç gün evvel videolar da eklenmişti. Yılmaz'ın dahi çekildiklerinden haberi olmadığı ikili görüşmelerin kayıtlarıydı bunlar. Talep ettiği rüşvetler, bazı ricaları yerine getirmek için aldığı komisyonlar, hatta ve hatta birtakım kişilerin işlerinin yürümesi için aldığı haraçlar gün yüzüne çıkmıştı.

Kendisi birçok kişi hakkında şantaj yapacak kayıtları oluştururken, birileri de kendilerini garantiye almak için birtakım kayıtlar yapmıştı ve şimdi o kayıtlar nasıl olduysa birilerinin eline geçmiş ve sosyal medyaya sızdırılmıştı.

İlk videoların ardından kıyamet denecek büyüklükte ortalık karışmıştı. Sızdırılan belgelerin sahte olduklarını iddia ederek konumunu korumaya çalışmıştı ancak videolara öylesine hazırlıksız yakalanmıştı ki bir süre beyninin durduğunu bile hissetmişti. Kendisini toparlar toparlamaz ilk tepkisi doğal olarak bilindik itirazlardan oluşan bir reddediştı. Hepsi montajdı elbette. Birileri onunla uğraşıyordu ve ne yazık ki ahlaksız düşmanları onun şerefiyle oynuyordu. Onu alt edebileceklerini sanıyorlardı fakat muvaffak olamayacaklardı. Gerçek eninde sonunda ortaya çıkacaktı ve Yılmaz bu gerçeği ortaya çıkarmak için canla başla çalışacak, lekelenen adını temize çıkaracaktı.

Ezberlediği bu cümleleri medyada söylemek kolaydı fakat kapalı kapılar ardında geçen görüşmelerde bu cümlelerin hiçbir değeri yoktu. Partinin üst düzey yetkilileri ile yapmak zorunda kaldığı gizli görüşmeler hiç de istediği gibi geçmemişti. Yapılan baskı öylesine hükmediciydi ki Yılmaz kendisine hakim olamasa hepsini paramparça edebilirdi.

Daha birkaç hafta evvel iki seneye kalmadan hepsinin tepesinde kendisinin olacağını hayal ediyordu; yakın zaman içinde hepsine tek başına hükmedeceğini düşündüğü adamlar şimdi kendisine oldukça sert yaptırımlarda bulunmuşlardı. Partiye ve hükümete duyulan güven sarsılmıştı ve bunun sorumlusu Yılmaz Halefoğlu idi.

Bununla birlikte oldukça sessiz fakat son gelişmeleri oldukça iyi takip edenlerin dikkatini çekecek şekilde, Yılmaz'la irtibatta olan birçok görevlinin yerleri değiştirilmiş, bazıları ayrılmak zorunda bırakılmış, bazılarına ansızın tayinler çıkarılmış, birtakım kişiler de özel pazarlıklar sonucu susturulmuşlardı.

Elbette bazı medya kuruluşlarını susturmak artık mümkün olmuyordu fakat bunları da zaman içinde manipüle edebileceklerini düşünüyorlardı. Kontrol altında olan medya kuruluşları sayesinde kamuoyunu ikna eder ölçüde açıklamalar yapılmıştı ve gündemi meşgul edecek, dikkati dağıtacak başka konular bulmak konusunda şimdiye kadar başarılı olunmuştu. Ancak daha fazla kan kaybetmemek için sert tedbirler alınmalıydı ve bu tedbirlerin başında da Yılmaz Halefoğlu'nun kendi rızasıyla görevden çekildiğini açıklaması istenmişti. İşbirliğine açık davrandığı müddetçe her şey kontrol altına alındıktan sonra tekrar görüşmelerde bulunabilirlerdi; fakat yakın zaman içinde yapılması gereken en doğru hamle bu yönde olacaktı.

Elbette Yılmaz'ın kolay pes etmesi beklenemezdi. O da tüm gücüyle karşı koymuştu. Teklif edilen öneriye şiddetle itiraz etmiş, görevinden ayrılmayacağını belirtmişti. Ona karşı hazırlanan bu komployа boğun eğmeyecekti. Görüşmelerin bir kısmında öylesine ileri gitmişti ki karşısına oturan birkaç kişiyi alenen tehdit etmişti. Herkesin saklı kalması gereken pisliği vardı ve Yılmaz bu pisliklerin birçoğundan haberdardı. Onu desteklemedikleri takdirde bu pislikleri ortaya dökmekten çekinmeyeceğini açık açık dile getirdiğinde, ortaya çıkan atmosfer son derece elektriklenmişti.

Direnişi birkaç gün sürmüştü.

Bir türlü durdurmayı başaramadığı sağanak hız kaybetmeden devam ediyordu; ancak tüm bunlara rağmen dikkatinin bir kısmını o günlerde yapılacak olan sevkiyata vermek zorundaydı.

Direnişi, adeta sıradan biriymiş gibi kendisinin de haberlerden öğrendiği gerçekle son bulmuştu. Kaybettiği parasını kısmen de olsa telafi edeceğini düşündüğü sevkiyat kelimenin tam anlamıyla elinde patlamıştı. Belirlenen güzergah üzerinde hakim olduğu güç çoktan elinden alınmıştı ve Yılmaz aldığını sandığı tüm tedbirlere rağmen başarısız olmuştu.

Ninova

Başarısız sevkiyatın ardından bir başka baskıyı gerçekleştirenler ise başka güçlerdi. Onu son otuz yıldır destekleyen, kıçının altındaki koltuğu ona sağlayan güç, bu başarısızlığı kolay kolay sindiremeyeceğini açıkça dile getirmişti.

"İhtiyacın olan her şeyi sana sunduk, hayal bile edemeyeceğin bir yere geldin ama bunun karşılığını vermen gerektiğini en başta sana söylemiştik. İşe yaramaz birisi haline geldiğinde bizim desteğimizin de son bulacağını belirtmiştik. Yılların emeği çöpe gidiyor gibi görünüyor. Milyonlarca dolar havaya uçtu. Yıllardır üzerinde çalıştığımız planlarımız, bunların karşılığında yapılmış anlaşmalarımız var. Buna mani olan hiç kimsenin gözümüzde değeri yok. Bu pisliği ya bir an evvel temizle, önceki gibi işini yap ya da desteğimizin son bulacağını bil."

Onları ikna etmesi de kolay olmamıştı; fakat senelerden beri sorunsuz işleyen bir çark oluşturmuştu ve tek bir aksilikle gözden çıkarılamazdı. Birdenbire ortaya çıkan birtakım aksilikler vardı elbette; fakat yakın zamanda her şeyi yeniden kontrol altına alacağını ve eskisi gibi onların güvenine layık şekilde işleri sürdüreceğini söylemişti. Otuz yılın hatırına bir şansı daha hak ediyordu. Sevkiyatların sorunsuz yapılabilmesi için kurduğu bir ağ vardı. Talihsiz bir baskın olmuştu elbette fakat bu her zaman öngörülen bir talihsizlikti. Sorumlularını en yakın zamanda bulacağını ve bundan sonraki sevkiyatlarda en ufak pürüz yaşanmayacağını taahhüt etmişti.

İkinci bir şansın verilmesinin tek nedeni yakın zamanda gerçekleştirilecek olan silah sevkiyatı idi. Ona dışarıdan destek verenler de bunun farkındaydı ve sevkiyat için kullanılacak rota üzerinde hâlâ Yılmaz'a ihtiyaç duyuyorlardı.

Yılmaz, yeni bir aksilik yaşamamak ve tüm konsantrasyonunu bu sevkiyata verebilmek için bir süre geri çekilmesi gerektiğine karar verdiğinde ona sunulan öneriyi de adeta lütfeder gibi kabul etmişti. Tüm olanlardan o kadar sıkılıp boğulmuştu ki bir süre geri adım atması ve bu süreçte de yeniden güçlenmesi gerekiyordu. Zerre değer vermediği adamlara sürekli hesap veriyor olmak sinirlerini alt üst ediyordu ve bir süre boyunca hiçbirini görmek istemiyordu.

Ninova

Yazılı bir bildiri yayınlayarak, kendi isteği ile görevden çekildiğini bir gün evvel açıklamıştı. Bu açıklamada ona karşı kurulan bir komplonun kurbanı olduğu fakat en önemli şeyin halkın hükümete karşı duyduğun güvenin sarsılmaması olduğunu belirtmişti. Bu nedenle partiye ve hükümete daha fazla zarar vermemek için kendi rızasıyla görevden çekildiğini, karşı karşıya kaldığı komployu eninde sonunda ortaya çıkararak lekelenmiş adını temizleyeceğini ve emniyet güçleriyle tam bir iş birliği içinde olacağını eklemişti. Süslü ve yüreğe dokunan birkaç cümle daha eklemişti ve basına yansıyan bu açıklama halkın bir kısmı üzerinde oldukça etkili olmuştu.

Yılmaz, böylece enerjisini düşüren ve dikkatini dağıtan birçok yükü omzundan atmıştı; gizliden gizliye her şeyi tekrar kontrol altına alacağına öylesine emindi ki kendisinden hiç şüphe duymuyordu.

Onu tek yormayan kişi eşi Nergis'ti. Yılmaz ona karşı öyle inandırıcı oynuyordu ki kocasının yaşadığı sorunlara çare bulamadığı için neredeyse Yılmaz'dan daha üzgündü. Yıllarca Yılmaz'ın psikolojik manipülasyonuna maruz kalmış olan kadın son çıkan haberlerin de uydurma olduklarına inanıyordu. Medya birçok şeyi yalan yanlış yazmayı severdi, şimdiki malzemeleri de eşi olmuştu. Senelerce onu el üstünde tutan o nazik, anlayışlı ve fedakâr adamın söyledikleri kişi olmasına imkan yoktu. Onunla yaşayan kendisiydi ve onu herkesten daha iyi tanıyordu elbette. Gerçek eninde sonunda ortaya çıkacaktı ve yazdıklarından utanacaklardı.

Yılmaz, Nergis'in aksine Nedim'in farklı düşündüğünü biliyordu. Onu yoranlardan biri de kayınbiraderi idi. Fakat Nergis öylesine avucunun içindeydi ki Nedim, kız kardeşi mutlu olduğu sürece birçok şeye göz yumacaktı elbette. Nedim üzerinde Yılmaz'ın en büyük kozu Nergis'ti ve onu kullanmaktan en ufak çekince duymuyordu. Nedim'in isteksiz desteği kız kardeşi sayesinde devam ediyordu ve Yılmaz bu desteği sonuna kadar kullanacaktı. Özellikle şu an kötü giden finansal durumda bu desteğe daha çok ihtiyacı vardı. Elinde patlayan sevkiyat sahip olacağını hayal ettiği paranın da uçmasına neden olmuştu ve sonraki sevkiyatın başarılı geçmesi için birçok kişiye rüşvet vermesi gerekiyordu.

Ninova

Canını dişine takıp o sevkiyatın gerçekleşmesini sağlamak zorundaydı, aksi halde beş parasız ve desteksiz kalacaktı, ki bunu aklının ucundan dahi geçirmek istemiyordu. Yılların emeğinin bir kalemde uçup gitmesine asla izin veremezdi.

Kaybettikleri olmuştu elbette. Çiftliğin ortadan kaldırılması onun için en ağır darbeydi; rüşvet, şantaj ya da başka oyunlarla ikna edemediği düşmanlarını kolayca ortadan kaldırmak artık mümkün olacak gibi görünmüyordu. Ona iletilen rapora göre hepsi etkisiz hale getirilmişti.

Kristal bardaktaki viskisinden bir yudum daha alırken kısık gözlerle derin derin düşünüyordu. Ona iletilen rapora göre başı boş kalmış olan dört tetikçi vardı ve Yılmaz'ın onlarla iletişim kurması imkansızdı. Fakat o raporda göremediği bir isim olmuştu. Tüm listeyi İstihbarat nasıl ele geçirmişti emin değildi ama bir tahmin yürütmeye kalksa, birkaç ay evvel Haldun'un evinden çalınan dosyaların bir şekilde onlara iletilmiş olduğunu söylerdi. Tahminine göre Hades için intikam yemini eden Hayalet onlara bu dosyayı bir şekilde ulaştırmış olmalıydı. Peki neden o ismi listeden çıkarmıştı? Hades'i öldüren tetiği çekenin Azrail olduğunu öğrenmiş miydi? Onu yalnızca kendisine mi saklamıştı?

Aziz'e ulaşamadığını söyleyen Azrail çiftliğin ortadan kaldırıldığını hâlâ bilmiyordu. İstihbaratın yaptığı gizli operasyon hiçbir yerde duyurulmamıştı ve bu ilk kez Yılmaz'a mükemmel bir fırsat sunuyordu. Azrail, onu öldürtmeye kalkan Aziz'in peşine düşeceğini söylemişti; sıranın sonra kendisine geleceğini de söylemişti tabii ama Yılmaz durumu lehine çevirebileceğine inanıyordu.

Her ne kadar son telefon görüşmesinde oldukça öfkeli ve düşmanca bir yaklaşım sergilemiş olsa da bunu telafi edebileceğini düşünüyordu. Yapılan operasyondan aslında haberinin bile olmadığını söyleyebilirdi. Aziz kendisinden talimat almadan bir halt yapmıştı; onu öldürtecek olsa yıllar içinde yapardı fakat hep yaşamasını istemişti, öyle değil mi? Haldun bile ona dokunamamıştı çünkü bunu Yılmaz sağlamıştı.

Yılmaz ansızın mükemmel bir fikir bulmuş gibi gözlerini ayırarak kahkaha attı. Hatta ve hatta ondan izinsiz hareket ettiği için Aziz'i öldürttüğünü bile söyleyebilirdi. Azrail arayana kadar neler

Ninova

olduğunu kendisi de bilmiyordu ve son gelişen olaylar neticesinde kendi sorunları nedeniyle öylesine öfkeliydi ki ne dediğini bile hatırlamıyordu; fakat Aziz'in yediği haltı Azrail öğrenmesini sağlamıştı ve böylece o da kendisinden habersiz hareket etme hadsizliğini gösteren Aziz'in ortadan kaldırılmasını istemişti.

Aziz'in peşine düşmesi boşa kürek sallamak olacaktı. Bunu onun yerine Yılmaz yapmıştı zaten. Omuzlarını dikleştirerek dirseklerini masaya dayadı. Düşüncelerini bir düzene koydukça hevesi artıyordu.

Hayalet'in peşini bıraktığını söyleyen Azrail, şimdi Hayalet'in onun peşinde olduğunu biliyor muydu acaba? O listede Azrail'in adının bulunmamasının tek bir nedeni olabilirdi. Hayalet, Azrail'i kendisine saklamıştı.

Yılmaz nihayet aklıselim düşünerek, farkına vardığı bu bilgiyi nasıl değerlendireceğini düşünmeye başladı. Azrail'i bir şekilde kendi yanına çekebilirse belki de hâlâ bir tetikçiyi elinin altında bulundurmaya devam edebilirdi. Üstelik bu sıradan bir tetikçi değil, en iyilerden biriydi.

Bardağın dibindeki son yudumu hızla ağzına boşaltıp yeniden doldurmak üzere öne abandı. Şişeye uzanırken, doğru hamlenin ne olacağını hesaplamaya çalışıyordu. Yavaşça bardağı doldurdu. Gözleri akan sıvının üzerindeydi. Azrail bu pazarlığa oturur muydu? Daha doğrusu Yılmaz bu pazarlığı nereye kadar sürdürebilirdi? Böyle bir riske girmeye gerek var mıydı yoksa sorunu kökünden mi çözmeliydi?

Elindeki şişeyi yavaşça masaya bırakırken kısacık bir an durup yeniden değerlendirdiğinde, sorunu kökten çözmesinin daha akıllıca olduğuna karar verdi. Fakat bunun için yine de Azrail'le bir pazarlık başlatmak zorundaydı. İnandırıcı ve ikna edici bir pazarlık olmalıydı bu.

Azrail'i kendi yanına çekebilmek için kullanabileceği en işe yarar koz, bilmeyi çok arzu edeceğine emin olduğu bir bilgiydi. Ailesinin kim olduğu hakkında bilgi verebileceğini söylerse Azrail bunun karşılığında ona ne verirdi?

Kristal bardağı eline alıp yukarı kaldırdı ve avucunun içinde yavaşça çevirirken, suratında sinsi bir gülümseme belirdi. Elbette

Ninova

kendi babasına sıktırdığını söylemeyecekti. Fakat annesinin hayatta ve elinde olduğunu söylerse, Azrail nasıl bir tepki verirdi? Annesine karşılık istediği hedefleri indirir miydi?

Bu düşünce ile alçak sesle kıkırdayıp kendi kendine keyifle mırıldandı.

"Elbette indirir."

Azrail'i avucunun içine alırsa onu rahatlıkla ortadan kaldırabilir ve sonsuza kadar susturabilirdi. Açılacağı olası görünen soruşturma için en büyük tehlike Azrail'di. Diğer meseleleri bir şekilde halledebilirdi fakat Azrail kesinlikle yok edilmesi gereken bir sorundu.

Ansızın aydınlanmış gibi hissettiği o anda öylesine mutluydu ki bir gün evvel verdiği istifanın acısı bile birdenbire ortadan kalkmıştı.

"Boşu boşuna saçma şeylerle aklını bulandırdın. İyi oldu bu. Zihnin temizlendi, daha iyi düşünmeye başladın. Beş para etmez, aptal adamlar yüzünden doğru düzgün düşünemiyordun. İşte sana fırsat. Çok daha güçlü bir şekilde geri döneceksin ve hepsinin canına okuyacaksın. Hepsi ayaklarının dibine kapanacaklar."

Daha evvel gözden kaçırdığı ve şimdi ulaşmış olduğu ayrıntılar ona müthiş fırsatlar sunuyordu ve Yılmaz bu fırsatları kullanmak için sabırsızlanıyordu. Yapması gereken ilk şey birkaç telefon görüşmesi gerçekleştirmekti. Azrail sorunu sonsuza kadar kapanmış olacaktı.

Ninova

"Yaşam yolumuzun ortasında karanlık bir ormanda buldum kendimi, çünkü doğru yol yitmişti."

İlahi Komedya, Dante Alighieri

ZOYA & ULUN

Günün ilk ışıkları perdelerin arasından yüzüne vurduğu esnada Zoya'nın çoktandır açık olan gözleri yorgun gözkapaklarının ardına sığındı.

Her ne kadar gözleri kapansa da tüm gece olduğu gibi hâlâ uyanıktı. Son beş gecedir olduğu gibi yine çıplak göğsünün üzerinde yanındaki adamın başı yaslıydı. Bir avucu genç adamın çıplak sırtında bir eli ise kara tutamların arasındaydı. Aldığı soluk nefesler nedeniyle göğsü hafifçe inip kalkarken, siyah saçların çevrili olduğu baş da hafifçe inip kalkıyordu. Yine yüzüstü yatmış bir kolunu ince bedene sarmıştı. Çıplak iki bedenin tüm kıvrımları birbirine yapışmış adeta birbirine geçmiş yapboz parçaları gibi bir bütün haline dönüşmüştü.

Etraflarındayken çekindikleri Ferman'ın yokluğu onlar için bir fırsat olmuş, Tazo'yu ise pek dikkate almamışlardı. Birlikte uyumak her ikisi için de son günlerde vazgeçemedikleri bir alışkanlık haline gelmişti.

Son beş gün hem Zoya hem de Ulun için muazzam geçen bir zamandı. Zoya elinden gelen tüm gayreti göstermişti. Ulun'u, hiçbir şey düşünmeden yalnızca içinden geldiği şekilde hareket etmesi için yüreklendirmiş, daha evvel yapmak isteyip de yapamadığı şeyleri gerçekleştirmesi için desteklemişti.

Kısacık bir an gözlerini araladı ve düşünceli halde tavana baktı. Zihninden geçen görüntüleri yüreği sızlayarak anımsadı. Öyle basit şeylerdi ki bunlar. Genç adamın istediği tek şey sıradan biri olmaktı. Geçen günleri de bu sıradanlıkla geçirmişlerdi.

Ninova

Bir gün evvel akşamüzeri el ele parkta yürüyüş yaptıklarında Ulun'un gözlerinin içindeki mutluluk öylesine gerçekti ki bakmaya doyamadığı güzellikteki safirlerin, hep o anki parlaklığını sürdürmesini istemişti Zoya.

Etraflarından geçip giden insanların arasında genç kadının ırksal özellikleri oldukça dikkat çekiyordu ve birçoğu güneş gibi parlayan sarı saçlara hayranlıkla bakmaktan kendilerini alamıyorlardı; fakat o anlarda dahi Ulun, yaşadığı çelişkiye rağmen mutluluğunu sürdürmüştü. Kıskançlık bazen kıvrandırsa da kabul ettiği bir duyguydu artık. Okulun en güzel kızıyla çıkan yeni yetme bir gösterişçiye benzediğini söylemişti genç kadına.

"Bazen dizilerde izliyordum saçma geliyordu," demişti belli belirsiz bir mahcubiyetle. "Ama hava atacağın bir kız arkadaşının olması güzelmiş gerçekten. Sanırım biraz o salaklara benziyorum."

Zoya, koluna girdiği adamın hissettiği mahcubiyeti süratle yok etmek amacıyla onu omzuyla dürtüp şımarık bir sesle karşılık vermişti. "Benim de okulun en yakışıklısını kapan o kızlar gibi hissettiğimi düşünürsek, bence iyi bir çift olduk."

Ulun ona yan gözle bakıp merakını yenemediği belli bir edayla sormuştu. "Daha evvel bunu yaşamış olmalısın. Okula giderken yani."

Zoya suratını asıp başını iki yana sallamıştı. "En az senin kadar şanssızım bu konuda. İsviçre'de yatılı bir kız okulunda okudum. İsviçre okulları bu konuda çok katıdır."

"Ama üniversiteye gittin?"

"Evet. Fakat o dönem başka şeylerle fazlasıyla meşguldüm." İmalı bir bakış atarak devam etmişti. "Kariyer basamaklarını yeni tırmanmaya başlamıştım ve diğer eğitimim için sık sık babamla vakit geçiriyordum. Özel hayata ayıracak zamanım yoktu."

"O zaman senin için de bir ilk bu. Yani gerçek bir ilişki?"

"Evet," demişti Zoya hızla başını sallayarak. "Tazo'yu o klasmana alamayacağımızı düşünürsek daha evvel bir erkekle sinemaya gitmedim. Şimdi seninle yaptığımız gibi parkta el ele yürüyüşe de çıkmadım."

"Birlikte yaptığımız gibi kanepeye yayılıp saçma dizileri de izlemedin?"

Ninova

"Hayır," diyen Zoya gülümseyerek başını kaldırıp ona bakmıştı. "Daha evvel babam dışında kimse bana yemek de pişirmemişti. Bence bir kızın sahip olabileceği en güzel şey, becerikli bir erkek arkadaşının olması." Kehribarları ansızın yumuşayarak devam etmişti. "Ama en güzeli, gerçek kimliğini gizlemeden sadece kendin gibi davranabileceğin birine sahip olabilmek."

"Bu konuda ikimiz de eşit derece şanslıyız bence. İnsanın değer verdiği birine yalan söylemesi çok çirkin olurdu. Yalanlarla çevrili bir birlikteliğe ilişki denemez sanırım."

İşte Zoya bu sözlere verecek bir karşılık bulamamıştı. Ulun'a söyleyemediği gerçek artık onun nezdinde en büyük yalana dönüşmüştü ve bu sözler genç kadının yüreğine saplanan bir oka benzemişti.

Eve döndüklerinden sonraki geçen zamanda durgunluğunu belli etmemek için üstün bir çaba harcamıştı. Neyse ki Ulun'un dikkatini çekmeyecek denli meşguldü ikisi de. Yine birlikte akşam yemeğini yapmışlar, sıradan konular hakkında konuşmuşlardı. Tazo'nun eve gelmesiyle birlikte hem yemek yemiş hem de her zamanki didişmeleri yaşamışlar ve sonra son günlerde yaptıkları gibi kahvelerini alıp terastaki bahçede, birlikte dingin bir sessizliği paylaşmışlardı.

Zoya'nın içindeki huzursuzluk zaman geçtikte artıyordu ve sanki kötü bir şeyler olacakmış gibi kimi zaman yüreği adeta anksiyeteye tutulmuşçasına nedensizce pır pır ediyordu.

Öğrendiği gerçekle ne yapacağına dair henüz bir çıkar yol bulamamıştı. Ulun'a karşı dürüst olamamanın ağırlığı her geçen gün artıyor fakat bu gerçeği kendisinin söylemesinin doğru olup olmayacağına karar veremiyordu. Ferman'ın neden bunu gizlemeye devam ettiğini anlamaya çalışıyordu. İki adam arasında sıkışıp kalmıştı. Bir yanı hayatı boyunca ilk kez yaşadığı bu saf ilişkiyi lekelemek istemiyordu; diğer yanı böylesi büyük bir gerçeği kendisinin dile getirmesi Ferman'a ihanet etmekmiş gibi hissettiriyordu. Belki de Ferman doğru zamanı bekliyordu ve eğer Zoya aceleci davranırsa her şeyi berbat edebilirdi.

Doğru zaman ne zamandı peki? Gerçekten böyle bir konuda doğru zaman var mıydı?

Ninova

Zoya gözlerini yeniden yumup, derin bir soluk alarak sakinleşmeye çalıştı. Göğsünün üzerindeki baş bu derin solukla birlikte yükseldi. Yüreği yine kontrolsüz şekilde pır pır etmeye başlamıştı. İçinde verdiği savaş öylesine çetindi ki birbirine giren düşünceler yüreğini sıkıştırıyordu.

"İyi misin?"

Kulağına çarpan alçak sesle birlikte gözlerini sıkıca yumdu ve tüm gayretini göstererek benzer alçak tonda yalnızca "Hı hı," diyen bir karşılık verdi.

"Kalbin niye bu kadar hızlı atıyor?"

Ulun'un yaslı başı hafifçe hareketlendi ve uyku mahmuru safirler yukarı dönerek dikkatle, gözleri kapalı surata dikildi. Çilli fakat duru ten sabahın tüm saflığını yüzüne yansıtmıştı. Ulun genç kadının özellikle sabahları daha güzel göründüğünü düşünüyordu. Tertemiz çilli teni öyle sevimli görünüyordu ki çillerinden hiç hoşnut olmayan genç kadının onları kapatmak için verdiği uğraşa, karşı koyması işe yaramıştı. Zoya uzun zamandır çillerini kapamak için uğraşmıyordu ve Ulun ne zaman gözlerini onun yüzüne çevirse, seyircisi olduğu manzarayı yüreği eriyerek izliyordu.

Kendisine bakıldığını hisseden kehribarlar hafifçe aralandı ve adeta gün ışığını içine emmiş gibi bakan parlak safirlerle göz göze geldi. Bu parlaklığın hiçbir zaman solmamasını diledi genç kadın ve onu ikna edeceğini umduğu şekilde gülümseyerek karşılık verdi.

"Belki dün geceyi yeniden düşünmüş olduğum için olabilir."

Safirlerin parıltısı gerçekten de artmıştı. Dün gece olağanüstü bir sevişme yaşamışlardı. Hiç aceleleri yokmuş gibi hazzı olabildiğince zirvede taşıyarak ağır ağır fakat sönmeyen bir şehvetle, saatlerce birbirlerinin bedenlerini yeniden keşfetmişlerdi.

Zoya, ona yalan söylediği için yüreği sızlasa da yüzündeki minik tebessümü bozmadan bakmaya devam etti. Kendi bedenine yan yaslı beden bir dirseğinden güç alarak hafifçe kendisini yukarı çektiğinde, birbirine sürten çıplak tenlerin teması adeta kıvılcım çıkarmış gibiydi. Zoya birdenbire bedeninin ısısının arttığını hissetti.

Ninova

Dudaklarına değen dudaklar sertti. Onu kollarıyla sıkıca kavrayıp kendisine bastıran beden ve bacaklarının arasında ansızın varlığını belli eden sertlik gibi.

Boğazından kopup gelen arzulu iniltili dudaklarını emen dudakların arasına sızdı. Islak dil ağzının içinde sertçe döndüğünde arzulu iniltili birkaç saniye içinde şehvetli bir çığlığa dönüştü. Zoya onun kendisini nasıl olur da birkaç saniye içinde hazırlayabildiğini hiçbir zaman çözememişti. Daha tenleri birbirine sürttüğü anda bacaklarının arasında peyda olan ıslaklıktan içeri giren sertlik, yeni bir doyumsuz hazzın kapılarını açmıştı bile.

Dudaklarını ısrarcı bir açlıkla emmeye devam eden genç adam, bir eliyle sertçe sol göğsünü kavradığında bir o kadar sert bir hamleyle içine vurmuştu. Zoya'nın haz dolu çığlığı tıpkı iniltisi gibi genç adamın ağzının içinde yankılandı.

Dudaklar zorlukla kendi dudaklarından uzaklaşıp yanağına surttü; kızgın bir soluk yüzüne vurduğu esnada genç adam da bacaklarının arasından hafifçe geri çekildi ve boğuk bir sesle mırıldandı.

"Bana sabah seksi sözün vardı."

Zoya şehvetten yarı yarıya kapanmış gözlerini parıldayan safirlere saplayıp arsızca gülümsedi ve kalçasını teşvik eder gibi hafifçe yukarı kaldırarak fısıldadı.

"Sözümü tutmadığımı söyleyemezsin o halde. Hatta artırıyorum. Şöyle sert bir sabah seksine ne dersin? Güne zinde başlamış oluruz."

Kehribarlar utanmazca parıldarken, genç kadının yüzündeki gülümseme Ulun'u baştan çıkarır şekilde tahrik ediciydi.

"Sen günaha davet gibisin," diye mırıldandı Ulun alev alev yanan gözleriyle.

Genç kadının sarf ettiği kelimeler adeta onu fişeklemiş gibi tüm gücüyle ileri abandı ve kendinden geçmiş gibi başını geriye atıp oldukça sesli bir şekilde inledi.

Zoya hazdan başının döndüğünü hissediyordu. Saçları yastığa adeta açılmış bir duvak gibi serilmişti. Gözleri arzuyla parlayarak "Şikayetçi misin, şampiyon?" dedi soluk soluğa.

Safir gözler aşağı eğildiğinde benzer arzuyla parlıyordu. Bakışları çabucak dağılmış sarı saçlarda dolaştı ve gördüğü şeyden son

Ninova

derece hoşnut bir gülümsemeyle yeniden kadife kehribarlara bakarak karşılık verdi.

Kesik kesik soluyarak "Asla!" dedi hırıltılı bir sesle.

Öylesine erkeksi ve vahşiydi ki Zoya hangisinin hangisini daha çok baştan çıkardığına emin olamadı. Bacaklarının arasındaki Ulun sertçe gidip gelirken ikisi de yoldan çıkmış gibiydi. Nefes nefese aldıkları soluklar birbirine karışıyor, dudaklar birbirini tırmalar ediyordu. Göğüsleri genç adamın avuçlarının içinde yoğruluyor, Zoya daha fazlasını ister gibi bacaklarını genç adamın beline sararak onu kendisine daha çok bastırıyordu.

Zoya'nın çığlıkları Ulun'un vahşi iniltilerine karıştı. Göğüslerini yoğuran eller uzaklaştığında Zoya'nın itiraza benzer iniltisi yerini çabucak şehvet dolu bir iniltiye bıraktı. Bir avucuna kapanan elin parmakları sıkıca kendi parmaklarına dolandığında, diğer el bacaklarının arasında yerini almıştı ve Zoya içinde gidip gelen sertliğin yanı sıra kadınlığında dolaşan parmakların aklını başından aldığını hissetti.

Boştaki eli genç adamın sert kalçasını kavrayarak sıktı ve tüm utanmazlığı ile adeta yalvarırcasına konuştu.

"Daha sert!" dedi açgözlü bir edayla.

Ulun, genç kadının cüretini öyle karşı konulmaz buluyordu ki bu emre uymaktan başka çaresi yokmuş gibi hissediyordu. Zoya sınırları olmayan bir dünyayı ona sunuyor, utanma, çekinme ya da onları tereddüde düşürecek buna benzer hiçbir olguyu dikkate almıyordu. Ulun birlikte kurdukları bu dünyadan son derece memnundu, hayatında olmadığı kadar kendisini özgür hissediyor, hiçbir kalıba uymadan yalnızca arzularının sürüklediği şekilde hareket ediyorlardı.

Gerilen kasları öylesine sertti ki bedeni gösterdiği efor nedeniyle taş gibi olmuştu. Bacaklarının arasında gidip geldiği kadın öylesine haz dolu çığlıklar atıyordu ki Ulun kulaklarının zevkten uğuldadığını hissediyordu.

Amansız bir açlıkla birbirini sömüren bedenler birlikte zirveye doğru tırmanıyor, yakıcı, sesli soluklar birbirine karışıyordu. Ulun hangi sesin kime ait olduğunu bile çıkaramıyordu artık. Şehvet yüklü iniltiler ve soluklar ona mı aitti yoksa Zoya'ya mı

Ninova

bilemiyordu. Tek bildiği birbirine karışan bu ilkel seslerin son derece tahrik edici olduğu idi.

Ulun, bir kadın ve bir erkek arasında bundan daha vahşi ve ilkel bir birleşme olamayacağını düşünüyordu; fakat bir o kadar da muazzam bir birleşmeydi. Aynı anda zirveden aşağı yuvarlanmaya başladıklarında, iki beden şiddetle sarsıldı ve birbirine karışan haz dolu iniltiler odanın duvarlarına çarptı. Duvarlara çarpıp birer birer yere düşen iniltilere, sarsılan bedenlerin hafifleyen titremeleri eşlik etti.

Ulun, soluk soluğa yüzünü genç kadının göğüslerinin arasına kapadı ve dakikalar boyunca öylece kaldı. Aldığı sesli soluklar genç kadının tenini yakıyordu ancak ona sarılı kollar bundan şikayetçi olmadığını belli ediyordu. Hâlâ içinde olduğu genç kadının bacakları beline sarılı duruyordu ve uzaklaşmaya niyeti yok gibiydi. Ulun nihayet nefesini toparlayabildiğinde yavaşça başını kaldırdı. Yarı aralık yorgun kehribarlar hafifçe ona eğildi ve çilli surat meleksi bir gülümseme sundu.

"Olağanüstüsün şampiyon," dedi mırıltı bir sesle. "Beni böyle tatmin eden bir sevgilim olduğu için çok şanslıyım."

Ulun kısacık bir an ona baktı ve duyduklarından memnun fakat utangaç tebessümünü gizlemek ister gibi yüzünü yeniden iki göğsün arasına kapatıp "Edepsiz!" diye mırıldandı adeta azarlar gibi.

Altındaki beden neşeyle kıkırdarken hafifçe sallandı.

"Sahiden edepsizim sanırım," dedi umursamaz bir tonla.

Zoya iki elini kaldırıp göğsünün üzerindeki başa yasladı ve parmakları kara tutamları usulca okşadı. Gözleri neredeyse kapanmak üzereydi. Tüm gece boyunca kafasının içinde cirit atan düşüncelerin engel olduğu uyku aniden bastırmış gibiydi. Belki de sabah seksinin vermiş olduğu bir yorgunluk da olabilirdi fakat değmişti. Dudakları memnuniyetle yanlara kıvrıldı. Gözlerini açmadan yarı uykulu bir sesle mırıldandı.

"Bu seksin üzerine hiç yataktan çıkasım gelmiyor. Sanırım sen duşunu alıp, kahvaltıyı hazırlayana kadar biraz daha kestireceğim."

Ulun yeniden başını kaldırıp genç kadının yüzüne baktı. Kapalı gözlerle gevşemiş sima öyle güzel görünüyordu ki saatlerce bu meleksi yüzü izleyebileceğini düşündü. İsteksizce de olsa usulca

Ninova

bedenini geri çektiğinde dalmak üzere olan kadından belli belirsiz memnun bir mırıltı çıktı. Gerçekten uyuyacak gibi görünüyordu. Avuçlarını her iki yanından yatağa bastırıp bedenini yukarı çekti ve dudaklarını usulca öpülmekten şişmiş pembe dudaklara dokundurdu.

"Kahvaltı hazır oluna kadar kestir bakalım," dedi mırıltılı bir sesle.

"Hmm," diyen bir mırıltı zorlukla çıktı genç kadından.

Üzerindeki ağırlık çekildiğinde ince beden yatağın içinde yan döndü ve çıplak beden tüm güzelliği ile Ulun'un gözlerinin önüne serildi. Kendisine hakim olamasa yeni bir tekrar daha yapabilirdi fakat genç kadının yorgunluğu bu fikri çabucak kafasından uzaklaştırmasına neden oldu. Uzandığı yorganı genç kadının üzerine örtmek için yatağın yanında dikildiğinde bu kez hakim olamadığı şeyi yapmaktan geri durmamıştı. Yan yatan genç kadının kalçasına dudaklarını bastırıp, kısacık bir an kokusunu içine çekti ve usulca doğrulurken yorganı üzerine örttü.

Adımları banyoya doğru çevrildiğinde çırılçıplak dolaşmaktan en ufak rahatsızlık duymuyordu. Utanma duygusunu o da çok zaman önce yitirmişti ve belki de genç kadının yanında kendisini rahat hissettiren şeylerden biri de buydu. İkisi de arsız bir şehvete sahipti ve birbirlerinin yanında çıplak dolaşmaktan dolayı en ufak bir utanma duygusuna sahip değillerdi.

Banyonun kapısından içeri girdiğinde, yalnızca kendisinin duyabileceği kadar alçak bir sesle mırıldandı.

"Edepsizliğini seviyorum... Tıpkı seni sevdiğim gibi."

Ninova

"İnsan yalnızca başkalarına zarar verecek şeylerden korkmalı; bunun dışında korkuya yer olmamalı"

İlahi Komedya, Dante Alighieri

ZOYA

Adeta bir sinek vızıltısına benzeyen ses çok uzaktan geliyor gibiydi. Onu derin uykusundan uyandıran ve bir süre sonra çekilmeyecek denli rahatsız eden sesin kaynağını bulmak üzere gözlerini zorlukla aralayıp kulak kabarttı. Ses arkasından gelmeye devam ediyordu. Duyduğu sesi tanımlayabilmek için bilincinin yarıya yarıya açılması yetmişti. Sessize alınmış telefonun titreşimiydi bu.

Yatağın içinde yavaşça dönerken ses kesildi ve Zoya sitemkâr bir sinirle homurdandı. Tam uykusuna tekrar dönmek üzereyken ses bir kez daha duyulmaya başladı. Yorgun bedenini yatağın içinde sürükler gibi ileri itti ve komodinin üzerindeki cihaza uzanmaya çalıştı. Bu Ulun'un telefonuydu. Gerçi çok çalmıyordu fakat yine de sürekli yanında taşıyordu. Ferman'ın aradığında ona ulaşabilmesi için ya da bazen Tazo'yla konuşmak için telefonu sürekli yanında oluyordu ve yine gece boyu yanındaki komodinin üzerinde durmuştu.

Bakışları çabucak odanın içinde dolaşarak Ulun'u aradı. Uyuyalı ne kadar olmuştu? Ona saatler gibi geliyordu fakat en son duşa gireceğini hatırladığı Ulun'un kahvaltı hazır olunca onu kaldıracağını söylediği sözleri anımsadığında, o kadar çok uyumamış olduğunu fark etti. Muhtemelen Ulun aşağıda, mutfakta kahvaltı hazırlıyordu. Arayan kişinin Ferman olabileceğini düşünerek telefona ulaştı ve bedenini dikerek yatağın içine oturdu. Nedensiz bir utangaçlık hissetmiş Ferman'la konuşurken en azından çıplaklığını gizleme gereği duymuştu. Sanki onu görebilecekmiş gibi. Yorganı üzerine çekip kollarının arasına sıkıştırdığında,

Ninova

kendi kendine söylenerek bakışlarını nihayet telefon ekranına indirdi.

Ekranda Ferman'ın adı yazmadığı gibi henüz uyku sersemi çıkaramadığı fakat tanıdık bir numara görünüyordu. Elindeki telefon titremeye devam ederken, kaşlarını çatıp bu numaranın nereden tanıdık geldiğini düşündü. Telefon tekrar sustuğunda ekrandaki mesaj beş cevapsız çağrıyı gösterdi. Hepsi aynı numaradan yapılmış çağrılardı. Kaşları mümkünmüş gibi biraz daha çatıldığı esnada bu kez ekrana bir mesaj düştü.

"Telefonlarımı açmaman senin zararına olur, Azrail."

Çeyrek dakika geçmeden bir mesaj daha düştü. Ve onun peşine diğer birkaç mesaj daha peş peşe geldi. Mesajları okudukça nihayet tanıdık gelen numaranın sahibini de çıkarabilmişti. Ulun'u arayan Yılmaz Halefoğlu idi. Bu kez neyin peşindeydi bu pislik?

"Bir anlaşma önermek istiyorum."

"Sana çok istediğin bir şeyi verebilirim."

Zoya kaşlarını çatıp, Ulun'a dosyasını verip vermeyeceğinden mi söz ettiğini anlamaya çalıştı. Daha bunun bir blöf olduğuna son derece emin şekilde kendi kendine "Tabii tabii," diyemeden gelen son mesajla başından aşağı kaynar suların boşaldığını hissetti.

"Ailenin kim olduğunu bilmek istemez misin? Annenin nerede olduğunu biliyorum."

Telefon tekrar çalmaya başladığında, Zoya elinde adeta her an patlamaya hazır bir bomba tutuyormuşçasına gerilmişti. Bedeni istemsizce ürperdi ve ansızın alnında terler birikti. Bu telefonu ne kendisi açabilirdi ne de Ulun'un açmasına izin verebilirdi. Beyni öylesine hızla çalışmaya başlamıştı ki uyku sersemliğini tamamen üzerinden atmış, amansız bir şekilde ne yapmasını gerektiğini düşünmeye başlamıştı.

"Tuzak!" dedi fısıltı gibi bir sesle. Gözlerini çalan telefondan ayıramıyordu. Telefon tekrar tekrar çalmaya devam etti ve nihayet yeniden sessizliğe büründü. Fakat bu sessizlik yalnızca on saniye sürdü. Ekrana yeni bir mesaj düştüğünde, Zoya daha saniyeler evvel fısıldadığı tek kelimenin ne kadar doğru olduğunu anladı ve baştan aşağı titredi.

Ninova

"Annen elimde. Onu istiyorsan benimle anlaşman gerek. Telefonunu aç ve benimle konuş. Anlaşma şartlarını belirleyelim."

Zoya ikinci bir kez düşünmedi bile. Hissettiği tek şey ne pahasına olursa olsun Ulun'u korumaktı. Bu mesajları gören Ulun'un, Yılmaz'ın tuzağından kurtulmasına imkan yoktu. Zihni öylesine hızlı hareket ediyordu ki daha cihazın ekranına parmakları dokunmadan ne yapması gerektiğine karar vermişti bile.

Ulun'a gerçeği kendisinin söylemesi Ferman'a ihanetti. Hayatını borçlu olduğu adama bu ihaneti yapamazdı. Ferman eğer gerçekten doğru zamanı bekliyorsa bunu söylemek onun hakkıydı, diğer yandan oğlunun kendisinden nefret etmesinden korktuğu için gerçeği dile getiremiyorsa bu seçime de Zoya saygı duyardı. Ulun'un babasından nefret etmesindense, sevdiği bir yabancı olarak Ferman'ı kabul etmesini yeğlerdi. Ferman, oğlunun nefretini kaldıramazdı; onu en iyi Zoya tanıyordu ve hayatını kurtaran adam bunu hak etmiyordu. Ona ihanet etmeyecekti; fakat Ulun'u da bile bile bu tuzağa gönderemezdi.

Ona annesinin aslında öldüğünü söyleyemezdi. Yılmaz'ın yalan söylediğine ikna etmesi belki olasıydı fakat Ulun bunun yalan olduğunu kabul etse bile şansını denemekten geri durmazdı. Sonuna kadar gideceğinden emindi Zoya. Ulun tüm hayatını bu amaç uğruna adamıştı. Minicik bir bilgi kırıntısına dahi ihtiyacı vardı. Ailesinin kim olduğunu bilmek ve onlarla yüzleşmek istiyordu. Adına yalan, blöf ya da ne denirse densin önüne konulmuş tuzağa gözünü kırpmadan girerdi. Sırf şansını denemek için. Sırf minicik bir umut uğruna.

Zoya üzerinde oturduğu yatakta ruhunun adeta bedeninden çıktığını hissediyordu. Öylesine delice bir karar almıştı ki artık yatakta oturan kişi Zoya değildi. Hayalet olmuştu yine. Bu ismin ilk kez kendisine bu kadar yakıştığını düşündü. Ferman olmasaydı o, zaten seneler evvel bu dünyadan göçmüş bir bedenin ardında bıraktığı bir hayalete dönüşmüş olacaktı. Seneler boyu aldığı soluklar Ferman'ın sayesinde gerçekleşmişti ve belki de taşıdığı ismi şimdi gerçekten de hak etmiş olacaktı.

Bedenindeki ürpertiler ve titremeler ansızın yok olmuştu. Öylesine kontrollü ve kararlıydı ki en ufak tereddüt hissetmiyordu. Üzerine çöken sükûnet son derece katı bir donukluk hissetmesine

Ninova

yol açmıştı. Parmakları bu donukluğun verdiği sakinlikle ekranın klavyesinde hareket etti ve uzun denecek bir mesaj yazdı.

"Şu an konuşmak için müsait değilim. Bu numarayı atmak üzereydim. Bundan sonra sana göndereceğim numaradan ulaş. Uygun olursam konuşuruz ama sesini duymak istediğimi sanmıyorum. Bana mesajla ulaş. Anlaşma şartlarını da mesajla ilet. Buluşma yerine sonra karar veririz."

Mesajın iletildiğinden emin olduğunda, kendisinin aldığı ve yedekte tuttuğu kullan at hatlarından birinin numarasını çabucak yazıp gönderdi; ardından cihazdaki her şeyi silerek yok etti. Bu mesajlar ve çağrılardan Ulun'un haberdar olmaması gerekiyordu.

Üzerindeki yorganı keskin bir tavırla atıp kararlı adımlarla banyoya yöneldi. Ne yapması gerektiğine karar vermişti; bundan sonraki adımları bu karar çerçevesinde atılacaktı.

Ferman'ın bir gün sonra dönecek olması belki de en büyük şansıydı. Yapmak üzere olduğu şeyi o etraftayken kolayca yapamazdı; fakat karar verdiği şeyi yapmaktan başka çaresi yoktu. Bunu her iki adama da borçluydu.

Onu eğiten adam ne kadar pervasız bir cesareti olduğunu, içinde bulunduğu duruma göre çabucak plan değiştirebildiğini biliyordu.

Tam da ona öğretildiği gibi hareket edecekti.

Zoya, bir hafta boyunca kendisini Ulun'un tüm hayatını çalan adi bir hırsız gibi hissetmiş, ağır bir suçluluk duygusuyla kıvranmıştı ve her geçen gün bu ağırlığın altında ezilmişti. Fakat şimdi kendisini son derece hafiflemiş hissediyordu.

Her şeyin bir nedeni vardı. Tüm soydaşları, ailesi katledilmişken, daha anne karnında şiddete uğramışken, vahşi bir savaşın ortasında kimsesiz kalakalmışken, minicik bir kızken senelerce çektiği acılara rağmen hayatta kalmasının, tüm bu anlarda olduğu gibi imkansız zamanlarda bile hayatta kalmasının, Ferman'ın onu yaşatmış olmasının, bir nedeni vardı. Bunu şimdi anlayabiliyordu. Yaşadığı tüm kötülüklere rağmen ışık saçan bir melek onu kurtarmış, güven dolu, sevgi dolu bir hayat sunmuştu ona. Yaşadığı tüm kötülüklere bedel güzel senelerdi bunlar. Güzel bir hayat yaşamıştı.

Ninova

Şimdi o güzel senelerin karşılığını ödeme zamanı gelmişti. Bunu onlara borçluydu.

Hayatta kalmasının nedenini artık çok iyi biliyordu. İçi huzurla doluydu.

Duşun içine girip açtığı su başından aşağı dökülürken, kendisini yeniden doğmuş gibi hissediyordu. Adeta vaftiz edilir gibiydi. Hıristiyan inanışına göre vaftiz edilen kişinin eski günahlı hayatı ölür ve yeni kutsal bir hayat başlardı.

Zoya yaşadığı aydınlanma ile yeni bir hayata başladığını hissediyordu. Çünkü nihayet aklında dönüp duran bir sorunun cevabına ulaşmıştı.

Mark Twain'in dediği gibi; Hayatımızdaki en önemli iki gün; doğduğumuz gün ve neden doğduğumuzu anladığımız gündür.

Doğmasının tek bir nedeni olmuştu. Ona sevgi dolu, güzel bir hayat yaşatan adamın çocuğunu ona geri verebilmek için doğmuştu.

Tam yirmi beş yıl önce bir 14 Şubat gecesi, yeryüzüne iki ruh aynı anda düşmüştü ve koruyucu yanlış çocuğun yanında kalmıştı.

O iki çocuk, zamanın farklı telaffuz edildiği iki ayrı yerde; yaşayacakları acı dolu, çetin hayatlarına aynı anda adım atmışlardı.

Birbirlerinin varlığını dahi bilmeden yıllar geçirmişlerdi.

Karşılaştıklarında ise; farkında bile olmadıkları bir sarmalın içindeydiler.

Biri, ışığın yokluğuna mahkum doğmuştu.

Diğeri, onun mahrum olduğu ışığın varlığına tutunmuştu.

Işığı artık gerçek sahibine teslim etmesi gerekiyordu.

Senelerce onun sahip olacağı hayatı yaşadığı Ulun'a, bugün hayatını geri vermek için beklemişti.

İçi huzur doluydu.

Ninova

yirmi altıncı bölüm

ULUN AZAPHAN

Ulun, sıkıntıyla bacaklarını önündeki sehpaya uzatıp elindeki kumandayla yeniden kanal değiştirdi. Son iki saattir salonda televizyonun karşısında sürekli kanal değiştirerek zaman geçirmeye çalışıyordu. Günü öyle sıkıcı ve boş geçmişti ki bir an evvel bitmesini diledi.

Sabırsız bir bakışı daha kolundaki saate çevirdi. Ona verildiğinden beri kolundan nadiren çıkardığı saatti bu. Eski, sıradan falan bunların ötesinde bir saatti. İyi bir ustanın elinden çıkmış, el yapımı olduğu açıkça belli olan saatin klasik bir zarafeti, yaşanmışlık gösteren izleri vardı üzerinde. Ferman'ın bu saati nereden aldığını hiçbir zaman sormadığını düşündüğünde kaşlarını hafifçe çattı. Bu saatin, onun en çok sevdiği saat olduğunu Zoya'nın söylediğini hatırlıyordu. Kime yaptırdığını hiç sormamıştı. Ona verildiğinde öylesine bir mahcubiyet yaşamıştı ki tüm sorular aklından silinmişti. Bunun yanı sıra sanki verilen bir hediyenin değerini ölçmeye çalışıyormuş gibi görüneceğinden de korkmuştu.

Dikkatle bakınca, neredeyse antika denecek kadar eski olduğunu anlayabiliyordu. Gerçekten birine mi yaptırmıştı yoksa bir başkasından satın mı almıştı? Ansızın saatin bir hikayesi olabileceğini düşündü ve bu hikayeyi amansızca merak etti.

Karışık düşünceler içinde gözleri hâlâ saatin üzerindeyken, dikkatini toplamaya ve o an ihtiyacı olana odaklanmaya çalıştı. Saatin kaç olduğunu görmek için kolunu kaldırmıştı ve hâlâ öylece duruyordu. Bakışlarını akrep ve yelkovan üzerinde yoğunlaştırdı ve hâlâ İsviçre zamanını gösteren vakti çabucak hesapladı. Saat

Ninova

neredeyse sekiz olmak üzereydi. Sıkıntılı bir soluk vererek, kolunu usulca geriye indirip başını yavaşça yana çevirdi. Bulunduğu yerden göremeyeceğini bilse de geniş dairenin giriş kapısının bulunduğu yöne doğru sabırsızca tekrar baktı. Henüz gelen giden yoktu fakat gelmek üzere olduklarını temenni etti. Tazo genelde bu saatlerde evde olurdu ve bir an evvel dönmelerini istedi.

Sabah tam kahvaltı hazırlığını bitirdiği esnada Zoya mutfakta belirmişti. Nemli saçlarından anlaşıldığı üzere düşündüğünden erken uyanmış ve duş almıştı bile. Oysa onu yatakta bıraktığında son derece yorgun görünüyordu ve en azından uyandırana kadar kalkmayacağını düşünmüştü.

"Kalkmışsın bile," demişti memnuniyetle.

"Hı hım," demişti genç kadın durgun bir edayla ve ağır adımlarla ilerleyip, kahvaltının hazırlandığı ada tezgahın uzun kenarındaki taburelerden birine oturmuştu. Ulun önüne çay koyarken dikkatle onu izlemiş ve merakla sormuştu.

"Uykunu aldığına emin misin? Ben kaldırana kadar uyusaydın keşke."

"Yeteri kadar uyudum."

"Yorgun görünüyorsun ama."

Zoya başını kaldırıp zoraki olduğu belli bir tebessümle ona bakmıştı.

"Yoo," demişti sıradan bir tonla. "Tatsızım sadece." Ardından çayına uzanıp bir yudum almış tabağına kahvaltılık doldururken, başını kaldırmadan aynı sıradan tonla devam etmişti. "Tazo uyandırdı aslında. O yüzden tatsızım. Ofise gitmem gerekiyor, bazı sorunlar varmış yardımımı istedi. Bugün seni yalnız bırakırsam bana darılmazsın, değil mi?"

"Elbette darılmam."

"Babam dönene kadar tüm zamanı beraber geçireceğimizi düşünmüştük ama..."

Zoya çekingen bir tonla konuşmuş cümlesini tamamlayamamıştı. Ulun söz verdiği şeyi yapamadığı için kendisini kötü hissetmesine engel olmaya çalışarak, çabucak atılıp karşılık vermişti.

Ninova

"İş başka şey. Tazo çağırdıysa mutlaka yardıma ihtiyacı vardır. Dert etme. Ben de uzun zamandır ihmal ettiğim işlerimle uğraşırım biraz. Ne zamandır koşuya çıkamadım, birkaç saat koşmayı düşünüyordum zaten. Akşamı birlikte geçiririz nasılsa."

Zoya yine başını kaldırmadan hafifçe kafasını sallamıştı. Ulun'sa hatırlatma yapar gibi bu kez o tatsızca "Ferman yarın dönüyor, bu geceden sonra yine birlikte uyuyamayacağız galiba," demişti. Asık suratlı başı aşağı eğilmişti. Zoya'nın kederle ona baktığını fark etmemişti fakat genç kadının sesini duyup başını kaldırdığında, yumuşak kehribarlar ona sevgiyle bakıyordu.

"Çok güzel bir hafta geçirdik," demişti buruk bir tebessümle. "Her anı çok kıymetliydi benim için."

Ulun'un yüzünde bu kez hiç zorlanmadığı bir tebessüm belirmişti. "Uğraştığımız bu pisliği temizledikten sonra bana söz verdiğin şeyi yapacağız ve sonra Ferman'dan çekinmeden her gece birlikte uyuyacağız," demişti hatırlatırcasına.

Zoya gülümseyerek başını usulca sallamıştı. Ulun gelecekte yaşayacakları güzel günlerin hevesiyle devam etmişti.

"Şanslıyım ki Ferman karşı çıkmadı. Kız babalarının gereksiz bir şekilde zorluk çıkarabileceğini düşünmüştüm. Ama Ferman çok değişik bir adam. Yanımızda olmasına memnunum."

"Evet," demişti Zoya yumuşak bir sesle. "Çok iyi bir babadır. Çocuğunu hep güvende ve mutlu görmek ister."

Ulun daha on gün evvel olan şeyi yeniden hatırlayınca, yüzü düşmüştü ve düşünceli bir halde başını sallarken gözlerini tekrar aşağı indirmişti.

"Gözü kara," diye mırıldanmıştı. "Başkasının çocuğu için bile hayatını riske atıyor."

"Ben de başkasının çocuğuyum," demişti Zoya alçak bir sesle. "Benim için de aynı şeyi yapmıştı."

Bu sözlerin üzerine Ulun bakışlarını kaldırıp genç kadına uzun uzun bakmış ve sözler dudaklarından ansızın çıkıvermişti.

"Kendi çocuğu olsa neler yapardı kim bilir? Ada ile bir çocuklarının olmayışına çok yazık olmuş."

Ocaktaki tavayı almak üzere geri döndüğünde, Zoya'nın ansızın nemlenen gözlerini görememişti. Geri döndüğünde ise genç kadın başı aşağı eğik kahvaltısına odaklanmıştı. Sonraki dakikalar

Ninova

çok çabuk geçmişti. Kahvaltı sonrası Zoya ihtiyacı olduğunu söylediği küçük sırt çantasını odasından alıp aşağı indiğinde, Ulun kapıda onu geçirmek için bekliyordu.

Zoya, o an Ulun'a anlamsız gelecek denli uzun bir süre özlemle baktığında genç adam bu bakışı başka şekilde değerlendirmişti.

"Şimdiden özledin sanırım," demişti, bu düşüncenin verdiği hoşnutlukla. Çünkü kendisi genç kadını daha o anda özlemeye başlamıştı.

Zoya başını hafifçe sallamış ve sonra parmak uçlarında yükselerek sıkıca Ulun'a sarılmıştı.

"Evet, şimdiden özledim," demişti fısıltı gibi bir sesle. Burnunu genç adamın boynuna sürterek kesik bir soluk almış ve ardından dudaklarını dudaklarına bastırmıştı.

Daha öncekilerden farklı bir öpüştü bu. Şehvetten uzak daha çok şefkat yüklü, yumuşak bir öpücüktü. Genç kadın geri çekildiğinde af diler gibi ona bakarak "Özür dilerim," demişti. "Sözümü tutamadığım için affet."

Ulun avuçlarını genç kadının iki yanağına kapayıp, teselli eder gibi gülümseyerek onu rahatlatmaya çalışmıştı.

"Özür dileme. Bir günden bir şey çıkmaz. Akşam yine yanımda olacaksın. İşlerini çabuk bitir ve hemen eve dön."

Dudakları genç kadının alnına yumuşakça dokunmuştu. Safirleri öylesine sevgi yüklüydü ki bu duyguyu ona yaşatan kadına minnetle bakmıştı.

Şimdi oturduğu kanepede sabırsızca genç kadının dönüşünü bekliyordu. İşlerini bir an evvel halletmesini umut ettiği kadını rahatsız etmemek için tüm gün aramamıştı. Şikayetçi, şımarık bir çocuk gibi görünmemek için Tazo'yu da aramamıştı. Genç çekik canla başla çalışırken onun keyif yapıyor olması halihazırda bencillikti zaten bir de tüm gün Zoya'yı yanında tuttuğu için ona çıkışamazdı.

Fakat kolundaki saate bir kez daha baktığı esnada genç çekiğe karşı tüm anlayışının gittikçe uçup gittiğini de hissediyordu. Ne tür bir sorun bütün gün çözülemezdi ki? Nihayet sabrının sonuna geldiğini hissettiği sırada daire kapısının açıldığını duydu ve hızla yerinden kalkarak kapıya doğru ilerledi.

Ninova

El yapımı olduğu açıkça belli olan kaliteli takım elbisesinin içindeki Tazo antreyi yarıladığında salonun girişindeki Ulun'la karşı karşıya geldi. Ulun adeta bir şey aranır gibi genç adamın arkasına doğru bakıp sert bakışlarını Tazo'ya çevirdi.

"Zoya nerede?"

Duyduğu soruya şaşıran Japon duraksayıp anlamsızca karşısındaki adama baktı.

"Bana mı soruyorsun?"

"Başka kime soracağım, çekik? Tüm gün onunla olan sen değil misin?" dedi azarlar gibi.

Tazo bu sözlere aldırışsız bir gülümseme sunarak karşılık verdi. "İşe yaramayan o kafanı bir yerlere çarptın herhalde? Zoya'yla tüm gün birlikte olan sensin. Hatta dur bakayım, tüm hafta mı demeliyim. Neyse ki Ferman yarın dönüyor tatiliniz de sona eriyor. Artık sizin de kıçınızı kaldırma zamanı geldi."

Ulun boş gözlerle genç adama bakıp gergin bir sesle sorusunu dile getirdi. "Sabah ofisteki bir sorun için Zoya'dan yardım isteyip onu çağıran sen değil misin? Şimdi neden boş boş konuşuyorsun?"

Tazo şaşkınca ona bakıp omuz silkti. "Ben Zoya'yı aramadım hiç. Bu hafta herhangi bir sorun çıksa bile sizi rahatsız etmememi tembihlemişti. Kendi sorununu kendin çöz sakın beni arama diye bir de azar yedim, ben de o yüzden gün içinde sizi hiç aramadım zaten."

"Zoya nerede?" diye soran Ulun'un sesi öylesine duşuk çıkmıştı ki kendi sesini kendisi bile zor duymuştu.

Tazo'nun ifadesi ise bu kez oldukça ciddiydi. Araştıran bakışları Ulun'un üzerinde, ileri doğru hareket ederken "Onu aradığımı mı söyledi? Ne zaman söyledi?" diye sordu.

Tazo ceketinin iç cebinden telefonu çıkarıp birkaç tuşa bastı ve kulağına götürdü. Bakışları donuk bir ifadeyle ona bakan Ulun'un üzerindeydi. Birkaç saniye sonra elindeki telefonu indirdi ve çatık kaşlarla "Telefonu kapalı," dedi.

Uzun adımlarla oturma grubuna ilerlerken Ulun'a seslendi. "Şuraya otur ve bana tam olarak neler olduğunu anlat. En son Zoya'yı ne zaman gördün?"

Ninova

Ulun dalgın adımlarla ilerleyip Tazo'nun çaprazına oturdu. Kafasının içindeki düşünceleri bir sıraya koymaya ve ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Ansızın aceleci bir tavırla ileri atılıp sehpanın üzerindeki telefonu kavradı ve o da diğerinin yaptığını gerçekleştirdi. Sanki ona inanmamış gibiydi. Aradığı telefonun kapalı olduğunu söyleyen sesi duyduğunda şaşkınca aynı şeyi söyledi.

"Telefonu kapalı."

"Onu en son ne zaman gördün?" diye üsteledi Tazo.

"Bu sabah. Kahvaltıdan sonra çıktı. Senin aradığını, ofiste bir sorun olduğunu ve yardıma ihtiyacın olduğunu söyledi. Akşam seninle döneceğini düşünmüştüm. Verdiği izlenim öyleydi."

Ulun adeta düşmanca denecek bakışlarını Tazo'ya dikti. Tazo ise anlamaya çalışır gibi düşünceliydi. Başını iki yana salladı.

"Onu bugün hiç aramadım, tüm gün toplantıdaydım zaten," dedi mırıldanır gibi. "Dediğim gibi bu hafta tüm zamanı yalnızca seninle geçirmek istiyordu. Bizi rahatsız etme diye başımın etini yemişti. Geçen gün seni aradığımda azarlamıştı beni. Ben de bir daha aramadım sizi."

"Nereye gitmiş olabilir o zaman?"

"Bilmiyorum," diyen Tazo süratle yerinden kalktı. "Binadaki ve etraftaki kameralara bakacağım. Ne yöne gittiğini görürüz. Saat kaçta çıktı?"

Ulun da hızla yerinden kalkarak Tazo'yu takip etti. Genç Japon alt kattaki çalışma odasına girdiğinde Ulun peşindeydi. Girdiği oda aslında çalışma odasından ziyade evde de oluşturulmuş olan bir nevi araştırma üssüydü. Odanın bir ucunda bulunan uzun, geniş bir masanın üzerinde birkaç büyük ekran ve üç klavye bulunuyordu. Bunlarla birlikte masayı kaplamış olan daha birçok cihaz, bir tarayıcı ve iki de yazıcı mevcuttu. Cihazların hepsi son teknoloji ile donatılmıştı.

Odanın diğer bir tarafında siyah deri bir kanepe, karşısında ikili bir koltuk ve bunların ortasında alçak cam bir sehpa vardı. Bu oturma grubunun karşısına düşen kısımda, yerden tavana kadar uzanan tüm bir duvarı kaplamış olan kitaplık ve önündeki bir diğer çalışma masası odaya çalışma odası havası katan nadide eşyalardı.

Ninova

Tazo, ekranların bulunduğu masaya hızla ilerleyip bir koltuğa oturdu ve parmakları süratle önündeki klavyenin üzerinde hareket etmeye başladı. Onun arkasında, ayakta dikilen Ulun'un sabırsız gözleri ekranlara kilitlenmişti.

Ekranların hepsinde birer birer görüntüler belirmeye başladığında Ulun küçük karelere bölünmüş olan görüntüleri dikkatle tanıyordu. Tazo bir elini çabucak ileri uzatıp, bir görüntüyü işaret etti.

"Burada binadan çıkışı görülüyor."

Tazo'nun işaret ettiği ekrana gözlerini çeviren Ulun'un sonraki dakikaları, birbiri ardına Tazo'nun açtığı ekranlarda Zoya'yı takip etmekle geçti.

Omzunda asılı olan sırt çantasıyla gayet sakin adımlarla yürüyen genç kadın, Ulun'un söylediği saatte binadan çıkmıştı. Binanın önündeki caddeye çıktığında hiçbir tereddüt göstermeden sağa dönüp ilerlemeye devam etti. Ulun, Tazo'nun peş peşe açtığı sokak kameralarından, kaldırımda yürüyen genç kadını arkadan seçebiliyordu. Tek bir örgü haline getirdiği sarı saçları beyaz montunun üzerinde, sırtından sallanıyordu. Sabah boğazına sardığı siyah atkının uzun uçları iki yanında uçuşuyordu. Birkaç gün evvel yeniden yağmış ve artık yer yer erimiş olan ince, beyaz tabakanın üzerinde sakin adımlarla yürüyordu. Ulun, o esnada saçma bir şekilde üşüdüğünden endişelendiği genç kadının neden beresini başına takmadığını düşündü. Soğuktan yanaklarının pembeleştiğine emindi. Öğleden sonra çıktığı koşuda suratına vuran soğuğu iliklerine kadar hissetmişti ve havanın Zoya için oldukça soğuk olduğunu aklından geçirmişti.

Genç kadının botlarının yolda bıraktığı izler, üzerine basan başkaları tarafından yok ediliyordu. Ulun'un gözleri bir ekrandan diğerine kayıyordu ve dakikalar sonra Zoya'nın görüntüleri metroya inen girişte son bulmuştu. Tazo amansız bir gayretle klavyede çalışmaya devam etti ancak ulaştığı hiçbir kamerada genç kadının başka görüntülerini elde edemedi.

"Metro'nun içindeki kalabalık nedeniyle gözden kaçırdık sanırım," diye mırıldandı gergin bir sesle.

Sabah saatlerinde metro öylesine kalabalıktı ki insan yoğunluğu içinde bir türlü genç kadının görüntüsünü yakalayamamışlardı.

Ninova

Ulun hissettiği hüsranı anlatacak kelime bulamıyordu. Duyguları birbirine karışmış haldeydi fakat içten içe yüreğinde filizlenen korku gittikçe başkaldırmaya başlamıştı. Geriye doğru istemsizce bir adım atıp adeta mırıldanır gibi fısıldadı.

"Başına bir şey gelmiş olabilir mi? Birileri almış olabilir mi?"

Sesi endişeyle çıkmıştı. Gözleri yuvalarında hızla oynuyor bir ekrandan diğerine bakmaya devam ediyordu. Tazo da ondan farksızdı. Parmakları hızla klavyelerin üzerinde hareket ediyor, tekerlekli koltuk bir o ekranın önüne bir bu ekranın önüne gidip geliyordu ancak ikisini de tatmin edecek başka bir görüntü yakalayamamışlardı.

"Kimse varlığını bilmiyor ki? Kim alacak?" diye başka bir soruyla karşılık verdi Tazo. Daha çok kendisini inandırmaya çalışır gibi sesi temenni doluydu. Pes etmeden görüntüleri ekrana taşırken, bir umutla aklından geçeni dile getirdi.

"Belki Ferman'la bir şey planlamışlardır, o yüzden gitmiştir. Belki de birazdan döner eve."

"Telefonu kapalı!" diye adeta kızgınlıkla hırladı Ulun. "Ferman'la bir şey planlasalar niye bizim haberimiz olmasın ki? Hadi beni geçtim, en azından sana söylerlerdi."

İçinde ansızın ortaya çıkan kırıklık öylesine sarsıcıydı ki. Birdenbire geriye dönüp sinirle ellerini saçlarından geçirdi. Oturduğu sandalyeyi çeviren Tazo ona bakarken yüzünü görmesini istemiyordu. Gerçekten onun haberi olmadan bir plan yapılmış mıydı? Zoya ondan gizli bir şeyler yapar mıydı? Adeta onu dışlar gibi. Omuzları çaresizce çöktü.

"Başka bir şey olmalı," dedi gergin bir sesle. Sesli, derin bir soluk alıp başını yukarı kaldırdı ve gözlerini yumarak düşüncelerini toplamaya çalıştı. Yüreği korkuyla atıyordu. Zoya ondan gizli bir plan yapmazdı, Ferman da yapmazdı. En baştan itibaren birbirlerine karşı dürüst olacaklarına söz vermişlerdi. Bunca yol kat ettikten sonra gizli saklı iş çevirmezlerdi.

"Başka bir şey var," diye mırıldandı.

Cebindeki telefonu süratle çıkarıp Ferman'ı aradı. Ancak kulağına dolan sesle hüsranı katlanarak arttı.

"Ferman'ın telefonu kapalı."

Ninova

"Yolda olmalı," dedi Tazo en az onunki kadar gergin bir sesle. "Bu gece dönecekti. O yüzden kapalıdır."

Ulun omuzları düşmüş halde sırtı Tazo'ya dönük öylece ayakta dikilirken, Tazo'un bakışları dalgınca yere saplanmıştı. Kendi kendine konuşur gibi mırıldanıyordu.

"Sana benimle buluşacağını söyleyip çıktıysa kendi rızasıyla gitmiş demektir. Ama nereye gitti? Neden yalan söyledi ki?" Ansızın aklına gelmiş gibi başını hızla yukarı kaldırıp merakla sordu.

"Herhangi biriyle telefonda konuştu mu? Arayan birileri? Ya da ne bileyim belki şu dergilerden birileri falan?"

"Benim yanımda kimseyle konuşmadı," diyen Ulun yavaşça genç Japon'a doğru döndü. Kaşlarını çatmış sabahki sahneleri zihninden geçiriyordu. "Her şey yolundaydı."

Zihninin içindeki görüntüler ardı ardına sıraya dizilmişti. Sabahki muazzam sevişmeleri günü her zamanki gibi geçireceklerini işaret etmişti. Genç kadını yatakta bırakıp aşağı inmişti. Fakat dakikalar sonra aşağı inen Zoya sevişmelerinde olduğu kadar canlı değildi. Yorgunluğuna vermişti o durgunluğu.

"Telefonunu takip edemez misin?" diye aklına gelen düşünceyi çabucak dile getirdi.

"Hat kapalı, telefonu açmadığı sürece nerede olduğunu bulamam."

Duydukları ile Ulun'un süngüsü düştü. Acaba yalnız olduğu ve uyuduğunu düşündüğü anlarda herhangi bir görüşme yapmış mıydı?

"Telefon kayıtlarına ulaşabilir misin?" diye aceleyle sordu ileri bir adım atarak. "En son kiminle görüşmüş bulabilir misin?"

Tazo sandalyeyi hızla geriye çevirerek yeniden ekranlara döndü. "Bulabilirim," dedi canlı bir sesle. "Tüm telefon kayıtlarına ulaşabilirim."

Birkaç dakika süren çalışmanın ardından, ekrana açılan beyaz bir sayfada alt alta dizili satırlara iki genç adam dikkatle bakıyorlardı. Zoya'nın telefonda yaptığı tüm görüşmeler önlerindeydi ve ne yazık ki son görüşmesi, bir gün evvel akşam saatlerinde Ferman'la yaptığı görüşmeyi gösteriyordu. Ondan öncesinde Tazo ile görüşmüştü. Ve bunların dışında, ortadan kaybolmasının öncesinde ve sonrasında hiçbir kayıt yoktu.

Ninova

Ulun avuçlarını yasladığı masadan yıkılmış bir halde uzaklaşırken tüm ümitleri sönmüş gibiydi. Yavaşça bedenini doğrulttu ve karmakarışık olduğu belli bir ifadeyle boş boş ekrana baktı.

Makul olduğunu düşündüğü senaryoya tutunmaya çalışıyordu. En son bir gün evvel olsa bile Ferman'la görüşmüştü. Gerçi bu görüşmeyi hatırlıyordu. Ferman gitmesine neden olan sorunu çözmek üzere olduğunu ve iki gün sonra döneceğini haber vermişti. Bu konuşma esnasında zaten genç kadınla birlikteydi. Gözlerini yumup sahneyi yeniden zihninde canlandırdığında, konuşmanın başında Zoya'nın yanında olmadığını hatırladı. Duştan yeni çıkmıştı ve odaya girdiğinde Zoya'nın Ferman'la konuştuğunu görmüştü. Acaba bu süre içinde Ferman, Zoya'dan başka bir şey yapmasını istemiş olabilir miydi? Belki Çiftlik konusunda olduğu gibi sonradan Ulun'a söylemek üzere başka bir konu üzerinde birlikte çalışıyor olabilirler miydi? Ama Ulun'dan gizleyebilecekleri başka bir konu yoktu ki.

İçinden bir ses "Emin misin?" diye sordu. Ulun dişlerini birbirine bastırarak yumruklarını sıktı. Ferman'ın hep bir şeyler sakladığını hissediyordu ve adamın ketumluğu aşılamaz duvarlar kadar sağlamdı. İçindeki kırgın çocuk şüpheyle ona sesleniyordu. Kendisini öylesine dışlanmış hissediyordu ki yüreği acıyla sızlıyordu. Neden onu dışarıda bırakmışlardı ki? Ferman'ın önceki gizli hareketi ona çok koymamıştı çünkü olup biteni Zoya ile aynı anda öğrenmişlerdi. Çiftliğin ortadan kaldırıldığına Zoya da en az kendisi kadar şaşırmıştı. O zaman en ufak bir dışlanma hissetmemişti; fakat şimdi nedensizce baba kızın birlikte hareket ediyor olduğunu düşünmek, oyuna alınmayan bir çocuk kadar dargın ve kırgın hissettiriyordu.

"Zoya nerede?" diye mırıldandı. "Niye benden gizledi ki?"

Tazo'nun da ondan farkı yoktu. Anlam veremediği şeyi bir mantığa oturtmaya çalışıyor, önünde duran problemi çözmeye çalışır gibi amansızca bir cevap arıyordu.

İki genç adam ne kadar kafa patlattılarsa da tatmin edici bir cevaba ulaşamadılar ve ikisi de yıkık halde saatleri kovaladılar. Ulun, kanepede dimdik oturarak kaşları çatık halde karşıya bakıyor ve aklından onlarca görüntü geçirerek bir cevaba ulaşmaya

Ninova

çalışıyordu. Tazo ise umudunu yitirmemeye çalışarak tekrar tekrar canla başla, ulaştığı görüntüleri inceliyordu.

Geçen süre içinde Tazo bir ara ortadan kayboldu, geri döndüğünde üzerindeki takımdan kurtulmuş bir tişört ve eşofman altı giymişti. Kararlı bir edayla kalktığı çalışma sandalyesine tekrar oturdu ve Zoya'nın izini sürmeye devam etti. Bu süre içinde Ulun her ikisine de birkaç kez kahve yapıp getirdi.

Sürekli ekrana bakmaktan Tazo'nun gözleri kızarmıştı. Uzun süre kanepede düşünen ve işin içinden çıkamayan Ulun bir şeylerle uğraşabilmek amacıyla Tazo'nun yanına bir sandalye çekmişti ve onun gözleri de diğerininkinden farksızdı.

Ulun bir yandan ekranları taramaya devam ederken, bir yandan hakim olamadığı sabırsızlıkla sık sık hem Zoya'nın hem de Ferman'ın telefonlarını aramaya devam etti. Ancak her iki telefon da kapalıydı ve onu yiyip bitiren soruya bir türlü cevap bulamamıştı.

Zoya neredeydi? Neden ona hiçbir şey söylemeden gitmişti?

Sabaha karşı yorgun düşen gözlerini kısacık bir süre kapatıp başını ellerinin arasına aldı. Yanındaki Tazo, adeta suskunluk yemini etmiş gibi hiç sesini çıkarmıyordu. Oysa çoğu zaman çenesinden nefret ettiği bir tutum sergilerdi; şimdiki sessizliği konuşmasından çok daha fazla rahatsızlık hissettiriyordu Ulun'a. Düşünmek istemediği şeyleri işaret eder gibiydi ve Ulun, genç çekiğin çenesini yeğlediğini düşünüyordu.

İçine gömüldükleri sessizlik katlanılmaz denli kendisini huzursuz ediyordu. Hayatı boyunca öyle çok zamanı sessizlik içinde geçirmişti ki; daha evvel ona en çok huzur veren zamanların da o anlar olduğunu düşünmüştü. Günlerce kimseyi görmeden küçücük bir hücrede geçirdiği zamanlar, onu dünyadaki herkesten uzak tutan huzurlu zaman dilimleri olarak görünmüştü. Ne kadar yanılmış olduğunu sonradan anlamıştı. Zoya'yı tanıdıktan sonra seslerin insanı rahatsız etmekten öte huzur veren bir yanı olduğunu öğrenmişti. Fakat şimdi kulağına çarpan tek ses Tazo'nun parmaklarının ortaya çıkardığı tuş sesleri idi ve bu onun için yeterli değildi. İnsan sesine ihtiyaç duyuyordu. Zoya'nın şakıyan sesine çok ihtiyaç duyuyordu.

Ninova

Onu son gördüğü anlar gözünün önünde canlandı. Kapıdan çıkmak üzere olan kadının yüz ifadesi capcanlı karşısındaydı. Üzgün görünüyordu ama bunu günü birlikte geçiremeyeceklerine yormuştu. Son sözlerini yine bu minvalde değerlendirmişti.

"*Özür dilerim... Sözümü tutamadığım için affet.*"

Bu sözlerin altında başka bir anlam mı yüklüydü? Özür dilemesinin nedeni Ferman'ın dönüşünden önceki son günü birlikte geçiremeyecekleri için değil miydi yoksa? Yüreği öyle hızla atıyordu ki nedeninin, içinde amansız şekilde artan endişeden mi yoksa art arda içtiği kahvelerden mi kaynaklandığını çözemiyordu. Tek bildiği, kalbinin göğüs kafesinin içinde şiddetli bir ağrıya neden olacak denli hızlı ve sertçe attığı idi.

Başını ellerinin arasından kaldırıp yavaşça yana çevirdi ve medet umar gibi Tazo'ya baktı. Genç çekik onun farkında değilmiş gibi tüm dikkatini önündeki ekranlara vermişti. Bulamadığı görüntüler onu daha da hırslandırmış durumu adeta bir meydan okumaya dönüştürmüştü. Gözden kaçırdığı bir şey olduğuna emindi ve bunun ne olduğunu bulmaya çalışıyordu.

Biri somut, diğeri soyut şeyler üzerinde ne kadar çalıştıysa da elleri boş kaldı. Saatler birbirini kovaladı ve Ulun için ızdırap verici zaman nihayet sabaha ulaştı. Bitik haldeydi. Tazo'nun da ondan farkı yoktu; hatta ondan daha beter haldeydi ki az evvel kafası kontrolsüzce öne düşmüş ve gözleri kapalı halde başı kollarının üzerine yaslanmıştı.

Oturduğu sandalyede geriye yaslandı ve yorgun gözlerini karşısındaki ekranlara dikti. Zoya'nın son görüntüleriydi bunlar. Adeta genç kadının bilinen son adımlarını birlikte atıyorlarmış gibi tek tek minik kareleri takip etti. Gözden kaybolmadan evvel en son noktada, metroya inen merdivenlerin başında hafifçe duraksamıştı. Sanki ilerideki bir şey dikkatini çekmiş gibi yüzünü çevirip solunda bir noktaya bakmıştı. Bu bakış yüzünün büyük bir kısmını kameraya yansıtmıştı. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. Her ne gördüyse onu gülümseten güzel bir şey olmalıydı.

Özlemle iç çekti.

Ninova

Bakışları genç kadının soluk görüntüsüne saplanmış halde öylece otururken hissettiği özlem yerini apansız bir kuruntuya bıraktı. Ya bu gülüşü tekrar göremezse? Ya yeniden bu manzaraya şahit olamazsa?

Birdenbire adeta karanlık bir örtü başına geçirilmiş gibi gözleri kararadı ve kısacık bir süre görüş yetisini kaybetti. Panikle avuç diplerini göz çukurlarına bastırıp sertçe ovaladı, çeyrek dakika sonra ellerini yüzünden uzaklaştırdı ve görüşünü netleştirebilmek için hızla gözlerini kırpıştırdı. Bulanık görüş saniyeler geçtikçe kaybolarak netleşiyordu fakat yüreğinde bir yerler karanlıkta kalmış gibi hissediyordu. Onun ışığı, Aurora'sı yanında olmadığı müddetçe bakışları netliğe kavuşsa da yüreği hep bir kör gibi karanlıkta kalacakmış gibi geliyordu.

Saatlerdir tutunduğu tüm ümitler ellerinden yavaş yavaş akıp gitmişti. Başta içten içe, belki de boşu boşuna evham yaptığını ve genç kadının her an kapıdan içeri girebileceğini söyleyen iyi niyetli sesler, beyninin içinde yok olalı çok zaman geçmişti. Geriye yalnıza kötü düşünceler kalmıştı. Bu düşüncelerin ortaya çıkardığı en ağır duygu ise terk edilmişlikti.

"Yine terk edildin," diye mırıldandı kendi kendine acı dolu bir sesle. "Yine geride bırakıldın. Yine yalnız kaldın."

FERMAN AKINALP

22 Ocak, 2021

Ferman Tokyo Haneda Havalimanı'nın otoparkına doğru yürürken adımları aceleciydi. Saat sabahın altısı idi ve bir an evvel eve varmak istiyordu. Goa'dan Yeni Delhi'ye oradan yaptığı aktarma uçuşuyla da Tokyo'ya on beş saatin sonunda varabilmişti nihayet. Yolculuk her zaman yaptığı yolculuklarla kıyaslarsa çekilmez geçmişti. Daha evvel yaptığı yolculukları severdi. Hiç acele

etmez, zamanı olduğunca verimli değerlendirirdi fakat bu kez eskisi kadar sabırlı davranamamıştı.

Goa'da bindiği uçak gecikmeli olarak kalktığında, iki saate yakın olan bağlantı süresi dolmak üzereydi ve az daha Yeni Delhi'deki aktarmayı kaçıracaktı. Yeni Delhi'de uçağa binen son yolcu kendisi olmuştu ve koltuğa oturduğunda derin bir soluk almıştı. Günlerdir uykusuz geçirdiği vaktin acısını çıkarır gibi sekiz saatlik uçuşun neredeyse tamamını uyuyarak geçirmişti.

Tokyo'ya vardığında hava henüz aydınlanmamıştı fakat etrafı aydınlatan ışıklar öylesine güçlüydü ki havaalanı ışıl ışıl görünüyordu. Belki de bu nedenle etrafındaki insan kalabalığı sabahın erken saatlerini değil de adeta günün ortasını yaşıyor gibi capcanlıydı. Otoparka ilerlerken yüzünde minicik bir gülümseme belirdi; kendisi de en az kalabalık kadar enerjikti şimdi. Bunun sebebini uçakta gerçekleştirdiği sekiz saatlik uykuya yorabilirdi fakat gerçek nedeni çok iyi biliyordu. İçi enerjiyle doluydu çünkü bir haftanın ardından nihayet çocuklarına kavuşacaktı. Sevinci ve özlemi bedenini enerji ile doldurmuştu.

Bir hafta evvel otoparka bıraktığı aracın başına gelir gelmez, küçük valizi çabucak bagaja yerleştirip şoför koltuğuna oturdu. Eve varabilmek için kırk beş dakikalık kısa bir yolculuğu daha vardı önünde. Muhtemelen eve vardığında Ulun uyanık olacaktı. Zoya'nın aksine genç adam geç vakte kadar uyumuyor, sabah çok erken saatlerde kalkmış oluyordu. Ferman ilk kez bu rutine mutlu oldu. Her ne kadar oğlunun da huzurla uzun uzun uyumasını istese de onu öyle çok özlemişti ki eve vardığında onu hemen görebileceğini düşündü. Yalnızca ikisine ait olacak bir saat bile Ferman için yeterliydi. Birlikte sabah kahvesi içebilir, birbirlerini görmedikleri zamanda neler yaptıklarına dair bir sohbet gerçekleştirebilirlerdi.

Hevesle ayağını gaz pedalına biraz daha bastırdı ve araç bir ok gibi öne atıldı.

Tam kırk dakika sonra rezidansın önüne vardığında aracı binanın altındaki otoparka yönlendirdi ve her zamanki yerine çabucak park etti. Bagajdaki küçük valizi eline alıp asansörlere doğru seri adımlarla ilerledi. Asansöre bindiğinde en üst katın düğmesine bastı ve bir elini cebine sokarak sabırsızca akan numaraları

Ninova

izledi. Asansör çok yavaş hareket ediyor gibi hissediyordu; zamanı geçirebilmek ve sırf bir şeyler yapabilmek için o anda aklına gelen bir düşünceyle ceketin cebindeki telefona uzanarak kapalı cihazı açtı.

Aktarma uçuşunu kaçıracağı telaşıyla yol boyu telefonunu açmaya fırsat bulamamıştı, Tokyo'ya iner inmez de eve ulaşma heyecanı ile tamamen unutmuştu. Asansör neredeyse üst kata vardığı esnada Ferman'ın açtığı cihazın ekranına peş peşe mesajlar düşmeye başladı ve kaşlarını çatarak elindeki cihazın ekranına baktı. Ulun'dan gelen onlarca cevapsız çağrıyı gördüğünde, yüreğinin ansızın durduğunu ardından da kontrol edilemez bir hızla atmaya başladığını hissetti. Bu kadar çok aramasının nedenini anlamaya çalışırken korkuyla titredi. Başını kaldırıp katları gösteren panele baktığı sırada asansör durdu ve kapılar iki yana kaydı.

Ferman'ın sönen heyecanının yerini korku almıştı şimdi. Adımları telaşla öne atıldı ve dairenin kapısına neredeyse koşarcasına ulaştı. Kapının yanında, duvarda bulunan panele çabucak şifreyi girerek kapıyı açtı. Elindeki valizi antreye fırlatır gibi bıraktı ve uzun, aceleci adımlarla salona ilerledi.

"Ulun!" dedi yüksek sesle.

Seslenmeden duramamıştı. Etrafında hızla dönerek gözleriyle içeriyi taradı. Her şey bıraktığı gibi duruyordu.

"Ulun!" dedi yine. Salonu geçerek açık mutfağa baktı. Tezgahın üzerinde birkaç kahve fincanı dışında hiçbir şey yoktu. Her yer tertemizdi. Önce alt katı daha sonra üst katı kontrol etmeye karar vererek aceleyle geriye döndü.

Tam salonu ardında bırakmıştı ki koridorda ansızın duruverdi. Ulun adeta bir hayalet gibi dimdik karşısında dikiliyor düşmanca bakışlarla ona bakıyordu. Oradan çıktığı belliydi ki arkasında kalan çalışma odasının kapısı açıktı. Yüzü öyle solgundu ki Ferman'ın yüreği ağzına geldi. Ona böyle bakmasına neden olan ne olmuştu? Gerçeği öğrenmiş miydi? Bu düşmanca bakışların sebebi, onu terk ettiğini düşündüğü babasının kim olduğunu nihayet öğrenmiş olduğu muydu? Ferman'ın yüreğinden ansızın bir sızı geçti. Hatta buna sızı demek durumu oldukça hafifletmek olurdu, yüreğine keskin bir bıçak saplanmış gibi derin bir acı hissediyordu.

Ninova

"Aramışsın," diyebildi güçlükle çıkan bir sesle.

Bu tek kelimeyi bile dudaklarının arasından nasıl çıkarabildiğini bilmiyordu. Bulabildiği tüm güeüyle kendisine hakim olmaya ve korkusunu bastırmaya çalışıyordu. Konuşmak ona daha evvel hiç bu kadar zor gelmemişti.

"Aradım," dedi Ulun buz gibi bir sesle. "Hem de çok aradım," diye devam ettiğinde sesi suçlar gibi çıkıyordu.

Ferman çıkarabildiği en kontrollü sesle özür diler gibi karşılık verdi.

"Uçak geç kalkınca Yeni Delhi'de aktarmayı kaçırmak üzereydim, telefonumu açmaya fırsatım olmadı."

"Sen yine ne haltlar karıştırıyorsun Ferman?"

Ulun tehdit eder gibi öne doğru iki adım atıp, dik dik bakarak bu sözleri dile getirmişti. Ferman bu sözler üzerine kaşlarını çattı ve anlamayan bakışlarını Ulun'a dikti.

"Anlamadım?" dedi şaşkınca.

Tedirgin bir edayla ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı. Ancak daha ne olduğunu bile anlamadan, Ulun ansızın ileri atıldı ve iki eliyle yakalarına yapışarak burun buruna gelmelerine neden oldu.

"Sen yine ne haltlar karıştırıyorsun? Zoya nerede?" dedi adeta kükrer gibi.

Ferman'ın bir şeylerin ters gittiğini anlaması yalnızca birkaç saniye sürdü. Ancak o birkaç saniyede sayısız farklı duygu içinde adeta geçit töreni düzenledi. Zoya'nın adını duyduğu anda tahminlerinin aksine farklı bir sorunları olduğunu anlaması gecikmemişti. Ellerini yukarı kaldırıp yakasına yapışmış olan bilekleri kavradı ve tüm gücüyle aşağı çekerken, sert bakışlarını içinde mavi alevler dans eden safirlere dikti. Bu gözlere daha evvel bu sertlikle hiç bakmamıştı oysa. Fakat sorun her ne ise kontrolü ele almazsa altından kalkamayacaklarmış gibi hissediyordu ve otoritesini kullanmaktan başka çare yoktu.

"Önce bir sakinleş," dedi otoriter bir sesle. "Sorunun ne olduğunu doğru düzgün anlatmazsan çözüm için yalnızca vakit kaybederiz. Zoya nerede derken ne demek istiyorsun?"

Ulun her ne kadar yapıştığı yakaları bırakmak istemese de bileklerini kavrayan ellerin tahminin ötesinde bir gücü olduğunu

Ninova

fark etti. Ancak onun gücünü kabul etmezcesine ansızın kollarını silkerek bileklerini kendisi kurtardı ve bir adım geriye attı. Bakışlarındaki düşmanca ifade yok olmamıştı. Ferman'ın yine gizli saklı bir şeyler çevirdiğinden öylesine emindi ki Zoya'nın yokluğunu yalnızca o cevaplayabilirmiş gibi sertçe üsteledi.

"Zoya'yı nereye gönderdiğini söyleyeceksin! Yine ne dolaplar çeviriyorsun, ne gizli işler yapıyorsun bilmiyorum ama Zoya'yı uzak tutacaksın! Tek başına nasıl gönderirsin onu? Nasıl?"

"Ben Zoya'yı hiçbir yere göndermedim!" dedi Ferman sinirli bir edayla. Sesi istediğinden çok daha yüksek ve sert çıkmıştı. "Zoya nerede?" dedi bu kez o diklenir gibi. Sanki genç kadın her an bir yerden çıkıp gelecekmiş gibi gözleri hızla etrafını taradı.

"Bunun cevabını bilsem sana sormam!"

"Ne zamandan beri yok?"

Ferman bu soruyu düz bir sesle dile getirmiş olsa da içinde kopan kıyameti yalnızca kendisi hissediyordu. Ulun'un kendisini kaybettiği belliydi fakat birinin kendisine hakim olması gerekiyordu ve baba olarak bu sorumluluğu kendisinin taşıması gerektiğine inanıyordu.

"Dün sabahtan beri!"

Ulun'un cevapları keskin bir tonda ve hep aynı ifadeyle çıkıyordu. Zoya'nın ortadan kaybolmasının sorumlusunun Ferman olduğuna inandığı ve buna sarıldığı belliydi.

Ferman "Tazo nerede?" diye sorduğunda "Çalışma odasında uyuyakaldı, tüm gece Zoya'yı bulmak için uğraştık," diye karşılık verdi Ulun. "Ama ortada yok!"

Ferman topuklarını üzerinde sertçe dönmeden evvel Ulun'un hiç tahmin etmediği bir şeyi yaptığında, genç adam neredeyse istemsizce yerinde sıçramıştı. Fakat öte yandan sanki kendisine gelmesini isteyen bir tokat gibi de gelmişti bu.

"Tazo!"

Ferman koridorda öyle yüksek sesle bağırmıştı ki duvarlardaki çerçeveler bile titremiş gibi geldi Ulun'a. Arkasında bir şeylerin devrildiğine dair çıkan bir gürültünün hemen ardından, koşarak gelen adım sesleri ve saliseler içinde henüz kendisine gelememiş olduğu belli tarazlı bir tonla Tazo'nun sesi duyuldu.

"Ferman? Gelmişsin!"

Ninova

Arkası her ikisine de dönük olan Ferman ileri adımlarken, elini sertçe yanında sallayarak hiddetle seslendi.

"İkiniz de salona! Hemen!"

Üç adamın salonda geçirdiği on beş dakika oldukça gergindi. Ferman salonda bir aşağı bir yukarı adımlıyor, iki genç adamsa kanepede yan yana oturuyordu. Çoğunlukla konuşan Tazo idi. Ulun derin bir sessizlik içindeydi fakat Ferman onun bu sessizliğinin hafife alınamayacak kadar tehlikeli olduğunu hissediyordu. Kendisi ise yalnızca keskin bir sesle dile getirdiği kısa sorular için ağzını açmıştı. Tazo hızlı hızlı konuşarak, ayrıntıları atlamadan olup biteni özetledi. Nihayet Tazo da konuşmasını sonlandırdığında salona çöken sessizlik yalnızca yarım dakika sürdü.

Ferman ayakta dikilmeye devam ederken yeni bir soru yöneltti.

"Pasaportunu kontrol ettin mi? Ülkeden çıkış yapmış mı?"

Tazo gözlerini kırpıştırarak baktı Ferman'a. Ansızın pembeleşen yüzü bunu aklına getirmemiş olduğunu işaret ediyordu. Hızla yerinden kalkıp, çalışma odasına yönelirken aceleyle karşılık verdi.

"Hemen bakıyorum."

Ferman bu kez Ulun'a dönerek "Sen odasını kontrol ettin mi? Yanına neler almış?" diye sorduğunda az evvel Tazo'nun tepkisine benzer bir ifadeyle Ulun karşılık verdi.

"Yanına bir şey almadı. Sadece sırt çantası vardı," dedi düşük bir sesle.

Ferman kısacık bir süre Ulun'un karmaşık ifadesine baktı ve herhangi bir yorum yapmadan ileri adımlardı. Ulun öylesine yıkılmış görünüyordu ki onu teselli edecek tek bir kelime bile gelmemişti aklına.

Zoya bir yerlere gitmeyi kafasına koyduysa yanına eşya almaya gerek duymaz, bir şekilde tedarik edebilirdi. Fakat geride neler bırakmış olduğunu bilmek istiyordu Ferman. Ona ipucu sunacak, ufacık bir bilgi kırıntısına bile ihtiyaç duyuyordu. Genç kadının yokluğunu açıklayacak bir şeyler olmalıydı geride.

Süratli adımlarla Zoya'nın odasına daldığında ilk bakışta dikkatini çeken şey her şeyin yerli yerinde olduğu idi. Yatak düzgünce kapatılmıştı; dolap kapakları her zamanki gibi kapalıydı ve ça

Ninova

lışma masasının üzeri muntazam bir şekilde derli toplu duruyordu. Odanın içinde adımlarken arkasından gelen adım sesleri kulağına çaptı. Ulun kapı eşiğinde huzursuzca dikiliyor ve Ferman'ı izliyordu. Ferman çabucak dolap kapaklarını açıp, içlerini kontrol etti. Giysilerin hepsi düzenli bir şekilde asılı ya da katlı duruyordu. Çabucak çalışma masasına ilerledi ve üst üste duran iki kitabı, birkaç dergi ve bir boş defteri kontrol etti. İki tane kamera yan yana duruyordu; Zoya'nın en sevdiği ve son günlerde de sık sık kullandığı küçük kameralardı bunlar. Çekmeceleri hızla açıp içlerine baktı ve ama her şey daha evvel bildiği şekilde duruyordu.

"Bilgisayarı yok," dedi kendi kendine mırıldanır gibi.

Aklından geçen tahmini "Sırt çantasına koymuş olmalı," diyen Ulun alçak sesle ona karşılık vererek söze döktü.

Ferman'ın adımları bu kez yatağın iki yanında olan komodinlere doğru ilerledi. Her ikisinin de üzerinde birer abajur olan komodinlerden birinin üzerinde farklı olarak dijital bir saat vardı fakat bunların dışında hiçbir şey yoktu. Ferman çabucak çekmeleri açıp kapamaya başladı. İlk baktığı komodin çekmecelerinde bir şey dikkatini çekmeyince diğerine ulaşmak için yatağın etrafından dolaştı ve en üst çekmeceyi açtığında bir an öylece kalıverdi.

Onun duraksaması Ulun'un dikkatini çekince kaşlarını çatarak odanın içine girdi ve uzun adımlarla Ferman'ın arkasında bitiverdi. Ferman öne eğdiği bedenini düzeltemiyormuş gibi öylece duruyor çekmecenin içindekine bakıyordu. Tereddütlü bir edayla adeta korkarcasına elini uzatıp, çekmecenin içindeki şeye uzandı. Bu kendisinin Zoya'ya verdiği ve Ulun'da ucuna bir safir eklediği yılbaşı hediyesi olan bileklikti. Aldığı günden beri bileğinden çıkarmadığı bilekliği geride bırakmıştı. Neden?

"Bu ne demek oluyor?" diyen Ulun'un sesi öylesine cılız çıkmıştı ki Ferman zorlukla duydu.

Avucunun içinde tuttuğu bilekliği Ulun adeta kaparcasına aldı ve bu kez endişeden boğuklaşmış bir sesle yeniden sordu. "Bu ne demek oluyor? Neden bunu bileğinden çıkarmış? Hiç çıkarmazdı."

Ninova

Elinde sallanan bilekliğe bakıp, kendisini zorlayarak Zoya'yı en son gördüğü ana odaklanmaya çalıştı. Her zaman bileğinde sallanan bilekliğin yokluğu dikkatini çekmemişti; buna neden olan şey genç kadının üzerinde bulunan, neredeyse ellerinin yarısını içine alan uzun kollu kazaktı. Boğazına oturan yumru nedeniyle konuşmakta zorluk çekerek, tarazlı bir tonla ses çıkarabildiğinde hali içler acısıydı. Bedenini zorlukla dikip ona bakan Ferman da farklı görünmüyordu.

"Beni terk mi etti?" dedi inanamıyormuş gibi. Gözleri elindeki bilekliğe saplı kalmış olan karşısındaki adama bir an bakıp, bu kez "Bizi terk mi etti?" diye düzelterek yineledi sorusunu.

Ferman bu soruya ne cevap vereceğini bilemiyordu. Cevabını bilemediği bir soruyu nasıl yanıtlayabilirdi ki? Beyni öylesine hızlı çalışıyordu ki bir türlü odaklanamıyordu. Zihninden çeken düşünceler birbirinden bağımsız, kopuk kopuk adeta daldan dala konar gibiydi. Kendisini zorlayarak odaklanmaya çalıştı.

"Henüz kesin hüküm verebilecek durumda değiliz," dedi zorlukla çıkan bir sesle. "Önce nereye gitmiş olabileceğini bulmamız gerek."

"Nereye gitmiş olabileceğini bulmadan evvel buna neyin sebep olduğunu bulmamız gerek!" dedi Ulun öfkeli bir sesle. Ansızın yükselen sesi odanın içinde patlamıştı. Elindeki bilekliği sallayarak hiddetle devam etti. "Bunu neden burada bırakmış? Ne anlama geliyor bu?" Ansızın bir gerçeğin farkına varmış gibi birdenbire donakaldı. Korkulu denecek bir tonla adeta fısıldarcasına konuştu.

"Ben yanlış bir şey yaptım o zaman. Kalbini kıracak bir şey yapmış olmalıyım."

"Hayır!" diyen Ferman çabucak atıldı. Avuçlarını Ulun'un omuzlarına bastırarak sıkıca kavradı. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Böyle düşünme sakın. Zoya'yı tanıyorsun, yanlış bir şey yaptığında mutlaka seninle konuşur. Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Yanlış bir şey yapan sensin!" diyen bir ses ansızın içinde bağırıverdi. Yüreği öylesine hızlı atıyordu ki Ferman korkuyla titremek için tüm gücünü kullandı. Zihninin içinde yankılan sesi susturmaya çalışması nafile bir çabaydı. Ses hiç durmadan yükselmeye devam ediyordu.

Ninova

"Gerçeği öğrendi! Ondan bunu gizlediğin için sana kırıldı ve gitti işte."

Ferman çaresizce bir neden bulmaya çalışırken yüreğinin derinlerinde gizli tuttuğu korku tamamen yüzeye çıkmıştı. Aklına gelen başka hiçbir açıklama yoktu. Zoya bir şekilde gerçeği anlamış olmalıydı.

"O zaman neden gitti?" diyen Ulun'un hiddetli sesiyle kendisine geldi. Şu an doğru düzgün düşünemiyordu ve korkusu belki de onu yanlış bir yöne sürüklüyordu. Sakinleşmeli ve aklı selim düşünmeliydi.

"Öğreneceğiz," dedi sesinin güvenli çıkmasına çalışarak.

Ancak ifadesi Ulun'a pek ümit vermiyor gibi görünüyordu ki genç adam başını umutsuzca iki yana salladı. Başı aşağı eğildi ve gözleri yeniden avucundaki bileklikle buluştu.

"Nereye gitmiş olabilir ki?" diye sordu cılız bir sesle.

Yüzü allak bullak görünen Ulun'a bakan Ferman'ın yüreği sızlıyordu. Amansızca onu iyi hissettirebilecek bir şeyler bulmaya çabaladı ancak aklına hiçbir şey gelmiyordu. Onu bu ızdıraptan kurtaran Tazo oldu. Soluk soluğa kapıda görünen genç Japon aceleyle araya girmişti.

"Paris!" dedi heyecanlı bir sesle. "Pasaportunu takip ettim. Dün sabah Air France'la Paris'e uçmuş!"

Odanın içinde karşılıklı dikili kalmış olan iki adam, bu sözlerle yeni bir enerjiye kavuşmuş gibi hızla kapıya dönüp ileri atıldılar.

"Paris'te ne var?" diye soran Ulun oldu.

Tazo başını iki yana salladı. "Oraya gitmesine neden olan bizim bildiğimiz bir şey yok."

Ferman çenesiyle ileriyi işaret ederek "Çalışma odasına," dedi direktif verir gibi. "Hangi havaalanına inmiş?"

"Charles De Gaulle."

"Havaalanının kameralarına girmeye çalış, sonraki adımlarını ve Paris'e neden gittiğini bulmamız gerekiyor."

Üç adam heyecanlı ve sabırsız adımlarla koştururcasına alt kata inip, çalışma odasına yöneldiler. Edinebildikleri bu bilgi ile ileri bir adım atabildiklerini düşünüyorlardı; fakat çok uzun bir süre boyunca bu adımların ötesine geçemeyecek, yalnızca oldukları yerde saydıklarını fark edeceklerdi.

Zoya sırra kadem basmıştı.

Ardında en ufak iz bırakmamış, adeta Paris'te buhar olmuştu.

Sonraki yirmi dört saat yıpratıcı bir gerginlikle geçti. Tazo'nun elde ettiği görüntüleri defalarca kez izlemelerine rağmen Paris'teki havaalanından çıkmasının ardından, genç kadının nereye gitmiş olabileceğini bulamadılar.

Ferman onlarca telefon görüşmesi gerçekleştirdi. Tazo kendi ekibindekileri de görevlendirerek daha geniş çaplı bir araştırmaya girişti. Ulun çaresizce edinilen görüntüleri tekrar tekrar izledi fakat geçen zamanın ardından, hiçbiri elle tutulur bir sonuca varamadılar.

Ne Zoya'nın nereye gittiğini ne de buna neyin sebep olduğunu bulabilmişlerdi. Endişe zaman geçtikçe katlanmıştı ve çaresizlik ızdıraba dönüşmüştü.

Ferman adımlarını sürüyerek odasına girdiğinde, bir an öylece dikilerek ne yapıyor olduğunu düşündü. Sanki bedeni başka yerde ruhu başka yerdeydi ve bedeninin şu an burada ne aradığını bulmaya çalışıyordu.

Tokyo'ya döneli neredeyse iki gün olmak üzereydi ve bu süre boyunca odasına bir kez bile adım atmamıştı. Değil rahat bir yatakta, herhangi bir yerde bile uyuma düşüncesi olmamıştı. Eve vardığından beri tüm gücüyle Zoya'nın nerede olduğunu bulmaya çalışıyorlardı fakat elleri hâlâ bomboştu. Zoya'nın izini süremedikleri gibi üzerinde çalıştıkları planlar da kısmen sekteye uğramıştı. Ferman'ın onları düşünecek hali bile yoktu.

Ulun'un öngörülemez şekilde sürekli değişen duygu durumları ise başlı başına yıpratıcıydı. Bir an Zoya'nın ortadan kaybolmasının sorumlusunun kendisi olduğunu düşünüyor suçluluk içinde kıvranıyordu, hemen sonraki an, birdenbire öfke içinde eline geçenleri etrafa fırlatıyordu. Öfkesi sabun köpüğü gibi yok oluyor,

Ninova

bu kez endişe içinde salonda bir aşağı bir yukarı turlamaya başlıyordu. Ferman bir yandan onu kontrol etmeye ve sakinleştirmeye, bir yandan canla başla bir ip ucu bulmaya çalışıyordu.

Araştırmayı yöneten kendisiydi; Tazo'ya ve dolayısıyla ona bağlı ekibe peş peşe talimatlar veriyor, aynı zamanda dikkatlerinden kaçırmış olabilecekleri bir şey olup olmadığından emin olmak için her şeyi tekrar tekrar gözden geçiriyordu.

Tükenmişti.

Hem güçlü görünmeye çalışmak hem de içinde kopan kıyametleri gizlemeye çalışmak öylesine yorucuydu ki, gerçekten tükenmişti. Doğru düzgün düşünemiyordu bile.

Döndüğünden beri dibinden bir an bile ayrılmayan Ulun ve Tazo ile çalışıyordu ve Ferman artık rol yapamayacak kadar perişan hissediyordu kendisini. Güçlü görünmeye çalışmak, sakinliğini sürdürebilmek üstün bir gayret gerektiriyordu ve enerjisi kalmamıştı. Kontrolünü kaybedeceğinden korktuğunda, kısacık bir süre yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu hissetti. Belki yalnızca yarım saat. Zaman geçtikçe artan endişeyi bastırabilmek, akıllıca hareket edebilmek için kısacık bir süre de olsa yalnız kalıp düşünmeye ve bu geceyi de çıkarabilecek gücü edinmeye ihtiyacı vardı.

Hâlâ üçünün bulunduğu çalışma odasında oturduğu ekranın karşısından kalkıp adeta bilgilendirme yapar gibi alçak sesle konuştu.

"Ben kısa bir süre odamda olacağım. Herhangi bir bilgi edinirseniz haberin verin."

İki genç adam da karşılık vermedi ona. Tazo gözünü diktiği ekrandan başını çevirmeden yalnıza kafasını sallamıştı, Ulun'sa oturduğu yerde iki elinin arasına aldığı başını dahi kaldırmamıştı. Ferman geçen her an onun çok daha derin bir suskunluğa büründüğünü fark ediyordu ve elinde bunu düzeltebilecek hiçbir çare yoktu. Kendisini öyle işe yaramaz hissediyordu ki. Yenik bir edayla ayaklarını sürüyerek çalışma odasından çıkıp, üst kata yöneldi.

Odasına girdiğinde yapmak istediği ilk şey soğuk bir duşa girmekti. Üzerindeki yorgunluğu atacak, yeniden dinçleşmesini sağlayacak soğuk bir duşa ihtiyacı vardı. Mantıklı davranmayı sür-

Ninova

dürebilmek için dinç olması gerekiyordu. Elindeki telefonu yorgun bir edayla yatağın başındaki komodinin üzerine bırakıp geriye döndü ve banyoya yöneldi.

On beş dakika sonra duştan çıktığında çok daha iyi hissediyordu. Üzerine çabucak temiz ve rahat bir şeyler geçirdi. Odanın içinde adımlarken sürekli düşünüyordu; fakat bu düşüncelerin hepsi kopuk kopuk ve anlamsızdı. Bir şeyler kaçırdığına dair içinde sürekli kıpırdanan duyguyu bastıramıyordu fakat zihni öylesine dağınıktı ki bunun ne olduğunu da bulamıyordu bir türlü.

Tüm bu zaman boyunca gösterdikleri tüm gayrete rağmen hiçbir iz bulamamaları öylesine zoruna gidiyordu ki. Onu asıl kahreden şeyse Zoya'nın ortadan kaybolması kendi becerisi miydi yoksa başkaları tarafından mı gerçekleşmişti, buna kesin bir cevap bulamayışı idi. Zoya ardında hiçbir iz bırakmadan, ortadan kaybolabilecek bir yeteneğe sahipti elbette fakat neden böyle bir şey yapsındı ki?

Başkaları ele geçirdiyse şimdiye kadar neden bir iz bulamamış lardı? Zoya bu tip durumlar için yetiştirilmiş biriydi. Ele geçtiği takdirde nasıl davranması gerektiğini bilir ve mutlaka Ferman'la irtibata geçebilecek bir yol bulurdu. Bunu defalarca kez konuşmuşlardı ve her zaman yedek bir planları vardı.

Uzun geceye kendisini hazırlamaya çalışır gibi derin bir soluk aldı ve odadan çıkmadan evvel telefonunu almak üzere dalgın adımlarla komodine doğru ilerdi. Zoya'yı birileri ele geçirdiyse şimdiye kadar onunla irtibata geçmeleri gerekirdi; onları çoktan Ferman'a yönlendirmiş olmalıydı. Bu sessizlik öylesine korkutucuydu ki. Ferman için en kötüsü Zoya'nın ele geçmesi değildi; en kötüsü, ondan hiç haber alamamaktı.

Eli telefona uzandığında başı istemsizce yavaşça yana, yatağa doğru çevrildi. Gözünün ucuyla fark ettiği minicik bir detay tüm dikkatini oraya vermesine neden olmuştu. Hiç bozulmamış olan yatağın üzerinde duran yastıkların altından, orada olması garip olan ve ucu görünen bir beyazlık dikkatini çekmişti. Telefona uzanan eli hedef değiştirerek bu kez o tarafa yöneldi. Parmaklarının ucuna değen kağıdı yavaşça çektiğinde bunun ikiye katlanmış olan bir A4 sayfası olduğunu gördü.

Ninova

O kısacık anda Ferman'ın kalbi adeta gelecek dakikaların ne getireceğini biliyormuş gibi aniden teklemişti. Göğsünün ortasına şiddetli bir yumruk yemişçesine birkaç saniye nefesi kesildi. İstemsizce geriye doğru birkaç adım attı. Sanki kaçabilirmiş gibi. Boştaki eli ağır çekimdeymişçesine yavaşça yukarı kalktı ve titreyen parmaklarının arasında tuttuğu kağıdı amansız bir korku içinde zorlukla açarak, gözlerinin önüne serdi.

Yazan ilk kelimeyi seçtiği anda nefesi dudaklarının arasından adeta son nefesmiş gibi çıktı.

Ferman'ın ilk büyük yıkımı dosyasında yazılanların gerçek izlerini oğlunun bedeninde gördüğünde gerçekleşmişti.

Bu kez ikinci bir yıkım yaşıyordu. Buna sebep olansa kızının geride bıraktığı mektup olmuştu.

Gırtlağından taşıp gelen acı dolu inlemeye engel olamamıştı. Bacaklarında derman kalmamış gibi dizleri büküldü ve ağır bedeni sertçe dizlerinin üzerine çöktü. Ancak bu çöküşün yarattığı fiziksel acıyı hiç hissetmedi. Parmakları medet umar gibi iki elinde tuttuğu sayfayı sıkıca kavradığında, avuçlarının içindeki sayfa buruşarak tortop oldu; bedeni, gövdesine inmiş onlarca sert darbenin ardından son ağır darbeyi yiyen ulu bir çınar gibi ağır ağır öne kavislendi.

Alnı yere vurduğunda omuzları çaresiz bir acıyla sarsılıyordu.

"Zoya!" diye inledi ızdırap içinde. "Kızım!"

Gözyaşları oluk gibi yere damlıyordu. Bu tarifsiz bir acıydı. Onu hayata bağlayan, yaşama tutunmasını sağlayan yegane varlık kendisini feda etmişti.

Ve bunun tek suçlusu da kendisiydi.

Düzenleme
Ny.ozlem

Ninova

yirmi yedinci bölüm

"... son defa geceyi seyrediyordu. Hıçkırıklara boğulmadan akıtıyordu gözyaşlarını. Ağlayan o değildi. Bir parçasının, ona yabancılaşmış bir parçasının, gözyaşlarını akıtmasına izin vermişti."

Kefaret, Gaetan Soucy

HAYALET

23 Ocak, 2021
İstanbul

İnsan boyun eğmez bir adanmışlıkla hareket ettiğinde hiç korku hissetmiyordu.

Hayalet, Tokyo'daki rezidansın kapısından çıktığı andan beri hiç korku hissettmemişti. Adandığı yol korkuya yer vermiyordu fakat endişeden de uzak değildi. Endişesinin nedeni, kafasına koyduğu şeyi gerçekleştirebilmek için çıktığı bu yolun sonunda başarısız olabileceği ihtimali idi. Muhtemelen hayatının en ağır darbesini yemiş olurdu ancak bu kötü düşünceleri kafasından uzaklaştırması gerekiyordu. Ne pahasına olursa olsun başarılı olmak zorundaydı. Geride bıraktıklarının huzur içinde yaşabilmesi için bunu başarmak zorundaydı; sevdiklerinin güvende olabilmesi, o şeytanın yeryüzünden silinmesine bağlıydı.

İki gündür hedefe kilitli bir torpil gibi hareket ediyordu. Onu yolundan çevirecek ya da en ufak tereddüt hissetmesine yol açacak hiçbir düşünceye izin vermemişti. Yalnızca hedefiyle irtibat kuruyor, onu nasıl yok edeceğine dair plan yapıyor, zinde olmasının gerekli olduğunu düşündüğünden kısacık sürelerle kestiriyor ve enerjisini korumak için de yine yemesi gerektiğine inanarak yiyecek tüketiyordu.

Ortadan yok oluşunu çok kısa sürede planlayıp gerçekleştirmişti; fakat hedefle buluşmak ve istediği sonucu elde edebilmek için biraz daha fazla zamana ihtiyacı vardı aslında. Ancak arzu ettiği zamana sahip değildi.

Yarı yarıya bir şansı vardı ve şansın kendisinden yana olmasını diliyordu. Öngöremediği şeylerin ortaya çıkacağına emindi ve onu en çok rahatsız eden kestiremediği etkenlerdi. Gerçi karşısına çıkacağı şeytan için de o öngörülemez bir etken olacaktı ama yine de ona yaklaşıp yaklaşamayacağından emin olamıyordu çünkü ne kadar şeytani bir varlık olsa da korkağın tekiydi de. Gerçekten Azrail'in karşısına çıkmayı düşündüğünü sanmıyordu fakat ne yapıp edip çıkmasını sağlamalıydı.

Hayalet tuzağa gittiğinin bilincindeydi ve tek dileği tuzağa tuzakla karşılık verdiğinde avının da orada olmasıydı.

Giderken onu da yanında götürecekti.

Yorgun gözlerini ovuşturarak dikkatini toplamaya çalıştı. Düşünceleri istemsizce Tokyo'dan ayrıldığı güne ve sonrasındaki geçen zamana kaydı. Ulun'dan ayrılmak hayatı boyunca yaptığı en zor şeydi; bedeni bir gece yarısı İstanbul'da, metruk binalardan oluşan bir arazinin birkaç yüz metre ötesindeydi fakat yüreği karlı bir günün sabahında Tokyo'da kalmıştı.

Ondan uzaklaşırken attığı adımlar öylesine yavaştı ki; bacakları geri dönmek için çaresizce yalvarmış olsalar da beyni bu zayıflığa izin vermemişti. Arkasına bile bakmaya korkmuştu. Bakarsa geri dönerdi; o yüzden bakmamıştı.

Tazo'nun onu takip edeceğinden emindi; Ulun'un peşine düşeceğinden de. Zamana ihtiyacı vardı ve gözden kaybolmayı planladığı noktaya kadar hiç geriye bakmamıştı. Binadaki ve sokaktaki tüm kameralar adeta onu göz hapsine almış gibiydi; izleneceğinden emin olduğu o anlarda iradesini tüm gücüyle kullanmış,

zihninin gerilerinde geri dönmesini söyleyen sese kulak vermemişti. Fakat o son noktada, metroya inen basamakların başında adımları başkaldırır gibi durunca çaresiz birkaç saniye geçirmişti. Başı, geriye dönmek ister gibi arkasına bakmaya meyledince kısacık bir soluk alıp bu isteği bastırmaya çalışmıştı. İçinde savaşan iki kız vardı ve ikisinin de çaresizliğine burukça gülümsemeden edememişti. Aynı şeyi isteyen ama amansızca birbirleriyle çatışan iki kız çok zavallı görünmüştü gözünde.

Her ikisi de Ulun'u hayatta tutmaya çalışıyordu. Biri sarıp sarmalayarak onu koruyabileceğine inanırken, diğeri onun için savaşması ve gerektiğinde canını vermesini söylüyordu. Bunu ona borçluydu çünkü. Kazanan o gözü kara kız olmuştu. Komik bir ironiydi aslında bu. Bir zamanlar zavallı ve perişan bir hayat yaşayan o güçsüz, minik kızı kurtaran, gözü kara olacak denli güçlü yetiştiren Ferman yani babasıydı; şimdi babasına olan borcunu ve aynı zamanda da onun oğluna olan kefaretini ödeyecekti.

Babası geri dönmüş ve bıraktığı mektubu bulmuş muydu? Ortadan kaybolmasını nasıl değerlendirmişti acaba? Çok üzülmüş müydü? Onu üzmek en son isteyeceği şeydi ancak bunun başka bir yolu yoktu. O mesajları gören Ulun'u, gerçeği bilmediği sürece durdurmak mümkün değildi. Zoya zaman zaman hata yapıp yapmadığını sorgulamıştı. Muhtemelen yaptığı taktiksel bir hata olarak değerlendirilebilirdi fakat duygular işin içine girince stratejik ya da taktiksel hareket etmek o kadar anlamsız geliyordu ki. Her an patlamaya hazır bir bomba kucaklarına düşmüştü ve Zoya'nın yapabileceği tek şey o bombayı kucaklayıp son sürat sevdiklerinden uzaklaştırmaktı.

İçinden geçen tek düşünce babasını ve Ulun'u korumak olmuştu. Gerçek ortaya çıktığında o anı yalnızca baba oğul birlikte yaşamalıydı; bu onların hakkıydı. Onlara hayatı zehir etmiş olan iblise o zevki tattırmayacak, mümkün olabilirse son soluğunu da o alacaktı. Tıpkı babasının, ona yıllarca eziyet etmiş o pisliklerin son soluğunu aldığı gibi.

Metroya inen basamakları kararlılıkla tüketmişti. Kalabalığa karışıp tuvalete girmesi ve üzerindekileri değiştirmesi çok kısa sürmüştü. Artık üzerinde beyaz bir mont yoktu; sarı saçları siyah bir

Ninova

berenin içine gizlenmişti ve sırt çantası uzun, koyu renkli yağmurluğun içinde gözden kaybolmuştu. Havaalanına vardığında hızlı hareket etmiş, Paris'e kalkan ilk uçağa yetişmişti. Alisa Delic'in son kayıtları Afganistan'da gözüktüğü için Zoya'nın pasaportunu kullanmak zorunda kalmıştı fakat son hareketi de bu olacaktı zaten. Babası izini bulup onu durduramadan evvel hedefe varmak istiyordu.

Paris'te uçaktan iner inmez bu kez trenle Strazburg'a geçmişti. Zoya Hodzic'in izleri Charles De Gaulle havaalanında yok olmuştu. İki saat sonra Strazburg'a varır varmaz bir taksiye atlamış ve aylar evvel ezberlediği adresi söylemişti. Aylardır bir alışveriş merkezinin otoparkında duran arabayı bulması zor olmamıştı; saat gece ona ulaşmıştı ve neyse ki etraf artık kalabalık değildi. Araç, kameraların görüş açısından uzakta, kuytu bir köşedeydi ve bu kadar özenli davranan babasına minnetle teşekkür etmişti. Sonraki adımlarını güvenle atabilmek için bu arabadaki pakete ihtiyacı vardı. Aracı örten brandayı çabucak kaldırıp, ön tekerin üzerine gizlenmiş anahtara ulaşmıştı. Aracın içine girer girmez arka koltukların sırtını biraz zorlanarak da olsa indirebilmişti ve nihayet bagajla koltuklar arasındaki küçük boşlukta istediği pakete ulaşmıştı.

Bir pasaport, oldukça yüklü bir meblağ ve biri uzun menzilli diğeri kısa iki silah vardı. Pakete ulaştığında, on dakika boyunca ne yapması gerektiğini düşünmüştü. İstanbul'a bir an evvel varabilmek için uçak en doğru ulaşım aracıydı ancak silahları içeri sokamazdı. Araba ile gitmekten başka çaresi yoktu ve önünde hiç mola vermeden yapacağı yirmi beş saatlik araç yolculuğu bulunuyordu. Kontağı çevirmek için çok zaman kaybetmemişti. Tokyo'dan Paris'e yaptığı uçuş boyunca gerçekleştirebildiği uyku şimdilik yeterliydi. Eğer hız kameralarının olmadığı yerlerde hızı yüksek tutabilir ve belli aralıklarla yarım saatlik kestirmeleri değerlendirebilirse, hedefe vardığında yeteri kadar zinde olacağını düşünmüştü.

Şimdi bulunduğu anda, kendisini şöyle bir yokladığında çok da yanlış düşünmemişti doğrusu, uzun araç yolculuğunun üstesin-

Ninova

den gelmişti; fakat yine de itiraf etmeliydi, hissedilir bir yorgunluğu olduğu da açıktı. Gücünün sonunu hedefe odaklamıştı ve başaracağına inanıyordu.

Yol boyunca iki kez planladığının dışında durmak zorunda kalmıştı. Bu her iki mola da hedefin gönderdiği mesajlar nedeniyle gerçekleşmişti. Yılmaz Halefoğlu, Azrail'le pazarlık yapmayı istiyordu ve yüz yüze görüşmelerinin çok daha iyi olacağını belirtmişti. Alttan alta verdiği gözdağı ve tehdit oldukça anlaşılırdı ve Hayalet, Azrail'in yerine karşılık verirken aylardır yaptığı gözlemlerinin meyvesini toplamıştı. Tıpkı Azrail gibi ters bir dille karşılık vermekten kaçınmamıştı ve buluşma yerine geleceğini belirtirken, açık vermemek adına annesinin varlığı konusunda ispat istemişti. Aldığı karşılık buluştuklarında annesini mutlaka göreceği yönündeydi.

"Yalancı, adi pislik," diye söylenmişti Hayalet, telefon ekranına bakarken.

İstanbul'a gece yarısına doğru varabilmişti ve ona gönderilen konuma navigasyonla ulaşması zor olmamıştı. Buluşma saatinden çok daha önce varmayı ve en azından birkaç saat etrafı kontrol edebilmeyi arzulamıştı fakat geleli yalnızca bir saat olmuştu.

Ocak ayının soğuğu bu gece zirve yapmış gibi hava iyice ayaza kesmişti. Buz gibi soğukta bir saattir dürbünlü tüfeğin arkasından etrafı inceliyordu ve henüz gözüne çarpan bir şey yoktu. Terk edilmiş bir sanayi bölgesinde olduğunu biliyordu. Soğuk içini titretse de azimle izlemeye devam etti. O pisliğin buraya tek başına buluşmaya geleceğine dair inancı sıfırdı. Muhtemelen etrafa çok öncesinde birilerini yerleştirmiş olmalıydı. Fakat henüz gözüne çarpan kimse olmamıştı. Etraf son derece sessiz ve karanlıktı. Tahminen burası yeniden inşa edilecekti fakat şu an, her yer yalnızca kırık dökük binalardan oluşuyordu. Bu binaların içinde birileri var mıydı? Varsa onlar da tıpkı kendisi gibi gizlice etrafı mı kontrol ediyorlardı emin olamıyordu.

Buluşma saatine yirmi dakika kala nihayet dikkatini çeken ve tahminlerini doğrulayan şeyi fark etti. Normal şartlarda çok da fark edilmeyecek olan minicik bir detaydı bu; fakat tetikte olan birinin dikkatli gözlerinden kaçmayacak olan şey, karanlığın içinde saniyelerle ölçülecek sürede görünüp kaybolmuştu. Birinin

Ninova

sigarasının ucundaki ateşin görünüp kaybolduğundan emindi. Sabırla birkaç saniye daha bekleyerek emin olmak istedi ve sabrının ödülü kısacık bir sürede yeniden ortaya çıktı. Belirlediği noktayı çok daha dikkatle taramaya başladı. Pencereleri olmayan yan yıkık binaların birinde, kendisini gizlemiş olduğu belli biri sigarasını içmeye devam ediyordu. Hayıflanarak termal bir dürbüne sahip olmayı diledi ancak elindekiyle yetinmek zorundaydı. Teçhizatını çoğaltacak vakti olmamıştı ve elindekilerin yeterli gelmesini ummaktan başka çaresi yoktu.

Bakışları belirlediği noktanın çevresini dikkatle taramaya devam etti. Yarım dakika geçmeden tespit ettiği üç kişinin yerini daha belirledi. Toplam kaç kişi vardı acaba? Etrafını binaların çevrelediği geniş bir alan buluşma noktası idi ve bu alana elini kolunu sallayarak gitmeyi aklından bile geçirmiyordu.

Yapılacak en iyi şeyi düşünmeye çalıştı. Tıpkı babası gibi düşünmeli ve tıpkı onun gibi hareket etmeliydi. Kararını vermesi yalnızca bir dakika sürdü ve azimli bir tavırla tereddüt dahi etmeden, yüz üstü uzandığı yerden kalkarak toparlanmaya başladı. Parmakları buz tutmuştu ama umursamadı. Geride bıraktığı arabaya doğru hızlı adımlarla ilerledi ve elindeki tüfeği aracın arka koltuğuna attı. Şoför kapısı açık olan aracın ön koltuğuna bacaklarını dışarıda bırakarak yanlamasına oturdu ve diğer koltuktaki çantaya uzandı. Yaptığı ilk şey, çantanın ön gözünde bulunan birkaç bar çikolata paketini aceleci tavırlarla açıp ağzına tıkmak oldu. Ağzındakileri hızlıca çiğnerken, bir yandan diğer silahı alıp kontrol etti. Silahtaki dolu şarjöre ek olarak diğer iki yedeği montunun ceplerine soktu.

Ağzındakini çiğnemeye devam ederken başındaki bereye uzandı ve yüzünü kapatan kar maskesini özenle yerleştirdi. Derin bir soluk alarak nefesini geri bıraktı ve karanlığa karışan sis aracın ön camına çarptı. Aklından hamlelerini sıralarken bir yandan ağzında kalan son parçayı da yutkunmuştu. İleriki dakikalarda aldığı bu kalorinin enerjiye dönüşeceğini ve işine yaracağını düşünüyordu. Çantanın içine tekrar elini atıp, birbirine dolanarak halka şekline getirilmiş olan bir tel parçasını pantolonunun bacağındaki yan cebe soktu. İnanılmayacak kadar sakin hareketlerle

Ninova

deri eldivenlerini ellerine geçirdi ve nihayet oturduğu yerden kalkarak kendinden oldukça emin ileri adımladı.

Sonraki beş dakika karanlığın içinde gizlenerek ilerlemekle geçti. Belirlediği noktaya ulaşana kadar öylesine sessiz hareket ediyordu ki adımlarını kendisi bile duymuyordu.

Yerlerini belirlediği üç kişinin bulunduğu, alana çapraz konumlanmış olan binaya girer girmez olabildiğince kuytularda ilerledi. Neredeyse attığı her adımda duruyor ve etrafı dinliyordu. Yukarı çıkan basamaklara ulaşmasına birkaç metre kala, belindeki silahı çıkarıp ucuna susturucuyu yavaşça yerleştirdi. Kırık dökük basamakları ağır çekimde gibi aşarken kulağına fısıltılar çarpmaya başlamıştı. Seslerin geldiği noktayı çabucak tespit etti. Sesler binanın ön yüzünde, açık alana bakan noktalardan geliyordu. Muhtemelen buluşma noktasını tüm açıklığı ile takip edebilmek için oralara yerleşmişlerdi ve hedefleri görüş açılarına girer girmez saldırıya geçeceklerdi.

Üst kattaki açıklığa vardığında, bedenini iyice duvara yaslayarak son basamağı kat etti. Üzerindeki siyah kıyafetler karanlığın da yardımıyla kendisini öylesine görünmez kılmıştı ki adeta bir gölge gibi hareket ediyordu. Gördüğü ilk kişi, arkası ona dönük olan ve elinde sigara bulunan bir bedendi. Sigaranın ucunda belli belirsiz minicik bir kor vardı. Diğer ikisin fısıltıları hâlâ kulağına çarpıyordu.

"Şu sigarayı içip durma," dedi biri fısıltıyla gerisine doğru. "Yerinizi belli edeceksin!"

"Beklemekten sıkıldım," dedi arkası ona dönük olan bıkkın bir sesle. "Saatlerdir buradayız. Şu lanet herif bir an evvel gelse de işini bitirip, gidip yemek yesek. Buz gibi soğukta kıçım dondu."

"Patronun dediklerini unutma. Hata istemiyorum dedi. Gelecek olan herif kolay lokma değilmiş. Yılmaz Bey ne diyorsa onu yapacağız. Şikayet edip durma."

"Yılmaz Bey'i sikeyim," dedi yine elinde sigara tutan umursamazca. Kendisini açık pencerelerden uzak tutmak ister gibi geniş odanın dışında, bir omzunu duvara yaslayarak dikiliyordu ve konuşurken başını içeri doğru uzatmıştı.

"Bu herif harbi dedikleri kadar var mıdır lan?" dedi bir başka ses içeriden.

Ninova

"Yılmaz Bey çok adam istediğine ve patron da bu kadar adamı buraya doldurduğuna göre belli ki sıkı piçin teki."

"Yılmaz Bey deyip durmayın, lan," dedi elinde sigarası olan. Derin bir nefes daha çekmiş, dumanı dışarı savurarak ters bir sesle araya girmişti. "Patron adını ulu orta anmayın dedi ya, ortak diyecekmişiz."

"Hee, ortak!" dedi ilk duyduğu ses içeriden. "Amına koyayım bir de bize mafya diyorlar. Herif bizden çok haraç alıyor, asıl patron o, bizimki de uşağı."

"Doğru konuş lan," dedi yine içeriden ikinci ses. "Patron duyarsa götüne şarjör boşaltır."

Dışarıdaki elindeki izmariti yere atarak ayağıyla ezdi ve bıkkın sesi yeniden duyuldu. "Ben bir su döküp geleceğim. Amına koyayım soğukta bekledikçe çişim geliyor."

"Dikkat çekmeden hareket et," diye tembihledi içeridekilerden biri.

Diğeri bu sözlere yalnızca homurtuya benzeyen bir sesle karşılık verdi. Adam, Hayalet'in on metre uzağındaydı ve yıkık binanın arkasına doğru hareketlenmişti. Binanın içindeki tüm ahşap malzemenin çoktan söküldüğü belliydi ki ne kapı ne de pencereler vardı. Hayalet, yıkık duvarların oluşturduğu odalardan birine doğru ilerleyen adama fark ettirmeden, bedenini duvara yaslayıp sessizce arkasından ilerledi. Adamın girdiği odanın içinde birçok moloz parçası ve üst üste atılmış çöp yığınlarına benzer atıklar vardı. Adam arkası ona dönük bir köşede durdu ve bir fermuarın açıldığını işaret eden ses belli belirsiz duyuldu.

Hayalet, bir an doğrudan adama ateş etmeyi düşündü ancak iri bedenin yere düşerken çıkaracağı sesin diğerlerini uyaracağını düşündüğünden, bundan hemen vazgeçti. Üzerlerine düştüğünde etraftaki büyük çöp torbaları ve kartonlardan müthiş bir ses çıkabilirdi. Şimdilik daha sessiz hareket etmeliydi.

Tıpkı namı gibi sessizce, adeta bir hayalet gibi ilerlerken pantolonun cebine soktuğu teli çıkarıp, uçlarını iki elinin etrafına doladı; işeyen adam rahatlamış gibi garip bir ses çıkarırken bedeni hafifçe titredi, başını yukarı kaldırıp haz dolu bir soluk koyuverdi. Tam o esnada başının üzerinden boynuna dolanan ince tel gırtlağına dolandığında bu haz dolu sesin yerini şaşkın, kısık bir inilti

aldı. Öylesine nahoş bir pozisyondaydı ki muhtemelen ilk ne yapması gerektiğine karar verememiş olmalıydı ki hamle yapmakta oldukça gecikti. Meşgul olan iki elini yukarı kaldırıp boğazını mı kurtarmalıydı yoksa açıkta kalan uzvunu mu kapamalıydı karar verememiş gibi birkaç saniye kaybetmişti. Ancak onun kaybettiği o saniyeler Hayalet için bir avantajdı ve bunu lehine çevirmekte gecikmedi.

İki adım arkaya çekilerek, tele tüm gücüyle asılıp geriye kavislendi ve adamın beli garip bir açıyla arkaya büküldü. İki bedenin ağır ağır yere düşmesi kaçınılmazdı. Adam, Hayalet'ten daha iriydi ve ağır beden yere yıkıldığında kendisi de onunla birlikte yere boylamıştı; neyse ki yığınlardan uzaklaşmışlardı ve bu düşüş oldukça sessiz gerçekleşti. Azminden hiçbir şey kaybetmedi; iri adam ne kadar debelense de boğazındaki teli gevşetmesi mümkün değildi ve Hayalet tüm gücüyle teli sıkmaya devam ediyordu. Debelenme bir dakikaya yakın sürdü ve nihayet cansız beden hareketsizce yerde kaldı.

Hayalet soluk soluğa doğruldu ve teli çabucak toplayarak cebine soktu. Hiç vakit kaybetmeden geriye yöneldi ve bu kez beline soktuğu silahı yeniden çıkarak ilk noktaya doğru ilerledi. Beklenmeyen saldırı tereddütsüz gerçekleşti. Susturucu takılmış silahtan çıkan kurşunlar, ön tarafa bakan odadaki iki adamın bedenine peş peşe saplandı. Nereden geldiğini anlamadıkları saldırı onları gafil avlamıştı ve çıkları dahi çıkmamıştı.

Hayalet cansız bedenlerin üstünü hızla kontrol ederken son derece duygusuzdu. İlk adım başarılı geçmişti ve bu ona umut veriyordu. Adamların üzerinde bulduğu telefonları çabucak kurcaladı fakat ekran şifresi bir duvar gibi önünde belirince, sinirle cihazları yan tarafına fırlattı.

Yavaşça ayağa dikilip, açık pencerenin kenarından dışarıya baktı ve gözleri etraftaki binaları çabucak taradı. Duyduklarından anladığı kadarıyla her birinde birilerinin olduğu açıktı ama kaç tanelerdi tam olarak kestiremiyordu. Bu kadar adamı buraya topladığına göre Yılmaz, Azrail'den hayli korkuyor olmalıydı.

Kaşlarını çatarak duyduklarını yeniden değerlendirdi. Adamlar mafyadan söz etmişlerdi. Yılmaz mafyayla ortak iş mi yapıyordu? Bu adamları buraya toplayabilmiş olması bunu işaret ediyordu.

Ninova

Aslında buna şaşırmaması gerekirdi. Halihazırda birçok suçu işlemiş birisi, gerçekleştirdiği pislikler için de suçlularla işbirliği yapıyor olmalıydı.

Derin bir nefes alıp bir sonraki hamleye kendisini hazırladı. Binaları tek tek kontrol etmesi ve her birini tek tek yok etmesi çok zaman alacaktı. Bu kadar vakti var mıydı? Kolundaki saate çabucak göz attığında buluşma saatine sadece beş dakika kaldığını gördü. O pislik gerçekten gelecek miydi acaba?

Tam bu düşünce aklından geçtiği esnada telefonundan bir mesaj geldiğini belirten ses duyuldu. Sessizde olan cihaz cebinde titremişti. Çabucak cihazı çıkarıp ekrana baktı.

"Bir dakika sonra buluşma noktasında olacağım. Gelmiş olduğunu umuyorum."

Dişlerini birbirine kenetleyerek bu mesaja karşılık verdi.

"Geldim. Seni bekliyorum. Umarım vaad ettiğin sözü gerçekleştirirsin."

"Ben sözünün eri bir adamım. Seni annenle görüştüreceğim."

"Adi yalancı!" dedi Hayalet tiksinir bir ifadeyle. Bu sözler öylesine büyük bir yalandı ki bir kez daha kalkıştığı hamle için memnunluk duydu. Ulun'un yerine onun burada bulunması en doğru hareketti; aksi takdirde Ulun boş bir hayalin peşinde umutsuzca koşmuş olacaktı. Öfke dolu bakışlarını ekrandan kaldırmadan öylece dikilirken, bu sözlerin aslında tam olarak ne demek istediği ansızın fark etti. Dudaklarının arasından çıkan soluk bir aydınlanma yaşadığını gösterir nitelikteydi.

"Sahiden sözünün erisin pislik," dedi mırıltı bir tonla. "Onu annesiyle görüştüreceğinden kastın öldürmek tabii ki."

Kafasını kaldırıp, sindiği duvarın ucundan başını hafifçe çıkararak tekrar dışarıya baktı. Karşıda, kendisinden epeyce uzakta bir çift far gittikçe ortadaki alana doğru yaklaşıyordu. Bir aracın oraya doğru geldiğini gördüğünde Yılmaz'ın ortaya çıkmaya cesaret edebildiğini düşündü. Belki de etrafta kendisinin henüz sayısını bilemediği onlarca adam nedeniyle bu cesareti edinmişti; belki de sırf Azrail'in öldüğünü kendi gözleriyle görebilmek için gelmeyi göze almıştı. Neden ne olursa olsun buraya gelmeye cesaret etmesi Hayalet'in işine yarayacaktı.

Telefonuna uzanıp çabucak mesaj yazdı.

"Umarım yalnız gelmişsindir."

"Bu buluşmayı ulu orta yapmak istememenin nedeni belli değil mi? Elbette yalnız geldim. Anlaşma yapmak için buradayız."

Hayalet kendi kendine alayla "Tabii tabii," dedi. Yılmaz'ın pazarlık kozu buydu. Annesine karşılık belirlediği hedefleri Azrail'in indirmesini istiyordu ve onu ikna edeceğini düşündüğü görüşmeyi gerçekleştireceğine söz vermişti. Annesini görmesini sağlayacaktı ve her hedef sonrası bu görüşmelerin süresini uzatacağına söz vermişti.

"Alanın ortasına geldiğinde araçtan çıkıp bekle. Sen olduğuna emin olmadan randevumuzu gerçekleştireceğimizi sanmıyorum. Ne de olsa şu an herkesin gözünde olduğun gibi benim de gözümde güvenilmez bir adamsın."

Hayalet mesajı gönderip yeniden etrafı inceledi. Şu an yük yapmasını istemediği tüfeği yanına almadığına öylesine pişmandı ki. Araçtan çıkacak olan Yılmaz'ın alnına buradan sıkacağı bir kurşunu saplayabilirdi oysa. Şimdi ise elindeki silahı kullanabilmek için mesafeyi kısaltması gerekecekti. Başarılı bir atış için ne kadar yaklaşabirse artık.

Gözleriyle takip ettiği araç alanın ortasına gelince durdu. Şoför kapısı açıldı ve bir siluet dışarı çıktı. Farların yarattığı aydınlık yukarıdan bakınca bu silueti belli belirsiz görünür kılmıştı. Şaşırtıcı olsa da Yılmaz gerçekten gelmişti.

Uzaktan takip ettiği adam elini cebinden çıkarıp kulağına götürdüğü esnada onun da elindeki telefon çalmaya başladı. Şimdiye kadar başarılı bir şekilde türlü bahaneyle onu mesajlar yoluyla idare etmişti fakat şimdi sesli konuşmamak için uygun bir bahane öne sürmek zor olacaktı. Mecburen telefonu açıp kulağına dayadı ancak ses çıkarmadı.

"Seni göremiyorum," dedi Yılmaz küçümser bir tonla.

Sesini olabildiğince kalınlaştırıp, ters denecek bir tonlamayla tek kelimelik bir karşılık verip çabucak telefonu kapadı.

"Geliyorum."

Ninova

Arkasını dönerek kararlı adımlarla bulunduğu yerden çıkıp, tekrar kırık dökük merdivenlere ulaştı. Sessiz fakat çabuk adımlarla basamakları inip binanın arka kapısına ilerledi. Dışarı çıkmadan evvel başını hafifçe ileri uzanıp etrafı kolaçan etti. Güvenli olduğunu hissettiği anda çabucak dışarı süzülüp, iki binayı birbirine bağlayan yirmi metrelik koridoru sessizce koşarak kat etti. Birkaç binayı daha aşması gerekecekti. Alana cepheden bakan binalardan birine ulaşabilirse iyi bir konum edinebilirdi. En azından nihai bir atış yapabilmek için mesafeyi kapatması daha kolay olacaktı. Bir yerlerde gizlenmiş birçok adam vardı ve silahını ateşlediğinde, onların da silahlarına davranacakları açıktı; fakat kendisi kesin sonu hedefleyen atışı gerçekleştirdiği sürece sonraki kurşunlar umurunda bile değildi. Bu yola çıkmadan evvel kendine verdiği sözü yerine getirecekti.

Giderken Yılmaz'ı da yanında götürecekti.

Babası ve Ulun, hayatlarının kalanını en azından birlikte ve tetikte olmadan geçireceklerdi. Birlikte oldukları sürece huzuru ve mutluluğu mutlaka bulacaklardı. Buna tüm kalbiyle inanıyordu. Başta belki kırgınlıklar ya da kızgınlıklar olacaktı ama ikisi de güvende oldukları sürece bunları aşmanın da bir yolunu bulacaklardı. Babası ne olursa olsun oğlunu bırakmayacaktı nasılsa.

Ve Zoya... Hayalet, huzur içinde olacaktı.

En başta olması gereken buydu. Hayatta kalmasının nedeni buydu işte. Ona güzel bir hayat bahşetmiş olan adama borcunu ödeyebilecekti nihayet. Oğlunu ona geri verebilmek için hayatta kalmıştı ve şimdi görevini yerine getirecek olması onu huzurla çevreliyordu.

Başını kaldırıp çökmüş tavandan görülen karanlık gökyüzüne baktı. Soğuk havayı artık hissetmiyordu; aksine bedenini tuhaf bir sıcaklık kaplamıştı. Buruk bir özlem, kaderini kabullenmiş ağırbaşlı bir tevekkül ve onu ısıtan bir huzur içindeydi.

"Yanına geliyorum, anne," diye fısıldadı yumuşak bir sesle. "Beni kucakla, olur mu? Senden başka sığınacak kimsem kalmadı. Hep yaptığın gibi yine koru beni, olur mu?"

Bakışları karanlık gökyüzünde parlayan yıldızlara saplandığında maskenin ardından görünmeyen bir tebessüm yüzüne yayılmıştı.

"Affet beni, Mavilerin Efendisi," diye fısıldadı bu kez. "Hep yanında kalacağıma söz verdim ama sözümü tutamadım. Affet beni. Ama o hep yanında olacak. Bana yaptığı gibi... Baban hep yanında olacak ve seni hep koruyacak."

Ansızın yıkık duvarları aşan ve tüm bedenini titreten sert, soğuk bir rüzgar esti. Sırtını yasladığı duvara iyice sokularak gözlerini yumdu ve rüzgarın dinmesini bekledi. Gözlerini karanlığa doğru yeniden açtığında bakışlarının içinde amansız bir kararlılık vardı.

Tüm dünya tarafından bilinen Kamikaze teriminin motamot çevirisi; ilahi, kutsal rüzgar anlamındaydı. Hayalet, esen sert rüzgarı kendisine rehber almayı tercih etti ve tıpkı bir kamikaze gibi hareket etmeyi seçti. Şimdi esecek olan o ilahi rüzgar kendisiydi.

Avucunun içinde tuttuğu silaha parmaklarını sıkıca doladı; bedenini öne itip birkaç metre ötesinde duran ve kapısı olmayan açıklıktan içeri girdi. Binanın girişinde, birkaç metre ilerisinde, karanlığın içinde saklanmış olan ve onu görür görmez ansızın ileri atılan gölgeye düşünmeksizin silahını doğrultup ateş etti. Susturucudan çıkan vızıltı yere düşen bedenin çıkardığı sesle yutuldu. Çıkan gürültü bir başka köşeden bir başka gölgenin öne çıkmasına neden oldu ancak rüzgar öylesine sert esiyordu ki, önüne katan her şeyi savurup atıyordu.

Parmağını tetikten kaldırmadan hareket ediyor, önüne çıkan bedenlere tereddüt etmeden kurşunları yağdırıyordu. Silahındaki şarjör boşalınca, bedenini bir sütunun ardına saklayıp çabucak yenisini taktı. Çıkan gürültü artık bastırılamayacak denliydi; bir sonraki binaya geçişi sağlayan koridora tüm hızıyla koştu.

Önüne ansızın çıkan bedene yükselerek şiddetli bir tekme attı ve adeta engelli bir koşu yapar gibi yere düşenin üzerinden atlayarak geçti. Sağ tarafında birdenbire ortaya çıkan bir başka beden önünü kestiğinde düşünmeksizin hareket etti. Bedeni öylesine tetikteydi ki adeta onlarca kez provasını yapıp ezberlemiş olduğu bir sahneyi canlandırıyordu. Tek bir kurşunu göğsüne sapladığı adamın etrafında hızla dönerek arkasına geçti ve bir kolunu acıyla inleyen adamın boynuna dolayarak kendisine kalkan yaptı. Neyse ki adamla aynı boydaydılar ve kavraması güç olmamıştı. Arkasından gelen adım seslerine doğru kalkanıyla birlikte hızla döndü ve havada ona doğru süzülerek gelen kurşunlar sert bir şekilde peş

Ninova

peşe kalkanına saplandı. Kalkanın yanından uzattığı kolu ileri doğrultulmuştu ve o da peş peşe tetiğe basmaya devam ediyordu.

Arkasında bıraktığı bedenler tek tek yere düşerken, kalkanı yana savurup ileri doğru koşmaya devam ederek son şarjörünü çabucak silahına yerleştirdi. Yalnızca birkaç metre sonra istediği noktada olacaktı. Artık kurşunları hazine değerindeydi ve boşa harcamaması gerekiyordu.

Ardında bıraktığı kaos, terk edilmiş binalarda yankılanan gürültülere sebep olmuştu. Bağırışlar ve uyarılar kulaklarına kadar geliyordu; fakat içlerindeki bir ses oldukça yüksek, hükmedici ve öfke doluydu. Yılmaz olduğunu anlaması gecikmedi.

"Canlı yakalayın! Onu canlı istiyorum!"

Diğer sesler birbirine karışıyordu.

"Hangi binada?"

"Az evvel buradaydı!"

"Yakalayın şunu!"

"Şu binaya doğru ilerledi!"

"Öldürmeden nasıl durduracağız?"

"Sikerim böyle işi! Gördüğünüz anda sıkın, yaralı ya da ölü umurumda değil, yakalayın şunu!"

"Patron, o ne diyorsa yapın, dedi!"

"Gelsin patron canlı yakalasın o zaman!"

"Amına koyayım, hayalet gibi bu herif. Az evvel buradaydı!"

"Buradakileri de öldürmüş!"

"Bulun şu pisliği!"

Üstün nitelikli, iyi yetiştirilmiş bir savaşçı ile sıradan bir zorbanın farkı son derece açıktır. Biri gelişigüzel saldırırken diğeri profesyonel düzeyde hesaplı hamleler yapar ve minimum enerji maksimum zarar üzerine hareket eder.

Hayalet yıllarca aldığı eğitimin meyvelerini topluyordu. Karanlığın içinde ilerliyor, tıpkı eğitim alanında olduğu gibi düşman hedefleri tek tek indiriyordu. Babası görse onunla gurur duyardı. İncineceğinden korkuğu için mecbur kalmadıkça her zaman yakın temastan kaçınmasını, işini çok hızlı ve çabuk bitirmesini tembihleyen adam onu şimdi görse kesinlikle gurur duyardı.

İlahi, kutsal rüzgar esmeye devam ediyordu; ancak itiraf etmesi zor olsa da hızı düşmeye başlamıştı. Fazla zamanı kalmadığını ve

gücünün tükenmek üzere olduğunu biliyordu ve neyse ki istediği mesafeye neredeyse ulaşmıştı.

Alanın ortasında duran ve ön kapısı açık olan aracın yanında dikilen adamın bir eli kapıda diğeri aracın tavanındaydı. Açık hedef oluşturmamak için aracın farları sönmüştü. Her an içeri girmeye hazırlıklı halde gözleri sürekli etrafı tarıyordu. Ne olduğunu anlamaya çalışırcasına binaların içinden gelen gürültüleri duymaya çabalar gibi başı bir o yana, bir bu yana dönüp duruyordu. Huzursuzca bir ayağını aracın içine doğru uzattığında Hayalet, bu anın son fırsatı olduğunu fark etti. O aracın içine girip basıp giderse, bir daha böyle bir fırsatı yakalayamayacaktı.

Düşünmeksizin ileri atıp silahını doğrulttu ve mesafeyi kapatmaya çalışarak öne doğru koşarken, durmaksızın tetiğe basmaya başladı.

İlk kurşun hedefin dört metre önüne, ikinci kurşun iki metre önüne düştü. Hayalet hızla arayı kapatmaya çabalarken Yılmaz telaşla kendisini aracın içine attı ve kapıyı kapadı. Sonraki kurşunlar peş peşe aracın üstüne ve ön cama yağmaya devam etti ancak Hayalet arzu ettiği sonuca ulaşamayacağını anlamakta gecikmedi.

Şans ondan yana değildi.

Çok zaman kaybetmişti ve bildiği üzere hedefi korkak alçağın tekiydi.

Kurşun geçirmez aracın üzerine son kurşunlarını yağdırsa da artık son belliydi. Öfkeyle tetiğe basmaya devam etse de kurşunları çoktan bitmişti; boş silahtan çıkan sinir bozucu ses içini hüsranla doldurdu. Hissettiği derin hayal kırıklığı ansızın bedenini gasp etti; adımları önce yavaşladı ve sonra durdu. Soluk soluğa öylece karşıya bakarken eli, yıkılmış bir halde aşağı indi ve boş silah yavaşça avucundan kayarak yere düştü.

Kurşun geçirmez camın ardındaki yüz sırıtarak ona bakıyordu.

Bu dünyadaki son anında asla görmeyi istemeyeceği bir yüzdü bu. Nefretle gözleri kısıldı. Arkasından gelen sesleri duyabiliyordu fakat hiçbir şey yapmadı. Herhangi bir şey yapacak takati kalmamıştı. Yeryüzünde sayılı dakikaları kalmıştı ve artık en ufak enerji harcamayı dahi gereksiz buluyordu. Yılmaz birazdan saklandığı araçtan çıkacak ve kafasına son kurşunu kendisi sıkacaktı.

Ninova

Ansızın maskenin ardındaki yüzü bir gülümsemeyle gevşedi. Onun şu an yaşadığı hayal kırıklığından çok daha büyüğünü az sonra Yılmaz yaşayacaktı. Azrail'i ortadan kaldıramamış olduğunu fark ettiğinde yaşayacağı şok muhtemelen görülmeye değer olacaktı. Hayalet hayıflanırcasına o anı göremeyeceğini düşündü; fakat hayal etmesi bile güzeldi. Tebessümü yüzünde daha da büyüdü. Bu gülümsemenin gözlerine ulaşması gecikmedi. Yüzü maskenin ardında saklı olsa da gülen gözleri ortadaydı ve bu bakışı fark eden aracın içindekinin gülümsemesi solmuştu.

Yılmaz'ın şüpheli denecek bir ifadeyle kaşları çatıldı; sonunun geldiğini bilen birinin neden gülüyor olduğunu anlayamadığı belliydi. O karışık yüz ifadesini görmek bile Hayalet için yeterliydi. Ansızm gözlerini kör eden bir ışık belirdi. Yılmaz aracın farlarını yaktığında istemsizce bir elini gözlerine siper etmek üzere kaldırdı ve tam da o anda başının arkasmda tüm bedenini titreten bir acı hissetti. Sinirleri boşalmış gibi dizleri büküldü ve bedeni hakim olamadığı bir güçle yere çekildi.

Bir yanının üzerine yere düştüğünde, bilincini kaybetmeden hemen evvel etrafındaki hiçbir şeyi ayırt edemeyecek denli güçlü bir ışık onu içine hapsetmişti.

İnsanların son anlarında, ilahi bir ışığın ortaya çıktığını söyleyenler haklı olmalıydı.

Işık onu sararak içine aldı ve Hayalet, o ışığa doğru ruhunun çekildiğini hissetti. Ardından gözleri tamamen karanlığa kapandı.

Karanlık, ışığın yokluğuna verilen addır.

Işık tamamen yok olmuştu.

Devam edecek...

